

जयोदय महाकाव्य

(~~उत्सव~~)

—: रचयिता :—

श्री वाणीभूषण बा. ब्र. पं. भूरामलजी शास्त्री
(आचार्य ज्ञानसागर जी महाराज)

प्रेरक प्रसंग : प. पू. आचार्य श्री विद्यासागरजी महाराज के परमशिष्य मुनि श्री सुधासागरजी महाराज, क्षु. श्री गम्भीर सागरजी, क्षु. श्री धैर्य सागरजी महाराज के ऐतिहासिक १९९४ के श्री सोनी जी की नसियाँ, अजमेर के चातुर्मास के उपलक्ष्य में प्रकाशित ।

ट्रस्ट संस्थापक : स्व. पं. जुगल किशोर मुख्तार

ग्रन्थमालासम्पादक एवं नियामक : डॉ. दरबारी लाल कोठिया न्यायाचार्य, बीना (मध्य प्रदेश)

संस्करण : द्वितीय

प्रति : 2000

मूल्य : स्वाध्याय

(नोट :- डाक खर्च भेजकर प्रति निशुल्क प्राप्ति स्थान से मंगा सकते है ।

प्राप्ति स्थान :

- * सोनी मन्दिर ट्रस्ट
सोनीजी की नसियाँ,
अजमेर (राज.)
- * डा. शीतलचन्द जैन
मंत्री - श्री वीर सेवा मन्दिर ट्रस्ट
१३१४ अजायब घर का रास्ता,
किशनपोल बाजार, जयपुर
- * श्री दिगम्बर जैन मन्दिर अतिशय क्षेत्र
मन्दिर संघी जी, सांगानेर
जयपुर (राज.)

श्री वाणीभूषण बा. ब्र. पं. भूरामलजी शास्त्री

जयोदय महाकाव्य (उत्तरांश)

आशीर्वाद एवं प्रेरणा :

मुनि श्री सुधासागर जी महाराज एवं
क्षु. श्री गंधीरसागर जी, एवं क्षु. श्री धैर्यसागर जी महाराज

सौजन्यता :

श्री रतनलाल कंवरीलाल पाटनी (आर. के. मार्बल्स लि.)
मदनगंज - किशनगढ़

प्रकाशक :

श्री दिगम्बर जैन समिति एवं सकल दिगम्बर जैन समाज,
अजमेर (राज.)

प्रकाशन :

वीर सेवा मन्दिर ट्रस्ट, जयपुर

मुद्रण एवं लेज़र टाइप सैटिंग :

निओ ब्लॉक एण्ड प्रिन्ट्स

पुरानी मण्डी, अजमेर फोन 22291

आचार्य श्री ज्ञानसागर जी की जीवन यात्रा आँखों देखी

आलेख - निहाल चन्द्र जैन
सेवा निवृत्त प्राचार्य
मिश्रसदन सुन्दर विलास, अजमेर

प्राचीन काल से ही भारत वसुन्धरा ने अनेक महापुरुषों एवं नर-पुंगवों को जन्म दिया है। इन नर-रत्नों ने भारत के सामाजिक, राजनैतिक, धार्मिक, आध्यात्मिक एवं शौर्यता के क्षेत्र में अनेकों कौतूहलपूर्ण स्थापित किये हैं। जैन धर्म भी भारत भूमि का एक प्राचीन धर्म है, जहाँ तीर्थंकर, ब्रह्म केवली, केवली भगवान के साथ साथ अनेकों आचार्यों, मुनियों एवं सन्तों ने इस धर्म का अनुसरण कर मानव समाज के लिए मुक्ति एवं आत्मकल्याण का मार्ग प्रशस्त किया है।

इस १९-२० शताब्दी के प्रथम दिगम्बर जैनाचार्य परम पूज्य, चारित्र चक्रवर्ती आचार्य १०८ श्री शक्तिसागर जी महाराज थे जिनकी परम्परा में आचार्य श्री वीर सागरजी, आचार्य श्री शिव सागरजी इत्यादि तपस्वी साधुगण हुये। मुनि श्री ज्ञान सागरजी आचार्य श्री शिवसागर जी महाराज से वि. स. २०१६, में खानियौ (जयपुर) में मुनि दीक्षा लेकर अपने आत्मकल्याण के मार्ग पर आरूढ़ हो गये थे। आप शिवसागर आचार्य महाराज के प्रथम शिष्य थे।

मुनि श्री ज्ञान सागर जी का जन्म राणोली ग्राम (सीकर-राजस्थान) में दिगम्बर जैन के छाबड़ा कुल में सेठ सुखदेवजी के पुत्र श्री चतुर्भुज जी की धर्म पत्नी घृताकरी देवी की कोख से हुआ था। आपके बड़े भ्राता श्री छगनलालजी थे तथा दो छोटे भाई और थे तथा एक भाई का जन्म तो पिता श्री के देहान्त के बाद हुआ था। आप स्वयं भूरामल के नाम से विख्यात हुये। प्रारम्भिक शिक्षा गाँव के प्राथमिक विद्यालय में हुई। साधनों के अभाव में आप आगे विद्याध्ययन न कर अपने बड़े भाई जी के साथ नौकरी हेतु गयाजी (बिहार) आगये। वहाँ १३-१४ वर्ष की आयु में एक जैनी सेठ के दुकान पर आजीविका हेतु कार्य करते रहे। लेकिन आपका मन आगे पढ़ने के लिए छटपटा रहा था। संयोगवश स्यादवाद महाविद्यालय वाराणसी के छात्र किसी ममारोह में भाग लेने हेतु गयाजी (बिहार) आये। उनके प्रभावपूर्ण कार्यक्रमों को देखकर युवा भूरामल के भाव भी विद्या प्राप्ति हेतु वाराणसी जाने के हुए। विद्या-अध्ययन के प्रति आपकी तीव्र भावना एवं दृढ़ता देखकर आपके बड़े भ्राता ने १५ वर्ष की आयु में आपको वाराणसी जाने की स्वीकृति प्रदान कर दी।

श्री भूरामल जी बचपन से ही कठिन परिश्रमी अध्यवसायी, स्वावलम्बी, एवं निष्ठावान थे। वाराणसी में आपने पूर्ण निष्ठा के साथ विद्याध्ययन किया और संस्कृत एवं जैन सिद्धान्त का गहन अध्ययन कर शास्त्री परीक्षा पास की। जैन धर्म से संस्कारित श्री भूरामल जी न्याय, व्याकरण एवं प्राकृत ग्रन्थों को जैन सिद्धान्तानुसार पढ़ना चाहते थे, जिसकी उस समय वाराणसी में समुचित व्यवस्था नहीं थी। आपका मन झुब्य ही उठा, परिणामतः आपने जैन साहित्य, न्याय और व्याकरण को पुनःजीवित करने का भी दृढ़ संकल्प ही लिया। अद्विग विश्वास, निष्ठा एवं संकल्प के धनी श्री भूरामल जी ने कई जैन एवं जैनन्तर विद्वानों से जैन वैङ्गमय की शिक्षा प्राप्त की। वाराणसी में रहकर ही आपने स्यादवाद महाविद्यालय से "शास्त्री" की परीक्षा पास कर आप पं. भूरामल जी नाम से विख्यात हुए। वाराणसी में ही आपने जैनाचार्यों द्वारा लिखित न्याय, व्याकरण, साहित्य, सिद्धान्त एवं अध्यात्म विषयों के अनेक ग्रन्थों का गहन अध्ययन किया।

बनारस से लौट कर आपने अपने ही ग्रामीण विद्यालय में अवैतनिक अध्यापन कार्य प्रारम्भ किया, लेकिन साथ में, निरन्तर साहित्य साधना एवं साहित्य लेखन के कार्य में भी अग्रसर होते गये। आपकी लेखनी से एक से एक सुन्दर काव्यकृतियाँ जन्म लेती रही। आपकी तरुणार्ध विद्वता और आजीविकोपार्जन की क्षमता देखकर आपके विवाह के लिए अनेकों प्रस्ताव आये, सोगे सम्मन्धियों ने भी त्वग्रह किया। लेकिन आपने वाराणसी में अध्ययन करते हुए ही संकल्प-ले लिया था कि आजीवन ब्रह्मचारी रहकर माँ सरस्वती और जिनवाणी की सेवा में, अध्ययन-अध्यापन तथा साहित्य सृजन में ही अपने आपको समर्पित कर दिया। इस तरह जीवन के ५० वर्ष साहित्य साधना, लेखन, मनन एवं अध्ययन में व्यतीत कर पूर्ण षोडश्या प्राप्त कर लिया। इसी अवधि में आपने दयोदय, भद्रोदय, वीरोदय, सुदर्शनोदय आदि साहित्यिक रचनार्यै संस्कृत तथा हिन्दी भाषा में प्रस्तुत की वर्तमान शताब्दी में संस्कृत भाषा के महाकाव्यों की रचना की परम्परा को जीवित रखने वाले मूर्धन्य विद्वानों में आपका नाम विशेष रूप से उल्लेखनीय है। काशी के दिगम्बर विद्वानों की प्रतिक्रिया थी "इसकाल में भी कालीदास और माघकवि की टक्कर लेने वाले विद्वान हैं, यह जानकर प्रसन्नता होती है।" इस तरह पूर्ण उदासीनता के साथ, जिनवाणी माँ की अविरत सेवा में आपने गृहस्थाश्रम में ही जीवन के ५० वर्ष पूर्ण किये। जैन सिद्धान्त के हृदय को आत्मसात करने हेतु आपने सिद्धान्त ग्रन्थों श्री धवल, महाधवल जयधवल महाबन्ध आदि ग्रन्थों का विधिवत् स्वाध्याय किया। "ज्ञान भारं क्रिया बिना" क्रिया के बिना ज्ञान भार- स्वरूप है - इस मंत्र को जीवन में उतारने हेतु आप त्याग मार्ग पर प्रवृत्त हुए।

सर्वप्रथम ५२ वर्ष की आयु में सन् १९४७ में आपने अजमेर नगर में ही आचार्य श्री वीर सागरजी महाराज से सतम प्रतिमा के व्रत अंगीकार किये। ५४ वर्ष की आयु में आपने पूर्णरूपेण गृहत्याग कर आत्मकल्याण हेतु जैन सिद्धान्त के गहन अध्ययन में लग गये। सन् १९५५ में ६० वर्ष की आयु में आपने आचार्य श्री वीर सागरजी महाराज से ही रेनवाल में शुल्लक दीक्षा लेकर ज्ञानभूषण के नाम से विख्यात हुए। सन् १९५९ में ६२ वर्ष की आयु में आचार्य श्री शिवसागर जी महाराज से खानियाँ (जयपुर) में मुनि दीक्षा अंगीकार कर १०८ मुनि श्री ज्ञानसागरजी के नाम से विप्रुषित हुए। और आपकी आचार्य श्री का प्रथम शिष्य होने का गौरव प्राप्त हुआ। संघ में आपने उपाध्याय पद के कार्य को पूर्ण विद्वता एवं सजगता के साथ सम्पन्न किया। रूढ़िवाद से कोसों दूर मुनि ज्ञानसागर जी ने मुनिपद को सरलता और गंभीरता को धारण कर मन, वचन और कायसे दिगम्बरत्व की साधना में लग गये। दिन रात आपका समय आगमानुकूल मुनिचर्या की साधना, ध्यान अध्ययन-अध्यापन एवं लेखन में व्यतीत होता था। फिर राजस्थान प्रान्त में ही विहार करने निकल गये। उस समय आपके साथ मात्र दो-चार त्यागी व्रती थे, विशेष रूप से ऐलक श्री सम्मत्सागर जी, शुल्लक श्री संभवसागर जी व सुख सागरजी तथा एक-दो ब्रह्मचारी थे। मुनि श्री उच्च कोटि के शास्त्र-ज्ञाता, विद्वान एवं तत्त्विक वक्ता थे। पंथ बाद से दूर रहते हुए आपने सदा जैन सिद्धान्तों को जीवन में उतारने की प्रेरणा दी और एक सदगृहस्थ का जीवन जीने का आह्वान किया।

विहार करते हुए आप मदनगंज-किशनगढ़, अजमेर तथा ब्यावर भी गये। ब्यावर में पंडित होरा लालजी शास्त्री ने मुनि श्री को उनके द्वारा लिखित ग्रन्थों एवं पुस्तकों को प्रकाशित कराने की बात कही, तब आपने कहा "जैन वीगमय की रचना करने का काम मेरा है, प्रकाशन आदि का कार्य आप लोगों का है"।

जब सन् १९६७ में आपका चातुर्मास मदनगंज किशनगढ़ में हो रहा था, तब जयपुर नगर के चूलगिरी क्षेत्र पर आचार्य देश भूषण जी महाराज का वर्षा योग चल रहा था। चूलगिरी का निर्माण कार्य भी आपकी देखरेख एवं संरक्षण में चल रहा था। उसी समय सदलगा ग्रामनिवासी, एक कन्नड़-भाषी नवयुवक आपके पास ज्ञानार्जन हेतु आया। आचार्य देशभूषण जी की ओरों ने शायद उस नवयुवक की भावना को पढ़ लिया था, सो उन्होंने उस नवयुवक विद्याधर को आशीर्वाद प्रदान कर ज्ञानार्जन हेतु मुनिवर ज्ञानसागर जी के पास भेज दिया। जब मुनि श्री ने नौजवान विद्याधर में ज्ञानार्जन की एक तीव्र कसक एवं लालक देखी तो मुनि श्री ने पूछ ही लिया कि अगर विद्यार्जन के पश्चात छोड़कर चले

जावगे तो मुनि तो का परिश्रम व्यर्थ जायेगा । नौजवान विद्याधर ने तुरन्त ही दुबुता के साथ आजीवन सवारी का त्याग कर दिया । इस त्याग भावना से मुनि ज्ञान सागरजी अत्यधिक प्रभावित हुए और एक टक-टकी लगाकर उस नौजवान को मनोहारी, गौरवर्ण तथा मधुर मुस्कान के पीछे छिपे हुए दृढ-संकल्प को देखते ही रह गये ।

शिक्षण प्रारम्भ हुआ । योग्य गुरु के योग्य शिष्य विद्याधर ने ज्ञानार्जन में कोई कसर नहीं छोड़ी । इसी बीच उन्होंने अखंड ब्रह्मचर्य्य व्रत को भी धारण कर लिया । ब्रह्मचारी विद्याधर की साधना प्रतिमा, तत्परता तथा ज्ञान के क्षयोपशम को देखकर गुरु ज्ञानसागर जी इतने प्रभावित हुए कि, उनकी कड़ी परीक्षा लेने के बाद, उन्हें मुनिपद ग्रहण करने की स्वीकृति दे दी । इस कार्य को सम्पन्न करने का सौभाग्य मिला अजमेर नगर को और सम्पूर्ण जैन समाज को । ३० जून १९६८ तदानुसार आषाढ़ शुक्ला पंचमी को ब्रह्मचारी विद्याधर की विशाल जन समुदाय के समक्ष जैनश्वरी दीक्षा प्रदान की गई और विद्याधर, मुनि विद्यासागर के नाम से सुशोभित हुए । उस वर्ष का चातुर्मास अजमेर में ही सम्पन्न हुआ ।

तत्परचात मुनि श्री ज्ञानसागर जी का संघ विहार करता हुआ नसीराबाद पहुँचा। यहाँ आपने ७ फरवरी १९६९ तदानुसार मारसरबंदी दूज को श्री लक्ष्मी नारायण जी को मुनि दीक्षा प्रदान कर मुनि १०८ श्री विवेकसागर नाम दिया । इसी पुनीत अवसर पर समस्त उपस्थित जैन समाज द्वारा आपको आचार्य पद से सुशोभित किया गया ।

आचार्य ज्ञानसागर जी की हार्दिक अभिलाषा थी कि उनके शिष्य उनके सान्निध्य में अधिक से अधिक ज्ञानार्जन कर लें । आचार्य श्री अपने ज्ञान के अथाह सागर को समाहित कर देना चाहते थे विद्या के सागर में और दोनों ही गुरु-शिष्य उतावले थे एक दूसरे में समाहित होकर ज्ञानामृत का निरन्तर पान करने और करने में । आचार्य ज्ञानसागर जी सब्से अर्थाँ में एक विद्वान-जौहरी और पारखी थे तथा बहुत दूर दृष्टि वाले थे । उनकी काया निरन्तर क्षीण होती जा रही थी । गुरु और शिष्य की जैन सिद्धान्त एवं वांगमयी की आराधना, पठन, पाठन एवं तत्वचर्चा-परिचर्चा निरन्तर अबाधगति से चल रही थी ।

तीन वर्ष पश्चात १९७२ में आपके संघ का चातुर्मास पुनः नसीराबाद में हुआ। अपने आचार्य गुरु की गहन अस्वस्थता में उनके परम सुयोग्य शिष्य मुनि श्री विद्यासागर जी ने पूर्ण निष्ठा और निस्पृह भाव से इतनी सेवा की कि शायद कोई लखपंती बाप का बेटा भी इतनी निष्ठा और तत्परता के साथ अपने पिता श्री की सेवा कर पाता । कानों सुनी बात तो एक बार झूठी हो सकती है लेकिन आँखों देखी बात को तो शत प्रतिशत सत्य मान कर ऐसी उत्कृष्ट गुरु भक्ति के प्रति नतमस्तक होना ही पड़ता है।

चातुर्मास समाप्ति की ओर था । आचार्य श्री ज्ञानसागर जी शारीरिक रूप से काफी अस्वस्थ एवं क्षीण हो चुके थे । साइटिका का दर्द कम होने का नाम ही नहीं ले रहा था दर्द की भयंकर पीड़ा के कारण आचार्य श्री चलने फिरने में असमर्थ होते जा रहे थे । १६-१७ मई १९७२ की बात है - आचार्य श्री ने अपने योग्यतम शिष्य मुनि विद्यासागर से कहा "विद्यासागर ! मेरा अन्त समीप है । मेरी समाधि कैसे सधेगी ?

इसी बीच एक महत्वपूर्ण घटना नसीराबाद प्रवास के समय घटित हो चुकी थी । आचार्य श्री के देह-त्याग से करीब एक माह पूर्व ही दक्षिण प्रान्तीय मुनि श्री पार्ष्वसागर जी आचार्य श्री की निर्विकल्प समाधि में सहायक होने हेतु नसीराबाद पधार चुके थे । वे कई दिनों से आचार्य श्री ज्ञानसागरजी की सेवा सुश्रुषा एवं वैय्याधि कर अपने जीवन को सार्थक बनाना चाहते थे। नियति को कुछ और ही मंजूर था। १५ मई १९७२ को पार्ष्वसागर महाराज को शारीरिक व्याधि उत्पन्न हुई और १६ मई को प्रातःकाल करीब ७ बजकर ४५ मिनट पर अरहन्त, सिद्ध का स्मरण करते हुए वे इस नश्वर

देह का त्याग कर स्वर्गारोहण हो गये। अतः अब यह प्रश्न आचार्य ज्ञानसागर जी के सामने उपस्थित हुआ कि समाधि हेतु आचार्य पद का परित्याग तथा किसी अन्य आचार्य की सेवा में जाने का आगम में विधान है। आचार्य श्री के लिए इस भयंकर शारीरिक उत्पीड़न की स्थिति में किसी अन्य आचार्य के पास जाकर समाधि लेना भी संभव नहीं था। आचार्य श्री ने अन्ततोगत्वा अपने शिष्य मुनि श्री विद्यासागर जी को कहा "मेरा शरीर आयु कर्म के उदय से रत्नत्रय- आराधना में शनैः शनैः कुश हो रहा है। अतः मैं यह उचित समझता हूँ कि शेष जीवन काल में आचार्य पद का परित्याग कर इस पद पर अपने प्रथम एवं योग्यतम शिष्य को पदासीन कर दूँ। मेरा विश्वास है कि आप श्री जिनशासन सम्बर्धन एवं श्रमण संस्कृति का संरक्षण करते हुए इस पदकी गरिमा को बनाये रखोगे तथा संघ का कुशलता पूर्वक संचालन करसमस्त समाज को सही दिशा प्रदान करोगे।" जब मुनि श्री विद्यासागरजी ने इस महान भार को उठाने में, ज्ञान, अनुभव और उम्र से अपनी लघुता प्रकट की तो आचार्य ज्ञान सागरजी ने कहा "तुम मेरी समाधि साध दो, आचार्य पद स्वीकार करलो। फिर भी तुम्हें संकोच है तो गुरु दक्षिणा स्वरूप ही मैं इस गृहतर भार को धारण कर मेरी निर्विकल्प समाधि करादो- अन्य उपाय मेरे सामने नहीं है।"

मुनि श्री विद्यासागर जी काफी विचलित हो गये, काफी संघन किया, विचार-विमर्श किया और अन्त में निर्णय लिया कि गुरु दक्षिणा तो गुरु को हर हालत में देनी ही होगी। और इस तरह उन्होंने अपनी मौन स्वीकृति गुरु चरणों से समर्पित करदी।

अपनी विशेष आभा के साथ २२ नवम्बर १९७२ तदनुसार मगसर बदी दूज का सूर्योदय हुआ। आज जिन शासन के अनुयायियों को साक्षात् एक अनुपम एवं अद्भुत दृश्य देखने को मिला। कल तक जो श्री ज्ञान सागरजी महाराज संघ के गुरु थे, आचार्य थे, सर्वोपरि थे, आज वे ही साधु एवं मानव धर्म की पराकाष्ठा का एक उत्कृष्ट उदाहरण प्रस्तुत करने जा रहे थे, यह एक विस्मयकारी एवं रोमांचक दृश्य था, मुनि की संश्लन कथाय की मन्दता का सर्वोत्कृष्ट उदाहरण था। आगमानुसार आचार्य श्री ज्ञानसागरजी ने आचार्य पदत्याग की घोषणा की तथा अपने सर्वोत्तम योग्य शिष्य मुनि श्री विद्यासागरजी को समाज के समक्ष अपना गुरुतर भार एवं आचार्य पद देने की स्वीकृति मांगकर, उन्हें आचार्य पद में विभूषित किया। जिस बड़े पट्टे पर आज तक आचार्य श्री ज्ञानसागर जी आसीन होते थे उससे वे नीचे उतर आये और मुनि श्री विद्यासागरजी को उम आसन पर पदासीन किया। जन-समुदाय की आँखें सुखानन्द के आँसुओं से तल हो गईं। जय घोष में आकाश और मंदिर का प्राणण गूँज उठा। आचार्य श्री विद्यासागर जी ने अपने गुरु के आदेश का पालन करते हुये पूज्य गुरुवर की निर्विकल्प समाधि के लिए आगमानुसार व्यवस्था की। गुरु ज्ञानसागरजी महाराज भी परम शान्त भाव से अपने शरीर के प्रति निर्ममत्व होकर रस त्याग की ओर अग्रसर होते गये।

आचार्य श्री विद्यासागरजी ने अपने गुरु को संलेखना पूर्वक समाधि कराने में कोई कसर नहीं छोड़ी। रात दिन जागकर एवं समयानुकूल सम्बोधन करते हुए आचार्य श्री ने मुनिवर की शान्तिपूर्वक समाधि कराई। अन्त में समस्त आहार एवं जल का त्यागोपरान्त मिती जेष्ठ कृष्णा अमावस्या वि. स. २०३० तदनुसार शुक्रवार दिनांक १ जून १९७३ को दिन में १० बजकर ५० मिनट पर गुरु ज्ञानसागर जी इस नखर शरीर का त्याग कर आत्मलीन हो गये। और दे गये समस्त समाज को एक ऐसा सन्देश कि अगर सुख,शान्ति और निर्विकल्प समाधि चाहते हो तो कथायों का शमन कर रत्नत्रय मार्ग पर आदू हो जाओ, तभी कल्याण संभव है।

इस प्रकार हम कह सकते हैं कि आचार्य ज्ञानसागरजी का विशाल कृतित्व और व्यक्तित्व इस भारत भूमि के लिए सरस्वती के वरद पुत्रता की उपलब्धि कराती है। इनके इस महान साहित्य सृजनता से अनेकानेक ज्ञान पिपासुओं ने इनके महाकाव्यों परशोध कर डाक्टर की उपाधि प्राप्त कर अपने आपको गौरवान्वित किया है। आचार्य श्री के साहित्य की सुरधि वर्तमान में सारे भारत में इस तरह फैल कर विद्वानों को आकर्षित करने लगी है कि समस्त भारतवर्षीय जैन अजैन विद्वानों का ध्यान उनके महाकाव्यों

की ओर गया है। परिणामतः आचार्य श्री ज्ञानसागरजी की ही संघ परम्परा के प्रथम आचार्य श्री विद्यासागरजी महाराज के परम सुयोग्य शिष्य, प्रखर प्रवचन प्रवक्ता, मुनि श्री १०८ श्री सुधासागर जी महाराज के सानिध्य में प्रथम बार "आचार्य ज्ञानसागर जी महाराज के कृतित्व एवं व्यक्तित्व पर १-१०-११ जून १९९४ को महान अतिशय एवं चमत्कारिक क्षेत्र, सांगानेर (जयपुर) में संगोष्ठी आयोजित करके आचार्य ज्ञानसागरजी के कृतित्व को सरस्वती की महानतम साधना के रूप में अंकित किया था, उसे अखिल भारतवर्षीय विद्वत् समाज के समक्ष उजागर कर विद्वानों ने भारतवर्ष के सरस्वती पुत्र का अभिनन्दन किया है। इस संगोष्ठी में आचार्य श्री के साहित्य-मंथन से जो नवनीत प्राप्त हुआ, उस नवनीत की खिगधता से सम्पूर्ण विद्वत् मण्डल इतना आनन्दित हुआ कि पूज्य मुनि श्री सुधासागरजी के सामने अपनी अतरंग भावना व्यक्त की, कि- पूज्य ज्ञानसागरजी महाराज के एक एक महाकाव्य पर एक एक संगोष्ठी होना चाहिए, क्योंकि एक एक काव्य में इतने रहस्य विषय भरे हुए हैं कि उनके समस्त साहित्य पर एक संगोष्ठी करके भी उसे प्राप्त नहीं किया जा सकता। विद्वानों की यह भावना तथा साथ में पूज्य मुनि श्री सुधासागर जी महाराज के दिल में पहले से ही गुरु नाम गुरु के प्रति स्वभावतः कृतित्व और व्यक्तित्व के प्रति प्रभावना बैठी हुई थी, परिणामस्वरूप सहर्ष ही विद्वानों और मुनि श्री के बीच परामर्श एवं विचार विमर्श हुआ और यह निर्णय हुआ कि आचार्य श्री ज्ञानसागरजी के पृथक पृथक महाकाव्य पर पृथक पृथक रूप से अखिल भारतवर्षीय संगोष्ठी आयोजित की जावे। उसी समय विद्वानों ने मुनि श्री सुधासागर जी के सानिध्य में बैठकर यह भी निर्णय लिया कि आचार्य श्री ज्ञानसागर जी महाराज का समस्त साहित्य पुनः प्रकाशित कराकर विद्वानों को, पुस्तकालयों और विभिन्न स्थानों के मंदिरों को उपलब्ध कराया जावे।

साथ में यह भी निर्णय लिया गया कि द्वितीय संगोष्ठी में वीरोदय महाकाव्य को विषय बनाया जावे। इस महाकाव्य में से लगभग ५० विषय पृथक पृथक रूप से छूटि गये, जो पृथक पृथक मूर्धन्य विद्वानों के लिए आलेखित करने हेतु प्रेषित किये गये हैं। आशा है कि निर्धारित कार्यक्रम के अनुसार मुनि श्री के ही सानिध्य में द्वितीय अखिल भारतवर्षीय विद्वत् संगोष्ठी वीरोदय महाकाव्य पर माह अक्टूबर ९४ में अजमेर में सम्पन्न होने जा रही है जिसमें पूज्य मुनि श्री का संरक्षण, नेतृत्व एवं मार्गदर्शन सभी विद्वानों को निश्चित रूप से मिलेगा।

हमारे अजमेर समाज का भी परम सौभाग्य है कि यह नगर आचार्य ज्ञानसागरजी महाराज की साधना स्थली एवं उनके परम सुयोग्य शिष्य आचार्य श्री विद्यासागरजी महाराज की दीक्षा स्थली रही है। अजमेर के सातिशय पुण्य के उदय के कारण हमारे आराध्य पूज्य आचार्य श्री विद्यासागरजी महाराज ने अपने परम सुयोग्य शिष्य, प्रखर प्रवक्ता, तीर्थोद्धारक, युवा मनिषी, पूज्य मुनि श्री सुधासागरजी महाराज, पूज्य क्षुल्लक १०५ श्री गंभीर सागरजी एवं पूज्य क्षुल्लक १०५ श्री धैर्य सागर जी महाराज को, हम लोगों की भक्ति भावना एवं उत्साह को देखते हुए इस संघ को अजमेर चातुर्मास करने की आज्ञा प्रदान कर हम सबको उपकृत किया है।

परम पूज्य मुनिराज श्री सुधासागरजी महाराज का प्रवास अजमेर समाज के लिए एक वरदान सिद्ध हो रहा है। आज तक के पिछले तीस वर्षों के इतिहास में धर्मप्रेमी सज्जनों व महिलाओं का इतना जमघट, इतना समुदाय देखने को नहीं मिला जो एक मुनि श्री के प्रवचनों को सुनने के लिए समय से पूर्व ही आकर अपना स्थान ग्रहण कर लेते हैं। सोनी जी की नर्सियाँ मे 'प्रवचन सुनने वाले जैन-अजैन समुदाय की इतनी भोड़ आती हैं कि तीन-तीन चार-चार स्थानों पर "ब्लोज-सर्किट टी.वी." लगाने पड़ रहे हैं। श्रावक संस्कार शिविर जो पूर्वषण पर्व में आयोजित होने जा रहा है। अपने आपको एक इतिहासिक विशिष्टता है। अजमेर समाज के लिए यह प्रथम सौभाग्यशाली एवं सुनहरा अवसर होगा जब यहाँ के बाल-आबाल अपने आपको आगमानुसार संस्कारित करेंगे।

महाराज श्री के व्यक्तित्व का एवं प्रभावपूर्ण उद्बोधन का इतना प्रभाव पड़ रहा है कि दान दातार और धर्मप्रेमी निष्ठावान व्यक्ति आगे बढ़कर महाराज श्री के सानिध्य में होने वाले कार्यक्रमों को मूर्त रूप देना चाहते हैं। अक्टूबर माह के मध्य अखिल भारतवर्षीय विद्वत्-संगोष्ठी का आयोजन भी

एक विशिष्ट कार्यक्रम है जिसमें पूज्य आचार्य ज्ञानसागरजी महाराज के द्वारा रचित बीरोदय महाकाव्य के विभिन्न विषयों पर छ्माति प्राप्त विद्वान अपने आलेख का वाचन करेंगे। काश यदि पूज्य मुनिवर सुधासागरजी महाराज का संस्य यहाँ अजमेर में पदपिण न हुआ होता तो हमारा दुर्भाग्य किस सीमा तक होता, विचारणीय है ।

पूज्य मुनिश्री के प्रवचनों का हमारे दिल और दिमाग पर इतना प्रभाव हुआ कि सम्पूर्ण दिग्म्बर समाज अपने वर्ग विशेष के भेदभावों को भुलाकर जैन शासन के एक झंडे के नीचे आ गये । यहाँ नहीं हमारी दिग्म्बर जैन समिति ने समाज की ओर से पूज्य आचार्य श्री ज्ञानसागरजी महाराज के समस्त साहित्य का पुनः प्रकाशन कराने का संकल्प मुनिश्री के सामने व्यक्त किया । मुनि श्री का आशीर्वाद मिलते ही समाज के दानवीर लोग एक एक पुस्तक को व्यक्तिगत धनराशि से प्रकाशित कराने के लिए आगे आये ताकि वे अपने राजस्थान में ही जन्मे सरस्वती-पुत्र एवं अपने परमेष्ठी के प्रति पूजांजली व्यक्त कर अपने जीवन में सातिशय पुण्य प्राप्त कर तथा देव, शास्त्र, गुरु के प्रति अपनी आस्था को बलवती कर अपना अपना आत्म कल्याण का मार्ग प्रशस्त कर सकें।

इस प्रकार आचार्य ज्ञानसागर जी महाराज के साहित्य को आपूर्ति की समस्या की पूर्ती इस चातुर्मास में अजमेर समाज ने सम्पन्न की है उसके पीछे एक ही भावना है कि अखिल भारतवर्षीय जन मानस एवं विद्वत् जन इस साहित्य का अध्ययन, अध्यापन कर सृष्टी की तात्त्विक गवेषणा एवं साहित्यिक छटा से अपने जीवन को सुशोभित करते हुए कृत कृत्य कर सकेंगे।

इसी चातुर्मास के मध्य अनेकानेक सामाजिक एवं धार्मिक उत्सव भी आयेंगे जिस पर समाज को पूज्य मुनि श्री से सशरणीत प्रवचन सुनने का मौका मिलेगा । आशा है इस वर्ष का भगवान महावीर का निर्वाण महोत्सव एवं पिच्छिका परिवर्तन कार्यक्रम अपने आप में अनूत् होगा । जो शायद पूर्व की कितनी ही परम्पराओं से हटकर होगा ।

अन्त में ब्रमण संस्कृति के महान साधक महान तपस्वी, ज्ञानमूर्ति, चारित्र विभूषण, बाल ब्रह्मचारी परम पूज्य आचार्य श्री १०८ श्री ज्ञानसागर जी महाराज के पुनीत चरणों में तथा उनके परम सुयोग्यपरम शिष्य चारित्र चक्रवर्ती पूज्य आचार्य श्री १०८ श्री विद्यासागर जी महाराज और इसी कड़ी में पूज्य मुनि श्री १०८ श्री सुधासागर जी महाराज, कुल्लकगण श्री गम्भीर सागर जी एवं श्री वैद्य सागरजी महाराज के पुनीत चरणों में नत मस्तक होता हुआ शत्-शत् वंदन, शत्-शत् अभिनंदन करता हुआ अपनी विनीत विनयांजली समर्पित करता हूँ ।

इन उपरोक्त भावनाओं के साथ प्राणी मात्र के लिए तत्त्वगवेषणा हेतु यह ग्रन्थ समाज के लिए प्रस्तुत कर रहे हैं । यह **जयोदय महाकाव्य** (उत्तरांश) श्री वाणीभूषण बा. ब. चं. भूगमलजी शास्त्री ने लिखा था, यही ब. बाद में आचार्य ज्ञानसागर जी महाराज के नाम से जगत विख्यात हुए।

इस ग्रन्थ का प्रथम संस्करण वीर निर्माण संवत् २५१५ में श्री ज्ञानोदय प्रकाशन - पिसनहारी, जबलपुर - ३ से प्रकाशित हुआ था । उसी प्रकाशन को पुनः यथावत प्रकाशित करके इस ग्रन्थ की आपूर्ती की पूर्ती की जा रही है । अतः पूर्व प्रकाशक का दिग्म्बर जैन समाज अजमेर आभार व्यक्त करती है । एवं इस द्वितीय संस्करण में दातारों का एवं प्रत्यक्ष एवं परोक्ष से जिन महानुभावों ने सहयोग दिया है, उनका भी आभार मानते हैं ।

इस ग्रन्थ की महिमा प्रथम संस्करण से प्रकाशकीय एवं प्रस्तावना में अतिरिक्त है । जो इस प्रकाशन में भी यथावत संलग्न हैं ।

विनीत
श्री दिग्म्बर जैन समिति
एवं सकल दिग्म्बर जैन समाज
अजमेर (राज)

परम पूज्य आचार्य १०८ श्री ज्ञानसागरजी महाराज

सांख्यिकी - परिचय .

प्रस्तुति - कमल कुमार जैन

पारिवारिक परिचय :

जन्म स्थान - राणोली ग्राम (जिला सीकर) राजस्थान; जन्म काल - सन् १८९१
 पिता का नाम - श्री चतुर्भुज जी; माता का नाम - श्रीमती घृतवरी देवी
 गोत्र - छाबड़ा (खंडेलवाल जैन); बाल्यकाल का नाम - भूरामल जी
 प्राप्त परिचय - पाँच भाई (छगनलाल/भूरामल/गंगाप्रसाद/गौरीलाल/एवं देवीदत्त)
 पिता की मृत्यु - सन १९०२ में शिक्षा - प्रारम्भिक शिक्षा गाँव के विद्यालय में एवं शास्त्र स्तर की शिक्षा स्यादवाद महाविद्यालय बनारस (उ. प्र.) से प्राप्त की।

साहित्यिक परिचय :

संस्कृत भाषा में
 * दयोदय / जयोदय / वीरोदय / (महाकाव्य)
 * सुदर्शनयोदय / भद्रोदय / मुनि मनोरंजनाशीति - (चरित्र काव्य)
 * सम्यकत्व सार शतक (जैन सिद्धान्त)
 * प्रवचन सार प्रतिरूपक (धर्म शास्त्र)

हिन्दी भाषा में

* ऋषभावतार / भाग्योदय / विवेकोदय / गुण सुन्दर वृत्तान्त (चरित्र काव्य)
 * कर्तव्य पथ प्रदर्शन / सचित्तविवेचन / तत्त्वार्थसूत्र टीका / मानव धर्म (धर्मशास्त्र)
 * देवागम स्तोत्र / नियमसार / अष्टपाहुड़ (पद्यानुवाद)
 * स्वामी कुन्दकुन्द और सनातन जैन धर्म और जैन विवाह विधि

चारित्र्य पथ परिचय :

* सन १९४७ (वि. सं. २००४) में व्रतरूप से ब्रह्मचर्य प्रतिमा धारण की।
 * सन १९५५ (वि. सं. २०१२) में क्षुल्लक दीक्षा धारण की।
 * सन १९५७ (वि. सं. २०१४) में ऐलक दीक्षा धारण की।
 * सन १९५९ (वि. सं. २०१६) में आचार्य १०८ श्री शिवसागर महाराज से उनके प्रथम शिष्य के रूप में मुनि दीक्षा धारण की। स्थान खानिया (जयपुर) राज। आपका नाम मुनि ज्ञानसागर रखा गया।
 * ३० जून सन् १९६८ (आषाढ़ शुक्ला ५ सं. २०२५) को ब्रह्मचारी विद्याघर जी को मुनि पद की दीक्षा दी जो वर्तमान में आचार्य श्रेष्ठ विद्यासागर जी के रूप में विराजित है।
 * ७ फरवरी सन् १९६९ (फागुन वदी ५ सं. २०२५) को नसीरुबाद (राजस्थान) में जैन समाज ने आपको आचार्य पद से अलंकृत किया एवं इस तिथि को विवेकसागर जी को मुनिपद की दीक्षा दी।
 * संवत् २०२६ को ब्रह्मचारी जमनालाल जी गंगवाल खाचरियावास (जिला-सीकर) रा. को क्षुल्लक दीक्षा दी और क्षुल्लक विनयसागर नाम रखा। बाद में क्षुल्लक विनयसागर जी ने मुनिश्री विवेकसागर जी से मुनि दीक्षा ली और मुनि विनयसागर कहलाये।

- ✽ संवत् २०२६ में ब्रह्म. पन्नालाल जो को केशरगंज अजमेर (राज.) में मुनि दीक्षा पूर्वक समाधि दी ।
- ✽ संवत् २०२६ में बनवारी लाल जो को मुनि दीक्षा पूर्वक समाधि दी ।
- ✽ २० अक्टूबर १९७२ को नसीराबाद में ब्रह्म. दीपचंदजी को क्षुल्लक दीक्षा दी, और क्षु. स्वरूपानंदजी नाम रखा जो कि आचार्य श्री ज्ञानसागर जी के समाधिस्थ पश्चात् सन् १९७६ (कुण्डलपुर) तक आचार्य विद्यासागर महाराज के संघ में रहे ।
- ✽ २० अक्टूबर १९७२ को नसीराबाद जैन समाज ने आपको चारित्र चक्रवर्ती पद से अलंकृत किया ।
- ✽ क्षुल्लक आदिसागर जी, क्षुल्लक शीतल सागर जी (आचार्य महावीर कीर्ति जी के शिष्य भी आपके साथ रहते थे ।
- ✽ पौडित्य पूर्ण, जिन आगम के अतिश्रेष्ठ ज्ञाता आचार्य श्री ज्ञानसागरजी महाराज ने अपने जीवन काल में अनेकों श्रमण/आर्यिकार/ऐलक/क्षुल्लक/ब्रह्मचारी/श्रावकों को जैन आगम के दर्शन का ज्ञान दिया। आचार्य श्री वीर सागर जी/आचार्य श्री शिवसागर जी/आचार्य श्री धर्मसागर जी/आचार्य श्री अजित सागर जी / एवं वर्तमान श्रेष्ठ आचार्य विद्यासागर जी इसके अनुपम उदाहरण है ।

आचार्य श्री के चातुर्मास परिचय

- ✽ संवत् २०१६ - अजमेर सं. २०१७ - लाडनू; सं. २०१८ - सीकर (तीनों चातुर्मास आचार्य शिवसागर जी के साथ किये)
- ✽ संवत् २०१९ - सीकर; २०२० - हिंगोनिया (फुलेरा); सं. २०२१ - मदनगंज - किशनगढ़ सं. २०२२ - अजमेर; सं. २०२३ - अजमेर, सं. २०२४ - मदनगंज-किशनगढ़ सं. २०२५ - अजमेर (सोनी जी की नसियों); सं. २०२६ - अजमेर (केसरगंज); सं. २०२७ - किशनगढ़ रैनवाल; सं. २०२८ - मदनगंज-किशनगढ़ सं. २०२९ - नमीराबाद।

बिहार स्थल परिचय

- ✽ सं. २०१२ से सं. २०१६ तक क्षुल्लक/ ऐलक अवस्था में - रोहतक/हामी/हिसार/गुडगाँवा/रिवाड़ी/ एवं जयपुर ।
- ✽ सं. २०१६ से सं. २०२९ तक मुनि/आचार्य अवस्था में - अजमेर/लाडनू/सीकर/हिंगोनिया/फुलेरा/मदनगंज-किशनगढ़/नसीराबाद/बीर/रुपनगढ़/मरवा/छोटा नरेना/साली/साकून/हरसोली/छप्या/दूदू/मोजमाबाद/चौरु/झाग/सांवरदा/खंडेला/हयोदी/कोठी/मंडा-भीमसौंह/भौंडा/किशनगढ़-रैनवाल/कांस/श्यामागढ़/मारोट/सुरेरा/दांता/कुली/खाचरियाबाद एवं नसीराबाद ।

अंतिम परिचय

- ✽ आचार्य पद त्याग एवं संल्लेखना व्रत ग्रहण - मंगसर वदी २ सं. २०२९ (२२ नवम्बर सन् १९७२)
- ✽ समाधिस्थ - श्रेष्ठ कृष्ण अमावस्या सं. २०३० (शुक्रवार १ जून सन् १९७३)
- ✽ समाधिस्थ समय - पूर्वाह्न १० बजकर ५० मिनट ।
- ✽ संल्लेखना अवधि - ६ मास १३ दिन (मिति अनुसार)
६ मास १० दिन (दिनांक अनुसार)

दर्शन-ज्ञान-चारित्र के अतिश्रेष्ठ अनुयायी के चरणों में श्रद्धेय नमन । शत् शत् नमन ।

प्रकाशकीय

जैन साहित्य और इतिहास के मर्मज्ञ एवं अनुसंधाता स्वर्गीय सरस्वतीपुत्र पं. जुगल किशोर जी मुख्तार "युगवीर" ने अपनी साहित्य इतिहास सम्बन्धी अनुसन्धान- प्रवृत्तियों को मूर्तरूप देने के हेतु अपने निवास सरवासा (सहारनपुर) में "वीर सेवा मंदिर" नामक एक शोध संस्था की स्थापना की थी और उसके लिए क्रीत विस्तृत भूखण्ड पर एक सुन्दर भवन का निर्माण किया था, जिसका उद्घाटन वैशाख सुदि 3 (अक्षय-तृतीया), विक्रम संवत् 1993, दिनांक 24 अप्रैल 1936 में किया था। सन् 1942 में मुख्तार जी ने अपनी सम्पत्ति का "वसीयतनामा" लिखकर उसकी रजिस्ट्री करा दी थी। "वसीयतनामा" में उक्त "वीर सेवा मन्दिर" के संचालनार्थ इसी नाम से ट्रस्ट की भी योजना की थी, जिसकी रजिस्ट्री 5 मई 1951 को उनके द्वारा करा दी गयी थी। इस प्रकार पं. मुख्तार जी ने वीर सेवा मन्दिर ट्रस्ट की स्थापना करके उनके द्वारा साहित्य और इतिहास के अनुसन्धान कार्य को प्रथमतः अग्रसारित किया था।

स्वर्गीय बा. छोटे लालजी कलकत्ता, स्वर्गीय ला. राजकृष्ण जी दिल्ली, रायसाहब ला. उत्पतरायजी दिल्ली आदि के प्रेरणा और स्वर्गीय पूज्य क्षु. गणेश प्रसाद जी वर्णा (मुनि गणेश कीर्ति महाराज) के आशीर्वाद से सन् 1948 में श्रेष्ठिय मुख्तार साहब ने उक्त वीर सेवा मन्दिर का एक कार्यालय उसकी शाखा के रूप में दिल्ली में, उसके राजधानी होने के कारण अनुसन्धान कार्य को अधिक व्यापकता और प्रकाश मिलने के उद्देश्य से, राय साहब ला. उत्पतरायजी के चैत्यालय में खोला था। पश्चात् बा. छोटे लालजी, साहू शान्तिप्रसादजी और समाज की उदारतापूर्ण आर्थिक सहायता से उसका भवन भी बन गया, जो 21 दरियागंज दिल्ली में स्थित है और जिसमें "अनेकान्त" (मासिक) का प्रकाशन एवं अन्य साहित्यिक कार्य सम्पादित होते हैं। इसी भवन में सरसावा से ले जाया गया विशाल ग्रन्थगार है, जो जैनविद्या के विभिन्न अङ्गों पर अनुसन्धान करने के लिये विशेष उपयोगी और महत्वपूर्ण है।

वीर-सेवा मन्दिर ट्रस्ट गंध-प्रकाशन और साहित्यानुसन्धान का कार्य कर रहा है। इस ट्रस्ट के समर्पित वयोवृद्ध पूर्व मानद मंत्री एवं वर्तमान में अध्यक्ष डा. दरबारी लालजी कोटिया बीना के अथक परिश्रम एवं लगन से अभी तक ट्रस्ट से 38 महत्वपूर्ण ग्रन्थों का प्रकाशन हो चुका है। आदरणीय कोटियाजी के ही मार्गदर्शन में ट्रस्ट का संपूर्ण कार्य चल रहा है। अतः उनके प्रति हम हृदय से कृतज्ञता व्यक्त करते हैं और कामना करते हैं कि वे दीर्घायु होकर अपनी सेवाओं से समाज को चिरकाल तक लाभान्वित करते रहें।

ट्रस्ट के समस्त सदस्य एवं कोषाध्यक्ष माननीय श्री चन्द संगल एटा, तथा संयुक्त मंत्री ला.सुरेशचन्द्र जैन सरसावा का सहयोग उल्लेखनीय है । एतदर्थ वे धन्यवादाह हैं ।

संत शिरोमणि आचार्य विद्यासागरजी के परम शिष्य पूज्य मूनि 108 सुधासागर जी महाराज के आशीर्वाद एवं प्रेरणा से दिनांक 9 से 11 जून 1994 तक श्री दिगम्बर जैन अतिशय क्षेत्र मंदिर संघीजी सागानेर में आचार्य विद्यासागरजी के गुरु आचार्य प्रवर ज्ञानसागरजी महाराज के व्यक्तित्व एवं कृतित्व पर अखिल भारतीय विद्वत संगोष्ठी का आयोजन किया गया था। इस संगोष्ठी में निश्चय किया था कि आचार्य ज्ञानसागरजी महाराज के समस्त ग्रन्थों का प्रकाशन किसी प्रसिद्ध संस्था से किया जाय । तदनुसार समस्त विद्वानों की सम्मति से यह कार्य वीर सेवा मन्दिर ट्रस्ट ने सहर्ष स्वीकार कर सर्वप्रथम वीरोदयकाव्य के प्रकाशन की योजना बनाई और निश्चय किया कि इस काव्य पर आयोजित होने वाली गोष्ठी के पूर्व इसे प्रकाशित कर दिया जाय । परम हर्ष है कि पूज्य मूनि 108 सुधासागर महाराज का संसभ चातुर्मास अजमेर में होना निश्चय हुआ और महाराज जी के प्रवचनों से प्रभावित होकर श्री दिगम्बर जैन समिति एवम् सकल दिगम्बर जैन समाज अजमेर ने पूज्य आचार्य ज्ञान सागर जी महाराज के वीरोदय काव्य सहित समस्त ग्रन्थों के प्रकाशन एवं संगोष्ठी का दायित्व स्वयं ले लिया और ट्रस्ट को आर्थिक निर्धार कर दिया । एतदर्थ ट्रस्ट अजमेर समाज का इस जिनवाणी के प्रकाशन एवं ज्ञान के प्रचार प्रसार के लिये आभारी है ।

प्रस्तुत कृति ज्योदय म्हाकाव्य (उत्तरांश) के प्रकाशन में जिन महानुभाव ने आर्थिक सहयोग किया तथा मुद्रण में निओ ब्लॉक एण्ड प्रिन्टर्स, अजमेर ने उत्साह पूर्वक कार्य किया है। वे सभी धन्यवाद के पात्र हैं ।

अन्त में उस संस्था के भी आभारी है जिस संस्था ने पूर्व में यह ग्रन्थ प्रकाशित किया था । अब यह ग्रन्थ अनुपलब्ध है । अतः ट्रस्ट इसको प्रकाशित कर गौरवान्वित है । जैन जयतुं शासनम् ।

दिनाङ्क : 9-9-1994

(पर्वाधराज पर्यूषण वर्मा)

डॉ. शीतल चन्द जैन

मानद मंत्री

वीर सेवा मन्दिर ट्रस्ट

1314 अजायव घर का रास्ता

किशनपोल बाजार, जयपुर

प्रथम संस्करण से

प्रकाशकीय

एक दशकसे भी अधिक जैसे दीर्घकालसे प्रतीक्षित 'जयोदय-महाकाव्य' के उत्तरांशको पाठकों तक मौपक प्रसन्नताका अनुभव हो रहा है। इसके प्रकाशनमें इतना विलम्ब होनेके कई कारण रहे: यथा—(१) इसकी पाण्डुलिपि ही सुरक्षित नहीं मिल सकी, (२) इसके सम्पादन एवं हिन्दी रूपान्तरणके लिए सुयोग्य विद्वान्का अभाव, (३) पूर्वांश प्रकाशित करने वाली संस्थाकी गतिविधियोंमें ह्रास, (४) अन्य प्रकाशन संस्थाओंसे सम्पर्क आदि।

जैसा कि पूर्वांशके सम्पादक श्रेष्ठ पण्डित हीरालालजी शास्त्रीकी भावनानुसार इस ग्रन्थका सम्पादन डॉ० पण्डित पन्नालाल साहित्याचार्यजीको करना चाहिए, कारण वे इस विषयके अधिकारी एवं मुध्यात विद्वान् हैं। अतः इन उत्तरांशका कार्य उन्हींपर सौंपा गया। पहले तो उन्हींने व्यस्तता एवं अस्वस्थताके कारण असमर्थता प्रकट की, किन्तु कुछ समय बाद जब मैंने स्वयं आग्रह कर महयोग देनेकी बात की तब कहीं इसके अनुवाद एवं सम्पादनका कार्य आरम्भ हो सका। इस कार्यमें पण्डितजीकी अत्यधिक श्रम करना पड़ा। जिसे देखकर मुझे आश्चर्य हुआ और खेद भी कि आज भी समाजमें इस विषयके तज्ज विद्वान् अन्य नहीं हैं।

इस महाकाव्यके प्रकाशनमें मेरी रुचि होनेका मूलभूत कारण यही रहा कि प्रस्तुत कृतिकी विशिष्टताओंका समीचन/निगम/मार्थक मूल्यांकन हो एवं इसे संस्कृत साहित्य जगत्में उचित स्थान मिले। साथ ही, बीसवीं सदी जैसा दुष्कालमें भी देव भारतीके महाकविके अवतरण एवं उनके साहित्यका संस्कृत समाज आदर और गौरव स्थापित कर सके।

उने दर्भांग्य ही कहें कि इस ग्रन्थका प्रकाशन बादको हो पा रहा है। इससे पहले इन पर पी० एच० डी० की उपाधि ग्रहण कर दो गोध छात्रोंने अपनेको गौरवान्वित किया तथा दो अभी भी कार्यरत हैं। कितना नुबद होना कि यदि उन्हें इस ग्रन्थका टीका सहित अवलोकन कर कार्य कर नकनेका अवसर मिलता। इससे अधिक सुखकर तो यह होगा कि इसके अठारहवें सर्ग, जिनमें प्रमुख स्वतन्त्रता संग्राम सेनानियोंका उल्लेख हुआ है को, त्रिभुविद्यालय पाठ्यक्रममें सम्मिलित कर जहाँ इस महाकाव्यका भी अन्यों सम पठन-पाठन कार्य तथा छात्रोंको देशके लिए समर्पित देशभक्तोंकी कुर्बानियोंके प्रति आदर की भावना पैदा करायें। वहीं बीसवीं सदीमें मृजित एकमेव महाकाव्यको लोकश्याति दिला संस्कृत साहित्यके विकासके ऐतिहासिक पृष्ठोंमें अपनेको तथा इस सदीको स्वर्णकित करें।

विनयन हूँ मैं महाकवि भूरामलजीके आश्चर्योत्पादक व्यक्तित्व प्रतिभाके प्रति । जिससे कि आज भी महाकविकी परम्पराका विकास हुआ और संस्कृत-साहित्यकी समृद्धिमें अकल्पनीय घटना घटी । प्रस्तुत कृतिपर प्रस्तावना लेखनके लिए डॉ० भागीरथ-जी त्रिपाठी “वागीश” से निवेदन किया गया । जिसे उन्होंने सहज स्वीकार कर प्रस्तावना लिखने की कृपा की । उनकी इस साहित्याभिरुचिमें उपकृतहोता हुआ मैं उनके प्रति हृदयसे आभार व्यक्त करता हूँ ।

डॉ० पन्नालालजी साहित्याचार्यका आभार किन शब्दोंमें व्यक्त करूँ; इसके लिए मुझमें न तो बुद्धि है और न शब्द । कारण मुझे विषयतावश वृद्धावस्थामें भी उनमें इतना अधिक काम कराना पडा । जिसे उन्होंने बिना प्रतिवाद किये सहर्ष किया भी । उनके प्रति विनम्र भावाञ्जलि अर्पित करते हुए कामना करता हूँ कि वे शतायुष्क हों । दीर्घ-काल तक हम सभीका मार्ग प्रशस्त करते रहे । इसके प्रकाशनमें अजमेर निवासी श्री महेन्द्र-कुमारजीका सहयोग भी स्मरणीय है, जिन्होंने योजनानुसार इसकी कुछ प्रतियाँ विद्वानों एवं ग्रन्थालयोंमें भेंट हेतु प्रकाशन-पूर्व ही मुरझित करा दी । स्वच्छ एवं शुद्ध मुद्रण हेतु वर्तमान मुद्रणालयके अधिकारों एवं सहयोगियोंको भूल पाना मेरे लिए असम्भव है । उन्हें भी हादिक साधुवाद । और अन्तमें जानोदय प्रकाशनकी गतिविधियोंके प्रेरणा-स्रोत परमपूज्य आचार्य श्री विद्यासागरजी महाराजके प्रति विनयाभिभूत हूँ जिनके सुस्मरण एवं शुभाशीर्षसे ही इस कृतिके प्रकाशनका आदिसे अन्त तकका संबल प्राप्त हुआ ।

ज्ञानोदय प्रकाशन महाकवि भूरामलजीके इस महाकाव्यको नेहरू जन्मशताब्दी वर्षमें प्रकाशित कर अपनी प्रकाशन शृंखलामें संयुक्त होती इस अभिनव कड़ीको शिरोमणि उपलब्धि रूप मानता हुआ गौरवका सम्पादन/संवेदन कर रहा है ।

पिसनहारी, ४८२००३, ०४०४८९

राकेश जैन

जयोदय महाकाव्यका प्रतिपाद्य विषय

१. प्रथम सर्ग—भारतवर्षके आदि सम्राट् भरत चक्रवर्तीके प्रधान सेनापति और हस्तिनापुरके अधिपति जयकुमारके अतुल पराक्रमका गुण-गान किया गया है। तदनन्तर जयकुमार वन क्रीडा करनेके लिये गये। वहाँ पर उन्हें एक मुनिराजके दर्शन हुए। उनकी स्तुति करके उनसे अपने कर्तव्यका मार्ग पूछा।

पृ० १-६०

२. द्वितीय सर्ग—मुनिराजने धर्मका माहात्म्य बता करके गृहस्थ धर्मका उपदेश निश्चय और व्यवहारनयके साथ उनकी उपयोगिता और उपादेयता बतलाते हुए दिया, जिसे जयकुमारने सहर्ष विनतमस्तक होकर स्वीकार किया। तत्पश्चात् जब आप राज-भवनको वापिस आ रहे थे तब मार्गमें एक सर्पिणी जो मुनिराजके उपदेशको सुनकर लौटी थी, वह किसी अन्य सर्प पर आसक्त थी। उसे देखकर जयकुमारने उसे झिड़काया। देखा-देखी अन्य लोगोंने भी उसे धिक्कारा और ईट-पत्थर फेंककर उसे आहत कर दिया। वह मर कर व्यन्तरी हुई और उसका पति सर्प जो पहले ही मर कर व्यन्तर देव हुआ था उससे कोई बहाना बनाकर जयकुमार की शिकायत की। तब क्रोधित होकर वह व्यन्तर देव जयकुमारको मारनेके लिए आया। इधर जयकुमार उस सर्पिणीके दुश्चरित्रका सच्चा वृत्तान्त अपनी प्रियाओंसे कह रहे थे। उसे सुनकर देव प्रतिबुद्ध होकर उनका संवक बन गया और स्त्रियोंके दुश्चरित्रका विचार करता हुआ अपने स्थानको चला गया।

इस सर्गमें जिस अनुपम ढंगसे ग्रन्थकारने मुनिके मुख-द्वारा गृहस्थोचित कर्तव्योंका उपदेश दिया है, वह पाठकके हृदय पर अङ्कित हुए बिना नहीं रहेगा।

पृ० ६१-१३०

३. तीसरा सर्ग—किसी समय जयकुमार राज-सभामें विराजमान होकर राज-कार्यका संचालन कर रहे थे, तभी काशी-नरेश अकम्पन महाराजके दूतने जयकुमारका गौरवपूर्ण शब्दोंके साथ गुण-गान करते हुए आकर नमस्कार किया और काशी-नरेशकी सुपुत्री सुलोचनाके स्वयंवरका समाचार सुनाकर उसमें पधारनेके लिए प्रार्थना की। तब सदल-बल जयकुमार काशी पहुँचे और अकम्पन-महाराजने अपने परिवारके साथ अगवानी करके उनका स्वागत किया तथा उनको उत्तम अतिथि गृहमें ठहराया।

पृ० १३१-१९०

४ चतुर्थ सर्ग—भरतचक्रवर्तिके ज्येष्ठ पुत्र अर्ककीर्ति भी सुलोचनाके स्वयंवरका समाचार पाकर काशी पहुँचते हैं और स्वागत कर यथोचित स्थान पर उनको ठहराया जाता है । पृ० १९१-२१८

५. पंचम सर्ग—और और राजाओंके काशी पहुँचने पर स्वयंवर समारोह के होनेका विस्तृत वर्णन इस सर्गमें किया गया है । पृ० २१९-२६९

६. षष्ठ सर्ग—विद्यादेवीके द्वारा सुलोचनाको राजाओंका परिचय कराया गया । उसे सुननेके पश्चात् सुलोचनाने सबसे योग्य समझ कर जयकुमारके गलेमें स्वयंवर माला डाली । पृ० २७०-३३२

७. सप्तम सर्ग—अर्ककीर्तिके एक सेवकने उन्हें स्वयंवरके विरुद्ध भड़का दिया, सुमति मन्त्रीके द्वारा समझाये जाने पर भी, अर्ककीर्ति युद्ध करनेको तैयार हो गया और रण-भेरी बजाकर युद्धकी घोषणा कर दी । पृ० ३३३-३८१

८. अष्टम सर्ग—दोनों ओरसे महायुद्ध होने और जयकुमारकी जीतका वर्णन है । पृ० ३८२-४२२

९. नवम सर्ग—जयकुमारकी जीत और अर्ककीर्तिकी पराजयसे अकंपन महाराज खुश न होकर प्रत्युत्त अन्मना हो गये और सोचा कि अर्ककीर्ति को किस प्रकारसे प्रसन्न किया जावे । अन्तमें बड़ी अनुनय-विनय करके उन्होंने सुलोचनासे छोटी पुत्री अक्षमालाके साथ विवाह कर दिया और इस बातकी सूचना भरत चक्रवर्तिके पास भेज दी । पृ० ४२३-४६१

१०. दशम सर्ग—जयकुमारके विवाहकी तैयारी होती है, जयकुमारको बुलाया गया और दोनों दुलहा दुलहिनको परस्पर मिलाकर मंडपमें उपस्थित किया गया । पृ० ४६२-५०७

११. एकादश सर्ग—जयकुमारके मुखसे सुलोचनाके रूप-सौंदर्यका विस्तृत वर्णन किया गया है । पृ० ५०८-५५८

१२. द्वादश सर्ग—उन दोनोंके पाणिग्रहणका, और आयी हुयी बरातके अतिथि-सत्कार एवं जोमनवारका विस्तृत वर्णन है । पृ० ५५९-६२१

१३. त्रयोदश सर्ग—जयकुमारने स्वप्नसे आज्ञा पाकर सुलोचनाके साथ अपने नगरके लिए प्रयाण किया और रास्तेमें चलकर गंगा नदीके तट पर पड़ाव डाला । इसका बड़ा सुन्दर और अनुपम वर्णन इस सर्गमें किया गया है । पृ० ६२२-६६०

ॐ

जयोदय-महाकाव्यम्

श्रियाश्रितं सन्मतिमात्मयुक्त्याऽखिलज्ञमीशानमपीतिमुक्त्या ।
तनोमि नत्वा जिनपं सुभक्त्या जयोदयं स्वाभ्युदयाय शक्त्या ॥१॥

बाणीमाविषु देवेषु वाणिमाविभूषिते ।

जयोदयप्रकाशाय जयोदयमयीश्वरि ॥ १ ॥

श्रियेति । श्रिया अन्तरङ्ग-बहिरङ्गात्मिकया लक्ष्म्या, आश्रितं युक्तं, सन्मतिं सम्यग्ज्ञानिनम्, आत्मयुक्त्या, आत्मोपयोगेन कृत्वा, अखिलज्ञं सर्वविदम्, इत्येवं प्रकारेण युक्त्या, ईशानं स्वामिनं, जिनपं कर्मशत्रूञ्जयन्तीति जिनास्तेषां नायकं, सुभक्त्या विनयेन नत्वा प्रणम्य, स्वस्यात्मनो योऽभ्युदयो ज्ञानादिलक्षणस्तस्मै शक्त्या शक्त्यनुसारं जयोदयं नाम महाकाव्यं तनोमि रचयामीति । अथवा—हे स्वाभ्युदय, स्वस्यात्मनोऽभ्युदयो यस्य स तत्सम्बोधनम् अयस्य प्रशस्तविधिविधानस्य, शक्त्या बलेन, उदयमुन्मार्गं जय । यतोऽहं त्वा त्वां श्रिया हविमण्याश्रितं, सन्मतिमा यशोवा तस्या आत्मयुक्त्या कृत्वा अखिलज्ञं लोकमार्गदर्शनम्, अपि च, ईतिमुक्त्या ईशानं पूतनादिकृतोपद्रव्येभ्यो दूर-वर्तिनम्, आजिर्मुद्दृष्ट्यलं तस्य नपं कञ्चुकिनम्, महाभारताख्ये युद्धेऽर्जुनस्य सारथिव-कारित्वात् । इतिविशेषणविशिष्टं कृष्णं त्वामहं न तनोमि जानामि विद्मःशोमि वा ॥१॥

अन्वयः : श्रियाश्रितं सन्मतिम् आत्मयुक्त्या अखिलज्ञम् अपि ईतिमुक्त्या ईशानं जिनपं सुभक्त्या नत्वा स्वाभ्युदयाय शक्त्या जयोदयं तनोमि ।

अर्थः : श्री (अंतरंग-बहिरंग लक्ष्मी) के द्वारा जो आश्रित हैं, अच्छी बुद्धिके धारक हैं, आत्मतल्लीनताके द्वारा जो सर्वज्ञ बन चुके हैं, इसलिए मुक्तिके भी स्वामी हैं, ऐसे जिन भगवान्को भक्तिपूर्वक नमस्कार करके अपने आपके कल्याणके लिए अपनी शक्तिके अनुसार मैं जयोदय-काव्य लिख रहा हूँ ॥१॥

विशेषः : इसमें चौथे चरणका अन्य रूपसे भी अन्वयार्थ बनता है । यथा— 'हे स्वाभ्युदय ! अयशक्त्या उदयं जय ।' अर्थात् हे अपने आपका भला चाहने-वाले महाशय ! तुम अपने सदाचारकी शक्तिसे उन्मार्गको जीतो ।

पुरा पुराणेषु धुरा गुरुणां यमीश इष्टः समये पुरूणाम् ।
श्रीहस्तिनागाश्रयणश्रियो भूर्जयोऽथ योऽपूर्वगुणोदयोऽभूत् ॥२॥

पुरेति । अथ पुरा प्राचीनकाले पुराणेषु द्वादशाङ्गरचनारूपशब्देषु गुरुणाम्
ःःचार्याणां धुरा प्रधानभूतेन तेन भगवज्जिनसेनमहानुभावेन पुरूणां श्रीमद्वृषभनाथ-
तीर्थङ्कराणां समयेऽवसरे यमिनां संयतानामीशो गणाधिप इष्ट इच्छाविषयीकृतः सः ।
जय इत्यनेन नामकवेशेन नामग्रहणमिति जयकुमारो नाम अपूर्वेषामनन्यसवृक्षानां-
गुणानामुदयः प्रादुर्भावो यस्मिन् सः, श्रीहस्तिनागाख्यपुरस्य श्रियो भूः स्थानं हस्तिनाग-
पुरनरेशोऽभूत् ।

अथवा समयेऽस्मदास्नायज्ञान्त्रे गुरुणां पुरूणामाणेषु ध्वनिषु धुराऽप्रेसरभावं
कञ्चिदवापुः । स ईशः श्रीहस्तिनापुरनरेशोऽपूर्वगुणवान् जयकुमार इष्टोऽस्माकमिच्छा-
विषयीकृतः । अयेति प्रस्तावप्रारम्भे । किञ्च, अकारो महादेवः, अपूर्वगुणोदयो महादेव-
तुल्यगुणसमुदयः । श्रीः पार्वती, हस्ती गणेशः, नागः शेषस्तेषां पुराणि शरीराणि तेषां,
श्रियः शोभायाः भूः स्वामीति यावत् । शब्दार्थो रद्वपक्षे ॥ २ ॥

कथाप्यथामुष्य यदि श्रुतारात्तथा वृथा साऽऽर्यं सुधासुधारा ।
कामैकदेशक्षरिणी सुधा सा कथा चतुर्वर्गनिसर्गवासा ॥ ३ ॥

कथापीति । अयेत्युष्यं शुभसंवादे । हे आर्य, अमुष्य प्रस्तुतस्य राज्ञो जयकुमारस्य

अन्वयः । अथ पुरा पुराणेषु गुरुणां धुरा [तेन] पुरूणां समये यमीशः इष्टः,
अपूर्वजयोदयः सः जयः श्रीहस्तिनागाश्रयणश्रियः भूः अभूत् ।

अर्थः प्राचीन कालमें पुराणों प्रसिद्ध आचार्योंमें प्रधान भगवान् जिनसेनने
श्रीवृषभदेव तीर्थङ्करके समय संयमियोंके रूपमें जिसे चाहा, अपूर्व गुणोंसे
सम्पन्न वे जयकुमार महाराज हस्तिनागपुरका शासन कर रहे थे । अर्थात्
हस्तिनागपुरके नरेश थे ॥२॥

विशेषः । 'अ' कारका अर्थ महादेव करने पर यह अर्थ होगा कि वह राजा
महादेवके तुल्य गुणोंसे समन्वित था । इसी तरह श्रीः = पार्वती, हस्ती = गणेश,
नागः = शेष, तीनोंके पुर अर्थात् शरीरोंकी शोभाके स्वामी, यह रद्वपक्षमें
अर्थ होगा ।

अन्वयः । अथ (हे) आर्य अमुष्य कथा यदि श्रुता अपि तथा आरात् सुधासुधारा

कथा यदि चेत् धृता तथा पुराणेन सहजेनैव सा प्रसिद्धा सुषायाः सुधारा,
अविच्छिन्ना पङ्क्तिरपि वृथा भवति । अथवा सुषासु विषये सुधारा स्तुतिरनुनयविनय-
करणम्, यतः किल सा सुषा, कामस्य तृतीयपुरुषार्थस्यैकदेशो रसनासम्बन्धिसुखं तस्य
क्षरिणी जन्मदात्री । सा जयकुमारस्य कथा चतुर्वर्गस्य धर्मार्थकाममोक्षाणां निसर्गो
रचना, तस्य वासः सद्भावो यस्यां सा । व्यतिरेकोऽलङ्कारः ॥ ३ ॥

तनोति पूते जगती विलासात्स्मृता कथा याऽथ कथं तथा सा ।

स्वसेविनीमेव गिरं ममाऽऽरात् पुनातु नाऽतुच्छरसाधिकारात् ॥४॥

तनोतीति । या जयकुमारस्य कथा विलासाद् विनोदेनापि कृत्वा स्मृता चेत् जगती
इहलोक-परलोकद्वयं पूते तनोति पवित्रयति, स्मरणकर्तुरिति शेषः । सा पुनः कथा
तथैव स्वसेविनीं तत्कथाया आत्मना सेवाकारिणीमेव मम धन्यकर्तुः गिरं वाणीम् । रसः
शृङ्गाराविर्भवप्रकारः; अनुग्रहकरणञ्च । स तुच्छोऽतुच्छश्च सरसश्च तस्याधिकरण-
मधिकारस्तस्मात् कृत्वा, आरात् समीपादेव कथं न पुनातु पवित्रयत्वेव ॥ ४ ॥

समुन्नतं कूर्मवदङ्घ्रिपद्मद्वयं समासाद्य शिवैकसद्य ।

धरा स्थिराऽभूत्सुतरामराजदेकः पुरा हस्तिपुराधिराजः ॥ ५ ॥

वृथा (भवति) । (यतः) किल सुषा कामैकदेशक्षरिणी । सा कथा (पुनः) चतुर्वर्ग-
निसर्गवासा (अस्ति) ।

अर्थः : हे सज्जन ! इस जयकुमार राजाकी कथा यदि एकवार भी सुन ली
जाय तो फिर उसके सामने अमृतकी अभिलाषा भी व्यर्थ हो जायगी । क्योंकि
अमृत तो (चार पुरुषार्थोंके बीच) कामस्वरूप एक पुरुषार्थ ही प्रदान करता
है; किन्तु इस राजाकी कथा तो चारों पुरुषार्थोंको देनेवाली है ॥३॥

अन्वयः : अथ (यथा) या कथा स्मृता (अपि) विलासात् जगती पूते तनोति,
तथा सा (कथा) स्वसेविनीम् एव मम गिरं अतुच्छरसाधिकारात् आरात् कथं न
पुनातु ।

अर्थः : जयकुमारकी जो कथा लीलावश स्मरण करनेमात्रसे इहलोक
और परलोक दोनों लोकोंकी पवित्र कर देती है, वह उसी कथाकी सेवा करने-
वाली मेरी वाणीको नवरसोंके विपुल अनुग्रह द्वारा शीघ्र ही क्यों न पवित्र
करेगी अर्थात् अवश्य करेगी ॥४॥

समुन्नतमिति । स जयकुमारनामा हस्तिपुराधिराजः पुरा स्वस्यापुत्रः प्राग्भागे एकः प्रसिद्धः सन् सुतरां सहजतयैव अनायासेन किल, अराजत राज्यञ्चकार । स कीदृशः सन् ? यस्याङ्घ्री चरणौ एव पथे कमले मुकोमलत्वात्, तयोर्द्वयमङ्घ्रिपद्मद्वयं शिवं भद्रम्, पद्मपक्षे जलं वा, तदेव एकमनन्यं सद्य स्थानं यस्य तत् । समुच्चं च तन्नतश्च समुन्नतं प्रसन्नतया विनयशीलम्, एवमेव च समुन्नतं सम्यक्प्रकारेण उन्नति-शीलं स्वकर्तव्येऽनपवृत्तितया यथोत्तरं प्रवृत्तिशीलत्वात् । पद्मपक्षेऽपि प्रसन्नतापूर्वक-नतिशीलम् । एतावक् चरणारविन्दद्वयं समासाद्य प्राप्य इयं धरा पृथ्वी प्रजामयी वा स्थिरा निश्चलाऽभूत् । कूर्मवत् कच्छपतुल्यम्, यथा कच्छपपृष्ठं समासाद्य प्राप्य इयं पृथ्वी तिष्ठतीति लोकसमयख्यातिस्तथा । यद्वा कूर्मवत् समुन्नतमङ्घ्रिपद्मद्वयमिति विशेषणम्, कच्छपपृष्ठवन्मध्ये समुत्थितं सुकृतिनां भवतीति सामुद्रिकम् ॥ ५ ॥

पथा कथाचारपदार्थभावानुयोगभाजाऽप्युपलालिता वा ।

विद्याऽनवद्याऽऽप न वालसत्वं संप्राप्य वर्षेषु चतुर्दशत्यम् ॥ ६ ॥

पथेति । यस्य चरणारविन्दद्वयं समासाद्येति शेषः । या अनवद्या निर्दोषा विद् बुद्धिः कथाचारपदार्थभावानुयोगभाजा प्रथमकरणचरणद्रव्यानुयोगरूपेण पथा मार्गेण कृत्वा उपलालिता पालिता सती, वर्षेषु भारताविवु चतुर्दशत्वं सुयंप्रकारत्वं संप्राप्य लक्ष्म्या नवा नवीना भवति आलस्यं नाप न जगाम । यस्य राशये चतुरनुयोगद्वारेण विद्याया यथेष्टप्रचारोऽभूदिति । चतुर्दशत्वं चतुरुत्तरवशप्रकारत्वं वा । किञ्च—कथा अल्पाख्यायिवाधिकरणम्, चारः सञ्चरणम्, पदार्थाः वस्तूनि कीडनकादीनि, भावा

अन्वयः पुरा (यस्य) शिवैकसद्य कूर्मवत् समुन्नतम् अङ्घ्रिपद्मद्वयं समासाद्य धरा सुतरां स्थिरा अभूत्, स एक हस्तिपुराधिराजः अराजत ।

अर्थः प्राचीनकालमें कल्याणके एकमात्र आश्रय और कछुवेके समान ऊपर उठे जिसके दोनों चरणकमलोंको प्राप्तकर यह पृथ्वी भलीभाँति स्थिर हो गयी, वह एकमात्र हस्तिनापुरका राजा जयकुमार सुशोभित हो रहा है ॥५॥

विशेषः कछुवेके पक्षमें शिवका अर्थ जल लेना चाहिए ।

अन्वयः (यस्य चरणारविन्दद्वयं समासाद्य) अनवद्या विद्या कथाचारपदार्थभावानुयोगभाजा पथा अपि उपलालिता वा वर्षेषु चतुर्दशत्वं संप्राप्य नवालसत्वं आप ।

अर्थः उस राजाकी निर्दोष विद्या प्रथमानुयोग, चरणानुयोग, द्रव्यानुयोग और करणानुयोगके अनुसारी मार्गसे उपलालित होती हुई भारतादि चौदह भुवनोंमें व्याप्त होकर आलस्यरहित हो गयी, निरालस हो व्याप्त हो गयी ॥६॥

हास्यविनोदाद्यस्तेषु, अनुयोजनमनुयोगः, तद्भ्राजा पथा कृत्वा विद्या नाम स्त्री, उप-
लालिता सती वर्षेषु संवत्सरेषु चतुर्दशत्वं समाप्य व्यतीत्य बालसत्वं बाल्यावस्थात्वं
नाप, तावन्मं लेभे इति भावः ॥ ६ ॥

अरिव्रजजप्राणहरो भुजङ्गः किलाऽसिनामा नृपतेः सुचङ्गः ।

स्म स्फूर्तिकीर्ती रसने विभर्ति विभीषणः सङ्गरलैकमूर्तिः ॥ ७ ॥

अरीति । तस्य नृपतेर्भुजं गच्छतीति भुजङ्गः असिनामा हस्तस्थितः खड्ग इत्यर्थः ।
स च अरीणां शत्रूणां व्रजः समूहस्तस्य प्राणान् हरतीति अरिव्रजप्राणहरो भुजङ्गः
सर्पः । सुचङ्गः चमत्कारकरत्वात्, सर्पपक्षे च बर्षयुतः । विभीषणो भयङ्करः खड्गः
सर्पश्च । सङ्गरं युद्धं लातीति संङ्गरत्वात् रणकर्त्री, एका मूर्तिर्यस्य स सर्पः । स्फूर्तिश्च
कीर्तिश्च त एव रसने जिह्वे विभर्ति स्म । खड्गधारणे स्फूर्तिश्च कीर्तिश्च भवति,
सर्पस्तु जिह्वाद्यं विभर्त्येव ॥ ७ ॥

यस्य प्रतापव्यथितः पिनाकी गङ्गामभङ्गां न जहात्यथाकी ।

पितामहस्तामरसान्तराले निवासवान् सोऽप्यभवद्विशाले ॥ ८ ॥

विशेषः समासोक्ति द्वारा इसका एक अर्थ यह भी होता है कि उस राजा
की निर्दोष विद्या नामक स्त्री कथा आदि चार तरहके मागों द्वारा उपलालित
होती हुई चौदह वर्षकी आयु प्राप्त करनेसे बचपनको लांघकर युवती बन
गयी है ।

तृतीय अर्थ इस प्रकारसे भी होता है कि उसको एक ही विद्या कथादि चार
उपायोंसे लालित होती हुई चौदह प्रकारोंको प्राप्त हो गयी । अर्थात् वह राजा
चौदह विद्याओंमें निपुण हो गया ।

अन्वयः किल नृपतेः असिनामा भुजङ्गः सुचङ्गः अरिव्रजप्राणहरः विभीषणः
सङ्गरलैकमूर्तिः स्फूर्तिकीर्ती रसने विभर्ति स्म ।

अर्थः उस राजाके हाथमें स्थिति खड्गरूपी साँप अत्यन्त पुं था । वह
वैरियोंका प्राणहारक, भयंकर युद्ध करनेमें अत्यन्त कुशल एवं स्फूर्ति और
कीर्तिरूप दो जिह्वाओंको धारण करता था ॥७॥

विशेषः साँपके पक्षमें 'संगरलैकमूर्तिः'का अर्थ पूर्णविषभरी मूर्तिवाला
लेना चाहिए ।

रसातले नागपतिर्निविष्टः पयोनिधौ पीतपटः प्रविष्टः ।

अनन्यतेजाः पुनरस्ति शिष्टः को वेह लोके कथितोऽवशिष्टः ॥ ९ ॥

यस्येति, रसातल इति । यस्य राज्ञः प्रतापेन तेजसा व्यथितः सम्तप्तः, अत एव अकी दुःखीभवन् पिनाकी महादेवः अभङ्गां नित्यं वहन्तीं गङ्गां न जहाति, अद्यापि शिरसा धारयति । रुद्रशिरसि गङ्गा तिष्ठतीति लोकस्यातिः । पितामहो ब्रह्माऽपि विशाले महति तामरसस्य अन्तराले मध्ये निवासवान् अभवत् नागपतिः शेषो रसातले निविष्टो गतवान् । पीतपटः कृष्णः पयोनिधौ श्रीरसमुद्रे प्रविष्टः । एतेषां तत्र तत्र निवासे लोकसमयस्यातः यः स्वभावेन समादिष्टस्तमेव कथिः जयकुमारनूपप्रताप-सम्पादितत्वेन उत्प्रेक्षते स्म । उक्तैन्यः पृथक् को वाऽवशिष्टो यः किल लोके अनन्य-तेजाः अप्रतिहतप्रभावो भवितुमर्हतीति ॥ ८-९ ॥

गुणैस्तु पुण्यैकपुनीतमूर्तेर्जगन्नगः संग्रथितः सुकीर्तेः ।

कन्दुत्वमिन्दुत्वडनन्यचौरैरुपैति राज्ञो हिमसारगौरैः ॥ १० ॥

गुणैरिति । पुण्यस्य सत्कर्मणः एका पुनीता पवित्रा मूर्तिर्यस्य तस्य राज्ञो जयकुमारस्य, इन्द्रोऽश्विनस्य त्विट् कान्तिस्तस्याश्वौराः, अनन्या अद्वितीयाश्च ते चौरास्तेश्चन्द्रतुल्यनिर्मलैः, अत एव हिमस्य सारः प्रशस्तभागस्तत्सदृशगौरैः उज्ज्वल-गुणैः शौर्यादिभिः सूत्रतन्तुभिर्वा संग्रथितः सम्पाबितोऽयं जगदेव नगः सुकीर्तेः

अन्वयः । अथ यस्य प्रतापव्यथितः अकी पिनाकी अभङ्गां गङ्गां न जहाति । सः पितामहः अपि विशाले तामरसान्तराले निवासवान् न अभवत् । नागपतिः रसान्तराले निविष्टः । पीतपटः पयोनिधौ प्रविष्टः । वा इहलोके कः अनन्यतेजाः कथितः अवशिष्टः शिष्टः अस्ति ।

अर्थः । इस प्रकार हाथमें खड्ग उठानेके अनन्तर महाराज जयकुमारके नेजरो पीडित, अतएव दुःखी हो शङ्कर नित्य प्रवाहित होनेवाली गंगाको कभी नही छोड़ते । पितामह ब्रह्मादेवने विशाल कमलमें डेरा जमा लिया । शेषनाग रसातल (पाताल) में जा छिगा । पीताम्बरधारी विष्णु समुद्रमें जाकर सो गये । अथवा इस जगत्में कौन ऐसा बचा हुआ है जो इसकी तरह बेजोड़ तेज-वाला हो ॥८-९॥

अन्वयः । पुण्यैकपुनीतमूर्तेः राज्ञः इन्दुत्वडनन्यचौरैः हिमसारगौरैः गुणैः तु संग्रथितः जगन्नगः सुकीर्तेः कन्दुत्वम् उपैति ।

प्रसंसायाः कन्दुरवं कन्दुकभावम् उपैति । यथा कन्दुकेन स्त्री कीडति तथा समस्तं जगत् जयकुमारकीर्तः कीडनकं भवतीति भावः ॥ १० ॥

जगत्प्रविश्रान्ततयाऽतिवृष्टिः प्रतीपपत्नीनयनैकसृष्टिः ।

निरीतिभावेकमदं निरस्य प्रावर्तताऽमुष्य महीश्वरस्य ॥ ११ ॥

जगतीति । जगति अस्मिन् लोके प्रतीपाः शत्रवस्तेषां पत्न्यः सधर्मिण्यस्तासां नयनानि तेभ्यः कृत्वा एका सृष्टिरूपस्तिर्यङ्मयाः सा, अविश्रान्ततया निरन्तररूपेण भवित्री, अतिवृष्टिः ईतिः, अमुष्य महीश्वरस्य नृपतेर्जयकुमारस्य, निर्गता ईतिर्यंस्मात् सः, निरीतिश्रासो भावः परिणामस्तस्य एकः प्रधानभूतश्रासो भवस्तं, निरस्य निराकृत्य प्रावर्तत बभूवेति । अर्थात् जयकुमारेण ईतिरहित-शासनकारिताभिप्रायेण शत्रुमारणे क्रियमाने सति तेषां स्त्रीणां रोदनेनाऽतिवृष्टिर्जाता, अतो जयकुमारस्य निरीतिभावाभिप्रायो निष्फलो बभूवेति भावः ॥ ११ ॥

नियोगिवन्धोऽवनियोगिवन्धः सभास्वनिन्धोऽपि विभास्वनिन्धः ।

अरीतिकर्तापि सुरीतिकर्ताऽऽगसामभूमिः स तु भूमिभर्ता ॥१२॥

नियोगीति । नियोगिनो वृत्तामात्यादयस्तेषां बन्धो बन्धनीयः, स एव अवनियोगिवन्धो न नियोगिवन्ध इत्यर्थः । अवशब्दस्याभावार्थकत्वात् अवगुणवत् । स एव विरोधाभासः । अवनैर्योगिनो भूमिपतयस्तेषां बन्ध इति परिहारः । विभासु अप्रभासु, अनिन्धः स एव

अर्थः चन्द्र-किरणोंको भी लजानेवाले, कपूर-से स्वच्छ गुणों (तन्तु और धेर्यादि,) द्वारा गुंथा यह जगत्‌रूप पहाड़ पुण्यकी एकमात्र पवित्र मूर्ति राजा जयकुमारकी कीर्तिका गेंद बन जाता है । अर्थात् जैसे कोई स्त्री गेंदसे खेलती है, वैसे ही जयकुमारकी कीर्ति जगत्‌रूप गेंदसे खेलती है ॥१०॥

अन्वयः जगति अमुष्य महीश्वरस्य निरीतिभावेकमदं निरस्य प्रतीपपत्नीनयनैक-सृष्टिः अविश्रान्ततया अतिवृष्टिः प्रावर्तत ।

अर्थः भूमण्डलपर उस राजाको यह धमंड था कि मेरे राज्यमें किसी प्रकारकी ईति नहीं हो सकती । मानो उसीको दूरकर वैरियोंकी स्त्रियोंकी आँखोंसे निरंतर अतिवृष्टिकी सृष्टि हो चली ॥११॥

अन्वयः सः भूमिभर्ता तु आगसाम् अभूमिः नियोगिवन्धः अपि अवनियोगिवन्धः सभासु अनिन्धः अपि विभासु अनिन्धः अरीतिकर्ता अपि सुरीतिकर्ता (अभूत्) ।

भासु प्रभासु चापि अनिन्द्यो निन्दारहित इति विरोधाभासः । विभासु विशिष्टासु कान्तिषु अनिन्द्योऽपि सभासु गोष्ठीषु अनिन्द्य इति परिहारः । सुरोतिकर्ता सम्यग्रोति-प्रचारकः सन्नपि अरोतिदुर्नीतिस्तस्याः कर्तेति विरोधः । अरिषु शत्रुषु ईतिर्भ्यया तस्याः कर्तेति परिहारः । स जयकुमारो भूमिभर्ता भवन्नपि अश्रूमिः स्थानरहित इति विरोधः । आगताम् अपराधानामश्रुमिरिति परिहारः ॥ १२ ॥

अधीतिबोधाचरणप्रचारैश्चतुर्दशत्वं गमितास्युदारैः ।

सार्धं सुविद्याऽथ कलाः समस्ता द्वासप्ततिस्तस्य बभूवुः प्रशस्ताः ॥१३॥

अधीतीति । तस्य शोभना विद्या सुविद्या सा साऽधीतिरध्ययनम्, बोधो ज्ञानम्, आचरणमनुष्ठानम्, प्रचारः सर्वात्र प्रसारणम् तैरत्यदारैः निर्दोषैः विशालैश्च चतुर्दश-प्रकारत्वं चतुः प्रकारत्वं वा गमिता, सार्धं समकालमेव अर्धसहितं गमिता प्रापिता अथ अत एव तस्य समस्ताः प्रशस्ताः प्रशंसायोग्याः कलाः द्वासप्ततिः बभूवुः । सार्धं चतुर्णं द्वासप्ततिकलावत्त्वं योग्यमेव ॥ १३ ॥

सुरैरसौ तस्य यशःप्रशस्तिसमङ्किता सोमशिला समस्ति ।

कलङ्कमेत्वङ्कदलं तदर्थविभावनायामिह योऽसमर्थः ॥१४॥

अर्थः बहू राजा संपूर्णं भूमिका स्वामी होकर भी अपराधोंका स्थान नहीं था । नियोगी (राजपुरुष) जनों द्वारा वन्दनीय होकर भी अवनियोगी (राजाओं) द्वारा वन्दनीय था । सभाओंमें प्रशंसा-योग्य होता हुआ भी विभागों (कान्तियों) में प्रशंसनीय अर्थात् अपूर्वकान्तिवाला था । तथा वैरियोंके लिए उपद्रव-कर्ता होनेपर भी उत्तम रीति-रिवाजोंका कर्ता, (चलानेवाला) था ॥१२॥

विशेषः इसमें 'नियोगिवन्द्यः' 'अनियोगिवन्द्यः' आदि शब्द परस्पर विरुद्ध से प्रतीत होते हैं । अतः यहाँ विरोधाभास अलंकार है ।

अन्वयः तस्य सुविद्या अधीतिबोधाचरणप्रचारैः अत्युदारैः चतुर्दशत्वं गमिता सार्धं (वा) अथ तस्य समस्ताः प्रशस्ताः कलाः द्वासप्ततिः बभूवुः ।

अर्थः उस महाराज जयकुमारकी शोभन-विद्याएँ अध्ययन, बोध (ज्ञान) आचरण और प्रचारस्वरूप निर्दोष एवं विशाल साधनोंसे चार प्रकारकी हुई अथवा साथ ही आधे सहित हो गयीं । इस तरह उसकी सारी प्रशंसनीय कलाएँ भी बहत्तर होकर शोभित होने लगीं ॥१३॥

सुरैरिति । असौ प्रसिद्धा चन्द्राख्यया ख्याता तस्य राज्ञो जयकुमारस्य यशसः प्रशस्तिः ख्यातिस्तया सम्यग् अङ्किता सोमशिला चन्द्रकान्तदृषदेव समस्ति किल । तस्य शिलालेखस्यार्थोऽभिप्रायस्तस्य विभावना सम्बुद्धिस्तस्यां यो जनोऽसमर्थोऽस्ति स इह लोके कमपि कलं चतुरं तदर्थज्ञमेतु प्राप्नोतु । अथवा कलङ्कं लाञ्छनमेतु गच्छतु ॥ १४ ॥

भवाद्भवान् भेदमवाप चङ्गं भवः स गौरीं निजमर्धमङ्गम् ।

चकार चादो जगदेव तेन गौरीकृतं किन्तु यशोमयेन ॥ १५ ॥

भवामिति । चन्द्राख्यसोमशिलायां यशःप्रशस्तिरस्ति, तामेव स्पष्टयति—भवान् जयकुमारनुपतिः भवात् महादेवात् चङ्गमत्यन्तं भवं विलक्षणत्वमवाप प्राप्तवान् । कथमिति ? स भवो दृष्टो गौरीं पार्वतीं निजमात्मनोऽर्धमङ्गमेव चकार, किन्तु यशोमयेन कीर्तिबहुलेन जयकुमारेण च अदो जगत्समस्तं गौरीकृतं शुक्लीकृतं, गौरीति वा कृतं पार्वतीस्वरूपतां निजस्त्रीसाधर्म्यं नीतमिति शब्दच्छलम् । अथवा भवात् जन्मनोऽनन्तरं भं प्रकाशस्तद्वान् सन् भे भवस्य भस्थाने वं चकारमवाप देवो बभूव । चकारः शुद्धिः, चकारः कुम्भः, वस्य शुद्धताया वः कुम्भोऽर्थान्निधिवं बभूव संशुद्ध आसीदिति भावः । सोऽदो भवः पवित्रतारहितः संसारः गौरीं स्त्रियं निजमर्धमङ्गं चकारेत्यादि । 'वः शुद्धो, वः कुम्भे वरणे' इति विदवल्लोचनः ॥ १५ ॥

अन्वयः : असौ सोमशिला सुरैः तस्य यशःप्रशस्तिरसमङ्किता समस्ति । इह यः तदर्थविभावनायाम् असमर्थः, सः तस्य अङ्कदलं कलङ्कम् एतु ।

अर्थः : यह चन्द्ररूप शिला देवताओं द्वारा उस राजाकी लिखी यशः-प्रशस्तिसे अङ्कित है । किन्तु यहाँ जो उसका अर्थ नहीं जान पाता, वह किसी विद्वान् चतुर व्यक्तिके पास जाकर उसका रहस्य समझे । अथवा वह उस अङ्कदल (अक्षरसमूह) को कलङ्क (काला अक्षर) समझे ॥ १४ ॥

अन्वयः : भवान् भवात् चङ्गं भेदं अवाप । (यतः) स भवः निजम् अर्धम् अङ्गं गौरीं चकार । किन्तु यशोमयेन तेन च अदः जगत् एव गौरीकृतम् ।

अर्थः : यह राजा महादेवसे भी बहुत बड़ा-चढ़ा हुआ था, क्योंकि महादेव तो अपने आधे अङ्गको ही गौरी (पार्वती) बना सके । किन्तु इस राजाने तो अपने अखण्ड यश द्वारा संपूर्ण जगत्को ही गौरी कर दिया अर्थात् उज्ज्वल बना दिया ॥ १५ ॥

शौर्यप्रशस्ती लभते कनिष्ठां श्रीचक्रपाणेः स गतः प्रतिष्ठाम् ।
यस्यासतां निग्रहणे च निष्ठा मता सतां संग्रहणे घनिष्ठा ॥१६॥

शौर्येति । श्रीचक्रपाणेः भरतनामचक्रवर्तिनः सकाशात् प्रतिष्ठां गतः प्राप्तः सन् स नृपतिः शौर्यस्य वीरतायाः प्रशस्तिः इलाघा तस्यां कनिष्ठामङ्गुलिं लभते । वीरपुत्रवगणनासमये चक्रवर्तिनोऽग्रे प्रथमस्थानं गतवान् । यस्य निष्ठा श्रद्धा प्रवृत्तिर्वा, असतां निग्रहणे परिहारे मता सती, सतां संग्रहणे आवरणविषये सापि घनिष्ठा महती बभूव ॥ १६ ॥

व्यर्थं च नार्थाय समर्थनं तु पूर्णं यतश्चार्यभिलाषतन्तुः ।
स विश्वतोरोचनमृद्धदेशं कोषं दधौ श्रीधरसन्निवेशम् ॥ १७ ॥

व्यर्थमिति । स नरनाथः श्रीधरः कुबेरस्तस्य सन्निवेशं भाण्डागारमिव विश्वतोरोचनं सर्वेषां रुचिकारकम्, श्रद्धा देशो यस्य तं कथमप्यरिक्तमित्यर्थः । एतादृशं निधानं दधौ । यस्य निधानस्य समर्थनमर्थाय कस्मैचित्प्रयोजनाय व्यर्थं न भवति, यथेष्टवस्तु-प्राप्तिस्ततः सुलभा बभूव । यतो यस्मादर्थिना याचकानामभिलाषो मनोरथस्तस्य तन्तुः सद्भावः पूर्णः । तथा च श्रीधरो नाम ग्रन्थकर्ताऽऽचार्यस्तेन कृतः सन्निवेशो रचना यस्य तं श्रीधराचार्यनिमित्तमिति, विश्वतोरोचनं 'विश्वतोचनं' नाम कोषं यथेति । अन्यस्तस्य पूर्ववत् ॥ १७ ॥

अन्वयः सः श्रीचक्रपाणेः प्रतिष्ठां गतः शौर्यप्रशस्ती कनिष्ठां लभते । यस्य असतां निग्रहणे निष्ठा मता, च सतां संग्रहणे (सा) निष्ठा घनिष्ठा बभूव ।

अर्थः भरत चक्रवर्तीसि भी प्रतिष्ठा-प्राप्त वह राजा जयकुमार शूर-वीरताके विषयमें कनिष्ठिका (कानी उँगली) पर गिना जाता था, अर्थात् सर्वोत्तम था । उसकी सारी चेष्टाएँ दुष्टोंके निग्रह करनेमें होती थीं । शिष्टोंको संग्रह करनेमें तो वह और भी तत्परतासे लगा रहता था ॥ १६ ॥

अन्वयः सः श्रीधरसन्निवेशम् ऋद्धदेशं विश्वतोरोचनं कोषं दधौ । यस्य अर्थाय समर्थनम् व्यर्थं न, यतः (सः) अर्थभिलाषतन्तुः पूर्णः (आसीत्) ।

अर्थः वह राजा विशाल, भरा-पूरा और विश्वके लिए रुचिकर कुबेरके समान कोष (खजाना) धारण किये हुए था, जिसका समर्थन किसी भी प्रयोजनके लिए व्यर्थ नहीं होता अर्थात् उस कोषसे सभी मनचाही चीजें प्राप्त होती थीं । कारण वह याचकोंकी अभिलाषाओंके सद्भावसे पूर्ण था ।

युधिष्ठिरो भीम इतीह मान्यः शुभैर्गुणैरर्जुन एव नान्यः ।

स्याद्वाच्यता वा नकुलस्य यस्य ख्यातश्च सद्भिः सहदेवशस्यः ॥१८॥

युधिष्ठिर इति । स युधिष्ठिरः स एव भीम इति मान्यः, स एव अर्जुनो यस्य नकुलस्य वाच्यता अभिधेयः । स च सहदेव इव शस्यः सहदेवशस्यश्च सद्भिः ख्यातः सज्जनैश्च इति पञ्चपाण्डवमयो बभूव । यतः स युधि रणस्थले स्थिरः सन् भीमो भयङ्कररूपः, शुभैः प्रशस्तैर्गुणैः कृत्वा अर्जुनो धबलो नान्यो न निर्गुणः, यस्य च कुलस्य वंशस्य वाच्यता निन्दा न बभूव, देवैः शस्यः प्रशंसनीयः सन् सद्भिः सज्जनैः सह ख्यातः ॥ १८ ॥

अहो यदीयानकतानकेन रवेः सवेगं गमनं च तेन ।

सूतोऽपदो येन रथाङ्गमेकं हयाः समाप्युर्गतातिरेकम् ॥१९॥

अहो इति । यस्य सम्बन्धी यदीयः, यदीयइचासौ आनको जयकुमारस्य प्रयाण-
वादित्रं, तस्य तानकेन शब्देन भयभीतस्येति तात्पर्यम् । रवेः सूर्यस्य गमनं सवेगं
वेगपूर्वकं बभूव । तेन सवेगगमनेनैव तस्य सारथिः अपदोऽनुरभंगजङ्घो बभूव,
रथाङ्गं चक्रम् एकमेवावशिष्टम्, हया षोडशका युगता समता तस्या अतिरेकोऽभावस्तं

विशेष : इस पद्यमें समासोक्ति अलंकारद्वारा 'विश्वलोचन' नामक संस्कृत-
कोषकी ओर संकेत किया गया है, जो श्रीधराचार्य द्वारा निर्मित है ॥ १७ ॥

अन्वय : (सः) युधिष्ठिरः, भीम इति इह मान्यः, शुभैः गुणैः अर्जुन एव नान्यः,
यस्य कुलस्य वाच्यता वा न स्यात्, सः देवशस्यः सद्भिः सह ख्यातः ।

अर्थ : वह राजा युद्धमें स्थिर रहनेवाला और जगत्में भयंकर माना जाता
था । वह शुभ (शुभ्र) गुणोंसे अर्जुन (निर्मल) ही था, निर्गुण नहीं । उसके
कुलकी कभी कोई निन्दा नहीं होती थी । देवों द्वारा प्रशंसित वह सज्जनोंके
साथ सुख्यात था ।

विशेष : उपर्युक्त पद्यमें शब्दशः जयकुमारके विशेषणोंके रूपमें पाँचों
पाण्डवोंके नामोंका निर्देश किया गया है ॥ १८ ॥

अन्वय : अहो यदीयानकतानकेन रवेः सवेगं गमनं तेन च अमुष्य सूतः अपदः
रथाङ्गम् एकं हयाः च युगतातिरेकं समापुः ।

अर्थ : आश्चर्यकी बात है कि जिस जयकुमार राजाके प्रयाणके नगारेकी
आवाज सुन-सूर्य भी तेजीसे चलने लगा । इसी कारण उसके सारथीकी एक

विषमसंख्यत्वमायुः । लोकसमये सूर्यस्य सारथिरेकजङ्घः, रथाङ्गमेकम्, घोटाकाः सप्त भूयन्ते । तवादाय कविनेबपुत्रप्रेक्षितम् । अनेन जयकुमारस्य राज्ये सन्तुष्टस्य जनसमूहस्य समयः सहजमेव निरगाविति भावः ॥ १९ ॥

यद्दुर्हदां देहत एव बाह्यमनिस्सरन्तीमसतीं निगाह्य ।

कीर्तिं सतः स्वैरविहारिणीं ते सतीं प्रतीयन्त्यधिपाः प्रणीतेः ॥२०॥

यविति । दुर्हदां दुष्टानां देहत एव शरीरावपि बाह्यमनिस्सरन्तीं न निर्गच्छन्तीं कीर्तिमसतीं कुशीलां निगाह्य ज्ञात्वा पुनः सतो जयकुमारस्य स्वैरविहारिणीं यथेच्छं पर्यटन्तीं कीर्तिं सतीं साध्वीं, प्रसिद्धाः प्रणीतेः अधिपा नीतिविदः प्रणयनकारिणश्च जिनसेनावयः प्रतीयन्तु जानन्तु । प्रणीतेरधिपत्वात् निरङ्कुमारत्वात् न तेषां रोधनकारकः कोऽपीति । अन्वया तु पुनः स्वामिनः सङ्गमत्यजन्ती सती स्वैरं गच्छन्ती च असतीति निगद्यते ॥ २० ॥

टांग नहीं रही, रथका पहिया एक शेष रह गया और घोड़े भी समसे विषम हो गये अर्थात् आठकी जगह सात हो गये ।

विशेष : यद्यपि उपर्युक्त बातें सूर्यमें स्वाभाविक हैं, किन्तु कविने उत्प्रेक्षाके द्वारा यह कहा है कि उस राजाके प्रयाणके वाद्यसे भयभीत होकर सूर्य तेजीसे जब दौड़ा तो उसकी यह अवस्था हुई ॥ १९ ॥

अन्वय : (ये) प्रणीतेः अधिपाः ते यद्दुर्हदां देहतः एव बाह्यम् अनिस्सरन्तीं कीर्तिम् असतीं निगाह्य सतः स्वैरविहारिणीं (कीर्तिं) सतीं प्रतीयन्तु ।

अर्थ : जो नीतिशास्त्रके अधिकारी ज्ञाता या जिनसेनादि आचार्य हैं, वे (महाराज जयकुमारके) शत्रुओंकी देहसे कभी बाहर न निकलनेवाली उनकी कीर्ति (-कामिनी) को असती (व्यभिचारिणी या असत्) जानकर सज्जन जयकुमारकी स्वच्छन्दगामिनी कीर्तिको सती मान लें, तो मानते रहें ।

विशेष : लोक-व्यवहार तो यही है कि जो घरसे बाहर नहीं निकलती, वह स्त्री 'सती' कही जाती है और स्वच्छन्द घूमनेवालीको 'असती' कहा जाता है । किन्तु यहाँ कविने शत्रुके शरीरमात्रमें बँधी रहनेवाली कीर्तिको असती बताकर जगभर फैलानेवाली जयकुमारकी कीर्तिको सती बताया है, यह आर्थिक विरोधाभास है । नीतिशास्त्रविदों या जिनसेनादि आचार्योंके निरंकुश होनेसे इसका परिहार हो जाता है ॥ २० ॥

करं स जग्राह भुवो नियोगात् कृपालुतायां मनसोऽनुयोगात् ।
दासीमिवासीमयशास्तथैनां विचारयामास च संहृतैनाः ॥२१॥

करमिति । स महानुभावः कृपालुतायां जीववयायां मनसश्चित्तस्थ अनुयोगात्
संलग्नतया कृत्वा पुनः नियोगादधिकारादेव भुवः पृथिव्याः स्त्रियाः करं शुष्कं जग्राह
गृहीतवान् । तथा तदनन्तरं च पुनः स संहृतं विनष्टम् एवः पापं यस्य स निष्पापः,
असौमं सोमातीतं यशो यस्य स एतादृशो महाभाग एनां भुवं नाम स्त्रीं दासीमिव
विचारयामास किल, अन्यमनस्कतया बुभोज ॥ २१ ॥

दिगम्बरत्वं न च नोपवासश्चिन्तापि चित्ते न कदाप्युवास ।
शुक्तो जनः संसरणात्सुभोगस्तस्याद्भुतोऽयं चरणानुयोगः ॥२२॥

दिगम्बरत्वमिति । दिगम्बरत्वमाचलेक्यम्, उपवासोऽज्ञाननाम तपः, चित्ते
चिन्ता ध्यानकरणम्, तदेतत्सर्वं मुनिजनाय शुक्त्यर्थमनुष्ठेयतया जिनज्ञानस्य चरणा-
नुयोगे निगदितमस्ति । किन्तु गृहस्थानां निर्बन्धता, निरसनिर्वाहश्चित्ते च्छेष्टवियोगा-
निष्टसंयोगजनिता चिन्ता भवेत् चेत्तदा दुर्विपाकता स्यात् । तदाभित्य सूक्तं यत्किल

अन्वयः : कृपालुतायां मनसः अनुयोगात् संहृतैनाः असौमयशाः सः नियोगात् भुवः
करं जग्राह । तथा च सः एनां दासोम् इव विचारयामास ।

अर्थः : कृपालुतामें ही मनका झुकाव होनेके कारण सभी प्रकारके पापोंसे
रहित, असौम यशशाली उस महाराज जयकुमारने मात्र अपने अधिकारके
निर्वाहार्थ भूमिका कर (टैक्स या हाथ) ग्रहण किया । किन्तु वह इस
इस भूमिको दासीकी तरह मानता था ।

विशेषः : यहाँ 'कर' इस श्लिष्ट पदसे समासोक्तिका यह भाव निकलता है
कि जैसे कोई अत्यन्त कृपालु और निष्पाप पुरुष किसी विधान-विशेषसे किसी
स्त्रीका हाथ पकड़नेको विवश हो जाता है, किन्तु बादमें उसे दासीकी तरह ही
मानता है, वैसे ही यह महाराजा पृथ्वीके साथ व्यवहार करता था । इस
अप्रस्तुतके व्यवहारका समारोप उसपर कविने किया है ॥ २१ ॥

अन्वयः : तस्य अयं चरणानुयोगः अद्भुतः (यत्) जनः कदापि न दिगम्बरत्वं न
उपवासः न च चित्ते चिन्ता अपि उवास । सुभोगः (सन्) संसरणात् मुक्तः ।

अर्थः : भगवान् जिनके 'चरणानुयोग'का यह उपदेश है कि मनुष्य दिगम्बर
(वस्त्रहीन) बने, उपवास करे और चित्तमें आत्मचिन्तन करते हुए भोगोंका
त्याग करे, तभी वह संसारसे मुक्त हो सकता है । किन्तु राजा जयकुमारके

तस्य चरणानुयोगेन पदारविन्दप्रसादेन कृत्वा प्रजाजनः पूर्वोत्कर्षुर्गुणैः रहितः सुभोगो भोगसान्प्रोपरिपूर्वद्वयं सन् संसरणात् वेदान्तराधिगमनात् मुक्तो विनिवृत्तो बभूव ॥ २२ ॥

प्रवर्तते किञ्च मतिर्मभेयं नभस्यभृद् व्याप्ततयाऽप्यभेयम् ।

तेजः सतो जन्मवतोऽग्रवर्ति घनायितं तद्रवितामियति ॥२३॥

प्रवर्तत इति । किञ्च मम ग्रन्थकर्तुरियं मतिविचारधारा प्रवर्तते यत्किल सतो जयकुमारस्य तेजः प्रभावः प्रतापो नभसि आकाशवेशे व्याप्ततयाऽपि प्रसरेणापि अभेयमभूत् । निखिलेऽप्याकाशे मातुमशब्दयमासीत्, तत्रेव घनायितं पुञ्जीभूतं भवत् जन्मवतो देहधारिणो जनस्याग्रवर्ति, इदं प्रत्यक्षदृश्यं रवितामियति ॥ २३ ॥

यस्यापवर्गप्रतिपत्तिमत्त्वं महीपतेः सँलभते स्फुटत्वम् ।

गतश्चतुर्वर्गबहिर्भवत्वं पुमान् समूहो न किलाप सत्त्वम् ॥२४॥

यस्येति । यस्य महीपतेः नरनाथस्य, अपवर्गप्रतिपत्तिमत्त्वं मोक्षपुरुषार्थज्ञत्वं पक्वभ्रमेति पञ्चवर्णात्मक-पवर्गज्ञातुताभावश्च स्फुटत्वं लभते । चतुर्वर्गबहिर्भवत्वं गतो धर्माधिक्यमोक्षाणामननुष्ययनशीलः, अथवा ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्राः चतुर्वर्णास्तेभ्यो

चरणोंका समागम ठीक इसके विपरीत था । क्योंकि उनको प्राप्त करनेवाले व्यक्ति के यहाँ वस्त्रोंकी कमी नहीं होती थी । अन्नकी अधिकता होनेके कारण उसे उपवास नहीं करना पड़ता था । मनमें किसी तरहकी चिन्ता नहीं करनी पड़ती थी । वह सब तरहके भोगोपभोगोंको प्राप्तकर इधर-उधर भटकनेसे मुक्त हो जाता था ॥ २२ ॥

अन्वयः किं च मम इयं मतिः प्रवर्तते यत् सतः तेजः नभसि व्याप्ततया अपि अभेयं अभूत् । तत् घनायितं सत् जन्मवतो अग्रवर्ति रवितां इयति ।

अर्थः मेरो (कविकी) बुद्धि तो ऐसा मानती है कि उन राजा जयकुमारका तेज सारे आकाशमें फैलकर भी कुछ शेष बच गया था, जो इकट्ठा होकर सर्व-साधारणके समक्ष दृश्यमान रवि (सूर्य) का रूप धारण कर रहा है ॥ २३ ॥

अन्वयः यस्य महीपतेः अपवर्गप्रतिपत्तिमत्त्वं स्फुटत्वं संलभते । (यतः) किल चतुर्वर्गबहिर्भवत्वं गतः पुमान् समूहः (तत्र) सत्त्वं न आप ।

अर्थः इस राजाकी मोक्षपुरुषार्थज्ञता भी सुस्पष्ट थी । क्योंकि धर्मादि चतुर्वर्ग या ब्राह्मणादि चार वर्णोंसे शून्य केवल तर्कणाशील मनुष्यको उसके

बहिर्भूतः, बर्गशब्दस्य जात्यर्थकत्वात्, स समूहः सम्यग् वितर्ककारकः पुमान् सत्त्वं स्थितिं नाप । संशब्दस्य इह अप्रशस्तार्थे ग्रहणं महत्तरवत् । किञ्च पुबर्गेन पवर्गस्तद्वान् समूहः शब्दसंग्रह इत्यप्यर्थः ॥ २४ ॥

अहीनलम्बे भुजमञ्जुदण्डे विनिर्जिताखण्डलशुण्डिशुण्डे ।

परायणायां भुवि भूपतेः स शुचेव शुक्लत्वमवाप शेषः ॥ २५ ॥

अहीनेति । विनिर्जिताः पराभूता आखण्डलस्य सुरपतेः द्रुण्डी हस्ती, ऐरावतस्तस्य शुण्डा येन तस्मिन् । अहीननया अम्यूनत्वेन, अहीनां सर्पाणामिनः स्वामी तद्वद् वा लम्बे दीर्घे भूपतेः प्रकृतस्य राज्ञो भुजो बाहुरेव मञ्जुमनोहरो शब्दः स्थूणाकृतिस्तस्मिन् । भुवि पृथिव्यां परायणायां तल्लीनायां सत्यामिति शेषः । नागपतिः लोकस्यातः स शुचेव चिन्तयेव शुक्लत्वं इवेतत्त्वमवाप । लोकसमये सर्वेषां हस्तिनां सर्पाणाञ्च कृष्णरूपतामभिधाय एकः ऐरावतो हस्ती, एकदश शेषः शुक्लतया स्यातः; तदाभित्य उत्प्रेष्यते ॥ २५ ॥

निःशेषयत्यम्बुनिधीन् स्म सप्त तस्यात्र तेजस्तरणिः सुदृप्तः ।

व्यशेषयन् वा द्रुतमीर्षयार्यं तकाञ्छतत्त्वेन किलारिनार्यः ॥ २६ ॥

निःशेषयतीति । तस्य महीपतेः सुदृप्तः अतिप्रखरः तेज एव तरणिः सूर्यः सप्तापि अम्बुनिधीन् समुद्रान्, लोकस्यातान् निःशेषयति स्म, शोषयायास । अत्र लोके तथा

यहाँ कोई स्थान नहीं था । दूसरा अर्थ यह है कि राजा 'पवर्ग' नहीं जानता था, इसलिए 'कवर्ग' आदि चार वर्गोंसे आगेके 'पकार'से लेकर मकार तकके अक्षरोंका समूह इसके पास बिलकुल नहीं था ॥ २४ ॥

अन्वयः भूपतेः अहीनलम्बे विनिर्जिताखण्डलशुण्डिशुण्डे भुजमञ्जुदण्डे परायणायां भुवि स शेषः शुचा इव शुक्लत्वम् उवाह ।

अर्थः राजा जयकुमारके भुजदण्ड सर्पराज शेषके समान लम्बे थे और उन्होंने इन्द्रके ऐरावत हाथीको भी जीत लिया । महाराजके ऐसे भुजदण्डके भरोसे यह सारी पृथ्वी सुदृढ़ बन गयी । मानो इसी सोचमें शेषनाग सफेद पड़ गया ॥ २५ ॥

अन्वयः हे आर्य अत्र तस्य सुदृप्तः तेजस्तरणिः सप्त अम्बुनिधीन् निःशेषयति स्म । वा अरिनार्यः किल ईर्ष्या द्रुतं तकान् शतत्त्वेन व्यशेषयन् ।

अर्थ—हे आर्य ! देखो कि उस राजाके अत्यन्त देदीप्यमान तेजस्वरी सूर्यने सातों समुद्रोंको सुखा दिया था । किन्तु इसके विपरीत उस राजाके शत्रुओंको

पुनः हे आर्य, भवणशील, महाशय शृणु इत्यर्थः । तानेव त्वाम् अरिनायस्तस्य शत्रु-
स्त्रिय ईर्ष्याया किल द्रुतमेव शीघ्रं शतत्वेन शतशः संख्यात्वेन व्यशेषयन् पुरामासाः,
रोबनेनेत्यर्थः ॥ २६ ॥

निपीय मातङ्गघटास्रगोधं स्पृशन्त्यरीणां तदुरोऽप्यमोघम् ।

वामध्वनामात्ममतं निबेद्य यस्यासिपुत्री समुदाप्यतेऽद्य ॥ २७ ॥

निपीयेति । यस्य राज्ञः असिपुत्री क्षुरिका, आत्मनो मतं स्वकीयाभिमतं वामो
वक्त्र एव अर्था गमनमार्गः, स एव नाम यस्य तत् । तथा च वाममार्गनाम मतं निबेद्य
कथयित्वा सा मातङ्गनां हस्तिनां घटा समूहः । यद्वा मातङ्गञ्चालस्तस्य घटः
कुम्भस्तस्य अलगोधं रक्तपुञ्जं निपीय पीत्वा पुनः अरीणां शत्रूणां तत् प्रतिद्वम्, उरो
वक्षःस्थलमपि अमोघं यथेच्छं यथा स्यात्तथा स्पृशन्ती समालिङ्गन्ती सती । तथा च
अरं शीघ्रं गच्छन्तीत्यरिणः चञ्चलाः निर्विचारकारिणस्तेषाम् । 'मातङ्गः श्वपचे गजे'
इति विश्वलोचनः ॥ २७ ॥

त्रिवर्गनिष्पन्नतयाऽखिलार्थानमुष्य मेधा लभतामिदार्थात् ।

एकाप्यनेकानि कुलान्यरीणां शक्तिः कुतो ग्रस्तुमहो प्रवीणा ॥ २८ ॥

त्रिवर्गेति । धर्मश्चाथैव कामश्च वर्गत्रितयमवस्ततो निष्पन्नतया सम्पादितत्वेन

स्त्रियोने ईर्ष्यावश हो शीघ्र ही अपने रोदनद्वारा उन्हें सेकड़ोंकी तादादमें भर
दिया । तात्पर्य यह कि उस राजाके तेजसे अनायास ही शत्रु लोग काँपते और
कितने तो मर ही जाते थे । अतः उनकी रानियोंने रो-रोकर सेकड़ों समुद्र
भर दिये ॥ २६ ॥

अन्वयः : यस्य असिपुत्री मातङ्गघटास्रगोधं निपीय अरीणां तत् अमोघम् उरः
स्पृशन्ती सती अपि वामध्वनाम आत्ममतं निबेद्य अद्य समुत् आप्यते ।

अर्थः : उस राजाकी तलवार अपना 'टेढ़ा मार्ग' यह नाम बताती हुई
शत्रुओंके हाथियोंके समूहका रक्त पीकर और शत्रुओंके वक्षःस्थलको स्पर्श करती
हुई भी प्रशंसनीय गिनी जाती है, अर्थात् उसकी तलवारकी आज भी बड़ाई हो
रही है । समासोक्तिके रूपमें इसका दूसरा अर्थ इस प्रकार है कि उस राजाकी
'असि नामकी पुत्री अपनेको वाममार्गी बताकर चांडालके घड़ेसे रक्त पीकर
प्रसन्नतापूर्वक वैरियोंके हृदयका बेरोकटोक आलिङ्गन करती थी । फिर भी
प्रशंसनीय होती थी ॥ २७ ॥

अन्वयः : अमुष्य मेधा इह त्रिवर्गनिष्पन्नतया अखिलार्थान् अर्थात् लभताम् । किन्तु

कृत्वा अमुष्य राज्ञो मेधा बुद्धिः इह अस्मिल्लोके अखिलार्थान् वाञ्छितानि सम्पूर्ण-
वस्तूनि लभतां प्राप्नोतु । तथा त्रिसंख्याया वर्यः कृतिस्त्रिवर्गो नवसंख्यः, ततो
निष्पन्नतयाखिलार्थान् नवापि जीवादिपदार्थान् जीवाऽऽजीवाऽऽस्त्रव-बन्ध-संवरा-निजंरा-
मोक्ष-पुण्य-पापानि नवार्था जिनशासने, तल्लभतामेव । नवस्त्रियो नवजनानङ्गीकुर्वन्त्वेव,
किन्वेका प्रसिद्धा, एकसंख्याका च तस्य शक्तिरायुषं सा बालिका, अरीणामनेकानि
कुलानि ग्रस्तुं प्रहनुं स्वीकर्तुञ्च प्रवीणा समर्था बुद्धिमती च कुतोऽभूदित्यहो
आश्चर्यम् । एका कुलीनकन्या एकमेव जनं प्रतिगुह्णाति ॥ २८ ॥

दयालुतां चाप्यपदूषणत्वं कुन्दं तु शीषे दरिणां हितत्वम् ।

गत्वाऽरिरप्यस्य कथोपगामी दम्भं परन्त्वत्र निभालयामि ॥ २९ ॥

दयालुतामिति । अस्य राज्ञोऽरिरपि कथोपगामी, एष 'व' वर्ण-वर्णनीयोऽभूदित्यत्र
परं दम्भं प्रतारणं निभालयामि पश्यामि वैरिणं तद्विरुद्धकथनत्वात् । तथा च दमिति भं
भकारं जयकुमारवर्णनं आयातं दकारमेव भकारमत्रास्मिन् वृत्ते निभालयामीत्यर्थः ।
तथैव जयकुमारे दयालुतां शत्रो तु भयालुताम् । जयस्य अपदूषणत्वं शत्रोरपदूषणत्वम् ।
जयस्य शीषे कुन्दमित्युपलक्षणत्वेन कुन्दादिकुसुमानि, शत्रुमस्तके कुम्भम् । जयस्य
दरिणां भयभोतानां विषये हितत्वम् शत्रोश्च भरिणां भारवाहिनां विषये हितत्वम्,
सहकारित्वमिति गत्वा ॥ २९ ॥

किन्तु अहो (अमुष्य) एका अपि शक्तिः अरीणाम् अनेकानि कुलानि ग्रस्तुं कुतः प्रवीणा ?

अर्थः : इस राजा जयकुमारकी बुद्धि त्रिवर्ग (धर्म, अर्थ, काम) द्वारा
सम्पादित होनेके कारण संपूर्ण वाञ्छित अर्थोंको अर्थात् (अनायास) प्राप्त
करे, यह तो ठीक है; कारण तीन वर्गोंका तिगुना नौ होता है, संसारके सभी
पदार्थ नौ ही होते हैं । किन्तु आश्चर्य तो यह है कि इसकी एक ही शक्ति
(नामक आयुध) शत्रुओंके अनेक परिवारोंको, समूहोंको एक साथ ग्रस लेने
(ग्रहण करने) में किस तरह प्रवीण हो गयी ॥ २८ ॥

अन्वयः : (अस्य) दयालुतां च अपि अपदूषणं शीषे तु कुन्दं दरिणां च हितत्वं
गत्वा अरिः अपि कथोपगामी । किन्तु अत्र दम्भं निभालयामि ।

अर्थः : राजा जयकुमारके मनमें दयालुता थी, किसी प्रकारका दूषण नहीं
था । मस्तक पर कुन्द (पुष्प) रहता था और वह डरनेवाले लोगोंका हितैषी
था अर्थात् उनका भय दूर कर देता था । उसका वैरी भी उन्हींके समान
काम करता था । किन्तु अन्तर केवल उसमें दम्भका था, अर्थात् उसमें दकार
की जगह भकार था ।

महीभृतामेव शिरस्सु सौस्थ्यं सदा दधानो विषमेषु दौस्थ्यम् ।

प्रजासु शम्भुः सविभूतिमत्त्वं बभार च श्रीमदहीनभृत्त्वम् ॥३०॥

महीभृतामिति । स जयकुमारः प्रजासु शम्भुः कल्याणकरः, रुद्रश्च सन् मही-
भृतां राज्ञां शिरस्सु मस्तकेषु पक्षे पर्वतानां शिखरेषु सौस्थ्यं सतिस्थितिमत्त्वम्, विषमेषु
विरुद्धगामिषु चोरलुष्टाकादिषु दौस्थ्यं दुःस्थितिमत्त्वमसहिष्णुतां, पक्षे विषमेषुः काम-
स्तस्य दौस्थ्यं वैरभावं दधानः सन् विभूतिमत्त्वं वैभवयुक्तता, पक्षे भस्मधारिताम् ।
श्वोमन्तश्च अहीनाश्च तान् विभ्राणस्तत्त्वं प्रशंसनीयसज्जनाधिपतां, पक्षे शेषनागधारित्वं
च बभार स्वीकृतवान् ॥ ३० ॥

न वर्णलोपः प्रकृतेर्न भङ्गः कुतोऽपि न प्रत्ययवत्प्रसङ्गः ।

यत्र स्वतो वा गुणवृद्धिसिद्धिः प्राप्ता यदीयापदुरीतिः ऋद्धिम् ॥३१॥

नेति । यदीया पदुरीतिः चरणप्रसादः शब्दसञ्चारणं च, ऋद्धिं सम्पत्तिं च मत्कार-
कारितां वा प्राप्ता, यत्र वर्णानां ब्राह्मणादीनां पक्षे ककारादीनां, लोपो न भवति ।

विशेषः जयकुमारमें दयालुता थी तो उसके वैरियोंमें भयालुता । उसमें
कोई दूषण नहीं था तो वैरियों के पास भूषण नहीं था । जयकुमारके मस्तक
पर कुन्द (पुष्प) था तो वैरियों के मस्तकपर भी कुन्द (आयुध) था ।
और जयकुमार दरवालों (भयभीतों) का हितैषी था तो उसके वैरी भरवालों
(बोझ ढोनेवालों) के हितैषी थे ॥ २९ ॥

अन्वयः एषः महीभृतां शिरस्सु सौस्थ्यं विषमेषु दौस्थ्यं च सदा दधानः प्रजासु
शम्भुः सविभूतिमत्त्वं श्रीमदहीनभृत्त्वं च बभार ।

अर्थः यह राजा जयकुमार प्रजाका शम्भु अर्थात् कल्याणकारी था, इसी-
लिए प्रजामें 'शम्भु' कहलाता था । अतएव वह राजाओंके मस्तकपर सुस्थिति
पाये हुए और शत्रुओंमें तो दुःस्थिति फैलानेवाला था । वह वैभवशालिता
स्वीकार किये हुए था और श्रीमान् होते हुए कुलीन जनोंका भरण-पोषण करता
था उन्हें धारण किये हुए था ।

विशेषः कविने यहाँ राजाका महादेवसे श्लेष किया है । महादेव भी पर्वतों-
के शिखरोंपर (महीभृतां शिरस्सु) रहते हैं और कामदेव (विषमेषु-विषम =
पाँच संख्याके, इषु = बाणोंवाला) को नष्ट करनेवाले हैं । वे शरीरमें भस्म
रमाते हैं (सविभूतिमत्त्वम्) और ऐश्वर्यशाली शेषनाग धारण किये हुए हैं
(श्रीमदहीनभृत्त्वम्) ॥ ३० ॥

अन्वयः यदीया पदुरीतिः ऋद्धिं प्राप्ता, यत्र न वर्णलोपः प्रकृतेः च भङ्गः न,

प्रकृतेः प्रधानपुरुषस्य मन्त्रिणः, शब्दपक्षे मूलशब्दस्य नाशो न भवति । अयनमयो-
गमनं प्रत्ययो विरुद्धगमनं तद्दानप्रसङ्गोऽवसरः । यद्वा—उन्मांगामिनां प्रसङ्गः संसर्गः,
पक्षे सुप्तिङन्तादीनां ठणादीनां वा प्रयोगो न भवति । यत्र च गुणानां शौर्यादीनां
वृद्धिरुन्नतिस्तस्याः सिद्धिरवयवः, पक्षे गुण एप् अवेङ्, वृद्धिरंप् आवङ्, तयोः सिद्धिरपि
स्वत एव अनायासेनैव सूत्रप्रयोगादिना विनैव भवति । वैयाकरणानान्तु पदरीतिः वर्ण-
सोपवती, प्रकृतिभङ्गयुक्ता प्रत्ययवती च भवति, सूत्रेण गुणं वृद्धिं वा संप्राप्य प्रवर्तते,
अतोऽपूर्वत्वम् ॥ ३१ ॥

नटी मुदा मन्दपदाममेयं लास्यं रसा सम्यजनानुमेयम् ।

प्रसिद्धवंशस्य गुणौघवश्यमुपैत भूमण्डलमण्डनस्य ॥३२॥

नटीति । मम कवेरियं प्रसङ्गप्राप्ता रसा जिह्वा संव नटी नर्तकी भूमण्डलस्य
मण्डनमलङ्कारं येन राज्ञा तस्य, यद्वा भूमण्डलमेव मण्डनं यस्य । पक्षे नानारूपसंघरण-
शीलस्येत्यर्थः । प्रसिद्धः ख्यातो वंशो गोत्रं, पक्षे वेणुवण्डो यस्य तस्य गुणः क्षमादिः,
पक्षे रञ्जुः, तस्यौघः समूहस्तद्वृष्यम्, सम्यजनैः शिष्टैरनुमेयं लास्यं नृत्यम्, अमन्दानि
न्यूनतारहितानि प्रशस्तानि च पदानि सुप्तिङन्तानि यस्याः सा, मुदा प्रसन्नतया, उपैति
सन्तनोति । स राजा नटवत् पुरुषानुरञ्जनकारीति भावः ॥ ३२ ॥

कुतः अपि प्रत्ययवत् प्रसङ्गः न, गुणवृद्धि-सिद्धिः च स्वतः वा ।

अर्थः इस राजाके पदकी रीति भी समृद्धिप्राप्त थी अर्थात् अपूर्व थी ।
कारण उसके राज्यमें ब्राह्मणादि वर्णोंका लोप नहीं था, मन्त्री आदि प्रधान
पुरुषों का नाश या अपमान न होता था । कभी विरुद्धगमन (दोषों) का
प्रसंग ही न आता था और प्रजामें गुणोंकी वृद्धि स्वतःसिद्ध थी ।

विशेषः व्याकरणशास्त्रमें जो सुबन्त या तिङन्त पद होता है, उसमें या तो
किसी वर्णका लोप होता है, प्रकृति यानी मूलशब्दमें कुछ भङ्ग यानी हेर-फेर
होता है और कहीं कोई प्रत्यय लगता या गुण किंवा वृद्धि नामक आदेश होकर
वह पद बनता है । किन्तु उपर्युक्त राजाके राज्यमें ये बातें नहीं थीं ॥ ३१ ॥

अन्वयः मम इयं रसा नाम नटी अमन्दपदा मुदा भूमण्डलमण्डनस्य प्रसिद्धवंशस्य
गुणौघवश्यं सम्यजनानुमेयं लास्यम् उपैति ।

अर्थः मेरी यह सुन्दर पदोंवाली रसनारूपी नटी प्रसन्नताके साथ
भूमण्डलके मण्डनस्वरूप प्रसिद्धवंशी महाराज जयकुमारके वश होकर सम्य-
जनोंद्वारा दर्शनीय नृत्य कर रही है ।

विशेषः यहाँ नटी-पक्षमें 'वंश' का अर्थ बाँस और 'गुण' का अर्थ डोरी

समुल्लवणे यस्य यशःशरीरे निमज्जनत्रासवशेन मीरे ।

गृहीतमेतन्नभसा गभस्तिसोमच्छलात्कुम्भयुगं समस्ति ॥३३॥

समुल्लवण इति । यस्य राज्ञो यशःशरीरे मीरे कीतिरूपे समुद्रे समुल्लवणं, उद्वेल-
रूपे भवति सति निमज्जनत्रासवशेन वृडनभयभीतेन नभसा आकाशेन गभस्तिः सूर्यः
सोमश्चन्द्रः, तयोश्छलात् मिषात् कुम्भयुगमेव गृहीतमेतद् दृष्टिपथगतमस्ति ॥३३॥

यस्य प्रसिद्धं करणानुयोगं समेत्य तद्विव्यगुणप्रयोगम् ।

बभूव तावन्नवतानुयोगचतुष्टये हे सुदृढोपयोग ॥३४॥

यस्येति । यस्य राज्ञः प्रसिद्धं प्रकर्षेण सिद्धं सिद्धिमापन्नं तत्तस्मादेव दिव्यस्य
देवसम्बन्धिनो गुणस्य बयादानादेः प्रयोगो यत्र येन वा तम्, प्रकर्षेण योगो मनोनिग्रहाख्यः
प्रयोगः, करणानां स्पर्शनरसनादीनामिन्द्रियाणामनुयोगः संसर्गस्तं समेत्य, हे सुदृढोपयोग
ध्यावक, अनुयोगचतुष्टये प्रथमकरणचरणद्वयोपनामके शास्त्रचतुष्टके नवता नवीनभावो
बभूव । तस्य भूपतेरिन्द्रियमनसोः संयोगं लब्ध्वा पठनचिन्तनादिना कृत्वा अनुयोग-
चतुष्टयं तावन्नूतनमिव चमत्कारकरं बभूव । तथा च करणानुयोगं नाम गणितशास्त्रं
दिव्यस्य अभूतपूर्वस्य गुणस्य गणनप्रयोगो यस्मिस्तं समेत्य अनुयोगचतुष्टयस्य नवता
नवसंख्यात्मकताऽभूदिति चित्रम् । तथैव करणानि इन्द्रियाणि पञ्च भवन्ति तेन पञ्चानु-
योगेन कृत्वा चतुष्टयस्य गुणनकरणेनापि नवतैव नवसंख्यात्मकैव अभूदित्यद्भुतत्वम् ।
पञ्चतश्चतुष्टयस्य गुणेन विंशतिरूपत्वात् ॥ ३४ ॥

या रस्सी लेना चाहिए ॥ ३२ ॥

अन्वयः : यस्य यशःशरीरे मीरे समुल्लवणे निमज्जनत्रासवशेन नभसा गभस्तिसोम-
च्छलात् एतत् कुम्भयुगं गृहीतं समस्ति ।

अर्थः : जिस राजा जयकुमारके बे-रोक-टोक बढ़नेवाले यशोमय शरीररूप
समुद्रमें डूब जानेके भ्रमसे ही मानो स्वयं आकाशने सूर्य और चन्द्रके व्याजसे
दो कुम्भ ही धारण किये दीख रहे हैं ॥ ३३ ॥

अन्वयः : हे सुदृढोपयोग तद्विव्यगुणप्रयोगं यस्य प्रसिद्धं करणानुयोगं समेत्य अनुयोग-
चतुष्टये तावत् नवता बभूव ।

अर्थः : हे दृढोपयोगके धारक पाठकवर्ग, सुनिये । उस दिव्यगुणोंके धारक
महाराज जयकुमारके कर्तव्यका संसर्ग पाकर प्रथमानुयोगादि चार अनुयोगोंमें
नवीनता प्राप्त हो गयी है ।

विशेषः : इस पद्यमें बताया है कि उस राजाकी पाँचों इन्द्रियोंका समागम

यन्नाभिजातो विधिराविभाति सदा विषादी कुसुमेष्वरातिः ।

हरेश्चरित्रं कृतकं सभीति तस्यानुकूलास्तु कुतः प्रणीतिः ॥३५॥

यदिति, यद् यस्मात्कारणाद् विधिर्ब्रह्मा, स नाभिजातोऽकुलीनः, स्तथा च नाभे-
रुत्पन्नः । पुराणेषु विष्णुनाभेरुत्पन्नत्वाद्, ब्रह्मणः । विलक्षणत्वेन विभाति शोभते । कुसु-
मेषुः कामस्तस्या रातिर्ब्रह्मादेवः स सदा विषादी विषादवान् । तथा च विषमस्तीति
विषमशक्तः । हरेर्विष्णोश्चरित्रं कृतकं कृत्रिमं ततः सभीति भयपूर्णम्, तथा च कंसस्य
भयकारकम् । अतो जयकुमारः अनुकूला सदृशी प्रणीतिः कुतोऽस्तु ? तस्य सर्वबोध-
रहितत्वात् ॥ ३५ ॥

वृद्धिगतत्वात्पलितोज्ज्वलाद्य कीर्तिर्भुजङ्गस्य गृहं प्रसाद्य ।

हत्वाम्बरं नन्दनमेति चारमहो जरायां तु कुतो विचारः ॥३६॥

वृद्धिमिति । कीर्तिर्जयकुमारस्य यशः ख्यातिः स्त्री वृद्धावस्थां गतत्वात् पलितैः
श्वेतकेशैरुज्ज्वला घबला सती अपि भुजङ्गस्य सर्पस्य गृहं पातालम्, अथवा विटस्य

पाकर चार अनुयोग नौ संख्याको प्राप्त हो गये । कारण, राजा जयकुमार ऋषभ-
देव भगवान्के गणधर थे । अतः उन्होंने अपने प्रयाससे प्रथमादि चार अनुयोगों-
का निर्माण किया था ॥ ३४ ॥

अन्वयः यत् विधिनाभिजातः आविभाति, कुसुमेषु अरातिः सदा विषादी आवि-
भाति, हरेः चरित्रं कृतकं सभीति आविभाति । एवम् एतेषां प्रणीतिः तस्य अनुकूला
कुतः अस्तु ।

अर्थः क्योंकि ब्रह्मा नाभिकमलसे उत्पन्न हैं और महादेव सदैव विष
खानेवाले (विषादी) हैं, और विष्णु का चरित्र कंसके लिए भयप्रद हैं, इसलिए
तीनोंकी नीति इस राजाके अनुकूल कैसे हो सकती है ? कारण यह राजा
नाभिजात (नीच) नहीं है, विषादी (कलह-विषाद करनेवाला) नहीं और
न उसका चरित्र कृतक (कृत्रिम) या बनावटी होकर सभीति (भयशाली)
हो है ॥ ३५ ॥

अन्वयः (तस्य राज्ञः) कीर्तिः च अरम् अद्य वृद्धिगतत्वात् पलितोज्ज्वला भुज-
ङ्गस्य गृहं प्रसाद्य च पुनः अम्बरं हत्वा (अरं) नन्दनम् आप । अहो जरायां तु कुतः
विचारः ?

अर्थः कोई स्वच्छन्द औरत बूढ़ी होनेसे सफेद बालोंवाली होकर भी
कामी पुरुषके घर जाती रहती है और वस्त्ररहित हो अपने पुत्र तकको

गृहं प्रसाद्य अलङ्कृत्य पुनः अन्धरं हत्वा आकाशमुल्लङ्घ्य नन्दनं स्वर्गवनं तनयं च अरमेति, अहो इत्याश्चर्यम् । अथवा जरायां वृद्धावस्थायां विचारो विवेकः कुतः स्यात् । जयकुमारस्य कीर्तिलोकत्रयमापेति भावः ॥ ३६ ॥

भावैकनाथो जगतां सुभासः सम्प्राप्य भानुश्रितधामतां सः ।

भूरञ्जनो यस्य गुणश्च देव इवास्य चारिर्ननु भेद एव ॥३७॥

भावैकनाथ इति । भावानां प्राणिनां विभूतीनां वा, एकोऽद्वितीयश्चासीत् नाथः स्वामी जगतां मध्ये लोकत्रयेऽपि सुभासः शोभनः भासः प्रभा यस्य सः । 'भासस्तु भासि गृद्धे च' इति विश्वलोचनः । भानुना सूर्येण धितं प्राप्तं धाम तेजस्तत्तां सूर्यतुल्यप्रतापवान् । यस्य गुणः स्वभावो भूरञ्जनो जनतायाः प्रसत्तिकरः । एवं पूर्वोक्तलक्षणलक्षितो देवो राजा जयकुमार आसीत् । अस्यारिश्चैव इव बभूव इत्यत्र ननु भेदोऽस्त्यन्त-मन्तरमेव बभूव । अथवा भस्थाने द एव । यथा दायैकनाथः वननिवासकरः, जगतां सुदासः, दानुश्रितधामतां स संप्राप दानुभिर्वैद्यैः धितं धाम तत्तामिति । यस्य जनो गुणश्च दूरं बभूव ॥ ३७ ॥

आलिंगन करती है । ठीक ही है, बुढ़ापेमें मनुष्य प्रायः विचाररहित हो ही जाता है । इसी तरह राजा जयकुमारकी कीर्ति वृद्धिको प्राप्त होनेके कारण पलितके समान सफेद होती हुई नीचे नागलोकमें जाकर और ऊपर आकाश को पारकर इन्द्रके नन्दनवन तक पहुँच गयी । अर्थात् तीनों लोकोंमें फैल गयी ॥ ३६ ॥

अन्वयः : देवः भावैकनाथः जगतां सुभासः सः च भानुश्रितधामतां संप्राप, यस्य गुणः च भूरञ्जनः । किन्तु अस्य देवस्य अरिः च देवः इव ननु भेदः एव ।

अर्थः : राजा जयकुमार प्राणियों या विभूतियोंका धारक था । तीनों लोकोंमें शोभन कान्तिमान् था । वह सूर्यके समान तेजस्वी था । उसके गुण भी पृथ्वी-मंडलको प्रसन्न करनेवाले थे । इतना ही नहीं, किन्तु उसका वैरी भी उसीके समान था, इसमें भेद है । अर्थात् 'भ'कारकी जगह 'द'कार है, ऐसा समझ लेना चाहिए ।

विशेषः : राजा 'भावैकनाथ' था तो वैरी 'दावैकनाथ' अर्थात् वनका निवासी था । जयकुमार 'सुभास' था तो उसका वैरी 'सुदास' (अच्छा नीकर) । जय-कुमार 'भानुश्रितधाम' था तो उसका वैरी 'दानुश्रितधाम' अर्थात् उनके मकानों में दानव रहने लगे थे । जयकुमारका गुण 'भूरञ्जन' था तो वैरीका गुण भी ऐसा था कि कुटुम्बीजन भी दूर हो गये थे ॥ ३७ ॥

नदन्ति वाजिप्रमुखाः परञ्च येनात्मगोत्रं समलङ्कृतञ्च ।
धात्रीफलं केवलमश्नुवानः कौपीनवित्तोऽरिरिवेशिता नः ॥३८॥

नदन्तीति । नोऽस्माकमोक्षिता स्वामी चरितनायकः अरिरिव शत्रुसदृशशब्दवाच्यः । यतः कौ पृथिव्यां पीनं पुष्टिमतिशयितामापन्नं वित्तं यस्य स जयकुमारः, कौपीनं खण्डवस्त्रमेव वित्तं यस्य सः शत्रुः । केवलमात्मनि बलकरं धात्रीफलं पृथ्वीविभवमश्नुवानो भुञ्जानो जयकुमारः केवलं धात्रीफलम् आमलकोफलमेव अश्नुवानो वनस्थत्वात् शत्रुः । यस्य द्वारीति शेषः, वाजिप्रमुखा घोटकप्रभृतयो नदन्ति शब्दायन्ते । जयकुमारस्य वन्तिनो हस्तिनश्च वाजिनश्च, तत्प्रभृतयो न भवन्ति शत्रोः । येन जयकुमारणे आत्मनो गोत्रं स्वकुलं समलङ्कृतं विभूषितं, येन शत्रुणा स्वगोत्रं समलं मलिनं कृतमिति ॥ ३८ ॥

त्रिवर्गसम्पत्तिमतोऽत्र मन्तुमदक्षराणां कलनाः क्व सन्तु ।
न वेति वार्थान्निधयो भवन्तु तस्येतिवार्तास्तु लयं व्रजन्तु ॥३९॥

त्रिवर्गिति । 'कु-चु-ट्ट' इति त्रयाणां वर्गिणां समाहारस्त्रिवर्गं तस्य सम्पत्तिमतो राज्ञो जयकुमारस्य अत्र लोके मन्तुमदक्षराणां मन्थ-तवर्गरूपानामक्षराणां कलनाः प्ररूपणाः क्व सन्तु इति प्रश्ने जाते सति, अर्थात् सहजतया न वेति वा नैव इत्यथेव

अन्वयः नः ईक्षिता अरिः इव यतः (तस्य द्वारि) वाजिप्रमुखाः नदन्ति । परं च येन आत्मगोत्रं समलङ्कृतम् । च केवलं धात्रीफलम् अश्नुवानः कौपीनवित्तः इति ।

अर्थः हमारा चरितनायक अपने वैरीके समान ही था, क्योंकि वैरीके यहाँ हाथी, घोड़े आदि नहीं थे, किन्तु राजाके यहाँ घोड़े हरदम हिनहिनाया करत थे । वैरीने अपने गोत्रको कलंकित कर लिया था, तो राजाने अपने गोत्रको अच्छी तरह अलंकृत कर रखा था । वैरी जंगलोंमें रहनेके कारण केवल आँदलेके फल खाकर निर्वाह करता था, तो राजा पृथ्वीके फलको भोगता था । वैरीका कौपीनमात्र वित्त था तो राजा पृथ्वीभरमें अधिक से अधिक धनवाला था । श्लेषसे दोनों अर्थ निकल आते हैं ॥ ३८ ॥

अन्वयः तस्य त्रिवर्गसंपत्तिमतः मन्तुमदक्षराणां कलनाः क्व सन्तु, अर्थात् वा नन्निधयः भवन्तु तस्य ईतिवार्ताः तु लयं व्रजन्तु ।

अर्थः वह राजा त्रिवर्ग-सम्पत्तिवाला था, इसलिए उसके यहाँ मन्तुमत् अक्षरों अर्थात् अपराधकारी शब्दोंकी संभावना कैसे हो सकती है ? उमके यहाँ नौ निधियाँ थीं और अतिवृष्टि आदि ईतियों (उपद्रवों) की बात ही नहीं थी ।

निषय उत्तराणि भवन्तु । तस्माच्च तस्य राज्ञ इतिवार्ताः परिपूर्णतायाः कथा लय-
मभावं ब्रजन्तु आश्रयन्तु । तु पुनर्युक्तमेवेति । तथा च त्रिवर्गस्य धर्मार्थकामत्रिवर्गस्य
सम्पत्तिसम्पादनं तद्वतस्तस्याग्रे मन्तुरपराधः, 'मन्तुः स्यादपराधेऽपि मानवे परमेष्ठिन'
इति विद्वल्लोचनः । मन्तुमन्ति अपराधकारीणि अक्षराणीन्द्रियाणि लान्तीति मन्तुमदक्षर-
लास्तेषां मन्तुमदक्षलानां पापिनामिति कलनाः प्रवृत्तयः बव सन्तु न कुतोऽपीति । अर्थात्
इत्यस्मात् पूर्वोक्तकारणादेव नवेति नवप्रकारा निषयो ब्रह्मकोशा भवन्तु सन्त्वेव ।
तस्य ईदृशस्य राज्ञो राज्ये ईतीनां चौरचरटादिकृतानां भीतानां वार्तास्तु पुनराख्यायिका
अपि पुनर्लयं ब्रजन्तु नाशं यान्तु । ईतिसत्ता तु पुनरतिदूरवर्तिनीत्यर्थः ॥ ३९ ॥

स धीवरो वा वृषलोमतश्च रतः परस्योपकृतावतश्च ।

तदङ्गजाप्यन्वयनीत्यधीना शक्तिः प्रतीपे व्यभिचारलीना ॥४०॥

स इति । स राजा वृषलोमतः पृथुलोमतो मोनादितः कृत्वा धीवरो दाशो बभूव ।
अथवा वृषलश्चाण्डाल इति मतः सम्मतः, तस्मात् । परस्य इतरस्य उपकृतौ नाम
स्त्रियां रतोऽनुरागवान् । तथा न ज्ञानवान्, किलेति विरुद्धतार्थस्य । ततो धीवरो
बुद्धिमान्, वृषं लातीति वृषलो धर्माचरणतत्परश्च मतः । इत्यस्मादेव परस्य उपकारे
तत्पर इत्यनुकूलोऽर्थः । तदङ्गजा तच्छरीरसंभवा शक्तिः पराक्रमपरिणतिः, तत्तनया
नाम शक्तिर्वा अन्ययनीत्यधीना कुलानुकूलाचरणकर्त्री भवन्ती प्रतीपे वैरिणि व्यभिचारो

इसका दूसरा अर्थ इस तरह से भी है : वह राजा केवल क-च-ट इन तीन
वर्गोंको ही जानता था, अतः त से लेकर म तकके अक्षरोंका उसके पास सद्भाव
कैसे हो सकता था ? फलतः उसके यहाँ निधियाँ भी नहीं थीं, क्योंकि तवर्ग हो
तो निधियाँ हों । इसलिए उसके अक्षराभ्यासकी कभी इतिश्री भी नहीं हो
पाती थी ।

विशेष : यहां निन्दा-स्तुत्यात्मक व्याजस्तुति अलंकार है । मूल अर्थमें
प्रशंसा और दूसरे अर्थमें निन्दा है ॥ ३९ ॥

अन्वय : सः धीवरः वा वृषलः मतः, परस्य उपकृतौ रतः । अतः तदङ्गजा शक्तिः
अपि अन्ययनी इति अधीना प्रतीपे व्यभिचारलीना ।

अर्थ : वह धीवर (मछली पकड़नेवाला) था, अतः वृषल (शूद्र) था ।
वह दूसरेको जो उपकृति (स्त्री) में रत हो रहा था, इसलिए उसकी लड़की
शक्ति भी अपनी कुल-परम्पराके अनुसार वैरीके साथ व्यभिचार (भ्रष्टाचार)
करनेमें लीन हो रही थी, यह एक अर्थ हुआ जो निन्दापरक है ।

किन्तु इसका मूलार्थ प्रशंसापरक है, जो इस प्रकार है : वह राजा बुद्धिमान्

दुःशीलाचरणं तल्लीना, इत्यवज्ञायकत्वाद्विहृद्यार्थता, ततो व्यभिचारो मारणकर्म
तल्लीनाऽभूविति ॥ ४० ॥

अनङ्गरम्योऽपि सदङ्गभावादभूत् समुद्रोऽप्यजडस्वभावात् ।

न गोत्रभित्किन्तु सदा पवित्रः स्वचेष्टितेनेत्यमसौ विचित्रः ॥४१॥

अनङ्गरम्य इति । स राजा सदङ्गभावात् प्रशस्तशरीरसद्भावावपि अनङ्गरम्यः अङ्गेन शरीरेण रम्यो मनोहरो न बभूवेति विरोधः ; किन्तु अनङ्गः कामदेव इव रम्यो मनोहरोऽभूविति । अजलस्वभावात् नीरप्रकृतिविकलत्वावपि समुद्रो जलधिरिति विरोधः । अजडस्वभावात् अमूर्खत्वाद्विज्ञत्वाविति, डलयोरभेदात् । समुद्रो मुद्राभौ रूप्यकादिभिः सहितोऽभूविति । न गोत्रभिद्, पर्वतभेदी न भवन्नपि सदा पवित्रो वज्रधारी इन्द्रो बभूवेति विरोधः । ततो गोत्रभिद् वंशभेदकरो न भवन् सदा पवित्रः सदाचारो बभूवेति परिहारः । इत्यमुक्तप्रकारेण असौ राजा स्वचेष्टितेन आत्माचरणेन विचित्रश्चमत्कारकारको बभूव ॥ ४१ ॥

महाविकाशस्थितिमद्विधानः सदानवारित्वमहो दधानः ।

सुरभ्यसाधारणशक्तितानः शत्रुश्च शश्वत्कृतिनः समानः ॥४२॥

था, इसलिए धर्मको धारण किये हुए था । वह सदैव परोपकारमें तत्पर था, इसीलिए उसके अंगसे उत्पन्न शक्ति भी समन्वय-नीतिसे सम्पन्न हो प्रजाके कण्टक-स्वरूप वैरियोंके प्रति व्यभिचारित थी, अर्थात् उन्हें नष्ट कर देनेवाली थी ॥ ४० ॥

अन्वयः यतः सदङ्गभावात् अपि अनङ्गरम्यः, अजडस्वभावात् अपि समुद्रः, न गोत्रभिद् किन्तु सदा पवित्रः (आसीत्) । इत्यम् असौ स्वचेष्टितेन विचित्रः (बभूव) ।

अर्थः वह राजा उत्तम अंगोंवाला होनेसे अनंग (कामदेव) के समान सुन्दर था । जडस्वभाव (मंदबुद्धि) न होनेसे मुद्राओंसे भी युक्त था । वह अपने गोत्र (कुल) को मलिन करनेवाला नहीं, किन्तु सदा पवित्र उज्ज्वल चरित्रवाला था । इस प्रकार वह अपनी चेष्टाओं से विचित्र प्रकारका था ।

विशेषः इस श्लोकमें विरोधाभास है, क्योंकि जो अच्छे अंगोंवाला होता है वह अनंगरम्य अर्थात् अंगकी रमणीयतासे रहित नहीं हो सकता । इसी प्रकार जो अजल-स्वभाव हो, वह समुद्र नहीं हो सकता जो पर्वतका तोड़नेवाला न हो वह पवित्र (वज्रधारी) नहीं हो सकता ॥ ४१ ॥

महाविकाशेति । कृतिनो बुद्धिमतो राज्ञः शत्रुश्च शश्वत् सततमेव समान-
स्तुल्यधर्मा बभूव, यतो महाविकासस्य परमोत्कर्षस्य स्थितिमत् सत्तावद् विधानं
विधिर्यस्य सः । पक्षे महान्तश्च तेऽवयोऽजातनयाश्च काशाश्चे तेषां स्थितिमद्विधानं यस्य
सः । दानस्य त्यागस्य वारिणा जलेन सहितः सदानवारिस्तत्त्वम्, अभ्यागतेभ्योऽति-
षिभ्यो दानार्थं सङ्कल्पकारिजलपुक्तत्वं दधानः । पक्षे सदा सर्वदेव नवारित्वं नित्यनूतन-
शत्रुत्वं दधानः । सुरभिः शोभमाना असाधारणा अनन्यभवा शक्तिः सामर्थ्यं तत्तानो
राजा । पक्षे मुलभ्या सुगमा, अत एव साधारणा शक्तिस्ततानः, स्वल्पशक्तियुक्त
इत्यहो आश्चर्यम् ॥ ४२ ॥

युगादिभर्तुः सदसः सदस्य इत्यस्मदानन्दगिरां समस्यः ।

हंसः स्ववंशोरुसरोवरस्य श्रीमान्भूच्छ्रीसुहृदां वयस्यः ॥४३॥

युगादिभर्तुरिति । युगादिभर्तुः श्रीश्रवभनायतीर्थङ्करस्य सदसः सभायाः सदस्यः ।
स्ववंशः कुलमेव ऊरुसरोवरो वृहत्तडागस्तस्य हंसः, शोभाकारकत्वात् । श्रीसुहृदां सज्ज-
नानां वयस्यः सखा । इत्यस्मादेव कारणात् स श्रीमान् अस्मदानन्दगिरामस्माकं
प्रसन्नवाचां सदस्यो विषयो बभूव ॥ ४३ ॥

अन्वयः अहो कृतिनः शत्रुः च शश्वत् समानः, यतः (सः) महाविकाशस्थिति-
मद्विधानः सदानवारित्वं दधानः सुरभ्यसाधारणशक्तितानः (अस्तिः) ।

अर्थः आश्चर्यं है कि जयकुमारका तो सारा विधान विपुल विकाशवाली
स्थितिसे युक्त था । वह हाथमें दानार्थं संकल्पका जल रखता था अर्थात् निरन्तर
दान देता था और देवताओंको भयभीत कर देनेवाली असाधारण शक्ति भी
धारण किये हुए था । किन्तु उसका शत्रु भी निरन्तर उसीके समान था, क्योंकि
वह भी जहाँ बहुतसे भेंड़े और काश आदि होते हैं उस वनमें रहता था ।
सदैव नये-नये वैरी बनाता था, और वह मुलभ साधारण-सी शक्तिवाला
था ॥ ४२ ॥

अन्वयः श्रीमान् युगादिभर्तुः सदसः सदस्यः स्ववंशोरुसरोवरस्य हंसः श्रीसुहृदां
वयस्यः अभूत् इति अस्मदानन्दगिरां समस्यः ।

अर्थः वह श्रीमान् जयकुमार भगवान् ऋषभदेवकी सभाका एक प्रसिद्ध
सदस्य और सहृदय ले.गोंका वयस्य (सखा) एवं अपने वंशरूपी विशाल
सरोवरका हंस था । इसलिए हमारी प्रसन्न वाणीका विषय है ॥ ४३ ॥

स वैनतेयः पुरुषोत्तमोऽतिसक्तो नभोगाधिपतिर्न चैति ।

श्रीवीरतामप्यभजद्यथावद्विपत्रभावं जगतोऽनुधावन् ॥ ४४ ॥

स वैनतेय इति । स राजा पुरुषोत्तमे कृष्णेऽतिसक्तो वैनतेयो गरुडः सन्नपि नभोगाधिपतिः पक्षिणां राजा न बभूवेति विरोधः, स च नते नमनशीले पुरुषोत्तमे सज्जनेऽनुरक्तः सन् वै निश्चयेन भोगाधिपतिर्न बभूवेति न, अपि तु भोगसम्पत्तियुक्त एषाम्भूविति परिहारः । धीविः श्रेष्ठपक्षीं लतामप्यभजत् । यथावत् सम्यक्प्रकारेण, तथा जगतो विपत्रभावं पत्ररहितत्वञ्च अनुधावन्, अनुसरन्नपि स इति विरोधः । जगतो विपत्रभावं विपत्परिहारकत्वं दधानः सन् यथावद्वीरतां शक्तिशालितामभजविति परिहारः ॥ ४४ ॥

कुरक्षणे स्मोद्यतते मुदा सः सुरक्षणेभ्यः सुतरामुदासः ।

बबन्ध मामुष्यपदं रूपेव कीर्तिः प्रियाऽवाप दिगन्तमेव ॥ ४५ ॥

कुरक्षण इति । स सुरक्षणेभ्यः प्रशस्तलक्षणेभ्यः सुतरामुदासः, कुरक्षणे दुर्व्यसनावो मुदा प्रसन्नतया उद्यतते स्मेति गर्हा । सुराणां देवानां क्षणा उत्सवाः, अथवा क्षणशब्दस्य कालवाञ्छित्वात् सुराणां क्षणा जन्मानि तेभ्योऽप्युदासः सन्, कोः पृथिव्या रक्षणे, उद्यतते स्मेति प्रशंसा । अमुष्य मा जननी रूपेव शिक्षार्थं पदं चरणं बबन्ध निरुद्धवती,

अन्वयः : स वै नते पुरुषोत्तमे अतिसक्तः यः न भोगाधिपतिः च न, इति जगतः विपत्रभावं अनुधावन् यथावत् श्रीवीरताम् अपि अभजत् ।

अर्थः : वह राजा विनम्र पुरुषोंके प्रति निश्चय ही अत्यन्त प्रेम रखता था और भोगोंका अधिपति नहीं था, ऐसा नहीं अर्थात् भोगाधिपति था । वह जगत्के लोगोंको विपत्तिसे बचाता था, अतः अद्भुत वीरताका धारक था ।

इसका दूसरा अर्थ गरुडकी ओर लगता है : वह वैनतेय (गरुड) था, अतः पुरुषोत्तम अर्थात् नारायणमें आसक्त था, फिर भी पक्षी नहीं था । वह उत्तम पक्षी था, अतएव लताको आश्रय किये हुए था, फिर भी पत्रोंसे दूरवर्ती था । इसमें इस तरह शब्दगत विरोध प्रतीत होता है ॥ ४४ ॥

अन्वयः : सः सुरक्षणेभ्यः सुतरां उदासः, कुरक्षणे मुदा उद्यतते स्म । अतः रुपा इव मा अमुष्य पदं बबन्ध । प्रिया कीर्तिः दिगन्तम् एव अवाप ।

अर्थः : वह राजा शुभ-लक्षणोंसे तो दूर था और बुरे स्वभावमें प्रसन्नतापूर्वक लग रहा था, इसीलिए रोषके कारण ही मानो उसकी माने उसके पैर बाँध दिये और उसकी कीर्तिनामकी अर्धांगिनी रुष्ट होकर दिगन्तमें चली गयी । यह तो निन्दापरक अर्थ है, किन्तु स्तुतिपरक मूलार्थ इस प्रकार है :

प्रिया कीर्तिः स्त्रीः दिगन्तमवाप प्राप्ता इत्यवज्ञा । मा लक्ष्मीरमुख्य पदं प्रतिष्ठां बबन्ध
कृतवती, प्रिया शोभना कीर्तिश्च दिगन्तव्यापिनी बभूवेति स्तुतिः ॥ ४५ ॥

इहाङ्गसम्भावितसौष्ठवस्य श्रीवामरूपस्य वपुश्च यस्य ।

अनङ्गतामेव गता समस्तु तनुः स्मरस्यापि हि पश्यतस्तु ॥४६॥

इहेति । इह लोकेऽङ्गे शरीरे सम्भावितमापादितं सौष्ठवं सौन्दर्यं यस्य तस्य ।
धिया शोभया वामं मनोहरं रूपं यस्य तस्य । अथवा महादेवरूपस्य यस्य जयस्य वपुः
शरीरं पश्यतः साक्षात्कुर्वतः स्मरस्य कामदेवस्य तनुरनङ्गतामेव गता समस्तु, हीति
निश्चये । महादेवाग्रे कामो भस्मीभावं गतवानीति लोके ख्यातिः । अस्यापि लोकोत्तर-
सौन्दर्यस्याग्रे कामो विरूप इति भावः ॥ ४६ ॥

घृणाङ्घ्रिणाधारि सुधारिणश्चाङ्गजेन पद्मे जडजेऽपि पश्चात् ।

एतच्छयच्छायलवोऽप्यहेतुनिरुच्यते सम्प्रति पल्लवे तु ॥४७॥

घुणेति । शोभना धारा शासनप्रणाली तद्वतः, तथा सुधायाः अली भ्रमरः सुधाली
तस्य सुधालिनः, रलयोरभेदाद् । तस्य राज्ञोऽङ्गजेन शरीरसम्भवेन अङ्घ्रिणा चरणेन च
पदोदचरणयोर्मा श्रीर्विद्यते तस्य तस्मिन् पद्मे कमले जडजे जडसम्भवे वारिजाते वा,
मूर्खस्य पुत्रे वा घृणा ग्लानिरधारि धृता । बुद्धिमतो बालो मूर्खस्य बालके घृणावानेव

वह राजा [देवताओंद्वारा मनाये जानेवाले उत्सवोंसे भी उदास रहकर
पृथ्वीके संरक्षणमें उद्यत रहता था। इसलिए लक्ष्मी तो उसके पैरोंकी चूमती
थी और उसकी प्रिय कीर्ति संसारमें दिगन्तव्यापिनी हो गयी ॥ ४५ ॥

अन्वयः : इह अङ्गसम्भावितसौष्ठवस्य यस्य श्रीवामरूपस्य वपुः च पश्यतः तु स्मरस्य
अपि हि तनुः अनङ्गताम् एव गता समस्तु ।

अर्थः : इस भूतलपर उस राजाके शरीरमें अद्भुत सुन्दरता थी। अतः
उसका रूप-सौन्दर्य अपूर्व था। उसके शरीरको देखते हुए ही कामदेवका
शरीर भी अनङ्ग हो गया अर्थात् उसके सामने तुच्छ प्रतीत होने लगा ॥ ४६ ॥

अन्वयः : सुधारिणः अङ्गजेन अङ्घ्रिणा जडजे पद्मे अपि घृणा अधारि, पश्चात्
एतच्छयच्छायलवः अपि संप्रति पल्लवे निरुच्यते सः अहेतुः ।

अर्थः : शोभन शासन-प्रणाली चलानेवाले राजा जयकुमारके अंगज
पैरोंने जडज (जलज) पद्मके प्रति भी घृणा उत्पन्न कर दी थी। अर्थात्
पैरोंके समान शोभावाला, इस उपमाका धारक कमल भी उसके पैरोंकी

स्यात्, तथा सुधास्वादकस्य पुत्रो जलाबुत्पन्नस्य पुत्रे घृणावानेव स्यात् । अपि प्रकारान्तरे । पञ्चात् पुनः सम्प्रत्यद्य पल्लवे तु पत्रे तु पदो लवः पल्लवश्चरणांश इति श्याते । एतस्य राज्ञः शयो हस्तस्तस्य लवो लेशश्च अहेतुनिष्कारणक एव निरुच्यते कथ्यते ॥ ४७ ॥

वर्णेषु पञ्चत्वमपश्यतस्तु कुतः कदाचिच्चपलत्वमस्तु ।

सञ्जङ्गभावं भजतो नगत्वं जगौ परोऽमुष्य पुनस्तु सत्त्वम् ॥४८॥

वर्णेष्विति । वर्णेषु ककारादिषु ब्राह्मणादिषु ज्ञातिषु वा पञ्चत्वं पञ्चमभाव-मपश्यतोऽवीक्षमाणस्य तस्य राज्ञः कदाचिदपि चपलत्वं चकारपरत्वं वर्णमालाक्रमेण चकारस्य षष्ठत्वात्, चपलत्वं चाञ्चल्यं वा कुतः कारणादस्तु न कुतोऽपीत्यर्थः । अमुष्य राज्ञः पुनः परः शत्रुजनस्तु सज्जं तल्लीनतायुतं घभावं घकारं भजतः पठतः, तथा सती समीचीना चासौ जङ्गा च तस्या भावं भजतो धारयतः सुदृढजङ्गावत इत्यर्थः । नगत्वं गकाराभावत्वम् अथवा नगत्वं पर्वतत्वमेव सत्त्वं जगौ । गकारपठनानन्तरमेव घकारस्य पाठात् तस्य नगत्वं वदतः शत्रुत्वं युक्तमेव ॥ ४८ ॥

वक्षो यदक्षोभगुणैकबन्धोः पद्मार्थसद्मास्तु सुपुण्यसिन्धोः ।

आसीत्तदारामललाममञ्चमहो तदन्तःस्फुरदम्बुजं च ॥४९॥

बराबरी नहीं कर सकता था । फिर उस जयकुमारके हाथोंकी शोभाका एक अंश पेरोंकी शोभाके अंशवाले पल्लवमें जो बताया जाता है, वह तो सर्वथा निरर्थक है ॥ ४७ ॥

अन्वयः : वर्णेषु पञ्चत्वम् अपश्यतः तु पुनः चपलत्वं कदाचित् कुतः अस्तु । अमुष्य सज्जं घभावम् भजतः तुः पुनः परः सत्त्वं नगत्वं जगौ ।

अर्थः : जो जयकुमार ब्राह्मणादि वर्णोंका अभाव कभी नहीं देख सकता था, उसमें कभी भी चपलता कहाँसे आ सकती थी ? सुदृढ जंघाओंके धारक उस जयकुमारको उसका वैरी पर्वतके समान अभेद्य मानता था ।

दूसरा अर्थः : जिस जयकुमारकी दृष्टिमें चार ही वर्ण थे, पाँचवाँ वर्ण नहीं था, वह चकारमें तत्पर हो ही कैसे सकता है ? क्योंकि वह तो घकारकी ही रटनेवाला था । इसलिए वैरी लोग उसे नकारकी जानकारीमें उत्सुक कहते थे ॥ ४८ ॥

अन्वयः : यत् सुपुण्यसिन्धोः अक्षोभगुणैकबन्धोः वक्षः तत् पद्मार्थसद्म आसीत्, तदन्तःस्फुरदम्बुजं च तदारामललाममञ्चम् आसीत् अहो ।

वक्ष इति । अक्षोभोऽनुद्विग्नत्वमेव गुणस्तस्यैकोऽद्वितीयो बन्धुस्तस्य कथमप्यनु-
द्विजतः अत एव सुपुण्यसिन्धोः सदाचारसमुद्रस्य वक्ष उरःस्थलं तस्य पद्यायं लक्ष्म्यं सद्य
स्थानमस्तु । लक्ष्मीः समुद्रसम्भवा ह्ययाता, तत्र निवसतीति वा ह्ययातिः । स च
पुण्यसिन्धुस्तस्मात् लक्ष्मीनिवासार्थं वक्षोरूपस्थानं तत्र च तस्या आरामः शर्मतया
ललाम मनोहरं मञ्चं पर्यङ्कुञ्च स्यात्, तत् तवन्तो हृदयान्तर्गतं स्फुरच्छोभनं यवम्बुजं
हृदयकमलं तवेवेति ॥ ४९ ॥

स्वर्गात् सुरद्रोः सलिलान्नलस्य लताप्रतानस्य भ्रुवोऽपकृष्य ।

सारं किलालङ्कृत एष हस्तो रेखात्रयेणेत्यथवा प्रशस्तः ॥५०॥

स्वर्गाविति । स्वर्गाद्दिवः सुरद्रोः कल्पद्रुमस्य, सलिलात् पातालसम्भवाद् जला-
न्नलस्य कमलस्य, भ्रुवः पृथ्वीतलात् लतानां प्रतानं बिस्तरः पल्लवरूपस्तस्येति त्रित-
यस्य सारं श्रेष्ठभागमपकृष्य गृहीत्वा, किल उत्प्रेक्षायाम् । एष हस्तोऽलङ्कृतः ।
अथवा अरं शीघ्रं कृतः, र-लयोरभेदात् । इत्यस्माद्धेतो रेखात्रयेण प्रशस्तः स्तुतो भवति
स्म ॥ ५० ॥

यतश्च पद्मोदयसंविधानः सदा सुलेखान्वयसेव्यमानः ।

श्रीपञ्चशाखः सुमनःसमूहेश्वरस्य कल्पद्रुरिवास्मदूहे ॥५१॥

यत इति । अस्मदूहेऽस्माकं विचारे सुमनसां सज्जनानां देवानाञ्च समूहस्तस्येश्वरः

अर्थः कभी भी क्षुब्ध न होनेवाले और उत्तम पुण्यके समुद्र जयकुमार-
का वक्षःस्थल तो पद्मा (लक्ष्मी) के लिए बनाया निवसस्थान था । उसके
मध्य स्फुरित होता हुआ हृदयरूपी कमल उस लक्ष्मीके विश्राम करनेका
सुन्दर मंच ही था ॥ ४९ ॥

अन्वयः स्वर्गात् सुरद्रोः सलिलात् नलस्य अथवा भ्रुवो लताप्रतानस्य सारं किल
अपकृष्य एष हस्तः अलङ्कृतः इति हस्तः रेखात्रयेण प्रशस्तः ।

अर्थः स्वर्गसे तो कल्पवृक्षका सार, जलसे कमलका सार और पृथ्वीसे
फूलोंका सार ग्रहण करके ही इस राजाका हाथ बनाया गया है, इस बातको
स्पष्ट करनेके लिए ही उस राजाके हाथमें तीन प्रसिद्ध रेखाएँ थीं ॥ ५० ॥

अन्वयः सुमनःसमूहेश्वरस्य श्रीपञ्चशाखः इह अस्मदूहे कल्पद्रुः, यतः सः पद्मो-
दयसंविधानः सदा सुलेखान्वयसेव्यमानः अस्ति ।

अर्थः सज्जनोके अधिपति उस राजाका जो पाँच अँगुलियोंवाला हाथ था

स्वामी तस्य, पञ्चशाखा अङ्गुल्यो यस्य स हस्तः, स च श्रीपूर्वकत्वाद्दीर्घ शोभनः करः कल्पवृक्षे कल्पवृक्षतुल्यो जातः । यतः सदा सर्वदा पद्याया लक्ष्म्या उदयः संप्राप्ति-
स्तस्य संविधानं यत्र सः करः कल्पवृक्षश्च । शोभना लेखाः सुलेखा आयुष्कर्यो रेखाः,
पक्षे प्रशंसनीया देवाः तासां तेषां वाञ्छय आनुकूल्यं तेन सेव्यमानः । शाखाश्च
कल्पवृक्षपक्षे प्रसिद्धा एवेति ॥ ५१ ॥

भोगीन्द्रदीर्घाऽपि भुजाभिजातिररिश्रियामेव रुजां प्रजातिः ।

या तिर्यगुक्तागलतातिरस्तु वक्षः श्रियोऽमुष्य च वास्तु वस्तुम् ॥५२॥

भोगीन्द्रेति । अमुष्य राज्ञो वक्ष उरःस्थलं श्रियो वस्तुं वास्तु निवासस्थानम्,
भुजाभिजातिश्च प्रशंसनीया बाहुप्रकृतिश्च भोगीन्द्रः शेषनागः स एव दीर्घा प्रलम्बमाना
या चारिश्रियां शत्रुसम्पत्तीनां मध्ये रुजां प्रजातिः पीडाकरी सा तिर्यगुक्ता तिरःप्रसा-
रिताः अगलतातिः निगडपङ्क्तिरस्तु ॥ ५२ ॥

मुदाऽमुकस्येक्षणलक्षणाय नीलोत्पलं सैष विधिविधाय ।

रजांसि चिक्षेप निधाय पङ्केऽप्यतुल्यमूल्यं पुनराशु शङ्के ॥५३॥

मुदेति । विधिविधाता, अमुकस्य राज्ञ ईक्षणयोर्नेत्रयोः लक्षणं चिह्नं तस्मै नीलो-

वह हमारे विचारसे इस धरातलपर अवतरित कल्पवृक्ष ही था । कारण वह कमलके सौभाग्यका विधान करनेवाला और उत्तम रेखाओंसे युक्त था । कल्प-
वृक्ष भी कमलके उदयको स्पष्ट करनेवाला और देवताओंके समूहसे सेव्यमान
होता है ॥ ५१ ॥

अन्वय : अमुष्य वक्षः श्रियः वस्तुं वास्तु, भुजा च या तिर्यगुक्ता अगलतातिः अस्तु,
या (भुजा) अभिजातिः भोगीन्द्रदीर्घा अरिश्रियाम् एव रुजां प्रजातिः ।

अर्थ : उस राजाका जो वक्षःस्थल था, वह श्रीके रहनेका स्थान था ।
उसकी जो भुजाएँ थीं, वे इधर-उधर लटकती अगलाओंके समान थीं । वे सुन्दर
एवं शेषनागके समान दीर्घ थीं, जो शत्रुओंकी सम्पत्तियोंके लिए बाधा उत्पन्न
करती थीं ॥ ५२ ॥

अन्वय : सैष विधिः अमुकस्य ईक्षणलक्षणाय मुदा नीलोत्पलं विधाय पुनः आशु
अतुल्यमूल्यं (मत्वा) तत् पङ्के निधाय रजांसि चिक्षेप इति अहं शङ्के ।

अर्थ : लोकप्रिय विधाताने उस राजा जयकुमारके चक्षुओंको लक्ष्यकर
प्रसन्नतापूर्वक नीलोत्पलका निर्माण किया । किन्तु फिर उस नीलोत्पलको

त्पलं नीलकमलं विधाय, तदप्यतुल्यमसमानं मूल्यं यस्य तदिति, मस्वेति शेषः, तदाशु पङ्क्ते कर्दमे निधाय निक्षिप्य तस्मिन् रजांसि परागरूपाः धूलीश्चक्षेपेति शङ्के, इति उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ५३ ॥

तपस्यताञ्जेन पयस्यनूनममुष्य नाप्ता मुखताऽपि यूनः ।

किमन्त्यजस्यादिमवर्णतासौ मौनं तु यस्य द्विजराजराशौ ॥५४॥

तपस्यतेति । पयसि जले अनूनमनल्पं यथा स्यात्तथा तपस्यता, अब्जेन कमलेन, अमुष्य यूनो जयकुमारस्य मुखता मुखरूपता न लेभे । तदेव समर्थयति—अन्ते भवतीत्यन्त्यो जकारो यस्य अब्जस्य, तस्याद्यौ प्रारम्भे भवणो यस्य तस्य भाव आदिमवर्णता किं स्यात् न स्यात् मुखभाव इत्यर्थः । अथवा अन्त्यजस्य चाण्डालस्य अब्जस्य आदिमवर्णता ब्राह्मणवर्णता किमिव स्यात् ? यस्य द्विजराजस्य चन्द्रस्य राशौ राशौ मौनं मुद्रणम् । यद्वा, द्विजानां द्विजन्मनां राजराशौ प्रधानसमूहे मौनं मूकभावः, नु वितर्कं ॥ ५४ ॥

भालेन सार्धं लसता सदास्यमेतस्य तस्यैव समेत्य दास्यम् ।

सिन्धोः शिशुः पश्यतु पूर्णिमास्यं चन्द्रोऽधिगन्तुं मुहुरेव भाष्यम् ॥५५॥

भालेनेति । एतस्य जयकुमारस्य आस्यं मुलं भां लाति गृह्णाति तेन भास्वरेण, अत एव लसता शोभमानेन ललाटाख्येन सार्धं समन्वितम् । यद्वा अर्थेन खण्डेन सहितं सार्धं

इसकी आँखोंके समान न मानकर उसे कीचड़में पटक दिया और उसपर धूलकी मुट्टी डाल दी, ऐसा मैं मानता हूँ ॥ ५३ ॥

अन्वयः पयसि अनूनं तपस्यता अब्जेन अपि अमुष्य यूनः मुखता न आसा । अन्त्यजस्य आदिमवर्णता असौ किम् स्यात्, यस्य नु द्विजराजराशौ मौनम् ।

अर्थः जलमें रहकर निरन्तर तपस्या करते हुए भी अब्ज (कमल) उस युवक राजा जयकुमारकी मुखरूपताको नहीं पा सका, सो ठीक ही है । कारण जिसके अन्तमें 'ज' कार है, ऐसे अन्त्यजको आदिम-वर्णता अर्थात् प्रारम्भिक 'म' कारतारूप ब्राह्मण-वर्णता कैसे प्राप्त हो सकती है जिस अन्त्यज अब्जके लिए द्विजराजकी राशिमें अर्थात् संस्कार जन्मवाले लोगोंके समूहरूप चन्द्रमंडलके समय मौन बताया गया है ॥ ५४ ॥

अन्वयः लसता भालेन सार्धम् एतस्य आस्यं सत्, सिन्धोः शिशुः एष चन्द्रः भाष्यम् अधिगन्तु तस्य एव दास्यं समेत्य पूर्णिमास्यं पश्यतु ।

अर्थः चमकनेवाले ललाटके साथ इस राजाका मुख डेढ चन्द्रमाके समान

द्वर्षकं भवत् सत् इत्याद्यम् । अत एव 'सन्धोः शिशुः समुद्रपुत्रश्चन्द्रो भाष्यं प्रभामण्डलम्, यद्वा व्याख्यानं भाषणकर्म च अधि न्नुमध्येतु' लब्धं वा, चन्द्रस्य मूकत्वात् मुखास्य सम्भाषणपटुत्वादित्याशयः । तस्यैव उ. प्रकुमारमुखस्य दास्यं शिष्यभावं समेत्य अङ्गीकृत्य मुहुर्बारां शारं पूणिमास्यमासान्तं पश्यतु । द्वितीयाचन्द्रोऽष्टमीचन्द्रो वा पूणिमाचन्द्रोपरि लगित्वा सम्भाषणशक्तिमपि अधिगच्छेत्तदा तदास्य तुल्यता भवेदित्यभिप्रायः ॥ ५५ ॥

पदाग्रमाप्त्वा नखलत्वधारी भवन्विधुः साधुदशाधिकारी ।

ततस्तद्राक्सुकृतैकजातिः सपद्मरागप्रवरः स्म भाति ॥ ५६ ॥

पदाग्रमिति । ततस्तस्माद् राज्ञः पदयोश्चरणयोः अग्रं प्रान्तभागमाप्त्वा नखलत्वधारी, अशठतावान् । तथा च नखरत्वधारी नखभावधारकः, रलयोरभेदात् । ततः साधवः समीचीना दशाधिकाराः प्रकरणानि तद्वान् । यद्वा, साधोः सज्जनस्य दशा अवस्थास्तस्या अधिकाः । ततः तस्मादेव न प्राग्भवन्निति अग्राक् च तत्सुकृतं पुण्यञ्च तस्यैका जातियंस्य स एतादृशो भवन्, स चन्द्रमाः पद्मरागोऽरणमणिः स इव प्रवरो बलवान् कान्तिमानिति यावत् । यद्वा, पद्येषु रागः प्रीतियंस्य स पद्मरागस्तस्मिन् प्रवरश्चतुरो भाति स्म ॥ ५६ ॥

आदर्शमङ्गुष्ठनखं च नृपस्य प्रपश्य गत्वा पदमुत्तमस्य ।

मुखं बभारानुमुखं च भूमावशेषभूमानवमानभूमा ॥ ५७ ॥

था । वह बड़ा सुन्दर था । अतः समुद्रका पुत्र यह चन्द्रमा आह्लादनीय प्रभाके भाष्यका अध्ययन करनेके लिए इस राजाके मुँहका शिष्य बनकर बार-बार पूणिमाको प्राप्त हो, अर्थात् जयकुमारका मुख 'डेढ़' चन्द्रमाके समान था । उसकी समानता पानेके लिए चन्द्रमा यद्यपि बार-बार पूणिमातक पहुँचता था, फिर भी उसकी दासता स्वीकार न करनेके कारण 'एक' चन्द्रमा ही रहकर उसके समान प्रभा न पा सका ॥ ५५ ॥

अन्वयः विधुः (यस्य) पदाग्रम् आप्त्वा नखलत्वधारी साधुदशाधिकारी भवन् ततः तद्राक्सुकृतैकजातिः सः पद्मरागप्रवरः भाति स्म ।

अर्थः चन्द्रमा उस राजाके चरणोंके अग्रभागको प्राप्तकर खलतारहित या नाखूनपनेको प्राप्त होता हुआ सुन्दर दश रूपताको प्राप्त करके सज्जन बन गया । इसलिए वह उस समय अपूर्व पुण्यका भागी बनकर पद्मरागमणिकी प्रभासे युक्त हो सुशोभित होने लगा ॥ ५६ ॥

अन्वयः 'पूमी' अशेषभूमानवमानभूमा उत्तमस्य नृपस्य पदं गत्वा अङ्गुष्ठनखम् आदर्शं प्रपश्य अनुमुखं मुखं बभार ।

आदर्शमिति । अशेषा चासौ भूः पृथिवी तस्या मानवा नरास्तेषां मानः प्रतिष्ठा तद्वद्भूः तत्र भवा या मा लक्ष्मीः सा संपूर्णपृथिवीतलगतमनुध्याणां मान्यतासम्भवा लक्ष्मीः प्रकरणगतस्य उत्तमस्य प्रशंसनीयस्य नृपस्य पदं चरणं गत्वा चरणारविन्दं नत्वेत्यर्थः । अङ्गुष्ठस्य नखमेव आदर्शं दर्पणं प्रपश्य दृष्ट्वा । तथा च आदर्शम् अनुसरणस्थानं प्रपश्य मत्वाऽनुसुखं यथासुखं बभार भूतवती । दर्पणं दृष्ट्वा प्रसन्नमुखत्वं वक्षतीति स्त्रीजातिः । तथा पुनः सर्वेषां मनुध्याणां प्रतिष्ठाऽस्य पद्माङ्गुष्ठदर्शनावेवेति भावः । अशेषभूमानवानां मानभूवो राजानस्तेषां मा सर्वेषामपि राज्ञां प्रतिष्ठेति वा ॥ ५७ ॥

सन्नाप पद्मा हृदि नाभिकापि तन्मङ्गलाप्लावनलापि वापी ।

विहमारशर्मोपवनं तु दूर्वाः पर्यन्ततो लोममिषाददूर्वा ॥ ५८ ॥

सर्पोति । पद्मा लक्ष्मी हृदि हृदये जयस्येति शेषः, सद्य स्थानमवाप, नाभिका तस्य तुण्डो तस्या मङ्गलाप्लावनं मङ्गलस्नानं तस्य वाप्याऽऽपि । पर्यन्ततोऽभितो लोममिषात् मृदुलबालध्याजाद् दूर्वाः नामकाः हरिताङ्गुराः, विहारस्य पर्यटनस्य शर्म सुखं यत्र तत् सञ्चरणसुखकरमुपवनमेव अदुः दत्तवत्यः ॥ ५८ ॥

छलेन लोम्नां कलयन्, शलाका यूनो गुणानां गणनाय वा काः ।

अपारयन् वेदनयान्वितत्वाच्चिक्षेप ता मूर्च्छिन् विधिर्महत्त्वात् ॥ ५९ ॥

अर्थः : इस घरातलपर स्थित संपूर्ण राजाओंका समूह उस उत्तम राजाके चरणोंको प्राप्तकर उसके अंगुष्ठके नखको आदर्श (दर्पण या आदरणीय) रूपमें देखकर सुखी होता हुआ अपना मुख प्रसन्न रखने लगा ॥ ५७ ॥

अन्वयः : (अस्य) हृदि पद्मा सद्म आप । अपि वा नाभिका अपि तन्मङ्गलाप्लावनला वापी, यां पर्यन्ततः लोममिषात् तु दूर्वाः विहारशर्मोपवनं अदुः ।

अर्थः : उस राजाकी हृदयस्थलीमें लक्ष्मीने अपना निवास बना लिया था । अतः उसके मंगलस्नानके लिए जो बावड़ी बनी थी, वह नाभिकाके नामसे प्रसिद्ध थी । उसीके चारों तरफ लोमोंके व्याजसे जो दूर्वाएँ लगी थीं, वे उस लक्ष्मीके विहारके उपवनकी पूर्ति कर रही थीं ॥ ५८ ॥

अन्वयः : विधिः यूनोः गुणानां गणनाय वा लोम्नां छलेन काः शलाका कलयन् वेदनया अन्वितत्वात् अपारयन् महत्त्वात् ताः मूर्च्छिन् चिक्षेप ।

छलेनेति । चिर्षिविधाता, यूनो जयकुमारस्य शुभानां गणनाय संख्यानाम् लोम्नां छलेन मिथेण का बाऽनिरबन्धनीयाः शलाकाः कस्यन् सञ्कल्पयन्, एकैकं कृत्वा निक्षिपन् पुनर्वन्धना दजान्वितत्वाद् व्याकुलीभूतचित्तत्वावित्थयः । ताः शलाका महत्त्वाद् बहुल-
रूपत्वाद् अपारयन्, अज्ञकनुमानः सन् मूर्च्छि चिक्षेप क्षिप्तवान् ॥ ५९ ॥

किलारिनारीनिकरस्य नूनं वैधव्यदानादयश्चोऽप्यनूनम् ।

तदस्य यूनो भुवि बालभावं प्रकाशयन् मूर्च्छि बभूव तावत् ॥ ६० ॥

किलेति । अरिनारीनिकरस्य शत्रुस्त्रीसमूहस्य नूनं विधवाया भावो बन्धव्यं निष्प-
तित्वं तस्य वानाद्धेतोः न नूनमनूनं बहुत्वं यद्यशस्तवस्य यूनो जयकुमारस्य भुवि
पृथिव्या बालभावं प्रकाशयन् केशत्वं प्रकटयन्, शशवं च, तावत्तावत्तः चञ्चलतायुक्तो
मूर्च्छि बभूव किलेत्युत्प्रेक्षणे । सर्वजनतायाः पतित्वं प्रकाशयन्नपि शत्रुस्त्रीणां निष्पतित्वं
चकारत्येतदेव अयशः ॥ ६० ॥

नानारदाह्लादि तदाननं तु व्यासेन संश्लिष्टपुरः परन्तु ।

बभूव नासा शुक्कल्पनासा करे रतीशस्य पराशराशा ॥ ६१ ॥

नानेति । तस्य नृपत्याननं सुखं तु, नाना बहुवचनं ते रदा वन्तास्तेः आह्लावि
प्रसस्तिभत्, तथा च नारदो वानप्रस्थः स इव नाऽऽह्लावि, न नारदाह्लावीति अनारदा-
ह्लावि न बभूव । परन्तु तस्य उरो वक्षःस्थलं तद् व्यासेन विस्तरेण, व्यासनामतापसेन

अर्थः विधाताने नवयुवक राजा जयकुमारके गुण गिननेके लिए उसके लोमोंके व्याजसे कुछ शलाकाएँ प्राप्ति कीं । किन्तु वेदनासे व्याकुल-चित्त होनेके कारण उसके गुणोंको गिननेमें असमर्थ होकर विपुल संख्यावाली उन शलाकाओंको उसने उसके मस्तकपर धर दिया ॥ ५९ ॥

अन्वयः अरिनारीनिकरस्य किल नूनं वैधव्यदानात् अपि अनूनम् अयशः तत् भुवि अस्य यूनः तावत् बालभावं प्रकाशयन् यूनोः मूर्च्छि बभूव ।

अर्थः उस राजा जयकुमारने निश्चय ही अनेक वेरियोंकी नारियोंके समूह-
को वैधव्य प्रदान किया था । इसलिए उसका वह विपुल अयश इस पृथ्वीतल-
पर बालभाव (बालकपन और केशपना) को प्रकट करते हुए उसके सिरपर सवार हो गया ॥ ६० ॥

अन्वयः तदाननं तु वा नानारदाह्लादि, परन्तु उरः व्यासेन संश्लिष्टम् । नासा सा शुक्कल्पनानासा रतीशस्य करे परा शराशा बभूव ।

अर्थः राजा जयकुमारके मूँहमें अनेक सुन्दरदांत थे और उसका वक्षःस्थल

च संश्लिष्टं श्लाघ्यं बभूव । नासा नासिका सा तु शुक्रस्य कीरस्य नासेव कल्पना
यस्याः सा, यद्वा शुक्रनामको वानप्रस्थस्तस्य कल्पना यस्यामिति सम्भावनेति । तस्य
करे हस्ते च रतीशस्य शरो बाणः कुसुमरूपत्वात् जलजावि तस्य आशाऽभिलाषा
परा अत्युत्कृष्टा, तथा च पराशरो नामापि वानप्रस्थस्तस्य आशा ॥ ६१ ॥

कण्ठेन शङ्खस्य गुणो व्यलोपि वरो द्विजाराध्यतयाऽधरोऽपि ।

कर्णौ सवर्णौ प्रतिदेशमेष बभूव भूपो मत्तिसन्निवेशः ॥६२॥

कण्ठेनेति । कण्ठेन कुण्डात्मकेन गलेन शङ्खस्य कम्बोमूर्खस्य वा स्वभावो व्यलोपि
लोपमितः । तस्य कण्ठः समावरो न बभूवेति यावत् । अधरोऽधरोष्ठो नीचप्रकृतिरपि
द्विजैर्दन्तैः द्विजन्मभिर्वा आराध्यः सेवनीयस्तस्य भावस्तत्ता तथा वरः श्रेष्ठ एव,
नामतोऽधरः, किन्तु कान्त्या प्रशस्त एवेति भावः । कर्णौ श्रवणौ, कस्य अनिलस्यर्णं
ययोस्तौ चञ्चलावपि सवर्णौ वर्णश्रवणशीलौ पण्डितौ च । इत्येवं कृत्वा, एष सूपः प्रति-
देशं प्रत्यङ्गं मत्या बुद्धेः सन्निवेशो रचना प्रस्तावो यस्य स बभूव ॥ ६२ ॥

रमासमाजे मदनस्य चारौ स्मयस्य चारौ विनयस्य मारौ ।

कुले समुद्दीपक इत्यनूमा कचच्छलात् कज्जलधूमभूमा ॥६३॥

विस्तृत था । उसकी नासिका तोतेके समान सुन्दर थी और उसकी कमरमें
रतीश कामदेवके शर अर्थात् कमलकी श्रेष्ठ अभिलाषा थी ।

इस श्लोकका दूसरा भी अर्थ श्लेषसे होता है जो इस प्रकार है : उस राजा
का मुख तो 'नारद' ऋषिके आह्लादकी तरह युक्त था । उसका उरःस्थल व्यास-
ऋषिसे श्लाघ्य था और उसकी नासिका शुकदेवमुनिकी कल्पनाकी तरह
थी तो उस रतीशके हाथमें पराशर ऋषिकी आशा (शोभा) थी ॥ ६१ ॥

अन्वय : (तस्य) कण्ठेन शङ्खस्य गुणः व्यलोपि । अधरोऽपि द्विजाराध्यतया वरः ।
कर्णौ च सवर्णौ । एवं एषः भूपः प्रतिदेशं प्रतिसन्निवेशः बभूव ।

अर्थ : उस राजाके कंठने तो शंखकी शोभा हरण कर ली और उसका
अधर प्रशंसनीय दांतावाला था । उसके कान अच्छी तरह सुननेवाले थे ।
इस तरह वह राजा जयकुमार अपने प्रत्येक अंगोंसे सुन्दर होते हुए बुद्धिसे
संयुक्त था । कारण उसका कंठ शंखका गुण मूर्खताको नष्ट करनेवाला था,
उसका अधर ब्राह्मणोंकी अर्थात् पंडितोंकी संगतिमें रहनेसे श्रेष्ठ था और उसके
कान तो स्वयं ही सवर्ण वर्णश्रवणशील अर्थात् विद्वान् थे ॥ ६२ ॥

रमासमाज इति । चारो मनोहरे रमाणां स्त्रीणां समाजे मदनस्य कामस्य समुद्दीपकः सः, तदवलोकनेन स्त्रियः कामातुरा भवन्तीत्यर्थः । अरौ शत्रो स्मयस्या-
श्चर्यस्य समुद्दीपकः, यस्य अनन्यसम्भवां शक्तिं दृष्ट्वा शत्रुबोऽपि साश्चर्या जाता इति ।
मस्यापराधस्य पापाधारस्थारिः शत्रुस्तस्मिन् साधुजने विनयस्य समुद्दीपकः सत्पुरुषाणां
सत्कारपर इति, कुले गोत्रे स मुदो दीपको हर्षकरः । अथवा माराश्रिति प्रत्येकविशे-
षणम् । यथा मायाः लक्ष्म्या अरौ शत्रौ, निजसौन्दर्येण श्रिया सह स्पर्धाकारकत्वात् ।
मस्यापराधस्य अलिः पङ्क्तिर्यस्य तस्मिन्नरौ शत्रौ, रलयोरभेदात् । इत्येवं कृत्वा, नु
विस्तारस्य उमा कान्तिर्यस्याः सा, कञ्जलधूमधूमा कञ्जलधूमस्य बाहुत्यमेवास्य कचानां
केशानां छलाद् बभूव । स राजा पूर्वोक्तरोत्या स्त्रीसमाजे, शत्रुसमाजे, सज्जनसमाजे च
सर्वत्रैव दीपक । तस्माद् दीपकभावतया तत्र कञ्जलेनापि भवितव्यमेव । तच्च कथा
एव, वर्णसाम्यादिति भावः ॥ ६३ ॥

मनो मनोजन्मनिदेशि भूपेऽमुष्मिच्छ्रिया पावनयाऽनुरूपे ।

श्रुतिं गते कम्पनभूपुत्री ह्युवाह सा रूपसुधासवित्री ॥६४॥

मन इति । अमुष्मिच्छ्रियुक्ते पावनया पवित्रया धिया शोभयाऽनुरूपे तुल्यरूपे
श्रुतिं गते सति श्रवणपथमागते सति रूपसुधायाः सवित्री, अकम्पनभूपस्य पुत्री सुलोचना
सा मनः स्वान्तःकरणं मनोजन्मनिदेशि कामदेवनिर्देशकरमुवाह दधार, तेन सह पाणि-
ग्रहणाभिलाषिणी बभूव ॥ ६४ ॥

अन्वयः : चारौ रमासमाजे मदनस्य च अरौ स्मयस्य मारौ विनयस्य च कुले
सः मुद्दीपकः इति अनूमा कचच्छलात् कञ्जलधूमधूमा ।

अर्थः : वह राजा सुन्दर स्त्रियोंके समूहमें तो कामदेवको, शत्रुओंमें आश्चर्य
को, 'म' अर्थात् अपराधीके अरि पुण्यशाली जीवोंमें विनयको बढ़ानेवाला
एवं कुलका भी आनन्द-दीपक था । इस अनुमानको सत्य सिद्ध करनेके लिए
उसके मस्तकपर बालोंके व्याजसे कञ्जलका समूह इकट्ठा हो रहा था ॥ ६३ ॥

अन्वयः : अकम्पनभूपुत्री या रूपसुधासवित्री सा पावनया धिया अनुरूपे अमु-
ष्मिन् भूपे श्रुतिं गते मनः मनोजन्मनिदेशि उवाह ।

अर्थः : महाराज अकम्पनकी पुत्री सुलोचनाने, जो रूपसुधाको जन्म देनेवाली
थी, उस राजा जयकुमारकी जब बड़ाई सुनी तो उसने उसे पवित्र शोभाके द्वारा
अपने समान पाया । इसलिए उसने उसीके विषयमें अपना मन आकृष्ट किया ।
अर्थात् जयकुमारके साथ मेरा पाणिग्रहण हो, ऐसा विचार किया ॥ ६४ ॥

जयस्तवास्तामिति मागधेषु पठत्सु बाला पितुरुत्सवेषु ।

आकर्ण्य वर्णावनुसज्जकर्णा सदस्यभूत् सा श्रवणेऽवतीर्णा ॥६५॥

जय इति । तदसि राजसभायामवतीर्णा प्राप्ता सा बाला पितुर्जनकस्य, उत्सवेषु हर्षावसरेषु, हे नृप, तव जयो विजय आस्तामिति पठत्सु मागधेषु स्तुतिपाठकेषु, जयेति वर्णौ आकर्ण्य तस्य श्रवणे समाकर्णने, शब्दसाम्यात् किमेते मम मनोऽभिर्लषितं जयकुमारमेव गवन्तीति भ्रवा अनुसज्जौ कर्णौ यस्याः सा तच्छ्रवणोत्सुकाऽभूदित्याशयः ॥ ६५ ॥

द्वितीयवर्गेण तु विष्टपाङ्कामितेन चान्तःस्थलसद्धिताङ्कः ।

सुखैकसिद्धयै सुदृशोऽत्र हेतुः श्रद्धामहो नाधुनिकः स्वित्तेतु ॥६६॥

द्वितीयवर्ग इति । द्वितीयवर्गात्तो वर्गः पुरुषार्थोऽयंस्तेन कीदृशेन विष्टपस्य जगतोऽङ्कामितेन प्राप्तेन सुदृशः सुलोचनाया अन्तःस्थलस्य मनसः सन् प्रशस्तो हितरूपश्च योऽङ्कः विह्वलमन्तःकरणपरिणामः, स सुखैकसिद्धयै हेतुः सुखोत्पत्तिकारक इति श्रद्धां विश्वासमाधुनिको ना जन एतु यातु किंस्वित् नैवेत्यर्थः । अर्थात् ययेच्छं विद्यमानापि भोगसामग्री जयकुमारेण विना सुलोचनायाः सुखसाधनाय नाभूत् । किन्तु विष्टपामि भुवनानि तेषामङ्कं त्रिकमितेन गतेन तृतीयस्थानस्थेन द्वितीयवर्गेण चर्चगै, अर्थात् अकारेण सह अन्तःस्थेषु ससन् शोभमानो हितरूपोऽङ्को यकारः, स एवात्र लोके सुलोचनायाः सुखसिद्धिहेतुरभूदिति भावः ॥ ६६ ॥

अन्वयः बाला पितुः उत्सवेषु जयः तव आस्ताम् इति मागधेषु पठत्सु सदसि वर्णौ आकर्ण्य अनुसज्जकर्णाश्रवणे अवतीर्णा अभूत् ।

अर्थः वह बाला अपने पिताद्वारा आयोजित उत्सवोंमें जहाँ बन्दोजन 'आपकी जय हो !' इस प्रकार बार-बार उच्चारण करते थे, तो 'जय' इन दोनों वर्णोंको सुनकर सभामें भी 'जय' इन दोनों वर्णोंको अपने कान लगाकर ध्यानसे सुनती थी । इस प्रकार जयकुमारके विषयमें वह अनुरक्त हो रही थी ॥ ६५ ॥

अन्वयः अहो विष्टपाङ्कामितेन द्वितीयवर्गेण सुदृशः अन्तःस्थलसद्धिताङ्कः सुखैकसिद्धयै हेतुः इति श्रद्धाम् आधुनिकः ना एतु स्वित् च (विष्टपाङ्कामितेन द्वितीयवर्गेण अन्तःस्थलसद्धिताङ्कः अत्र सुदृशः सुखसिद्धयै हेतुः अभूत्) ।

अर्थः जयकुमारके बिना जगत्से प्राप्त अर्थरूप पुरुषार्थ यानी समस्त भोग सामग्री उस सुन्दरी सुलोचनाके मनको सुख प्रद हो सकती है, क्या यह कोई आधुनिक पुरुष स्त्रीकार कर सकता है ?

स्त्रियां क्रियासौ तु पितुः प्रसादाद्धिया भिया चैव जनापवादात् ।
ततोऽत्र सन्देशपदे प्रलीना बभूव तस्मै न पुनः कुलीना ॥६७॥

स्त्रियामिति । स्त्रियामसौ पाणिग्रहणात्मिका क्रिया पितुः प्रसादात्, अनुशासना-
देव भवतीति कृत्वा, ह्रिया लज्जया जनापवादाद् भिया लोकनिन्दाभयेन च सा कुलीना
सत्कुलोत्पन्ना सुलोचनाऽत्र तस्मै जयकुमाराय, सन्देशपदे वृत्तप्रेषणे प्रलीना तत्परा
न बभूव ॥ ६७ ॥

श्रीपादपद्मद्वितयं जिनानां तस्थौ स्वकीये हृदि सन्दधाना ।

देवेषु यच्छ्रद्धतां नभस्या भवन्ति सद्यः फलिताः समस्याः ॥६८॥

श्रीपादेति । सा स्वकीये हृदि जिनानां श्रीपादपद्मद्वितयं चरणारविन्दयुगलं सन्द-
धाना सम्यग्धारयन्ती सती तस्थौ । यद्यस्मात् कारणाद् देवेषु श्रद्धतां नभस्याः नभः-
संभूता अपि समस्याः सद्यः फलिताः फलवत्यो भवन्ति, किं पुन पाथिवा इति
भावः ॥ ६८ ॥

समङ्गनावर्गशिरोऽवतंसो गुणो गणात् संगुणितप्रशंसः ।

सुलोचनाया अधमोचनायाः कृतः श्रुतप्रान्तगतः सभायाः ॥६९॥

‘च’ पदके आधारपर इसी श्लोकका श्लेषसे यह अर्थ भी होता है : भुवनों-
की त्रित्व-संख्याको प्राप्त अक्षरोंके द्वितीय चवर्ग (चवर्गके तीसरे वर्ण ‘ज’-
कार) के साथ अन्तस्थ वर्णों (य-व-र-ल) में शोभमान (प्रथम) अक्षर
(‘य’कार) ही सुलोचनाके लिए सुखसिद्धिका कारण था । अर्थात् ‘जय’-
कुमारसे ही उसे सुख मिल सकता था ॥ ६५ ॥

अन्वय : पुनः कुलीना सा स्त्रियाम् असौ क्रिया पितुः प्रसादात् इति ह्रिया जनाप-
वादात् भिया च एव अत्र तस्मै सन्देशपदे प्रलीना न बभूव ।

अर्थ : फिर भी उस कुलीन सुलोचनाने, यह सोचकर कि स्त्रियां पाणिग्रहण-
रूप क्रिया (विवाह) पिताकी आज्ञासे ही कर पाती हैं, लज्जावश और लोका-
प्रवादके भयसे भी उस राजा जयकुमारके पास अपना प्रेम-सन्देश नहीं
भेजा ॥ ६७ ॥

अन्वय : सा सुलोचना स्वकीये हृदि जिनानां श्रीपादपद्मद्वितयं सन्दधाना तस्थौ,
यत् देवेषु श्रद्धतां नभस्याः समस्याः अपि सद्यः फलिताः भवन्ति ।

अर्थ : वह सुलोचना अपने चित्तमें भगवान् जिनके चरणयुगलोंको भली-
भाँति धारणकर स्थित थी । कारण देवोंपर श्रद्धा रखनेवालोंकी आसमानी
समस्याएँ यानी कठिनसे कठिन बातें भी शीघ्र सफल हो जाती हैं ॥ ६८ ॥

तमेव लब्ध्वाऽवसरं हरारिः शरीरशोभाजयहेतुनाऽरिः ।

जयं विनिर्जेतुमियेष तातं तयाऽऽत्मशक्त्या खलु मूर्तया तम् ॥७०॥

समङ्गनेति । समीचीना अङ्गनाः समङ्गनास्तासां वर्गः समूहस्तस्य शिरांसि मस्तकानि तेषु अवतंसो मुकुटरूपो गुणः, अधमोचनायाः पापादपेतायाः सुलोचनायाः सभाया भासहितायाः कान्तिमत्या गणात् प्रधानजनात् संगुणिता समर्थिता प्रशंसा यस्य स तादृशः, श्रुतयोः कर्णयोः प्रान्ते गतः प्राप्तः कृतः श्रवणविषयोः कृतः । तमेव अवसरं समयं लब्ध्वा, आत्मोत्कर्षप्रस्तावं मस्वा स हरारिः कामः, शरीरस्य शोभायां जयो विजयो लब्ध इति हेतुतो अरिः स मम शोभां जितवान् इत्यतो वैरपरः कामस्तया सुलोचनाया मूर्तया मूर्तिमत्या आमशक्त्या तया तं तातं पितृस्थानीयमपि जयकुमारं विनिर्जेतुमियेष चकमे, खलु सम्भावनायाम् । यथा सा जयकुमारेऽनुरागिणि तथा जयोऽपि तस्यामनुरागी बभूवेत्याशयः ॥ ६९-७० ॥

गुणेन तस्या मृदुना निबद्धः स योऽशनेः सन्ततिभिस्समृद्धः ।

अलिर्बलादारुविदारकोऽपि किमिष्यते कुड्मलबन्धलोपी ॥७१॥

गुणेनेति । यो जयकुमारोऽशनेवंशस्यापि सन्ततिभिस्सन्तानच्छेदकारकः समृद्धः ऐश्वर्यशाली, स तस्याः सुकुमार्या अबलाया मृदुना कोमलेन, पक्षे सत्त्वहीनेन गुणेन सौन्दर्येण निबद्धोऽभूवित्याशयम् । तद्दृष्टान्तेन निरस्यते—योऽलिर्धर्मरो बलात् सामर्थ्येन दारुणः काष्ठस्य विदारको भेदकः सोऽपि कुड्मलबन्धं कमलसङ्कोचरूपबन्धनं

अन्वयः (जयकुमारेण) अधमोचनायाः सुलोचनायाः समङ्गनावर्गशिरोवतंसः गुणः सभायाः गणात् संगुणितप्रशंसः श्रुतप्रान्तगतः कृतः । तम् एव अवसरं लब्ध्वा शरीरशोभाजयहेतुना अरिः हरारिः तातं तं खलु तया मूर्तया आत्मशक्त्या विनिर्जेतुम् इयेष ।

अर्थः राजा जयकुमारने निष्पाप, तेजस्वी सुलोचनाके श्रेष्ठ स्त्रियोंके समूहमें मुकुटमणि गुण अपने दरबारी लोगोंसे सुन रखे थे । इसी अवसरसे लाभ उठाकर अपनी शरीर-शोभासे स्वयंकी जीतनेवाले, अतएव अपने शत्रुरूप कामदेवने पितृस्वरूप होते हुए भी उस जयकुमारको सुलोचनारूप अपनी शक्तिसे जीतनेकी सोची ॥ ६९-७० ॥

अन्वयः यः अशनेः सन्ततिभिस्समृद्धः सः तस्याः मृदुना गुणेन निबद्धः । बलात् दारुविदारकः अपि अलिः किं कुड्मलबन्धलोपी इष्यते ?

लोपयतीति किमिष्यते ? अपि तु न वेध्यत इति भावः । तत्र स्नेहयुक्तत्वात् जय-
कुमारोऽपि तस्याः स्नेहेन बद्धोऽभूत्, स्नेहबन्धनस्य दुर्भेद्यत्वात् ॥ ७१ ॥

न चातुरोऽप्येष नरस्तदर्थमकम्पनं याचितवान् समर्थः ।

किमन्यकैर्जीवितमेव यातु न याचितं मानि उपैति जातु ॥७२॥

न चातुर इति । एष जयकुमारो नरः पुरुष इति, तथा च न लार्ति गृह्णातीति
नलोऽनादानकरः, दानशीलत्वात्, समर्थः शक्तिमान् असाध्यसाधकः, किञ्च, सम्यगर्थवान्
प्रभूतविसयुक्तश्चेति । आतुरः सुलोचनाप्राप्त्यभावेन सचिन्तोऽपि अतुलः सर्वसाधारणेश्यो
विलक्षणः सन्, तदर्थमकम्पनं नृपं न याचितवान् । यतोऽन्यकैः इतरैः सुतदारविभिः
किम्, जीवितं स्वजीवनमपि याति चेद् यातु, तथापि मानि याचितं याञ्चानोर्पति
नाप्नोति ॥ ७२ ॥

यदाज्ञयार्धाङ्गितया समेति प्रियां हरो वैरपरोऽप्यथेति ।

स्मरं तनुच्छायतयाऽऽत्ममित्रमयं भ्रमो लङ्घितुमस्तु कुत्र ॥७३॥

यदाज्ञयेति । वैरपरोऽपि हरो महादेवो यस्य स्मरस्य आज्ञया शासनेन प्रियां
पार्वतीमर्धाङ्गितया, एकीभावेन समेति सन्दधाति । अथ पुनस्तनोच्छ्रायेव उद्याया यस्य

अर्थः जो महाराज जयकुमार वज्रकी सन्तति यानी परम्पराको भी छिन्न-
भिन्न करनेमें समर्थ था, वही सुलोचनाकी कोमल-गुणरूप रज्जुसे बँध गया ।
ठीक ही है, जहाँ भौरा अपने श्रमसे कठोर काष्ठको भी छेदकर निकल जाता है,
वही कमलकी कोमल कलिका बन्धन तोड़नेवाला नहीं देखा जाता । सचमुच
स्नेहका बन्धन बड़ा ही दुर्भेद्य देखा जाता है ॥ ७१ ॥

अन्वयः एषः नरः च आतुरः अपि तदर्थम् अकम्पनं न याचितवान् । यतः सः
समर्थः अन्यकैः किं जीवितुम् एव यातु, मानि याचितुं जातु न उपैति ।

अर्थः यद्यपि महाराज जयकुमार सुलोचनाके प्रति आतुर था, फिर भी
उसने इसके लिए महाराज अकम्पनसे याचना नहीं की । क्योंकि वह भी समर्थ
(असाधारण पुरुष) था । नीति है कि समर्थ अपना गौरव सँभाले रहता है ।
और तो और, भले ही अपना जीवन भी समाप्त हो जाय, वह कभी किसी से
याचना करने नहीं जाता ॥ ७२ ॥

अन्वयः अथ वैरपरः हरः अपि यदाज्ञया प्रियाम् अर्धाङ्गितया समेति तनुच्छायतया
आत्ममित्रं तं स्मरं अयं लङ्घितुं कुत्र भ्रमः अस्तु ।

अर्थः जिसका जिस कामदेवके साथ जन्मसिद्ध वैर है, महादेव भी जब उस
की आज्ञासे अपनी प्रिया पार्वतीको अपने आधे अंगमें सदैव सटाये रखता है,
तो फिर वह जयकुमार उसको आज्ञाका उल्लंघन कैसे कर सकता है, कारण

तस्य भावस्तथा तथा तुल्यरूपतया अयं जयकुमारस्तमेव आत्मनो मित्रं स्मरं लङ्घितुं कुत्र कथं भवोऽस्तु ? यदाज्ञां शत्रुरपि मनुते तदा पुनर्मित्रजनः कथं न मन्वोतिस्वयं ॥ ७३ ॥

गुणावदाता सुवयःस्वरूपास्य राजहंसी कमलानुरूपा ।

सा कौमुदस्तोममयं विशेषरसायितं मानसमाविवेश ॥७४॥

गुणावदातेति । गुणैः सौन्दर्यादिभिः अवदाता निर्मला, शृङ्खला च । वयोऽयस्या, पक्षी च तस्य स्वरूपमात्मपरिणामः, शोभनं वयः स्वरूपं यस्याः सा । कमलानुरूपा लक्ष्मीसदृशरूपवती, पक्षे कमलानि, अरविन्दानि, अनु पदचार्द्रपं शरीरं यस्याः सा, बारिजानुसारिणीति, सा राजहंसी राजकुमारी सुलोचना, पक्षे मराली, कौ पृथिव्यां सुवः प्रसन्नतायाः स्तोमः समूहस्तन्मयम्, विशेषरसायितं विशेषो रसः शृङ्गाराख्यः, पक्षे जलाभिषं तडागाविकं, मानसं हृदयं सरश्च, आविवेश प्राविशत् । यथा हंसी मानसरोवरं प्रविशति तथा सा राज्ञो मनः प्राविशदिति भावः । यद्वा कौमुदोऽस्तोमोऽसमवायस्तन्मयं कौमुदस्तोममयं विरहपीडाघरं मानसमविशत् ॥ ७४ ॥

चिरोच्चितासिन्धुसनापदे तुक् सोमस्य जायुं निजपाणये तु ।

सुलोचनाया मृदुशीतहस्तग्रहं स्मरादिष्टमथाह शस्तम् ॥७५॥

चिरोच्चितासीति । चिरेण बहुकालेन उच्चितः संगृहीतोऽसिः खड्गस्तस्य व्यसन-मभ्यासस्तस्य आपद्विपरित्येयं तस्मै निजपाणये स्वहस्ताय तु पुनः सोमस्य राजस्तुक् सुतो जयकुमारः सुलोचनाया मृदुः कोमलः शीतश्च हस्तस्तस्य ग्रहणं ग्रहस्तमेव स्मरेण

उसके अपने शरीरकी शोभावाला होनेसे कामदेव उस जयकुमारका मित्र ही जो है ॥ ७३ ॥

अन्वयः राजहंसी सुलोचना या गुणावदाता कमलानुरूपा सुवयःस्वरूपा च सा अस्य कौमुदस्तोममयं विशेषरसायितं मानसम् आविवेश ।

अर्थः राजहंसीके समान गुणोंसे निर्मल, लक्ष्मीके समान रूपवाली और श्रेष्ठ युवती वह सुलोचना पृथ्वीपर सदा प्रसन्न रहनेवाले और सरसतायुक्त उस जयकुमारके मनमें आ बसी । कमलोंके पास रहनेवाली, रूप-रंगमें स्वच्छ और उत्तम पक्षीरूप राजहंसी भी रात्रि-विकाशी कुमुदोंके समूहसे युक्त विशेष जलके स्थान मानस सरोवरमें रहा करती है ॥ ७४ ॥

अन्वयः सोमस्य तुक् चिरोच्चितासिन्धुसनापदे निजपाणये तु स्मरादिष्टं सुलोचनाया मृदुशीतहस्तग्रहं शस्तं जायुम् आह ।

अर्थः अनन्तर सोमराजोंके पुत्र यशस्वी उस जयकुमारने चिरकालसे ग्रहण की हुई तलवारसे होनेवाली पीड़ासे ग्रस्त अपने हाथके लिए कामदेव-द्वारा

आविष्टं कामनिदिष्टं शस्तं श्रेष्ठं आयुमौषधमाह कथितवान् । मुलोदनापरिग्रहं विना तस्य मानसो ध्याविदुं शिञ्चकित्स्य इति भावः ॥ ७५ ॥

भालानलप्लुष्टमुमाधवस्य स्वात्मानमुज्जीवयतीति शस्यः ।

प्रसूनबाणः स कुतो न आयुर्वेदी त्रिवेदीति विकल्पनायुः ॥७६॥

भालानलप्लुष्टमिति । यः प्रसूनबाणः कामः उमाधवस्य महादेवस्य भालानलेन ललाटस्थनेत्रोद्गताग्निना प्लुष्टं दग्धमात्मानं स्यमुज्जीवयतीति कृत्वा शस्यः ह्यपातः, यश्च त्रयो वेदा अस्थसन्तीति त्रिवेदि, त्रिवेदि विकल्पनमेव आयुर्वेदं यस्य स कामः । यश्च त्रिवेदी स कुतो नवा अस्तु आयुर्वेदी, आयुर्वेदशास्त्रज्ञो भवत्येव, आयुर्वेदस्य त्रिवेदान्तर्गतत्वात् । यश्च आयुर्वेदी स एवात्मनः परस्य च ध्याधिप्रतीकारकः सम्भवेत् । एवं पूर्वोक्तरीत्या जयकुमारश्चिन्तापरोऽभूदित्यर्थः ॥ ७६ ॥

कदाचिदाराममुष्य हृष्यत्तमं तमानन्ददृगेकदृश्यम् ।

वसन्तवच्छ्रोसुमनोभिरामस्तपस्विराट् कश्चिदुपाजगाम ॥७७॥

कदाचिदिति । अमुष्य राज्ञोऽतिशयेन हृष्यदिति हृष्यत्तपस्तं मनोहरम्, आनन्द-दृशः प्रसन्नदृष्टेरेकोऽनन्यरूपश्चासौ वृश्यो दर्शनीयस्तम् । आराममुद्यात्, धिया युक्ताः सुमनसो देवाः पुष्पाणि च तैरभिरामः सत्समन्वितः कुसुमयुक्तश्च कश्चिदज्ञातनामा तपस्विराट्, ऋषिवरः, वसन्तवद् ऋतुराडिश्च शोभमानः कदाचित् उपाजगाम समागतः ॥ ७७ ॥

वताई गई मुलांचनाके मृदु एवं शीतल हाथका ग्रहण (पाणिग्रहण) ही औषधि वतायी ॥ ७५ ॥

अन्वयः : यः उमाधवस्य भालानलप्लुष्टं स्वात्मानम् उज्जीवयति इति शस्यः, त्रिवेदीति विकल्पनायुः स प्रसूनबाणः आयुर्वेदी कुतो वा न ?

अर्थः : जो महादेवके ललाटसे उत्पन्न अग्निको ज्वालासे भस्म अपने आपको भी पुनः जीवित करलेनेवाला माना गया है और तीन वेदोंकी कल्पना ही जिसकी आयु है वह कामदेव आयुर्वेदका ज्ञाता कैसे कटा जायगा ।

विशेषः : स्त्री, पुरुष, नपुंसकजो तीन वेद हैं, वे ही कामदेवकी आयु हैं । पश्चिमे अथर्वादि तीनों वेदोंका जाननेवाला व्यक्ति आयुर्वेदका जाननेवाला होता ही है कारण आयुर्वेद अथर्ववेदका उपवेद माना गया है ॥ ७६ ॥

अन्वयः : कदाचित् अमुष्य हृष्यत्तमं तम् आराम वसन्तवत् आनन्ददृगेकदृश्यम् श्री-सुमनोभिरामः कश्चित् तपस्विराट् उपाजगाम ।

अर्थः : किसी समय जयकुमारके अत्यन्त समृद्ध प्रसिद्ध धनीचेमें वसन्तके समान दर्शन मात्रसे आनन्द देनेवाले और देवीकी तरह ही वापमान, कोई एक तपस्विराज आ पहुँचे ॥ ७७ ॥

तपोधनं भानुमिवानुमातुमुत्का समुत्कामविधाविधातुः ।

बभूव दृष्ट्मालिककुक्कुटस्य वाचा समाचारविदोद्भटस्य ॥७८॥

तपोधनमिति । तपोऽनशनावि, पक्षे घर्मस्तदेव घनं यस्य तं भानुं सूर्यमिव अनु-
मातुम् अनुमानविषयोऽकर्तुम्, उत्काभिलाषवती, उद्गतं सुखं प्रसन्नभावे यस्याः सेति
वा, कामो मनोऽभिलषितं रतिपतिश्च तस्य विधा प्रकारविशेषः, मुत्प्रसन्नता तस्सहिता
चासौ कामविधा च तस्या विधातुः कर्तुः, ऋध्यागमनसन्देशदानेन मनोऽभिलषितपूर्ति-
कर्तुः । पक्षे निशाशेषसूचकत्वेन मैथुनात्ते सातिरेकचुम्बनाविद्येष्टोपदेष्टुश्च, बाळा
भाषया, समाचार. सन्देशः सन्ध्यावन्दनाविसदाचरणं च तस्य विधा निवेदनं तस्यामुद्भटः
प्रगल्भस्तस्य, मालिको मालाकारो वनपालः स एव कुक्कुटस्ताम्रचन्द्रस्तस्य दृष्टिबभूव
समागमोऽभूत् । अर्थात् हे राजन् ! भवदुद्याने मुनिवरस्य आगमनसम्भूतित्वेन वनपालेन
निवेदितम् ॥ ७८ ॥

अथामवत्तद्दिशि सम्मुखीन उत्थाय सूत्थानभृतामहीनः ।

गतोऽप्यतो दृष्टिपथं प्रभावस्तस्य प्रशस्यैकविचित्रभावः ॥७९॥

अथेति । अथ प्रकरणे सम्यगुत्थानं सूत्थानं तद्वतां मध्ये योऽहीन उन्नतिशालिनां
शिरोमणिजंयकुमार उत्थाय आसनावुद्भूय तस्यां दिशि सम्मुखीनोऽभवत् महर्षि-
संश्लिष्टाशायां जगाम, वन्दनार्थमित्यर्थः । अतोऽपि पुनः प्रशस्यश्चासौ एको विचित्र-
भावश्च प्रशंसनीयश्चमत्काररूपप्रभावः तस्य दृष्टिपथं गतः तेनाऽवलोकित इति । कोऽसौ
प्रभावस्तदेव वर्णयत्यवस्तात् ॥ ७९ ॥

पतिं यतीनां सुमतिं प्रतीक्ष्य तदा तदातिथ्यविधानदीक्षम् ।

समुद्भवत्कामशरप्रतान-मङ्गीचकारोपवनप्रधानः ॥८०॥

अन्वयः : समाचारविदोद्भटस्य मालिककुक्कुटस्य वाचा कामविधाविधातुः समुत्
दृष्ट् तपोधनं भानुम् इव अनुमातुम् उत्का बभूव ।

अर्थः : तपस्विराजके आगमनका समाचार देनेमें चतुर मालीरूपी मुग्गे
द्वारा सन्देश पाकर कामकी वासनाको स्वीकार करनेवाले जयकुमारकी प्रसन्न
दृष्टि, भानुके समान उपर्युक्त तपोधनको देखनेके लिए उत्सुक हो गयी ॥ ७८ ॥

अन्वयः : अथ सूत्थानभृताम् अहीनः उत्थाय तद्दिशि सम्मुखीनः अभवत्, अतः
अपि तस्य प्रशस्यैकविचित्रभावः प्रभावः दृष्टिपथं गतः ।

अर्थः : उन्नतिशालियोंमें शिरोमणि जयकुमार आसनसे उठकर मुनिराजके
सम्मुख जानेको रवाना हुआ तो उसका एक प्रशंसनीय विचित्र परिणाम देखनेमें
आया (जो आगे वर्णित किया जा रहा है) ॥ ७९ ॥

पतिमिति । यतीनां संयतानां पतिं सुमतिं समीचीनबुद्धिं प्रतीक्ष्य किल तस्य आतिथ्यविधानं स्वागताचरणं तत्र दीक्षा यस्य तत्, समुद्भवतां तत्कालोत्पत्तिशालिनां कामशराणां प्रतानं समूहम् उपवनप्रधान उद्यानमुख्योऽङ्गीचकार ऊरीकृतवान् । तदा तस्मिन्नवसरे ॥ ८० ॥

फुल्लत्यसङ्गाधिपतिं मुनीनमवेक्ष्यमाणो बकुलः कुलीनः ।

विनैव हालाकुरलान् वधूनां व्रताश्रितिं वागतवानदूनाम् ॥८१॥

फुल्लतीति । असङ्गानां परिग्रहरहितानामधिपतिम् अत एव मुनीनामिनं स्वामिन-मवेक्षमाणोऽवलोकयन् कुलीनः कुलशाली, कौ पृथिव्यां लीनश्च, अतोऽदूनामहीनां व्रतानां मधुत्यागादीनामाश्रितिं संश्रयं गतवान् बकुलो वृक्षविशेषः, वधूनां हालाया मविरायाः कुरलान् गण्डूषान् विनैव फुल्लति स्मेति शेषः । बकुलः स्त्रीणां मधुगण्डूष-विकसतीति कविसमयः । स इदानीं तानृते विकसितोऽसूदिति मधुःप्रागवानेव इत्यु-त्प्रेक्ष्यते ॥ ८१ ॥

श्रीचम्पका एनमनेनसन्तु तिरःशिरश्चालनतस्तुवन्तु ।

कोषान्तरुत्थालिकदम्भवन्तः पापानि वापायभियोद्गिरन्तः ॥८२॥

अन्वयः : तदा उपवनप्रधानः सुमतिं यतीनां पतिं प्रतीक्ष्य तदातिथ्यविधानदीक्षं समुद्भवत्कामशरप्रतानं अङ्गीचकार ।

अर्थः : उस समय राजा जयकुमार क्या देखता है कि) यह प्रसिद्ध उपवन, श्रेष्ठबुद्धि यतिराजको देखकर, उनके आतिथ्यमें संलग्न हो विकसित कामबाण रूप फूलोंके समूहको धारण कर रहा है ॥ ८० ॥

अन्वयः : असङ्गाधिपतिं मुनीनम् अवेक्ष्यमाणः कुलीनः बकुलः अदूनां व्रताश्रितिं तवान् (अतः) वधूनां हालाकुरलान् विनैव फुल्लति ।

अर्थः : निर्प्रन्थोंके अधिपतिं मुनि महाराजको देखकर कुलीन बकुल मानो निर्दोष मूलगुण व्रतोंको ही प्राप्त हो रहा है । इसलिए वह वधुओं से किये गये मद्यके कुल्लाके बिना ही फूल रहा है । कवि-संप्रदायमें प्रसिद्धि है कि मानिनोके मदभरे मद्यके कुल्लोसे बकुल वृक्ष खिलता है ॥ ८१ ॥

अन्वयः : कोशान्तरुत्थालिकदम्भवन्तः पापानि वा अपायभिया उद्गिरन्तः श्री-चम्पकाः एनम् अनेनसन्तु शिरःतिरश्चालनतः स्तुवन्तु ।

अर्थः : अपने कोशोंमें उड़ते भौरोंके व्याजसे अपायके भयवश पापोंको ही उगलनेवाले ये चम्पक पापवर्जित इस मुनिराजको अपना शिर तिरछा हिलाकर

श्रीचम्पका इति । कोषान्तरस्थाः कुसुमनालमध्यादुद्गतया येऽल्य एवास्मिन् भ्रमरा-
स्तेषां वृद्धमन्तश्छलकारिणः, अपायस्य प्रत्यवायस्य भ्रिया भयेन पापानि कुञ्कृतानि,
उद्गिरस्तो वमितवन्तः श्रीचम्पकाः तिरस्तिर्यग्रूपेण शिरश्चालनतः पुनः पुनरप्यभ्रम-
रचालनेन, अनेन सं पापवर्जितमेनं मुनिनाथं स्तुवन्तु इति युक्तमेव । भ्रमराश्चम्पकाना-
मुपरि न तिष्ठन्तीति कविसमयः । तत उद्गच्छत्सु भ्रमरेषु श्यामतासाध्वयंतः पापा-
रोपः । चम्पकानां शिरश्चालनं स्वाभाविकम्, स्तावकानामेकतानतया शिरश्चालनं
जातिः ॥ ८२ ॥

आराम आरात्परिणामधामभूपद्मकच्छददृशाभिरामः ।

विलोकयन्लोकपतिं रजांसि मुञ्चत्यसौ चानुतरंस्तरांसि ॥८३॥

आराम इति । असौ आराम उपवनमपि परिणमनं परिणामो विकासप्राप्तितस्तस्य
धामानि अधिकरणानि च तानि भूपद्मकानि पाटलपुष्पाणि तेषां छद्म छलं यस्याः
सा चासौ बृहद्दृष्टिश्च तयाऽभिरामो मनोहरः । लोकपतिं नरशिरोमणिं मुनिं विलोक-
यन् सस्नेहं पश्यन् तथा कृत्वा तरांसि गुणान् अनुतरन् लभमानः सप्तसौ रजांसि कुसुम-
पांशून् पाञ्चनि वा मुञ्चति त्यजति । 'गुणे कोपेऽप्यभिमतं तरः' इति विश्वलोचनः ॥८३॥

अशोक आलोक्य पतिं ह्यशोकं प्रशान्तचित्तं व्यकसत्सुरोकम् ।

रागेण राजीवदृशः समेतं पादप्रहारं स कुतः सहेत ॥८४॥

अशोक इति । अशोकं शोकवर्जितम् अत एव प्रशान्तचित्तं सुखासीनं सुरोकं सम्य-
ग्धीप्तिशालिनं प्रसरत्प्रभामच्छलमित्यर्थः 'रोकस्तु रोजिबी'ति विश्वलोचनः । तं यति-
मालोक्य योऽशोकनामा वृक्षो व्यकसत् विकासभावमगच्छत् । सोऽशोको निदिधन्तो

स्तुति कर रहे हैं, ठीक तो ही है । चम्पेपर भौरे नहीं आते यह कवि-सम्प्रदायको प्रसिद्धि है ॥ ८२ ॥

अन्वयः आरात् परिणामधामभूपद्मकच्छदम दृशाभिरामः असौ आरामः लोकपतिं
विलोकयन् तरांसि अनुतरन् रजांसि मुञ्चति ।

अर्थः इस समय प्रसन्नताके स्थान स्थलपद्मोंके व्याजसे सुन्दर दृष्टिवाला
यह उपवन (बगीचा) इस लोकपतिं मुनिराजको देखकर गुणोंको प्राप्त करता
हुआ बार-बार फूलोंका पराग छोड़ रहा है, मानो पापोंको ही त्याग रहा
है ॥ ८३ ॥

अन्वयः अशोकं मुनिम् आलोक्य प्रशान्तचित्तः अशोकः व्यकसन् सः रागेण
राजीवदृशः समेतं प्रादप्रहारं कुतः सहेत ।

वृक्षो रामेणाऽनुरागेण राजीववृक्षः कमलनयनायाः समेतमागतं पादप्रहारं कुतः सहेत ?
अशोकः प्रमदापादप्रहारेण विकसतीति कविसमयः । इदानीं तु स स्वयमेव व्यकसत् ।
तद्विदग्धाभित्य उक्तिरियं महर्षिदम्बनपुण्यशालिनस्तस्य स्त्रोताङ्गनं कथं स्यात्, पुण्य-
पुण्यस्य स्त्रिया साध्वीत्वेन तथाकरणासम्भवावित्यर्थः ॥ ८४ ॥

यस्यान्तरङ्गेऽद्भुतबोधदीपः पापप्रतीपं तमुपेत्य नीपः ।

स्वयं हि तावज्जडताभ्यतीत उपैति पुष्टिं सुमनःप्रतीतः ॥८५॥

यस्येति । यस्य महर्षेःन्तरङ्गे चेतसि, अब्भुतोऽन्यजनेभ्योऽसाधारणइच्छासौ बोधो
ज्ञानमेव दीपः स्वपरप्रकाशकत्वात्, तं पापस्य दुष्परिणामस्य प्रतीपं, शत्रुसंहारकत्वात् ।
तं पापप्रतीपमुपेत्य नीपः कदम्बः सुमनोभिः सज्जनैः क्रुसुमंश्च प्रतीतः सन्, जडतया
द्विपरिणामतया निर्विचारतया वाऽभ्यतीतः परित्यक्तः सन् स्वयमेव हि पुष्टिमुपैति
हृषिताङ्गो भवति ॥ ८५ ॥

परोपकारैकविचारहारात्कारामिवाराध्य गुणाधिकाराम् ।

अलङ्करोत्याम्रतरुविशेषं सकौतुकोऽयं परपुष्टवेशम् ॥८६॥

परोपकारेति । परेषां सर्वसाधारणानामुपकारो हितसाधनं तस्यैकः प्रधानो

अर्थः शोकरहितं मुनिराजको देखकर प्रशान्तचित्त यह अशोक वृक्ष निःसंकोच
स्वयं ही विकसित होता हुआ अनुरागवश कमलनयना कामिनी द्वारा किये जाने-
वाले पादप्रहारको कैसे सह सकता है ॥ ८४ ॥

अन्वयः : यस्य अतरङ्गे अद्भुतबोधदीपः तं पापप्रतीपम् उपेत्य नीपः स्वयं हि तावत्
जडताभ्यतीतः सुमनःप्रतीतः पुष्टिम् उपैति ।

अर्थः : जिसके अन्तरभे अद्भुत ज्ञानरूपी दीपक जगमगा रहा है उस पापके
शत्रु महर्षिको प्राप्त कर यह कदम्बका वृक्ष अपने आप जड़तासे रहित हो
फूलोंसे व्याप्त होता हुआ पुष्ट हो रहा है ॥ ८५ ॥

अन्वयः : परोपकारैकविचारहारात् गुणाधिकारां काराम् इव आराध्य अयं सकौतुकः
आम्रतरुः परपुष्टवेशं विशेषम् अलङ्करोति ।

अर्थः : एक मात्र परोपकार-विचाररूप हारसे भूषित उन ऋषिराजसे
गुणयुक्त शिक्षा पाकर ही मानो कौतुकयुक्त यह आम्र-वृक्ष कोयलोंकी विशेषता-
की अलङ्कृत कर रहा है । कोयलकी विशेषता है पर-पुष्टता, उसके अण्डे कीए
द्वारा पोषित होते हैं । यह आम्रवृक्ष भी मुनि द्वारा पोषित हो परपुष्ट वेश
धारण कर रहा है, यह भाव है ॥ ८६ ॥

बिषारस्य हारो हृदयालङ्कारो यस्य तस्मात् महर्षेः सकाशात् कारं कारिकां कीवृकीं गुणाबिषारं गुणानामधिकारोऽधिकरणं यत्र तां गुणभूमिकाभित्थयः । आराध्य सम्पूज्य, लब्ध्वा वा, कौतुर्कविमोदभावंः कुसुमंश्च सहितः सकौतुकोऽयं प्रत्यक्षस्यः आश्रयः परपुष्टानां कोकिलानां परंरन्ध्रैः पीषणकारिता परपुष्टाङ्गास्तेषां वेशं प्रवेशं बिशेष-मलङ्करोति भूषयति पूरयति चेति ॥ ८६ ॥

अमी शमीशानकृपां भजन्ति जनुर्हानूनं निजमामनन्ति ।

पादोदकं पक्षिगणाः पिबन्ति वेदध्वनिं नित्यमनूच्चरन्ति ॥ ८७ ॥

अमीति । अमी दृश्यमानाः पक्षिगणाः शकुनिसमूहाः शमिनां प्रशमभाषभाषा यतीनामीशानः स्वामी तस्य कृपामनुग्रहं भजन्ति पाप्नुवन्ति । ततो ह्येते निजं जनुर्हानूनं अनूनं महत्सफलमामनन्ति जानन्ति । एतस्य महर्षेः पादोदकं चरणप्रक्षालनजलं पिबन्ति नित्यं तथा पुनर्वेदस्य, आत्मकल्याणकरस्य द्रव्यानुयोगादिशास्त्रस्य ध्वनिमनूच्चरन्ति महर्षिपठितमनुबदन्तीत्यर्थः ॥ ८७ ॥

गिरेत्यमृतसारिण्या श्रीवनञ्चानुकुर्वतः ।

बभूव भूपतेः क्षेत्रं सकलं चाङ्कुराङ्कितम् ॥ ८८ ॥

गिरेति । इति पूर्वोक्तप्रकारया तवेतिदलोकादारब्धया गिरा वनपालवाण्या । कथमभूतया ? अमृतं सञ्जीवनं सारोऽस्यास्तीति तया, सुषावत्प्रसप्तिकारिण्या । पक्षे

अन्वयः : अमी पक्षिगणाः शमीशानकृपां भजन्ति, निजं जनुः हि अनूनम् आमनन्ति पादोदकं पिबन्ति जनु नित्यं वेदध्वनिम् उच्चरन्ति ।

अर्थः : ये पक्षी गण इस समता-सम्पन्नोके शिरोमणि ऋषिः। जकी कृपा पा रहे हैं अतएव अपना जन्म सफल मानते हैं । ये महर्षिका चरणोदक पीकर निरन्तर वेदध्वनि (आत्म-कल्याणकारी द्रव्यानुयोग-शास्त्र) का उच्चारण कर रहे हैं ॥ ८७ ॥

अन्वयः : इति अमृतसारिण्या गिरा श्रीवनं च अनुकुर्वतः भूपतेः सकलं च क्षेत्रम् अङ्कुराङ्कितं बभूव ।

अर्थः : इस प्रकार अमृतवत् जीवनदायिनी वाणी द्वारा बगीचेका अनुकरण करनेवाला जयकुमारका सम्पूर्ण शरीर रोमांचित हो उठा । जैसे अमृत यानी जलको बहानेवाली नालीसे खेत हरा-भरा अंकुरित हो उठता है, वैसे ही वनपालकी इस वाणीसे महाराज जयकुमार भी रोमांचित हो उठा, यह भाव है ॥ ८८ ॥

अमृतं जलमेव सारो यस्यां तथा मालिकयेव प्रचुरजलधारिण्या च, श्रीवनमृद्धानमनु-
कुर्वत उपवनवत्प्रफुल्लभाषं गच्छन्तो भूपतेर्जयकुमारस्य सकलं समस्तमपि क्षेत्रं वधुः
पक्षे स्थानञ्च अचकुरेः रोमाञ्चनैः हरिततुर्गद्वय अङ्कितं ध्याप्तमभूत् । 'क्षेत्रं शरीरे
धारेषु इति विश्वलोचनः ॥ ८८ ॥

कण्टकित इवाकृष्टदचक्षुर्दिक्षु क्षिपञ्छनैरचलत् ।

छायाछादितसरणौ गुणेन विपिनश्रियः श्रीमान् ॥ ८९ ॥

कण्टकित इति । श्रीमान् जयकुमारः कण्टकैः रोमाञ्चनैः पक्षे शङ्कुभिर्भुक्तः
कण्टकितः सन् विपिनस्य वनस्य श्रियः शोभायाः स्त्रियया गुणेन मार्दवादिना, पक्षे रज्ज्वा
याऽऽकृष्टो बलाद्वशीकृत इव, इतस्ततः पंक्तिबद्धतरुच्छायाछावितार्थां सरणौ दिक्षु चक्षुः
क्षिपन्, इतस्ततोऽवलोकयन् सन् शनैर्मन्दं मन्दमचलत् ॥ ८९ ॥

आरामरामणीयकमनुवदताऽदर्शि हर्षिताङ्गेन ।

सहसा सह साधुजनैः श्रीगुरुगुणितोऽमुनादेशः ॥ ९० ॥

आरामेति । आरामस्य उद्धानस्य रामणीयकं सौन्दर्यमनुवदता वनपालेन प्रस्तुतं
वनस्य सौन्दर्यं हृद्गम् एवमेवेति समर्थयता हर्षिताङ्गेन रोमाञ्चितदेहेन अमुना राज्ञा
साधुजनैः शिष्यमनिजनैः सह तिष्ठता श्रीगुरुणा महर्षिणा गुणितो गुणवत्तामितो वेशः
स्थानं सहसा अदर्शि, उत्सुकतयाऽवृश्यत् ॥ ९० ॥

अन्वयः : कण्टकित. श्रीमान् विपिनश्रियः गुणेन आकृष्ट इव छायाछादितसरणौ
दिक्षु चक्षुः क्षिपन् शनैः अचलत् ।

अर्थः : जैसे शंकाओंसे आहत कोई पुरुष दूसरे द्वारा डोरोसे खींचकर ले
जाया जाता हुआ धीरे-धीरे चलता है वैसे ही रोमाञ्चित जयकुमार भी वनश्री
के गुणोंसे आकृष्ट होकर सघन वृक्षोंकी छायासे युक्त रास्ते में धधर-उधर दृष्टि
डालता हुआ धीरे-धीरे आगे बढ़ने लगा ॥ ८९ ॥

अन्वयः : आरामरामणीयकं अनुवदता हर्षिताङ्गेन अमुना सहसा साधुजनैः सह
श्रीगुरुगुणितः देशः अदर्शि ।

अर्थः : वनपाल द्वारा किये जा रहे उस बगीचेकी सुन्दरताके वर्णनका
'हुं हुं' कहकर अनुमोदन करनेवाले और रोमाञ्चित देहवाले उस जयकुमारने
एकाएक उस स्थानको देखा, जो साधुओंके साथ श्री ऋषिराजके सान्निध्य पाकर
सौभाग्यशाली हो रहा था ॥ ९० ॥

प्रागेवाङ्गलतायाः पल्लविता तन्मनोरथलता तु ।

आदर्शदर्शने नृपवरस्य वाग्वल्लरी च पल्लविता ॥ ११ ॥

प्रागेवेति । आदर्शस्य अनुकरणीयस्य महर्षेर्दर्शनेऽवलोकने जाते सति नृपवरस्य-
जयस्य वाग्वाण्येव वल्लरी लता पल्लविता, प्रसरणशीलत्वाविर्यर्थः । यद्वा, पदां सुप्ति
ङन्तादीनां लवा अंशाः ककाराद्यस्तानेतिस्मेति पल्लविताऽभूत् । निम्नाङ्कितेन कुसुम-
सत्कुलत इत्यारभ्य 'निजवतंसपद' इति वृत्तपर्यन्तं स्तवनेन मुनिवरं स्तुतवानित्याशयः ।
तस्य जयस्य मनोरथोऽभिलाष एव, लता तु पुनरङ्गलतायाः प्रागेवपल्लविता प्रसार-
माप्ताऽऽसीत् । मुनिवरस्य दर्शनार्थं प्रस्थानात्पूर्वं वनपालसमागमे जयकुमारो मनो-
वाक्कर्मभिर्मनिस्तवे तन्मयोऽभूवित्यर्थः ॥ ११ ॥

कुसुमसत्कुलतः पदपङ्कजद्वयममुष्य समेत्य शिलीमुखाः ।

स्वकृतदोषविशुद्धिविधित्सया समुपभान्ति लवा अथवागसः ॥ १२ ॥

कुसुमेति । कुसुमानां पुष्पाणां सत्समीचीनं कुलं समूहस्तस्मात्, शिलीमुखाः भ्रमरा
अमुष्य महर्षेः पदपङ्कजद्वयं चरणारविन्वयुगलं समेत्य प्राप्य, स्वकृतदोषस्य कष्टप्रदान-
रूपस्य विशुद्धिः शोधनं क्षमापनमिति यावत्, तस्य विधित्सया समागता आगसः पापस्य
लवा अंशा इव समुपभान्ति स्म । अथवेत्युक्त्यन्तरे ॥ १२ ॥

शिखरतस्तु पतन्ति बृहत्तरोः पदसरोरुहयोश्च जगद्गुरोः ।

सुमन्त्र्या रुचया च शिवश्रिया इव दृशां नभसो विभवाः प्रियाः ॥ १३ ॥

अन्वयः आदर्शदर्शने नृपवरस्य वाग्वल्लरी च पल्लविता तन्मनोरथलता तु
अङ्गलतायाः प्राग् एव पल्लविता ।

अर्थः आदर्शस्वरूप ऋषिराजके दर्शनं होनेपर राजा जयकुमारकी वचन-
वल्ली भी पल्लवित होकर फैलने लगी । उसकी मनोरथ लता तो अंगलताके
पूर्व ही पल्लवित हो चुकी थी ॥ ११ ॥

अन्वयः अथ शिलीमुखाः कुसुमसत्कुलतः अमुष्य पदपङ्कजद्वयं समेत्य स्वकृत-
दोषविशुद्धिविधित्सया आगसः लवा वा समुपभान्ति ।

अर्थः भौरें, जो फूलों के समूह परसे ऋषिराजके चरणकमल-युगल
पर आ रहे थे ऐसे प्रतीत हों रहे थे, मानो अपने किये दोषों को दूर करने की
इच्छासे आये पापोंके अंश ही हों ॥ १२ ॥

अन्वयः बृहत्तरोः शिखरतः तु जगद्गुरोः पदसरोरुहयोः सुमन्त्र्या पतन्ति ते
रुचया नभसो शिवश्रिया प्रियाः विभवाः इव भान्ति ।

शिखरत इति । बृहत्सरोः अलघुबुधस्य आन्नादेः शिखरत उपरिष्ठात् नभस आकाशात्, जगद्गुरोर्जगत्त्रयशास्तुः महर्षेः पवसरोरुहयोः चरणकमलयोः ये सुमन्वयाः पुष्पस्तम्बकाः पतन्ति ते दक्ष्या शोभया शिवत्रियया मुक्तिलक्ष्म्याः प्रियाः प्रेमपूर्णा दृशां दृष्टीनां नयनोपभोगानां विभवाः कटाक्षा इव भान्तीति शेषः ॥ ९३ ॥

यतिपतेरचलादरदामरेःसुरुचिरा विचरन्ति चराचरे ।

अगणिताश्चगुणा गणनीयतामनुभवन्ति भवन्ति भवान्तकाः ॥९४॥

यतिपतेरिति । दरवां भयानामरेः शत्रोः संहारकस्यापि यतिपतेर्मुनिनायकस्य, अथ च यतेर्विश्रामस्य पतिः क्रियारहितस्तस्य, यतिपतेरपि संहारकारकस्येति विरोधाभासः । गुणाः क्षमासन्तोषावयस्ते कीदृशा अचला निश्चला अपि चराचरे सम्पूर्णोऽपि जगति विचरन्तीति विरोधाभासः । तथा ते चलाश्चिरकालस्यायिनश्च ते चराचरे विचरन्ति विचारविषया भवन्ति, सर्वेऽपि लोकास्ताननुभवन्तीति परिहारः । तेऽगणिताः संख्यातीता अपि गणनीयतां गणनभावतामनुभवन्तीति विरोधः तस्मात् ते गणः पूज्य-पुरुषसमुदाये नैयतां संग्राह्यतां स्वीकुर्वन्तीति परिहारः । सुरुचिरा रुचिकारका जगतां प्रिया अपि भवस्य सुखस्य अन्तका भवन्तीति विरोधः तस्माद् भवस्य जन्ममरणात्मकस्य संसारस्य अन्तकाः नाशकाः भवन्तीति परिहारः ॥ ९४ ॥

भुवि ध्रुतोऽग्रविधिगुणवृद्धिमान् सपदि तद्धितमेव कृतं भजन् ।

यतिपतिः कथितो गुणिताह्वयः सततमुक्तिविदामिति पूज्यपात् ॥९५॥

अर्थः अत्यन्त ऊँचे आन्नादि वृक्षके शिखरसे त्रिजगद्गुरु ऋषिराजके चरणोंमें जो फूलों के गुच्छ गिर रहे थे, वे ऐसे प्रतीत होते थे मानो, आकाशसे गिरते हुए मुक्तिलक्ष्मीके सुन्दर कटाक्ष हों हों ॥ ९३ ॥

अन्वयः दरवां अरेः यतिपतेः अचला सुरुचिरा अगणिताश्च गुणाः चराचरे विचरन्ति ते गणनीयतां अनुभवन्ति भवान्तकाः च भवन्ति ।

अर्थः भयोंके शत्रु अर्थात् अत्यन्त निर्भय ऋषिराजके निश्चल, रुचिपूर्ण तथा अगणित जो गुण इस विश्वमें व्याप्त हैं, वे समादर पाते हैं और संसारका अन्त करते हैं ।

विशेषः यहाँ गणनीयता शब्दके दो अर्थ हैं, एक तो गिनने योग्य और दूसरा आदणीय । गिनने योग्य अर्थ से तो विरोधाभास अलंकार प्रकट होता है अर्थात् 'अगणित गुण' गणनीय या गिनने योग्य कैसे ? और आदरणीय अर्थसे उस विरोधका परिहार होकर उन गुणोंकी विशेषता प्रकट होती है ॥ ९४ ॥

भुवीति । यो यतिपतिर्धृतः परिहृत उग्रविधिः पापकर्म येन स तत एव गुणानां शीलादीनां वृद्धिर्यथोत्तरमुत्कर्षंप्राप्तिस्तद्वान् सपदि शीघ्रं तत्प्रसिद्धं स्वपरकुविरतक्षण-
रूपं हितं कल्पयाणं कृतं सम्पादितमेवेति निश्चयेन भजन् सेवमानः, एषं गुणितः, गुणः प्रशंसा तामित आह्वयो नाम येन सः, सतता सम्पादनानन्तरमध्ययशीला मुक्तिः संस्मरण-
निवृत्तिस्तद्विदां मोक्षलक्षणज्ञानां पूजयो संमाननीयो पादो यस्य स कथितः तथा च धृतो धातुतो भूप्रभूतेरप्रे पुरतो विधिबिधानं प्रत्ययादिप्रदानलक्षणं येन सः । गुणद्वयं वृद्धिद्वयं गुणवृद्धौ व्याकरणशास्त्रोक्ते संज्ञे तद्वान्, पुनस्तद्वित्तं संज्ञातः संज्ञान्तरकरणार्थं प्रत्ययविधानम्, कृतं धातुतः संज्ञाकरणार्थं प्रत्ययं भजन् जानन् सन् गुणितः सम्पादितः आह्वया नामानि वस्तुप्रभूतीनि येन स सततमेव उक्तिविदां वैयाकरणानां पूज्यपात्रमा-
चार्यंभयो जनेन्द्रव्याकरणकर्ता महाशय इव कथितः ॥ ९५ ॥

जगति भास्कर एष नरर्षभो भवति भव्यपयोरुह्वल्लभः ।

लसति कौमुदमप्यनुभाव यन्नमृतगुत्वयुगित्यपि च स्वयम् ॥ ९६ ॥

जगतीति । एष नरर्षभो नरोत्तमो मुनिनायको जगति लोके प्राणिवर्गस्थोपरि वा भास्करः सूर्यः, भा इव भाः प्रज्ञा तत्कारकः प्राणिमात्राय शिक्षादायकस्तस्माद् भव्यानि

अन्वयः : भुवि सपदि धृतोऽग्रविधिः गुणवृद्धिमान्, तद्वित्तम् एवं कृतं भजन् गुणिताह्वयः यतिपतिः सततमुक्तिविदां पूज्यपाद् इति ।

अर्थः : पृथ्वीपर इस समय जिन्होंने पापकर्म नष्टकर दिया है एवं जो गुणोंकी वृद्धि करनेवाले हैं तथा प्राणिमात्रका हित ही करते हैं, वे इस प्रशस्त गुणोंसे सुविख्यात यतिराज मुमुक्षुजनोंके बीच पूज्यपाद हैं ।

विशेषः : व्याकरणशास्त्रकी दृष्टिसे इसका अर्थ इस प्रकार भी होगा । धातुके आगे गुण और वृद्धि संज्ञाओंकी विधि करनेवाले, तद्वित और कृदन्त प्रकरणोंको स्पष्ट करनेवाले तथा संज्ञात्मक शब्दोंको भी स्पष्ट बतलानेवाले 'पूज्यपाद' नामक आचार्य निरन्तर उक्तिवेत्ता वैयाकरणोंमें प्रमुख हैं ॥९५॥

अन्वयः : एषः नरर्षभः जगति भव्यपयोरुह्वल्लभः भास्करः (अस्ति) । अपि च कौमुदम् अनुभावयन् स्वयम् अमृतगुत्वयुग्म् अपि लसति ।

अर्थः : पुरुषों में श्रेष्ठ ये मुनिनायक इस संसारमें सज्जनरूप कमलोकें प्रीति-
पात्र और प्राणिमात्रको शिक्षा, ज्ञान देनेवाले हैं । साथ ही भूमण्डल पर हर्ष विस्तारित करते हुए ये अनायास ही अमृतवत् जीवनदायक और मधुर अहिंसा-
धर्मापदेशक भी होकर शोभित हो रहे हैं ।

मनोहराणि च तानि पयोसहाणि यद्वा भवितुं येत्या भव्याः सञ्जनास्त एव पयोसहाणि
 तेषां बल्लभः प्रेयान् । अपि च, कौमुदं कुमुदसमूहम् यद्वा कौ मुदं हर्षमनुभावयन्,
 सम्पादयन् स्वयमेव अनायासेनैव वाऽमृतस्य सुधाया गावो रश्मयो यस्य सोऽमृतगु-
 ष्वम्भः, अमृतवत् जीवनदायिनी गौर्वाणी यस्य सोऽमृतगुः, पीयूषमक्षुरगिरा अहिंसाधर्मो-
 पदेशक इत्यर्थः । तस्य भावस्तत्त्वं युज्जीति युग् एतावुगपि लसति । अयं भावः—
 यद्यपि सूर्यश्चन्द्रमा भवितुं न शक्नोति तथाप्ययं तु भास्करः सन्नपि अमृतगुत्वयुगिति
 वंचिष्यम् ॥ ९५ ॥

अथ धराभवमाशुरसातलं यतिवरेण पुनः सुमनः स्थलम् ।

परमिहोद्धरता तपसोचितं ननु जगत्तिलकेन विराजितम् ॥ ९७ ॥

अथेति । अथेत्यव्ययं श्रुभसंवादे । ननु क्षोबत्पन्तरे । धराभवं शरीरं मध्यलोकश्च ।
 रसातलं जिह्वाप्रभागं पाताललोकश्च । सुमनः स्थलं पवित्रात्मकं मनोविचारं स्वर्ग-
 लोकश्च । आशु अनायासेन परम् अतिशयेन उद्धरता गुप्तित्रयात्मकेन लोकत्रयहितकरेण
 च यतिवरेण क्षपणकाधिपतिना तपसा अनशनात्मकेन द्वावशरूपेण कृत्वा उचितं युक्तमेव
 जगत्तिलकेन जगतां शिरोमणिना विराजितं शोभितम् इह एतत्प्रदेशे पुण्यस्वरूपे ॥ ९७ ॥

विशेषः इस पद्यमें 'भास्कर'का अर्थ सूर्यं भो है और उसके विशेषण
 'भव्यपयोसहवल्लभः'का अर्थ सुन्दर कमलोंका विकास करनेके कारण, प्रीति-
 पात्र । इसीप्रकार 'अमृतगुत्वयुग्' का अर्थ है अमृतमयी किरणोंसे युक्त चन्द्रमा
 जो कौमुदम् यानी कुमुदों (सत्रिकमलों)को विकसित करते हुए उनका हर्ष
 (विकास) बढ़ाता है । इसप्रकार कविने नामतः मुनिनायकको सूर्यं और चन्द्र
 दोनों बना दिया है । ये दोनों कभी एक नहीं होते, यही मुनिराजकी विचित्रता
 है ॥ ९६ ॥

अन्वयः अथ धराभवं रसातलं पुनः सुमनः स्थलम् आशु तपसा परम् उद्धरता
 जगत्तिलकेन इह विराजितम्, तत् उचितं ननु ।

अर्थः शरीर, जीह्वाप्रभाग और पवित्र हृदय (मन)को बिना आयासके
 तपस्या द्वारा अत्यन्त ऊँचा उठानेवाले इस जगत्के लिए तिलकस्वरूप ये
 मुनिराज जो इस पुण्य-पवित्र प्रदेशमें विभाजित हैं, वह निश्चय ही उचित है ।

विशेषः यहाँ 'धराभवम्' का अर्थ मृत्युलोक, 'रसातलम्' का पाताल लोक
 और 'सुमनःस्थलम्' का अर्थ देवलोक या स्वर्ग होता है । मुनिराजने अपनी
 तपस्या द्वारा तीनोंको ऊँचा उठाया—पवित्र किया, इसीलिए उन्हें 'जगत्तिलक'
 (तीनों लोगोंको तिलककी तरह भूषण) कहा गया है ॥ ९७ ॥

भुवि महागुणमार्गणशालिना सुविधधर्मधरेण च साधुना ।
अभयमङ्गिजनाय नियच्छता यदपि मोक्षपरस्वतयास्थितम् ॥ ९८ ॥

भुवीति । भुवि पृथिव्यां महान्तो गुणस्थानानि च मार्गणास्थानानि च तैः कृत्वा शालिना शोभनेन यद्वा गुणः प्रत्यञ्चा मार्गणो बाणस्तान्यां शालिना । सुविधः सम्यक्-प्रकारकभ्रातृ धर्मः सदाचारः चापश्च, तद्धारकेण साधुना । अङ्गिजनाय प्राणिबर्ग्य जनशब्दोऽत्र समूहवाचकः । अभयं निर्भयभावं नियच्छता ब्रह्मता अपि मोक्षो भवान्तरा-भाषो बाणस्य लक्ष्यश्च, तस्मिन् परः स्व आत्मा यस्य, तस्य भावः प्रत्ययस्तया स्थितं मुनिधरेण ॥ ९८ ॥

निजवतंसपदे विनियोज्य तन्मृदु यदीयपदाम्बुरुहद्वयम् ।
सुपरितोषमिताः पुनरात्मनोऽमरगणाश्च वदन्ति महोदयम् ॥ ९९ ॥

निजेति । अमरगणाश्च देवतिकाया अपि, पदादेव अम्बुरुहे कमले तयोर्द्वयम् यदीयञ्च तत्पदाम्बुरुहञ्च तत्, मृदु कोमलं निजस्य स्वस्य वतंसपदे मुकुटस्थाने विनियोज्य योजयित्वा, आत्मनः सुपरितोषमिताः सन्तुष्टभावं गताः सन्तो महो ब भाग्यशालित्वं वदन्ति । यद्वा—महोदयं तं महत्त्वं स्तुवन्ति ॥ ९९ ॥

अथ परीत्य पुनस्त्रिरतः स्थितः समुचितो नवनीतविनीतकः ।
मुकुलितात्मकराम्बुरुहद्वयः पुरत एव स साधुसुधारुचः ॥ १०० ॥

अन्वयः भुवि महागुणमार्गणशालिना सुविधधर्मधरेण च अङ्गिजनाय अभयं नियच्छता अपि साधुना यत् मोक्षपरस्वतया स्थितम् ।

अर्थः इस भूमण्डल पर ये साधु मुनिराज गुणस्थान और मार्गणाओंकी चर्चासे सम्पन्न है, उत्तम विधियुक्त धर्मके धारक हैं तथा प्राणिमात्रको अभय दान देते हैं । फिर भी ये मुक्ति प्राप्त करनेमें तत्परतासे लगे हुए हैं ।

दूसरा अर्थः गुण (प्रत्यञ्चा) और मार्गणों (बाणों)से युक्त, उत्तम धर्म (धनुष)के धारक ये साधुराज प्राणिमात्रको अभयदान देते हुए भी अचूक निशाना लगानेमें भी तत्पर हैं ॥ ९८ ॥

अन्वयः च अमरगणाः तत् यदीयपदाम्बुरुहद्वयं मृदु निजवतंसपदे विनियोज्य सुपरितोषम् इताः पुनः आत्मनः महोदयं वदन्ति ।

अर्थः और देवता लोग भी उनके कोमल चरण-कमल-युगलको अपने मुकुटके स्थान पर लगाकर सन्तुष्ट हो अपने भाग्योदयको सराहते हैं ॥ ९९ ॥

अथेति । अद्यान्तरं तं नृनि त्रिः परीत्य त्रिवारं प्रदक्षिणीकृत्य, अतः पुनः नवनीतवत् विनीतः क आत्मा यस्य स नवनीतविनीतको ह्यङ्गुलीनवन्मुकुलोत्पेतः, मुकुलितं मिथः संयोगेन कुङ्कुमलतां नीतमात्मनः कररुहाम्बुजयोर्द्वयं येन सः, समुचितो निजहस्तपादावितङ्कीचशीलः सन् स राजा साधुरेव सुधारुक् चन्द्रस्तस्य पुरतोऽप्ये स्थितस्तस्यौ ॥ १०० ॥

श्यामाशयं परित्यज्य राजा हर्षितमानसः ।

संश्रित्य जगतां मित्रं शुक्लं पक्षमिहाप्तवान् ॥ १०१ ॥

श्यामेति । राजा जयकुमारः चन्द्रश्च श्यामश्चासौ आशयस्तं कल्पपरिणामं सङ्कल्पविकल्परूपकम् पक्षेऽन्वकारस्वरूपं कृष्णपक्षं परित्यज्य, जगतां प्राणिनां मित्रं हितकरम्, पक्षे सूर्यं संश्रित्य गत्वा हर्षितमानस आह्लादितचित्तः, पक्षे मानसमित्युपलक्षणीकृत्य प्रसादितमानसाविजलाशयः सन् पक्षे इह भूतले शुक्लं पवित्रं निर्मलञ्च पक्षं साध्यवर्षाधारं मासार्धं च आप्तवान् प्राप । चन्द्रः कृष्णपक्षे कमशः सूर्यमुपाश्रित्य पुनः शुक्लपक्षमेतीति प्रसिद्धिः ॥ १०१ ॥

वद्विष्णुरधुनाऽऽनन्दवारिधिस्तस्य तावता ।

इत्थमाह्लादकारिण्यो गावः स्म प्रसरन्ति ताः ॥ १०२ ॥

वद्विष्णुरिति । अधुना साम्प्रतमानन्ववारिधिः सुखसमुद्रो वद्विष्णुः वृद्धिशिल्पोऽ

अन्वयः : अथ समुचितः नवनीतविनीतकः सः पुनः त्रिः परीत्य मुकुलितात्मकराम्बुरुहद्वयः सन् साधुसुधारुचः पुरतः स्थितः अभूत् ।

अर्थः : इसके बाद सुन्दर मक्खन के समान कोमल चित्त वह जयकुमार तीन प्रदक्षिणाएँ कर चन्द्ररूप उन साधु महाराजके समक्ष कमलरूप अपने दोनों हाथों को जोड़कर विनयपूर्वक बैठ गया ॥ १०० ॥

अन्वयः : हर्षितमानसः राजा श्यामाशयं परित्यज्य जगतां मित्रं संश्रित्य इह शुक्लं पक्षम् आप्तवान् ।

अर्थः : जैसे समुद्रको हर्षित करनेवाला चन्द्रमा कृष्णपक्षको त्यागकर सूर्यके साथ सम्मिलित हो पुनः शुक्लपक्षको प्राप्त हो जाता है, वैसे ही प्रसन्नचित्त राजा जयकुमार भी अपने मनकी मलिनता त्यागकर जगत्के मित्र ऋषिराजको प्राप्तकर प्रसन्नचित्त हो गया ॥ १०१ ॥

अन्वयः : अधुना तस्य तावता आनन्दवारिधिः वधिष्णुः । अतः इत्थम् आह्लादकारिण्यः गावः प्रसरन्ति स्म ।

भवत् । तस्य राजस्तावता ता इत्थं वक्ष्यमाणा आह्लाङ्कारिण्यः प्रीत्युत्पाद्भिष्यो गावो वाचः, चन्द्रपक्षे रवमयश्च प्रसरन्ति स्म प्रसारमापुरिति पूर्वैर्ण योगः ॥ १०२ ॥

कलशोत्पत्तितादात्म्य मितोऽहं तव दर्शनात् ।

आगस्त्यक्तोऽस्मि संसारसागरश्चुलुकायते ॥ १०३ ॥

कलशेति । हे महर्षे ! अहं जयकुमारस्तव दर्शनात्, कलं च तत् क्षं सुखं चर्मो वा, तस्य उत्पत्तिः सम्प्राप्तस्तया तादात्म्यमेकीभावमितो गतः । तथा च, कलशः कुम्भ-स्तत उत्पत्तिः प्रादुर्भावस्तस्यास्तादात्म्यमितः । आगसा अपराधेन त्यक्तो बिहीनः । अथवा अगस्त्यस्य भाव आगस्त्यं ततः क्लप्रत्ययवान् भवामि । क्लप्रत्ययस्य चादूनामुक्तत्वात् संज्ञायु अप्रसङ्गत्वात् अघटितघटनामसोऽस्मीति भावः । तत एव संसार एव सागरः, स चुलुकायते प्रसृतिभावमाप्नोतीति ॥ १०३ ॥

ममात्मगेहमेतत्ते पवित्रैः पादपांशुभिः ।

मनोरमत्वमायाति जगत्पूतं निलिम्पितम् ॥ १०४ ॥

ममेति । हे जगत्पूत ! जगत्सु प्राणिमात्रेषु पवित्र, ते पादपांशुभिः चरणरेणुभिः निलिम्पितमुपलिप्तं भवत् ममात्मनो गेहमेतत् मदीयं मनः कुटीरकं मनोरमत्वं सुन्दरत्वमायाति ॥ १०४ ॥

अर्थः : उस समय उस राजा जयकुमारका आनन्दरूप समुद्र उमड़ पड़ा । अतः चन्द्रकी किरणोंकी तरह उसकी वक्ष्यमाण (आगे कही जानेवाली) वाणी चारों ओर फैलने लगी अर्थात् वह बोलने लगा ॥ १०२ ॥

अन्वयः : तव दर्शनात् अहं कलशोत्पत्तितादात्म्यम् इतः आगस्त्यक्तः अस्मि । (अतएव) संसारसागरः चुलुकायते ।

अर्थः : भगवन् ! आपके दर्शनोंसे आज मैं सुन्दर सुख पाता हुआ पापरहित हो रहा हूँ । अतएव मेरे लिए यह संसारसागर अब चुल्लूभर लगता है, जैसे कि कलशसे उत्पन्न अगस्त्य ऋषिके लिए समुद्र चुल्लूमें समा गया था ॥ १०३ ॥

अन्वयः : हे जगत्पूत ! ते पवित्रैः पादपांशुभिः निलिम्पितं मम एतत् आत्मगेहं मनोरमत्वम् आयाति ।

अर्थः : प्राणिमात्रमें पवित्र गुरुदेव ! आपकी परम पवित्र चरणधूलिसे लिप्त यह मनःकुटीर मनोरम हो रहा है ॥ १०४ ॥

त्वं सज्जनपतिश्चन्द्रवत्प्रसादनिधेऽखिलः ।

पादसम्पर्कतो यस्य लोकोऽयं निर्मलायते ॥ १०५ ॥

स्वामिति । हे प्रसादनिधे, हे प्रसन्नताशेषधे, प्राणिमात्रोपरि अनुग्रहपरायणत्वा-
दित्याशयः । त्वं चन्द्रवत् सज्जनपतिः, तारकानायकश्च भवसि, यस्य पादसम्पर्कतः
चरणस्पर्शेन किरणसंसर्गेण वा, अयं लोको निर्मलायते पवित्रीभवति, चाण्डाल्यनुपयातीति
वा ॥ १०५ ॥

महतामपि भो भूमौ दुर्लभं यस्य दर्शनम् ।

भाग्योदयाच्चकास्तीति स पाणौ मे महामणिः ॥ १०६ ॥

महतामपीति । भो स्वामिन्, भूमौ पृथिव्यां यस्य दर्शनं बिलोकनं महतां पुण्य-
घालिनामपि दुर्लभम्, किं पुनरितरेषामित्यर्थः, कष्टसाध्यं भवति । स महामणि-
दिवन्तारत्नं भाग्योदयात् पुण्यपरिणामात् मे पाणौ हस्त एव चकास्ति । भवद्दर्शनेन मम
चिन्तामणिवत् मनोरथसिद्धिर्जायते इत्यर्थः ॥ १०६ ॥

धन्याः परिग्रहाद्ययं विरक्ताः परितो ग्रहात् ।

नित्यमत्रावसीदन्ति मादृशा अबलाकुलाः ॥ १०७ ॥

अन्वयः प्रसादनिधे ! त्वं चन्द्रवत् सज्जनपतिः, यस्य पादसम्पर्कतः अयम् अखिलः
लोकः निर्मलायते ।

अर्थः हे प्रसन्नताके निधि मुनिराज ! आप चन्द्रमाकी तरह सज्जनोंके
शिरोमणि हैं, जिनके चरणोंका सम्पर्क पाकर यह सारा जीवलोक (संसार)
निर्मल बन रहा है । चन्द्रकी किरणोंका भी संपर्क पाकर सारा संसार निर्मल
प्रकाशवान् बन जाता है ॥ १०५ ॥

अन्वयः भो भूमौ यस्य दर्शनम् महताम् अपि दुर्लभम्, सः महामणिः भाग्यो-
दयात् मे पाणौ चकास्ति ।

अर्थः ऋषिराज ! इस धरातलपर जिसका दर्शन भाग्यशाली महापुरुषोंके
लिए भी दुर्लभ है, वह महामणि आज मेरे भाग्योदयसे, सौभाग्यसे मेरे हाथमें
शोभित हो रहा है ॥ १०६ ॥

अन्वयः परितो ग्रहात् विरक्ता यूयं धन्याः । अबलाकुलाः मादृशाः (तु) अत्र
नित्यम् अवसीदन्ति ।

धन्या इति । परितो ग्रहात् पर्यन्ततो ग्रहस्वरूपात् निलग्नभ्रूतादिवद् उद्वेगकारकात् परिग्रहाद् धनधान्यादिस्त्रीकाराद् विरक्ताः, रागशून्या पूर्णं धन्याः—इलाद्या भवथ । मावृशा अबलाभिराकुलाः स्त्रीजनासक्ता जना नित्यमस्मिँल्लोकेऽवसोदग्नि कष्ट-मनुभवन्ति ॥ १०७ ॥

क्षतकाम महादान नय दासं सदायकम् ।

सत्यधर्ममयाऽवाममक्षमाक्ष क्षमाक्षक ॥ १०८ ॥

क्षतकामेति । हे क्षतकाम ! क्षतः प्रणष्टः कामः स्त्रीसङ्गभावो यस्य सः, तत्सम्बोधने । हे महादान ! सकलवृत्तिकारकत्वात्, जगतां निर्भयकरत्वाच्च । हे सत्यधर्ममय सम्यगनुष्ठानतत्पर, हे अक्षमाक्ष अक्षमाणि असमर्थानि अक्षाणि इन्द्रियाणि यस्य, जितेन्द्रियत्यर्थः । हे क्षमाक्षक क्षमायाः सहिष्णुताया अक्षः शकट एव क आत्मा यस्य सः तत्सम्बोधने, क्षमानिर्वाहकेत्यर्थः । 'अक्षस्तु पाशके चक्रे शकटे च विभोतके' इति विश्वलोचनः । अवामं सरलस्वभावं मां दासं सेवकं सदायकं सततोदयं सन्मार्गं वा नय प्रापय ॥ १०८ ॥

कर्तव्यमनकाऽस्माकं कथयास्य मुनेऽनकम् ।

किमस्ति व्यसनप्राये किञ्च धाम्नि विशामये ॥ १०९ ॥

कर्तव्यमिति । हे अनक निष्पाप, मुने ! व्यसनप्राये सङ्कटबहुले इष्टवियोगनिष्ट-संयोगतया, धाम्नि गृहे विशां निवसतामस्माकम् अनकं कष्टवर्जितं सरलमित्यर्थः, कर्तव्यमवश्यकरणीयं किमस्ति, किं वा नास्तीति कथय प्रतिपादय । अथेति आदरा-मन्त्रणार्थमव्ययम् ॥ १०९ ॥

अर्थः मुने ! चारों तरफसे जकड़ रखनेवाले परिग्रहसे विरक्त, वितृष्ण आप धन्य हैं । इसके विपरीत स्त्रीजनोंमें आसक्त मुझ जैसे व्यक्ति तो सदैव संसारमें दुःख पाते हैं ॥ १०७ ॥

अन्वयः क्षतकाम, महादान, सत्यधर्ममय, अक्षमाक्ष, क्षमाक्षक ! अवामं दासं सदायकं नय ।

अर्थः कामरहित, महादानके दाता, सत्यधर्मके पालक, जितेन्द्रिय और क्षमाके धारक मुने ! सरलचित्त इस दासको सन्मार्गपर लगायें ॥ १०८ ॥

अन्वयः अथ अये अनक मुने ! व्यसनप्राये धाम्नि विशाम् अस्माकम् अनकं कर्तव्यं किम् अस्ति किं (वा) नास्ति इति कथय ।

अर्थः हे निष्पाप मुनिराज ! दुःखपूर्ण घरोंमें रहनेवाले हम गृहस्थोंके लिए कौन-सा कर्तव्य निर्दोष और करणीय है और कौन-सा नहीं, यह (कृपाकर) समझाइये ॥ १०९ ॥

ग्रन्थारम्भमये गेहे कं लोकं हे महेङ्गित ।

शान्तिर्याति तथाप्येनं विवेकस्य कलाऽतति ॥ ११० ॥

ग्रन्थारम्भेति । हे महेङ्गित प्रशस्तचेष्ट, ग्रन्थारम्भसमये परिग्रहव्यापाररूपेऽस्मिन् गेहे शान्तिविराकुलता कं लोकं याति, न कमपि प्राप्नोतीत्यर्थः । तथापि पुनरेनं त्वच्चरणनिकटवर्तिनं जनं विवेकस्य विचारस्य कलालेशः प्राप्नोति ॥ ११० ॥

समुत्सवकरस्याऽस्याऽभ्युदयेन रवेरिव ।

श्रीमतो मुनिनाथस्याऽप्युज्जिन्ना मुखमुद्रणा ॥१११॥

भूपालबाल किञ्चो ते मृदुपल्लवशालिनः ।

कान्तालसन्निधानस्य फलतात् सुमनस्कता ॥ ११२ ॥

(युग्मम्)

समुत्सवेति । रवेः सूर्यस्यैव समुत्सवकरस्य समुत् सहर्षं सबं स्तवनं करोति तस्य, अथवा सम्पुत्सवकारकस्य । पक्षे मुत्सहित स्तवः संघानं येषामेतादृशाः कराः किरणा यस्य तस्य । अस्य राज्ञोऽभ्युदयेन पुण्यपरिपाकेन, पक्षे उद्गमनेन । श्रीमतः कमलरूपस्य श्रिया सहितस्य मुनिनाथस्यापि मुखमुद्रणा मौनिता, पक्षे कुड्मलरूपता च उज्जिन्ना निरस्ता अभूत् । यथा हे भूपालबाल ! मृदुपल्लवशालिनः मृदुभिः कोमलैः पल्लवैः शब्दांशैः शालिनो मधुरभाषिणः, पक्षे सुकोमलपत्रयुक्तस्य । कान्तया बनिताया लसत् शोभमानं निधानं घनाधिकरणं गृहं वा यस्य तस्य, पक्षे रलयोरभेदात् कान्तां वनमेव सन्निधानं यस्य तस्य । वृक्षस्थे वने सुमनस्कता पवित्रचित्ता, पक्षे उत्तमकुसुमयुक्ता । फलतात् सफला भवत्वित्यर्थः ॥ १११-१२ ॥

अन्वयः महेङ्गित ! ग्रन्थारम्भमये गेहे शान्तिः कं लोकं याति ? तथापि एतं विवेकस्य कला अतति ।

अर्थः हे प्रशस्त चेष्टावाले मुनिराज ! परिग्रह-व्यापाररूप इस घरमें किसे शान्ति प्राप्त हुई है ? अर्थात् किसीको भी नहीं । फिर भी आपके चरणोंके निकट-वर्ती इस जन (जयकुमार) को विवेकका लेश तो प्राप्त हो ही जाता है ॥ ११० ॥

अन्वयः रवेरिव समुत्सवकरस्य अस्य अभ्युदयेन श्रीमतः मुनिनाथस्य मुखमुद्रणा उज्जिन्ना । हे भूपालबाल ! मृदुपल्लवशालिनः कान्तालसन्निधानस्य ते सुमनस्कता किं नो फलतात् ।

अर्थः सूर्यकी तरह सहर्षं स्तवन कर रहे इस महाराज जयकुमारके अभ्युदय (सौभाग्य, पुण्यपरिपाक या उदय) से शोभायुक्त मुनिनाथ (अथवा कमल) का मीन खुल गया । वे बोलने लगे—हे राजकुमार, स्त्रियोसे शोभित घरवाले तथा मधुरभाषी तुम्हारा सौमनस्य या पवित्रचित्तता क्या सफल नहीं होगी ? अर्थात् अवश्य होगी ॥ १११-१२ ॥

जन्मश्रीगुणसाधनं स्वयमवन् संदुःखदैत्याद् बहि-
र्यत्नेनैष विधुप्रसिद्धयशसे पापापकृत् सत्त्वपः ।
मञ्जूपासकसङ्गतं नियमनं शास्ति स्म पृथ्वीभूते,
तेजःपुञ्जमयो यथागममथा हिंसाधिपः श्रीर्मते ॥११३॥

जन्मेति । एष ऋषिवरः पापापकृत् दुरितापहारकसत्त्वपः सत्त्वगुणरक्षकः, तेजस
आत्मबलस्य पुञ्जमयोर्हिंसायाः प्राणिरक्षणलक्षणाया अधिपतिः, दुःखतो दैत्याश्च बहिर्गतं
दूरवर्ति श्रीगुणानां क्षमासन्तोषादीनां साधनमुपावर्तनं यत्र तत् स्वयमात्मनो जन्म मनुष्य-
पर्यायात्मकमवन् धारयन् सन् श्रीमते विधुवत्प्रसिद्धं यशो यस्य तस्मै चन्द्रबलिसंलयशो-
धरस्य पृथ्वीभूते तस्मै जयकुमाराय, उपासकेभ्यः श्रावकेभ्यो मध्यवृत्तिधारकेभ्यः सङ्गतं
यदुचितं तन्मञ्जु मनोहरं चित्तप्राप्ति नियमनमाचारप्रकरणमागममात्मशास्त्रमाप्तो-
पलक्षणतिक्रम्य यञ्जुवति तद् यथागमं यथा स्यात् तथा शास्ति स्म यत्नेन सावधानतया ।
न कदाचिदागमविद्वद्बचनं मुक्त्वाभिर्गच्छेदिति विचारपूर्वकमित्यर्थः । उपर्युक्तच्छन्द-
श्रकबन्धे लिखित्वा तस्य प्रत्यक्षाक्षरैः षष्ठाक्षरैश्च कृत्वा 'जयमहीपतेः साधुसदुपास्ती'ति
सर्गनिर्देशः कृतो भवति ॥ ११३ ॥

श्रीमान् श्रेष्ठिचतुर्भुजः स सुषुवे भूरामलोपाह्वयं,
बाणोभूषणवर्णिनं धृतवरीं देवीं च यं धीचयम् ।
तेनास्मिन्नुदिते जयोदयनय-प्रोद्धारसाराश्रितो,
नानानव्य-निवेदनातिशयवान् सर्गोऽयमादिर्गतः ॥ १ ॥

अन्वयः । अथ एषः पापापकृत् दुरितापहारकः सत्त्वपः तेजःपुञ्जमयः अहिंसाधिपः
दुःखदैत्यात् बहिः श्रीगुणसाधनं स्वयं जन्म अवन् सन् श्रीमते विधुवत्प्रसिद्धयशसे पृथ्वी-
भूते उपासकसङ्गतं मञ्जू नियमनं यथागमं शास्ति स्म ।

अर्थः । इसके पश्चात् पापापहारी, सत्त्वगुणके रक्षक, आत्मबलसे सम्पन्न
और अहिंसाके अधिपति उन मुनिराजने दुःख-दैत्यसे शून्य तथा धन एवं क्षमा-
सन्तोषादि गुणोंसे सम्पन्न मनुष्यजन्म धारण करनेवाले, चन्द्रवत् निर्मल-यश
महाराज जयकुमारके लिए मध्यवृत्तिधारक श्रावक जनोके लिए उचित और
मनोरम आचार-प्रकरणका आगमशास्त्रानुसार उपदेश दिया ॥ ११३ ॥

विशेषः । इस वृत्तको छह आरोंवाले चक्रमें लिखकर उसके प्रत्येक आगेके
अक्षर और फिर प्रत्येक छठे अक्षरसे 'जयमहीपतेः साधु-सदुपास्ति' ऐसा पद
निकल आता है जो इस सर्गमें वर्णित विषयका निर्देशक है ॥ ११३ ॥

प्रथम सर्ग समाप्त

द्वितीयः सर्गः

संहितायमनुयन् दिने दिने संहिताय जगतो जिनेशिने ।

संहिताञ्जलिरहं किलाधुना संहितार्थमनुवच्मि गेहिनाम् ॥ १ ॥

संहितायेति । अहं ग्रन्थकर्ता प्रतिदिनं संहितायमनुयन् हितमार्गमनुसरन्, जगतः संसारस्य संहिताय हितकर्त्रे जिनेशिने जिनेन्द्राय संहितोऽञ्जलिर्येन स ब्रह्माञ्जलिः सन् सप्रति गेहिनां गृहस्थानां संहितोऽर्थो यस्मिन् तत्संहितार्थं सम्यक्कल्याणकारि-कर्तव्य-शास्त्रं बहिम कथयामि किलेति वाक्यालङ्कारे ॥ १ ॥

भाति लब्धविषयव्यवस्थितिर्धीमतां लसतु लभ्यनिष्ठितिः ।

तद्द्वयेष्टपरिपूर्णास्थितिः सञ्जयेत्तु महतामहो मतिः ॥ २ ॥

भातीति । लब्धाः प्राप्ता ये विषयाः पदार्थास्तेषां व्यवस्थितिर्भव्यवस्थापनं तु सर्वेषां शोभते, किन्तु धीमतां बुद्धिमतां लब्धं योग्यानि लभ्यानि तेषु निष्ठितिः प्राप्तव्य-वस्तुषु धृढा शोभताम् । महतां महारमनां मतिर्बुद्धिस्तु तद्द्वयस्य इष्टपरिपूर्णे आस्थितिर्यस्याः सा, अप्राप्तप्राप्ति-प्राप्तरक्षणरूप-योगक्षेमयोदभयोः सञ्जयेत् सर्वो-त्कर्षेण वर्तते, इत्यहो आश्चर्यमित्यर्थः ॥ २ ॥

अन्वयः : दिने दिने संहितायमनुयन् जगतः संहिताय जिनेशिने संहिताञ्जलिः किल अहं अधुना गेहिनां संहितार्थम् अनुवच्मि ।

अर्थः : प्रतिदिन हितके मार्गका अनुसरण करता हुआ मैं जगत्का सम्यक्-हित करनेवाले जिन भगवान्के लिए नियमपूर्वक हाथ जोड़कर गृहस्थोंके हितके लिए संहिताशास्त्रका अर्थ कहता हूँ ॥ १ ॥

अन्वयः : लब्धविषयव्यवस्थितिः भाति, धीमतां लभ्यनिष्ठितिः लसतु । तु महतां तद्द्वयेष्टपरिपूर्णास्थितिः मितिः सञ्जयेत् अहो ।

अर्थः : प्राप्त विषयों (भोगों या पदार्थों) की व्यवस्था करना तो सभीको सुहाता है और विद्वानको अप्राप्तको प्राप्त करनेकी श्रद्धा हुआ करता है । किन्तु इन दोनोंका समुचित रूपसे प्राप्त होते रहना महात्माओंके लिए समीचीन मार्ग है ॥ २ ॥

आत्मने हितमुशन्ति निश्चयं व्यावहारिकमुताहितं नयम् ।

विद्धि तं पुनरदः पुरस्सरं धान्यमस्ति न विना तृणोत्करम् ॥ ३ ॥

आत्मन इति । यद्यपि महात्मानो निश्चयनयमात्मने हितं शुभकरमुशन्ति, बाञ्छन्ति, उत व्यावहारिकनयमात्मनेऽहितमुशन्ति; तथापि हे शिष्य, स निश्चयनयो व्यवहारनयपूर्वक एव भवतीति विद्धि जानीहि । यतो हि तृणानामुत्करः पलालसमूहस्तं विना धान्यमन्नं नोद्भवति यथा, तथैव व्यवहारनयपूर्वक एव निश्चयनय इत्यर्थः ॥ ३ ॥

नीतिरैहिकसुखाप्तये नृणामार्परीतिरुत कर्मणे घृणा ।

लोकनिर्गतसुखा विनाऽगदं दद्रुखर्जन उपैति को मुदम् ॥ ४ ॥

नीतिरिति । नृणां नराणां नीतिरैहिकसुखानामवाप्तिस्तस्यै संसारिकसुखप्राप्तये भवति, उत अथवा आर्षा चासौ रीतिर्बैदिकनियमः कर्मणे घृणामुपेक्षामाविशति । परन्तु लौकिकसुखप्राप्तिमुपेक्षते । वस्तुतः कर्माचरणमन्तरा सुखवाप्तिर्वर्लभेति अर्थान्तर-व्यासेनःह—यथा अगदमौषधं विना दद्रोः खर्जनं दद्रुखर्ज्यर्षं तस्मिन् कः पुश्वो मुदं हर्षमुपैति, न कोऽपीत्यर्थः । एवमेव कर्मान्तरालौकिकसुखप्राप्तिरपि लोकाभिर्गतं सुखं यस्याः सा सुखोत्पादनरहिताऽस्तीति भावः ॥ ४ ॥

तत्त्वभृद् व्यवहृतिश्च शर्मणे पूतिभेदनमिवाग्रचर्मणे ।

तवदूषरटके किलाफले का प्रमक्किरुदिता निरर्गले ॥ ५ ॥

अन्वयः (महात्मानः) निश्चयनयं आत्मने हितम् उत व्यावहारिकं नयम् अहितम् उशन्ति । पुनः तम् अदः पुरस्सरं विद्धि । यतः तृणोत्करं विना धान्यं नास्ति ।

अर्थः यद्यपि महात्मा लोग निश्चय-नयको अपना हितकर अथवा व्यवहार-नयको अहितकर कहते हैं । फिर भी हे शिष्य ! यह समझ लें कि निश्चय-नय व्यवहार-नयपूर्वक ही होता है, क्योंकि धान्य भूसेके बिना नहीं होता ॥ ३ ॥

अन्वयः नृणाम् ऐहिकसुखाप्तये नीतिः उत आर्षरीतिः कर्मणे घृणाम् (आदिशति, या) लोकनिर्गतसुखा । यतः अगदं विना दद्रुखर्जने कः मुदम् उपैति ।

अर्थः मनुष्योंके ऐहलौकिक सुखकी प्राप्तिके लिए नीति होती है, अथवा आर्षनोति या वैदिक नियम कर्मके लिए उपेक्षा करनेका आदेश देते हैं जो लौकिक सुखप्राप्तिकी परवाह नहीं करते । भला औषधिके बिना खुजलाने मात्रसे दादका रोग कैसे दूर हो सकता है ? अर्थात् कभी नहीं ॥ ४ ॥

अन्वयः च तत्त्वभृद् व्यवहृतिः या अग्रचर्मणे पूतिभेदनम् इव शर्मणे भवति । निर-र्गले अफले तावत् ऊपरटके प्रसक्तिः का किल उदिता ।

तस्त्वभुविति । तस्त्वं विभर्तीति तस्त्वभुव् यथार्था व्यवहृतिर्ब्यवहारः शर्मणे सुखाय भवति । यथा पूतेः स्फोटकस्य भेदनं विदारणम्, अप्रं नूतनं च तच्छर्मं तस्मै नववर्मो-
त्पादनाय जायते । किन्तु ऊवरटके सिकतिले प्रवेशे, कथंभूते ? अविद्यमानफले
पुनरिर्गल्लेऽन्नोत्पादनशून्ये, कीदृशी प्रसक्तिः ? बीजवपनाविक्रिया उचिता कथिता, न
कापोत्पद्यः ॥ ५ ॥

लोकरीतिरिति नीतिरङ्कितार्थप्रणीतिरथ निर्णयाञ्चिता ।

एतयोः खलु परस्परक्षणं सम्भवेत् सुपरिणामलक्षणम् ॥ ६ ॥

लोकरीतिरिति । लोकस्य संसारस्य रीतिर्ब्यवहार एव नीतिशब्देन अङ्किता
कथिता । अथ निर्णयेन निश्चयेन अञ्चिता युक्ता सा रीतिः आर्षप्रणीतिरार्थनीतिः
कथ्यते । एतयोश्चभयो रीत्योः परस्परं मिथ ईक्षणमपेक्षा, शोभनः परिणामः
सुपरिणामस्तस्य लक्षणं शुभफलजनकं सम्भवेत् ॥ ६ ॥

सद्भिरैहिकसुखोचितं नयाल्लौकिकाचरणमुक्तमन्वयात् ।

प्राप्तमेतदनुयातु नात्र कः पैत्रिकाङ्गुलियुगेव बालकः ॥ ७ ॥

सद्भिरिति । सद्भिः सज्जनैरैहिकैश्च तत्सुखं तस्योचितं लौकिककल्याणयोग्यं
यत्लौकिकमाचरणं नयान्नीतिमार्गानुक्तं मन्वादिभिर्निविष्टम् । अन्वयात् प्राप्तनिविष्टसम्ब-
न्धात् प्राप्तमागतमेतत् । पैत्रिको पितृसम्बन्धिनीमङ्गुलि युनक्ति गृह्णातीति पैत्रिका-
ङ्गुलियुगेव बालको यथा चलति तथाऽत्रास्मिन् संसारं कः पुरुषो नानुयातु नानु-
गच्छतु ॥ ७ ॥

अर्थः और, यथार्थ व्यवहार ठीक उसी तरह सुखकर होता है जिस तरह
फोड़ेका भेदना नवीन चमड़ा पैदा करनेके लिए होता है । किन्तु अन्नोत्पादन
शक्तिशून्य ऊसरभूमिमें बीज बोनेसे क्या लाभ हो सकता है ? ॥ ५ ॥

अन्वयः लोकरीतिः नीतिः इति अङ्किता । अथ निर्णयाञ्चिता आर्षप्रणीतिः ।
एतयोः खलु परस्परक्षणं सुपरिणामलक्षणं सम्भवेत् ।

अर्थः संसारके व्यवहारका नाम ही नीति है । वही निश्चयसे युक्त होनेपर
आर्षरीति कहलाती है । दोनोंकी परस्पर अपेक्षा रखना ही सुन्दर परिणाम उप-
स्थित करता है ॥ ६ ॥

अन्वयः सद्भिः ऐहिकसुखोचितं यत् लौकिकाचरणं नयात् उक्तम्, अन्वयात्
प्राप्तम्, एतत् पैत्रिकाङ्गुलियुग एव । अथ बालकः कः न अनुयातु ।

अर्थः सज्जनोंने इहलोकके कल्याणकी प्राप्तिके लिए मन्वादि-नीति-मार्गद्वारा
निदिष्ट आचरण किया है । वह पूर्वकालीन विद्वानोंके संबंधसे ही प्राप्त है ।

सन्निवेद्य च कुलङ्करैः कुलान्येतदाचरणमिङ्गितं बलात् ।

आचरेत् स्वकुलसक्तिमानियद्वर्त्म सद्भिरुपतिष्ठितं हि यत् ॥ ८ ॥

कुलङ्करेरिति । कुलानि कुर्वन्तीति कुलङ्कराः वंशनिर्मातारस्तैः कुलानि सन्निवेद्य निर्माय बलात् अवश्यकर्तव्यतानिमित्तात् एतदाचरणमिङ्गितं सङ्केतितम् । अतः स्वकुले सक्तिरस्यास्तीति स्वकुलसक्तिमान् स्वकुलमर्यादासक्तः पुमान् इयत् आचरेत् अवश्य-माचरेदित्यर्थः । हि यस्मात्कारणात् यत् सद्भिः सञ्जनैरुपतिष्ठितम् उपस्थापितं तदेव वर्त्म सदाचारमार्गोऽस्ति ॥ ८ ॥

इङ्गितं दुरभिमानिसन्ततेस्तत्कदाचरणमेव मन्यते ।

किन्तु काकगतमप्युपाश्रयत्यत्र हंसवदकुञ्चिताश्रयः ॥ ९ ॥

इङ्गितमिति । दुरभिमानिनी चासौ सन्ततिस्तस्याः बुष्टाहङ्कारसन्तानस्य इङ्गितं चेष्टैव यत् तदेव कदाचरणं कुत्सितमाचरणं मन्यते, जर्नरिति शेषः । किमत्र लोके हंसेन तुल्यो हंसवद्, न कुञ्चितोऽकुञ्चित आशयो यस्य स मरालतुल्योदारभावनायुक्तः पुरुषः काकस्य गतं वायसगमनमपि उपाश्रयति, न कदापीत्यर्थः ॥ ९ ॥

आत्रिकस्थितिमतौ रमारती मुक्तिरुत्तरसुखात्मिका धृतिः ।

काकचक्षुरिव याति तद्द्वयं पौरुषं भवति तच्चतुष्टयम् ॥ १० ॥

वह नीति पेतूक अंगुलिसे युक्त ही है । बालक जैसे चलता ही है, वैसे इस संसारमें कौन अनुगमन नहीं करेगा ? ॥ ७ ॥

अन्वयः च कुलङ्करैः च कुलानि सन्निवेद्य बलात् एतत् आचरणम् इङ्गितम् । अतः स्वकुलसन्तितमान् इयत् आचरेत् । हि सद्भिः यत् उपतिष्ठितं तत् एव वर्त्म ।

अर्थः वंश-निर्माताओंने कुलोंका निर्माण कर उन कुलोंके लिए यह अवश्य कर्तव्य निर्दिष्ट किया है । अतः अपने कुलकी मर्यादामें स्थित मनुष्य उसका अवश्य आचरण करे । उसीका नाम सदाचार है ॥ ८ ॥

अन्वयः दुरभिमानिसन्ततेः यत् इङ्गितं तदेव कदाचरणं मन्यते । अत्र यः हंसवत् अकुञ्चिताशयः काकगतम् अपि किं नु उपाश्रयति ।

अर्थः दुरभिमानियोंकी चेष्टाको ही लोग दुराचरण कहते हैं, क्योंकि क्या हंसकी तरह कोई उदारचेता कभी कौएकी चाल भी ग्रहण करता है ? अर्थात् कभी नहीं ॥ ९ ॥

अन्वयः रमा रती आत्रिकस्थितिमतौ, मुक्तिः उत्तरसुखात्मिका । किन्तु धृतिः काकचक्षुः इव तद्द्वयं याति । एवं तत् चतुष्टयं पौरुषं भवति ।

आत्रिकस्थितिरिति । रमा च रतिश्च रवारती, अर्थकामपुरुषार्थो, अत्र भवा आत्रिकी स्थितिर्योस्तौ लौकिकसौख्यसम्पादकौ स्तः । मुक्तिर्भोक्तु, उत्तरसुखमात्मा यस्याः सा पारलौकिककल्याणकर्त्री विद्यते । मूर्तिर्धर्मस्तु काकस्य चक्षुरिव वायसनेत्र-कनिनीकेव लौकिकार्थकामौ मुक्तिश्च याति प्राप्नोति । एवं धर्माधिकाममोक्षरूपं तच्छतुष्टयं पौष्यं पुरुषार्थो भवति ॥ १० ॥

सम्मता हि महतां महान्वयाः संस्मरन्तु नियतिं दृढाश्रयाः ।

आत्रिकेष्टिनिरता पुनर्नवा नान्नतो हि परिपोषणं गवाम् ॥ ११ ॥

सम्प्रतेति । ये दृढ आशयो येषां ते दृढचित्ताः महतां महापुरुषाणां सम्मता भाव्याः, महान् अन्वयो येषां ते श्रेष्ठकुलोत्पन्नास्ते नियतिं दृढं संस्मरन्तु चिन्तयन्तु । पुनर्नवा आत्रिका या इष्टिस्तत्र निरता ये गृहस्थास्ते व्यवहारनयमेव चिन्तयन्तु । यतो गवां येनूनं पोषणं केवलमन्नत एव न भवति । तत्र घासोऽप्येषत इत्याश्रयः ॥ ११ ॥

सन्ति गेहिषु च सज्जना अहा भोगसंस्तिशरीरनिःस्पृहाः ।

तन्ववर्त्मनिरता यतः सुचित्प्रस्तरेषु मणयोऽपि हि क्वचित् ॥ १२ ॥

सन्तीति । अहेति प्रसन्नताद्योतकमध्ययम् । गेहिषु गृहस्थेषु अपि क्वचित्, भोगश्च संसृतिश्च शरीरं च तेषु निःस्पृहाः सौख्यसंस्मरणवेहेष्वनासक्ताः सत्पुरुषा विद्यन्ते, ये

अर्थः : अर्थ-पुरुषार्थ और काम-पुरुषार्थ लौकिक सुखके लिए हैं और जन्मान्तरीय आगामी सुखके लिए मोक्ष-पुरुषार्थ है । किन्तु धर्म-पुरुषार्थकी लो कोएकी आँखमें स्थित कर्नोनिकाके समान दोनों ही जगह आवश्यकता है । इस प्रकार ये चार पुरुषार्थ होते हैं ॥ १० ॥

अन्वयः : ये दृढाश्रयाः महतां सम्मताः महान्वयाः ते नियति संस्मरन्तु । नवाः पुनः आत्रिकेष्टिनिरताः । यतः गवां परिपोषणं अन्नतः हि न भवति ।

अर्थः : महापुरुषोंसे मान्य और उत्तम विचारवाले दृढचित्त लोग देवका स्मरण किया करें । किन्तु नवदीक्षित लोग अर्थात् गृहस्थ व्यावहारिक नीति ही स्वीकार करते हैं । क्योंकि गायोंका पोषण केवल अन्नमात्रसे नहीं हो सकता । उनको घासकी भी आवश्यकता होती है ॥ ११ ॥

अन्वयः : अहा गेहिषु च सज्जनाः सन्ति ये भोगसंस्तिशरीरनिःस्पृहाः भवन्ति । यतः ते तन्ववर्त्मनिरताः । हि सुचित्प्रस्तरेषु अपि क्वचित् मणयः (भवन्ति) ।

अर्थः : प्रसन्नता इस बातकी है कि गृहस्थोंमें भी कोई-कोई सज्जन होते हैं,

तत्त्वस्य धर्मं तत्र निरताः धर्मज्ञानमार्गतत्पराः सन्ति । हि यतः, बुद्धिप्रस्तरेषु शोभन-
पाषाणेषु वक्त्रित् सणयोऽपि भवन्ति ॥ १२ ॥

कर्म यत्सतुषमेति सृष्टिकः शोधयन्ननुकरोति दृष्टिकः ।

बालकः परकरोपलेखकः संलिखत्यथ कुमार एककः ॥ १३ ॥

कर्मति । सृष्टिकः पाक्षिकः भावको यत् सतुषं कर्म एति सबोधं कर्म करोति ।
दृष्टिको दार्शनिकस्तवेव कर्म शोधयन् निर्दोषं कुर्वन् अनुकरोति । यथा बालकः शिशुः
परस्य करेण उपलिखतीति परकरोपलेखकोऽपरपुरुषस्य साहाय्येन लिखति । अथ कुमार
एककः केवलो लिखति ॥ १३ ॥

स्वीकृते परमसारवत्तया जायते पुनरसारता रयात् ।

तक्रतो हि नवनीतमाप्यतेऽतः पुनर्घृतकृते विधाप्यते ॥ १४ ॥

स्वीकृत इति । पूर्वं परमवचासौ सारः परमसारः सोऽस्यास्तीति परमसारवान्,
तस्य भावस्तया, अतिस्थिरांशवत्तया स्वीकृतेऽस्वीकृते सति तत्र पुनः असारता निस्सारता
जायते । यथा यदा तक्रतो नवनीतमाप्यते प्राप्यते, तदेव घृतकृते सर्पिर्विधानार्थं पुनः
विधाप्यते विलाप्यते ॥ १४ ॥

नैव लोकविपरीतमश्रितुं शुद्धमप्यनुमतिर्गृहीशितुः ।

नाम सत्यमिह वाहतामिति मङ्गले न पठितुं समर्हति ॥ १५ ॥

जो संसार, शरीर और भोगोंसे निःस्पृह होते हैं । कारण वे तत्त्वमार्गमें निरत
रहते हैं । ठीक ही है, कहीं-कहीं अच्छे पाषाणमें भी मूल्यवान् रत्न मिल जाया
करते हैं ॥ १२ ॥

अन्वयः : सृष्टिकः यत् कर्म सतुषम् एति । ननु दृष्टिकः तदेव शोधयन् करोति । अथ
बालकः परकरोपलेखकः भवति । किन्तु कुमारः एककः संलिखति ।

अर्थः : पाक्षिक श्रावकके कार्यं सदोष होते हैं, किन्तु दार्शनिक उन्हींको
निर्दोष रीतिसे किया करता है । जैसे बालक दूसरोंके हाथके सहारे लिखता है,
किन्तु कुमार अकेला ही लिखा करता है ॥ १३ ॥

अन्वयः : पूर्वं परमसारवत्तया स्वीकृते पुनः रयात् असारता जायते । हि तक्रतः
नवनीतम् आप्यते, अतः पुनः तदेव घृतकृते विधाप्यते ।

अर्थः : प्रारंभमें परमसारवान् होनेसे जो बात स्वीकार की जाती है वही
कुछ समय बाद असार हो जाती है । जैसे छाछसे जो मक्खन निकाला जाता
है, वही बादमें शीघ्र तपाकर घी बना लिया जाता है ॥ १४ ॥

नैवेति । शुद्धमपि लोकस्य विपरीतं विद्वद्बन्धितुं गन्तुं गृहीशितुर्गृहस्थस्य, अनु-
मतिः स्वीकृतिर्नैवास्ति । यद्यपिह लोकेऽर्हतां जिनेशानां नाम सत्यमस्ति, तथापि अर्ह-
ज्ञान सत्यमस्तीत्येवोक्तिः मङ्गलकार्यं गृही पठितुं न शक्यते ॥ १५ ॥

शक्यमेव सकलैर्विधीयते को नु नागमणिमाप्तुमुत्पतेत् ।

कूपके च रसकोऽप्युपेक्षते पादुका तु पतिता स्थितिः क्षतेः ॥ १६ ॥

शक्यमेवेति । सकलैर्जनेः शक्यं योग्यमेव कार्यं विधीयते क्रियते, न स्वशक्य-
मित्यर्थः । नागस्य मणिस्तं सर्पशिरोरत्नमाप्तुमावाप्तुं कः पुरुष उत्पतेत् उद्यतो भवेत्,
भयजनकरथान्न कोऽपीत्यर्थः । कूपके च रसकश्चर्मपात्रं तु उपेक्ष्यते, जर्मरिति शेषः ।
किन्तु तत्र पतिता पादुका पदभ्राजं तु क्षतेहानिः स्थितिर्गभ्यत इति शेषः ॥ १६ ॥

लोकवर्त्मनि सकावशस्यवन्निष्ठितेऽरमहितेष्टिदस्यवः ।

स्वोचितं प्रति चरन्तु सम्पदं सर्वमेव सकलस्य नौषधम् ॥ १७ ॥

लोकवर्त्मनीति । कार्यः सहितश्च तच्छस्यं सकावशस्यं तेन तुल्यं तद्वन्निष्ठिते
स्थिते लोकवर्त्मनि लोकिकमार्गं अहिता चासौ द्विष्टस्तस्या वस्यवः स्वाहितकार्यहृत्तरो

अन्वयः : (यत्) शुद्धम् अपि लोकविपरीतं (तत्) अञ्जितुं गृहीशितुः अनुमतिः
नैव अस्ति । इह अर्हतां नाम सत्यम् इति, एतत् मङ्गले पठितुं न समर्हति ।

अर्थः : शुद्ध बात भी लोकविरुद्ध होनेपर गृहस्थ लोग स्वीकार नहीं
करते । जैसे 'अरहंत नाम सत्य-है' यह उक्ति मंगल-कार्योंमें नहीं बोली
जाती है ॥ १५ ॥

अन्वयः : सकलैः शक्यम् एव विधीयते, नागमणिम् आप्तुं को नु उत्पतेत् । कूपके
चरपकः अपि उपेक्ष्यते, किन्तु पादुका पतिता क्षतेः स्थितिः ।

अर्थः : सभी लोगों द्वारा शक्य कार्य ही किया जाता है । नागमणि प्राप्त
करनेके लिए भला कौन प्रयत्न करेगा ? कुएँमें पड़े चरसकी सभी उपेक्षा करते
हैं, पर यदि जूती गिर जाय तो वह किसीसे भी सह्य नहीं होती, अर्थात् सभी
उससे घृणा करते हैं ॥ १६ ॥

अन्वयः : सकावशस्यवत् निष्ठिते लोकवर्त्मनि अहितेष्टिदस्यवः अरं स्वोचितं सम्पदं
प्रतिचरन्तु । सर्वम् एव सकलस्य औषधं न भवति ।

अर्थः : कंकर सहित धान्यके समान लौकिक-मार्गमें अपना हित चाहनेवाले
पुरुषोंको उचित है कि जो बात जिनके लिए जहाँ उपयोगी हो, वहाँ उसीको

निग्रहिताकाङ्क्षिण इत्यर्थः । अरं शीघ्रम्, स्वस्थोचितं स्वयोग्यं सम्पन्नं सम्प्रति प्रति-
चरन्तु विवक्षतु, यतः सर्वमेव सकलस्य औषधं भेषजं न भवति ॥ १७ ॥

संविरोधिषु जनः परस्परं व्यावहारिकवचस्तु सञ्चरन् ।

तत्समुद्धरतु यद्यथोचितं की नु नाश्रयति वा स्वतो हितम् ॥ १८ ॥

संविरोधिष्विति । जनो लोकः परस्परं मिथः संविरोधिषु विपरीतेषु व्यावहारि-
कानि वक्ष्यति तेषु व्यवहारनीतिवाक्येषु सञ्चरन् व्यवहरन् यद्यथोचितं स्वहितयोग्यं
तदेव समुद्धरतु स्वीकरोतु । यतः की जनः स्वतः स्वस्य हितमिष्टं वा नाश्रयति
न सेवते, अपि तु स्वहितमेव सेवते ॥ १८ ॥

यातु कामधनधर्मकर्मसु सत्सु सम्प्रति मिथोऽपशर्मसु ।

तानि तावदनुकूलयन् बलात् कर्ममे हि गृहिणोऽखिलाञ्चलाः ॥ १९ ॥

यात्विति । गृही, कामश्च धनं च धर्मश्च तेषां कर्माणि तेषु सम्प्रति मिथः पर-
स्परम्, अपगतं शर्मं येषु तेषु तथाभूतेषु सत्सु तानि तावद् बलाद् हठादनुकूलयन्
स्वहितान्याचरन् यातु व्रजतु । हि यस्माद् गृहिणोऽखिला अञ्चलाः कर्ममे पञ्के सन्ति ।
धर्मार्थकामाः पुरुषार्था मिथो विरोधिनः सन्ति, अतस्तान् स्वबुद्ध्या अनुकूलान् आचर-
न्नेव गृही स्वहितमाचरितुमर्हतीत्यर्थः ॥ १९ ॥

प्रयोगमें लायें, क्योंकि सभी औषधियाँ सबके लिए उपयोगी नहीं होतीं ॥ १७ ॥

अन्वयः जनः परस्परं संविरोधिषु व्यावहारिकवचस्तु सञ्चरन् यत् यदा उचितं
तत् तदा समुद्धरतु । वा को नु जनः स्वतोहितं न आश्रयति ।

अर्थः व्यावहारिक नीति-नियमोंमें कितने ही वचन ऐसे होते हैं, जो प्रायः
एक दूसरेके विरुद्ध पड़ते हैं । मनुष्यको चाहिए कि उनमेंसे जिस वचनको लेकर
अपने जीवनका निर्वाह हो सके, उस समय उसीको स्वीकार करे; क्योंकि अपना
हित कौन नहीं चाहता ॥ १८ ॥

अन्वयः कामधनधर्मकर्मसु सम्प्रति मिथः अपशर्मसु सत्सु तानि तावत् बलात्
अनुकूलयन् यातु । हि गृहिणः कर्ममे अखिलाञ्चलाः ।

अर्थः धर्म, अर्थ, काम ये तीनों गृहस्थके करने योग्य पुरुषार्थ हैं, जो एक
साथ परस्पर विरुद्धता लिये हुए हैं । गृहस्थ उनको अपनी बुद्धिमत्तासे परस्पर
अनुकूल करते हुए बरताव करे । अन्यथा गृहस्थोके चारों पल्ले कीचड़में हैं
अर्थात् उसका कोई भी काम नहीं चल सकता ॥ १९ ॥

वाण्टवद् वृषमपेक्ष्य संहता घासवद्विषयदासतां गताः ।

पाशवद्धनविलासतत्परा गेहिनो हि सतृणाशिनो नराः ॥ २० ॥

वाण्टवदिति । गेहिनो गृहस्था जना वाण्टं पशुभोजनं तद्वद् वृषं धर्मपेक्ष्य स्वीकृत्य संहताः समुक्ता भवन्ति । यथा पशुः स्वपोषणार्थं वाण्टयति, तथैव गृहिणो जना अपि स्वहितार्थमेव धर्माचरणे सङ्कटिता भवन्ति । तथा घ्रासेन तुल्यं घासवद्, यथा पशवो घासभक्षणे तत्परा भवन्ति तथैव गृहस्था विषयाणां दासता तां रूपरसादिविषयाणामधीनतां गता दृश्यन्ते । पुनर्यथा पशवः पाशवद्वा भवन्ति तद्वद् गृहिणो धनस्य विलासस्तेस्तिस्तत्पराः संलम्बा दृश्यन्ते । हि यस्मान्नरा मानवास्तृणैः सहितं सतृणमशनन्तीति सतृणाशिनस्तृणभक्षकपशुतुल्या एवेत्याशयः ॥ २० ॥

गेहमेकमिह भुक्तिभाजनं पुत्र तत्र धनमेव साधनम् ।

तच्च विश्वजनसौहृदाद् गृहीति त्रिवर्गपरिणामसंग्रही ॥ २१ ॥

गेहमिति । हे पुत्र, गृहिण एकं गेहं गृहमेव भुक्त्या भाजनं भोगसाधनं भवतीति शेषः । तत्र गृहे धनं वित्तमेव साधनं भोगकारणमस्मि । तद् धनं च विश्वदत्तासौ जन इति विश्वजनस्तस्य सौहृदं तस्मात् समस्तलौकिकजन्तुमैत्रीभावादेव संभवति । इत्येवं गृही त्रिवर्गस्य परिणामं संगृह्णातीति त्रिवर्गपरिणामसंग्रही धर्मादित्रिवर्गसंग्राहको भवतीत्याशयः ॥ २१ ॥

अन्वयः : गेहिनः वाण्टवद् वृषम् अपेक्ष्य संहताः, घासवद् विषयदासतां गताः, पाशवद् धनविलासतत्पराः । हि नराः सतृणाशिनः ।

अर्थः : गृहस्थ लोग पशुओंके समान सतृणाभ्यग्यवहारी होते हैं, क्योंकि पशु-भोजनकी तरह धर्म स्वीकार कर एकत्र होते हैं । अर्थात् जैसे पशु अपने पोषणके लिए पशु-भोजन खाते हैं, वैसे ही गृहस्थ भी अपने हितार्थ ही धर्माचरणमें संघटित होते हैं । पशु जिस प्रकार घाससे पेट भरता है, उसी प्रकार गृहस्थ भी रूप-रसादि विषयोंके दास दीख पड़ते हैं । साथ ही पशु जिस प्रकार रस्सेसे बाँधा रहता है, उसी प्रकार गृहस्थ लोग भी धनके विलासमें बंधे रहते हैं । अतः निश्चय ही मानव तृणभक्षी पशुतुल्य हैं ॥ २० ॥

अन्वयः : हे पुत्र ! इह एकं गेहं भुक्तिभाजनम् । तत्र धनम् एव साधनम् । तत् च विश्वजनसौहृदात् (गृहिणः) भवति । इति गृही त्रिवर्गपरिणामसंग्रही ।

अर्थः : वत्स ! संसारमें एकमात्र घर ही गृहस्थके लिए भोगोंका समुचित स्थान है । उस भोगका साधन धन है । वह धन जनतासे मेल-जोल रखनेपर प्राप्त होता है । इसलिए गृहस्थ ही धर्मादि त्रिवर्गका संग्राहक होता है ॥ २१ ॥

कर्मनिर्हरणकारणोद्यमः पौरुषोऽर्थ इति कथ्यतेऽन्तिमः ।

सत्सु तत्स्वकृतमात्रसातनः श्रावकेषु खलु पापहापनम् ॥ २२ ॥

कर्मैति । अन्तिमदशरमः पुरुषस्यायं पौरुषः पुरुषसम्बन्धी, अर्थः पुरुषार्थो मोक्ष इत्यर्थः । स कर्मणां निर्हरणं कर्मनिर्हरणं तस्य कारणरूपो य उद्यमः सकलकर्मक्षयहेतु-भूतोद्योग एव वर्तते इत्यर्थः । सत्सु त्यागितपस्विषु तु तत्स्वकृतमात्रं सातयतीति स्वकृतमात्रसातनः स्वविहितकर्ममात्रनाशकोऽस्ति श्रावकेषु गृहस्थेषु पापस्य हापनं पाप-नाशकमेव ॥ २२ ॥

प्रातरस्तु समये विशेषतः स्वस्थिताक्षमनसः पुनः सतः ।

देवपूजनमनर्थसूदनं प्रायशो मुखमिवाप्यते दिनम् ॥ २३ ॥

प्रातरिति । स्वस्थिताक्षमनसः स्वस्मिन् स्थितानि अक्षाणि मनश्च यस्य सतस्य, आत्मबशीभूतेन्द्रियचित्तस्य सतः शोभनगृहिणः पुनः प्रातःसमये विशेषतः प्रकृष्टरूपेण, अनर्थं सूचयतीत्यनर्थसूदनम् अनिष्टनाशनं देवानां पूजनं देवपूजनम् इष्टदेवाह्वानमस्तु भवतु । यतः प्रायशो बाहुत्वेन मुखमिव प्रारम्भ इव दिनमहे आप्यते प्राप्यते । प्रातः-समये यादृशं शुभाशुभं कर्म विधीयते तादृशमेव दिनं व्यत्येतीति प्रतिष्ठितः ॥ २३ ॥

मङ्गलं तु परमेष्ठिपूजितं दिव्यदेहिषु नियोगपूजितम् ।

पाथिवेषु पृथुताश्रितं पदं प्रत्ययं चरति देव इत्यदः ॥ २४ ॥

अन्वयः : अन्तिमः पौरुषः अर्थः कर्मनिर्हरणकारणोद्यमः इति कथ्यते । सत्सु तत् स्वकृतमात्र-सातनः । किन्तु श्रावकेषु पापहापनं खलु ।

अर्थः पुरुषार्थोऽर्थोऽन्तिम मोक्ष-पुरुषार्थं कर्मोके अभावका कारणरूप उद्यम है । वह त्यागी तपस्त्रियोर्में तो अपने किये विहित कर्ममात्रका नाशक है । किन्तु श्रावकोंके लिए निश्चय ही वह पापोंका नाशक है ॥ २२ ॥

अन्वयः : स्वस्थिताक्षमनसः सतः पुनः प्रातःसमये विशेषतः देवपूजनम् अस्तु, तत् अनर्थसूदनं भवति । प्रायशः मुखम् इव दिनम् आप्यते ।

अर्थः प्रातःकालके समय गृहस्थकी मन और इन्द्रियां प्रसन्न रहती हैं, अतः उस समय प्रधानतया सब अनर्थोंका नाश करनेवाला देवपूजन करना चाहिए, ताकि सारा दिन प्रसन्नतासे बीते । प्रसिद्ध है कि दिनके प्रारंभमें जैसा शुभ या अशुभ कर्म किया जाता है, वैसा ही सारा दिन बीतता है ॥ २३ ॥

अङ्गुलमिति । शीघ्रतीति शेष इति अथ पदं परमेष्ठिषु पञ्चपरमेष्ठिषु प्रयुक्तं सङ्गुजितं अङ्गुलं बलवत्कल्याणरूपं प्रत्ययमर्थं चरति गमयति । दिव्याहच ते देहिः- सुरेश्वायस्तेषु प्रयुक्तं सत् नियोगेन पूजितं पूजनीयत्वमात्रं प्रत्ययमर्थं गमयति । पृथिव्या ईश्वराः पार्थिव्यास्तेषु प्रयुक्तं सत् पृथोर्भावः पृथुता तस्या आभितं पृथुताभितं महत्त्व-रूपार्थं गमयतीत्यर्थः ॥ २४ ॥

साम्प्रतं प्रणदितानघानकं देवशब्दमिमम्युत्तमार्थकम् ।

स्वीकरोति समयः पुनः सतामग्निरध्वरभ्रुवीव देवता ॥ २५ ॥

साम्प्रतमिति । साम्प्रतदिवागो पुनः सतां समयः सम्प्रदायः प्रणवितोऽनघानको येन स तं प्रकटितनिर्दोषरूपार्थमिमं देवशब्दम्, उत्तमोऽर्थो यस्य स तं श्लेष्ठार्थकं स्वीकरोति, यथा अध्वरभुवि यज्ञस्थले अग्निदेवता देवरूपेण श्लेष्ठः कथ्यते ॥ २५ ॥

कुत्सितेषु सुगतादिषु क्रमाद्वा कपोलकलितेषु च भ्रमात् ।

पद्मयोनिप्रभृतिष्वनेकशो देवतां परिपठन्ति सैनसः ॥ २६ ॥

कुत्सितेष्विति । एनसा सहिताः सैनसः पापिनः क्रमात् कपोलकलितेषु निष्पा-

अन्वयः देव इति अदः पदं परमेष्ठिषु ऊजितं मङ्गलम् । दिव्यदेहिषु नियोग-पूजितम् । पार्थिवेषु तु पृथुताभितं प्रत्ययं चरति ।

अर्थः 'देव'-पद पञ्चपरमेष्ठियोंके लिए प्रयुक्त होनेपर बलवान् कल्याण-रूप अर्थका बोधक है । इंद्रादि देवोंके लिए प्रयुक्त होनेपर वह नियोगमात्र (पूजनीय मात्र) अर्थको बोधित करता है और राजाओंके लिए प्रयुक्त होनेपर महत्त्वरूप अर्थको बताता है ॥ २४ ॥

अन्वयः पुनः सतां समयः साम्प्रतं प्रणदितानघानकम् इमं देवशब्दम् उत्तमार्थकं स्वीकरोति, अध्वरभुवि अग्निः देवता इव ।

अर्थः इसी तरह सत्पुरुषोंका सम्प्रदाय इस 'देव' शब्दको निर्दोषरूप अर्थ बतानेवाला मानता है, जैसे कि यज्ञस्थलमें अग्निदेव 'देव'शब्दसे, अर्थात् श्रेष्ठ, निर्दोष माना जाता है ॥ २५ ॥

अन्वयः सैनसः क्रमात् कुत्सितेषु सुगतादिषु कपोलकलितेषु पद्मसंभवमुखेषु अपि भ्रमात् अनेकशः देवतां परिपठन्ति ।

अर्थः पापी पुरुष इस 'देव' शब्दको क्रमशः मध्यममार्गका अवलंबन करने-

कल्पितेषु सुगतादिषु बुद्धादिषु तथा पद्मयोनिः प्रभृतिर्येषां ते तेषु ब्रह्मादिषु च भ्रमाद्
अनेकशो मुहुमुहुर्बेवतां देवभावं परिपठन्ति, हेति खेदे ॥ २६ ॥

सर्वतः प्रथममिष्टिरर्हतो देवतास्वपि च देवता यतः ।

मङ्गलोत्तमशरण्यतां श्रितो देहिनां तदितरोऽस्तु को हितः ॥ २७ ॥

सर्वत इति । सर्वतः सर्वेभ्यः प्रथमं पूर्वमर्हत इष्टिः पूजा, विधेयेति शेषः । यतो
यस्मान् सोऽर्हन् । मङ्गलेषु उत्तमदेवतां शरण्य इति मङ्गलोत्तमशरण्यस्तस्य भाव-
स्तामुत्तममङ्गलशरणागतवत्सलतां श्रितः । सः देवतास्वपि देवता श्रेष्ठदेवोऽस्तीति
शेषः । अतो देहिनां शरीरिणां तस्मादितरस्तदितरः को हितः कल्याणकरोऽस्तु,
न कोऽपीत्यर्थः ॥ २७ ॥

यत्पदाम्बुजरजो रुजो हरत्याप्लवाम्बु तु पुनाति सच्छिरः ।

साम्प्रतं धनिविमोचितं पटाद्यन्यतः श्रणति भूषणच्छटाम् ॥ २८ ॥

यत्पदेति । यथा साम्प्रतं धनिना विमोचितमाद्यपरित्यक्त पटादि, अन्यतो निर्धनस्य
भूषणस्य छटानलङ्कारशोभां श्रणति विवधाति, तथैव यस्य पदमम्बुजमिव तस्य
रजोऽर्हच्चरणकमलधूलिर्जनानां रुजो रोगान् हरति, यस्यार्हत आप्लवस्य अम्बु स्नान-
जलं सतां शिरोमस्तकं पुनाति पवित्रीकरोतीत्यर्थः ॥ २८ ॥

वाले सुगत (बुद्ध) आदिके विषयमें और कपोलकल्पित पद्मयोनि (ब्रह्मा)
आदिके विषयमें भी भ्रमवश अनेकशः प्रयोग किया करते हैं ॥ २६ ॥

अन्वयः : सर्वतः प्रथमं अर्हतः इष्टिः (विधेया) । यतः सः मङ्गलोत्तमशरण्यतां
श्रितः, देवतासु अपि देवता । तदितरः देहिनां कः हितः अस्तु ।

अर्थः : गृहस्थोंको सर्वप्रथम भगवान् अरहंत देवकी पूजा करनी चाहिए,
क्योंकि वे ही भगवान् अरहंत मंगलोंमें उत्तम और शरणागत-वत्सल हैं ।
वे देवताओंसे भी श्रेष्ठ देव हैं । उनके समान शरीरधारियोंका हित करनेवाला
दूसरा कोई नहीं है ॥ २७ ॥

अन्वयः : (यथा) साम्प्रतं धनिविमोचितं पटादि अन्यतः भूषणच्छटां श्रणति,
(तथा) यत्पदाम्बुजरजः रुजः हरति, आप्लवाम्बु तु सच्छिरः पुनातु ।

अर्थः : वर्तमानमें हम देखते हैं कि जैसे धनवानों द्वारा उत्तारकर फेंके गये
भी वस्त्रादि निर्धनोंके लिए अलंकारके समान आदरणीय हो जाते हैं, वैसे ही
भगवान् अरहंत देवके चरणोंकी रज हम जैसीके भव-रोगोंको दूर करती हैं ।
उनके स्नानका जल भले-भले लोगोंके मस्तकोंको पवित्र बनाता है ॥ २८ ॥

भूरिशो भवतु भव्यचेतसां स्वस्वभाववशतः समिष्टिवाक् ।

मूलसूत्रमनुरुद्धय नृत्यतः प्रक्रियावतरणं न दोषभाक् ॥ २९ ॥

भूरिशा इति । भव्यं चेतो येषां ते तेषां भक्तानां समिष्टेर्वाक् पूजावाक्यं स्वस्व स्वभावस्तस्य वशतो रुचिभेदकारणात् भूरिशो बहुविधा भवति । किन्तु मूलसूत्रमनुरुद्धय आश्रित्य नृत्यतो लास्यं कुर्वतः प्रक्रियावतरणं नर्तनकार्यं यथा दोषभाग् न भवति, तथैव भगवत्पुत्रारूपमूलोद्देश्यमाश्रित्य पद्धतिभेदे बंधो नास्तीत्यर्थः ॥ २९ ॥

देवमप्रकटमप्ययात्मनो यातु तत्प्रतिमया गृही पुनः ।

सत्यवस्तुपरिबोधने विशो भान्ति क्रीडनकतो यतः शिशोः ॥ ३० ॥

देवमिति । अथ गृही पुरुष आत्मनः स्वस्य अप्रकटमपि देवं, तस्य प्रतिमा तत्प्रतिमा तथा देवमूर्त्यां यातु तत्स्वरूपमवगच्छत्वित्यर्थः । तत्र दृष्टान्तमाह—यतो यथा शिशोर्बालस्य सत्यवस्तूनां परिबोधनं तस्मिन् वास्तविकहस्त्यववादिज्ञाने क्रीडनकान्येवेति क्रीडनकतस्तत्सत्यवस्तुप्रतिमाख्याणि शिशो वस्तूनि भान्ति शोभन्ते । तत्प्रतिमाबलोकनेन बालो यथा वास्तविकवस्तूनि विजानाति तथा देवप्रतिमया गृही देवस्वरूपं ज्ञाना-
स्त्वित्याशयः ॥ ३० ॥

सम्भवेज्जिनवरप्रतिष्ठितिः शान्तये भवभृतां सतामिति ।

शालिको हि परवारभीमुषं सन्निधापयति कूटपुरुषम् ॥ ३१ ॥

अन्वयः : भव्यचेतसां समिष्टिवाक् स्वस्वभाववशतः भूरिशो भवति । किन्तु मूलसूत्रम् अनुरुद्धय नृत्यतः प्रक्रियावतरणं दोषभाक् न भवति ।

अर्थः : भक्त लोगोंकी पूजा करनेकी पद्धतियाँ उनकी स्वाभाविक अभिरुचिवश भिन्न-भिन्न हुआ करती है । किन्तु उनका उद्देश्य मूलतः भगवान्की पूजा होनेपर उसमें कोई दोष नहीं । जैसे नर्तकी मूलसूत्र रस्तीका आश्रय लेकर तरह-तरहसे नाचती है तो उसका नाचना दोषयुक्त नहीं माना जाता ॥ २९ ॥

अन्वयः : अथ गृही आत्मनः अप्रकटम् अपि देवं पुनः तत्प्रतिमया यातु । यतः शिशोः सत्यवस्तुपरिबोधने क्रीडनकतः विशः भान्ति ।

अर्थः : गृहस्थ अपने लिए अव्यक्त देवके स्वरूपको उनकी प्रतिमाओंद्वारा समझ ले । कारण बालकको हाथी, घोड़े आदिका परिज्ञान उन वस्तुओंके खिलौनोंद्वारा हुआ ही करता है ॥ ३० ॥

सम्भवेदिति । जिनवरस्य प्रतिष्ठितः जिनेन्द्रसूतिप्रतिष्ठा भवं विभ्रतीति भवभूतः
संसारिकजनास्तेषां सतां सञ्जनानां शान्तये शान्तिप्राप्तये भवति । यथा शालिकः
कृषकः स्वक्षेत्रे परेषां वारः परवारस्तस्य भियं पुष्पातीति तं पशुपक्ष्याद्याक्रमणभय-
नाशकं कूटभ्रासी पुष्पस्तं कृत्रिमपुष्पं सन्निधापयति स्थापयति ॥ ३१ ॥

बिम्बके जिनवरस्य निर्घृणा सूक्तिभिर्भवति तद्गुणार्पणा ।

माषकादि मरणादिकृद्भवेत् किञ्च मन्त्रितमितः समाह्वये ॥ ३२ ॥

बिम्बक इति । जिनवरस्य बिम्बके प्रतिबिम्बे सूक्तिभिर्मन्त्रैः निर्घृणा निर्दोषा तस्य
गुणानामर्पणा तद्गुणारोपो भवति, तत्सार्धकमेव भवति । इतो लोके समाह्वये संघामे
मन्त्रितं माषकादि मरणादि करोतीति मरणविशेषादिकारकं न भवेत्किम्, अपि तु
भवेदेवेति भावः ॥ ३२ ॥

तत्र तत्र कलितं जिनाचनं व्याहृतं भवति तत्तदर्चनम् ।

वार्षिकं जलमपीह निर्मलं कथ्यते किल जनैः सरोजलम् ॥ ३३ ॥

अन्वयः । जिनवरप्रतिष्ठितः भवभूतां सतां शान्तये संभवेत् इति । हि शालिकः
परवारभूमिपुं कूटपुष्पं सन्निधापयति ।

अर्थः । जिन भगवान्के बिम्बकी प्रतिष्ठा भी हम संसारी आत्माओंके लिए
शांतिदायक होती है । देखें, किसान पशु-पक्षियोंकी बाधाओंसे खेतको बचाये
रखनेके लिए बनावटी पुतला बनाकर खेतके बीच खड़ा कर देता है । इससे
वह अपने उद्देश्यमें प्रायः सफल ही होता है ॥ ३१ ॥

अन्वयः । जिनवरस्य बिम्बके सूक्तिभिः निर्घृणा तद्गुणार्पणा भवति । इतः समाह्वये
मन्त्रितं माषकादि मरणादिकृत् किं न भवेत् ।

अर्थः । सूक्तियोंद्वारा जिन भगवान्के प्रतिबिम्बमें जो उनके गुणोंका आरो-
पण किया जाता है, वह सर्वथा निर्दोष ही है । क्या युद्धमें मंत्रित कर फेंके
गये उड़द आदि शत्रुके लिए मरण, विशेष आदि उपद्रव करनेवाले नहीं
होते ॥ ३२ ॥

अन्वयः । तत्र तत्र कलितं जिनाचनं तत् तदर्चनं व्याहृतं भवति । यथा किल इह
वार्षिकं निर्मलं जलम् अपि जनैः सरोजलं कथ्यते ।

तज्जेति । तत्र तत्र तत्सद्वचसरे कलितमनुष्ठितं जिनस्य अर्चनं जिनपूजनं तत्त-
न्नामभिध्यातुं कथितं भवति । यथा, विवाहसमये कुतः भगवत्पूजा विवाहपूजा कथ्यते ।
एषमेव यथेह वर्षासु भवं वायिकं निर्मलं जलं जनैः सरोजलं कथ्यते, किलेति
प्रसिद्धी ॥ ३३ ॥

योजनं हि जिननामतः पुनः स्वोक्तकर्मणि समस्तु वस्तुनः ।

पूजनं क्वचिद्दुदारसम्मति स्वस्तिकं सपदि पूज्यतामिति ॥ ३४ ॥

योजनमिति । स्वोक्तञ्च तत्कर्म तस्मिन् निजकथितकार्ये क्वचित् कुत्रचिद्
वस्तुनः पदार्थस्य जिननामतो जिननाम्ना योजनम्, उदारानां सम्मतिर्यात्मस्तुतु महा-
पुरुषानुमतं पूजनं भवति । यथा, 'स्वस्तिकं सपदि पूज्यताम्' अस्यायमर्थः भगवन्नाम
गृहीत्वा स्वस्तिकं लिख्यतामिति ॥ ३४ ॥

भूमिकासु जिननाम सूच्यरंस्तत्तदिष्टमधिदैवतं स्मरन् ।

कार्यसिद्धिमुपयात्वसौ गृही नो सदाचरणतो ब्रजन् बहिः ॥ ३५ ॥

भूमिकास्त्विति । गृही गृहस्थो भूमिकासु कार्यारम्भेषु जिनस्य नाम सुष्टु उच्चरन्

अर्थः : उस-उस अवसरपर जो जिन भगवान्की पूजा की जाती है, वह
उस-उस नामसे कही जाती है । जैसे विवाहके प्रारंभमें की गयी भगवान्-
की पूजा ही 'विवाहको पूजा' कहलाती है । जैसे वर्षाका निर्मल जल (तालाब-
में) एकत्र होनेपर लोग उसे 'तालाबका जल' ही कहते हैं ॥ ३३ ॥

अन्वयः : पुनः स्वोक्तकर्मणि क्वचित् वस्तुनः जिननामतः योजनं हि उदारसम्मति
पूजनं समस्तु, (यथा) सपदि स्वस्तिकं पूज्यताम् इति ।

अर्थः : कहीं-कहीं जिन भगवान्के नामोच्चारणपूर्वक उस वस्तुको अपने
काममें लेना भी उनकी पूजा कही जाती है, ऐसा महापुरुषोंका कहना है ।
जैसे 'स्वस्तिकं पूज्यताम्' इस कहनेका अर्थ हुआ कि भगवान्का नाम लेकर
स्वस्तिक लिखें ॥ ३४ ॥

अन्वयः : गृही भूमिकासु जिननाम सूच्यरन् पुनः तत्तदिष्टम् अधिदैवतं स्मरन् असौ
सदाचरणतो बहिः नो ब्रजन् कार्यसिद्धिं उपयातु ।

अर्थः : गृहस्थ किसी कार्यके प्रारंभमें भगवान् जिनेन्द्रका नाम लेकर

पुनस्तस्यिष्टदेवतां स्वेष्टदेवतां स्मरन् कार्यसिद्धिं कर्मलाफस्यमुपयातु श्राप्नोतु, किन्त्वसौ सदाचरणतः सदाचाराद्बहिः ब्रह्मन् सिद्धिं नोपयातु ॥ ३५ ॥

यद्देव तपनातपोऽन्नकृच्छ्रीजिनानुशय इष्टसिद्धिमृत् ।

नूनमप्रकटरूपतो मतंस्तत्रिसायमनुजायतामतः ॥ ३६ ॥

यद्देवेति । यद् यथा तपनस्य आतपस्तपनातपः सूर्यधर्मः अन्नं करोतीत्यन्नकृत् वाग्यपात्रको भवति, तद्वन्नूनं श्रीजिनस्य अनुशयश्चिन्तनमिष्टसिद्धिकारकं जायते । अप्रकटफलेन चिन्तनमपि मनोरथसाधकं मन्यते, किं पुनः प्रकटफलेनेत्यर्थः । तत्तच्चिन्तन-मतस्मिन्सायं तिसृषु सन्ध्यासु अनुजायतामनुष्ठीयतां भक्तजनैरिति शेषः ॥ ३६ ॥

इष्टसिद्धिमभिवाञ्छतोऽर्हतां नामतोऽपि भुवि विघ्ननिघ्नता ।

व्येति काककलितां किलापदं तीरमित्यरमितोरयन् पदम् ॥ ३७ ॥

इष्टसिद्धिमिति । भुवि लोके, इष्टसिद्धिं मनोरथसाधकस्यमभिवाञ्छतोऽभिलषतः पुरुषस्य, अर्हन्नाम्नापि चिन्तानां निघ्नता वशीभावाऽभाव इत्यर्थः, जायत इति शेषः । यथा, पुरुषः काकेन कलिता तां वायसजनितां बाधां तीरमिति पदमरं शीघ्रमीरयन् पुनः पुनः कचयन् व्येति नाशयति ॥ ३७ ॥

अपने-अपने इष्टदेवका स्मरण करें तो निश्चय ही अपने अभीष्ट धर्मकी सिद्धि प्राप्त करेगा । किन्तु यदि वह सदाचारका पालन न करे तो कभी सिद्धि न पायेगा ॥ ३५ ॥

अन्वयः यद् एव तपनातपः अन्नकृत् भवति (तदत्) नूनम् अप्रकटरूपतः श्रीजिनानुशयः इष्टसिद्धिकृत् इति मतम् । अतः तत् त्रिसायं अनुजायताम् ।

अर्थः जैसे सूर्यका आतप किसानके अन्नको पकाता है, वैसे ही अप्रकट रूपसे भी जिन भगवान्का चिन्तन अवश्य ही इष्टसिद्धि करनेवाला माना गया है । इसलिए भक्तजन तीनों संध्याओंमें जिन भगवान्का स्मरण करते रहें ॥३६॥

अन्वयः भुवि इष्टसिद्धिम् अभिवाञ्छतः अर्हतां नामतः अपि विघ्ननिघ्नता भवति । यथा किल तीरम् इति पदम् अरम् अपि ईरयन् काककलिताम् आपदं व्येति ।

अर्थः पृथ्वीतलपर इष्टसिद्धि चाहनेवाले पुरुषके लिए अरर्हंत भगवान्के नामोच्चारणसे भी आनेवाली सारी विघ्न-बाधाओंका अभाव यानी नाश हो जाता है । जैसे कौएकी बाघासे बचनेके लिए 'तीर-तीर' बार-बार कहने-पर कौआ उड़ जाता करता है ॥ ३७ ॥

श्रीजिनं तु मनसा सदोक्षयेत् च पर्वणि विशेषतोऽर्चयेत् ।

गेहिने हि जगतोऽनपायिनी भक्तिरेव खलु मुक्तिदायिनी ॥ ३८ ॥

श्रीजिनमिति । गेहीजनस्तु सदा मनसा श्रीजिनमुन्नयेत् चिन्तयेत्, पर्वणि पर्वदिने तु तं जिनं विशेषरूपेण पूजयेत् । हि यस्मात्कारणाद् जिनस्य अनपायिनी विच्छेदरहिता भक्तिरेव गेहिने गृहस्थाय जगतः संसारान्मुक्तिं ददातीति मुक्तिदायिनी मोक्षप्रदाऽस्ति, कस्त्विति निश्चयार्थं ॥ ३८ ॥

आत्रिकेष्टहृतिहापनोद्यतः साधयेत् स्वकुलदेवताद्यतः ।

हेलया हि बलवीर्यमेदुरः साधयत्यनरगोचरं सुरः ॥ ३९ ॥

आत्रिकेति । अतः, अत्र भवमात्रिकम् आत्रिकञ्च तद्विष्टं तस्य हृतेर्हापने उद्यतो लौकिकेऽस्तिशक्तिनाशतत्परः पुरुषः स्वकुलदेवतादि साधयेद् उपासनादिभिः प्रसादयेदित्यर्थः । हि यस्माद् बलञ्च वीर्यञ्च बलवीर्यं तान्यां मेदुरः पुष्टः सुरो देवो हेलयाऽनायासेन, नराणां गोचरं न भवतीति अनरगोचरमतिमानुषं कार्यं साधयति सम्पादयतीत्यर्थः ॥ ३९ ॥

शिष्टमाचरणमाश्रयेदनावश्यकं च खलु तत्र तत्र ना ।

श्रीपतिं जिनमिवाचिंतुं पुरा स्नान्ति दिव्यतनवोऽपि ते सुराः ॥ ४० ॥

अन्वयः : गेही मनसा तु सदा श्रीजिनम् उन्नयेत् । पर्वणि च तं विशेषतः अर्चयेत् । हि गेहिने अनपायिनी भक्तिरेव मुक्तिदायिनी खलु ।

अर्थः : गृहस्थको चाहिए कि वह मनसे सदैव जिन भगवान्का स्मरण किया करे । पर्वके दिनोंमें तो उनकी विशेष रूपसे सेवा-भक्ति करे । क्योंकि गृहस्थके लिए निर्दोष रूपसे की गयी जिन भगवान्की भक्ति ही मुक्ति देनेवाली हुआ करती है ॥ ३८ ॥

अन्वयः : (अतः) आत्रिकेष्टहृतिहापनोद्यतः स्वकुलदेवतादि साधयेत् । हि बलवीर्य-मेदुरः सुरः अनरगोचरं हेलया साधयति ।

अर्थः : इसलिए लौकिक कार्योंमें निर्विघ्न सफलता चाहनेवाले गृहस्थको चाहिए कि वह अपने कुलदेवता आदिको उपासना-साधना द्वारा प्रसन्न करे । क्योंकि देवता लोग मनुष्यकी अपेक्षा अधिक बल-वीर्यवाले होते हैं । जिस कामको मनुष्य नहीं कर सकता, उसे वे लीलावश कर दिखाते हैं ॥ ३९ ॥

शिष्टमिति । ना नरस्तत्र तत्र तत्तदवसरेऽनावश्यकमपि शिष्टं शिष्टाचारबिहित-
माचरणम् आधयेत् सेवेत खलु निश्चयेन । यथा ते प्रसिद्धा दिव्यतनवो भव्यशरीरा अपि
सुरा देवाः श्रीपतिं जिनमर्चितुं पुरा स्नान्ति, अस्नान् स्नानमकुर्वन् । 'यावत्पुरानिपा-
तघोळं' इति भूते लट् ॥ ४० ॥

श्रीमतीं भगवतीं सरस्वतीं स्नागलङ्कृतिविधौ वपुष्मतीम् ।

राधयेन् मतिसमाधये सुधीः शाणतो हि कृतकार्यं आयुधी ॥ ४१ ॥

श्रीमतीमिति । सुधीः बुद्धिमान् पुण्यः साक् शीघ्रमेव मतेः समाधिस्तस्मै बुद्धि-
स्थंर्याय, अलङ्कृतीनां बिबिस्तस्मिन्, आभरणधारणे वपुष्मतीं विव्यदेहसम्पत्तां
धीमतीं कान्तिमतीं भगः ऐश्वर्यमस्या अस्तीति भगवतीं सरस्वतीं सागधिष्ठात्रीं शारदां
राधयेत् आराधयेत् । हि यस्माद् आयुधान्यस्य सन्तीत्यायुधी शस्त्री पुण्यः शाणतः शस्त्रो-
त्तेजनपाषाणात् कृतकार्यः कृतकृत्यो भवतीत्यर्थः ॥ ४१ ॥

संविचार्य खलु शिष्यपात्रतां शास्तुरेव मनुयोगमात्रताम् ।

शास्त्रमर्थयतु सम्पदास्पदं यत्प्रसङ्गजनितार्थदं पदम् ॥ ४२ ॥

अन्वयः । ना तत्र तत्र खलु अनावश्यकम् अपि शिष्टम् आचरणम् आश्रयेत् । दिव्य-
तनवः अपि सुराः श्रीपतिं जिनम् अर्चितुं पुरा स्नान्ति इव ।

अर्थः मनुष्यको चाहिए कि उस-उस कार्यमें दीखनेवाले शिष्टोंके
आचरणोंका, वे भले ही अनावश्यक प्रतीत हों, अनुकरण करे । देवता, दिव्य
शरीरवाले हांते हैं, वस्तुतः उन्हें स्नान करनेकी कोई आवश्यकता नहीं
होती । फिर भी वे जिन भगवान्की पूजा करते हैं तो उससे पहले स्नान अवश्य
कर लेते हैं ॥ ४० ॥

अन्वयः सुधीः साक् मतिसमाधये श्रीमतीम् अलङ्कृतिविधौ वपुष्मतीं भगवतीं
सरस्वतीं राधयेत् । हि आयुधी शाणतः कृतकार्यः ।

अर्थः समझदारको चाहिए कि शीघ्र ही अपनी बुद्धि ठिकाने रखनेके
लिए अलंकार-धारणके योग्य दिव्य-देहकी धारिणी श्रीमती भगवती सरस्वतीकी
आराधना करे, क्योंकि आयुधका धारक मनुष्य अपने शस्त्रको शाणपर चढ़ा-
कर ही उसके द्वारा कार्यकुशल हो पाता है ॥ ४१ ॥

अन्वयः सम्पदास्पदं शास्त्रं खलु शिष्यपात्रतां संविचार्य एव शास्तु । अनुयोगमात्रतां
संविचार्य अर्थयतु । यत् पदं प्रसङ्गजनितार्थदं भवति ।

संविद्यार्थेति । सम्प्रदासास्त्वर्षं समीचीनवाक्यसमूहकूपं शास्त्रं शिष्यस्य पात्रता तां छात्रयोग्यतां संविद्यार्थं विद्यिग्य शास्त्रु शिक्षयतु । एवमनुयोगस्य मात्रता तां प्रन्थकर्तु-
वद्देश्यभाषं संविद्यार्थं तदर्थंमाचरतु, यद्यतः पर्वं प्रसङ्गेन अनितवचासौ अर्थस्तं इवानि
प्रसङ्गानुसूयार्थप्रतिपादकं भवति ॥ ४२ ॥

शस्तमस्तु तदुताप्रशस्तकं व्याकरोति विषयं सदा स्वकम् ।

पारवश्यकविचारवेशिनी संहिता हि सकलाङ्गदेशिनी ॥ ४३ ॥

शस्तमिति । शास्त्रं द्विविधं, संहिता सूक्तम् । तत्र संहिता परवशे भवाः पारव-
श्यका ये विचारास्तान् विशतीति सर्वसाधारणविचारप्रवेशिनी तथा सकलान्यङ्गानि
विशतीति साङ्गोपाङ्गनिर्देशिनी भवति । स्वविषयः शस्तो भवतु अपवाऽप्रशस्तो वा,
तमेव व्याकरोति विशदीकरोतीत्यर्थः ॥ ४३ ॥

यत्तारागवहरन्शस्तकं शस्तमेव मनुते किलाऽनकम् ।

सूक्तमेतदुपयुक्ततां गतं शर्मणे सपदि सर्वसम्मतम् ॥ ४४ ॥

यत्तरामिति । यत्सूक्तमेतत् सर्वेषां सम्मतं मान्यम्, उपयुक्तस्य भावस्तां गतमुप-

अर्थः समीचीन वाक्योके समूहरूप शास्त्र शिष्यकी योग्यता देखकर ही
उसे पढ़ाया जाय । साथ ही शास्त्र बनानेवालेके अनुयोग या उद्देश्यको लक्ष्यमें
रखकर ही उसका अर्थ बताया जाय । क्योंकि पद प्रसंगोपात्त अर्थके ही प्रति-
पादक हुआ करते हैं ॥ ४२ ॥

अन्वयः तत्र हि सकलाङ्गवेशिनी पारवश्यकविचारवेशिनी संहिता (अतः सा)
सदा स्वकं विषयं तत् शस्त्वम् उत अप्रशस्तकम् अस्तु व्याकरोति ।

अर्थः शास्त्र प्रघानतया दो प्रकारके होते हैं—एक तो संहिताशास्त्र और
दूसरा सूक्तशास्त्र । चूँकि संहिता जनसाधारणके विचारोंको लक्ष्यमें रखकर
सांगोपांग वर्णन करनेवाली होती है, इसलिए वह अपने विषयको, चाहे वह
प्रशस्त या अप्रशस्त हो, सदैव स्पष्ट करती है ॥ ४३ ॥

अन्वयः यत् सूक्तं एतत् सपदि शर्मणे सर्वसम्मतम् उपयुक्ततां गतम् तत् किल
अशस्तकं अवहरन् शस्तमेव अनकं मनुतेतराम् ।

अर्थः सूक्त-शास्त्र वह है, जो सर्वसम्मत होता है । वह हर समय हितकर
बातें ही कहता और परमोपयोगी होता है । अतः वह अपने विषयके अप्रशस्त

योगभावमाप्तं सपदि शीघ्रं शर्मणे कल्याणाय भवति । तत्किल, अशस्तकमप्रशस्त-
मवहरन् गौणतां नयन् शस्तं प्रशस्तांशमेव अनर्कं निर्बोधं मनुते ॥ ४४ ॥

सम्पठेत् प्रथमतो ह्युपासकाधीतिगीतिमुचितात्मरीतिकाम् ।

अज्ञता हि जगतो विशोधने स्यादनात्मसदनावबोधने ॥ ४५ ॥

सम्पठेदिति । गृही प्रथमत उचिता आत्मरीतयो यस्यां सा ताम् उपयुक्तस्वकुला-
चारनियमोपेताम् उपासकानामधीतिद्वय गीतिद्वय ताम् उपासकाध्ययनसास्त्राण्येव
सम्पठेत् । हि यस्माद् आत्मनः सत्त्वं तस्यावबोधनमात्मसदनावबोधनं नात्यसदनावबोधनं
तस्मिन् स्वगृहाचारज्ञानाभावे जगतः संसारस्य विशोधनेऽस्वेवजोऽज्ञतैव मूढतैव
स्यात् ॥ ४५ ॥

भूतले तिलकतामुताञ्जतां श्रीमतां चरितमर्चतः सताम् ।

दुःखमुच्चलति जायते सुखं दर्पणे सदसदीयते मुञ्जम् ॥ ४६ ॥

भूतल इति । भूतले पृथिव्यां तिलकस्य भावस्तां श्रेष्ठतामञ्जतां प्राप्तवतां श्रीमतां
महापुरुषाणां चरितमर्चतः स्तुवतः पुरुषस्य दुःखमुच्चलति दूरीभवति सुखं च जायते ।
यतो दर्पणे मुकुरे सच्च असच्च सबसद् मुञ्जमीयते ॥ ४६ ॥

अंशको गौण करते हुए सदैव प्रशस्त अंशका ही प्रधानतया वर्णन किया
करता है ॥ ४४ ॥

अन्वयः । गृही प्रथमतः उचितात्मरीतिकाम् उपासकाधीतिगीति सम्पठेत् । हि
अनात्मसदनावबोधने जगतः विशोधने अज्ञता स्यात् ।

अर्थः । गृहस्थ व्यक्तिको चाहिए कि वह सबसे पहले जिसमें अपने आपके
करने योग्य कुलागत रीति-रिवाजोंका वर्णन हो, ऐसे उपासकाध्ययन-शास्त्रोंका
ही अध्ययन करे । क्योंकि अपने घरकी जानकारी न रखते हुए दुनियाको
खोजना अज्ञता ही होगी ॥ ४५ ॥

अन्वयः । उत भूतले तिलकताम् अञ्जतां श्रीमतां सतां चरितम् अर्चतः दुःखं उच्च-
लति, सुखं जायते । (यथा) सद वा असद् वा मुखं दर्पणे ईक्ष्यते ।

अर्थः । अथवा इस भूतलपर श्रेष्ठ प्रसिद्धिको प्राप्त श्रीमान् सत्पुरुषोंके जीवन-
चरितका स्तवन करनेपर गृहस्थका दुःख दूर होता और सुख प्राप्त होता है ।
क्योंकि अपना स्वच्छ या मलिन मुख दर्पणमें देखा जा सकता है ॥ ४६ ॥

सुस्थितिं समयरीतिमात्मनः सङ्गतिं परिणतिं तथा जनः ।

द्रष्टुमाशु करणभृतं श्रयेत् स्वर्णकं हि निकषे परीक्ष्यते ॥ ४७ ॥

सुस्थितिमिति । जनः शोभना स्थितिस्तां शोभनावस्थां, समयस्य रीतिस्तां काल-
नियमम्, आत्मनः स्वस्य सङ्गतिं सहावस्थानं शुभगतिं वा परिणतिं शुभाशुभपरिवर्तनश्च
द्रष्टुमाशु करणभृतं करणानुयोगशास्त्रं श्रयेत् शिक्षेत । हि यतः स्वर्णकं निकषे परीक्षोपले
परीक्ष्यते ज्ञायते ॥ ४७ ॥

सञ्चरेत् सुचरणानुयोगतस्तावदात्महितभावनारतः ।

नित्यशोऽप्रतिनिवृष्य सत्पथात्सम्भवेत्पथि गतस्य का व्यथा ॥ ४८ ॥

सञ्चरेविति । तावत् आत्मनो हितमात्महितं तस्य भावनायां रतः स्वकल्याणानु-
सन्धानतत्परः सन् सुचरणानुयोगतः सुचरणानुयोगानुसारं संवद्यात्तौ पन्थाः सत्पथस्तस्माद्
अप्रतिनिवृष्य, सम्मार्गमपरित्यज्य नित्यशः सञ्चरेदाचरेत् । यतः पथि सम्मार्गे गतस्य
का व्यथा कष्टं सम्भवेत्, न काऽपीत्यर्थः ॥ ४८ ॥

किं किमस्ति जगति प्रसिद्धिमत्कस्य सम्पदथ कीदृशी विपद् ।

द्रव्यनाम समये प्रपश्यतां नो वितर्कविषया हि वस्तुता ॥ ४९ ॥

अन्वयः : जनः सुस्थितिं समयरीतिम् आत्मनः सङ्गतिं तथा परिणतिं द्रष्टुम् आशु
करणभृतं श्रयेत् । हि स्वर्णकं निकषे परीक्ष्यते ।

अर्थः : मनुष्य समोचीन अवस्था, कालके नियम, अपनी संगति, शुभगति या
शुभाशुभ परिवर्तनका ठीक-ठीक ज्ञान प्राप्त करनेके लिए करणानुयोग-शास्त्रों-
का अध्ययन करे । क्योंकि सुवर्णके खरे-खोटेपनकी परीक्षा कसौटीपर ही
की जाती है ॥ ४७ ॥

अन्वयः : तावत् आत्महितभावनारतः सुचरणानुयोगतः नित्यशः सत्पथात् अप्रति-
निवृष्य सञ्चरेत् । पथि गतस्य का व्यथा संभवेत् ।

अर्थः : इसके बाद अपना भला चाहनेवाले मनुष्यको चाहिए कि वह चरणा-
नुयोगका अध्ययन कर सम्मार्गको न छोड़ता हुआ सदैव सदाचरण करे । क्योंकि
सम्मार्गपर चलनेवालेको क्या कष्ट होगा ? ॥ ४८ ॥

अन्वयः : अथ जगति किं किं प्रसिद्धिमत् अस्ति । कस्य कीदृशी सम्पद् विपद् (वा)
(इति) द्रव्यनाम समये प्रपश्यताम् । हि वस्तुता वितर्कविषया नो भवति ।

किं किमिति । अथ जगति किं किं प्रसिद्धिरस्यास्तीति प्रसिद्धिमत् प्रशंसनीय-
मस्ति, कस्य वस्तुनः कीदृशी सम्पत् सुपरिणमनमस्ति, कस्य विपरिणमनमस्तीति
विज्ञानार्थं समये द्रव्यनाम द्रव्यानुयोगशास्त्रं प्रपद्यतामधीयताम् । हि यस्माद् वस्तुता
वस्तुभावो वितर्को विषयो यस्याः संबन्धता नास्ति ॥ ४९ ॥

एतकैर्निजहितेऽनुयोजनमस्ति सूक्तिसुभिदाऽऽत्मनः पुनः ।

हस्तयन्त्रकशिताख्यसीवनं वाससो हि भुवि जायतेऽवनम् ॥ ५० ॥

एतकैरिति । एतरेव एतकैः पूर्वोक्तप्रथमानुयोगादिशास्त्रैः सूक्तिसुभिदा शोभनकथन-
प्रकारभेदेन, आत्मनो निजहिते आत्मकल्याणे योजनं प्रवर्तनमस्ति । हि यतो भुवि
लोके हस्तयन्त्रकशिताख्य आख्या यस्य तद् एवम्भूतं सीवनं वाससो वस्त्रस्य,
अवनं रक्षणार्थं परिधानानुकूल्यार्थमेव वा जायते । यथा हस्तयन्त्रकशिताख्यैः प्रकारै-
र्वस्त्रस्य सीवनं भवति तत्सर्वं तस्य संरक्षणमेव तथा प्रथमकरणकरणद्रव्यतामकैः निज-
हिते योजनमेतकं दृष्टुभिः भवतीति ज्ञातव्यम् ॥ ५० ॥

विश्वविश्वसनमात्मवञ्चितिः शङ्किनः स्वदभिदः कुतो गतिः ।

योग्यतामनुचरेन्महामतिः कष्टकृद्भवति सर्वतो ह्यति ॥ ५१ ॥

विश्वविश्वसनमिति । विश्वस्य विश्वसनं विश्वासः क्रियते चेत्स आत्मनो वञ्चिति-
वञ्चना भवति । स्वित् किन्तु अभितः सर्वतो विशङ्किनः शङ्काशीलस्य कुतो गतिः निर्वाहो

अर्थः : इसके बाद जगत्में क्या-क्या चीजें हैं और किस-किस चीजका केसा
सुन्दर या असुन्दर परिणाम होता है, यह जाननेके लिए द्रव्यानुयोगशास्त्रका
अध्ययन करें, क्योंकि वस्तुकी वस्तुता वितर्कका विषय नहीं है ॥ ४९ ॥

अन्वयः : एतकैः पुनः सूक्तिसुभिदा आत्मनः निजहिते अनुयोजनम् अस्ति । हि भुवि
हस्तयन्त्रकशिताख्यसीवनं वाससः अवनं जायते ।

अर्थः : इन उपर्युक्त प्रथमानुयोगादि शास्त्रोंमें कथनकी अपनी-अपनी शैलीके
भेदोंसे आत्मकल्याणकी ही बात कही गयी है । हम पृथ्वी पर देखते हैं कि सीने-
की मशिनसे सीना और कसीदा निकालना ये सब कारीगरियाँ उस वस्त्रको
पहननेयोग्य बनानेके लिए ही होता है ॥ ५० ॥

अन्वयः : विश्वविश्वसनम् आत्मवञ्चितिः स्वित् । (किन्तु) अभिदः शङ्किनः गतिः
कुतः ? महामतिः योग्यताम् अनुचरेत् । हि अति सर्वतः कष्टकृत् भवति ।

अर्थः : बिना कुछ विचार किये सभी पर विश्वास कर बैठना अपने

भवत् । अतो महामतिर्बुद्धिमान् जनो योग्यतामनुचरेत् स्वीकुर्याद् विचारशीलो भवे-
वित्यर्थः । ततो विद्वांसयोग्यस्यैव विद्वांसः कार्यं इति भावः । सर्वत्रातिकरणं कष्टकृद्
इत्याशयः ॥ ५१ ॥

उद्धरन्नपि पदानि सन्मनः शब्दशास्त्रमनुतोषयञ्जनः ।

श्रीप्रमाणपदवीं ब्रजेन्मुदा वाग्विशुद्धिरुदितार्थशुद्धिदा ॥ ५२ ॥

उद्धरन्नपीति । जनः पुरुषः शब्दशास्त्रमधीत्येति शेषः । पदानि मुप्तिहस्तात्म-
कानि, उद्धरन् प्रकृति-प्रत्ययादिनिरुक्त्वा शोधयन्, सतां विदुषां मनश्चित्तमनुतोषयन्
रञ्जयन्, श्रीप्रमाणपदवीं व्याकरणज्ञतां मुदाऽनायासेन ब्रजेत् प्राप्नुयात् । यतो वाचां
विशुद्धिर्वाग्विशुद्धिः शुद्धवचनोच्चारणमेव, अर्थस्य शुद्धिरर्थशुद्धिस्तां ददातीति अर्थ-
शुद्धिर्वा शुद्धार्थप्रतिपादिका भवतीति शेषः ॥ ५२ ॥

दूषणानि वचनस्य शोधयेत्तच्च भूषणतया भूयो बहेत् ।

छान्दसं समवलोक्य धीमतां प्रीतये भवति मञ्जुवाक्यता ॥ ५३ ॥

दूषणानीति । वचनस्य दूषणानि तु शोधयेत् मार्जयेदेव, अपि तु तद्वचनं भूयो भूषण-
तयाऽनुरञ्जकतया बहेद् धारयेत् । पतदछन्द एव छान्दसं छन्दःशास्त्रं सम्पगबलोक्य
मञ्जुवाक्यानां भावो मञ्जुवाक्यता मनोहरवचनता धीमतां विदुषां प्रीतये प्रसादाय
भवति ॥ ५३ ॥

आपको ठगाना है । सब जगह शंका ही शंका करनेवाला कुछ कर नहीं सकता ।
इसलिए समझदारको चाहिए कि वह योग्यतासे काम लें, क्योंकि 'अति'
सर्वत्र दुखदायी ही होता है ॥ ५१ ॥

अन्वयः : अपि च जनः पदानि शब्दशास्त्रम् उद्धरन् सन्मनः अनुतोषयन् श्रीप्रमाण-
पदवीं मुदा ब्रजेत् । (यतः) वाग्विशुद्धिः अर्थशुद्धिदा उदिता ।

अर्थः : फिर मनुष्यको चाहिए कि शब्दशास्त्र पढ़कर उसके अनुसार प्रत्येक
शब्दको निरुक्ति और सञ्जनोंके मनको रंजित करते हुए अनायास व्याकरण-
शास्त्रका ज्ञान प्राप्त करे । क्योंकि वचनकी शुद्धि ही पदार्थकी शुद्धिकी विधायक
होती है ॥ ५२ ॥

अन्वयः : (पुनः) वचनस्य दूषणानि शोधयेत् । तत् च भूयो भूषणतया बहेत् ।
(यतः) छान्दसं समवलोक्य मञ्जुवाक्यता धीमतां प्रीतये भवति ।

इसी तरह अपने वचनके दूषणोंको दूर हटाकर उसे सबके लिए रंजक बनाने-
की चेष्टा करे; क्योंकि छन्दःशास्त्रका सम्यक् अध्ययन कर मधुर वाक्यविन्यास
ही विद्वानोंको प्रीतिके लिए होता है ॥ ५३ ॥

यातु वृद्धसमयात्किलोपमाऽपङ्कतिप्रभृतिकं च बुद्धिमान् ।
भूरिशो अभिनयानुरोधिनी वागलङ्कारणतोऽभिवोधिनी ॥ ५४ ॥

यात्विति । यतः किल वाग् वाणी भूरिशः प्रायस्तावत् अभिनयानुरोधिनी प्रसङ्गानुसारिणी भवति । अतोऽलङ्कारत एव स्वाभिप्रायस्य अभिवोधिनी यथोचितबोध-
पदा भवति । ततो वृद्धसमयात् काव्यशास्त्राद् उपमाऽपङ्कत्याद्यलङ्कारश्च यातु प्राप्नोतु
बुद्धिमान् समुष्य इति ॥ ५४ ॥

व्याकृतिं शुचिमलङ्कृतिं पुनश्छन्दसां ततिमिति त्रयं जनः ।

साभिधेयमभिधानमन्वयप्रायमाश्रयतु तद्धि वाङ्मयम् ॥ ५५ ॥

व्याकृतिमिति । शुचिं निर्दोषां व्याकृतिं व्याकरणमलङ्कृतिसलङ्कारशास्त्रं छन्दसां
वृत्तानां ततिं पङ्क्तिश्च एतत्त्रयम् अभिधेयो वाक्यार्थस्तेन सहितं साभिधेयम् अभिधान-
वाचकशब्दस्तयोरन्वयः सम्बन्धस्तद्रूपं वाङ्मयमसौ जन आश्रयतु सेवताम् ॥ ५५ ॥

तानवं श्रुतमुपैतु मानवः स्यान्न वर्त्मनि मुदोऽघसम्भवः ।

प्रीतमस्तु च सहायिनां मन आद्यमङ्गमिह सौख्यसाधनम् ॥ ५६ ॥

तानवमिति । मानवस्तन्वा इवं तानवं शरीरसम्बन्धि शास्त्रमायुर्वेदशास्त्रमपि
उपैतु प्राप्नोतु, पठस्वित्यर्थः । यतः किल मुदो वर्त्मनि स्वास्थ्येऽघसम्भवो रोगाद्युत्पत्तिर्न

अन्वयः च बुद्धिमान् किल वृद्धसमयात् उपमापङ्कतिप्रभृतिकं यातु । हि वाक्
भूरिशः अभिनयानुरोधिनी, अलङ्कारणतः च अभिवोधिनी भवति ।

अर्थः इसी प्रकार बुद्धिमान्को चाहिए कि काव्यशास्त्रका अध्ययन करके
उपमा, अपङ्कति, रूपक आदि अलंकारोंका भी ज्ञान प्राप्त करे । चूँकि वाणी
प्रायः प्रसंगानुसारिणी होती है, अतः अलंकारोंद्वारा ही वह अपने अभिप्रायका
यथोचित बोध करा पाती है ॥ ५४ ॥

अन्वयः जनः शुचिं व्याकृतिम् अलङ्कृतिं पुनः छन्दसां ततिम् इति त्रयम् अन्वय-
प्रायं साभिधेयम् अभिधानम् आश्रयतु । हि तत् वाङ्मयम् ।

अर्थः गृहस्यको चाहिए कि उत्तम व्याकरण शास्त्र, अलंकार शास्त्र और
छन्दःशास्त्र, जो कि परस्पर वाच्य-वाचकके समन्वयको लिये हुए होते हैं और जो
वाङ्मय के नामसे कहे जाते हैं, उनका अच्छी तरहसे अध्ययन करे ॥ ५५ ॥

अन्वयः मानवः तानवं श्रुतम् उपैतु, यतः मुदः वर्त्मनि अघसम्भवः न स्यात् । च
सहायिनां मनः प्रीतम् अस्तु । इह हि अङ्गम् आद्यं सौख्यसाधनम् (अस्ति) ।

स्यात् । सहयोगिनां सहयोगिनां मनश्च प्रीत प्रसन्नमस्तु । यतोऽङ्गमेव भाव सौख्यसाधन-
मस्ति ॥ ५६ ॥

कामतन्त्रमतिर्यत्नतः पठेद्यद्युपस्थितिरुपादिमन्मठे ।

तत्र तत्र हतिरन्यथा पुनः शिक्षते च हयराड् उदञ्चनम् ॥ ५७ ॥

कामतन्त्रमिति । उपादिमन्मठे द्वितीयाश्रमे यद्युपस्थितिरस्ति तथा कामतन्त्रमपि
कामशास्त्रमपि पठेत् । अन्यथा पुनस्तत्र तत्र कुत्र केन सह सम्पर्कं कार्यं, केन सह
कदा न कार्यं इत्यादिप्रसङ्गे हति प्रवञ्चना स्यात् । यतो हयराड् उदञ्चनमपि शिक्षत
एव ॥ ५७ ॥

धीनिमित्तनिगमं प्रपश्यता भाविवस्तु तदपेक्ष्यते मता ।

सागशक्यमपि शक्यते ततः सगडेन हि शिलासृतिः स्वतः ॥ ५८ ॥

धीनिमित्तनिगममिति । धीनिमित्त निगमं ज्योतिःशास्त्र प्रपश्यता सता जनेन
तद्भाविबस्तु अनागतमप्यपेक्ष्यते वृष्यते । तत आक् शीघ्र साबधानतयाऽशक्यमपि
शक्यते । हि यत सगडेन साधनेन स्वतोऽनायासेन शिलाया सृतिवचालन भवति ॥ ५८ ॥

अर्थ इसके बाद गृहस्थ मनुष्यको चाहिए कि वह आयुर्वेदशास्त्रका भी
अध्ययन करे, जिससे अपनी सुख सुविधाके मार्गमें स्वास्थ्यसे किसी तरहकी
बाधा न होने पाये और अपने सहयोगियोंका मन भी प्रसन्न रहे । क्योंकि
शरीर ही सभी तरहके सौख्योका मूल है ॥ ५६ ॥

अन्वयः यदि उपादिमन्मठे उपस्थिति तथा अतिर्यत्नत कामतन्त्र पठेत् । यत हय-
राट् उदञ्चनम् च शिक्षते । अन्यथा पुन तत्र तत्र हति स्यात् ।

अर्थ : जैसे कि घोड़ेको उछलकूद भी सीखनी पड़ती है, वैसे ही गृहस्थाश्रममें
रहनेवाले मनुष्यको कामशास्त्रका अध्ययन भी यत्नपूर्वक करना चाहिए ।
अन्यथा फिर अनेक प्रसंगोंमें धोखा खाना पड़ता है ॥ ५७ ॥

अन्वय (यतः) धीनिमित्तनिगम प्रपश्यता सता तत् भाविबस्तु अपेक्ष्यते । ततः
साक् अशक्यम् अपि शक्यत । हि सगडेन शिलासृतिः स्वतः भवति ।

अर्थ गृहस्थको निमित्त-शास्त्र या ज्योतिष-शास्त्रका अध्ययन भी करना
चाहिए, जिससे यथोचित भविष्यका दर्शन हो सके । फिर उसके सहारे असंभव
भी संभव बनाया जा सकता है । कारण, सागडे द्वारा बड़ी-से-बड़ी शिलाको भी
हिलाया-चलाया जाता है ॥ ५८ ॥

अर्थशास्त्रमवलोकयन्नृाट् कौशलं समनुभावयेत्तराम् ।

श्रीप्रजासु पदवीं व्रजेत्परां व्यर्थता हि मरणाद्भयङ्करा ॥ ५९ ॥

अर्थशास्त्रमिति । नृाट् सज्जनपुरुषोऽर्थशास्त्रमवलोकयेत् पठेदित्यर्थः । येन श्रीप्रजासु लोकेषु कौशलं चातुर्यमनुभावयेत्तराम् अतिशयेन चातुर्यं प्रबोधयेत् । किञ्च परामुःकुष्टां पदवीञ्च व्रजेत् । हि व्यर्थता वरिद्रता मरणावपि भयङ्करा भौतिकरी वर्तते इति शेषः ॥ ५९ ॥

यातु ताललयमूर्च्छनादिभिर्जैनकीर्तनकलाप्रसादिभिः ।

गीतिरीतिमपि तच्छ्रुत्वात्पुनर्मञ्जुवाक्यमिह विश्वमोहनम् ॥ ६० ॥

यात्विति । पुनर्जैनकीर्तनस्य कलां प्रसादयन्तीति तैः जैनकीर्तनकलाशोभाकरैः ताललयमूर्च्छनादिभिः सङ्गीताङ्गैस्तच्छ्रुत्वात् गीतिशास्त्राद् गीतीनां रीतिः प्रकारस्तामपि यातु शिक्षताम् । यत इह मञ्जुवाक्यं मधुरवचनत्वं विश्वस्य संसारस्य मोहनं वशीकरणमन्तीति शेषः ॥ ६० ॥

कृच्छ्रसाध्यमिव सुष्टुकार्यकृन्मन्त्रतन्त्रमपि चेत्स्वतन्त्रहृत् ।

तन्निवेदिपुरतः परिश्रमात् साधयेदघविराधये पुमान् ॥ ६१ ॥

कृच्छ्रसाध्यमिति । यद्यपि मन्त्रतन्त्रं मन्त्रशास्त्रं कृच्छ्रेण साध्यं कष्टसाधनीय-

अन्वयः : नृाट् अर्थशास्त्रम् अवलोकयेत् येन श्रीप्रजासु कौशलं समनुभावयेत्तराम्, च परां पदवीं व्रजेत् । हि व्यर्थता मरणात् भयङ्करा भवति ।

अर्थः : सज्जन पुरुषको चाहिए कि अर्थशास्त्रका भी अध्ययन करे, जिससे आम लोगोंमें रहते हुए कुशलतापूर्वक जीवनयापन कर सके और प्रतिष्ठा पा सके । अन्यथा धनहीनता मरणसे भी बढ़कर भयंकर दुःखदायिनी होती है ॥ ५९ ॥

अन्वयः : पुनः जैनकीर्तनकलाप्रसादिभिः ताललयमूर्च्छनादिभिः तच्छ्रुत्वात् गीति-रीतिम् अपि यातु । इह मञ्जुवाक्यं विश्वमोहनं (भवति) ।

अर्थः : इसके बाद जिन भगवान्की कीर्तन-कलाके लिए शोभाप्रद ताल, लय, मूर्च्छना आदि संगीतके अंगोंके साथ गीतिके प्रकार भी संगीतशास्त्रसे सीखे । क्योंकि मधुरवाक्यता विश्वको वश करनेवाली होती है ॥ ६० ॥

अन्वयः : मन्त्रतन्त्रं कृच्छ्रसाध्यम् इव, (तथापि) सुष्टुकार्यकृत् । अतः पुमान् स्वतन्त्र-हृत् (चेत्) अघविराधये परिश्रमात् तन्निवेदिपुरतः तदपि साधयेत् ।

अर्थः : यद्यपि मन्त्रशास्त्र कष्टसाध्य प्रतीत होता है, फिर भी है वह उतना

मिष प्रतीवत इति भावः । तथापि तत्पुष्टु कार्यं करोतीति शोभनकर्मकरम्, अस्तीति शेषः । अतः स्वतन्त्रं स्वाधीनं हृद्बयं यस्य स पुमान् पुरुषोऽघानां विराधिस्तस्य पाषाणशाय तन्निवेद्यतीति तन्निवेदी तस्य पुरतस्तन्मपुरुषत्वमीये परिभ्रमात् तवपि साधयेत् ॥ ६१ ॥

वास्तुशास्त्रमवलोकयेन्नरो नास्तु येन निलयो व्यथाकरः ।

अन्यदप्युचितमीक्षमाणकः सम्भजेच्छ्रियमभिप्रमाणकः ॥ ६२ ॥

वास्तुशास्त्रमिति । वास्तुशास्त्रं गृहनिर्माणशास्त्रमपि नरोऽवलोकयेत्, येन निलयो निवासगृहं व्यथां करोतीति व्यथाकरो बाधाकारको नास्तु । एतेभ्यो लोकशास्त्रेभ्योऽन्यदपि यदुचितं ज्ञातुं भवेत् तत्तदीक्षमाणको गृही अभिप्रमाणकः प्रमाणानुसारी भवञ्छ्रियं संभजेत् ॥ ६२ ॥

आर्षवाच्यपि तु दुःश्रुतीरिमाः किन्न पश्यतु गृहे नियुक्तिमान् ।

आममन्नमतिमात्रयाऽशितं चास्तु भस्मकरुजे परं हितम् ॥ ६३ ॥

आर्षवाचीति । इमा उपर्युक्ताः श्रुतय आर्षवाचि यद्यपि दुःश्रुतीरुक्तास्तथापि गृहे नियुक्तिमान् गृही पुरुषः किं न पश्यति, अपि तु अवश्यं पश्यतिस्वयम् । यथाऽतिमात्रया

उपयोगी, शोभन-कार्यकारी भी है । पुरुष यदि स्वतन्त्रचेता हो तो उसे चाहिए कि अपने अभीष्ट कार्योंमें आयी बाधाओंको दूर करनेके लिए मन्त्र-शास्त्रके जानकार पुरुषोंके पास रहकर परिश्रमपूर्वक उसकी भी जानकारी प्राप्त करे ॥ ६१ ॥

अन्वयः : नरः वास्तुशास्त्रम् अपि अवलोकयेत्, येन निलयः व्यथाकरः न अस्तु । तथैव अन्यत् अपि उचितं शास्त्रम् ईक्षमाणकः अभिप्रमाणकः श्रियं संभजेत् ।

अर्थः : गृहस्थको चाहिए कि वास्तुशास्त्रका भी अध्ययन करे, ताकि उसके द्वारा अपना निवासस्थान किसी तरह बाधाकारक न हो । इसके अतिरिक्त और जो लौकिक कला-कुशलताके शास्त्र हैं, उनका भी अध्ययन करनेवाला मनुष्य सबमें चतुर कहलाकर अपने जीवनको संपन्नतासे बिता सकता है ॥ ६२ ॥

अन्वयः : (यद्यपि) इमाः आर्षवाचि दुःश्रुतीः, अपि तु गृहे नियुक्तिमान् किं न पश्यति । अतिमात्रया अशितम् अन्नम् भस्मकरुजे परं हितम् अस्तु ।

अर्थः : यद्यपि ये सब उपर्युक्त शास्त्र ऋषियोंकी भाषामें दुःश्रुति नामसे कहे गये हैं अर्थात् न पढ़नेयोग्य माने गये हैं; फिर भी इन्हें गृहस्थ भी न पढ़ें, ऐसा

अशितमन्त्रम् आत्मवर्षीर्भक्तं भवति, किन्तु तदेव भस्मकचक्षे भस्मकरोगिणे परं हितं भवति ॥ ६३ ॥

नानुयोगसमयेष्विवावरः स्यान्निमित्तकमुखेषु भो नर ।

वाक्तया समुदितेषु चार्हतां मूर्धवत् क्व पदयोः सदङ्गता ॥ ६४ ॥

नानुयोगसमयेष्विति । भो नर, अर्हतां वाक्तया समुदितेषु निमित्तकमुखेषु शास्त्रेषु, अनुयोगसमयेष्विव आवरो न स्यात् यथाऽङ्गवेऽपि सति पदयोश्चरणयोः मूर्धवत् सदङ्गता न भवति ॥ ६४ ॥

ज्ञाप्यमाप्यमथ हाप्यमप्यदः श्रीगिरोऽपि समियाद्ब्रह्मवदः ।

मातुरुच्चरणमात्रतो बुचीत्यादि सङ्कलितुमेति किन्नुचित् ॥ ६५ ॥

ज्ञाप्यमिति । ब्रह्मवदो ज्ञानवाञ्छजनः श्रीगिरो जिनवाण्या अपि ज्ञाप्यं ज्ञानयोग्यम्, आप्यं स्वीकार्यम्, अथ च हाप्यं हानयोग्यमित्यवतिप्रकारं कथनं समियात् प्राप्नुयात् । यथा मातुरुच्चरणमात्रत एव बुचीत्यादिपदं सङ्कलितुं संग्रहीतुं बुद्धिरिति किञ्चित्, अपि तु नैति । बुचीत्यादिपदं तु केवलं शिशोः सम्भालनाय कथ्यते ॥ ६५ ॥

नहीं । क्योंकि अतिमात्रमें भोजन करना आमरोगकारक होनेसे निषिद्ध कहा गया है; फिर भी जिसे भस्मक-रोग हो गया है, उसके लिए तो वह हितकर ही होता है ॥ ६३ ॥

अन्वयः भो नर ! अर्हतां वाक्तया समुदितेषु निमित्तकमुखेषु अनुयोगसमयेषु इव आवरः न स्यात् । हि पदयोः मूर्धवत् सदङ्गता क्व ?

अर्थः भाई ! निमित्तशास्त्र आदि भी भगवान्‌की वाणीके भीतर ही आये हुए हैं, फिर भी उनमें प्रथमानुयोगादि शास्त्रोंके समान आदरणीय नहीं है । देखो, मस्तक भी शरीरका अंग है और पैर भी; फिर भी मस्तकके समान पैरोंकी सदङ्गता नहीं होती ॥ ६४ ॥

अन्वयः ब्रह्मवदः श्रीगिरः अपि ज्ञाप्यम् आप्यम् अथ हाप्यम् अपि अवः समियात् । मातुः उच्चरणमात्रतः बुचि इत्यादि सङ्कलितुं (बुद्धिः) किन्नुचित् एति ।

अर्थः समझदार पुरुषको याद रखना चाहिए कि भगवान् अरर्हताकी वाणीमें भी जाननेयोग्य, प्राप्त करनेयोग्य और छोड़नेयोग्य ऐसा तीन तरहका कथन आता है । देखें, माताएँ अपने छोटे बच्चोंको डरानेके लिए 'बुचि आयी' आदि शब्द कहा करती हैं तो वहाँ माताकी कही बात मानकर क्या कभी वह संग्रह करनेयोग्य होती । उसका प्रयोजन बच्चेको डरानामात्र ही होता है ॥ ६५ ॥

आतु नात्र हितकारि सन्मनो भ्रंशवेदपि तु तत्त्ववर्त्मनः ।

तत्कुशास्त्रमवमन्यतामिति कः श्रयेदवहितं महामतिः ॥ ६६ ॥

जातिविति । यत्किल परत्र अत्र च जातु कदाचित् हितकारि हितकारकं भवति, किञ्च सतां मनः तत्त्वस्य वर्त्म तस्मात् सन्मार्गाद् भ्रंशवेद् द्वीकुशात्, तत् कुशास्त्रं कथ्यते । अतस्तदवमन्यतां त्यज्यताम् । महामतिर्बुद्धिमान् सन् कोऽवहितं हितरहितं मयेत् आभयेत्, न कोऽपीत्यर्थः ॥ ६६ ॥

ना महत्सु नियमेन भक्तिमानस्तु कस्तु पुनरत्र पक्त्रिमा ।

चेद्भवेन्महदनुग्रहपृषद् यैर्मतो हि भुवि पूज्यते दृषद् ॥ ६७ ॥

नेति । ना मनुष्यो महत्सु महापुरुषेषु भक्तिमानस्तु । महत्सु भक्तितोऽभ्यत्र पुनरत्र पृतले कः पक्त्रिमा अभ्यजावः । चेद्यदि महतामनुग्रहस्य पृषदांस्तथाऽस्त्येव पक्त्रिमा । यैर्बहुभिर्भक्तैः सन्मतो दृषत् पाषाणकपडोऽपि भुवि पूज्यते ॥ ६७ ॥

सन्निपातगुणतो निवर्तिनश्चापवर्गिकपथाग्रवर्तिनः ।

यस्य कामपरिवादसादुरो मङ्गलं श्रयतु दर्शनं गुरोः ॥ ६८ ॥

सन्निपातगुणत इति । संसारे पतनं सन्निपातस्तस्य गुणो विषयसेवनं ततो

अन्वयः : (यत्) अत्र जातु हितकारि न, अपि तु सन्मनः तत्त्ववर्त्मनः भ्रंशयेत्, तत् कुशास्त्रम् इति अवमन्यताम् । कः महामतिः अवहितं श्रयेत् ।

अर्थः जो शास्त्र यहाँ लौकिक कार्योंमें हितकर न हो और सज्जनोके मनको तत्त्वके मार्गसे भ्रष्ट करनेवाला हो, (अतः परलोकके लिए भी अनुपयोगी हो,) वह दोनों लोकोंको बिगाड़नेवाला शास्त्र कुशास्त्र है । उसे नहीं पढ़ना चाहिए । जिससे कोई लाभ नहीं, उसे कौन समझदार पुरुष स्वीकार करेगा ? ॥ ६६ ॥

अन्वयः : ना महत्सु नियमेन भक्तिमान् अस्तु । महदनुग्रहपृषद् चेत् भवेत् अत्र तु पुनः कः पक्त्रिमा । हि यैः मतः दृषत् भुवि पूज्यते ।

अर्थः मनुष्य महापुरुषोंके प्रति नियमतः भक्तिमान् बने । महापुरुषोंके अनुग्रहका बिन्दु भी हो तो यहाँ उससे बढ़कर अभ्यता क्या है ? कारण, इन महापुरुषों द्वारा आदृत पाषाण भी इस भूतल पर पूजा जाता है ॥ ६७ ॥

अन्वयः : सन्निपातगुणतः निवर्तिनः च आपवर्गिकपथाग्रवर्तिनः यस्य उरः कामपरिवादसात् (तस्य) गुरोः मङ्गलं दर्शनं श्रयतु ।

निवर्तितः पराङ्मुखस्य, तथा आयुर्वागिकः पन्था मोक्षमार्गस्तस्याप्ये वर्तते, तस्य मोक्ष-
मार्गापेक्षारस्य। यद्वा जनान् मोक्षमार्गे प्रवर्तनशीलस्य, यस्य उरो हृदयं कामपरिबाधसात्
संयुक्तसेवनाविरोधकरं स्वाधेतादृशस्य पुरोदर्शनं मङ्गलं कल्याणकरं भवति । नरस्तच्छ्रयतु
सेवतान् ॥ ६८ ॥

दोषवृत्तसुवयःसमन्वयेष्वाश्रयन्ति गुस्तां जनाश्च ये ।

तान् प्रमाणयतु ना यथोचितं लोकवर्त्मनि समाश्रयन् हितम् ॥ ६९ ॥

दोषवृत्तेति । लोकवर्त्मनि नीतिमार्गे गृहस्थाधमे वा हितं समाश्रयन् ना जनः,
दोषो ज्ञानं, वृत्तं चारित्र्यं, सुवयोऽवस्था, समन्वयः सुकूलमेतेषु च ये जना गुदतामाश्र-
यन्ति तानपि प्रमाणयतु यथोचितं बृद्धबुद्ध्या स्वीकरोतु ॥ ६९ ॥

पार्थिवं समनुकूलयेत्पुमान् यस्य राज्यविषये नियुक्तिमान् ।

अन्यवद्भुजति यद्विरोधिता नाम्बुधौ मकरतोऽरिता हिता ॥ ७० ॥

पार्थिवमिति । पुमान् यस्य राज्ये नियुक्तिमान् तं पार्थिवं नृपं समनुकूलयेत्
अनुकूलमाचरेत् । यस्य विरोधिता प्रतिकूलता क्षत्त्रेण तुल्यं शल्यवच्छूलमिव रुजति
पीडयति । यथा अम्बुधौ समुद्रे मकरतो प्राहस्य अरिता क्षत्रता हिता शुभा न
भवति ॥ ७० ॥

अर्थः सांसारिक विषयोंके सेवनसे सर्वथा दूर रहनेवाले और मोक्षमार्गपर
निरंतर आगे बढ़नेवाले जिनका मन कामवासनासे सर्वथा दूर रहता है, उन
गुरुदेवका मंगलमय दर्शन सदा करते रहना चाहिए ॥ ६८ ॥

अन्वयः ये जनाः दोषवृत्तसुवयःसमन्वयेषु च गुस्तां आश्रयन्ति, तान् लोकवर्त्मनि
हितं समाश्रयन् ना यथोचितं प्रमाणयतु ।

अर्थः जो लोग ज्ञान, चारित्र्य, आयु और कुलपरम्परामें बड़े हों, उन
लोगोंका भी लौकिक मार्गमें हित चाहनेवाला पुरुष यथायोग्य रीतिसे आदर
करता रहे ॥ ६९ ॥

अन्वयः पुमान् यस्य राज्यविषये नियुक्तिमान् (तं) पार्थिवं समनुकूलयेत्, यद्विरो-
धिता शल्यवत् रुजति । अम्बुधौ मकरतः अरिता हिता न (भवति) ।

अर्थः मनुष्यको चाहिए कि जिस राजाके राज्यमें निवास करता है, उसको
प्रसन्न बनाये रखनेकी चेष्टा करे । उसके विरुद्ध कोई काम न करे, क्योंकि
उसके विरुद्ध चलना शल्यके समान हर समय दुःख देता रहता है । समुद्रमें
रहकर मगर-मच्छसे विरोध करना हितावह नहीं होता ॥ ७० ॥

सर्वतो विषयतर्षपाशिनो हन्त संसृतिविलासवासिनः ।

व्यर्थमेव गुरुताप्रकाशिनः के श्रयन्तु किल शर्मनाशिनः ॥ ७१ ॥

सर्वत इति । सर्वतः पूर्णरूपेण विषयानां तर्ष एव वाशोऽस्ति येषां ते तान् विषय-
गुणधारकबुद्ध्यान्, संसृतेविलासास्तेषु वसन्ति तान् विविधारम्भपरिग्रहासक्तान्, व्यर्थं
निष्प्रयोजनं गुरुतां प्रकाशयन्ति तान् गौरवप्रकाशकान्, शर्मं कल्पानं नाशयन्ति यान्
स्ववराहिततत्परान् जनान् के श्रयन्तु सेवन्तां किल, न कोऽपीरवर्षः । हन्तेति खेदे ॥ ७१ ॥

दानमानविनयैर्यथोचितं तोषयन्निह सधर्मिसंहतिम् ।

कृत्यकृद्विमतिनोऽनुकूलयन् संलभेत गृहिधर्मतो जयम् ॥ ७२ ॥

दानमानविनयैरिति । कृत्यं करोतीति कृत्यकृत् कर्तव्याचरणशोको गृही, इह
संसारे सधर्मिणां संहतिं समुदायं दानं च मानश्च विनयश्च तैर्यथोचितं तोषयन्,
विमतिनोऽन्यधर्मावलम्बनश्च अनुकूलयन् प्रसादयन् गृहिणो धर्मस्तस्मात् जयमुत्कर्षं
संलभेत ॥ ७२ ॥

अन्तरङ्गबहिरङ्गशुद्धिमान् धर्म्यकर्मणि रतोऽस्तु बुद्धिमान् ।

श्रीर्यतोऽस्तु नियमेन संवशा मूलमस्ति विनयो हि धर्मसात् ॥ ७३ ॥

अन्वयः : हन्त सर्वतः विषयतर्षपाशिनः संसृतिविलासवासिनः व्यर्थम् एव गुरुता
प्रकाशिनः शर्मनाशिनः किल के श्रयन्तु ।

अर्थः : इन उपर्युक्त पारलौकिक और लौकिक गुरुओंके अतिरिक्त जो विषय-
वासनाके फन्देमें फँसे हुए हैं, विविध आरम्भ-परिग्रहोंमें आसक्त हैं तथा व्यर्थ
ही अपने आपको 'गुरु' कहलवाना चाहते हैं, अपने आपके और औरोंके भी
सुखको नष्ट करनेवाले उन कुगुरुओंपर कौन पुरुष विश्वास करेगा ? ॥ ७१ ॥

अन्वयः : इह कृत्यकृत् जनः सधर्मिसंहतिं दानमानविनयैः यथोचितं तोषयन्
विमतिनः अपि अनुकूलयन् गृहिधर्मतः जयं संलभेत ।

अर्थः : भूतलपर किसी भी अपने अभीष्ट कार्यको कुशलतापूर्वक करना
चाहनेवाले मनुष्यको चाहिए कि यथायोग्य रीतिसे दान-सम्मान और विनय द्वारा
न केवल समानधर्मी लोगोंको संतुष्ट रखे, बल्कि विधर्मी लोगोंको भी अपने अनु-
कूल बनाये रहे और इस तरह अपने गृहस्थ-धर्मसे विजय प्राप्त करे ॥ ७२ ॥

अन्तरङ्गेति । अन्तरङ्गा मानसी बहिरङ्ग शारीरिकी बुद्धिरस्यास्तीति तद्वान्
धर्मं हितं धर्म्यं च तत्कर्म तस्मिन् रतस्तत्परः सन् पुरुषो बुद्धिमान्स्तु । यतः धीर्लक्ष्मी
नियमेन निश्चयेन संवशा सन्त्यग्वशीभूताऽस्तु । हि यस्मात् धर्मसात् धर्मपुरुषो विनय
धियो मूलमस्ति ॥ ७३ ॥

धीमता हृदयशुद्धये सताऽऽस्तिक्यभक्तिधृतिसावधानता ।

स्यागिताऽनुभविता कृतज्ञता नैऋतीच्छद्यमिति चोपलभ्यताम् ॥ ७४ ॥

धीमतेति । धीरस्यास्तीति तेन बुद्धिमता सता सञ्जनपुरुषेषु हृदयस्य बुद्धिस्तः
चित्तशोधनाय, आस्तिक्यम् ईश्वरपरलोकाद्यो विश्वासः, भक्तिधृतिर्धर्म्यं सावधानता चित्तं
कायता, त्यागिता निःस्वार्थता, अनुभवित्वं, कृतज्ञभावः, नैऋतीच्छद्यमप्रतिग्रहश्च उप
लभ्यतां प्राप्यतामित्यर्थः ॥ ७४ ॥

भावनाऽपि तु सदावनाय ना किन्तु भोगविनियोगभृन्मनाः ।

आचरेत् सदिह देशना कृता श्रीमता प्रथमधर्मता मता ॥ ७५ ॥

भावनेति । अपि तु तावद् भावना मनोवृत्तिरेव सदाऽवनाय रक्षणाय भवति

अन्वयः : बुद्धिमान् अन्तरङ्गबहिरङ्गशुद्धिमान् सन् धर्मकर्मणि रतः अस्तु । यः
धीः नियमेन संवशा अस्तु । हि विनयः धर्मसात् मूलम् अस्ति ।

अर्थः : बुद्धिमान् पुरुषको चाहिए कि अंतरंग और बहिरंग शुद्धिको संभ
लते हुए धर्मकार्यमें सदैव संलग्न रहे, जिससे लक्ष्मी सदा वशमें बनी रहे
क्योंकि धर्मका मूल विनय ही है ॥ ७३ ॥

अन्वयः : धीमता सता हृदयशुद्धये आस्तिक्यभक्तिधृतिसावधानता त्यागिता अ
भविता कृतज्ञता नैऋतीच्छद्यं च इति उपलभ्यताम् ।

अर्थः : बुद्धिमान्को चाहिए कि अपने अंतरंगको शुद्ध रखनेके लिए आस्तिक्य
(नरक-स्वर्गादिक है, ऐसी श्रद्धा), भक्ति (गुणोंमें अनुराग), धृति, सा
धानता, त्यागिता (दानशील होना), अनुभविता (प्रत्येक बातका विचा
करना), कृतज्ञता और नैऋतीच्छाय (किसीका भी भला करके उसका बदल
नहीं चाहना) आदि गुणोंको प्राप्त करे ॥ ७४ ॥

अन्वयः : अपि तु भावना सदा अवनाय भवति, किन्तु भोगविनियोगभृन्मनाः नाः।
सद् आचरेत् । (यतः) देशनाकृता श्रीमता सदाचारे प्रथमधर्मता मता ।

किन्तु भोगानां विनिवोगं विभक्तिं तादृशं मनो यस्य स भोगासक्तचित्तो ना गृहस्थो
हृष्यं निर्विषयं कर्तुमशक्तोऽपि सन् यथा स्यात्तथा इह आचरेत्, शरीरवाङ्मनोभि-
र्लोकानुसूलमाचरेदित्याशयः । यतो देवनाकुता धीमताऽर्हता सदाचारे प्रबन्धमंता मता
स्वीकृता ॥ ७५ ॥

भस्मवह्निसमयाम्बुगोमया नैर्जुगुप्स्यसुसमीरणाशयाः ।

ऐहिकव्यवहृतौ तु संविधाकारिणी परिविशुद्धिरष्टधा ॥ ७६ ॥

भस्मेति । ऐहिका व्यवहृतिस्तस्यां लौकिकव्यवहारे संविधाकारिणी लौकिकविधा-
यिनी परिविशुद्धिः पवित्रता भस्म-वह्नि-समय-जल-गोमय-ग्लान्यभाव-शुद्धबायु-शुद्ध-
चित्ताभेदः अष्टधाऽष्टप्रकाराः, मतेति शेषः ॥ ७६ ॥

शोधयन्तु सुधियो यथोदितं वर्तनादि परिणामतो हितम् ।

भस्मना किममुना परिष्कृतं धान्यमस्त्यघुणितं न साम्प्रतम् ॥ ७७ ॥

शोधयन्तिविति । अमुना भस्मना परिष्कृतं संसृष्टं धान्यं गोब्रूपादिकव्युजितं
कीटानुषेधरहितं साम्प्रतमुजितं न भवति किम्, अपि तु भवत्येव । अतः सुधियो बुद्धि-
मन्तोऽमुना यथोदितं परिणामतो हितं शुद्धिसम्पादकं वर्तनादि पात्रादि शोधयन्तु
मार्जयन्तु ॥ ७७ ॥

अर्थः यद्यपि भावनाकी पवित्रता सदा कल्याणके लिए ही कही गयी है;
फिर भी भोगाधीन मनवाले गृहस्थको चाहिए कि वह कमसे कम सदाचारका
अवश्य ध्यान रखे अर्थात् भले पुरुषोंको अच्छी लगनेवाली चेष्टा, आचरण
किया करे । क्योंकि देवना करनेवाले भगवान् सर्वज्ञने सदाचारको ही प्रथम
धर्म बताया है ॥ ७५ ॥

अन्वयः ऐहिकव्यवहृतौ तु संविधाकारिणी परिविशुद्धिः भस्मवह्निसमयाम्बु-
गोमयाः नैर्जुगुप्स्यसुसमीरणाशयाः इति अष्टधा (मता) ।

अर्थः लौकिक व्यवहारमें सुविधा लानेवाली पवित्रताएँ भस्म, अग्नि,
काल, जल, गोबर, ग्लानिका न होना, हवा और भाव शुद्ध होना इस तरह
आठ प्रकारकी बतायी गयी हैं ॥ ७६ ॥

अन्वयः सुधियः परिणामतः हितं यथोदितं वर्तनादि भस्मना शोधयन्तु । साम्प्रतं
अमुना परिष्कृतं धान्यं किम् अघुणितं नास्ति ।

अर्थः विद्वानोंको चाहिए कि अपने उच्छिष्ट बरतन आदिको यथोचित

गोमयेन खलु वेदिलिम्पनप्रायकर्म लभतामितो जनः ।

नास्तु पाषाणविकवित्तयाऽन्वयः किन्तु गव्यमिव चाविकं पयः ॥ ७८ ॥

गोमयेनेति । जनो लोक इतः खलु गोमयेन वेदिलिम्पनप्रायकर्म लभतां प्राप्नोतु । यत्र गोमये पाषाणविकवित्तयाऽन्वयः तस्य भावस्तथा पशुपुरीषतयाऽन्वयः सम्बन्धो नास्तु । किम् आविकं मेघसम्बन्धि पयो गव्यं गोशुग्धमिव भवति ? ॥ ७८ ॥

शुद्धिरस्ति बहुशः क्षणोद्भवा ग्राह्यतामनुभवेत्पयो गवाम् ।

स्वोचितात्समयतः परन्तु वा काल एव परिवर्तको भुवाम् ॥ ७९ ॥

शुद्धिरिति । क्षणोद्भवा-शुद्धिः कालशुद्धिर्बहुशोऽनेकविधा भवति । गवां पयः प्रसृतिसमय एव प्राह्यं न भूत्वा पशानुत्तरं प्राह्यं भवति । काल एव भोगधूमि-कर्मधूमि-भेदाद् भुवां परिवर्तको भवतीत्यर्थः ॥ ७९ ॥

अम्भसा समुचितेन चांशुकभालनादि परिपठ्यतेऽनकम् ।

सम्प्रपश्यति हि किञ्च साधुचिद्वारिचारितमुद्वृत्तं शुचि ॥ ८० ॥

रोतिसे भस्म द्वारा माँजकर शुद्ध कर लें । क्योंकि भस्म द्वारा संस्कारित किया धान्य भी घुनता नहीं, यह हम प्रत्यक्ष देखते ही हैं ॥ ७७ ॥

अन्वयः : जनः इतः खलु गोमयेन वेदिलिम्पनप्रायकर्म लभतां यत्र पाषाणविकवित्तया अन्वयः नास्तु । किन्तु आविकं पयः गव्यम् इव ।

अर्थः : मनुष्यको चाहिए कि वेदीके लिम्पन आदि कार्योंमें गोमयका उपयोग करे । गोमय भी पशुकी विष्टा है, ऐसा समझकर उसे अस्पर्श्य न समझें । कारण, गायका दूध भी दूध है और भेड़का दूध भी दूध है, फिर भी दोनों समान नहीं हैं ॥ ७८ ॥

अन्वयः : क्षणोद्भवा तु शुद्धिः बहुशः अस्ति । गवां पयः स्वोचितात् समयतः परं ग्राह्यताम् अनुभवेत् । कालः एव भुवां परिवर्तकः ।

अर्थः : कालशुद्धि तो अनेक प्रकारकी होती है, जैसे कि रजस्वला स्त्री चौथे दिन शुद्ध होती है । देखिये, गायका दूध बच्चा जननेके साथ ही मनुष्यके ग्रहणयोग्य नहीं हो जाता । यदि कोई भूलसे उसी समय उसका दूध पीने लगे तो वह उसके स्वास्थ्यके लिए हानिकारक होता है । अतः उसे दस-पन्द्रह दिनोंके बाद ग्रहण किया जाता है, यह स्पष्ट है । इसी तरह काल प्रत्येक पदार्थमें परिवर्तन लानेवाला माना गया है ॥ ७९ ॥

अग्निस्तेति । समुचितेन निर्मलेन, अग्निना कलेन आत्मनाधिकारितान्शुक्रं चत्प्र-
मनकं नलसर्वाचितं परिपठयते कथ्यते । किञ्च चारिणि चारितं जलनिमित्तमुत्सलं
काण्डोत्सलं साधुना किन् लज्जानुद्धिः शुचि निर्दोषं च सम्प्रपश्यति किन्, अपि तु
पश्यति ॥ ८० ॥

किट्टिमादिपरिशोधनेऽनलं संबदेदधिपदं समुज्ज्वलम् ।

श्लेषी भुतरसिन् सुराज ते स्वर्णमग्निकलितं हि राजते ॥ ८१ ॥

किट्टिमादीति । हे भुतरसिन् शास्त्रसारम्, हे सुराज ते श्लेषी तव मतिरधिपवं
यथास्थानं किट्टिमादेः परिशोधनं तस्मिन् मलापहरणे समुज्ज्वलं निर्दोषं संबदेत्
स्वीकृतम् । हि यतः स्वर्णमग्निकलितं बह्नितापितमेव राजते शोभते, नान्यथेति
भावः ॥ ८१ ॥

शौकिकैणमदकादिकेष्वितः प्राशुकस्वमथनैर्जुगुप्स्यतः ।

को न संबदति सङ्ग्रहे पुनर्नो घृणोद्धरणमात्रवस्तुनः ॥ ८२ ॥

अन्वयः च समुचितेन अग्निना अंशुकमालनादि अनकं परिपठयते । हि साधुचिद्
चारिचारितं उद्वृत्तं शुचि किं न सम्प्रपश्यति ।

अर्थः निर्मल जलसे घोये वस्त्रादिक निर्दोष माने जाते हैं । क्या सभी
सज्जनोंकी बुद्धि यह स्वीकार नहीं करती कि जलमें कुछ दिन पड़ा उद्वृत्त
निर्दोष होता है, अर्थात् उसे पुनः धोनेकी आवश्यकता नहीं होती ।

विशेषः गृहस्थोंके यहाँ लकड़ीका जो ऊखल होता है, उसे बनवाकर
तत्काल काममें ले लिया जाय तो वह बीध जाता है । अतः उसे दस-पन्द्रह दिनों-
के लिए किसी जलाशयमें रखकर बादमें काममें लाया जाता है, ताकि वह
बीधता नहीं ॥ ८० ॥

अन्वयः हे भुतरसिन् सुराज ! ते श्लेषी किट्टिमादिपरिशोधने अनलम् अधिपदं
समुज्ज्वलं संबदेत् । हि स्वर्णम् अग्निकलितं राजते ।

अर्थः हे शास्त्राध्ययनमें रस लेनेवाले भग्य पुरुष ! तुम्हारी बुद्धि कीट
आदिके हटानेके लिए उज्ज्वल अग्निको समुचित स्वीकार करेगी । कारण,
अग्निके द्वारा तपाया गया सुवर्ण ही चमकदार बनता है ॥ ८१ ॥

अन्वयः अथ शौकिकैणमदकादिविषु इतः नैर्जुगुप्स्यतः प्राशुकस्वं पुनः (अस्ति) ।
नः घृणोद्धरणमात्रवस्तुनः सङ्ग्रहे कः न संबदति ।

कौस्तुभेति । शुक्तिकायां भवं कौस्तिकं कौस्तिकम्, एतस्य भव एतमवकः एतौ भावी
येषां ते तेषु, इतो लोके निर्जुगुप्ताया भावो निर्जुगुप्स्यं तस्माद् ग्लानिरहितत्वाद्येव
प्राप्तुकत्वं निर्दोषत्वमस्ति, पुनर्नोऽस्माकं मध्ये कुत्रोद्धरणमात्रवस्तुनः सम्बन्धे को न
संबन्धति ? तत्र एव संबन्धतीत्यर्थः ॥ ८२ ॥

स्थातुमिष्टफलकादि शोच्यते कीदृगेतदिति केन बोध्यते ।

वाति किन्तु दुरितावधीरणः सर्वतोऽपि पवमान ईरणः ॥ ८३ ॥

स्थातुमिति । इष्टफलकादि काष्ठवाद्यानां यथा स्थातुमिष्यते सर्वतत् कीदृगिति
केन शोच्यते चिन्त्यते, केन बोध्यते कथ्यते, न केनापीत्यर्थः । किन्तु दुरितमवधीरयतीति
दुरितावधीरणः पापप्रलोपकः पवमानः पवित्रताकर ईरणो वायुः सर्वतो वाति
बहति ॥ ८३ ॥

भो यदा स्ववक्षमीक्षितं सदास्मादिशुद्धमिति विद्धि संविदा ।

भाव एव भविनां वरो विधिः सर्वतोऽपरथाऽऽगसां निधिः ॥ ८४ ॥

भो यदेति । भो सञ्जन, अन्नाविज्ञास्यवस्तु यथा स्ववक्षं शक्ययुसारमीक्षितं सत्
शुद्धं भवति, इति संविदा सम्यग्बुद्ध्या विद्धि जानीहि । यतो भाव एव भविनां छयस्थानां

अर्थः फिर मोती, कस्तूरी आदि पदार्थोंमें तो घृणाभावरूप निर्जुगुप्साको
कारण निर्दोषता स्पष्ट ही है । हम लोगोंके बीच कौन ऐसा व्यक्ति है जो निर्धुण
वस्तुओंके संग्रहका समर्थन नहीं करता ॥ ८२ ॥

अन्वयः स्थातुं एतत् इष्टफलकादि कीदृक् इति केन शोच्यते, केन वा उच्यते ?
किन्तु दुरितावधीरणः पवमानः ईरणः सर्वतः अपि वाति ।

अर्थः जब हम लोग कहीं भी ईंट, पत्थर आदि पर बैठना चाहते हैं तो वह
ईंट, पत्थर आदि बैठने योग्य है या नहीं, यह कौन विचार करता है या कौन
कहता है ? सब वस्तुओंको पवित्र करनेवाली वायु सर्वत्र बहती ही रहती
है ॥ ८३ ॥

अन्वयः भो ! यथा स्ववक्षाम् ईक्षितम् अस्मादि संविदा शुद्धं विद्धि । हि भावः एव
भविनां वरः विधिः । अपरथा सर्वतः आगसाम् निधिः ।

अर्थः भाई ! जहाँतक अपना वश चले, वहाँतक अपनी जानकारीमें अपनी
शक्तिभर देखी-समझी अन्नादि वस्तुओंको शुद्ध ही समझो । कारण संसारी
आत्माओंके लिए भाव ही श्रेष्ठ विधि है—कुल करनेयोग्य है । नहीं तो फिर

स्थानां बरो विधिः, अथरथा पुनः सर्वतो हि किलाऽऽगसामपरस्थानां विधिः स्थानं
स्थात् । शोधनामन्तरमपि तत्र अन्तुसम्भवात् ॥ ८४ ॥

आगमोक्तपथतो यथापदं सावधानक उपैति सम्पदम् ।

कोऽथ तत्र किमितीक्षणक्षमो यत्न एव भविनां शुभाश्रमः ॥ ८५ ॥

आगमेति । आगमोक्तपथतः शास्त्रकथिमार्गतो यथापदं यथास्थानं सावधानको
जनः सम्पदं पुण्यरूपासुपैति । अथ पुनस्तत्र कर्तव्यकार्यं किं जीवादि स्याद्वा न वेति
ईक्षणक्षमः कश्चिदस्मो जनः स्यात् । अतो भविनां क्षमस्थानां यत्न एव शुभस्याश्रमः
स्थानमस्ति ॥ ८५ ॥

किं क्व कीदृगिति निर्णयो बृहत्संशयादिक्रुतकौशलं दधत् ।

दिक्षु चान्धतमसायते जगच्चक्षुरत्र परमागमो महत् ॥ ८६ ॥

किं क्वेति । संशयादिना मिथ्याज्ञानेन कृतं सम्पादितं कौशलं सामर्थ्यं दधत् जगत्,
दिक्षु दशसु, अन्धं तमोऽन्धतमोऽन्धतमसं तदुच्चारसीति अन्धतमसायते सन्तमसाच्छन्नं
भवति । अतस्तस्मै पुनः किं क्व कीदृगिति निर्णयो बृहत् कर्तुं शक्यः । अतोऽत्र परमा-
गम एव महच्चक्षुरस्ति, नाग्यत् किञ्चिदिति भावः ॥ ८६ ॥

सर्वत्र पाप हो पापकी आशंका है । अन्यथा पापका अवसर तो सर्वत्र ही संभव
रहता है ॥ ८४ ॥

अन्वयः : आगमोक्तपथतः यथापदं सावधानकः सम्पदम् उपैति । अथ तत्र किम् इति
ईक्षणक्षमः कः । (अतः) भविनां यत्न एव शुभाश्रमः ।

अर्थः : जैसा आगममें बताया गया है, तदनुसार यथावसर सावधानतापूर्वक
काम करनेवाला पुरुष पुण्य-संपत्ति प्राप्त करता है । पुनः उस कर्तव्य-कार्यमें क्या
जीवादि हैं या नहीं, इस बातको छपस्य संसारी आत्मा क्या जान सकता है ?
उसके लिए तो यत्नाचार ही कल्याणका स्थान है । उसीके द्वारा वह अशभसे
बचकर शुभकर्ता होता है ॥ ८५ ॥

अन्वयः : संशयादिक्रुतकौशलं दधत् जगत् दिक्षु अन्धतमसायते । क्व किं कीदृक्
इति निर्णयः बृहत् । (अतः तस्मै) अत्र परमागमः (एव) महत् चक्षुः ।

अर्थः : संशयादि-मिथ्याज्ञानकृत सामर्थ्यशाली यह जगत् दसों दिशाओंमें
गाढ अन्धकाराच्छन्न है । अतः कहीं कौन-सी चीज कैसी है, इसका निर्णय
करना सर्वसाधारण के लिए बहुत अशक्य है । इसलिए यहाँ परमागम ही महान्

धेनुरस्ति महतीह देवता तच्छकृत्प्रस्रवणे निषेवता ।

प्राप्यते सुशुचितेति भक्षणं हा तयोस्तदिति मौढ्यलक्षणम् ॥ ८७ ॥

धेनुरिति । इह लोके धेनुरीः महती देवताऽस्ति, अतस्तस्याः शकृच्च प्रस्रवणञ्च तच्छकृत्प्रस्रवणे गोमयगोमूत्रे सेवमानेन नरेण सुशुचिता पवित्रता प्राप्यते, इति मत्वा यत्तयोर्भक्षणं तन्मौढ्यलक्षणमस्ति, हेति खेदे ॥ ८७ ॥

न त्रिवर्गविषये नियोगिनी नापवर्गपथि चोपयोगिनी ।

श्राद्धतर्पणमुखा समुद्धता भूरिशो भवति लोकमूर्खता ॥ ८८ ॥

न त्रिवर्गेति । श्राद्धञ्च तर्पणञ्च मुखं यस्याः सा श्राद्धतर्पणप्रमुखा क्रिया अहम्भतेन त्रिवर्गविषये धर्मादिविषये नियोगिनी न, च अपवर्गपथि मोक्षमार्गे उपयोगिनी न, न च त्रिवर्गमार्गे समुपयोगिनी । अतः सा भूरिशः समुद्धता लोकमूर्खता भवति ॥ ८८ ॥

सम्पठन्ति मृगचर्म शर्मणे चीर्णवस्त्रमथवा सुकर्मणे ।

इत्यनेकविधमत्यधास्पदमस्ति मौढ्यमिह शुद्धिसम्पदः ॥ ८९ ॥

सम्पठन्तीति । ये अना मृगचर्म शर्मणे कल्याणाय भवति अथवा और्णवस्त्रं सुकर्मणे

चक्षु है । अर्थात् आगममें जो काम जिस तरह करना बताया है, उसे उसी तरह विवेकपूर्वक किया जाय ॥ ८६ ॥

अन्वयः इह धेनुः महती देवता अस्ति । तच्छकृत्प्रस्रवणे निषेवता सुशुचिता प्राप्यते इति (मत्वा) तयोः (यत्) भक्षणं तत् मौढ्यलक्षणम् ।

अर्थः इस भूतलपर गाय बहुत उत्तम देवता है, इसलिए उसके गोमय और गोमूत्रका सेवन करनेवाला पुरुष पवित्रताको प्राप्त होता है । किन्तु ऐसा मानकर यदि कोई गोमय और गोमूत्रका भक्षण करता है, तो खेद है कि वह अविचारिताका लक्षण है ॥ ८७ ॥

अन्वयः श्राद्धतर्पणामुखा (क्रिया) न त्रिवर्गविषये नियोगिनी, न च अपवर्गपथि उपयोगिनी । सा भूरिशः समुद्धता लोकमूर्खता भवति ।

अर्थः श्राद्ध, तर्पण आदि क्रियाएँ अर्हत्-मतसे धर्म-अर्थ-कामरूप त्रिवर्गके लिए विषय नहीं हैं और न वे अपवर्गके लिए ही उपयोगी हैं । ऐसी सारी क्रियाएँ बहुत बड़ी, सर्वाधिक लोकमूर्खता है ॥ ८८ ॥

अन्वयः (ये) मृगचर्म शर्मणे अथवा और्णवस्त्रं सुकर्मणे संपठन्ति, इति अनेक-विधम् अत्यधास्पदम्, इह शुद्धिसम्पदः मौढ्यं (च) अस्ति ।

भवतीति सम्पठन्ति, इत्यनेकविधम् अत्यघास्पदं पापस्थानमस्ति । किञ्च शुद्धिसम्पदः
पावित्र्यसम्पत्तेर्नोद्वयं जाड्यमस्ति ॥ ८९ ॥

यस्त्वनिष्टमृषिभिर्निषेधितं देशितं हृदयहारवद्वितम् ।

अन्यदप्यनुमतादुरीकुरु लोक एव खलु लोकसंगुरुः ॥ ९० ॥

यस्त्वनिष्टमिति । यत्किञ्चिदृषिभिः निषेधितमस्ति तदनिष्टं हानिकरम्, अतः
कदापि न कर्तव्यम् । यत् देशितं विषेयस्वरूपेण निषिद्धं तद् हृदयस्य हारवद्वितकरमिति
मत्वा स्वीकार्यम् । ततोऽन्यदपि सत्तमानुमतादुरीकुरु, यतो लोकस्य गुरुलोक एवेति
सूक्तिः ॥ ९० ॥

विश्वसाद्विषदभावनापरः स्वं यथोचितमथार्पयेन्नरः ।

वर्त्मनि स्थितिविधौ धृतादरः श्वोदरं च परिपूरयत्यरम् ॥ ९१ ॥

विश्वसादिति । स्थितेर्निर्वाहस्य विधियत्र तस्मिन् स्थितिविधौ वर्त्मनि धृत आदरो
येन स गृहीतबिनयो नरो विश्वस्य सम्पूर्णसमाजस्य हितं स्यादिति विश्वसाद् विश्वा
भावना निर्दोषभावना तस्यां परस्तरलीनः सन् यथोचितं यथाशक्यं स्वं न्यायोपाजितं
वित्तमर्पयेत् ब्रह्मात्, अयेति शुभसंवादे । उदरं तु पुनः श्वाप्यरं शीघ्रं परिपूरयति ॥ ९१ ॥

अर्थः जो मृगछाला विछाकर बैठना कल्याणकारी बताते हैं अथवा देव-
पूजनादि जैसे सत्कर्ममें ऊनका वस्त्र पवित्र कहते हैं, इस प्रकारकी विचारधारा
अनेक प्रकारके अत्यन्त पापोंका स्थान है । वह पवित्रतारूप सम्पत्तिके लिए
भारी जड़ता है ॥ ८९ ॥

अन्वयः यत् तु ऋषिभिः निषेधितं तत् अनिष्टम्, (यत्) देशितं च तत् हृदय-
हारवत् हितम् । अन्यदपि अनुमतात् उरीकुरु । यतः खलु लोकः एव लोकसंगुरुः ।

अर्थः जिसका ऋषियोंने निषेध किया है, वह हमारे जीवनके लिए
अनिष्टकर है और जिसका उन्होंने विधान किया है, वह हृदयके हारकी
तरह हमारे लिए उपयोगी है । इसके अतिरिक्त और भी जो सज्जनोंद्वारा
सम्मत हो, उसे स्वीकार करना चाहिए, क्योंकि लोकका गुरु लोक ही
है ॥ ९० ॥

अन्वयः अथ विश्वसात् विशदभावनापरः नरः स्थितिविधौ वर्त्मनि धृतादरः
(सन्) यथोचितं स्वम् अर्पयेत् । उदरं च श्वा अरं परिपूरयति ।

अर्थः विश्वहितकी पवित्र भावनाको रखनेवाला और स्थितिकारी

मिष्टभाषणपुरस्सरं यथा स्वं सदन्नजलदानसम्पत्था ।
संविसर्जनमथागतस्य तु धर्मकर्मणि मुखं गृहीशितुः ॥ ९२ ॥

मिष्टभाषणमिति । अथ आगतस्य गृहे प्राप्तस्य प्राधूर्णिकस्य अन्त्यागतस्य वा मिष्ट-
भाषणपुरस्सरं मधुरवचनपूर्वकं यथास्ववित्तानुसारं, सत्समीचीनं सद्यः सम्पादितमन्न-
बलञ्च तद्योर्दानमेव सम्पत्त्या यस्यां सा संविसर्जनस्य सम्प्रेष्यस्य वार्ता तु गृहीशितुर्धर्म-
कर्मणि पुत्रं सुख्यत्वेन सम्मताऽस्ति ॥ ९२ ॥

प्रत्तमेव नृप विद्धि सृष्टये स्वस्य साम्प्रतमभीष्टपुष्टये ।
यद्भूदेव परिषेचनं भ्रुवस्तुष्टये भवति तद्धि भूरुहः ॥ ९३ ॥

प्रत्तमेवेति । हे नृप, सृष्टये प्रत्तं वत्तमेव किल साम्प्रतमधुना स्वस्याभीष्टपुष्टये
वाञ्छितसिद्धये विद्धि जानीहि । यद्भूदेव भुवः परिषेचनं पृथिव्या आर्त्तकरणं तद् भूरुहो
वृक्षस्य तुष्टये प्रत्तये पुष्टये वा भवति ॥ ९३ ॥

धर्मपात्रमघमर्षकर्मणे कार्यपात्रमथवाऽत्र शर्मणे ।
तर्पयेच्च यद्यसे स्वमर्षयेद्दुर्दृशाः किमिव जीवनं नयेत् ॥ ९४ ॥

मार्गका आदर करनेवाला गृहस्थ यथाशक्ति अपने न्यायोपाजित द्रव्यका दान
भी करता रहे । यों पेट तो कुत्ता भी शीघ्र भर ही लेता है ॥ ९१ ॥

अन्वयः : अथ मिष्टभाषणपुरस्सरं यथा स्वं सदन्नजलदानसम्पत्था आगतस्य संवि-
सर्जनं तु गृहीशितुः धर्मकर्मणि मुखम् ।

अर्थः : मधुरसंभाषणपूर्वक अपनी शक्तिके अनुसार योग्य अन्न और जलका
दान करते हुए अपने घर पर आये अतिथिका समीचीन रूपसे विसर्जन करना
अर्थात् उसे प्रसन्न कर भोजना गृहस्थके धर्मकार्योंमें सबसे मुख्य है ॥ ९२ ॥

अन्वयः : हे नृप ! सृष्टये प्रत्तम् एव साम्प्रतं स्वस्य अभीष्टपुष्टये विद्धि । हि यद्भू-
देवः परिषेचनं भूरुहः तुष्टये एव भवति ।

अर्थः : राजन् ! यह जान लो कि सृष्टिके लिए किया हुआ दान ही आज
अपने अभीष्टके पोषणके लिए होता है । जैसे जमीनमें सींचा हुआ जल वृक्षके
संवर्धनके लिए ही होता है ॥ ९३ ॥

अन्वयः : अथवा धर्मपात्रम् अघमर्षकर्मणे कार्यपात्रम् अत्र शर्मणे तर्पयेत् । पुनः
यद्यसे च स्वं अर्पयेत् । दुर्दृशाः जगः किम् इव जीवनं नयेत् ।

धर्मपात्रमिति । धर्मपात्रं दिग्म्बरसाध्यादि, अथमर्थकर्मणे पापापनोहाय, कार्यपात्रं भृत्यादि, तद्व्यवासात् धर्मणे लौकिकहितसम्पत्तये तर्पयेत् । तथा यज्ञसे कीर्तये स्वमर्थ-
नर्पयेत् इत्याह । एतो दुर्यशा अपकीर्तिमान् जनो जीवन् किमिव कथमिव नयेत् ॥ ९४ ॥

भोजनोपकृतिमेषजश्रुतीः श्रद्धया स नवभक्तिभिः कृती ।

पूरयेद्यतिषु सन्मना गुणगृह्य एव यतिनामहो गणः ॥ ९५ ॥

भोजनेति । स कृती कुशलः सन्मनाः शुद्धचित्तो गृही, यतिषु श्रद्धया नवभक्तिभिः
भोजनमज्ञानमुपकृतिः बस्त्रपात्राद्युपकरणं, भेषजमौषधं श्रुतिः शास्त्रम् एतान् पदाब्जानि-
पयेत् । अहो यतिनां साधूनां गणः समूहो गुणगृह्यते विनयादिगुणैरेव प्राप्यते ॥ ९५ ॥

तर्पयेद्दृषिवरान् सुदृक्पथा मध्यमानपि तटस्थितांस्तथा ।

श्रीवरं स्विवरं च सत्रपः स्वप्रजाङ्गमभिबीभते नृपः ॥ ९६ ॥

तर्पयेदिति । गृहीजनं ऋषिवरान् शास्त्रज्ञानपुस्तान्, मध्यमान् सामान्यान्, तटा-
स्थानुवासीनाम् विरक्तसाधून् शोभनो वृद्धाः पन्था तेन सावरवृष्ट्या तर्पयेत् प्रसाद्येत् ।
यथा सत्रपः सलज्जो नृपः श्रीवरं श्रीमन्तं स्विवरव्यासवरं निर्बलञ्च स्वप्रजाया अङ्ग-
मभिबीभते ॥ ९६ ॥

अर्थः अथवा गृहस्थ अपने संचित पापकर्मको दूर हटानेके लिए धर्म-
पात्र (दिग्म्बर साधु आदि) का संतर्पण करे और ऐहिक जीवन प्रसन्नतासे
बितानेके लिए कार्यपात्रों (भृत्यादि) को आवश्यकताएँ भी यथोचित पूरी
करता रहे । इसके अतिरिक्त अपना यश भूमण्डल पर फैले, इसके लिए
दान भी देता रहे, क्योंकि अपयशी पुरुष जीवन ही कैसे बिता सकेगा ? ॥ ९४ ॥

अन्वयः सः कृती सन्मनाः नवभक्तिभिः यतिषु श्रद्धया भोजनोपकृतिमेषजश्रुतीः
पूरयेत् । अहो यतिनां गणः गुणगृह्यः एव ।

अर्थः कुशल और शुद्धचित्त गृहस्थ गानियोंमें श्रद्धा रखते हुए नवधा
भक्तिद्वारा उनके लिए भोजन, बस्त्र, पात्रादि उपकरण, औषधि और शास्त्रका
दान करता रहे; क्योंकि यतियोंका गण तो विनयादि गुणोंसे ही प्राप्त होता
है ॥ ९५ ॥

अन्वयः ऋषिवरान् मध्यमान् तथा तटस्थितान् (अपि) सुदृक्पथा तर्पयेत् ।
सत्रपः नृपः श्रीवरं स्विवत् श्वरं च स्वप्रजाङ्गम् अभिबीभते ।

अर्थः गृहस्थको चाहिए कि वह जिस प्रकार गुणवान् ऋषिवरोंका आचर

कार्यपात्रमवताद्यथोचितं वस्तु वास्तुमुखमर्पयन् हितम् ।

येन सम्यग्गृह मार्गभावना का गतिर्निश्चि हि दीपकं विना ॥ ९७ ॥

कार्यपात्रमिति । गृही यथोचितं वास्तु गृहं मुखं प्रथमं यत्र तादृशं हितं निर्वाहो-
पयोगि वस्तु अर्पयन् यच्छन् कार्यपात्रं भूत्यमवताद् रजेत् । येनेह सम्यग्-मार्गस्य जीवन-
निर्वाहस्य भावना सौविध्यं स्यात् । हि यतो निशि रात्रौ दीपकं विना का गतिः
स्यात् ॥ ९७ ॥

श्रीत्रिवर्गसहकारिणो जनानात्रिकेष्टिपरिपूतितन्मनाः ।

तान्नयेच्च परितोषयन् धृतिं कुम्भकृत्युपरते क्व वाःस्थितिः ॥ ९८ ॥

श्रीत्रिवर्गेति । अत्र भवा आत्रिका चेष्टिः सुखसम्पत्तिस्तस्याः परिपूतो तन्मनाः
परायणः पुरुषः यदि त्रिवर्गस्य सहकारिणः सहायकान् जनानपि परितोषयन् सन्तोषयन्
धृतिं नयेत् । यतः कुम्भकृत्युपरते वारः स्थितिर्वाःस्थितिः क्व स्यात्, घटाभाव इति
शेषः ॥ ९८ ॥

करे उसी प्रकार समीचीन मार्गको अपनावनेवाले मध्यम साधुओं और तटस्थ
साधुओंको भी संतुष्ट करता रहे । कारण, पानीदार आंखोंवाला राजा श्रीमानों
तथा गरीबोंको भी अपनी प्रजाका अङ्गभी मानना है ॥ ९६ ॥

अन्वय : (गृही) यथोचितं वास्तुमुखं हितं वस्तु अर्पयन् कार्यपात्रम् अवतात्, येन
इह मार्गभावना सम्यक् स्यात् । हि निशि दीपकं विना का गतिः ।

अर्थ : गृहस्थका कर्तव्य है कि यथायोग्य मकान आदि उपयोगी वस्तुएँ
देकर कार्यपात्र यानी नौकर-चाकर आदि को भी संभाल करता रहे, जिससे
जीवन-निर्वाहमें सुविधा बनी रहे । कारण, रात्रिमें दीपकके बिना गति ही क्या
है । अर्थात् रात्रिमें दीपकके बिना जैसे निर्वाह कठिन होता है, वैसे ही ऐसा न
करनेपर गृहस्थ-जीवन भी दूभर बन जाता है ॥ ९७ ॥

अन्वय : आत्रिकेष्टिपरिपूतितन्मनाः तान् श्रीत्रिवर्गसहकारिणो जनान् च परि-
तोषयन् धृतिं नयेत् । कुम्भकृति उपरते वाःस्थितिः क्व ?

अर्थ : ऐहिक जीवन सुख-सुविधासे बितानेकी इच्छावाले गृहस्थको चाहिए
कि अपने त्रिवर्गके साधनमें सहायता करनेवाले लोगोंको भी संतुष्ट करते हुए
उन्हें निराकुल बनाये । अगर कुम्भकार न हो तो हमें बरतन कौन देगा और फिर
हम अपने पीनेका पानी कहाँसे किसमें लायेंगे ॥ ९८ ॥

नष्टमस्तु खलु कष्टमङ्गिनामेवमार्द्रतरभावमङ्गिना ।

देयमन्नवसनाद्यनल्पशः स्यात् परोपकृतये सतां रसः ॥ ९९ ॥

नष्टमस्तिवति । अङ्गिनां प्राणिनां कष्टं नष्टमस्तु खल्वेवम् मार्द्रतराभावस्य अङ्गिभ्यंश्च तेन दयातिकोमलभावरचनेन गृहिषा अनल्पशो बहुवारमन्नवस्त्रादि देयम् । हि सतां सञ्जनानां रसः सन्पस्यादिः परोपकृतये परोपकाराय स्यात् ॥ ९९ ॥

स्वं यथावसरकं सधर्मणे संविधाकरमवश्यकर्मणे ।

कन्यकाकनककम्बलान्विति निर्वपेद्वि जगतां मिथः स्थितिः ॥ १०० ॥

स्वमिति । अवश्यकर्मणे जीवननिर्वाहाय संविधाकरं सुव्यवस्थादायकं यत्किञ्चित् स्वं निजं कन्यकाकनककम्बलान्विति, अत्रान्वितिशब्द आदिवाचकोऽस्ति, सधर्मणे समान-धर्मशीलाय गृहस्थाय निर्वपेत् दद्यात् । हि यस्माज्जगतां जनानां मिथः परस्परं स्थिति-निर्वाहो भवति ॥ १०० ॥

स्वर्णमेव कलितं सुकृताय स्यादिहेति दशधा दुरुपायम् ।^{१०}

दानमुज्झतु भवार्णवसेतुयोग्यतैव सुकृताय तु हेतुः ॥ १०१ ॥

अन्वयः । अङ्गिनां कष्टं नष्टम् अस्तु खलु, एवम् मार्द्रतरभावमङ्गिना अनल्पशः अन्नवसनादि देयम् । यतः सतां रसः परोपकृतये स्यात् ।

अर्थः । निश्चय ही प्राणीमात्रका कष्ट दूर हो जाय, इस प्रकार करुणाकी कोमल भावना रखते हुए गृहस्थ समय-समयपर लोगोंको अन्न, वस्त्र आदि देता रहे । क्योंकि भले पुरुषोंका वैभव तो परोपकारके लिए ही हुआ करता है ॥ ९९ ॥

अन्वयः । यथावसरकं सधर्मणे अवश्यकर्मणे संविधाकरं कन्यकाकनककम्बलान्विति स्वं निर्वपेत् । यतो हि जगतां स्थितिः मिथः भवति ।

अर्थः । गृहस्थ अवसरके अनुसार समानधर्मा गृहस्थको उसके लिए आवश्यक और गृहस्थोचित कार्योंमें सुविधा उत्पन्न करनेवाले कन्या, सुवर्ण कम्बल आदि धन-सम्पत्ति भी दे । क्योंकि संसारमें जीवोंका जीवन-निर्वाह परस्परके सहयोगसे ही होता है ॥ १०० ॥

अन्वयः । इह स्वर्णम् एव कलितं सुकृताय स्यात्, इति दशधा दुरुपायं वानं तत् भवार्णवसेतुः उज्झतु । यतः योग्यतैव सुकृताय हेतुः ।

स्वर्णमिति । इह अस्मिन् प्रसङ्गे स्वर्णमेव कलितं वत्तं सुकृताय पुण्यप्राप्तये भवति किल, इत्यादिक्लेशेण यद्दशधा वशप्रकारं वानं प्रोक्तं तद् वृत्तपायं स्वार्थभावनया प्रतिपादितम् । तद्दानं भवार्णवसेतुः संसारसमुद्रादुत्तरीयुः मनुष्य उज्जतु स्यजतु, यतो योग्यतैव सुकृताय पुण्याय हेतुः ॥ १०१ ॥

नैव वर्त्मपरिहासिणे ददात्युद्धताय तु कदात्मने कदा ।

प्राणहारिणमहो स्फुरन्नयः कोऽत्र सर्पमुपतर्पयेत् स्वयम् ॥ १०२ ॥

नैवेति । वर्त्मपरिहासिणे सन्मार्गबिद्वेषिणे, उद्धताय उद्वृण्वाय कदात्मने कृतप्रणाय कदापि नैव वदाति । स्फुरन्नयो नीतिमान् यथा प्राणहारिणं सर्पमत्र स्वयं क उपतर्पयेत् न कोऽपीत्यर्थः । अहो इति विसमये ॥ १०२ ॥

यत्र यत्किरूपयोगि तत्र तद्दानमप्यनुवदामि पापकृत् ।

नादिताय तु सदर्शिवे घृतं सुष्ठु हीह सुविचारतः कृतम् ॥ १०३ ॥

यत्रेति । यत्र यत्किरूपयोगि तत्र तद्दानमपि पापकृत् पापकारकमनुवदामि । यथा अंबिताय उण्याय कृतं घृतं मोक्षितम्, किन्तु सदर्शिवे प्रबोधाग्नये वत्तं तदेव घृतं सुविचारतः कृतम् ॥ १०३ ॥

अर्थः : यहाँ तो सुवर्णका ही दान देना चाहिए, तभी पुण्य होगा, इस तरहकी विचारधारा लेकर दस प्रकारके दान जो लोकमें प्रसिद्ध हैं, संसारसे पार होना चाहनेवाले मनुष्यको उनसे दूर ही रहना चाहिए । क्योंकि पुण्यका कारण तो योग्यता ही होती है ॥ १०१ ॥

अन्वयः : वर्त्मपरिहासिणे उद्धताय कदात्मने कदाचित् अपि तु नैव वदाति । अहो अत्र प्राणहारिणं सर्पं स्वयं कः उपतर्पयेत् ।

अर्थः : जो सन्मार्गकी हँसी उड़ाता और उससे द्वेष करता है, जो उद्धत स्वभाव और कृतघ्न है, ऐसे पुरुषको कभी कुछ भी नहीं देना चाहिए । देखो, अपने प्राणोंका नाश करनेवाले सर्पको कौन समझदार स्वयं जाकर दूध पिलायेगा ? ॥ १०२ ॥

अन्वयः : यत्र यत् निरूपयोगि तत्र तत् दानम् अपि (अहं) पापकृत् अनुवदामि । यतो हि इह सुविचारतः कृतं सदर्शिवे घृतं सुष्ठु, न तु अंबिताय ।

अर्थः : जहाँ जो वस्तु अनुपयोगी है, प्रस्तुत हानिकर है, वहाँ उसे देना भी पापकारी होता है । क्योंकि जिसकी जठराग्नि प्रज्वलित है, उसीको विचारपूर्वक

स्वान्वयस्य तु सुखस्थितिर्भवेत् सन्निराकुलमतिः स्वयं भवेत् ।
सर्वमित्यमुचिताय दीयतां हीङ्गितं स्वपरशर्मणे सताम् ॥ १०४ ॥

स्वान्वयस्येति । अस्मिन् भवे सन् सज्जनः स्वयं तु निराकुला मतिर्यस्य स्वस्व-
बुद्धिर्भवेत्, स्वान्वयस्य स्वबंशस्य तु सुखस्थितिर्भवेदिति मनसिष्ठस्य सर्वं स्वपरिकरमुचि-
ताय सत्यात्राय दीयताम् । हि सतामिङ्गितं स्वपरशर्मणे भवति ॥ १०४ ॥

स्वं यशोऽग्रजननामसंस्मृतिरित्यनेकविधकारणोद्भूतिः ।
कल्प्यतां भविषु भावनोच्छ्रितस्तावतैव हि पथः प्रतिष्ठितः ॥ १०५ ॥

स्वमिति । स्वमात्मीयं यशः स्याद्, अग्रजनानां पितॄणां नाम्नः संस्मृतिर्भवेत्,
भविषु लोकेषु भावनाया उच्छ्रितः सङ्गाजबुद्धिर्भवति अनेकविधानां कारणानां जिन-
मन्दिर-धर्मशालादीनां निर्माणरूपोद्भूतिः कल्प्यतां रच्यताम् । हि यतस्तावतैव पथः
सन्मार्गस्य प्रतिष्ठितमर्यादा सम्भवेत् ॥ १०५ ॥

नित्यमित्यनुनयप्रयच्छने स्तोऽथ पर्वणि विशेषतोऽङ्गिने ।
कर्मणी च परमार्थशंसिने शीलसंयमवते सुजीविने ॥ १०६ ॥

दिया हुआ घो ठीक होता है । रोगीके लिए । दिया बहो घृत हानिकर ही
होता है ॥ १०३ ॥

अन्वयः : स्वान्वयस्य तु सुखस्थितिः भवेत्, स्वयं च जनः अस्मिन् भवे सन् निराकुल-
मतिः भवेत्, इत्यम् उचिताय सर्वम् अपि दीयताम् । हि सताम् इङ्गितं स्वपरशर्मणे भवति ।

अर्थः : मनुष्यको चाहिए कि अपने कुलका सुखसे निर्वाह होता रहे और
स्वयं इस संसारमें निराकुल होकर परमात्माकी आराधना कर सके, यह
ध्यानमें रखकर जीवनभर सुयोग्य पुरुषके लिए अपना सब कुछ देता रहे ।
क्योंकि सत्पुरुषोंकी चेष्टाएँ तो अपने और पराये दोनोंके कल्याणके लिए ही
होती हैं ॥ १०४ ॥

अन्वयः : स्वं यशः अग्रजननामसंस्मृतिः भविषु भावनोच्छ्रितः इति अनेकविध-
कारणोद्भूतिः कल्प्यताम् । हि तावता एव पथः प्रतिष्ठितः (भवेत्) ।

अर्थः : इसके अतिरिक्त गृहस्थको चाहिए कि अपना तो यश ही और
पूर्वजोंकी याद बनी रहे तथा सर्वसाधारणमें सद्भावनाकी जागृति हो, इसलिए
जिन-मन्दिर, धर्मशाला आदि परोपकारके अनेक साधन भी जुटाता रहे, जिससे
सन्मार्गकी प्रतिष्ठा बनी रहे ॥ १०५ ॥

नित्यमिति । इति पूर्वोक्तप्रकारेण परमार्थं शंसति तस्मै धर्माचरणशीलाय, शील-संयमयुक्ताय, सुजीविने शुद्धजीवनायाङ्गिने सद्गृहस्थाय नित्यमनुनयश्च प्रयच्छन्तश्च पूजनं दानञ्च द्वे कर्मणी कर्तव्ये । अथ पर्वणि पर्वदिने तु विशेषत एव कर्तव्ये ॥ १०६ ॥

तानवोपमिति मानवोचितं सज्जनैः सह समत्तु रोचितम् ।

उद्भवत् सममरिक्तभाजनस्तद्धि सङ्ग्रहणता गृहीशिनः ॥ १०७ ॥

तानवोपमितीति । तनोरियं तानवी या उपमितिर्यत्र आयुर्वेदशास्त्रसम्मतमित्यर्थः । मानवोचितं मांसादिरहितं वर्णगन्धादिभिः प्रशस्तं तादृशमन्नं सज्जनैर्बन्धुमित्रादिभिः सह पङ्क्तिबद्धो भूत्वा समत्तु भक्षयतु । पुनः अरिक्तभाजनोऽनिःशेषितान्नभाजन एव सर्वैः समम् उद्भवेत् उत्तिष्ठेत् । तद्धि गृहीशिनो गृहस्थस्य सङ्ग्रहणता सामाजिकताऽस्ति ॥ १०७ ॥

देवसेव्यमवगाढहृन्नर आर्षवर्त्मनि तु यो धृतादरः ।

सोऽपपङ्क्त्यनवशेषमाहरत्वत्रिवर्गपरिपूर्तितत्परः ॥ १०८ ॥

देवसेव्यमिति । यस्तु पुनरंनं आर्षवर्त्मनि धृतादरो नैष्ठिक इत्यर्थः । तथा च

अन्वयः : इति परमार्थशसिने शीलसंयमवते सुजीविने अङ्गिने नित्यम् अनुनय-प्रयच्छन् कर्मणी स्तः । अथ पर्वणि तु विशेषतः स्तः ।

अर्थः : इस प्रकार परमार्थकी श्रद्धा रखनेवाले और शील-संयमसे युक्त तथा भली आजीविकावाले मनुष्यके लिए आचार्योंने यह देवपूजन और दानरूप जो दो काम बताये हैं, वे नित्य ही करने चाहिए । फिर पर्व आदि विशेष अवसरों-पर तो इन दोनों कार्योंका विशेष रूपसे सम्पादन करना चाहिए ॥ १०६ ॥

अन्वयः : गृही तानवोपमिति मानवोचितं रोचितं सज्जनैः सह समत्तु । पुनः अरिक्त-भाजनः समम् उद्भवेत् । तद्धि गृहीनः सङ्ग्रहणता अस्ति ।

अर्थः : दान और पूजाके अनन्तर गृहस्थको चाहिए कि वह मनुष्योचित (जिसका कि समर्थन आयुर्वेदशास्त्रसे होता हो) तथा अपने आपके लिए रुचिकर निरामिष भोजन अपने कुटुम्बवर्गके साथ एक पंक्तिमें बैठकर क्रिया करे । थालमें कुछ छोड़कर ही सबके साथ उठे । यह गृहस्थको सामाजिक सभ्यता है ॥ १०७ ॥

अन्वयः : यः तु आर्षवर्त्मनि धृतादरः अवगाढहृत् नरः अत्रिवर्गपरिपूर्तितत्परः, सः अपपङ्क्ति अनवशेषं देवसेव्यम् आहरतु ।

योऽग्निवर्गपरिपूतितस्वरो गौणीकृतत्रिवर्गमार्गोऽप्यवर्गमार्गाभिमुखः सोऽप्यपङ्क्तिः पङ्क्तिवर्ज
यथा स्यात्सथा अवशेषं देवैर्भुविभिः सेष्यं ब्रह्मण्योर्यं तद्वनवशेषमन्मन् आहरतु
भक्षयतु ॥ १०८ ॥

राक्षसाशनमुपात्तामसं नाश्चि पाशविकमप्युतावशम् ।

तद्द्वयं परिहरेत् दूरतः कः किलास्तु सुजनोऽपदे रतः ॥ १०९ ॥

राक्षसाशनमिति । राक्षसानामशनं किल उपात्तामसं तमोगुणयुक्तं तन्नाशि
मनुष्यताया नाशकं तथा पाशविकं पशुभक्षण्यं तदवशनिन्द्रियलम्पटतापूर्णं तदपि नाशि,
अतस्तद्द्वयं दूरतः परिहरेत् । यः कः सज्जनो योऽपदे अयोग्यस्थाने रतोऽनुरक्तः स्यात्,
न कोऽपीत्यर्थः ॥ १०९ ॥

सर्वस्यार्थकुलस्य साधकतया सार्थीकृतात्मप्रथं

निष्कादर्यतदात्वमूलहरणं तीर्थाय सम्यक्कथम् ।

अर्थं स्वोचितवृत्तितो ह्यनुभवेदर्थानुबन्धेन यः

स श्रीमान् मुदमेति तावदभितः शश्वत्प्रतिष्ठाश्रयः ॥ ११० ॥

अर्थः इन्हीं गृहस्थोंमें जो आर्ष-मार्गका आदर करनेवाला हो, जिसका हृदय
सुदृढ़ हो और त्रिवर्ग-मार्गकी ओरसे हटकर जिसका झुकाव मोक्षमार्गकी ओर
हो गया हो, ऐसा व्यक्ति पङ्क्ति-भोजन न करके अकेला ही शुद्ध भोजन करे और
जूठन न छोड़े ॥ १०८ ॥

अन्वयः उपात्तामसं राक्षसाशनं नाशि, उत पाशविकम् अपि अवशम्, तद्द्वयं तु
दूरतः परिहरेत् । कः सुजनः किल अपदे रतः अस्तु ।

अर्थः तामसता रखनेवाला राक्षसाशन (मद्य-मांसादिरूप भोजन) मान-
वताका नाशक है और पाशविक भोजन, जो इन्द्रिय-लम्पटताको लिये होता
है, वह भी अपने आपका बिगाड़ करनेवाला, नाशक है । इन दोनों तरहके
भोजनोंको मनुष्य दूरसे ही छोड़ दे, क्योंकि समझदार मनुष्य अयोग्य स्थानमें
प्रवृत्ति कैसे कर सकता है ? ॥ १०९ ॥

अन्वयः सर्वस्य अर्थकुलस्य साधकतया सार्थीकृतात्मप्रथं निष्कादर्यतदात्वमूल-
हरणं तीर्थाय सम्यक्कथम् अर्थं यः स्वोचितवृत्तितः अर्थानुबन्धेन अनुभवेत्, हि सः
श्रीमान् शश्वत्-प्रतिष्ठाश्रयः सन् तावत् अभितः भुवम् एति ।

सर्वस्येति । अर्थाः प्रयोजनानि तेषां कुलं समुदायस्तस्य सर्वस्य साधकतया सार्थो-
 कृता सफलता नीताऽऽत्मनः स्वस्य प्रथा संज्ञा येन तम्, कार्यं कृपुणत्वं तदात्वं तत्काल
 एव निःशेषीकरणं, मूलहरणं सर्वस्वविनाशनं, एतैस्त्रिभिर्बोधैर्ब्रजितं, तीर्थाय धर्मक्षेत्राय
 सन्यक् समीचीना कथा यस्य तं संविभागीकृतमित्यर्थः । तमर्थम् अर्थानुबन्धेन भविष्यदर्थ-
 जन्मसाधकत्वेन, स्वोचितवृत्तितो निजकुलपरम्परायात्तद्व्यवहारेण अनुभवेत् । हीति निश्च-
 येन । स श्रीमान् शश्वत्प्रतिष्ठाभ्यः निरन्तरगौरवाधारे भवन्, अभितः सर्वथा मुदयेति
 प्रसन्नतामनुभवति । तावदिति वाच्यालङ्कारे ॥ ११० ॥

शस्त्रोपजीविवार्ताजीविजनाः सन्त्यथो द्विजन्मानः ।

कारुकुशीलवकर्मणि रतेषु संस्कारधारा न ॥ १११ ॥

शस्त्रोपजीवीति । शस्त्रोपजीविनः क्षत्रियाः, वार्ताजीविनो वैश्यजनाः सन्ति ।
 अथो पुनर्द्विजन्मानो विप्राश्च सन्ति । काचः शिल्पी, कुशीलवो नटस्तस्य कर्म नर्तनम् । एत-
 द्विद्याकर्मण उपलक्षणम्, तस्मिन् रतेषु शिल्पविद्योपजीविषूत्रेषु संस्कारधारा नास्ति,
 परम्परागत-गर्भाधानाधिक्रिया न विद्यते ॥ १११ ॥

अस्तु सर्वजनशर्मकरणं जीविका भुजभूयोऽसिधारणम् ।

निर्वलस्य बलिना विदारणमन्यथा सहजकं सुधारण ॥ ११२ ॥

अर्थः जो मनुष्यकी सब तरहकी अभिलाषाओंका साधन है, अत एव
 जिसने अपने 'अर्थ' नामको सार्थक कर बताया है और जो १. कंजूसी,
 २. जितना खाना उतना ही कमाना और ३. मूलसे भी खर्च कर देना इन तीन
 दोषोंसे रहित है तथा तीर्थस्थानोंके लिए सहजमें लगाया जाता है, ऐसे अर्थका
 मनुष्य अर्थानुबन्धद्वारा अपने कुलयोग्य आजीविका चलाते हुए उपार्जन करे ।
 निश्चय ही ऐसा करनेवाला मनुष्य दुनियामें निरन्तर प्रतिष्ठाका पात्र बनकर
 सर्वथा प्रसन्नता का अनुभव करता है ॥ ११० ॥

अन्वयः । अथ शस्त्रोपजीविवार्ताजीविजनाः द्विजन्मानः सन्ति । कारुकुशीलवकर्मणि
 रतेषु संस्कारधाराः न भवन्ति ।

अर्थः प्रजामें जो शस्त्रोंसे आजीविका करनेवाले हैं तथा खेती और व्यापार
 करनेवाले हैं एवं जो द्विज लोग हैं, उनका दूसरा जन्म (संस्कार-जन्म) भी
 होता है । किन्तु शिल्पी, नट आदि विद्याओंसे आजीविका चलानेवाले शूद्रोंमें
 गर्भाधानादि संस्कारोंकी धारा नहीं हुआ करती ॥ १११ ॥

अस्तिवति । हे सुधारण, प्रशस्तधारणाशक्तिम्, भुजाभ्यां स्वबाहुभ्यावेव भवति स्वास्तित्वं रक्षतीति भुजभूस्तस्य अत्रियस्य असिधारणं जीविकाऽस्ति, साऽस्त्येव । यतः सा सर्वजनानां शर्मकारणमस्ति । अन्यथा तु निर्बलस्य बलिना विदारणं सहजकं स्यात् ॥ ११२ ॥

कृषिकृत्परिपोषणेन राज्ञां दधदायव्ययलेखनप्रतिज्ञाम् ।
नयनानयनैश्च वस्तुनो वा निगमो विश्वविपन्निवारको वा ॥ ११३ ॥

कृषिकृत्विति । कृषिकृतां कृषकाणां परिपोषणसंरक्षणं तेन सह राज्ञां नृपाणाम् आयव्यययोल्लेखनस्य प्रतिज्ञां दधदायरयम् निगमो बणिगज्जो वस्तुनो जीवनोपयोगिपदार्थस्य अन्नादेरितस्ततो नयनानयनैर्बन्धुप्रकारैः प्रेषणप्रापणैर्विश्वस्य विपदां निवारको भवति ॥ ११३ ॥

करकौशलेन च कलाबलेन कुम्भादिनर्तनादिबला ।

शुश्रूषणं हि शूद्राजीवा खलु विश्वतोमुद्रा ॥ ११४ ॥

करकौशलेनेति । करस्य कौशलं चातुर्यं तेन, कलाया बलं सामर्थ्यं तेन च कुम्भादि-
करणं नर्तनादिसम्पादनश्च बलं यस्याः सा, तथा सर्ववर्णानां शुश्रूषणं सेवनमित्यादि

अन्वयः : हे सुधारण ! भुजभुवः जीविका असिधारणं यत् सर्वजनशर्मकारणम् अस्तु ।
अन्यथा बलिना निर्बलस्य विदारणं सहजकम् ।

अर्थः : हे अच्छी धारणावाले जयकुमार ! क्षत्रिय लोगोंकी आजोविका शस्त्र
धारण करना माना गया है, जो आम प्रजाके लिए कल्याणका कारण होता है ।
क्योंकि उसके न रहनेपर बलवान्द्वारा निर्बलका मारा जाना स्वाभाविक
हो जाता है ॥ ११२ ॥

अन्वयः : निगमः वा कृषिकृत् परिपोषणेन राज्ञाम् आयव्ययलेखनप्रतिज्ञां दधत्
वस्तुनः च नयनानयनैः विश्वविपन्निवारकः (भवति) ।

अर्थः : वैश्य या कृषक लोगोंका पोषण करनेके साथ-साथ राजाओंके आय-
व्ययका हिसाब भी रखता है और जीवनोपयोगी वस्तुओंको यहाँसे वहाँ पहुँचाता
है । अतएव वह आम प्रजाकी विपत्तिको दूर करनेवाला है ॥ ११३ ॥

अन्वयः : करकौशलेन कलाबलेन च कुम्भादिनर्तनादिबला शुश्रूषणं शूद्राजीवा या,
सा हि विश्वतोमुद्रा खलु ।

शूद्राणामाजीवा जीविका विश्वतः सर्वेषां मुबं हर्षं राति बवात्पेवंभूता कलु ॥ ११४ ॥

निजनिजकर्मणि कुशलाः परथाऽमी मूर्च्छिन् संपतन्मुशलाः ।

किमु मस्तकेन चरणं पद्भ्यामथवा समुद्धरणम् ॥ ११५ ॥

निजनिजेति । अमी सर्वे निजनिजकर्मणि कुशलाः सन्तु, अन्योऽन्यजीविकासु आक्रमणं न कुर्वन्तिवत्यर्थः । परथाऽन्यथा पुनः सर्वे स्वहस्तेन मूर्च्छिन् मस्तके सम्पतन्मुशलं येषां ते तथा स्युः । यतो मस्तकेन चरणं गमनं अथवा पद्भ्यां समुद्धरणं भारोत्पापनं भवति किमु ॥ ११५ ॥

स्वान्वयकर्मकृदस्मादस्तु समारब्धपापपथभस्मा ।

क्वचिदाश्रमे समुचिते निरतोऽसावात्मने रुचिते ॥ ११६ ॥

स्वान्वयेति । अस्मात्कारणात् जनः स्वान्वयस्य स्वकालस्य कर्म करोति तादृशोऽस्तु । किञ्च, समारब्ध आरब्धः पापपथस्य भस्म येन सः दुरितनाशतत्परः स्यात् । असी क्वचिद् आत्मने रुचिते प्रिये समुचिते आश्रमे निरतस्तत्परः स्यात् ॥ ११६ ॥

अर्थः घड़ा आदि बनानेरूप शिल्पकलाद्वारा अथवा नाचना-गाना आदि कला-कौशलद्वारा प्रजाकी सेवा करना और उसे प्रसन्न करते रहना शूद्रोंकी आजीविका है, जो निश्चय ही सबको हर्ष-सुख देनेवाली है ॥ ११४ ॥

अन्वयः अमी निजनिजकर्मणि कुशलाः (सन्तु) । परथा पुनः मूर्च्छिन् संपतन्मुशलाः । (यतः) मस्तकेन चरणम् अथवा पद्भ्यां समुद्धरणं किमु ।

अर्थः ये सभी लोग अपने-अपने कुलके अनुसार आजीविका चलानेमें कुशल बने रहें, एक दूसरेकी आजीविका पर आक्रमण करनेका विचार न करें । नहीं तो फिर अपने हाथसे ही अपने सिरमें मूसल मारनेवाला हिंसा हो सकता है । क्योंकि क्या कभी मस्तकसे चलना अथवा पैरोंसे बोझा ढोना बन सकता है ॥ ११५ ॥

अन्वयः अस्मात् (जनः) स्वान्वयकर्मकृत् समारब्धपापपथभस्मा आत्मनः रुचिते क्वचित् समुचिते आश्रमे निरतः (स्यात्) ।

अर्थः इसीलिए मनुष्यको चाहिए कि वह अपने कुलक्रमसे आयी हुई आजीविकाको चलाता रहे और पाप-पाखण्डसे बचता रहे एवं जैसा अपने आपको रुचे, उसी समुचित आश्रममें निरत रहकर अपना जीवन बिताये । लेकिन जिस आश्रमको जब तक अपनाये रहे, तबतक उस आश्रमके नियमोंका उल्लंघन कभी न करे ॥ ११६ ॥

वर्णिगेहिवनवासियोगिनामाश्रमान् परिपठन्ति ते जिनाः ।

नीतिरस्त्यखिलमर्त्यभोगिनी सूक्तिरेव वृषभृन्नियोगिनी ॥ ११७ ॥

वर्णिगेहीति । ते लोकख्याता जिना आश्रमान् वर्णि-गेहि-वनवासि-योगिनां भेदेन वृषभृत् पठन्ति । तत्र नीतिस्तु तत्सदाश्रमगतान् निखिलान् मर्त्यान् भुनक्त्येति । किन्तु सूक्ति-स्तत्सदाश्रमगतानां मध्ये वृषभृतां तदाश्रमगतनियमपालकानामेव नियोगिनी ॥ ११७ ॥

स्वस्वकर्मनिरतास्तु धारयन् तद्गतोपनियमान् सुधारयन् ।

सारयन् पथि निजं पगनथाऽऽधारयेन्नृपतिरीतिहृत्कथाः ॥ ११८ ॥

स्वस्वकर्मैति । अथ नृपतिः शासकस्तद्गतान् वर्णाश्रमगतान् उपनियमान् सुधारयन्, आश्रमस्थान् स्वस्वकर्मतत्परान् धारयन् निजमथ परान् प्रजाजनान् धारयन् संस्थापयन् सन्, ईति हरतीति ईतिहृत्कथाः पुरातनपुरुषाणामुपब्रह्महराः कथाः आधारयेत्, यतः किल निराकुलता भवेदिति शेषः ॥ ११८ ॥

अन्वयः : ते जिनाः वर्णिगेहिवनवासियोगिनाम् आश्रमान् परिपठन्ति । तत्र नीतिः अखिलमर्त्यभोगिनी (अस्ति) । किन्तु सूक्तिः वृषभृन्नियोगिनी एव ।

अर्थः : ब्रह्मचर्य-आश्रम, गृहस्थाश्रम, वानप्रस्थ-आश्रम और संन्यास-आश्रमके भेदसे आश्रम चार तरहके बताये हैं । वहाँ नीति तो उस-उस आश्रममें रहने-जाले सभी लोगोंको उस आश्रम वाला मानती है । किन्तु सन्तोंकी सूक्ति जिस आश्रममें वह पुरुष है, उस-उस आश्रमके नियमोंका पूर्ण पालन करनेपर ही उसे उस आश्रमवाला कहती है ।

विशेषः : सामान्य नीति तो सभी साधुओंको 'साधु' कहती है । किन्तु संतोंकी वाणीमें तो आत्महितके साधक तथा साधुओंके योग्य कर्तव्योंमें निरत रहनेवाले साधु ही 'साधु' कहे जाते हैं । ऐसे ही अन्य आश्रमोंके विषयमें भी समझना चाहिए ॥ ११७ ॥

अन्वयः : अथ नृपतिः (तान्) स्वस्वकर्मनिरतान् धारयन् तद्गतोपनियमान् च सुधारयन् निजं परान् (च) पथि सारयन् ईतिहृत्कथाः आधारयेत् ।

अर्थः : अब जो राजा है, उसका कर्तव्य है कि प्रत्येक आश्रमवासीको उस-उस आश्रमके कर्मों, नियमोंपर चलाता रहे । समय-समयपर उनके लिए जिस तरह वे ठीक चल सकें, वैसे उपनियम बनाता रहे । स्वयं सन्मार्गपर चले तथा दूसरोंको भी सन्मार्ग पर लगाये रहे तथा एतदर्थ ईति-भीति आदि दूर करनेवाले उपाय भी करता रहे ॥ ११८ ॥

सर्वतो विनयताऽसतीं सतीं भूरिशोऽभिनयता समुन्नतिम् ।

तन्यते तनयवन्महीभुजाऽऽदर्शवर्त्मपरिणाहिनी प्रजा ॥ ११९ ॥

सर्वत इति । असतीं बुद्धां प्रजां सर्वतः समन्ताद्यथा स्यात्तथा विनयतां नञ्प्रतां नयता, सतीं शोभनां प्रजां भूरिशोऽनेकप्रकारेण समुन्नतिमभिनयता महीभुजा राजा तनयवत् पुत्रवत् आदर्शवर्त्मपरिणाहिनी प्रशस्तमार्गगामिनी प्रजाः तन्यते विधीयते ॥ ११९ ॥

धर्मार्थकामेषु जनाननीतिं नेतुं नृपस्यास्तु सदैव नीतिः ।

त्रयीह वार्ताऽपि तु दण्डनीतिः प्रयोजनीयाथ यथाप्रतीति ॥ १२० ॥

धर्मार्थेति । जनान् धर्मार्थकामेषु त्रिषु अनीतिनीतिवर्ष्यं यथा स्यात्तथा नेतुं प्रवर्तयितुं नृपस्य नीतिः सर्वेवास्तु । अथात इह त्रयी, वार्ता अपि तु पुनर्वण्डनीतिः यथाप्रतीति यत्र यथासम्भवं तथा प्रयोजनीया ॥ १२० ॥

वारितुं तु परचक्रमुद्यतः सामदामपरिहारभेदतः ।

प्राग्वाभिवलमन्त्रशक्तिमान् शास्ति सम्यगवर्निं पुमानिमाम् ॥ १२१ ॥

अन्वयः । असतीं सर्वतः विनयता सतीं च भूरिशः समुन्नतिम् अभिनयता महीभुजा तनयवत् आदर्शवर्त्मपरिणाहिनी प्रजाः तन्यते ।

अर्थः । उद्दण्ड हो जानेवाली प्रजाको तो हर तरहसे दबाकर, किन्तु समीचीन मार्गपर चलनेवाली प्रजाको अनेक तरहके उपार्योंद्वारा उन्नति पथपर ले जाते हुए राजाको चाहिए कि वह अपने पुत्रके समान उसे आदर्श-मार्गका अनुसरण करनेवाली बनाये रखे ॥ ११९ ॥

अन्वयः । नृपस्य नीतिः सदैव जनान् धर्मार्थकामेषु अनीतिं नेतुम् अस्तु । अथ इह यथाप्रतीति त्रयी वार्ता अपि तु दण्डनीतिः प्रयोजनीया ।

अर्थः । राजाका कर्तव्य है कि वह अपनी प्रजाके लोगोंको धर्मार्थ-कामरूप त्रिवर्ग-मार्गमें अनीतिसे बचाते हुए लगाये रखे । इसके लिए उसे चाहिए कि यथासमय वह त्रयी, वार्ता और और दण्डनीतिसे काम लेता रहे ।

विशेषः । लौकिक सदाचरणोंके नियमोंका संग्रह करना 'त्रयी' कहलाती है । वर्णाश्रमोंके नियमोंके अनुसार आज्ञाविकाका विधान करना 'वार्ता' और अपराधियोंको यथायोग्य दण्ड देना 'दण्डनीति' कहलाती है ॥ १२० ॥

अन्वयः । प्राग्वाभिवलमन्त्रशक्तिमान् सामदामपरिहारभेदतः परचक्रं वारितुम् उद्यतः पुमान् इमाम् अवर्निं सम्यक् शास्ति ।

वारितुमिति । प्रभाषोत्साहमन्त्रशक्तिमान् पुमान् नृपतिः सामवानवण्डभेदरूपैरुपायैः परचक्रं शत्रुसमूहं वारितुमुपरोद्धृमुद्यतः सम्पन्नः सन् इमामवानि सम्यक्प्रकारेण ज्ञास्ति ॥ १२१ ॥

इत्थमात्मसमयानुसारतः सम्प्रवृत्तिपर आप्रदोषतः ।

प्रार्थयेत् प्रभुमभिन्नचेतसा चित्स्थितिर्हि परिशुद्धिरेनसाम् ॥ १२२ ॥

इत्थमिति । इत्थमुपयुक्तप्रकारेण, आत्मसमयानुसारतः आप्रदोषतः सायं यावत् संप्रवृत्तिपरः कर्तव्यनिरतः सन्नाथात्र सन्ध्यासमयेऽभिन्नचेतसा परमात्मनि मनःप्रणिधानेन प्रभुं प्रार्थयेत् । हि यस्मात् चित्ति परमात्मनि स्थितिरेनसां पापानां परिशुद्धिः शोधनकारिणी भवति ॥ १२२ ॥

स्वस्थानाङ्कितकाममङ्गलविधौ निर्जल्पतल्पं क्रमे-
न्नित्यद्योतितदीपकेऽपि सद्ने पत्न्या समं विश्रमेत् ।

प्रेमालापपरः समर्थनकरश्चर्तुप्रदानस्य स
यावत्तुष्टि सुभावपुष्टिविषये निर्णीतरेवारसः ॥ १२३ ॥

स्वस्थानेति । स्वस्थानेऽङ्कितता, उपस्थापिता काममङ्गलानां विधियंत्र तस्मिन् नित्यम-
विच्छिन्नरूपेण द्योतितो दीपको यस्मिन्स्तस्मिन् सद्नेगृहेऽपि पत्न्या वनितया समं प्रेमालाप-

अर्थः प्रभुशक्ति, बलशक्ति और मंत्रशक्ति इन तीनों शक्तियोंसे सम्पन्न राजा साम, दाम, भेद, दण्डरूप उपायोंद्वारा परचक्रके भयको दूर करता हुआ इस पृथ्वीका सम्यक् शासन कर सकता है ॥ १२१ ॥

अन्वयः इत्थम् आत्मसमयानुसारतः आप्रदोषतः सम्प्रवृत्तिपरः (गृही अथ अत्र) प्रभुं चेतसा प्रार्थयेत् । हि चित्स्थितिः एनसां परिशुद्धिः ।

अर्थः इस प्रकार अपने देश-कालानुसार सायंकालतक समुचित प्रवृत्ति करनेवाले गृहस्थको चाहिए कि सायंकालके समय चित्तको स्थिर करके परमात्माका स्मरण करे, क्योंकि चित्तकी स्थिरता ही पापोंसे बचानेवाली होती है ॥ १२२ ॥

अन्वयः स्वस्थानाङ्कितकाममङ्गलविधौ नित्यद्योतितदीपके सद्ने निर्जल्पतल्पं क्रमेत् । च प्रेमालापपरः ऋतुप्रदानस्य समर्थनकरः सुभावपुष्टिविषये निर्णीतरेवारसः पत्न्या समं सः यावत्तुष्टि विश्रमेत् ।

अर्थः गृहस्थको चाहिए कि इसके बाद जहाँ भोगके सभी साधन यथा-

परो मधुरसम्भावणतत्परः । तथा च ऋतुप्रदानस्य समर्थनकरः सुभावपुष्टिविषये गृहस्थ-
भावस्य पोषणावसरे निर्णतोऽनुभूतो रेवाया रते रस आनन्दो येन स यावत्पुष्टि यथा
स्यात्तथा विश्वमेत् ॥ १२३ ॥

न दर्पतो यः समये समर्पयेत् कुवित्सुबीजं सुविधाप्रबुद्धये ।

किमस्य मूर्खाधिभुवो भवेत् स्थितिर्विनाङ्गजेनेति सतामियं मितिः ॥ १२४ ॥

न दर्पत इति । यः कुवित् दुर्बुद्धिः समये ऋतुकालेऽपि सुविधायाः बंधपरम्परायाः
प्रबुद्धये प्रवृत्तये दर्पतो बुरभिमानतः सुबीजं न समर्पयेत्, अस्य मूर्खाधिभुवो निविचार-
शिरोमणेरङ्गजेन सुतेन विना किं स्थितिः कुत्सिता स्थितिर्भवेदिति सतां सज्जनानां मिति
सम्मतिः ॥ १२४ ॥

द्यूत-मांस-मदिरा-पराङ्गना-पण्यदार-मृगया-चुराश्च ना ।

नास्तिकत्वमपि संहरेत्तरामन्यथा व्यसनसङ्कुला धरा ॥ १२५ ॥

द्यूतमांसेति । ना नरो द्यूतमशक्रीडादि, मांसभक्षणम्, मदिरापानं, परस्त्री-वेष्ट्यादि-
गमनम्, मृगाणां हिंसनम्, चुरा चौर्यम्, नास्तिकत्वमीश्वर-परलोकाविषु अविश्वासां संहरेत्तरा-
मतज्ञानेन परित्यजेत् । अन्यथा धरा पृथिवी व्यसनैर्विबिधकष्टैः संकुला व्यासा भवेदिति
शेषः ॥ १२५ ॥

स्थान उपस्थित हों, जिसमें अखण्ड दीपक देदोप्यमान हो रहा हो, ऐसे भवनमें
पत्नीके साथ प्रवेश करे । वहाँ आवाज न करनेवाली शय्यापर उसके साथ
बैठकर प्रेमवार्ता करे । फिर ऋतुदानका समर्थन करनेवाला वह गृही अपने
आपको तथा पत्नीको भी किसी प्रकारका कोई विशेष कष्ट न हो, इस प्रकार
तुष्टिपर्यन्त रतिरसका सेवनकर पश्चात् विश्राम करे ॥ १२३ ॥

अन्वयः : यः कुवित् दर्पतः समये अपि सुविधाप्रबुद्धये सुबीजं न समर्पयेत्, अस्य
मूर्खाधिभुवः अङ्गजेन विना किं स्थितिः भवेत्, इयं सतां मितिः ।

अर्थः जो विचारहीन गृहस्थ व्यथके धमंडमें आकर संतानोत्पत्तिके लिए
अपनी सहर्षमिणीके साथमें उचित समयपर भी समागम नहीं करता, उस मूर्ख-
शिरोमणि गृहस्थकी विना पुत्रके बुरी स्थिति होगी, ऐसा सन्तों, सज्जनोंका
कहना है ॥ १२४ ॥

अन्वयः : ना द्यूत-मांस-मदिरा-पराङ्गना-पण्यदार-मृगया-चुराः च नास्तिकत्वम्
अपि संहरेत्तराम्, अन्यथा धरा व्यसनसङ्कुला स्यात् ।

कुत्सिताचरणकेष्वशङ्किताकारिता स्फुटमवादि नास्तिता ।

हाऽखिलव्यवहृतेविलोपिनीतीह सङ्कटघटोपरोपिणी ॥ १२६ ॥

कुत्सितेति । नास्ति किलाम्ना, न स्वर्ग-नरको, न परलोकः, न पुनर्जन्मेत्यादि-
विचारक्या नास्तिता नास्तिकता कथ्यते । सा कुत्सिताचरणकेषु निम्बितव्यभिचारादिकर्मसु
अशङ्किताकारिता निरर्गलप्रवृत्तिकारिणी स्फुटं स्पष्टमवादि कथिता, विद्वद्भिरिति शेषः ।
हेति श्लोके । यतः साऽखिलाया व्यवहृतेष्व्यवस्थाया विलोपिनी, इत्यत इहैव सङ्कटघटायाः
कष्टपरम्पराया उपरोपिणी प्रवर्तनी, किं पुनरमुत्रेति भावः ॥ १२६ ॥

होढाकृतं द्यूतमथाह नेता संक्लेशितोऽस्मिन्विजितोऽपि जेता ।

नानाकुकर्माभिरुचिं समेति हे भव्य दूरादमुकं त्यजेति ॥ १२७ ॥

होढाकृतमिति । जयस्य विजयस्य वा होढया नारद-पर्वतवद्यत् कृतं भवति तद् द्यूतं
कथ्यते । अस्मिन् कर्मणि विजितः पराजितोऽपि जेताऽपि बर्षेण नानाकुर्मसु घुरा-
व्यभिचाराविवु अभिरुचिं प्रवृत्तिं समेति, इत्यतो हे भव्य, अमुकं दूरादेव त्यज जहाहि ॥ १२७ ॥

त्रसानां तनुर्मांसनाम्ना प्रसिद्धा यदुक्तिश्च विज्ञेषु नित्यं निषिद्धा ।

सुशक्रेषु सत्स्वप्यहो तं जिघांसुर्धिगेन मनुष्यं परासृक्पिपासुम् ॥ १२८ ॥

अर्थः मनुष्यको चाहिए कि जुआ खेलना, मांस खाना, मदिरा पीना,
परस्त्री-सङ्गम, वेद्यागमन, शिकार और चोरी तथा नास्तिकपना इन सबको
भी त्याग दे । अन्यथा यह सारा भूमण्डल तरह-तरहकी आपदाओंसे भर
जायगा ॥ १२५ ॥

अन्वयः स्फुटं कुत्सिताचरणकेषु अशङ्किताकारिता (विद्वद्भिः) नास्तिता
अवादि, या इह अखिलव्यवहृतेः विलोपिनी इति सङ्कटघटोपरोपिणी ।

अर्थः निःशंक होकर कुत्सित आचरण करनेको विद्वानोंने नास्तिकता
बताया है, जो सभी प्रकारके व्यवहारोंका लोप कर देती है । वह अनेक संकटों-
को परम्परा खड़ी कर देती है । अतः उससे सदैव दूर रहना चाहिए ॥ १२६ ॥

अन्वयः अथ नेता होढाकृतं द्यूतम् आह, आस्मिन् विजितः अपि तथा जेता अपि
संक्लेशितः सन् नानाकुकर्माभिरुचिं समेति । इति हे भव्य ! अमुकं दूरात् त्यज ।

अर्थः महापुरुषोंने शर्त लगाकर कोई भी काम करना द्यूत कहा है । इसमें
हारने और जीतनेवाले दोनों संक्लेश पाते हुए नाना प्रकारके कुकर्मोंमें प्रवृत्त
होते हैं । इसलिए हे भव्य ! राजन् ! तुम इसे दूरसे ही छोड़ दो ॥ १२७ ॥

त्रसानामिति । त्रसानां चरजीवानां या तनुः कलेवरततिः, सा मांसनाम्ना प्रसिद्धाऽस्ति, तद्भक्षणं तु दूरभेवास्ताम्, तस्य मांसस्य उक्तिर्नामोच्चारणमपि विशेषेण जनेषु नित्यं निषिद्धा, यतोऽज्ञानकाले तन्नाम भ्रूत्वाऽपि अद्यानं त्यज्यते तैः । किन्तु सुशाकेषु वास्तुकादिषु सत्सु अपि तं जिघांसुः बुभुक्षुर्मनुष्यः स्यादित्यहो महदाश्चर्यम् । अत एनं परेषामसृजं रक्तं पिपासुं पातुमिच्छं पुच्छं षिक् ॥ १२८ ॥

लोके घृणां समुपयन् मदकृद्भिरस्मिन्

भङ्गा-तमाखु-सुलभादिभिरङ्ग वच्मि ।

धीभ्रंशनं परवशत्वमुपैति दैन्य-

मम्मान्मदित्वमुपयाति न सोऽस्ति धन्यः ॥ १२९ ॥

लोक इति । अस्मिन्लोके अङ्ग हे भद्र, भङ्गातमाखुसुलभादिभिः मदकृद्भिरस्मत्सत्ता-कारिभिः वस्तुभिः मनुष्यो घृणां निर्लज्जतां समुपयन् स्वीकुर्वन् धियो बुद्धेर्भ्रंशनं विनाशनं परवशत्वं दैन्यञ्च उपैति । अस्मात्कारणाद् यो मदित्वमुपयाति स धन्यो नास्ति, अपि तु निन्द्योऽस्तौत्याशयः ॥ १२९ ॥

माक्षिकं मक्षिकाव्रातघातोत्थितं तत्कुलकलेदसम्भारधारान्वितम् ।

पीडयित्वाऽप्यकारुण्यमानीयते सांशिभिर्वांशिभिः किञ्च तत्पीयते ॥ १३० ॥

अन्वयः । त्रसानां तनः मांसनाम्ना प्रसिद्धा, च विशेषेण यदुक्तिः नित्यं निषिद्धा । अतः सुशाकेषु सत्सु अपि तं जिघांसुः अहो । परासृक्पिपासुम् एनं मनुष्यं षिक् ।

अर्थः । त्रसों, चर-जीवोंके शरीर 'मांस' नामसे प्रसिद्ध है, जिसका खाना तो दूर, नाम लेना भी विद्वानोंके बीच सर्वथा निषिद्ध माना गया है । इसलिए उत्तम शाक, फलादिके रहते हुए मनुष्य उस मांसको खाना चाहता है, यह बड़े आश्चर्यकी बात है । दूसरेके रक्तके प्यासे उस मनुष्यको धक्कार है ॥ १२८ ॥

अन्वयः । अङ्ग अस्मिन् लोके मदकृद्भिः भङ्गा-तमाखु-सुलभादिभिः घृणां समुपयन् (नरः) धीभ्रंशनं परवशत्वं दैन्यं च उपैति । अस्मात् यः मदित्वं उपयाति, सः धन्यः न अस्ति इति वच्मि ।

अर्थः । इस भूतलपर भांग, तमाखू, सुलफा, गाँजा आदि वस्तुओंको निर्लज्ज हो स्वीकार करनेवाला मानव बुद्धि-विकार, परवशता और अत्यन्त दीनता प्राप्त करता है । इसीलिए जो इन मदकारी पदार्थोंसे मत्त हो जाता है, वह धन्य नहीं, अर्थात् निन्द्य है, ऐसा मैं कहता हूँ ॥ १२९ ॥

माक्षिकमिति । मक्षिकाणां सरघाणां घातस्व समूहस्य यो घातो नाशस्तस्मादुत्थित-
मुत्पन्नं, तासां कुलस्य यः क्लेदसम्भारः तनूत्पन्नमेवःसमूहस्तस्य धाराभिरन्वितं माक्षिकं
मधु जायते, अतस्तत्रापि सबजनकत्वाद् वर्जनीयमित्याशयः । यतस्तन्माक्षिकाः पीडयित्वा
लभ्यते, तेन च तदुत्पादकेऽकारुण्यं निर्दयत्वमानीयते प्राप्यते । किन्तु अथवा तत् सांशिभिः
स्लेच्छैः वंशिभिर्व्याधकुलजैः वा पीयते, न तु सम्भैरिति भावः ॥ १३० ॥

श्वेव विश्वे जनोऽसौ तनोतीङ्गितं भोक्तुमुच्छिष्टमन्यस्य वा योषितम् ।

स प्रतिद्वारमाराधनाकारकं धिक् नरं तञ्च रङ्गं कदाचारकम् ॥ १३१ ॥

इवेवेति । असौ जनः विश्वे संसारेऽन्यस्य उच्छिष्टं योषितं वा भोक्तुं इवेव कुक्कुर
इवेङ्गितं चेष्टां तनोति करोति । प्रतिद्वारं द्वारं द्वारं प्रति आराधनाकारकं परसेवात्त्वरं
कदाचारकं कुत्सिताचरणं तं नरं धिक् ॥ १३१ ॥

मातुः स्वसुश्च दुहितुरुपर्यपरदारदृक् ।

किमुद्यमपथो गुह्यलम्पटः सञ्चरत्यपि ॥ १३२ ॥

मातुरिति । अन्यत् किमुद्यं किं वक्तव्यं यद् गुह्यलम्पटो गुह्यरूपेण विषयोलोप-
ऽपरेषां वारान् पश्यत्येवंभूतोऽप्युत्पयगामी भवन् कुपुष्यो मातुः स्वसुर्दुहितुश्च उपरि
सञ्चरति समारोहति ॥ १३२ ॥

अन्वयः यत् मक्षिकाघातघातान्तियतं तत्कुलक्लेदसंभारधारान्वितं माक्षिकम्, अका-
रुण्यं पीडयित्वा तत् आनीयते । किं नु (तत्) सांशिभिः वंशिभिः पीयते ।

अर्थः शहद शहदकी मक्खियांके समूहके घातसे उत्पन्न और उन
मक्खियांके मेदेकी धाराओंसे भरा होता है । वह निर्दयतापूर्वक मक्खियांके
छत्तेको निचोड़कर लाया जाता है । उसे सांसी लोग, न्लेच्छ और व्याधे पीते
हैं । भले पुरुष उसे कभी नहीं पीते ॥ १३० ॥

अन्वयः असौ जनः विश्वे अन्यस्य उच्छिष्टं योषितं वा भोक्तुं इवा इव इङ्गितं
तनोति । प्रतिद्वारं आराधनाकारकं च कदाचारकं तं रङ्गं नरं धिक् ।

अर्थः इस संसारमें मनुष्य कुत्तेकी तरह दूसरेका झूठन और वैसे ही परस्त्री-
के सेवनकी चेष्टा करता है । दरवाजे-दरवाजे भटकनेवाले, उस रंक, भ्रष्टाचारी
पुरुषको भी धिक्कार है ॥ १३१ ॥

अन्वयः किम् उद्यं (यत्) गुह्यलम्पटः अपरदारदृक् अपथः (सन्) मातुः च
स्वसुः दुहितुः अपि उपरि सञ्चरति ।

गणिकाऽऽपणिका किलैनसां मणिका चत्वरगेथ सर्वसात् ।

कणिकाऽपि न शर्मणस्तनोर्झणिकाऽस्यां प्रणयो नयोज्झितः ॥ १३३ ॥

गणिकेति । गणिका वेश्या अखिलानामेनसां पापानामापणिका विक्रयस्थानम्, तथा चत्वरगा चत्वरै स्थिता मणिका जलपात्रमिव सर्वसात् सकलजनाधीना भवति । किञ्च शर्मणः कल्याणस्य कणिकाऽपि लेशमात्रमपि न । पुनस्तनोः झणिका शरीरस्य शोषिकाऽस्ति, अतोऽस्यां प्रणयो नयेन उज्झितो नीतिरहितोऽस्ति ॥ १३३ ॥

घ्नन्ति हन्त मृगयाप्रसङ्गिनः कौतुकात् किल निरागसोऽङ्गिनः ।

अन्तकान्तिकसमात्तशिक्षिणस्तान् धिगस्तु सुत विश्ववैरिणः ॥ १३४ ॥

घ्नन्तीति । हे सुत, मृगयाऽऽखेटस्तत्र प्रसङ्गो येषां ते व्याधकर्मकारिणो ये जनाः कौतुकाद् विनोदबधात् किल निरागसो निरपराधान् अङ्गिनो जीवान् घ्नन्ति विनाशयन्ति, तेऽन्तकस्य यमस्यान्तिके समाप्ता शिक्षा वैस्ते वैबस्वतापितवण्डभाजो भवन्ति । हन्तेति खेदे । अतो विश्वस्य प्राणिबर्गस्य वैरिणः शत्रून् तान् धिक् ॥ १३४ ॥

प्राणादपीष्टं जगतां तु विचं हर्तुर्व्यपायि स्वयमेव चित्तम् ।

स्वनिमित्तं गर्तमिवाशु मर्तुं चौर्यं तदिच्छेत् किल कोऽत्र कर्तुम् ॥ १३५ ॥

अर्थः अधिक क्या कहें, गुप्तरूपसे विषयलोलुप और परायी स्त्रियोंको घूरनेवाला मनुष्य माता, बहन और पुत्रीतक भी गमन करता है ॥ १३२ ॥

अन्वयः गणिका अखिलैनसां आपणिका, चत्वरगा मणिका इव सर्वसात् । शर्मणः कणिका अपि न, (किन्तु) तनोः झणिका । अतः अस्या प्रणयः नयोज्झितः ।

अर्थः वेश्या मानो सम्पूर्ण पापोंका हाट है, चौराहेपर रखी जलकी मटकीके समान सभीके लिए भोग्या है । उसके उपभोगमें कल्याणका लेशमात्र नहीं होता । किन्तु इसके विपरीत वह शरीरकी शोषक है, अनेक प्रकारके उपदंश आदि रोग होकर शरीरका नाश करती है । अतः उसके साथ प्रणय सर्वथा अनैतिक है ॥ १३३ ॥

अन्वयः हे सुत ! हन्त मृगयाप्रसङ्गिनः कौतुकात् किल निरागसः अङ्गिनः घ्नन्ति । (ते) अन्तकान्तिकसमात्तशिक्षिणः । विश्ववैरिणः तान् धिक् अस्तु ।

अर्थः हे वत्स ! खेदकी बात है कि जो लोग शिकार खेलते हैं, वे विनोदबध निरपराध प्राणियोंका संहार करते हैं । वे यमराजके निकट कठोर दण्डके भागो बनते हैं । प्राणिमात्रके शत्रु उन लोगोंको धिक्कार है ॥ १३४ ॥

प्राणादपीति । जगतां प्राणिनां प्राणाद्यपोष्टमच्चिकं श्रेष्ठं चित्तं भवति । तु पाद-
पूरणे । तद्भर्तुञ्जीरस्य चित्तं स्वयमेव व्यपायि विशेषेण अपाययुक्तं भवति । तदाशु शीघ्रं
मत्तुं स्वनिर्मितगर्तमिव चौर्यं कर्तुमत्र क इच्छेत् किल, न कोऽपीच्छेदित्याशयः ॥ १३५ ॥

आर्यकार्यमपवर्गवर्त्मनः कारणं त्विदमुदारदर्शन ।

स्वैरिता पुनरनार्यलक्षणं नो यदर्थमिह किञ्च शिक्षणम् ॥ १३६ ॥

आर्यकार्यमिति । हे उदारदर्शन हे प्रशस्तज्ञानिन्, इदमपवर्गवर्त्मनो मोक्षमार्गस्य
कारणं हेतुरूपमायंञ्च तत्कार्यं श्रेष्ठकर्म, मया वर्णितमिति शेषः । स्वैरिणो भावः स्वैरिता
स्वेच्छाचारः पुनरनार्यस्य नोचस्य लक्षणमस्ति, यदर्थमिह किमपि शिक्षणं नो नास्ती-
त्यर्थः ॥ १३६ ॥

नयवर्त्मदं निर्णयवेदं प्राप्तुमखेदं स्पष्टनिवेदम् ।

सुमतिमुधादं विगतविषादं शमितविवादं जयतु सुनादम् ॥ १३७ ॥

नयवर्त्मिति । इदं नयवर्त्म नीतिमार्गो वर्तते, यदखेदं खेदवर्जितं निर्णयवेदं प्रमाण-
भूतज्ञानं प्राप्तुं लब्धुं स्पष्टनिवेदमसंदिग्धकथनकारम् । सुमतिरेव सुधाऽमृतं तां ददातीति
तत् विगतविषादं विषादरहितम्, शमितविवादं विसंवादरहितम् सुनादं शोभनध्वनियुक्तं
जयतु ॥ १३७ ॥

अन्वयः : चित्तं तु जगतां प्राणाद् अपि इष्टम् । तत् हर्तुः चित्तं स्वयम् एव व्यपायि ।
तत् आशु मत्तुं स्वनिर्मितं गर्तम् इव चौर्यं कर्तुं कः अत्र इच्छेत् किल ।

अर्थः : धन तो संसारभरके प्राणियोंको प्राणोंसे भी अधिक प्रिय होता है ।
उसका अपहरण करनेवालेका चित्त स्वयं ही भयभीत हुआ करता है । अपनी
शोघ्र मृत्युके लिए अपने हाथों खोदे गये गड्ढेके समान इस चौर्य-कर्मको कौन
समझदार करना चाहेगा ? ॥ १३५ ॥

अन्वयः : हे उदारदर्शन अपवर्गवर्त्मनः कारणम् इदम् आर्यकार्यं (मया वर्णितम्) ।
स्वैरिता पुनः अनार्यलक्षणं यदर्थम् इह नो किं च शिक्षणम् ।

अर्थः : हे प्रशस्तज्ञानी ! परम्परया अपवर्ग या मोक्षपथका कारण, आर्यजनों-
द्वारा अनुष्ठीयमान यह श्रेष्ठ कर्म मैंने तुम्हें बताया । इसके अतिरिक्त जो अपनी
मनमानी करता है, वह तो अनार्य-पुरुषका लक्षण है । उसके लिए यहाँ कुछ भी
शिक्षणीय नहीं है ॥ १३६ ॥

अन्वयः : इदं नयवर्त्म (यत्) अखेदं निर्णयवेदं प्राप्तुं स्पष्टनिवेदम् सुमतिमुधादं
विगतविषादं शमितविवादं सुनादं तत् जयतु ।

इत्यवाप्य परिषेकमेकतो गात्रमङ्कुरितमस्य भूमृतः ।

नम्रतामुपजगाम सच्छिरस्तावता फलभरेण वोद्धुरम् ॥ १३८ ॥

इत्यवाप्यंति । इति परिषेकमिव उपवेशतः प्राप्य एकतोऽप्य भूमृतो जयस्य गात्रं शरीरमङ्कुरितं, तावता तत्कालमेव फलभरेण फलानां समूहेन वोद्धुरं विशिष्टं सच्छिरो नम्रतामुपजगाम ॥ १३८ ॥

सन्निषीय वचनामृतं गुरोः सन्निधाय हृदि पूततल्पदे ।

प्राप्य शासनमगादगारिराडात्मदौस्थ्यमयमीरयंस्तराम् ॥ १३९ ॥

सन्निषीयेति । गुरोर्वचनामृतं सन्निषीय हृदि हृदये पूते पवित्रे तस्य गुरोः पदे चरणे सन्निधाय धृत्वाऽयं प्रकरणप्राप्तो जयकुमारो योगारिराट् गृहस्थशिरोमणिः गुरोः शासनं प्राप्य आत्मनः स्वस्य दौस्थ्यमारम्भपरिग्रहबलमीरयंस्तरामतिशयेन मुहुर्मुहुः कथयन् जगाम, निजगृहमिति शेषः ॥ १३९ ॥

स सर्पिणीं वीक्ष्य सहश्रुतश्रुतामथैकदाऽन्येन बताहिना रताम् ।

प्रतर्जयामास करस्थकञ्जतः सहेत विद्वानपदे कुतो रतम् ॥ १४० ॥

अर्थः यह जो मैंने नीतिमार्ग बतलाया है, वह खेदसे रहित, प्रमाणभूत ज्ञान प्राप्त करनेके लिए असन्दिग्ध कथन है । सद्बुद्धिरूपी सुषाको देता और विषादको मिटाता है । यह विसंवादको हटाता है । शोभन ध्वनियुक्त इस कथनका जयजयकार हो ॥ १३७ ॥

अन्वयः इति परिषेकम् अवाप्य एकतः अस्य भूमृतः गात्रं अङ्कुरितम् । तावता फलभरेण वोद्धुरं सच्छिरः नम्रताम् उपजगाम ।

अर्थः इस प्रकार उपदेशरूपी जलसे सिंचित होकर उस राजा जयकुमारका शरीर अङ्कुरित हो गया अर्थात् हर्षसे उसके शरीरमें रोमांच हो उठे । तभी फलभारसे बोझिल उसका सिर भी गुरुचरणोंमें झुक गया ॥ १३८ ॥

अन्वयः अयम् अगारिराट् गुरोः वचनामृतं सन्निषीय हृदि पूततल्पदे सन्निधाय च शासनं प्राप्य आत्मदौस्थ्यम् ईरयंस्तराम् अगात् ।

अर्थः इसके बाद गृहस्थोंका शिरोमणि राजा जयकुमार गुरुदेवके वचनामृतका पानकर हृदयमें गुरुदेवके पवित्र चरणोंको प्रतिष्ठित करता हुआ उनकी आज्ञा लेकर गृहस्थ-जीवनमें आनेवाली कठिनाइयोंको भलीभाँति विचारता हुआ अपने घरकी ओर लौटा ॥ १३९ ॥

स सर्पिणीमिति । अथैकदा स जयकुमारः सहश्रुतं श्रुतं यथा सा ताम्, स्वनेन सहाऽऽकर्णितवर्षोपवेशां सर्पिणीं, बतेति लोदे, अन्येन भिन्नजातीयेन अहिना सर्पेण सह रतां क्रीडयन्तीं वीक्ष्य करस्वं यत्कञ्जं तेन प्रतर्जयामास, भीषयामास । यतो विद्वान् अपदे अयोग्यस्थाने रतां कुतः कस्मात् सहेत ? ॥ १४० ॥

गतानुगत्याऽन्यजनैरथाहता मृता च साऽकामुकनिर्जरावृता ।

गतेर्षया नाथचरामराङ्गना भवं बभाणोक्तमुदन्तमुन्मनाः ॥ १४१ ॥

गतानुगत्येति । अथ गतं पूर्वजननमनु पश्चाद् गतिस्तया अन्यजनैः जयकुमारसह-गामिभिराहता प्रस्तराविना ताडिता च मृता सती सा अकामुकनिर्जराया शान्तिपूर्वककष्टसहन-हेतुना आवृताऽलङ्कृता नाथचरस्य अमरस्य अङ्गना भवदेवीरूपपर्यायं गता प्राप्ता तत्र पुनरुन्मना विषण्णचित्ता सति ईर्ष्यायां जयकुमारस्य उपरि विद्वेषेण उक्तमुदन्तं वृत्तान्तं बभाण उवाच ॥ १४१ ॥

स च विमूढमना निजकामिनीकथनमात्रकविश्वसितान्तरः ।

नहि परापरमत्र विचारयन् तमनुमन्तुमवाप्य चचाल सः ॥ १४२ ॥

अन्वयः : अथ एकदा सः सहश्रुतश्रुतां सर्पिणीं बत अन्येन अहिना सह रतां वीक्ष्य करस्थकञ्जतः प्रतर्जयामास । यतः विद्वान् अपदे रतां कुत सहेत ।

अर्थः : फिर किसी समय उस जयकुमार राजाने एक सर्पिणीको, जिसने उसीके साथ धर्मश्रवण किया था, किसी अन्य जातिके सर्पके साथ रति-क्रीड़ा करती देखकर हाथमें स्थित क्रीड़ा-कमलसे उसे डराया । ठोक ही है, विद्वान् पुरुष अयोग्य स्थानमें की जानेवाले रति-क्रीड़ा कैसे सहन कर सकता है ? ॥ १४० ॥

अन्वयः : अथ गतानुगत्या अन्यजनैः आहताः च मृता सा अकामुकनिर्जरावृता नाथ-चरामराङ्गनाभवं गता । ईर्ष्याया उन्मनाः सती उक्तम् उदन्तं बभाण ।

अर्थः : जब जयकुमारने उसकी कमलसे तर्जना की तो उसके अनुगामी अन्य लोगोंने भी उसे कंकड़-पत्थरोंसे आहत कर डाला । अन्तमें वह अकामनिर्जरा-पूर्वक-मरी । इसलिए वह अपने पतिके पास देवांगना बनकर पहुँच गयी । वहाँ पुनः एकबार अनमनी-मी हो जयकुमारके प्रति ईर्ष्या रखती हुई उस सर्पिणीने पतिदेवको अपना उपर्युक्त सारा वृत्तान्त कह सुनाया ॥ १४१ ॥

अन्वयः : सः विमूढमनाः निजकामिनीकथनमात्रकविश्वसितान्तरः अत्र परापरं नहि विचारयन् तम् अनुमन्तुं अवाप्य चचाल ।

स चेति । विभूतं मनो यस्य स जडान्तःकरणः निजकामिन्याः कथनमात्रेण विश्व-
सितमन्तरं चित्तं यस्य सः जातविश्वासः सर्पचरोऽमरस्तमनुमन्तुम् अपराधमवाप्य प्राप्य
परापरं पूर्वापरमविचार्य जयकुमारं प्रति क्रोधं कृत्वा खञ्जाल ॥ १४२ ॥

अभूद् दारासारेष्वखिलमपि वृत्तं त्वनुवदन्
समासीनः सम्यक् सपदि जनतानन्दजनकः ।
तदेतच्छ्रुत्वाऽसौ विघटितमनोमोहमचिरात्
सुरश्चिन्तां चक्रे मनसि कुलटाया कुटिलताम् ॥ १४३ ॥

अभूदिति । इतः सपदि शीघ्रं जनताया लोकसमूहस्य आनन्दं जगयतीत्यानन्दजनकः
सम्मदकरः स जयकुमारः, दाराणां स्त्रीणामासारे समूहं समासीन उपविष्टोऽखिलमपि
वृत्तमुदन्तं सम्यगनुवदन्नभूत् । तदेतच्छ्रुत्वाऽसौ सुरोऽचिरात् तत्कालमेव विघटितः प्रणष्टो
मनसो मोहोऽज्ञानान्धकारो यस्मिन् यथा स्यात्तथा मनसि कुलटायाः स्वैरिष्याः कुटिलतां
वक्रतां चिन्ताम्बुक्रोश्चिन्तयत् ॥ १४३ ॥

दोषा योषास्यतः सद्यः प्रभवन्ति मृषादयः ।
युक्तमुक्तमिदं वृद्धैर्वरं दोषाकरादपि ॥ १४४ ॥

अर्थः वह मूढबुद्धि अपनी देवोके कहने मात्रपर ही विश्वासकर आगे-पीछे-
का कुछ भी विचार न करते हुए क्रुद्ध हो जयकुमारपर आक्रमण करनेके लिए
चल पड़ा ॥ १४२ ॥

अन्वयः सपदि जनतानन्दजनकः दारासारेषु सम्यक् समासीनः सः अखिलम् अपि
वृत्तं तु अनुवदन् अभूत् । तदेतत् श्रुत्वा असौ सुरः अचिरात् विघटितमनोमोहं मनसि
कुलटायाः कुटिलतां चिन्तां चक्रे ।

अर्थः सारी जनताको शीघ्र आनन्द देनेवाला, अपनी रानियोंके बीच प्रस-
न्नतासे बैठा जयकुमार उपयुक्त सही-सही वृत्तान्त जैसे-का-तैसा उन्हें सुना रहा
था । उस वृत्तान्तको सुनकर उस देवरूपधारी सर्पका सारा अज्ञान शीघ्र दूर
हो गया और वह अपने मनमें अपनी कुलटा स्त्रीको कुटिलतापर सोच-विचार
करने लगा ॥ १४३ ॥

अन्वयः योषास्यतः मृषादयः दोषाः सद्यः प्रभवन्ति । अतः वृद्धैः इदं युक्तम् उक्तं
(यत् एतत्) दोषाकरात् अपि वरम् ।

दोषा इति । मुषामयोऽलीकभाषणप्रमुखा दोषा दोषाया आस्यतः स्त्रीमुखात् सद्यः शीघ्रं प्रभवन्ति जायन्ते । अते वृद्धैः कविभिर्यदुक्तं स्त्रीणां मुखं दोषाकरात् चन्द्रावपि भरं तद्विवं युक्तमेव । यतस्तत् किल दोषाणामुषाबावादीनामाकरः क्षनिकल्पसिद्धानम् । अतस्तस्मावपि भरमिति शब्दच्छलमाभित्योक्तिः ॥ १४४ ॥

मृषासाहसमूर्खत्वलौन्यकौटिल्यकादिकान् ।

सर्वानवगुणान्लातीत्यबला प्रणिगद्यते ॥ १४५ ॥

मृषेति । यतः स्त्री, मृषा मिथ्योक्तिः, साहसमविचारकारित्वम्, मूर्खत्वं अज्ञता, लौन्यं चापत्यं, कौटिल्यकं बक्रस्वमाविर्येवां ते तान् सर्वान् अवगुणान् लाति गुह्यातीत्यबला प्रणिगद्यते ॥ १४५ ॥

अन्तर्विषमया नार्यो बहिरेव मनोहराः ।

परं गुह्या इवामान्ति तुलाकोटिप्रयोजनाः ॥ १४६ ॥

अन्तरिति । नार्यः स्त्रियोऽन्तरभ्यन्तरे विषमयाः केवलं बहिरेव मनोहरा यथा गुह्याः, ताः केवलं तुलाकोटिप्रयोजनास्तुला तराजूरिति भाषायां तस्याः कोटिरप्रभाग एव प्रयोजनं यासां ताः स्वर्णादिप्रमाणार्थं तुलायां स्थाप्यन्ते । स्त्रीपक्षे, तुलाकोटिर्नूपुरं तद्वारणं प्रयोजनं यासां ताः ॥ १४६ ॥

अर्थः स्त्रीके मुखसे झूठ बोलना आदि दोष तत्काल हुआ करते हैं । इसीलिए प्राचीन कवियोंने ठीक ही कहा है कि स्त्रीका मुख दोषाकर (चन्द्रमा) से भी श्रेष्ठ है ॥ १४४ ॥

अन्वयः इयं मृषा साहसमूर्खत्वलौन्यकौटिल्यकादिकान् सर्वान् अवगुणान् लाति इति अबला प्रणिगद्यते ।

अर्थः स्त्री झूठ बोलना, दुस्साहस करना, मूर्खता, चंचलता और कुटिलता आदि जितने भी अवगुण हैं, उन सभीको ग्रहण किया करती है । इसीलिए इसे 'अबला' कहा है ॥ १४५ ॥

अन्वयः नार्यः बहिः एव मनोहराः, किन्तु अन्तः विषमयाः गुह्या इव परं तुलाकोटि-प्रयोजनाः आमान्ति ।

अर्थः स्त्रियां बाहरसे ही मनोहर दिखाई देती हैं । किन्तु भीतरसे तो विषसे ही भरी होती हैं । वे गुंजाकी तरह यानो तौलनेके काम आती हैं । यहाँ

प्रियोऽप्रियोऽथवा स्त्रीणां कश्चनापि न विद्यते ।

गावस्तृणमिवारण्येऽभिसरन्ति नवं नवम् ॥ १४७ ॥

प्रिय इति । स्त्रीणां प्रियः स्निग्धो, अप्रियोऽस्निग्धो वा कश्चनापि पुरुषो न विद्यते । गावो यथाऽरण्ये नवं नवं तृणमभिसरन्ति तथा स्त्रियोऽपि नवं पुरुषमिच्छन्ति ॥ १४७ ॥

न सौन्दर्ये न चौदार्ये श्रद्धा स्त्रीणां चलात्मनाम् ।

रमन्ते रमणं मुक्त्वा कुब्जान्धजडवामनैः ॥ १४८ ॥

न सौन्दर्यं इति । चञ्चलपल आत्मा यासां तासां स्त्रीणां सौन्दर्यं रामणीयके, औदार्यं, उदारभावे श्रद्धा न भवतीति शेषः । ताः स्वकीयं रमणं कान्तं मुक्त्वा कुब्जान्ध-जडवामनैः सह रमन्ते ॥ १४८ ॥

अनल्पतूलतल्पस्थं स्त्रियस्त्यक्त्वाऽनुकूलकम् ।

रमन्ते प्राङ्गणेऽन्येनाहो विचित्राऽभिसन्धिता ॥ १४९ ॥

अनल्पेति । स्त्रियोऽनल्पं तूलं गस्मिन् तावृशं यत्तल्पं शयनं तत्र स्थितमनुकूलकं स्वाभोग्दं पतिं त्यक्त्वा अन्येन इतरेण पुरुषेण सह प्राङ्गणेऽनाच्छाहिते स्थलेऽपि रमन्ते, इयं विचित्राऽभिसन्धिता बन्धकतेत्यहो आश्चर्यम् ॥ १४९ ॥

स्त्रीपक्षमे तुलाकोटिका अर्थ है नूपुर, उसका धारण है प्रयोजन जिमका, यह अर्थ है ॥ १४६ ॥

अन्वयः : स्त्रीणां प्रियः अथवा अप्रियः अपि कश्चन न विद्यते । (ताः) अरण्ये गावः तृणम् इव नवं नवम् अभिसरन्ति ।

अर्थः : स्त्रियोके लिए न तो कोई प्रिय है और न कोई अप्रिय । वे वनोंमें नयी-नयी घास चरनेवाली गायोंकी तरह नवीन-नवीन पुरुषोंकी ओर अभिसरण किया करती हैं ॥ १४७ ॥

अन्वयः : चलात्मनां स्त्रीणां न सौन्दर्ये श्रद्धा, न च औदार्ये । (ताः) रमणं मुक्त्वा कुब्जान्धजडवामनैः सह रमन्ते ।

अर्थः : चञ्चल चित्तवाली स्त्रियोंकी न तो सुन्दरतापर श्रद्धा रहती है और न उदारतापर । वे तो अपने मनोहर पतिको भी छोड़कर कुबड़े, अन्धे, मूर्ख और बौने पुरुषोंके साथ रमण करती हैं ॥ १४८ ॥

अन्वयः : अहो स्त्रियः अनल्पतूलतल्पस्थम् अनुकूलकं त्यक्त्वा । अन्येन सह प्राङ्गणे एव रमन्ते इति एषा विचित्रा अभिसन्धिता ।

हत्वा हस्तेन भर्तारं सहाग्निं प्रविशन्त्यहो ।

वामा गतिर्हि वामानां को नामावैतु तामितः ॥ १५० ॥

हृत्वेति । एताः स्त्रियः स्वहस्तेन भर्तारं हत्वा पुनः तेनैव सहाग्निं प्रविशन्त्यहो आश्चर्यम् । अतो वामानां स्त्रीणां गतिर्वामा विरुद्धा भवति, हि निश्चये । अत इतोऽस्मिँल्लोके ताम्, कः पुरुषोऽवैतु जानातु, न कोऽपीत्यर्थः ॥ १५० ॥

प्रत्ययो न पुनः कार्यः कुलीनानामपि स्त्रियाम् ।

राजप्रियाः कुमुद्वत्यो रसन्ते मधुपैः सह ॥ १५१ ॥

प्रत्यय इति । इतरासां स्त्रियां तु का वार्ता, कुलीनानां स्त्रियामपि प्रत्ययो विश्वासो न कार्यः, यतो राजश्चन्द्रमसः, पक्षे भूपतेः प्रिया बल्लभाः कुमुद्वत्यः कैरबिण्यो मधुपैर्भ्रमरैः, पक्षे मधुपैः सह रमन्ते ॥ १५१ ॥

रूपवन्तमवलोक्य मानवं तत्पितृव्यमथवोदरोद्भवम् ।

योपितां तु जघनं भवेत्तथा ह्यामपात्रमिव तोयतो यथा ॥ १५२ ॥

अर्थः आश्चर्यं तो यह है कि स्त्रियां विपुल रूईके गद्देपर अपने अनुकूल व्यवहार करनेवाले पतिको भी छोड़कर किसी दूसरेके साथ जहाँ-कहीं, आँगनमें भी रमण करने लग जाती हैं, यह उनकी बड़ी भारी वंचकता है ॥ १४९ ॥

अन्वयः अहो (एताः) हस्तेन भर्तारं हत्वा तेन सह अग्निं प्रविशन्ति, इति वामानां वामा गतिः । कः नाम ताम् इतः अवैतु ।

अर्थः आश्चर्यं है कि ये स्त्रियां अपने भर्ताको अपने हाथों मार डालती और फिर उसीके साथ आँगनमें सती होने जाती हैं । निश्चय ही वामाओं यानी स्त्रियोंकी चेष्टाएँ वामा यानी विपरीत, परस्पर विरुद्ध होती हैं । इस संसारमें कौन पुरुष उनका रहस्य जान सकता है ॥ १५० ॥

अन्वयः पुनः कुलीनानाम् अपि स्त्रियां प्रत्ययः न कार्यः । राजप्रिया कुमुद्वत्यः मधुपैः सह रमन्ते ।

अर्थः फिर और स्त्रियोंको बात ही क्या, कुलीन स्त्रियोंका भी विश्वास नहीं करना चाहिए । देखिये, राजा चन्द्रमाकी प्यारी कुमुदिनियां भी भौरोंके साथ रमण किया करती हैं । यहाँ किन्हीं राजरानियोंके मनचलोंके साथ रमण व्यवहारका चन्द्र-कुमुदिनीपर आरोप कविका तात्पर्य-विषय है ॥ १५१ ॥

रूपवन्तमिति । रूपमस्यास्तीति रूपवान्, तं सुन्दराकृतिं मानवं पुरुषं, तस्याः पितुर्भ्राता पितृष्यस्तमथवा उदराद्बुद्भवतीत्युदरोद्भवं स्वतमयं सुरूपमवलोक्य योषितां स्त्रीणां जघनमूरुस्वल्पं तथा भवेत् तथा चञ्चलं स्यात् तमुपभोक्तुमित्यर्थः । यथा तोयतः मलिलेन आमपात्रमपक्कमृष्ययाजर्न विगलितं भवति, भिद्यत इति यावत् ॥ १५२ ॥

अनङ्कुरितकूर्चकं ससितदुग्धमुग्धस्तवं
भुनक्त्यपि सकूर्चकं लवणभावभृत्तक्रवत् ।
न लोकयति फाण्टवद्धवलकूर्चकं वाञ्छती-
त्यहो पुरुषमेककं क्षितितले त्रिधा साञ्चति ॥ १५३ ॥

अनङ्कुरितेति । सा स्त्री क्षितितले पृथिव्याम् अनङ्कुरितकूर्चकमदमभुमन्तं किशोरवयसं पुरुषं, सितया सहितं ससितञ्च तद्वुग्धं ससितदुग्धमिद्य स्तवः स्तुतिः प्रशंसा वा यस्य स तं प्रीतिपूर्वकं भुनक्ति । कूर्चकेन सहितं सकूर्चकं तमेव लवणभावं विभर्तीति लवणभावभृत्तत्तकं तद्वचञ्चितो भुनक्ति । किन्तु धवलकूर्चकं दृढावस्थापन्नं तमेव फाण्टवद् विकृततक्रवत् न लोकयति न च भोक्तुं वाञ्छति । इत्येकमेकमेकमेव पुरुषं त्रिधा-
ञ्चति स्वीकरोति, अहो इत्याश्चर्यं ॥ १५३ ॥

अन्वयः : रूपवन्तं मानवं तल्पितुष्यम् अथवा उदरोद्भवं वा अवलोक्य योषितां जघनं तथा उच्चलेत् यथा इह तोयतः आमपात्रम् ।

अर्थः : मनुष्य रूपवान् होना चाहिए, फिर चाहे वह उनका चचा या पुत्र हो क्यों न हो, उसे देखकर स्त्रियोंका मन उपभोगार्थं उस तरह चंचल (द्रवित) हो उठता है, जिस तरह जलद्वारा कच्चा मिट्टीका बर्तन ॥ १५२ ॥

अन्वयः : सा अनङ्कुरितकूर्चकं सितदुग्धमुग्धस्तवं भुनक्ति । अपि च सकूर्चकं लवणभावभृत्तक्रवत् भुनक्ति । किन्तु धवलकूर्चकं फाण्टवत् द्रष्टुम् अपि न वाञ्छति । इति एकम् पुरुषं त्रिधा अञ्चति अहो ।

अर्थः : स्त्रियोंका स्वभाव ऐसा होता है कि वे सोलह वर्षके युवा पुरुषको जिसे दाढ़ी-मूँछ भी न आयी हो, देख मिश्री-मिले दूध-सा भोगती हैं । दाढ़ी-मूँछ आ जानेपर उसीका खट्टी छाछकी तरह अरुचिभावसे सेवन करती हैं । किन्तु सफेद दाढ़ी-बाल हो जानेपर तो उसे फटो छाछकी तरह देखना भी नहीं चाहतीं । आश्चर्य है कि इस तरह वे एक ही पुरुषको तीन प्रकारोंसे देखा करती हैं ॥ १५३ ॥

मुकुरार्पितमुखवद् यदन्तरङ्गस्य हि तत्त्वं
 शिखरिवराङ्कितगूढमार्गसदृशं विषमत्वम् ।
 गगनोदितनगरप्रकल्पमिह यासु महत्त्वं
 प्रत्ययमत्ययकरं विद्धि यदि विद्धि नर त्वम् ॥ १५४ ॥

मुकुरार्पितेति । हे नर, यासामन्तरङ्गस्य मनसस्तत्त्वं स्वरूपं मुकुरे वर्णनेऽर्पितं यन्मुखं तद्वदत्यन्तगुप्तं भवति । शिखरिवरे पर्वतराजेऽङ्कितः प्रकल्पितो गूढो यो मार्गस्तत्सदृशं यासु विषमत्वं वक्रत्वं भवति । किन्तु यासु महत्त्वं तु गगनोदितनगरप्रकल्पम् आकाशे प्रकटितपुरवभिस्तारं व्ययं भवति । अतो यदि त्वं विद् विद्वानसि तवा हीति निश्चयेन तासु प्रत्ययं विश्वासमत्ययकरं हानिकरं विद्धि जानीहि ॥ १५४ ॥

स्मितरुचिताधरदलमनल्पशो जल्पन्ती मनुजेन केनचित्
 तरलितनयनोपान्तवीक्षणैः श्रणति क्षणमपरत्र च क्वचित् ।
 अनुसन्धत्ते धिया हि या पुनरपरं रूपबलोपहारिणं
 विदितमिदं युवतिर्न भूतले या विभर्ति परमेकताकिणम् ॥ १५५ ॥

स्मितेति । स्त्री स्मितेन मन्वहास्येन रुचिरं मनोहरमधरबलं रवच्छब्दं यत्र तद्यथा स्यात्तथा, अनल्पशो वारं वारं केनचिदेकेन मनुजेन सह जल्पन्ती भाषभाषा तरलितयो-

अन्वयः : यदि हे नर ! त्वं हि वित् तदा तासां प्रत्ययम् अत्ययकरं विद्धि । यदन्तरङ्गस्य तत्त्वं मुकुरार्पितमुखवत् हि । इह शिखरिवराङ्कितगूढमार्गसदृशं यासु विषमत्वम् । (किन्तु तासु) महत्त्वं गगनोदितनगरप्रकल्पम् ।

अर्थः : हे भद्र ! यदि तुम समझदार हो तो स्त्रियोंपर विश्वास करना सदैव हानिकर मानो । क्योंकि स्त्रियोंका अन्तरका तत्त्व, रहस्य पाना दर्पणमें पड़े प्रतिबिंबकी तरह अत्यन्त गुप्त होता है । उनमें पर्वतीय मार्गोंकी तरह भारी वक्रता टेढ़ा-मेढ़ापन होता है । उनमें जो भलापन दिखाई देता है, वह गन्धर्व-नगरके समान वास्तव नहीं होता ॥ १५४ ॥

अन्वयः : (स्त्री) केनचित् मनुष्येन स्मितरुचिराधरदलं तथा अनल्पशः जल्पन्ती तरलितनयनोपान्तवीक्षणैः क्वचित् अपरत्र क्षणं श्रणति । पुनः धिया या अपरं रूपबलोपहारिणम् अनुसन्धत्ते । हि इदं विदितं किल भूतले सा युवतिः (नास्ति) या परं एकताकिणं विभर्ति ।

इच्छलयोः नयनयोरुपान्तवोक्षणैः कटाक्षविक्रमैः क्वचिदपरस्मै जनाय क्षणमुत्सवं अणति
वदाति, या पुनर्धिया स्वमनीषयाऽपरं कञ्चिद् रूपञ्च बलञ्च तयोरुपहारो विद्यते यस्मिन्
रूपबलोपहारिणं, हीति निश्चयेन अनुसंधत्तेऽन्वेषयति तत एव विदितं भवति यत्किला-
स्मिन् भूतले सा युवतिर्नास्ति या परं केवलमेकतायाः किणं गुणं विभति
धारयति ॥ १५५ ॥

अहह पार्श्वमिते दयिते द्रुतं नतदृशाऽवनिकूर्चनतोऽद्भुतम् ।

वदति यद्यपि भावि वधुजनो न तु मनः प्रतिबुद्ध्यति कामिनः ॥ १५६ ॥

अहहेति । वधिते प्रिये पार्श्वं निकटमागते सति द्रुतं शीघ्रमेव नतवृशा नीचैर्बुद्ध्याऽवनेः
पृथिव्याः कूर्चनतः क्षोवनतो वधुजनो यद्यपि किलाद्भुतं भाविनरकगमनरूपं वदति, तथापि
कामिनो मनश्चित्तं न प्रतिबुद्ध्यतीत्यहह आश्चर्यम् ॥ १५६ ॥

साक्षात्कुरुते हन्त युवतिभुजपाशनिबद्धं किञ्चा-
ङ्गातिगमोहनिगडवर्तितमपि न स्वं वेत्ति विकारी ।

रङ्गः पापपवेरपभीतिस्तिष्ठति किमुत विचित्रं

त्रस्तिमसाववगाह्य च रतिराट् चापान्लालितगात्रः ॥ १५७ ॥

अर्थः स्त्री किसी युवकके साथ स्मितयुक्त सुन्दर अधरोसे बार-बार बातचीत
करती है, तो अपने नेत्र-कटाक्षोंका सौभाग्य किसी औरको ही बिखेरती है ।
फिर उसके मनमें तो कोई और ही रूपवान् बसा रहता है । निश्चय ही यह
सुप्रसिद्ध है कि कोई ऐसी स्त्री नहीं, जो एकनिष्ठताका गुण धारण करती है,
अर्थात् किसी एककी बनी रह सकती है ॥ १५५ ॥

अन्वयः : अहह ! वधुजनः पार्श्वमिते दयिते नतदृशा अवनिकूर्चनतः यद्यपि भावि
अद्भुतं वदति, किन्तु कामिनः मनः न प्रतिबुद्ध्यति ।

अर्थः : आश्चर्यकी बात है कि जब स्त्रियोंके पास उनका प्रिय आता है, तो
वे नीचा मुँह करके जमीनको खुरचने लगती हैं और संकेतद्वारा यह गूढ आशय
प्रकट करती हैं कि यदि हमारे प्रेममें फँसोगे तो अधोगति प्राप्त करोगे । फिर
भी कामांध पुरुष जागृत नहीं होता ॥ १५६ ॥

अन्वयः : उसी विकारी स्वं युवतिभुजपाशनिबद्धं साक्षात्कुरुते । किं च अङ्गातिगमोह-
निगडवर्तितम् अपि स्वं न वेत्ति । रङ्गः रतिराट् चापात् लालितगात्रः त्रस्तिम् अवगाह्य च
पापपवेः अपभीतिः तिष्ठति । किम् उत विचित्रम् ।

साक्षादिति । विकारी जनः स्वं युवतिपाशनिबद्धं साक्षात्कुप्यते पश्यति । किञ्च, अङ्गा-
तिगस्य शरीरवर्जितस्य मोहस्य निगडे भृङ्गलायां पतितमपि स्वं न वेत्ति न जानाति ।
रङ्गः सन्तपि पापपवेः अघबज्राद् अपभीतिः भयवर्जितस्तिष्ठति । रतिराजः कामस्य चापाद्
धनुषो लालितं स्वीकृतं गात्रं शरीरं यस्य सोऽसौ स्पष्टतया त्रस्ति वेपथुमवगाह्य च निर्भय-
स्तिष्ठतीति किमुत बिचित्रम् ॥ १५७ ॥

नानैवमित्यभिधाय नागः समभिगम्य महीपतिं
गजपत्तनस्य शशंस गर्हितभार्यकः श्लाघापरः ।
परमार्थवृत्तेरथ च गद्गदवाक्तया भूत्वा शुभ-
भक्तोऽधुना समगच्छतोपसम्मतिं प्राप्य रतिप्रभः ॥ १५८ ॥

नानैवमिति । इत्येवं नाना अभिधाय कथयित्वा स नागो गर्हिता भार्या येन स
निन्दितस्त्रीको गजपत्तनस्य महीपतिं समभिगम्य गत्वा परमार्थवृत्तेः सत्यस्य श्लाघापरः
सन् तं गजपत्तनपतिं शशंस । अथ गद्गदवाक्तया शुभभक्तो भूत्वा अथ चाधुना जयस्य
उपसम्मतिं प्राप्य स रतिप्रभो नागदेवः स्वस्थानं समगच्छत ॥ १५८ ॥

(नागपतिलम्भदृक्कवन्धः) ।

अर्थः विकारी मनुष्य स्वयंको स्त्रीके बाहुपाशोंमें बँधा देख अत्यन्त सीभाग्य-
शाली मानता है । किन्तु दूसरी ओर वह कामदेवके मोहमाया-पाशमें बँधता
जाता है, इसे नहीं जानता । कामदेवके धनुषसे लालित यह बेचारा काँपता
हुआ भी पाप-वज्रसे निडर हो बना रहता है, यह कितने आश्चर्यको बात
है ॥ १५७ ॥

अन्वयः रतिप्रभः नागः इति एवं नाना अभिधाय गजपत्तनस्य महीपतिं समभि-
गम्य गर्हितभार्यकः परमार्थवृत्तेः श्लाघापरः तं शशंस । अथ च गद्गदवाक्तया शुभभक्तः
भूत्वा अधुना उपसम्मतिं प्राप्य समगच्छत ।

अर्थः रतिप्रभ नामक सपदेव इस प्रकार नाना प्रकारकी उक्तिर्याँ कहता
हुआ गजपत्तनके राजा जयकुमारके पास पहुँचा और अपनी स्त्रीकी बुराईका
वर्णन करता हुआ परमार्थवृत्ति यानी सत्यकी श्लाघा कर उस राजाकी प्रशंसा
करने लगा । फिर गद्गद वाणीसे उसका कल्याणकारी भक्त बन गया । पश्चात्
जयकुमारकी आज्ञा पाकर वह अपने घरके लिए लौट पड़ा ।

श्रीमान् श्रेष्ठिचतुर्भुजः स सुषुबे भूरामलोपाङ्गयं
 बाणोभूषणवर्णिनं घृतवरी देवी च यं धीचयम् ।
 श्रीमत्सम्मतिसम्मतामृतरसै - निस्पृतशस्याङ्कुरे
 सागाराचण्णोक्तिकस्तदुदिते सर्गे द्वितीयो वरे ॥ २ ॥

॥ इति अयोधयमहाकाव्ये सागारमार्गवर्णनो नाम द्वितीयः सर्गः ॥

विशेष : यह श्लोक नागपति-लम्ब नामक चक्रबन्ध है ॥ १५८ ॥

द्वितीय सर्ग समाप्त

तृतीयः सर्गः

धर्मकर्मणि मनो नियोजयन् वित्तवर्त्मनि करौ प्रयोजयन् ।

नर्मशर्मणि शरीरमाश्रयन् स व्यभात् समयमाशु हापयन् ॥ १ ॥

धर्मकर्मणीति । सः जयकुमारो धर्मस्य कर्मणि कार्ये यज्ञानुष्ठानादौ मनश्चित्तं नियोजयन् कुर्वन्, मनसा कृतं फलवद्भूवतीति सूक्तेः । वित्तस्य नाणकादेर्धनस्य वर्त्मनि उपाजर्जन-संरक्षण-व्ययीकरणरूपे मार्गे करौ हस्तौ प्रयोजयन्, स्वहस्तेन धनोपाजर्जनादेः उत्तम-पुष्टफलक्षयत्वात् । नर्म हास्यविनोदादि, शर्म च स्त्रीप्रसङ्गादिकल्पं सुखं, तयोः समाहार-स्तस्मिन्, शरीरं निजवपुः आश्रयन् अनत्यासक्त्या संसारसुखमनुभवन्नित्यर्थः । एवंभूत आशु समयं जीवनकालं व्यत्ययन् व्यभात् शुशुभे । परस्परविरोधेन त्रिवर्गं सेवमानो व्यराजतेत्यर्थः । पर्यायाख्यो यथासङ्ख्यं वाऽत्र अलङ्कारः ॥ १ ॥

जिह्वया गुणिगुणेषु सञ्चरञ्चेतसा खलजनेषु संवरम् ।

निर्बलोद्दतिपरस्तु कर्मणा स्वौक एकमभवत्तु शर्मणाम् ॥ २ ॥

जिह्वयेति । प्रकारान्तरेण पूर्वोक्तमेव व्याख्याति—गुणिनां पूज्यपुरुषाणां गुणेषु शीलेषु जिह्वया रसनया कृत्वा सञ्चरन् पर्यटन्, स्वमुखेन साधुजनानां गुणान् गायन्नित्यर्थः । चेतसा मनसा खलजनेषु दुष्टमनुष्येषु संवरं निरोधं सञ्चरन् चिन्तयन्, केनोपायेन खलताया

अन्वयः सः धर्मकर्मणि मनः नियोजयन् वित्तकर्मणि करौ प्रयोजयन् नर्मशर्मणि शरीरम् आश्रयन् आशु समयं हापयन् व्यभात् ।

अर्थः वह राजा जयकुमार धर्मकर्म यानो यज्ञानुष्ठान आदि धर्मकार्योर्मं मन लगाता हुआ, अपने हाथों (पुरुषार्थके साथ) अर्थाजर्जन करता हुआ तथा शरीरसे (निरासक्त होकर) हास्य-विनोद और स्त्री-सहवास आदि सांसारिक सुख भोगता हुआ सहजभावसे जीवन बिता रहा था । वह परस्पर अविरोध-पूर्वक धर्म, अर्थ और कामरूप त्रिवर्गका सेवन करता था, यह भाव है ॥ १ ॥

अन्वयः (सः) जिह्वया गुणिगुणेषु सञ्चरन् चेतसा खलजनेषु संवरं (सञ्चरन्) कर्मणा तु निर्बलोद्दतिपरः शर्मणाम् एकं स्वौकः अभवत् ।

अर्थः वह राजा जीभसे गुणियोंके गुणोंको गाता हुआ, मनसे दुष्टोंकी

निर्मूलनं भवेदिति । कर्मणा कर्तव्येन पुननिबंलानाम् उद्धृतिरुद्धारस्तस्यां परस्तत्परः सन्, शर्मणा स्वस्य परेषाञ्च कल्याणानामेकमद्वितीयम् ओकः स्थानमभूत् । अत्रापि यथासङ्ग्य-मलङ्कारः ॥ २ ॥

प्रातरादिपदपद्योर्गतः श्रीप्रजाकृतिनिरीक्षणे न्वतः ।
नक्तमात्मवनिताक्षणे रतः सर्वदैव सुखिनां स सम्मतः ॥ ३ ॥

प्रातरिति । पुनरपि भङ्गघन्तरेण तदेव व्याख्याति—प्रातःकाले आविपुष्वस्य ऋषभ-तीर्थकरस्य पवपद्योः चरणकमलयोः प्रान्तं गतः, प्रातःकालस्य धर्मारोचनमूलकत्वात् । अतो नु पुनः श्रीप्रजायाः क्षतुर्वर्णात्मिकाया जनतायाः कृतिः कर्तव्यं तस्य निरीक्षणे कः कीदृक् कार्यपरायण इत्यवलोक्ये संलग्नः । नक्तं रात्रौ चात्मनो वनिताः स्त्रियस्तासां क्षणो विलासविभ्रमाविलक्षण उत्सवस्तस्मिन् रतो निमग्नः सन् स जयकुमारः सर्वदैव सुखिनां सम्मतोऽभूत् । उल्लेखो नामालङ्कारः ॥ ३ ॥

मत्स्यरीतिरिपुषे धीवरः सत्समागमतया कलाधरः ।
यः समायसमयां महेन्द्रवन्नित्यमिन्युचितकृच्छुभाश्रवः ॥ ४ ॥

मत्स्यरीतीति । एष जयकुमारो धीवरो बुद्धिमान् दाशो वा, मत्स्यरीतिः बलवान् अबलं प्रसतीति, तस्या रिपुः । पक्षे मत्स्यानां रीतिर्हूलनचलनाविरूपा चेष्टा, तस्या रिपुञ्जले दुष्टता दूर करने, मिटानेकी सोचता हुआ और शरीरसे निर्बलोंनेकी रक्षा, उद्धार करता हुआ अपने और दूसरोके कल्याणका अद्वितीय निवासस्थान बन गया था ॥ २ ॥

अन्वयः : सः प्रातः आदिपदपद्योः गतः, अतः नु श्रीप्रजाकृतिनिरीक्षणे (गतः) ।
नक्तम् आत्मवनिताक्षणे रतः सन् सर्वदा एव सुखिनां सम्मतः (अभूत्) ।

अर्थः महाराज जयकुमार प्रातःकाल तो आदिजिनेश्वर ऋषभदेवके चरणोंकी सेवा-पूजामें लगा रहता था । उसके बाद दिनमें चारों वर्णोंकी प्रजाके कार्योंका निरीक्षण किया करता था । रात्रिमें अपनी स्त्रियोंके साथ विलासादि उत्सवमें निमग्न रहता था । इस प्रकार वह सर्वदा सुखी जनोंमें श्रेष्ठ माना जाता था ॥ ३ ॥

अन्वयः : एष धीवरः मत्स्यरीतिरिपुः सत्समागमतया कलाधरः यः महेन्द्रवत् समायसमयः इति उचितकृत् नित्यं शुभाश्रवः अभूत् ।

अर्थः वह राजा जयकुमार 'धीवर' यानी बुद्धिमान् था, इसलिए मत्स्यरीति

प्लवनादितया मत्स्येभ्यो जयकारकत्वात् । एष च कलाधरप्रजातुर्ययुक्तः, चन्द्रवच, सत्समा-
गमतया सज्जनसहवासित्वेन नक्षत्रयुक्तत्वेन वा । यद्यप्य महेंद्रवत् इन्द्रजालिक इव
समायसमयः सम्यगाय आजीवनं यस्मिन्, स चासीत् समयः कालो यस्य सः । पक्षे मायाया
छलपूर्णया चेष्टया सहितः समायः, स समयः शास्त्रज्ञानं यस्य सः । इत्येवं कृत्वा उचितं
करोतीत्युचितकृत्, शुभस्य पुण्यकर्मण एवाश्वबो वशांबवो नित्यमभूत् पापरहितोऽभूदित्यर्थः ।
अत्र श्लेषालङ्कारः ॥ ४ ॥

भूतले स्वयमनागसेवितः सम्बभौ सपदि नागसेवितः ।

वारिदेषु विनयाश्रयोऽपि सन् योऽत्र वारिदगणं रुषा रिषन् ॥ ५ ॥

भूतल इति । भूतले यो नागसेवितोऽपि सपदि स्वयमनागसेवितः सम्बभाविति विरोधः ।
तत्र नागैः सत्पुरुषैः सेवित आराधितः सन् अनागसे निरपराधजननाय अहितः संरक्षित
इति परिहारः । स्वयं परंप्रेरणं विनैवेत्यर्थः । वारिदगणं रुषा रिषन् वारिदेषु विनयाश्रय
इति विरोधः । तत्र वारि धर्मोपदेशं बधतीति वारिदा आसपुरुषास्तेषु विनयाश्रयो विनयो
भवन् यो वारिदगणं घेघडम्बरं रुषा रोषेण रिषन् संहरन् सम्बभौ शुशुभे । चक्रवर्तिनो

या मात्स्य-न्यायका दुश्मन था । उसकी बुद्धिमानीसे वहाँ बलवान् निर्बलको
सता नहीं पाता था । वह 'सत्समागम' यानी सज्जनोंका सहवासी होनेसे 'कला-
धर' अर्थात् परम चतुर था । 'महेन्द्र' यानी जादूगरकी तरह उसके राज्यमें
आजीविका का समुचित अवसर सभीको सुलभ था । इस तरह उचित कर्तव्य-कर्म
करता हुआ वह नित्य शुभकर्मोंके ही अधीन था । उसके हाथों कभी पापकर्म
नहीं होते थे ।

विशेष : यहाँ 'धीवर' का अर्थ मछुवा भी होता है, वह मत्स्य यानी मछ-
लियोंकी रीति या हलचलका दुश्मन होता ही है, उन्हें मारता है । 'कलाधर'
का अर्थ चन्द्र भी होता है जो 'सत्' यानी नक्षत्रोंसे युक्त होता है । 'महेन्द्र'
यानी जादूगर 'समाय-समय' अर्थात् मायायुक्त (छलपूर्ण) चेष्टाके शास्त्र
(जादूगरी) को जानता ही है ॥ ४ ॥

अन्वय : अत्र भूतले यः सपदि नागसेवितः अपि स्वयम् अनागसेवितः (च) वारि-
देषु विनयाश्रयः अपि वारिदगणं रुषा रिषन् संबभौ ।

अर्थ : इस भूतलपर जो हर समय सत्पुरुषोंसे सेवित होकर भी स्वयं
निरपराध लोगोंकी रक्षा हुआ शोभित हो रहा था । इसी तरह धर्मोपदेशक

विग्विजयकाले म्लेच्छस्यप्रवेशावसरे म्लेच्छकुलदेवताभिः कृतं मेघडम्बरं संहृतवान् जय-
कुमार इति विरोधपरिहारः । विरोधाभासोऽलङ्कारः ॥ ५ ॥

बन्धुबन्धुरमनो विनोदयन् दीनहीनजनमुन्नयन्नम् ।

वै रिषन् रसिति वैरिसंग्रहमव्यथेऽकथि पथि स्थितोऽन्वहम् ॥ ६ ॥

बन्धुबन्धुरिति । बन्धूनां कुटुम्बिनां बन्धुरमुपज्ञातानतं मनास्वितं विनोदयन् प्रसादयन्
तथा दीनहीनजनं दीनानां निःस्वानां हीनानामपाङ्गानाम् जनं समूहम् उन्नयन्नुन्नतिं प्राप-
यन्, वैरिसंग्रहं शत्रुसमूहं रसिति शीघ्रं रिषन् भारयन् सन् वै निःशब्देन, अन्वहं नित्यमेव
अयं जयकुमारोऽव्यथे व्यथारहिते पथि मार्गे कष्टवर्जिते नीतिवर्त्मनि स्थितोऽकथि कथाश्रयः
कृतो वृद्धैरिति शेषः ॥ ६ ॥

राजतत्त्वविशदस्य या स्वतः क्षीरनीरसुविवेचनावतः ।

साथ मानसमयं स्म रक्षति संस्तवं सुखगतात पक्षतिः ॥ ७ ॥

राजतत्त्वेति । स्वतः स्वभावेनैव राजतत्त्वेन राजसभावेन विशदस्य प्रस्थातस्य ।
पक्षे राजतस्य दुर्बर्णस्यैवं राजतं वस्तु, तस्य भावस्तत्त्वं तेन । विशदस्य निर्मलस्य । क्षीरनीर-
शब्दाभ्यामत्र गुणबोधौ गृह्यते, तयोः सुविवेचना विचारकारिता तद्वतः । पक्षे क्षीरनीरयो-

आसपुरुषोंके प्रति विनय रखनेवाला होकर भी गविष्ट म्लेच्छोंके कुलदेवोंद्वारा
छाये जानेवाले मेघाडम्बरको संहार करता हुआ शोभित हो रहा था ।

विशेष : इस श्लोकके शब्दोंमें आपाततः परस्पर विरोध-सा प्रतीत होता
है, जो विरोधाभास अलंकार है । अर्थात् नागसेवित अनागसेवित कैसे और
वारिद-विनयाश्रय वारिदगणका संहारक कैसे हो सकता है ? ॥ ५ ॥

अन्वय : अयं बन्धुबन्धुरमनः विनोदयन् दीनहीनजनं उन्नयन् रसिति वैरिसङ्ग्रहं
रिषन् वै अन्वहं अव्यथे पथि स्थितः अकथि ।

अर्थ : यह राजा कुटुम्बियोंकी उन्नतिमें मन लगाता हुआ, दीन-हीन जनोंका
उद्धार करता हुआ और शीघ्र ही शत्रुओंका नाश करता हुआ सदा निर्दोष मार्ग-
पर स्थित था, ऐसा वृद्धजनोंने वर्णन किया है ॥ ६ ॥

अन्वय : अथ स्वतः क्षीरनीरसुविवेचनावतः राजतत्त्वविशदस्य या सुखगताय-
पक्षतिः सा मानसमयं संस्तवं रक्षति स्म ।

अर्थ : जैसे 'सुखगतायपक्षतिः' यानी सुन्दर खगताप्राप्तिके साधन पंखका
मूल राजहंसकी मानससरोवरकी घनिष्ठताकी रक्षा किया करता है, उन्हीं

दुग्धजलयोः सुविबेचना पृथक्करणं तद्वत्, राजहंसस्येव तस्य भूपतेः सुखगतायपक्षतिः सुखेन गतं गमनं जीवननिर्बहणं तस्मै पक्षतिः सभा सा, मानस्य पक्षप्रतिष्ठानस्य समयः सङ्केतो यस्मिन्स्तं संस्तवं रक्षति स्म । हंसपक्षे शोभना खगता पक्षिभावः सुखगता, तस्या आद्य आगमनं सम्प्राप्तिस्यस्य स सुखगतायस्तस्य पक्षतिर्भवति उद्बुधनसाधनं नाम सा, मानसमयं मानसाख्यसरोवररूपं संस्तवं रक्षति स्म । श्लेषोपमालङ्कारः ॥ ७ ॥

हासमेति जडताप्रतिष्ठतिः किन्तु यत्र बहुधाऽन्यनिष्ठितिः ।

श्रीशरत्समनुयायिनीत्यभाद् राजहंसपरिवारिणी सभा ॥ ८ ॥

ह्लासमिति । या सभा श्रीशरत्समनुयायिनी शरद्वृत्तोरनुकरणशीला अभात्तद्वृत्ते । तद्यथा—यत्र जडताया मूलभावस्य, पक्षे जलबाहुल्यस्य प्रतिष्ठितिः स्थापना, ह्लासमेति प्रणश्यति, किन्तु यत्र बहुधाऽन्येषां सर्वसाधारणानां तिष्ठतिरुपस्थितिः । पक्षे बहुधान्यानां ग्रीह्यादीनां निष्ठितिः श्लेषु भवति । राजहंसा भूपवरास्तेषां परिवारोऽस्यामस्तीति सा, शरच्च राजहंसपरिवृता भवति । अथवा राजहंसैः परिगतं वारि नयति धारयतीति राजहंसपरिवारिणीति बोध्यम् । पूर्वोक्त एवालङ्कारः ॥ ८ ॥

पंखमूलोके बदीलत गगनमें उड़कर वह मानसविहारकी अपनी प्रसिद्धि बनाये रखता है, वैसे ही महाराज जयकुमारकी 'सुखागतायपक्षतिः' अर्थात् सुखसे जीवन-निर्वाहके लिए संघटित शासन-परिषद् उसके सम्मानपूर्ण परिचयकी रक्षा करती थी, वह सम्मानदृष्टिसे ही परिचित हुआ करता था। जैसे राजहंस स्वभावतः दूधका दूध और पानीका पानो कर देता है, वैसे ही यह राजा भी स्वभावतः गुण और दोषका विवेक करनेवाला था। इसी तरह जैसे राजहंस चांदीके पात्रकी तरह शुभ-श्वेतवर्णका होता है, वैसे ही यह राजा भी राजतत्त्व या राजनीतिका पण्डित (राजतत्त्वविशदस्य) है ॥ ७ ॥

अन्वयः । तस्य सभा राजहंसपरिवारिणी श्रीशरत्समनुयायिनी अभात् यत्र जडता-प्रतिष्ठितिः ह्लासम् एति, इति बहुधान्यनिष्ठितिः भवति ।

अर्थः । उस राजाकी सभा शरद-ऋतुका अनुसरण करती हुई शोभित हो रही थी। कारण, शरद-ऋतुमें राजहंसोंका संचार होने लगता है तो राजाकी सभामें भी अनेक प्रसिद्ध राजा बैठते थे। जैसे शरदमें जल कम हो जाता है वैसे ही राजाकी सभामें भी जडता या अविचारिताका अभाव था। शरद-ऋतुमें बहुत-सा धान्य इकट्ठा होता है तो सभामें भी अधिकतर आये हुए सर्वसाधारण लोगोंकी प्रसिद्धि होती थी ॥ ८ ॥

पल्लवैरभिनवैरथाञ्चिता सर्वतोऽपि सुमनःसमन्विता ।
या फलोदयभृदिङ्गिताश्रिता किन्न सत्कृतलता तथा मता ॥ ९ ॥

पल्लवैरिति । अथ च या सभाऽभिनवैर्नूतनैः पदांशैरञ्चिता पूजिता, यत्रा अबसरा-
नुकूला वाक्यप्रयुक्तिरासीदित्यर्थः । तथा या सभा सर्वतोऽपि सुमनोभिः सहृदयैः समन्विता-
ऽऽसीत् । या च फलं सार्थकत्वं तस्योदयः सम्प्राप्तिस्तद्वता इङ्गितेन चेद्वितेन आभिताऽधिकृता
सती सत्कृतस्य पुण्यकर्मणो लता परम्परेव प्रसवित्रो किन्न मता सम्मता ? अथवा सत्कृता
सत्कारविषयोऽकृता चासी लता बल्लरीव मताऽभूत् । पुण्यपरम्पराऽपि नवैर्नवैः पल्लवैः
शृङ्गारैरञ्चिता भवति । बल्लरी च नवनवैः पल्लवैः किसलयैर्युक्ता भवति । पुण्यपरम्परा
प्रसन्नेन मनसा सम्पाविता, लता च सुमनोभिः पुण्यैर्युक्ता भवति । पुण्यपरम्परा फलोदय-
कारिणा स्वर्गदायकेन इङ्गितेनाधिकृता, लता च फलानां कूष्माण्डादीनामुदयकारिणा
इङ्गितेन युक्ता भवतीति । 'फलानामुदये लाभे त्रिविदेऽपि फलोदयः' इति विश्वलोचनः ।
'पल्लवः शब्दविस्तारे शृङ्गारैऽपि बले पुनरिति च । पूर्वोक्त एवालङ्कारः ॥ ९ ॥

सज्जलक्षणविभङ्गदेशिनी या मलापहरणोपदेशिनी ।

जैनवाग्वि सरित्सुवेशिनी तीर्थसम्भवपथानुवेशिनी ॥ १० ॥

सज्जेति । या सभा जैनवाग्वि जिनवाणीतुल्या सरित्सुवेशिनी नदीरूपवती वाऽऽसीत् ।
सभा जडानां मूर्खाणां क्षणस्य उत्सवस्य विभङ्गदेशिनी निवेशकर्त्री । जिनवाणी सज्जं

अन्वयः अथ या सभा अभिनवैः पल्लवैः अञ्चिता सर्वतः अपि सुमनःसमन्विता
तथा फलोदयभृदिङ्गिताश्रिता सा सत्कृतलता किं न मता ।

अर्थः क्या उस राजाकी सभा पुण्यलताके समान सुशोभित नहीं थी ?
बल्कि अवश्य सुशोभित थी । कारण लता पल्लवों (पत्तों) से युक्त होती है
तो यहाँ नये-नये पदोंके लवों (अंशों) का उच्चारण होता है । लता फलोंसे
युक्त होती है तो यहाँ अच्छे-अच्छे विद्वान् पाये जाते हैं । लतामें फल लगे होते
हैं तो यहाँ स्वर्गदायक (अच्छे परिणामसूचक) बातें होती हैं । यहाँ श्लेषगर्भ
सांग रूपक अलंकार है ॥ ९ ॥

अन्वयः या जैनवाक् इव सज्जलक्षणविभङ्गदेशिनी मलापहरणोपदेशिनी तीर्थ-
संभवपथानुवेशिनी सरित्सुवेशिनी (आसीत्) ।

अर्थः वह सभा किसी नदीकी तरह जिन-वाणीका अनुकरण कर रही थी ।
कारण, जिस प्रकार नदी उत्तम जलसे भरी, तरंगोंसे युक्त होती है अथवा जिन-

पवित्रं लक्षणं स्वल्पं येषां ते च ते विभङ्गा वितर्काः 'स्यावस्ति स्याव्वास्ती' स्याविक्रिया-
स्तद्देशिनी तेषां प्ररूपिका । नदी च जलस्य क्षणे समये विभङ्गदेशिनी तरङ्गधारिणी भवति ।
सभा मलापहरणस्य प्रायश्चित्तस्य उपदेशिनी । जिनवाक्, मलापहरणस्य पापनाशनस्य
उपदेशिनी । नदी च मलापहरणस्य किट्टाविदोषनाशनस्य उप समीपे देशिनी, यस्यास्तटे
मलापहरणं क्रियते जनैरिति भावः । सभा तीर्थसम्भवेन पद्मवृद्धपरम्परायातेन मार्गेण ।
यद्वा उपायसञ्जातेन वर्त्मनाऽनुवेशिनी प्रवेशवती, वाण्या आसोपशेन वर्त्मनाऽनुवेशिनी,
नदी च तीर्थमवतारस्तत्सम्भवेन मार्गेण अनुवेशिनी गम्येत्यर्थः । पूर्वोक्त एवालङ्कारः ॥ १० ॥

सम्पदादरणकारिणीत्यलं कालमाश्रितवती मुदादरम् ।

मञ्जुवृत्तविभवाधिकारिणी कामिनीव कवितानुसारिणी ॥ ११ ॥

सम्पदादरम् । सा सभा कवितामनुसरतीति कवितानुसारिणी, कविकृतेरनुकर्त्री कामिनी-
वाऽभूत् । तद्यथा—सभा सम्यग् रूपेण पदेन प्रतिष्ठानेन आदरणकारिणी । यद्वा सम्पदस्य
सम्यक् प्रतिष्ठावती मनुष्यस्यादरणकारिणी । कामिनी सम्पदः सम्पत्तेरादरणकर्त्री । कविता
च सम्यग्रूपाणां सुसिद्धन्तानां पदानां शब्दानां सङ्ग्राहिणी । सभा, मुदः प्रसन्नताया आवरो
यस्मिन्तं कालमाश्रितवती, योग्यसमये सम्पद्यमानेत्यर्थः । कामिनी अलङ्कारमाश्रितवती,
कविता च उपमा-रूपकाद्यलङ्कारधारिणी । सभा मञ्जुवृत्तस्य मनोहराधरणरूपस्य आख्या-
नादीविवक्ष्याधिकारिणी । कामिनी मञ्जुलस्य सुन्दरस्य मनोमोहकस्य वृत्तस्याधरणस्य
यो विभवस्तस्याधिकारिणी । कविता च मञ्जुनां निर्दोषाणां वृत्तानां छन्दसां विभवस्य
आनन्दस्य अधिकारिणी भवत्येव । श्लेषोपमालङ्कारः ॥ ११ ॥

वाणी पवित्र लक्षणवाले सप्तभंगोसे युक्त होती है, वैसे ही सभा भी नीतिमय
धाराएँ धारण करती थी । नदी शारीरिक मल दूर करती और जिनवाणी
मानसिक मल दूर करती है, उसी प्रकार सभा भी मनुष्यके अपराधोंका संशोधन
करती थी । नदी किसी तीर्थस्थानसे निकलती है और जिनवाणी तीर्थकर
भगवान्से प्रसूत होती है, उसी प्रकार सभा भी लोगोंका भला करनेका उद्देश्य
लेकर संघटित थी ॥ १० ॥

अन्वयः : (सा सभा) कामिनी इव कवितानुसारिणी, यतः सम्पदादरणकारिणी मुदा-
दरम् अलं कालम् आश्रितवती मञ्जुवृत्तविभवाधिकारिणी (आसीत्) ।

अर्थः : वह सभा कामिनीकी तरह कविताका अनुसरण कर रही थी । क्योंकि
जिस प्रकार कवितामें सम्यक् शुद्ध पद होते हैं अथवा कामिनी सुन्दर पैरोंवाली
होती है, उसी प्रकार सभा लोगोंके पद-प्रतिष्ठाका समीचीन आदर करती थी ।

कामवत् स्मृतिसमुद्भवत्वतश्चाबलोद्धृतिसमाश्रयत्वतः ।

निर्णयः खलु समुन्नतत्वतः कस्य वा रतिकरो न तस्वतः ॥ १२ ॥

कामवदिति । यस्यां सभायां सञ्जातो निर्णयः प्रकरणनिष्कर्षः कामवत् मनोभू-
सदृशः । तद्यथा—निर्णयस्य स्मृतिर्नाम संहितास्यः शास्त्रविशेषस्ततः समुद्भवत्वतो नीति-
शास्त्रमवलम्ब्य निर्णयकारित्वात् सभायाः । कामवच्च स्मृतेः स्मरणात् समुद्भवत्येव । निर्णयः
किल अबलानां बलहीनानामुद्दृतिपट्टारस्तस्याः सम्यगाश्रयोऽधिकरणं तस्य भावस्तत्त्वात् ।
राजसभाया बुबलानां परिरक्षणार्थकत्वात् । कामस्त्वबला स्त्री तस्या उद्दृतिरङ्गीकरणं
तस्याः समाश्रयो भवत्येव । निर्णयस्य समुन्नतत्वाद् उदारभावतया उत्तमत्वात्, कामस्य च
मुत्सहितः समुच्च्वासौ नतो नञ्चो येन स समुन्नतस्तस्य भावस्तत्त्वात् । प्रसन्नतापूर्वकानु-
नयविनयाविकारकत्वादित्यर्थः । एवं कामस्य तुल्यतया निर्णयः कस्य वाचिनः प्रतिवादि-
नोऽपि रतिकरः प्रीतिकरः । पक्षे रागसम्प्रापकः । न खलु इति काकौ, तस्मात् सर्वस्यापि
रतिकर इति । तस्यां सभायां सञ्जातस्य निर्णयस्य यथार्थतया उभयपक्षस्यापि रुचिकरत्व-
मासीदित्यर्थः । तस्वतो वस्तुतः यद्वा न तस्वतो मुदुत्वाद्धेतोः कस्य वाऽरतिकरः अप्रीतिवायको
न कस्यापीत्यर्थः । श्लेषोपमालङ्कारः ॥ १२ ॥

कविता सुन्दरतायुक्त उपमादि अलंकारोसे समन्वित होती है या स्त्री नूपुरादि
सुन्दर आभूषणोंसे युक्त होती है, उसी प्रकार सभा भी समुचित और परिमित
कालतक होती थी । कवितामें अच्छे-अच्छे छन्द हुआ करते हैं या स्त्री समी-
चीन आचरणशील होती है, उसी प्रकार सभा भी समीचीन चरित्रवाले लोगोंके
वैभवसे संपन्न थी ॥ ११ ॥

अन्वयः : (तत्सभायाः) स्मृतिसमुद्भवत्वतः अबलोद्धृतिसमाश्रयत्वतः समुन्नत-
त्वतः तस्वतः कस्यचित् रतिकरः न बभूव ।

अर्थः कामदेवके समान उस भव्य सभाका निर्णय पक्ष या विपक्ष किसे
यथार्थतः रुचिकर नहीं होता था ? अर्थात् सभीको रुचिकर होता था । निर्णय
निश्चय ही कामवत् था, क्योंकि जिस प्रकार काम स्मृतिसे उत्पन्न होता है उसी
प्रकार उस सभाका निर्णय भी स्मृतिशास्त्रके आधारपर होता था । काम अब-
लाओंका समादर करनेवाला होता है तो उस सभामें भी निर्बलोंके उद्धारकी
बात सोची जाती थी । इसी तरह जैसे काम प्रसन्नतायुक्त नन्नताका उत्पादक
होता है, वैसे ही वहाँका निर्णय भी उच्च आदर्शको लिये हुए होता था ॥ १२ ॥

भास्वतः समुदायप्रकाशिनः क्षौद्रलेशपरिमृग्विकाशिनः ।

यत्र वारिजतुलाविलासिनः श्रीयुताः खलु समानिवासिनः ॥ १३ ॥

भास्वत इति । यत्र सभायां सभ्या वारिजस्य कमलस्य तुला तुलना तस्या विलासो रसस्तद्वन्तः । तत्रेवम्—भास्वतस्तेजस्विनो मनुष्यस्य समुदायो यशोलाभस्तस्य प्रकाशिनः, पद्मबिम्बाश्च भास्वतः सूर्यस्य समुदायप्रकाशिनो भवन्ति । सभ्यजनाः क्षौद्रलेशं क्षुद्रभावांशं परिमुञ्चतीति परिमुक् क्षुद्रतातिगतश्चासौ विकाशस्तद्वन्तः । पद्मबिम्बाश्च क्षौद्रं मधु तस्य लेशो बिन्दुस्तं परिमुञ्चतीति परिमुग् विकाशशीला भवन्ति । सभ्याः श्रीयुताः शोभा-सहिताः पद्मबिम्बाश्च तथा । श्लेषोपमालङ्कारः ॥ १३ ॥

मन्त्रिणः खलु विषादनाशिनश्चाभिवच्चरनराः सुदर्शिनः ।

इष्टिमान् सुकृतवत्पुरोहितः प्रक्रमश्च सकलो यथोचितः ॥ १४ ॥

मन्त्रिण इति । यत्र सभायां मन्त्रिणो मन्त्रबाविन इव मन्त्रिणः सच्चिवास्ते विवादस्य शोकस्य, पक्षे विषभक्षणपरिणामस्य विनाशिनः । चरनरा वृत्तजनाश्च सुदर्शिनः सम्प-गन्धेषणकारिणः, अक्षिबद् यथा नेत्रं सुर्वाश भवति । पुरोहितो धर्मकर्माध्यक्षः सुकृतवत् पुण्यकर्मसदृश इष्टिमान् यत्कर्ता । पक्षे, इष्टसमागमकर्ता । यद्वाऽभिलाषाविषयः । एवं सकलः सर्व एव प्रक्रमः कार्यारम्भो यथोचितः; सुन्दर आसीत् ॥ १४ ॥

अन्वयः यत्र श्रीयुताः भास्वतः समुदायप्रकाशिनः वारिजतुलाविलासिनः सभानिवासिनः खलु क्षौद्रलेशपरिमृग्-विकाशिनः (आसन्) ।

अर्थः वहाँके सभासद कमलके समान विलासशाली होते थे, क्योंकि जिस तरह कमल सूर्यको देखकर प्रसन्न होते हैं, उसी प्रकार सभासद भी विद्वानोंको देखकर प्रसन्न होते थे । कमल जब खिलते हैं तब मधुके कणोंको प्रकट करते हैं, वैसे ही वहाँके सभासद स्वार्थपरायणता त्यागकर विकासयुक्त थे ॥ १३ ॥

अन्वयः यत्र मन्त्रिणः खलु विषादनाशिनः चरनराः अक्षिबद् सुदर्शिनः च पुरोहितः सुकृतवत् इष्टिमान् । एवं सकलः प्रक्रमः यथोचितः (आसीत्) ।

अर्थः जैसे जादूगर, विषवैद्य विषका प्रभाव दूर कर देता है वैसे ही वहाँके मंत्री भी सभिका खेद दूर करते थे, प्रजाके दुःख-दर्दकी बातें सुनते थे । गुप्तचर लोग आँखोंके समान दूर तककी बातको देखते थे । पुरोहित पुण्यके समान इष्टिमान् था, अर्थात् जिस प्रकार पुण्य वांछित सिद्ध कर देता है उसी प्रकार पुरोहित भी समयानुसार भगवान्की पूजा-भावना करके अभीष्ट सिद्ध कर देता था । इस प्रकार वहाँकी सभाके सभी प्रबन्ध यथोचित थे ॥ १४ ॥

गुप्तिभागीह च कामवत् नः पक्षपाति च शीतरश्मिवत्पुनः ।

कोऽन्वति भ्रुतिरितो दृगन्तवत् साऽखिलाङ्गसुलभा सभाऽभवत् ॥ १५ ॥

गुप्तिभागिति । इह सभायां नोऽस्माकं मध्ये गुप्तिकत्कोचस्तं भजतीति गुप्तिभाग् उत्कोचभागी को नु प्रश्ने, न कोऽपीत्यर्थः । क इव कामवत् यथा कामो गुप्तिभाग् गोपन-भागी भवतीति व्यतिरेकदृष्टान्तः । यत्र च पक्षपाती दुस्वयोगसमर्थश्च कः ? न कोऽपी-त्यर्थः । क इव शीतरश्मिवत्, यथा अम्ब्रः पक्षे पतनशीलो भवति । शुक्लपक्षे वृद्धिमवाप्य पुनः कृष्णपक्षे क्रमशो हीयते इति यावत् । भ्रुति धर्मप्रतिपादकशास्त्रमत्येतीति अतिभ्रुति-र्जनश्च कः ? न कोऽपीत्यर्थः । क इव दृगन्तवत् कटाक्षो यथा भ्रुति भ्रवणमत्येति एवं सा सभाऽखिलाङ्गसुलभा, सर्वाङ्गपूर्णाऽभवत् । व्यतिरेकोपमालङ्कारः ॥ १५ ॥

दूतवत् चरकार्यतत्पराः श्रोत्रिया इव च सुभ्रुतादराः ।

यत्र ते नटवद्विष्टवाग्भटाः स्मावभान्ति भिषजोऽद्भुतच्छटाः ॥ १६ ॥

दूतवद्विति । यत्र सभायां ते भिषजो वेद्या अबभान्ति स्म, शुशुभिरे, ये चरकार्य-तत्पराः चरकश्चासौ आर्यश्च तस्मिस्तत्परा अनुरागिणो दूतवद् भवन्ति । चरस्य कार्ये तत्पराः परायणा भवन्ति, 'चरश्चारे चलेऽपि वे'ति प्रमाणात् । ये च सुभ्रुते धन्वन्तरौ आदरो विनयभावो येषां ते, श्रोत्रिया इव नित्यहोत्रिणो वैदिकब्राह्मणा इव । पक्षे सुभ्रुत आयुर्वेदिककर्मकाण्डप्रतिपादकशास्त्रेऽनुरागिण आसन् । पुनरिष्टो मान्यतामितो वाग्भट-

अन्वयः : इह नः कामवत् तु गुप्तिभाग् । पुनः शीतरश्मिवत् पक्षपाति । (च) दृगन्तवत् अतिभ्रुतिः को नु ? (एवं) सा सभा अखिलाङ्गसुलभा अभवत् ।

अर्थः : जिस प्रकार काम गुप्तार्थोंका भोक्ता होता है, उस प्रकार इस सभामें हमारे बीच गुप्तिभागी अर्थात् घूस लेनेवाला कौन था ? जैसे चन्द्रमा एक पक्षमें प्रकाश करता है, वैसे ही वहाँ पक्षपाती कौन था ? इसी तरह जैसे कटाक्ष कानोंको उल्लंघन कर जाते हैं, वैसे वहाँ आगमका उल्लंघन करनेवाला कौन था ? अर्थात् कोई नहीं था । इस प्रकार वह सभा सभी अंगोंसे सुसंगत थी ॥१५॥

अन्वयः : यत्र अद्भुतच्छटाः भिषजाः अबभान्ति स्म । (यतः) तैः तु नटवत् इष्ट-वाग्भटाः श्रोत्रियाः इव सुभ्रुतादराः च दूतवत् चरकार्यतत्पराः (आसन्) ।

अर्थः : वहाँके वैद्य अपूर्व छटावाले थे । क्योंकि वे नटकी तरह इष्ट-वाग्भट थे अर्थात् जैसे नट बोलनेमें बड़ा चतुर होता है वैसे ही ये वैद्य भी लोग 'अष्टांग-हृदय'-ग्रन्थकार वाग्भटाचार्यको मानते थे । जिस प्रकार श्रोत्रिय उत्तम आगम-

नाम आयुर्वेदशास्त्रनिर्माता आचार्यों वीस्ते । नटवत्, नटा यथा किल इष्टवाचि यथेच्छवचन-
भाषणे चतुरा भवन्ति तथाऽपूर्वा छटा विचारधारा येषां ते प्राणाचार्या बभूवुः । श्लेषो-
पमालङ्कारः ॥ १६ ॥

चारणा गुणगणप्रचारणास्ते कुविन्दवदुदारधारणाः ।

स्मोद्भवत्सुपदवेमपाकया सञ्जयन्ति विलसच्छलाकया ॥ १७ ॥

चारणा इति । चारणाः स्तुतिपाठकास्ते कुविन्दवत् तन्नुवायतुल्या भवन्तः सञ्जयन्ति
सर्वोत्कृष्टभावेन बतन्ति स्म । यस्मात्ते गुणानां शोभावीनां, पक्षे तन्तूनां गणः समूहस्तस्य
प्रचारणा महुर्महुः प्रकटीकरणं, पक्षे क्रमशः प्रसारणं येषां ते । उदाररतिविस्तीर्णा धारणा
स्मरणशक्तिः, पक्षे तानितवृत्तियों ते । उद्भवतां शोभनानां पदानां शब्दानां प्रतिष्ठानानां
वा वेमपाकः ओजस्वितापरिणामो यस्यां सा, पक्षे शोभनं पदं व्यवसायो यस्य तस्यैतादृशस्य,
उद्भवतः समुच्चलतः सुपदस्य वेम्नस्तन्नुवायहस्तसाधनस्य पाकः परिणामो यस्यां तथा
विलसन्ती चासी शलाका तथा, पक्षे लोहकीलकं नाम सा तथा कृत्वा जयन्ति स्म । यत्र
चारणा वंशपरम्परोद्धाटनपूर्वकं भूपतेर्यशो गायन्ति स्म । श्लेषोपमालङ्कारः ॥ १७ ॥

देशनेव दुरितापवर्तिनी भावनेव सुकृतप्रवर्तिनी ।

कल्पनेव सुकवेः सदर्शिनी तस्य संसद्भवत् समर्थिनी ॥ १८ ॥

देशनेवेति । तस्य भूपस्य संसत् सभा समर्थिनी समर्थनकर्त्री, भवता यदुक्तं तद्युक्त-

का आदर करते हैं, उसी प्रकार वहाँके वैद्य 'सुश्रुत-संहिता'कार सुश्रुताचार्यका
आदर करते थे । जिस प्रकार दूत चर-कार्यमें तत्पर रहता है उसी प्रकार यहाँ
वैद्य भी 'चरक-संहिता'कार चरकाचार्यके प्रति अनुराग रखते थे ॥ १६ ॥

अन्वयः : ते चारणाः कुविन्दवत् उद्भवत्सुपदवेमपाकया विलसच्छलाकया गुणगण-
प्रचारणाः उदारधारणाः सञ्जयन्ति ।

अर्थः : वहाँके चारण (भाट) भी जुलाहेके समान सर्वोत्कृष्ट विराजते थे ।
जैसे जुलाहे समुचित लम्बाई-चौड़ाईवाले वेमा-यंत्रके साथ शलाका फेलाते हुए
अपने ताने-बानेके धागोंको वस्त्ररूप देते हैं, वैसे ही चारण भी सुन्दर शब्दों या
प्रतिष्ठानोंके ओजस्वी परिणामोंसे शोभनीय शलाकासे महाराजके कुलका
यशःपट बना करते हैं ॥ १७ ॥

अन्वयः : तस्य संसद् देशना इव दुरितापवर्तिनी, भावना इव सुकृतप्रवर्तिनी, सुकवेः
कल्पना इव सदर्शिनी (एवम्) समर्थिनी च अभवत् ।

वेदेति कवयिभ्यभवत् । या सभा देशना धर्मोपदेशस्तद्वत् दुरितस्य दुराचारस्य अपवर्तिनी निषेधयित्री । भावना च अनित्याविरूपाऽनुपेक्षा तद्वत्सुकृतस्य पुण्यस्य प्रवर्तिनी सम्पादिका, सुकवेः कल्पनेव या सर्वथिनी शोभनाभिप्रायवती, कवितापक्षे सम्यग्वाक्यवती चेति मन-
नीयम् । उपमालङ्कारः ॥ १८ ॥

संसदीह नियतो नृपासने सोऽजयज्जयनृपः कृपाशनेः ।

दुर्मदाचलभिदः सदा स्वतो धारकः क्षणलसञ्चमत्कृतः ॥ १९ ॥

संसदिति । इह उपरिवर्णितायां संसदि सभायां नृपासने राजसिंहासने नियतो नियुक्तः सन् सोऽजयत् सर्वोत्कर्षेण रराज । कीदृशो जयनृपतिः, दुर्मदो दुरभिमानः शत्रु-
नृपाणामिति शेषः, स एवाचलः पर्वतस्तं भिनत्तीति तस्य, क्षणे लसत् दृश्यमानं चमत्कारो-
तीति तस्य, कृपा सर्वसाधारणेषु उत्पद्यमाना दयैव अशानिर्बन्धस्तस्य सदा स्वत आत्मना
धारको न तु परप्रेरणयेति भावः । अत्र रूपकालङ्कारः ॥ १९ ॥

संसदीह नतवर्गमण्डितेऽथापवर्गपरिणामपण्डिते ।

श्रीत्रिवर्गपरिणायके तथा तिष्ठतीष्टकृदसावभृत्कथा ॥ २० ॥

संसदीति । इति पूर्वोक्तप्रकारायां सभायां श्रीत्रिवर्गाणां धर्मार्थकामानां यद्वा, त्रिव-
र्गाणां कुचुदूनामेव परिणायकेऽधिकारिणि जयकुमारे तिष्ठति सति । कीदृशो ? नतानाम्

अर्थः उस राजाको वह सभा भगवान्की देशनाकी तरह पापोंको नष्ट करने-
वाली थी । वैराग्य-भावनाकी तरह सुकृतमें प्रवृत्ति करानेवाली थी और सुकवि-
की कल्पनाकी तरह उत्तम अर्थको देनेवाली थी । इस तरह वह सब तरहसे
समर्थ थी ॥ १८ ॥

अन्वयः इति संसदि नृपासने नियतः स जयनृपः अभवत् यः क्षणलसञ्चमत्कृतः
दुर्मदाचलभिदः कृपाशनेः सदा स्मृतः धारकः ।

अर्थः इस प्रकारकी इस सभामें जयकुमार महाराज राज्यासनपर विराज-
मान थे, जो क्षणभरमें अपूर्व चमत्कार दिखानेवाले और मदान्ध लोगोंके
दुर्मदरूपी पर्वतको सदाके लिए छिन्न-भिन्न करनेवाले सर्वसाधारणपर कृपा-
स्वरूप वज्र स्वाभाविक रूपमें धारण किये हुए थे ॥ १९ ॥

अन्वयः इह संसदि नतवर्गमण्डिते अपवर्गपरिणामपण्डिते श्रीत्रिवर्गपरिणायके
तस्मिन् तथा तिष्ठति सति असौ इष्टकृत् कथा अभवत् ।

अर्थः इस सभामें विनयशील जनौसे मंडित, मोक्षमार्गके विचारमें चतुर

अमात्यादीनां वर्गः समूहस्तेन पण्डिते लेखिते । किं वा तवर्गेण युक्तो न भवतीति नतवर्ग-
पण्डितस्तस्मिन् । तथा च अपवर्गस्य भुक्तिरूपचतुर्थपुरुषार्थस्य परिणामो विचारस्तत्र पण्डित-
स्तस्मिन् त्रिवर्गं तेषामानेऽपि, अपवर्गादिस्मारके तस्मिन्नित्यर्थः । किञ्च पवर्गपरिणामस्य
पण्डितो ज्ञाता न भवतीति तस्मिन्, एवञ्चूते तस्मिन्त्रिवर्गाधिपतौ भूये शोभमाने अथाऽती
अधोवक्ष्यमाणा कथा वार्ताऽभूत् य इष्टमभिलषितं नृपस्य वाञ्छितं करोतीति इष्टकृच्छा-
सीत् । श्लेषालङ्कारः ॥ २० ॥

प्रतीहारमतः कश्चित् प्रतीहारमुपेत्य तम् ।

नमति स्म मुदा यत्र न मतिः स्मरतः पृथक् ॥ २१ ॥

प्रतीहारमत इति । प्रतीहारेण द्वारपालेन मतोऽनुज्ञातः कश्चिद्वपरिचितः पुरुष
इह सभायामरं शीघ्रमुपेत्य तं जयकुमारनृपं मुदा प्रीत्या नमति स्म, अलमत् । कीदृशं
नृपं यत्र यस्मिन् विषये स्मरतः कामदेवात् पृथक् भिन्ना मतिर्नासीत् । रतिपतिरेवाय-
मिति सम्भ्रमोत्पत्तिरासीत्, अतिमुन्दरत्वाविति भावः । अत्र यमकालङ्कारः ॥ २१ ॥

ततः किमभूदिति वर्णयति—

दृशाऽऽसिकाऽदायि नृपस्य हे चित् सशम्भुचा दन्तरुचाऽभ्यसेचि ।

रसा गिरः खण्डमदात्तदास्मा यातिध्यचातुर्यमभूञ्ज कस्मात् ॥ २२ ॥

और श्रीयुक्त त्रिवर्गमार्गसे गमन करनेवाले महाराज जयकुमार राज्यसिंहासनपर
विराजमान थे कि उस समय राजाके लिए अभीष्ट, निम्नलिखित बातचीत
चल पड़ी ।

विशेषः सम्पूर्ण व्यंजनोंमें पाँच वर्ग होते हैं : कवर्ग, चवर्ग, टवर्ग, तवर्ग
और पवर्ग । उनमेंसे जब कि राजा तवर्ग और पवर्गसे युक्त भी नहीं था (उसके
नामके आरंभमें तवर्ग या पवर्ग न था) तो वह अपने आप त्रिवर्गवाला (कवर्ग,
चवर्ग, टवर्गवाला) बन गया ॥ २० ॥

अन्वयः कश्चित् प्रतीहारमतः जनः इह तं प्रति अरम् उपेत्य मुदा नमति स्म यत्र
स्मरतः पृथक् मतिः न ।

अर्थः जिस राजाको देख कामदेवके सिवा दूसरो बुद्धि या भावना ही उत्पन्न
नहीं हो पातो, प्रस्तुत सभाके बीच उस जयकुमारके समीप प्रतीहार (द्वारपाल)
द्वारा अनुमति प्राप्त कर पहुँचे । किसी अपरिचित पुरुषने उन्हें नमस्कार किया ।
इस पद्यमें लाटानुप्रास अलंकार है ॥ २१ ॥

दृशेति । हे चित् हे प्रत्यक्षस्थित बुद्धिमच्छ्रोतः; यद्वा चिचित्ति मनः, भृशम् । तदा तस्मिन्नागमनसमय एव तस्मै समागताय नृपस्य दृशो वृष्ट्या परिचारिकयेव आसिकाऽऽसनमवायि वत्, वृष्टिप्रसादेन भूपस्त्युपावेशयदित्यर्थः । तथा शमानन्वं मुञ्चतीति शम्भुक् तथा शम्भुचा दन्तरुचा बशानकान्त्या स आगतजनोऽभ्यसेचि, अभिषिक्तः । तथा नृपस्य रसा रसना चास्मै गिर वाच एव खण्डमिक्षुविकारमवावृ दत्तवती । एवं कृत्वा तदातिष्येऽतिसत्कारविषये नृपस्य चातुर्यं प्रगल्भत्वं कथं नाभूत् अभूदेवेत्याशयः । 'सर्व-स्याभ्यागतो गुरुरित्युक्तिमाश्लित्य स दूतोऽपि नृपवरेण तत्कालं पूजित इति ध्वनितार्थः । अतिथिसत्कारे च आसनदानस्नानाशनानि सम्पादनीयानीति शिष्टाचारः । अतो वृष्टि-प्रसादनलाभपूर्वकमुपविष्टे सति दूते प्रयमत एव राजा वक्ष्यमाणमुवाच, प्राग्भावी भवेदिति नीतेः ॥ २२ ॥

यशो विशिष्टं पयसोऽपि शिष्टं विभर्ति वर्णोऽधमहो कनिष्ठम् ।

तरां धराङ्के तव नामकामगवी च विद्वद्वर संवदामः ॥ २३ ॥

यश इति । हे विद्वद्वर, बुद्धिमवप्रेसर, तव नामैव कामगवी कामधेनुः साऽस्मिन् धराया मातृस्थानीयाया अङ्के क्रोडे यशोविशिष्टं प्रख्यातमिति यावत्, तस्माच्छ्रुतो मधुरं पयसो बुष्णावपि शिष्टं प्रशंसनीयं किमुत तोयादेरिति अपिशब्दार्थः । इष्टम् इच्छाविविषयी-कृतं कं वर्णोऽधमक्षरसमूहं विभर्तितरां धारयतितरामिति वयमपरिचयापन्ना संवदामः । अत्र रूपकं छेकानुप्रासश्चालङ्कारः ॥ २३ ॥

अन्वयः : हे चित् ! तदा अस्मै नृपस्य दृशा आसिका अदायि, सः (तस्य) शम्भुचा दन्तरुचा अभ्यसेचि । (च) रसा गिरः खण्डम् अदात् । (इति तस्य) आतिष्यचातुर्यं कस्मात् न अभूत् ।

अर्थः : समझदार पाठको ! उस समय किसी परिचारिकाकी तरह राजाकी दृष्टिने उस अपरिचित अतिथिको आसन प्रदान किया और प्रसन्नतासूचक राजाकी दन्तकान्तिने उसे अभिषिक्त किया । राजाकी जिह्वाने मधुरवाणीरूपी मोठा रस पिलाया । इस प्रकार उस राजाकी आतिथ्य-कुशलता कैसे प्रकट नहीं हुई ॥ २२ ॥

अन्वयः : विद्वद्वर ! वयं संवदामः तव नामकामगवी धराङ्के अहो ! कम् इष्टं वर्णोऽं विभर्तितरां (यत्) यशोविशिष्टं पयसः अपि शिष्टम् ।

अर्थः : महाराज जयकुमारने उस आगन्तुकसे कहा : हे विद्वद्वर ! हम आपसे पूछना चाहते हैं कि आपकी नामरूपी कामधेनु इस धरातलपर कौन-से आश्चर्य-

मरालमुक्तस्य सरोवरस्य दक्षां त्वयाऽनायितमां प्रशस्यः ।

करिचक्षु देवः सुखिनां मुदे स विशुद्धवृत्तेन सता सुवेश ॥ २४ ॥

मरालमुक्तस्येति । हे सुवेश शोभनाकार ! सुखिनां मुदे निश्चिन्तानामपि प्रसक्तये विनोबाय, किं पुनः सचिन्तानां, दुःखितानां सुखाय तु स्वल्पसुन्दरमपि बस्तु, सुखितानां च सुखाय यद्भूवति तदुत्तमाव्युत्तमं स्यादिति तादृग् यो भवति स कश्चिन्नु नाम देवः प्रशस्यः प्रशंसायोग्यः यो विशुद्धं निर्बोधं विमलं च वृत्तमाचरणं यस्य तेन सता सञ्जनेन त्वया मरालेन हंसेन मुक्तस्य परित्यक्तस्य सरोवरस्य बहामवस्थानामपि नीतोऽभूदिति । हंस-विहीनसरोवरो यथा शोचनीयतामप्नोति तथा को देवो भवन्तव्येषत इति कथं ज्ञातु-मिच्छामः । अत्र अनुप्रासालङ्कारः ॥ २४ ॥

शिरीषकोषादपि कोमले ते पदे वदेति प्रघणं तदेते ।

अस्माकमश्माधिकहीरवीरपूर्णं कुतोऽलङ्कृतोऽथ धीर ॥ २५ ॥

शिरीषकोषादिति । हे धीर वृत्तिशालिन् शिरोवस्य कोषादपि नालकादपि कोमले-ऽतिमुदुले दुग्देशं गते ते पदे चरणे अस्माकं भूपालानामवसभ्यः पाषाणेभ्योऽप्यधिकैः संख्यायां गुणोऽपि च विशिष्टैस्तेः हीरवीरैर्बल्लभैः पूर्णं व्याप्तं प्रघणमलिम्बं द्वाराप्रभागं कुतः कस्मात्कारणात् अलङ्कृत इति वच । अवेति क्षुभसंवादे । कथं भवानागत इति विज्ञास-माना वयमिति भावः । छेकानुप्रासः ॥ २५ ॥

जनक अभीष्ट वर्णसमूहको धारण करती है, जो यशोविशिष्ट यानी प्रख्यात तथा दूषसे भी स्वादिष्ट है अर्थात् आपका सुन्दर नाम क्या है ? ॥ २३ ॥

अन्वयः : हे सुवेश ! विशुद्धवृत्तेन सता त्वया करिचत् नु देवः सुखिनां मुदे प्रशस्यः मरालमुक्तस्य सरोवरस्य दशाम् अनायितमाम् ।

अर्थः : हे भले वैषवाले अतिधिवर ! विमल आचरण एवं सञ्जनशिरोमणि आपने सुखियोंको भी आनन्द देनेमें प्रशंसनीय किस प्रदेशको हंसविहीन सरोवर-की दशामें पहुँचा दिया है अर्थात् आप कहाँसे पधारे हैं ? ॥ २४ ॥

अन्वयः : अथ हे धीर शिरीषकोषात् अपि कोमले एते ते पदे अस्माकं अश्माधिक-हीरवीरपूर्णं प्रघणं कुतः अलङ्कृतः तत् वच ।

अर्थः : हे धीर ! आपके चरण शिरीषके फूलसे भी कोमल हैं । वे क्योंकर श्रेष्ठतम वज्र (हीरे) से जड़ी, हमारी इस कठोर देहलीको आकर अलङ्कृत कर रहे हैं, कृपया यह बतलाइये ॥ २५ ॥

भवादृशां कष्टमदुष्टदैवश्रियां क्व सम्भाव्यमहो सदैव ।

अथो पथायाततया तथापि न क्षेमपृच्छाऽनुचितास्तु सापि ॥ २६ ॥

भवादृशांमिति । भवादृशां त्वस्तुत्यानां न दुष्टं च तद्द्वेषं भाग्यं पुण्यकर्म तस्य धीः शोभा येषां तेषां पुण्यात्मनामित्यर्थः । सदैव नित्यमेव कष्टं दुःखं क्व सम्भाव्यं न कदाचिदपीति भावः । तथापि पथायाततया बुद्धपरम्परासम्मततया सा क्षेमस्य कुशलस्य पृच्छा तत्र कुशलमस्ति नवेति जिज्ञासा नानुचिता अस्तु ॥ २६ ॥

पद्मधामहो कमलकोमलतां हसद्भ्रूयां

किं कौशलं श्रयसि कौशलमाश्रयद्भ्रूयाम् ।

वैरीश - वाजि - शफराजिभि-रप्यगम्यां

श्रीदेहलीं नृवर नः सुतरामरं यान् ॥ २७ ॥

पद्मधामिति । हे नृवर, वैरीशानामरिन्पाणां ये वाजिनोऽश्ववास्तेषां शफराजयः खुरलेखास्ताभिरपि अगम्यामनुलङ्घनीयां नोऽस्माकं श्रीदेहलीं को पृथिव्यां मार्गसंभूतायां शरं तेजनकमाश्रयद्भ्रूयामिताभ्यां कमलकोमलतामपि हसद्भ्रूयां तिरस्कुर्वद्भ्रूयां पद्मध्यां चरणाभ्यां सुतरामत्यन्तम् अरमबिलम्बेन यान् गच्छन् सन् किमिति ह्यनिर्वचनीयं कौशलं चातुर्यं श्रयसि सेवसे । अहो इत्याश्चर्यं । अपरिचितायापि ईदृक् सम्भाषणं भूपतेराभिजात्यं ध्यनक्ति ॥ २७ ॥

अन्वयः : अहो सदा एव अदुष्टदैवश्रियां भवादृशां कष्टं क्व संभाव्यम्? तथापि अथो पथायाततया सा क्षेमपृच्छा अपि अनुचिता न अस्तु ।

अर्थः : यद्यपि आपसदृश पुण्यवानोंको सदैव किसी भी प्रकारके कष्टकी संभावना नहीं होती। फिर भी अब यह पूछना कि यात्रामें किसी प्रकारकी कोई कष्ट तो नहीं हुआ, अनुचित नहीं होगा, क्योंकि ऐसा पूछनेकी परम्परागत पद्धति जो है ॥ २६ ॥

अन्वयः : हे नृवर ! अहो कमलकोमलतां हसद्भ्रूयां पद्म्यां कौशलम् आश्रयद्भ्रूयां वैरीशवाजिशफराजिभिः अपि अगम्यां नः श्रीदेहलीं सुतराम् अरं यान् कि कौशलं श्रयसि ।

अर्थः : हे मनुष्यश्रेष्ठ ! हमें आश्चर्य होता है कि कमलकी कोमलताको भी हँसनेवाले सुकोमल चरणोंसे रास्तेमें काँटोंपर चलकर आनेवाले आप, शत्रुओंके घोड़ोंके खुरोंसे भी अगम्या हमारी बज्रमयी द्वार-देहलीपर शीघ्रतापूर्वक

दर्शयित्वा सुवर्णोत्थपदान्यतिथये मुदा ।

द्रुतं कुरुनरेशस्य विनिवृत्तेत्यभूद्रसा ॥ २८ ॥

दर्शयित्वेति । इति उक्तप्रकारेण अतिथयेऽभ्यागताय जनाय मुदा प्रीत्या सुवर्णोत्थ-
पदानि ललिताक्षरसम्पन्नशब्दान्, यद्वा कनकनिर्मितस्थानानि दर्शयित्वा प्रकटीकृत्य सा
कुरुनरेशस्य जयकुमारस्य रसा जिह्वा द्रुतमेव शीघ्रमेव विनिवृत्ताऽभूत् । आगन्तुकाम्य सोस्तु-
कतया निजसुवर्णकाराणां हर्ष्याबीनामुद्धाटनं कृत्वा पुनस्त्वरितमेव विनिवर्तनं स्त्रीजातेः
स्वभावत्वात् जिह्वा विनिवृत्तेति भावः । अत्र इत्येवः ॥ २८ ॥

वाग्मिताऽपि सिता यावद्रसिता वशिताभूतः ।

भाष्यावली च दूतास्याल्लालेव निरगादियम् ॥ २९ ॥

वाग्मितेति । वशिताभूतो जितेन्द्रियस्य, यद्वा वशितेन्द्रत्वं सद्रतः स्वर्गे शाकवद् भूमौ
अस्याद्वितीयत्वात्, 'वशी सुगतशक्रयोर्'ति कोषसङ्गाथात् । तस्य जयकुमारस्य सिता शुद्धा
सात्त्विकसम्भूता या वाग्मिता भाषणपटुता, यद्वा मिता परिमितापि वाक् सिता शर्करा-
विकृतिः, 'मिश्री'ति लोकभाषायाम्, सा यावद्रसिताऽऽस्वादिता भूता तावदेव द्रुतस्य भाष्यात्
आननात् लालेव निष्टीवनमिव इयं भाष्यावली निरगाम्निर्जगाम । भाष्यस्वभावगार्हस्थ्य
आवली पङ्क्तिः, यद्वा प्रकृतबिषयस्य स्पष्टीकरणाद् भाष्यावलीति । उपमालङ्कारः ॥ २९ ॥

आसानीसे चलकर आ पहुँचे, ऐसी कौन-सी कुशलता रखते हैं ? ॥ २७ ॥

अन्वयः : अतिथये मुदा इति सुवर्णोत्थपदानि दर्शयित्वा कुरुनरेशस्य रसा द्रुतं विनि-
वृत्ता अभूत् ।

अर्थः : इस प्रकार राजाकी जोभ अतिथिके लिए अपने सुवर्णोत्थ (सुन्दर
वर्णों या सोनेसे बने) पदों (अथवा स्थानों) को दिखाकर प्रसन्नतापूर्वक चुप
हो गयी । स्त्रियोंका यह स्वभाव होता है कि आये हुए अतिथिको वे अपना
सुन्दर मकान सर्वप्रथम दिखाती हैं । जिह्वा स्त्रीजाति है ही ॥ २८ ॥

अन्वयः : वशिताभूतः मिता अपि सिता वाक् यावत् रसिता, (तावत्) दूतास्यात्
च लाल इव इयं भाष्यावली निरगात् ।

अर्थः : उस जितेन्द्रिय राजाकी वाणी परिमित होनेपर भी मिश्रीके समान
मोठी थी । क्योंही दूतने उसे चला, त्योही उसके मुँहसे लारके समान भाष्या-
वली टपक पड़ी । अर्थात् दूतने बक्ष्यमाण प्रकारसे उत्तर दिया ॥ २९ ॥

सुमना मनुजो यस्यां महिला सारसालया ।

श्रीधरोऽधीश्वरो यस्याः सा काशी रुचिरा पुरी ॥ ३० ॥

सुमना इति । हे राजन्, यस्यां नगरी मनुजो नरवर्गः सुमनाः शोभनमनस्कस्तथैव सुमना वैव एव । महिला स्त्रीजातिः पुना रसालया शृङ्गाररसपरिपूर्णा । किञ्च, सारसं कमलमेव आलयः स्थानं यस्याः सा लक्ष्मीरेवेत्यर्थः । 'सारसं पङ्कजे बलीबलि'ति कोषः । यस्याश्चाधीश्वरः स्वामी श्रीधर एतन्नामकः कुबेर एव । एवम्भूता सा लोकप्रख्याता काशी नाम रुचिरा पुरी नगरी वर्तते इति शेषः । सा च कस्यात्मन आशीः शुभाशंसनं वर्तते यस्यां सा काशीः स्वर्गपुर्येव वर्तते । इत्येवालङ्कारः ॥ ३० ॥

तदधीशाज्ञयाऽऽयातः कुशलं वः पदाब्जयोः ।

विसारसन्ततेः किं स्याज्जीवनं जीवनं विना ॥ ३१ ॥

तदधीशाज्ञयेति । तस्या अधीशस्य नरनाथस्याज्ञया शासनेन अहमायातोऽस्मि, मम कुशलं च कल्याणं पुनर्वो मुष्माकं पदाब्जयोः चरणकमलयोरधिकरणभूतयोरेवास्ति, भव-
ज्वरणी विना न मम कुशलमित्यर्थः । तदेव दृष्टान्तेन स्पष्टयति—जीवनं जलं विना विसार-
सन्ततेर्भीनिसन्तानस्य जीवनं प्राणनं किमिति कथं स्यात्, न कथमपीत्यर्थः । अर्थान्तर-
न्यासः ॥ ३१ ॥

अन्वयः (राजन् !) यस्यां मनुजः सुमना महिला सारसालया यस्याः अधीश्वरः श्रीधरः सा काशी रुचिरा पुरी (अस्ति) ।

अर्थः हे राजन् ! जिस नगरीके मनुज्य तो सुमन अर्थात् अच्छे मनवः ले देवता हैं; महिलाएं शृंगाररससे परिपूर्ण, कमलवासिनी लक्ष्मी ही हैं; जहाँका स्वामी राजा श्रीधर लक्ष्मीधारक कुबेरके समान है । वह लोकविश्रुत काशी बड़ी लुभावनी नगरी है । वहाँ 'क' यानी आत्माके लिए 'आशी' या शुभाशंसन होता है । मानो वह स्वर्गपुरी ही हो ॥ ३० ॥

अन्वयः तदधीशाज्ञया (अहम्) आयातः (अस्मि) । वः पदाब्जयोः (नः) कुशलम् । जीवनं विना विसारसन्ततेः किं जीवनं स्यात् ।

अर्थः उस नगरीके स्वामीकी आज्ञासे मैं यहाँ आया हूँ । मेरा कुशल तो आपके चरणोंमें है, क्योंकि जलके बिना मछलीका जीवन कैसे ? ॥ ३१ ॥

महीमघोनः सुतरामघोनः समागमो नर्मसमागमो नः ।
भवादृशो मात्यथवा दृशोऽपि यतोऽधुना निष्फलता व्यलोपि ॥ ३२ ॥

महीमघोन इति । हे राजन्, भवादृशास्त्वत्सदृशास्य महीमघोनः पृथ्वीन्द्रस्य, अघोनः पापवर्जितः समागमः संसर्गः स एव मोक्षमाकं भवच्छरणप्रेतकार्णा नर्मसमागमो भाति विनोदवाय भवति । यतः किलाधुना दृशो दृष्टेरपि निष्फलता व्यर्थोभावो व्यलोपि, लुप्तप्राया आतेत्यर्थः । 'साफल्यं चक्षुषोरस्ति महतामेव दर्शने' इति सूक्तः । यमकालङ्कारः ॥ ३२ ॥

भवादृशामेव भुवीह नाम वयञ्च यच्छासनमुद्धरामः ।
समुत्सरामः कुतलेऽभिराम नैकञ्च नो ग्राम इवास्ति धाम ॥ ३३ ॥

भवादृशामिति । हे अभिराम, सुन्दर, इहास्यां भुवि नाम तु पुनर्भवादृशामेव भवति, न पुनरस्माकमप्रत्यातत्वात्, भवतामेव लोकैः संस्तुतत्वात् । वयं च पुनर्येषां शासनमाज्ञामुद्धरामः शिरसा बहामः । कुतले चामुष्मिन् कुत्सिते तलभागेऽरण्यादौ समुत्सर्ह्वं यथा स्यात्तथा सरामो गच्छामः प्रवासेऽपि कष्टं न गणयामः । यतोऽस्माकमिह जगत्यामेकोऽपि ग्रामो न चाप्येकं धाम गृह्यन्ति । शश्वत् नवनवस्थानानुसरणादिति भावः । अत्र छेकानुप्रासः ॥ ३३ ॥

अन्वयः : भवादृशः महीमघोनः अघोनः समागमः नः सुतरां नर्मसमागमः भाति । यतः अधुना दृशः अपि निष्फलता व्यलोपि ।

अर्थः : पृथ्वीके इन्द्र आपसरीखे महानुभावका पापसंहित, पापोंको नष्ट करनेवाला समागम ही हम लोगोंके लिए अत्यन्त प्रसन्नता देनेवाला, मनो-विनोदकारी होता है । कारण इस समय दृष्टिकी भी सारी निष्फलता लुप्तप्राय हो गयी है ॥ ३२ ॥

अन्वयः : हे अभिराम इह भुवि भवादृशाम् एव नाम, वयं यच्छासनम् उद्धरामः च कुतले समुत्सरामः । (नः) ग्रामः इव (च) एकं धाम न अस्ति ।

अर्थः : राजन् ! नाम तो इस भूतलपर आपसरीखे लोगोंका ही होता है, जिनके शासनको हम जैसे लोग सिर-आँखों धारण करते हैं और कुतल अरण्य आदिमें भी बड़ी प्रसन्नताके साथ चलते रहते हैं । प्रवासका कष्ट न गिनते हुए हम लोग तो पृथ्वीपर घूमते ही रहते हैं । कारण, हमारा न कोई एक गाँव है और न एक घर ॥ ३३ ॥

प्रस्थितस्य कुशलं शिरस्यनु स्मोपभाति पथि पादयोस्तनुः ।

साम्प्रतं कुशल तेऽबलोकनादञ्चनैः कुशलतेव चामनाक् ॥ ३४ ॥

प्रस्थितस्येति । हे कुशल, चतुरनर, प्रस्थितस्य प्रस्थानमितस्य गन्तुमुद्यतस्य मम कुशलं मस्तके एवोपभाति लसति शिरस्येव कुशप्रक्षेपणात् किल, कुशांस्लाति गृह्णातीत्य-
न्वयात् । ततो न पुनः पथि मार्गं गच्छतो मम पादयोश्चरणयोरेव कुशलं बभूव, तत्रैव
कुशसद्भावात् । साम्प्रतं तु तेऽबलोकनात्तव दर्शनादञ्चनैः प्रमोहरोभाञ्चैः कृत्वा सम्पूर्ण-
तनुरेव कुशलता कुशततिरिव । यद्वा कुशलस्य भावः कुशलता क्षेमपूर्णतास्ति, तव दर्शनाबहं
प्रसन्नोऽस्मीति भावः । मनागिति स्वल्पार्थेऽप्यर्थः, न मनागित्यमनाक्, परिपूर्णभावेनेत्यर्थः ।
उल्लेखोऽलङ्कारः ॥ ३४ ॥

विपत्रेऽपि करे राज्ञः पत्रमत्रेति सन्ददत् ।

अपत्रपतयाप्यासीत् स दूतो मञ्जुपत्रवाक् ॥ ३५ ॥

विपत्रेऽपीति । पूर्वोक्तरीत्या कुशलप्रदानानन्तरं स दूतो विपत्रे पत्ररहितेऽपि, तथा च
विपन्निवारकेऽपि राज्ञः करे भुजाप्रे पत्रं समाचाराधारं सन्बद्धत् सन्, स्वयं तु पत्रं पातीति
पत्रयो न पत्रपोऽपत्रपस्तस्य भावस्तया युक्तोऽपि सन् पत्ररहितोऽपि भवन् मञ्जुपत्रवाक्
सुन्दरपत्रवाक् इति विरोधस्तस्मादपत्रपतया निर्लज्जतया सङ्कोचवर्जितः सन् मञ्जुनि
पवानि त्रायन्ते समुद्भिद्यन्ते यस्यामेतादृशी ललिताक्षरवती वाग् यस्येत्येवमभूत् । विरोधा-
भासोऽलङ्कारः ॥ ३५ ॥

अन्वयः : हे कुशल प्रस्थितस्य (मे) कुशलं शिरसि, अनु पथि पादयोः, अधुना च
ते अबलोकनात् तनुः अञ्चनैः कुशलतेव अमनाक् उपभाति स्म ।

अर्थः : हे कुशल यानी चतुर नरपते ! जब मैंने प्रस्थान किया तो उस
समय कुशल मेरे सिरपर रहा, मांगलिक कुश मेरे सिरपर रखे गये । बादमें
जब मैं चलने लगा तो कुशल मेरे चरणोंमें था, कुशोंपर पैर रखता हुआ आया ।
किन्तु इस समय तो आपके अबलोकनसे रोमाञ्च हो जानेसे सारे शरीरमें ही
परिपूर्ण रूपमें कुशलता है ॥ ३४ ॥

अन्वयः : इति सः दूतः अत्र राज्ञः विपत्रे अपि करे पत्रं सन्ददत् अपत्रपतया अपि
मञ्जुपत्रवाक् आसीत् ।

अर्थः : इस प्रकार वह दूत आपत्तिसे त्राण करनेवाले राजाके हाथमें
निःसंकोच भावसे पत्र देता हुआ मञ्जुल पदोंसे युक्त वाणी बोला ।

निष्ठाप्य सूत्रवत्पत्रं व्याख्याप्याख्यातसंकथा ।

तद्वाणी रमणीयाऽऽसीद्मणीव हि कामिनः ॥ ३६ ॥

निष्ठाप्येति । सूत्रं कार्यासत्तन्मुस्तद्वद् यत्पत्रं माङ्गलिकसूत्रवेष्टितं पत्रं निष्ठाप्य स्थापयित्वा पुनः व्याख्यया आप्या स्फुटीक्रियया प्राप्या आख्यातस्योदितस्य संकथा यस्यां सा तस्य द्रुतस्य वाणी तद्वाणी रमणीया हृदयप्राह्याऽऽसीत्, कामिनस्तस्य नरपते रमणीव कामनीतुल्या रमणी च विशिष्टयाऽऽख्यया संज्ञया आप्या प्रापणीया, तथा ख्याता प्रसिद्धा संकथा कीर्तिवार्ता यस्याः सा, सूत्रवत्पत्रं बुकूलाविकं निष्ठाप्य उपहारोक्त्य रमणीया भवति । तथा च सूत्रं सूत्रनात्मकं वाक्यं तद्वत्पत्रं सिद्धान्तशास्त्रं निष्ठाप्य प्रतिष्ठाप्य पुनराख्यातस्य सूत्रे सामान्यतयोदितस्य संकथा विशेषकथनं यस्यामेतादृशी व्याख्या टीकापि तस्य सूत्रस्य वाणीव वाणी यस्यां सा सूत्रानुसारिणी चेट्रमणीया भवति । कामिनो यथेष्टार्थस्याभिलाषिणः तस्य कामिनो वाणीव वाणी यस्याः कामिनोऽभिप्रायपुष्टिकरीति यावत् । यद्वा मा माधुर्याविप्रसिद्धा वाणी यस्याः सा तद्वाणीति व्याख्यातं रमणीपक्षेऽपि । अनुप्रासोपमालङ्कारौ ॥ ३६ ॥

तस्यैका तनया राज्ञो राजते कौमुदाश्रया ।

सुप्रभाकुक्षितो जाता चन्द्रिकेव सुरोचना ॥ ३७ ॥

विचक्षणेषणाक्षुण्णं वृत्तमेतद्गतं मतम् ।

क्षणदं क्षणमाध्यानात् कर्णालङ्करणं कुरु ॥ ३८ ॥

विशेषः : यहाँ आपाततः 'विपत्रे करे पत्रं सन्ददत्' और 'अपत्रपतया मञ्जु-पत्रवाक् आसीत्' यह विरोध दीखता है, जो विरोधाभास अलंकार है ॥ ३५ ॥

अन्वयः : सूत्रवत् पत्रं निष्ठाप्य आख्यातसंकथा व्याख्या अपि तद्वाणी कामिनः रमणी इव रमणीया आसीत् ।

अर्थः : सूत्रकी तरह या (मांगलिक सूत्रसे वेष्टित उस) पत्रको राजाके आगे रखकर प्रसंगिक कथाको प्रकट करनेवाली व्याख्यात्मक उस द्रुतकी मनोहर वाणी विलासी महाराज जयकुमारके लिए कामिनी-सी रमणीय हुई ॥ ३६ ॥

अन्वयः : हे विचक्षणेशन तस्य राज्ञः एका तनया सुप्रभाकुक्षितः जाता, चन्द्रिकेव कौमुदाश्रया सुलोचना राजते । एतद्गतम् अक्षुण्णं वृत्तं क्षणदं मतम् । अतः क्षणं आध्यानात् कर्णालङ्करणं कुरु ।

तस्येति । विष्वक्क्षणेति युग्मविद्यम् । हे विष्वक्क्षणेक्षण, विष्वक्क्षणे मनोहरे ईक्षणे नेत्रे
 यस्य स तस्मिन्क्षणे हे सुन्दरनेत्र ! राक्षः धीधरस्यैका तनया पुत्री सुप्रभारास्याः कुक्षितो
 जाता, कौ पृथिव्यां मुखाभया प्रसन्नताधारा सुरोक्षणेति यथार्थनाम्नी राजते । कीदृशी ?
 अग्निर्कोव ष्योस्तेन । अग्निर्कापि भूमौ प्रसावकारिणी खिरा भवति । किञ्च कुमुदाणां
 समूहः कौमुदं कैरवसमूहस्तस्याभया विकासकारिणी भवति । एतद्वगतमुक्तकन्याविषयकं
 कुसमक्षुण्णमभिनवं क्षणवमानम्प्रवं मतम् । अतः क्षणं मुहूर्तमाभ्यानावबधामपूर्वकं कर्णयो-
 रलङ्कारणं भूयणं कुह खिपूर्वकमाकर्णयेत्पर्यः । अनुप्राप्तोपमालङ्कारौ ॥ ३७-३८ ॥

स्मरस्य वागुरा बाला लाबण्यसुमनोलता ।

शाटीव सुभगा भाति गुणैः संगुणिता शुभैः ॥ ३९ ॥

स्मरस्येति । या बाला शुभैः प्रशस्तैर्गुणैः सौकुमार्यादिभिः संगुणिता युक्ता, लाबण्यं
 सौन्दर्यं, तदेव सुमनसः पुष्पाणि तेषां लता बल्लीरूपा, परम्पराधिकारिणी वा, शमानम्ब-
 मटतीति शाटीव शर्मसम्पन्नेत्यर्थः । सुभगा सुन्दरी सौभाग्यशालिनी वा तस्मात् स्मरस्य
 कामदेवस्य वागुरा बन्धनबध्नीव भाति शोभते । वागुरापि शुभैर्बुद्धैः गुणैः रञ्जुभिः संगु-
 णिता निर्मिता, अचाराङ्गिवाद्यां शं हिसामटतीति शाटी बध्कर्त्री, लाबण्यस्य लवणभावस्य
 सुमनोलता समनस्कता यत्र सा, वसु इयामं भगं ज्ञानं यत्र यथा वा सा, वसुभगा मलिन-
 ज्ञानकर्त्रीति । तथा सा शाटीव भाति । स्त्रीणामाभरणवस्त्रं नाम शाटी, सापि शुभैरभङ्गै-
 र्गुणैः कार्पासतन्तुभिः संगुणिता उत्पादिता, सा चाञ्जाला अलम्बी सुवीर्या । यद्वा आचारा
 आवरणकर्त्री सुभगा सुन्दराकारा । अथवा वसुनां रत्नानां भगं ज्ञानमवलोकनं यस्यां सा,
 मध्ये मध्ये रत्नैरङ्कितेत्यर्थः । लाबण्यसुमनसां कृत्रिमाणां शोभाकारिपुष्पाणां लता परम्परा
 यस्यां सा । स्मरस्य स्मरणस्य वाङ्मुरक्षण्डो ला समागमो यस्याः साङ्गुला खिरस्मृतिवात्री
 कामोत्पत्तिकर्त्रीति, चाङ्ग्ययं विकल्पोत्पत्तौ । 'गौः पुमान् बृधभे स्वर्गं क्षण्डबद्धहिमांसु ।
 ला तु बाने किलाश्लेष' इति कोषात् व्याख्या कार्या । रूपकगणितश्लेषोपमालङ्कारः ॥ ३९ ॥

अर्थः हे चतुर-सुन्दर नेत्रवाले राजन् ! उस राजाके एक कन्या, जो महा-
 रानी सुप्रभाकी कुक्षिसे उत्पन्न और चन्द्रिकाकी तरह पृथ्वीपर प्रसन्नताकी
 धारा बहानेवाली है, सुरोचना या सुलोचना नामसे शोभित हो रही है । इस
 कन्याका सारा वृत्तान्त जो मैं सुनाने जा रहा हूँ, वह आनन्द देनेवाला है । इस-
 लिए क्षणभर ध्यानसे सुनो ॥ ३७-३८ ॥

अन्वयः (एषा) बाला शुभैः गुणैः संगुणिता सुभगा शाटी इव लाबण्यसुमनोलता
 स्मरस्य वागुरा भाति ।

इक्षुयष्टिरिवैषाऽस्ति प्रतिपर्बरसोदया ।

अङ्गान्यनङ्गरम्याणि क्वास्या यान्तूपर्मां ततः ॥ ४० ॥

इक्षुयष्टिरिति । एषा बाला सुलोचना, इक्षुयष्टिरिव वीण्डुबिदपिकेव, यस्मात्, पर्वेति अबयसन्धिपंथिर्वा, पर्वं पर्वं इति प्रतिपर्वं रसस्य मृङ्गारस्य मधुरस्योदय उत्पत्तिर्यस्यां सा । ततः सरसावयवत्वादेव अस्या बालाया अङ्गानि अनङ्गाय कामायाऽतिरम्याणि मनोहराणि । यद्वा, अङ्गमुपायस्ततोऽनङ्गरम्याणि निष्पायरमणीयानि सहजसुन्दराणि, ततस्तानि । किलोपमां क्व यान्तु, न क्वापीत्यर्थः । सुन्दरं तुल्यस्वभावेन सुन्दरेणोपमीयते । अस्या अङ्गानि तु सुन्दरतमानि, अतः केनापि प्रतिमानं न लभन्त इति भावः । उपमाश्लेषः ॥ ४० ॥

अथासौ चन्द्रलेखेव जगदाह्लादकारिणी ।

नित्यनूत्नां श्रियं भाति बिभ्राणा स्मरसारिणी ॥ ४१ ॥

अथेति । अथ च ब्रह्ममार्गमनुसृत्य वर्ण्यते । अथासौ बाला नित्यनूत्नां प्रतिबिम्बं नवां नवां भियं बिभ्राणा वधाना सती जगतामाह्लादकारिणी प्रसत्तिविधायिनी स्मरस्य कामस्य सारिणी विस्तारिणी चन्द्रलेखेव भाति राजते । ब्रह्मणां वर्धनवन्निमुत्पादयतीत्यर्थः । उपमालङ्कारः ॥ ४१ ॥

उत्क्रान्तवती कौमारमेषा चञ्चललोचना ।

स्नेहादिव तथाप्येनां नैव मारः स बाधते ॥ ४२ ॥

अर्थः वह बाला साड़ीकी तरह उत्तम गुणों (सूत्रों) से युक्त, सौन्दर्यरूप पुष्पोंकी लता और कामदेवकी बन्धन-रञ्जुकी तरह शोभित होती है ॥ ३९ ॥

अन्वयः : एषा इक्षुयष्टिः इव प्रतिपर्बरसोदया अस्ति । (अस्याः) अनङ्गरम्याणि अङ्गानि क्व उपमां यान्तु ।

अर्थः वह सुलोचना प्रतिदिन उत्तरोत्तर सरसता सरसाये रहती है, इसी-लिए ईश्वरकी यष्टिके समान पोर-पोरपर रसभरी है । कामदेवके लिए अत्यन्त रमणीय उसके अङ्गोंका सादृश्य कहीं मिल सकता है ? ॥ ४० ॥

अन्वयः : अथ असी जगदाह्लादकारिणी नित्यनूत्नां श्रियं बिभ्राणा स्मरसारिणी चन्द्रलेखा इव भाति ।

अर्थः वह जगत्को प्रसन्न करनेवाली एवं नित्य नवीन शोभा धारण करने-वाली कामदेवको प्रकट करनेवाली चन्द्रलेखाकी तरह है ॥ ४१ ॥

अन्वयः : एषा चञ्चललोचना कौमारम् उत्क्रान्तवती, तथापि एनां स्नेहात् मारः न एव बाधते स्म ।

उत्क्रान्तवतीति । एषा बाला, बच्चले हावभावपरिपूर्णं लोचने यस्या एवम्भूता कौमारं कुमारभावमुत्क्रान्तवती लङ्कितवती, नवयौवनाऽभवदित्यर्थः । किञ्च कौ पुथिष्यां मारं कामदेवमुत्क्रान्तवती भस्मितवती, तथापि पुनर्मारस्त्वेनां तिरस्कर्त्रामपि न बाधते स्म, न मनागप्यपीडयत्, कुतः स्नेहादिव प्रेमभावादिव । प्रेमीजनोऽपि निरावरमुपेक्षते । यौवनवती सत्यपि निर्विकारचेष्टास्तीति । स्नेहादिवेत्यत्र इवशब्दः स्वाभाविकस्यापि कौमारोल्लङ्घनादेः प्रकारान्तरोत्प्रेक्षार्थकः । इत्येवगर्भोत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ४२ ॥

सा तनुस्तानि चाङ्गानि किन्त्वभूद्रामणीयकम् ।

यौवनेनाद्भुतं तस्याः स्यात्कारेण यथा गिरः ॥ ४३ ॥

सा तनुरिति । बालाया यौवनारम्भेऽधुना हे भूपाल, यद्यपि सा पूर्वोदितैव तनुः शरीरं तानि पूर्वसम्भूतान्येवाङ्गानि, किन्तु यौवनेन कृत्वा पुनस्या अद्भुतमभूतपूर्वमेव रामणीयकं सुन्दरत्वमभूत् । यथा गिरो वाण्या वाण्योऽर्थः स एक एव, पुनरपि स्यात्कारेण अनेकान्तोद्योतकेन कृत्वा सा रमणीयतमा भवति, तथाऽसावपि यौवनेन रमणीयतमा जातेत्यर्थः । वृष्टान्तालङ्कारः ॥ ४३ ॥

सुकृतैकपयोरशोराशेषे सुरसा तथा ।

पद्योऽपि चेज्जितः पद्भ्यां पल्लवे पत्रता कुतः ॥ ४४ ॥

सुकृतेति । हे राजन्, सा कुमारी सुकृतं पुण्यमेवैकमद्वितीयं पयो जलं तस्य राशिः समुद्रस्तस्याशेषे वेलेवाऽस्ति । यतः सुरसा रसपरिपूर्णा बतते तथा । कुमार्याः पद्भ्यां

अर्थः हाव-भावभरे चञ्चल नेत्रोंवाली यह बाला कौमार-अवस्था पार कर चुकी है, पृथ्वीपर कामदेवको भी तिरस्कृत कर रही है । फिर भी मानो स्वाभाविक स्नेहके वश कामदेव उसे जरा भी कष्ट नहीं दे रहा है । अर्थात् युवावस्थामें भी वह निर्विकार चेष्टावाली है ॥ ४२ ॥

अन्वयः तस्याः सा तनुः तानि च अङ्गानि, किन्तु यौवनेन अद्भुतं रामणीयकं अभूत् यथा स्यात्-कारेण गिरः ।

अर्थः यद्यपि उसका शरीर वही है जो कि बचपनमें था और वे ही अंग-प्रत्यंग हैं । फिर भी युवावस्थाके कारण उनमें अनोखा सौन्दर्य आ गया है, जैसे कि स्यात्कार (स्याद्वाद) से वाणीमें विचित्रता आ जाती है ॥ ४३ ॥

अन्वयः सा सुकृतैकपयोरशोः भाषा इव सुरसा (अस्ति) । तथा पद्भ्यां पद्यः अपि जितः चेत् पल्लवे पत्रता कुतः ।

पादाभ्यां पद्यो मा शोभा यस्य स पद्योऽपि जितः पराजितश्चेत्पुनः पल्लवे पदांश इति नामार्थके पत्रतापि पञ्जाब एव कुतः स्याद् यतः स तस्याः पद्यतुल्यतामानुयात् । प्लेबोप-मानुप्रासालङ्कारः ॥ ४४ ॥

सभमस्याः पदस्याग्रं नखमाहुः सदा जनाः ।

नभस्तु खमिति ख्यार्ति लेभे श्रीपूज्यपादतः ॥ ४५ ॥

सभमिति । अस्या अनन्तरमणीयायाः पदस्याग्रं प्रान्तभागं भया भान्त्या सहितं, यद्वा भेर्नक्षत्रैः सहितं सभमिति । जनाः साधारणलोकाः सदा खं न भवतीति नखमाहुर्जगुः । कान्त्या व्याप्ततया खर्वाजितमवकाशरहितमित्युक्तवन्तः, किन्तु न कोऽपि जनस्तत्रावकाश-माप्तवान् । नभस्तु पुनर्भङ्गन्यतया निष्प्रभतया च खमिति ख्यार्तिमाख्यां श्रीपूज्यपादतो मुनिनायकालेभे । अथवा भिया लक्ष्म्याः कान्त्या च पूज्यश्रमासौ पादश्च सुलोचनायास्ततः खमभावरूपं भाभावादेव नभ आकाशमिति नाम लेभे किल । यतो बिहायसः समागत्य भान्येव तस्याः पदाग्रं नख-नामधारकाणि भवन्ति खमकृतिवन्ति ॥ ४५ ॥

अर्थः राजन्, वह बाला सुलोचना सुरसा (रसपूर्ण) है । इसीलिए वह पुण्यरूप समुद्रकी वेलाकी तरह सुन्दर है । उसने अपने चरणोंसे पद्यों (कमलों) को जीत लिया । तब पल्लवमें पत्रता कहाँ हो सकती है ?

बिशेषः 'पदयोः मा शोभा यत्र स पद्यः' इस व्युत्पत्तिके अनुसार पैरोंकी शोभा रखनेवाले पद्यको ही जब उसके चरणोंने जीत लिया, तब पल्लव तो (पद + लव) पैरोंके अंशमात्र होनेसे उनमें पैरोंकी बराबरी करनेकी बात (पदका भाव) सम्भव ही कहाँ ? ॥ ४४ ॥

अन्वयः अस्याः सभं पदस्य अग्रं जनाः सदा नखम् आहुः । नभः तु खम् इति श्रीपूज्यपादतः आख्यां लेभे ।

अर्थः प्रभो ! उसका चरणान्न तो 'सभ' अर्थात् कान्तिसहित और नक्षत्र-रहित है जिसे साधारण लोग 'नख' अर्थात् 'ख = आकाश नहीं' इस रूपमें कहते हैं । इसीलिए पूज्य पुरुषोंने 'ख' को 'नभ' बतलाया । भाव यह कि परस्पर परिवर्तन हो गया । चरण तो 'ख' यानी अवकाशसे युक्त थे, किन्तु 'नभ' (नक्षत्ररहित) थे; वे 'सभ' यानी प्रकाशसहित और नक्षत्रसहित बन गये । उधर जो 'सभ' (नक्षत्रसहित) आकाश था, वह 'नभ' (कान्तिविहीन) होनेसे 'ख' (न + ख नहीं) बन गया ॥ ४५ ॥

अबालभावतो जङ्घे सुवृत्ते विलसत्तनोः ।
मनः सुमनसां हर्तुं भजतो दीव्यतामितः ॥ ४६ ॥

अबालभावत इति । विलसत्तनोः सुन्दरशरीराद्याः सुलोचनाया जङ्घे बालानामभा-
वत्वावित्यबालभावतो गिलोमत्वात् सुमनसां सञ्जनानां मनस्विनामपि मनो हर्तुं वशीकर्तुं-
मितो भूतले दीव्यतां सुन्दरतमतां भजतः । यतस्ते सुवृत्ते सन्ध्यालोकाकारे स्तः । तथा च ते
सुवृत्ते सदाचरणशीले । बालो मूर्खः, न बालोऽबालस्तद्भावतो मूर्खत्वाभावाद् हेतोः सुम-
नसां देवानामपि मनो हर्तुंमाकृष्टमितो भूभागावपि दीव्यतां देवकृपतां भजतो लभेते ।
तस्या जङ्घे वृष्ट्वा देवा अपि सस्पृहा भवन्ति, किं पुनर्मनुष्या इति भावः । इत्येवः ॥ ४६ ॥

नाभिस्तु मध्यदेशेऽस्याः सरसा रसकूपिका ।
लोमलाजिच्छलेनैतत्पर्यन्ते शाड्वलावलिः ॥ ४७ ॥

नाभिरिति । अस्याः प्रसङ्गप्रासाया मध्यदेशे, उदरभोभागे या नाभिस्तुण्डी वर्तते
सा गाम्भीर्याद्धेतो रसस्य कूपिकेव रसकूपिका, सरसा सजला सारवती वास्ति । तत्कथ-
मित्याह—यत एतत्पर्यन्ते प्रान्तभागे लोम्नां सूक्ष्मकेशानां, लाजिः पङ्क्तिस्तस्यावच्छलेन
शाड्वलानां हरिताकूराणामाबलिस्ततिः आभाति । अपह्नुतिरलङ्कारः ॥ ४७ ॥

अन्वयः विलसत्तनोः सुवृत्ते जङ्घे अबालभावतः सुमनसां मनः वशीकर्तुम् इतः
दीव्यतां भजतः ।

अर्थः सुन्दर शरीरवाली उस बालाकी सुन्दर गोलाकार या सदाचरणशील
दोनों जंघाएँ लोमरहित होनेसे मनस्वी सञ्जनों या देवोंके भी मनको वश
करनेके लिए इस भूतलपर सुन्दरतमता धारण करती हैं । भूतलपर इसकी इन
जंघाओंको देख स्वर्गस्थ देव भी कामकलामें मूर्ख न होनेसे जब सस्पृह हो उठते
हैं तो मनुष्योंकी बात ही क्या, यह भाव है ॥ ४६ ॥

अन्वयः अस्याः मध्यदेशे नाभिः तु रसकूपिका सरसा । (यतः) एतत्पर्यन्ते
लोमलाजिच्छलेन शाड्वलावलिः (भाति) ।

अर्थः इस सुलोचनाके मध्यदेश (उदर) में जो नाभि है, वह तो रसभरी
बावड़ी ही है । इसीलिए उसके चारों ओर रोमराजिके व्याजसे हरी-हरी घास,
बालतृण लगे हुए हैं ॥ ४७ ॥

विधिर्येनाभ्युपायेन नाभिवापीं निखातवान् ।

लोमलाजिच्छलात्सैषा कुशिकैवाऽथवा भवेत् ॥ ४८ ॥

विधिरिति । अथवा विकल्पान्तरे, विधिः चाता अबुद्धविज्ञेयो येन केनाभ्युपायेन साधनेन नाभिरेव वापी दीर्घिका तां निखातवान् चक्षान् । लोमलाजिच्छलाद् रोमपङ्क्ति-
व्याख्यात् सा चेवा कुशिका कुदालिकैव भवेदिति सम्भाव्यते । यतः कुशिकामन्तरा एता-
द्वया गभीरताभ्याः क्षातुमशक्यत्वात् । रूपकोत्प्रेक्षालङ्कारौ ॥ ४८ ॥

व्यञ्जनेष्विव सौन्दर्यमात्रारोपावसानकौ ।

विसर्गो स्तनसन्देशात् स्मरेणोद्देशितावितः ॥ ४९ ॥

व्यञ्जनेष्विति । इतः सुलोचनायाः शरीरे व्यञ्जनेष्ववयवेषु स्मरेण कानेन सौन्दर्य-
मात्रारोपेऽवसानं ययोस्तौ रमणीयतारोपणपरिणामी, स्तनसन्देशात् पयोधरयुग्ममिवात्
सौन्दर्यमात्रारोपावसानकालिकौ विसर्गो बिन्दुद्वयात्मकौ, उद्देशितौ निदिष्टौ । अयं भावः—
निर्माणं तु पूर्वमेव जातम् । अथवा यौवनारम्भमपेक्ष्य रतिपतिना सौन्दर्यमेव दीयत इति
मात्रज्ञानार्थः । किञ्च, व्यञ्जनेषु ककाराविषु सौन्दर्यपूर्वकं मात्रारोपः कृतोऽकारावि-
स्वराणां संयोगः कृत इति । यथा बालः प्रथमं वर्णमालामभ्यस्य पुनर्व्यञ्जनेषु स्वरान् योज-

अन्वयः । अथवा विधिः येन अभ्युपायेन नाभिवापीं निखातवान्, लोमलाजिच्छलात्
सा एवा कुशिका एव भवेत् ।

अर्थः । अथवा ब्रह्मदेवने जिस साधनसे इसकी नाभिरूप बावड़ीको खोदा,
रोमराजिके व्याजसे यह वह कुदाली ही वहाँ पड़ी रह गयी हो । बिना कुदालीके
ऐसी गहरी नाभि खोदना संभव नहीं, यह भाव है ॥ ४८ ॥

अन्वयः । इतः स्मरेण स्तनसन्देशात् व्यञ्जनेषु सौन्दर्यमात्रारोपावसानकौ इव
विसर्गो उद्देशितौ ।

अर्थः । इस बालाके शरीरमें कामदेवने स्तनद्वयके व्याजसे व्यञ्जनों (स्वर-
रहित अक्षरों या अवयवों) में सौन्दर्यमात्रके आरोपणके अवसानसूचककी तरह
दो विसर्ग निदिष्ट कर दिये हैं । अर्थात् जैसे सौन्दर्यविहीन व्यञ्जनोंमें सौन्दर्यके
आधानके लिए मात्राएँ (अ, आ आदि) लगायी जाती हैं और उन मात्राओं-
का अन्त विसर्ग (:) में हो जाता है, वैसे ही ब्रह्मदेवने बनाये इस बालाके
शरीरके अवयवों (व्यञ्जनों) में सौन्दर्यकी मात्राएँ भरते हुए उसकी समाप्ति-

यति तथैव कामेन कुचमिषाव् बिन्दुद्वयात्मको विसर्गो निबिध्यो । स्तनयोः स्फुटीभाव
आरब्धः, तस्मात् स्मरेण शिक्षणमारब्धमिति व्यज्यते । अपह्नुत्पलङ्कारः ॥ ४९ ॥

समुत्कीर्य करावस्या विधिना विधिषेदिना ।

तच्छेषांशैः कृतान्येव पङ्कजानीति सिद्धयति ॥ ५० ॥

समुत्कीर्येति । विधिषेदिना विधानज्ञेन विधिना ब्रह्मणा प्रथमत एव तस्याः सुलो-
चनायाः करी हस्तो यथावदुपपाद्य पुनस्तयोः शेषैरवशिष्टैरंशैः उत्कररूपैः निःसारभाषैः
पङ्कजानि कृतानि, पङ्कादवकरात् जातानि पङ्कजान्येवमन्वर्थाभिधानत्वात् । अन्यथा तु
तेषां पङ्कजत्वं कुतः समायातम् । अतस्तत्करो अवशिष्टभागकृतत्वादेव कमलानां पङ्कजत्वं
सिद्धयतीति भावः । हेत्वलङ्कारः ॥ ५० ॥

असौ कुमुदबन्धुश्चेद्विद्विषी सुदृशोऽग्रतः ।

मुखमेव सखीकृत्य बिन्दुमित्यत्र गच्छतु ॥ ५१ ॥

असाविति । असौ कुमुदानां बन्धुः करवविकासकारकश्चन्द्रः सुदृशः सुलोचनाया
अग्रतः सम्मुखे हितैषी स्वहितवाञ्छकश्चेद्ब्रूवति तवैतस्या मुखमाननमेव नान्यबन्धुत्र साम-
र्थाभावात् सखीकृत्य अनेन सह मैत्रीमासाद्यात्र भूतले बिन्दुं सारवत्त्वं गच्छतु लभताम् ।
अथवा मुखमात्मनामगतस्य मुकारस्य स्वभावमेव सखीकृत्य आत्मसात् कृत्वात्र तत्स्थाने

रूप विसर्गं ही दो स्तनोंके रूपमें रख दिये । ये दो स्तन नहीं, सोन्दर्य-मात्राओंकी
समाप्तिके सूचक विसर्ग हैं, यह अपह्नुति-अलंकार यहाँ कविको अभिप्रेत
है ॥ ४९ ॥

अन्वयः : विधिषेदिना विधिना अस्याः करी समुत्कीर्य तच्छेषांशैः कृतानि एव
पङ्कजानि इति सिद्ध्यति ।

अर्थः : विधिके जाता विधाताने इस सुलोचनाके दोनों हाथोंको भलीभाँति
बनाकर उसके बचे कूड़े-करकटसे कमलोंको बनाया । इसीलिए उनका कीचड़-
से पैदा होनेवाला 'पंकज' नाम सार्थक सिद्ध होता है ॥ ५० ॥

अन्वयः : असौ कुमुदबन्धुः सुदृशः अग्रतः हितैषी चेत् (तदा) अत्र (अस्याः)
मुखं सखीकृत्य बिन्दुम् इति गच्छतु ।

अर्थः : यह कुमुदबन्धु (कुमुद नामक कमलका विकासक चन्द्रमा) यदि
सुलोचनाके सम्मुखमें अपना भला चाहता हो तो यहाँ इसके मुखको मित्र बना-
कर उससे कुछ भी बिन्दु अर्थात् सारभूत कांति प्राप्त कर ले । अथवा—चन्द्र

बिन्दुमनुस्वारमाप्नोतु, कुमुदबन्धुस्थाने कुन्दबन्धुरिति भवतु । कुन्दकुसुमवदस्या मुखस्याग्रे निम्नमस्तिष्ठताविति तास्यर्थाः ॥ ५१ ॥

बहुशस्य वृत्तिता वाऽधरबिम्बस्य दृश्यताम् ।

साध्या यतोऽधरं बिम्बनामकं च फलं परम् ॥ ५२ ॥

बह्वीति । साध्याः सुशीलायास्तस्या अधरबिम्बस्य ओष्ठमण्डलस्य बह्वतिशयेन शस्या प्रशंसनीया वृत्तिस्तस्या भावः इलाघनीयसत्ताभावो दृश्यतामवलोकयताम् । प्रशंसनीयस्तस्या अधरोष्ठो रमणीयभावात् । तथा चाधरबिम्बशब्दमाश्रित्यापि बहुशस्यवृत्तितैव बहुव्रीहिसमासवत्तैवास्तु, अधरमप्रशस्यं बिम्बं बिम्बिकाफलं यस्मात् सोऽधरबिम्ब इत्यर्थाभ्यगतात् । तस्या ओष्ठो बिम्बफलावप्यधिकारणिमवानित्याशयः ॥ ५२ ॥

पुष्पाभं हसितं यस्या भ्रूयुगं चापसन्निभम् ।

दृश्यते तनुरेतस्याः पुष्पचापपताकिनी ॥ ५३ ॥

अपने 'कुमुदबन्धु' नामसे 'मु' को हटाकर (अभाव कर) उसके स्थानपर बिन्दु-को स्वीकार करें लें। अर्थात् 'कुंदबन्धु बन जाय, तभी कुशल है। अन्यथा सुलोचनाके कुन्दकुसुमवत् मुखके सामने चन्द्रमा बिलकुल फोका पड़ जायगा, यह भाव है ॥ ५१ ॥

अन्वयः : साध्याः अधरबिम्बस्य बहुशस्यवृत्तिता वा दृश्यताम् । यतः बिम्बनामकं फलं च परम् अधरम् ।

अर्थः : सुशीला सुलोचनाका अधरबिम्ब (बिम्बफलवत् अधरोष्ठ) अत्यन्त प्रशंसनीय सत्तावाला देखिये । अर्थात् उसकी सुन्दरता बेजोड़ होनेसे वह अत्यन्त प्रशंसनीय है । कारण उसके उपमानमें दिया जानेवाला बिम्बफल अत्यन्त अधर या निम्न है । वह उसकी अरुणिमाको कभी पा ही नहीं सकता ।

विशेषः : यहाँ 'वा' शब्दसे 'बहुशस्यवृत्तिता' का दूसरा अर्थ भी कविको अभिप्रेत है । 'बहु' पदके बाद 'शस्य' पदका पर्यायवाची शब्द 'व्रीहि' लेकर उस नामकी 'वृत्ति' यानी समास (बहुव्रीहि-समास) ही इस 'अधरबिम्ब' पदका करना चाहिए, उपमित-समास नहीं । अर्थात् 'अधरं बिम्बं यस्मात् तस्य अधरबिम्बस्य' (निम्न है बिम्बफल जिससे—ओष्ठसे) ऐसा समास करें ॥५२॥

अन्वयः : यस्याः हसितं पुष्पाभम्, (च) भ्रूयुगं चापसन्निभम् । एतस्याः तनुः पुष्पचापपताकिनी दृश्यते ।

पुष्पाभिवृत्तिः । यस्याः कुमार्यां हस्तिं हास्यं कुसुममुल्यमस्ति परितः प्रससिक्तम्-उज्ज्वल-
लम्बेत्यर्थः । यस्याः भ्रुवोर्युगं चापसन्निभं धनुषाकारं वर्तते । एतस्यास्तनुदेह्यष्टिः पुष्प-
चापस्य कामदेवस्य पताकिनी सेनाकन्या वृष्यते । यदा पुष्पचापस्य पताका पञ्चा अस्याः
सा पुष्पचापपताकिनी कामपञ्चजवती वृष्यते । मनोहरां तस्यास्तनुमवलोक्य रसिकजन-
मनांसि मोमुह्यन्ते इति भावः ॥ ५३ ॥

दृष्टिः सृष्टिरपूर्वैर्बाहुष्टिर्विश्वस्य चेतसाम् ।

इतीवैनोमयत्वेन कज्जलैरपि लाञ्छिता ॥ ५४ ॥

दृष्टिरिति । अस्याः कन्याया दृष्टिदृक् तु विश्वस्य लोकसमूहस्य चेतसां हृदयाना-
मासम्भत्तात् आहुष्टिराकर्षणक्या अपूर्वैश्च सृष्टिर्बन्तते । यदा पूर्वाकारपूर्विका सृष्टिरस्य
संहारकारकस्य महादेवस्यैव सृष्टिर्बन्तते । अत एव एनोमयत्वेन पापात्मकत्वेन हिंसाहेतुत्वाद्
या कज्जलैरञ्जनीः अथ कलङ्कैरपि लाञ्छिताऽस्तीति शोभायै त्रियमाणं कज्जलं कलङ्क-
त्वेन कथ्यते, इतीवशाब्दार्थः । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ५४ ॥

श्रेणीति कालबालानां वेणी श्रेणीदृशो भृशम् ।

वश्यते वीक्षमाणेभ्यः पन्नगीव विपन्नगी ॥ ५५ ॥

श्रेणीति । एष्या भ्रुवावशाच्चि वृशो यस्यास्तस्या वेणी केशततिः कालानां इयाम-
लानां बालानां श्रेणी पङ्क्तिरस्ति । तस्याः केशा अतिशयेन इयामा इत्यर्थः । अथवा,
कालस्य बाला इव बालास्ते कालबालास्तेषां श्रेणी पङ्क्तिरस्ति सर्पशावकसन्ततिः, या भ्रुवां

अर्थः इस कन्याका हास्य पुष्पकी तरह प्रसन्नता एवं उज्ज्वलताकारक
है । इसकी दोनों भौंहें (कामदेव के) धनुषाकार बाँकी हैं । इसकी देह्यष्टि
कामदेवकी सेना अथवा पताकाकी तरह है ॥ ५३ ॥

अन्वयः (अस्याः) विष्वस्य चेतसाम् आहुष्टिः सृष्टिः अपूर्वा एव, इति इव या
एनोमयत्वेन, कज्जलैः अपि लाञ्छिता (अस्ति) ।

अर्थः सुलोचनाकी विश्वभरके चित्तोंको आहुष्ट करनेवाली दृष्टि
(ब्रह्मादेव) की अपूर्व सृष्टि है । मानो इसीलिए (इसे नजर न लगे इस हेतु)
यह पापकी तरह काले काजलसे चिह्नित है, काजल मानो डिठवन लगाया
गया है ॥ ५४ ॥

अन्वयः एणीवृशः वेणी कालबालानां श्रेणी इति । (या) भृशं वीक्षमाणेभ्यः
विपन्नगी पन्नगी इव (अस्माभिः) वश्यते ।

वीक्षमाणेषु मृदुबंशकेभ्यो लोकेभ्यो विपदानापदां नगीव स्वलीव पन्मगो सपिणी वर्तते,
इत्यस्मान्निर्बन्धते । छेकानुप्राससंबलित उपमालङ्कारः ॥ ५५ ॥

इङ्गितेनोभयोः श्रेयस्करीहामुत्र पक्षयोः ।

दुहिता द्विहिता नामैतादृशी पुण्यपाकतः ॥ ५६ ॥

इङ्गितेति । इङ्गितेन आचरणेन कृत्वा पूता सती इह लोकेऽमुत्र परलोके च, यदा पितृगृहे इवशुरगृहे चोभयपक्षयोः, श्रेयस्करो कल्याणकर्त्री भवति । एतादृशी दुहिता नाम द्विहितैव द्वयोर्हितं यया भवतीति द्विहिता । मृदुमृदुवृक्षा सती लोके दुहिताऽभूत् । इत्येवं च पुण्यपाकत एव सुकृतोदयादेव भवति । लोके पुत्र्युत्पत्तेरनिष्टसम्भावनामाशाङ्क्य अनेन सूक्तेन परिहारः क्रियते । इत्येवपूर्वकोत्प्रेक्षा ॥ ५६ ॥

चन्द्रोदये विभावर्या वसन्ते कुसुमश्रियाः ।

भाति स्म यौवनारम्भस्तस्या यद्वच्छरद्यपाम् ॥ ५७ ॥

चन्द्रोदय इति । तस्याः कन्यकाया अधुना यौवनारम्भो भाति स्म शोभते स्म, यद्वत् शरदि, अपां जलानामथवा वसन्ते कुसुमश्रियाः प्रसूनशोभायाः, तथा चन्द्रोदये विभावर्या रात्र्या यौवनारम्भो जायते, तथैवास्यास्तादृष्यारम्भः शोभत इत्यर्थः । वृष्टान्तालङ्कारः ॥ ५७ ॥

अर्थः इस मृगनयना सुलोचनाकी वेणी (केशपाश) काले-काले बालोंकी पंक्ति है । अथवा सर्पशावकोंकी पंक्ति है । यह बार-बार देखनेवालोंके लिए विपत्तिकी स्थली सपिणीकी तरह है, ऐसा हम लोग कहते हैं ॥ ५५ ॥

अन्वयः : इङ्गितेन इह अमुत्र च उभयोः पक्षयोः श्रेयस्करो एतादृशी दुहिता नाम द्विहिता पुण्यपाकतः (भवति) ।

अर्थः वह कन्या अपने पवित्र एवं आदर्श आचरण द्वारा इहलोक और परलोकमें पितृपक्ष और पतिपक्ष दोनों कुलोंके लिए कल्याण करनेवाली ऐसी दुहिता यानी 'कन्या'नामिका द्विहिता (दोनों पक्षोंका कल्याणकारिणी) पूर्व-पुण्यके प्रभावसे ही सुलभ होती है ॥ ५६ ॥

अन्वयः : चन्द्रोदये विभावर्याः वसन्ते कुसुमश्रीः शरदि च अपां तद्वत् तस्या यौवनारम्भः भाति स्म ।

अर्थः जैसे चन्द्रका उदय होनेपर रात्रि, वसन्त ऋतुमें कुसुमश्री और शरत्कालमें जल-लेखाके यौवनका आरम्भ निखर उठता है, वैसे ही सुलोचनाके

सुभगा हि कृता यत्नाद्विधिनाऽथ प्रियंवदः ।

दत्त्वा स्मरो विलासादि सुवर्णं सुरभीत्यदः ॥ ५८ ॥

सुभगेति । सा कुमारी, विधिना वेद्यसा यत्नात् परिश्रमात् सुभगाऽतिसुन्दरी कृता सम्पादिता, अथ च स्मरः कामदेवो विलासो नेत्रविभ्रमादि आदिर्यस्य तद्विलासादि दत्त्वा अर्पयित्वा सुवर्णं च सुरभि चेत्यदः प्रियं बवतीत्येवंशीलः सञ्जायत इत्युपरिष्ठात् । यदा सुवर्णं सुगन्धयुक्तं भवेत्तदा अत्युत्तमं भवति । तथा श्रेयं कन्या सुन्दरी सती विलासादिविपुक्ता अधुनाऽस्तीव इलाघनीयेत्यर्थः । तद्गुणालङ्कारः ॥ ५८ ॥

सुवर्णमूर्तिः प्रागेव यौवनेनाधुनाऽञ्चिता ।

अद्भुतां लभते शोभां सिन्दूरेण संस्कृता ॥ ५९ ॥

सुवर्णमूर्तिरिति । सुवर्णां शोभनाकारा मूर्तिस्तनुर्यस्याः सा, सुवर्णमूर्तिस्तु तावदेवा प्रागेव बाल्य एव सञ्जाता, अधुना पुनर्यौवनेन अञ्चिता पूजिता सती किल अद्भुतामभूतपूर्वां शोभां लभते । यथा सौभाग्यसूचकेन सिन्दूरेण संस्कृताऽनुभाविता काञ्चनस्य मूर्तिः परमां शोभां लभते तथैवेत्यर्थः । इलेघोपमालङ्कारः ॥ ५९ ॥

एवं पृथक् पृथगुक्त्वा अधुना तदुपसंहारः क्रियते—

भो यौवनका आरम्भ निखर उठता था ॥ ५७ ॥

अन्वयः विधिना सा यत्नात् सुभगा कृता । अथ स्मरः विलासादि दत्त्वा सुवर्णं सुरभि इति अदः प्रियंवदः (सञ्जायते) हि ।

अर्थः विधाताने उस कुमारीको अतिसुन्दरीके रूपमें बनाया । फिर कामदेव तो निश्चय ही उसमें विलासादि स्त्री-विभ्रमोंको अर्पणकर 'सोनेमें सुगंध' इस प्रिय सूक्तिको बोलनेवाला बन जाता है, अर्थात् सुन्दर युवतीमें विभ्रमादि देकर कामदेवने 'सोनेमें सुगन्धि' यह कहावत चरितार्थ कर दी ॥ ५८ ॥

अन्वयः (या) प्राग् एव सुवर्णमूर्तिः (सा) अधुना यौवनेन अञ्चिता सिन्दूरेण संस्कृता इव अद्भुतां शोभां लभते ।

अर्थः जो सुलोचना प्रारम्भसे ही सुवर्णं (अच्छी शोभावाली या सोने-) की मूर्ति है, वह इस समय तो सिन्दूरसे संस्कृत होकर अपूर्व ही शोभा धारण कर रही है ॥ ५९ ॥

श्रोणी महती सैव मोदकौ संकुचरूपौ
 त्रिवलिर्ज्वलेविका कपोलौ घृतवरभूपौ ।
 अधरलता रसगुल्गुलेति परिणामसुरम्या
 स्मितपयसा मधुरेण रसवतीयं बहुगम्या ॥ ६० ॥
 ग्राहकान् समाह्वयति सैष कन्दर्पकान्दविक
 इमकां संक्रीणातु सुकृतवित्ती नृपनाविक ।
 सम्पन्ना गुणवती व्यञ्जनैरखिलैः पूर्णा
 दर्शनेन तनुभृतां सङ्कलितमूर्धनिघूर्णा ॥ ६१ ॥

श्रोणीति । श्रोणी जघनस्य जगती सा महती बृहत्परिणाहा । महती बृहतीति नाम
 मिष्टान्नविशेषश्च । संकुचरूपौ शोभनौ कुचावेव रूपे ययोस्तीं संकुचरूपौ, तथा च संकुचति
 संकुचयञ्चति रूपं ययोस्ती, मोदकौ लड्डुकौ । त्रिवलिर्नाम उवराधःस्थितं रक्षात्रयं, सा
 ज्वलेविका नाम वर्तुलभङ्गविभङ्गाकारो मिष्टान्नभेदः । कपोलौ गण्डमण्डलौ तौ, घृतेन
 कान्त्या वा वरी श्रेष्ठौ भूस्थानं पातो रक्षत इति घृतवरभूपौ, घृतवराभिधौ व्यञ्जनविशेषौ ।
 अधरलता ओष्ठततिः, सा रसगुल्गुला नाम स्नाद्यं सरसत्वावेवं कृत्वा स्मितरूपेण पयसा दुग्धेन
 तेन मधुरेण हृदयघ्राहणेण परिणामतः स्वभावेनैव सुरम्या रमणीयाऽनुभवनीया रसवती
 शृङ्गाररसयुक्ता भोग्यसामग्रीयुक्ता वा, या च बहुगम्या, अनेकजनापेक्षिता । तस्मात् हे
 नृपनाविक, हे राजकर्णधार, सैष कन्दर्पकान्दविकः कामापूर्पिकः, इयमखिलैर्भ्यञ्जनैरङ्गैः

अन्वयः : (अस्याः) श्रोणी महती । संकुचरूपौ मोदकौ । त्रिवली जललेविका ।
 कपोलौ घृतवरभूपौ । अधरलता रसगुल्गुला इति । अतः परिणामसुरम्या मधुरेण
 स्मितपयसा रसवती इयं बहुगम्या (अस्ति) । अतः हे नृपनाविक ! सः एषः कन्दर्प-
 कान्दविकः समाह्वयति किल (यत्) यः सुकृतवित्ती सः इमकां संक्रीणातु । इयं दर्शनेन
 तनुभृतां सङ्कलितमूर्धनिघूर्णा अखिलैः व्यञ्जनैः सम्पन्ना गुणवती (अस्ति) ।

अर्थः : यह सुलोचना स्वभावतः रमणीय, अनुभवनीय एवं शृङ्गार-रससे
 सराबोर होनेसे अनेक जनोद्वारा अभिलषणीय है । इसकी श्रोणी (नितम्बका
 अग्रभाग) तो महती है, उभरी हुई है और कुचयुगल दृढ एवं उत्तुङ्ग है ।
 त्रिवली आंटेवाली है और दोनों कपोल परम कान्तिके धारक हैं । इसकी अधर-
 लता (अधर, होंठ) सरस और अत्यन्त मृदुल हैं और यह हास्यरूपी दूधको
 धारण करती है ।

आद्यैर्वा पूर्वा गुणवती विलासविभ्रमाविवती । पक्षे उच्चिकारकत्वात् आद्योचितगुणवती वा सम्पन्नाऽभूत् । या दशनिन अबलोकनमात्रेणैव, किं पुनरास्वाद्यनेन तनुभृतां प्राणिनां मनस्विनां वा संकलितः सम्पावितो मूर्ध्नो मस्तकस्य निघूर्णना यया सा संकलितमूर्धनिघूर्णा । यां दृष्ट्वा प्रभसभावेन शिरश्चालनं क्रियते जनैरित्यर्थः । एतादृशीमिमकां यः सुकृतविली पुण्यधनो जनः सम्पावितपुण्यधनो नरः संक्रोणातु, इत्येवं कृत्वा प्राहकान् समाह्वयति । रूपकालङ्कारः ॥ ६०-६१ ॥

द्वितीयमुत्पाद्य पदादिकस्यापहृत्य धात्राऽनुपमत्वमस्याः ।

समोदनस्यात्र भवादृशस्य प्रयुक्तये सूपमताऽऽपि शस्य ॥ ६२ ॥

द्वितीयमिति । हे शस्य प्रशंसनीय, अस्या राजकुमार्याः पदादिकस्य अवयवस्य द्वितीयमपरमुत्पाद्य निर्माय धात्रा वेषसा, अस्या अनुपमत्वमपहृत्य, यदि पदप्रभृतेरपरमज्ञं न स्यात्तवा पुनः स्वोपमानं लभेतेति । अथवा, उपमा प्रशंसा, अनुपमत्वमप्रशंस्यत्वमपहृत्य तावर्त्स्मिल्लोके भवादृशस्य समोदनस्य मोदसहितस्य सम्यगोदनस्य भक्तस्य वा प्रयुक्तये प्रयोगार्थं सुन्दर्युपमा यस्य स सूपमः, तस्य भावः सूपमता, अत्र बालायामपि अपि प्राप्ता । यथा सूपस्य बालिकाख्यस्य व्यञ्जनस्य मतं सिद्धान्तो यस्याः सा सूपमता सा वाऽपि प्राप्ता ।

दूसरा अर्थः : सुलोचन मिष्ठाश्रका भण्डार है । इसकी श्रोणी तो 'महती' नामक मिठाई है । कुचयुगल मोदक (लड्डू) हैं । त्रिवली जलेबी है । कपोल-धेवर है । अधर रसगुल्ला है और हास्य दुग्ध है ।

इसलिए हे राजाओंके कर्णधार जयकुमार ! विश्वविश्रुत यह कामरूपी हल-वाई पुकार रहा है कि जिसके पास पुण्यरूप धन हो, वह इस मिठाईरूप कुमारी-को खरोदे । यह दर्शनामात्रसे देहधारी मानवोंके सिरोंकी घूर्णित किये देती है और अखिल व्यञ्जनों (पक्वानों और सुन्दर अवयवों) से सम्पन्न, अतएव गुणवती है ॥ ६०-६१ ॥

अन्वयः : हे शस्य अस्याः पदादिकस्य द्वितीयम् उत्पाद्य धात्रा अनुपमत्वम् अपहृत्य अत्र समोदनस्य भवादृशस्य प्रयुक्तये सूपमता अपि ।

अर्थः : हे प्रशंसनीय राजन्, विधाताने इस राजकुमारीके पेर, हाथ आदिके जोड़े बनाकर इसकी अनुपमताका गर्व खर्व कर दिया और तुम जैसे मोदसम्पन्न महापुरुषके प्रयोगके लिए उपमा देनेका अवसर प्राप्त कर लिया ।

दूसरा अर्थः : तुम्हारे सदृश सुन्दर भातके लिए (सम् + ओदनस्य) सुलोचना दालका काम करनेवाली (सूप = दाल + मता = सिद्धान्त जिसका) है ।

अथौदनस्य शोभा सूर्यसंयोगे भवति तथैव उक्तबालासंयोग एव भवावृषः शोभेति भावः ।
अत्र रूपकालङ्कारः ॥ ६२ ॥

तवापि भूमावपि रूपराशावाशाधिकार्यो बहुलास्तु तासाम् ।

का सावरम्या स्मरसारवास्तु सुरोचना नाम सुरोचनास्तु ॥ ६३ ॥

तथाप्येति । हे भूपाल, रूपराशौ सौन्दर्यसमुद्रे, आशाधिकार्यो बेलाया अधिकारिण्यः
स्त्रियस्तवापि बहुला अनल्पाः सन्ति, भूमावपि बहुला भवन्ति । पुनस्तासु च का स्त्री
यास्तौ इह अरम्या रमणीया न भवति, अपि तु स्त्रीनामापि रमणीयैव । स्मरसारस्य काम-
वेदितस्य वास्तु वासस्वानम् । तथापि पुनः हे सज्जन, इयं प्रकृतवर्णनापन्नासुरोचना तु सुरो-
चनैव, सूतमतया रोचना रुचिकरी विलसतु । न किल काचनापि स्त्री समकक्षतामेतस्या
उपद्वीकृतामिति । अनन्बयालङ्कारः ॥ ६३ ॥

एतादृशीं समिच्छन्तु सर्वेऽपि रमणीमणिम् ।

स्पृहयति न कं चन्द्रकलाप्यविकलाशया ॥ ६४ ॥

एतादृशोमिति । एतादृशीं पूर्वोदितवृत्तास्तां रमणीमणि स्त्रीरत्नं सर्वेऽपि जना
गार्हस्थ्यमभिलाषिणः समिच्छन्तु एव, ये समिच्छन्ति, ते नायुक्तं कुर्वन्ति, यतोऽधिकलोऽप्यनो

अर्थात् जैसे दालके संयोगसे भातकी शोभा बढ़ती है, वैसे ही उस बालाके
संयोगसे आप भी निखर उठेंगे ॥ ६२ ॥

अन्वयः : (हे भूपाल) रूपराशी तव अपि आशाधिकार्यः भूमी अपि बहुलाः ।
तु तासां का असी या अरम्या ? स्मरसारवास्तु । (किन्तु) सुरोचना नाम सुरोचना
(एव) ।

अर्थः : हे राजन् सौन्दर्य-सागर आपकी आशा लगानेकी अधिकारिणी
स्त्रियां इस भूमण्डलपर भी बहुत-सी हैं । उनके बीच कौन ऐसी है जो रमणीय,
विहार योग्य न हो ? प्रत्युत सभी कामचेष्टाओंकी वास्तुरूप हैं । फिर भी सुरो-
चना सुन्दर रुचिकर 'सुरोचना' नामक काशिराज-पुत्री तो सुरोचना ही है ।

विशेषः : कविने 'सुरोचना' ही पद रखा है जो काशिराज-पुत्री सुरोचनाका
बोधक समझना चाहिए । साहित्यशास्त्रमें 'र' और 'ल' का अमेद माना गया
है । 'ल' की जगह 'र' का भी प्रयोग देखा जाता है ॥ ६३ ॥

अन्वयः : एतादृशीं रमणीमणि सर्वे अपि समिच्छन्तु । अविकलाशया चन्द्रकला
अपि कं न स्पृहयति ।

निर्वृषण आशयो यस्याः सा चन्द्रस्य कला कं नाम जन्मं न स्पृहयति सस्पृहं करोति ? सर्व-
मेव स्पृहयतीत्यर्थः । तथैव सा बालापीति भावः । वृष्टान्तालङ्कारः ॥ ६४ ॥

संश्रयेत् कमथैकं साऽवस्थातुं स्थानभूषणा ।

निराश्रया न शोभन्ते वनिता हि लता इव ॥ ६५ ॥

संश्रयेदिति । अथ स्थानमेव स्वानुकूलपत्यादिरेव भूषणमलङ्कारो यस्याः सा सुरो-
चनाऽवस्थातुमाश्रयितुं कमेकमुपयुक्तपति संश्रयेत् सेवेत, इति तदभिभावकैश्चिन्नस्यत इत्या-
शयः । हि यस्मात् कारणाद् वनिता योषित्लतेषु निराश्रया निरालम्बा न शोभते । अत्र
उपमासंबलितोऽर्थांतरन्यासः ॥ ६५ ॥

समं समालोच्य स आत्ममन्त्रिभिस्तदेवमापृच्छथ निमित्ततन्त्रिभिः ।

ततोऽनवद्यप्रतिपत्तिवन्मतिः स्वयंवरोद्धारकरत्वमिच्छति ॥ ६६ ॥

सममिति । स राजा श्रीधर इयं विवाहयोग्या ये सुता कथमात्मानुरुषं योग्यवर-
माप्नुयादिति विषये, आत्ममन्त्रिभिः स्वामात्यैः समं समालोच्य परामुग्य, यदेव तैरुक्तं
तदेव वृद्धीकृतुं पुनर्निमित्ततन्त्रिभिः गणकेरापृच्छथ शास्त्रानुभोविदानुमतिमावाय, नावच्छाऽन-
वद्या निर्दोषा चासौ प्रतिपत्तिरित कर्तव्यताज्ञानं यस्या अस्तीत्येवम्भूता मतिर्बुद्धियस्य स

अर्थः : ऐसे रमणी-रत्नको गृहस्थताके इच्छुक सभी चाहें तो वह अनुचित
नहीं । कारण, निर्दोष आशयवाली चन्द्रकला भी भला किसे स्पृहणीय नहीं
होती ? ॥ ६४ ॥

अन्वयः : अथ स्थानभूषणा सा अवस्थातुं कम् एकं संश्रयेत् ? हि वनिताः लता
इव निराश्रयाः न शोभन्ते ।

अर्थः : अब अपने अनुकूल पति ही जिसका भूषण है, वह सुलोचना अपने
आश्रयरूपमें किस एक अद्वितीय पतिका सहारा ले ? कारण स्त्रियां लताओंकी
तरह आश्रय-विहीन होकर कभी सुशोभित नहीं हुआ करतीं । अतएव उसके
अभिभावक ऐसे ही अद्वितीय वरकी खोजमें चिन्तित हैं, यह भाव है ॥ ६५ ॥

अन्वयः : ततः स आत्ममन्त्रिभिः समं तत् समालोच्य (च) निमित्ततन्त्रिभिः तत्
एवमापृच्छथ अनवद्यप्रतिपत्तिवन्मतिः स्वयंवरोद्धारकरत्वम् इच्छति ।

अर्थः : सुलोचनाका पिता महाराज श्रीधर अपने मंत्रियोंसे इसी विषयमें
सऽह-मशवरा करके और साथ ही निमित्त-ज्ञानियोंसे (उद्योतिषियों) से भी

स्वयंवरस्य स्वयं बालामुखेनैव वरनिर्वाचनरूपस्य उद्धारकरत्वं समुचितसमाधानविधाय-
कत्वमिच्छति ॥ ६६ ॥

भाति चातिहितं तेन शान्तिवर्मतयेहितम् ।

तत्त्वार्थभाष्यमेवास्यं यस्य देवागमस्थितिः ॥ ६७ ॥

भातीति । तेन राज्ञा धीवरेण यदीहितं वाञ्छितं स्वयंवरोद्धारणं तच्चातिहितमति-
शयेन हितरूपमुत्तमभाति शोभते । शान्तिवर्मा नाम मृपस्य ज्येष्ठभ्राता यः स्वर्गतस्तस्य
भावस्तथा । देवागमस्थितिः, देवस्यागमनं देवागमस्तस्य स्थितिरवस्थानं सैव यस्या आस्यं
मुखकथं प्रथमत एव भावात्, तच्च तस्य तत्त्वार्थभाष्यं तत्त्वार्थस्य वास्तविकार्थस्य भाष्यं
स्पष्टीकरणं भवति । अर्थाद् देवेनागत्य यस्य प्रक्रमः समारभ्यते तन्माङ्गलिकमेव अत्र
कीदृक् सन्वेहः । किञ्च शान्तिवर्मा नाम समन्तमत्र आचार्यस्तस्य भावस्तथा । अथवा
शान्तेर्वर्मं कवचं तस्य भावस्तथा, कृतं तत्त्वार्थनामकस्य शास्त्रस्य भाष्यं बृहद्गीकरणं, यस्य
आस्यं मुखं नाम देवागमेत्यादिशब्दप्रारम्भस्य स्तोत्रस्य स्थितिनिर्द्धारणं तद् यथा मङ्गलकथं
भाति भास्यति वेति तद्वदिवमपि, हे सुन्दर । श्लेषोपमालङ्कारः ॥ ६७ ॥

स मायातः समायातः स्नाग् दिवश्चादिवन्धुवाक् ।

कौतुकं कौ तु कस्मात् कृतवान् कृतवाञ्छनः ॥ ६८ ॥

स मायात इति । स आदिः प्रथमजातग्याली बन्धुभ्राता चेति वाङ् नाम यस्य सः,
कौ पुत्रिव्यां कृतं वाञ्छनं येन सः, मायातो विक्रियया कृत्वा आक् शीघ्रमेव दिवः स्वर्गात्

परामर्शं करके अपने निर्दुष्ट कर्तव्यका निर्धारण करते हुए उसका स्वयंवर-विधान
करना चाहते हैं ॥ ६६ ॥

अन्वयः : तेन ईहितं शान्तिवर्मतया अतिहितं तत्त्वार्थभाष्यं यस्य देवागमस्थितिः
भाति ।

अर्थः : जिस स्वयंवरको वह करना चाहता है, वह स्वयंवर-मण्डप शान्ति-
वर्मा द्वारा बनाया हुआ है और तत्त्वार्थ-भाष्यके समान सुन्दर द्वार रखता
है । देवागम ही उसकी स्थिति है । अर्थात् तत्त्वार्थ-भाष्य देवागम-स्तोत्र द्वारा
प्रारम्भ होता है और यह भी देवताओंके अगमन-सहित है ॥ ६७ ॥

अन्वयः : स आदिवन्धुवाक् स्नाग् दिवः मायातः कृतवाञ्छनः समायातः कौ तु
कौतुकं कस्मात् न कृतवान् ।

इस राजाका बड़ा भाई वह देव इस मंडपको बनानेके लिए अपनी महिमा

समायात आगतवान् सन् कौतुकं मनोरञ्जनं कस्मान्न कृतवान् उत्पादितवानेव, यं बुद्ध्या लोकसमूहः कौतुकवानेवाभवदित्यर्थः । यमकालङ्कारः ॥ ६८ ॥

तस्या मानसपक्षी भवेद्भवेऽस्मिन्नरेश सुरसायाः ।

कस्य करक्रीडनकं निश्चेतुमितीहमानः सः ॥ ६९ ॥

भूपतेरीप्सितं सर्वं प्रक्रमते यथोचितम् ।

देवराडेव बान्धव्यात् सहभावो हि बन्धुता ॥ ७० ॥

तस्या इति । तस्याः सुरसायाः शोभनो रसः शृङ्गारो यस्याः सा तस्याः, यद्वा सुजलायाः । मानसं चित्तमेव पक्षी, यद्वा मानसपक्षी हंसः । हे नरेश, अस्मिन् भवे जन्मनि कस्य अपरिचितनामधेयस्य जनस्य करक्रीडनकं हस्तबिनोवसाधनं भवेदिति निश्चेतुमेव ईहमान इच्छन् स देवराट् बान्धव्याद् बन्धुभावादेव न स्वपरकारणाद् भूपतेः काशीनरेशस्य सर्वमपि ईप्सितं यथोचितं प्रक्रमते । यतः सहभावो हि सहकारितैव बन्धुताऽस्ति । अर्थान्तरन्यासः ॥ ६९-७० ॥

देवांशे स्फुरदेव देवदिग्भिद्धारं प्लवालम्बने
स्वश्रीशानदिशा नरेश्वरविशो वै भाविशोभावने ।

तेनैवोपपुरे सुरेण रचितं सम्यक् सभामण्डपं

दीव्ये वास्तुनि वास्तुनीतिनिपुणे श्रीसर्वतोभद्रकम् ॥ ७१ ॥

सहित स्वर्गसे आया है । अतः उसने पृथ्वीपर आकर आश्चर्य कैसे उत्पन्न नहीं कर दिया ? अपितु कर ही दिया ॥ ६८ ॥

अन्वयः (हे नरेश,) अस्मिन् भवे तस्याः सुरसायाः मानसपक्षी कस्य करक्रीडनकं स्यात् इति निश्चेतुम् ईहमानः सः देवराट् एव भूपतेः सर्वम् ईप्सितं यथोचितं बान्धव्यात् प्रक्रमते । हि सहभावः बन्धुता (भवति) ।

अर्थः आखिर इस जन्ममें सुलोचनाका मनोरूपी हंस-पक्षी किसके हाथका खिलौना होगा ? इसके निश्चयकी कामनासे वह स्वर्गसे आया हुआ बड़ा भारी-रूप देव ही राजाके सभी मनचाहे कार्योंको यथोचित पूरा कर रहा है । ठीक ही है, साथ देना ही बन्धुता होता है ॥ ६९-७० ॥

अन्वयः तेन सुरेण नरेश्वरविशः वै भाविशोभावने स्वश्रीशानदिशाः प्लवालम्बने उपपुरे दिव्ये वास्तुनीतिनिपुणे वास्तुनि देवांशे स्फुरत् एव देवदिग्भिद्धारं श्रीसर्वतोभद्रकं सम्यक् सभामण्डपं रचितम् ।

देवांश्च इति । हे नोत्तिनिपुण नरेश्वर ! विद्याः काशीराजस्यज्ञानो भाविसोभाकने भविष्य-
च्छीपरिरक्षणे स्वस्य श्रीशानदिशः ईशानकोणतः प्लवमालम्बनं यस्य तस्मिन् किञ्चिदस्मिन्-
क्ये, उपपुरे पुरसमीपभागे दीप्ये मनोहरे वास्तुनि स्वाने तेनैव शान्तिवर्मणा देवेन देवांशो
स्फुरद् विद्यमानमुद्दिश्यमानस्थलस्य राजस-देव-भानव-ब्रह्मीत्येवं मुमुक्षुर्विभक्तस्य देवांशो
श्रीमण्डपं कार्यमिति संहितासद्भावात्, श्रीसर्वतोभद्रनामकं सम्यक् सभामण्डपं रक्षितम् ।
छेकानुप्राप्तः ॥ ७१ ॥

कलत्रं हि सुवर्णोस्तम्भं कामिजनाश्रयम् ।

मण्डपं सुतरामुच्चैस्तनकुम्भविराजितम् ॥ ७२ ॥

कलत्रमिति । यन्मण्डपं कलत्रं हि स्त्रीसदृशं भातीत्यर्थः । कीदृशं, सुवर्णस्य कनकस्य
ऊरुबो बोधाः स्तम्भा यस्य तत्, कलत्रं च सुवर्णं शोभनरूपे ऊरु एव स्तम्भौ यस्य तत् ।
मण्डपमुच्चैस्तने उच्चस्थाने स्थितः कुम्भो मङ्गलकलशास्तेन विराजितं शोभितं, कलत्रं
चो उच्चैश्छती त्तनावेव कुम्भौ ताभ्यां विराजितं भवति । मण्डपं स्वर्गवरमण्डपं कलत्रं
च कामिजनानामाश्रयस्थानं भवत्येव । शिल्पदोषमा ॥ ७२ ॥

हिरण्यगर्भवत् ख्यातं कस्याश्चित् सुभ्रुवो भुवि ।

कामकर्म समुद्दिश्य चतुर्मुखतया स्थितम् ॥ ७३ ॥

अर्थः उसी देवने वास्तुनोतिसे निपुण दिव्यस्थानपर एक नया उपनगर
बसाकर सर्वतोभद्र नामका सुन्दर सभामण्डप बनाया है । वह उपपुर भूमिके
देवांशमें है, जिसका मुख्य द्वार पूर्वदिशामें है और अपनी ईशान-दिशाको ओर
उसका ढलाव है । वह ऐसे स्थानपर बनाया गया है, जो उस राजाकी भावी
शोभाका परिरक्षण करनेवाला है ॥ ७१ ॥

अन्वयः सुवर्णोस्तम्भं सुतराम् उच्चैस्तनकुम्भविराजितं कामिजनाश्रयं (तत्)
मण्डपं कलत्रं हि ।

अर्थः अच्छे और आकर्षक रंगोंवाले, सुवर्णके अत्यन्त परिपुष्ट खंभों-
से युक्त तथा ऊपरी भागमें मंगल-कलशाद्वयसे विराजित और कामी (विषय-
भोगी) जनोंके आश्रय-योग्य वह नवनिर्मित मण्डप निश्चय ही कोई परिणया
स्त्री ही लग रहा था । कारण किसी परिणया युवती स्त्रीकी उज्ज्वलाएँ सुवर्ण-वर्ण-
की होती हैं, उसके वक्षपर दो स्तन समुन्नत हो विराजते रहते हैं और वह
कामिजनोंकी प्रिय भी होती है ॥ ७२ ॥

अन्वयः भुवि कस्याश्चित् सुभ्रुवः कामकर्म समुद्दिश्य स्थितं तत् चतुर्मुखतया
हिरण्यगर्भवत् ख्यातम् ।

हिरण्यगर्भेति । हिरण्यगर्भेण तुल्यं हिरण्यगर्भवद् ब्रह्मवत्, स्यात्तं प्रसिद्धं, चतुर्णां बुद्धानां समाहारवच्चतुर्भुजं, तस्य भावस्तया चतुर्भुजतया स्थितम् । यथा ब्रह्मा मुञ्चत्तुष्टयेन तिष्ठति तथैवेवं मण्डपमपि चतुर्वारमासीदित्यर्थः । पुनः कथञ्भूतं, कस्याद्विचत् बुधुवः शोभने भूवो यस्याः तस्याः सुलोचनायाः कामकर्म विवाहकार्यमुद्दिष्य स्थितम् । उपमा-लङ्कारः ॥ ७३ ॥

शृङ्गोपात्तपताकाभराह्वयन् स्फुटमङ्गिनः ।

मरुदावेन्लितप्राभिरुत्कानिति समन्ततः ॥ ७४ ॥

शृङ्गोपात्तेति । शृङ्गेषु शिखरेषु जपास्ता आरोपिता याः पताकास्ताभिः । कीदृशीभिः, मरुता वायुना आवेष्टितो कुलितोऽग्रभागो यासां ताभिः पताकाभिः कृत्वा समन्ततश्चतुर्विगभ्य उत्कान् उत्कण्ठितान्, अङ्गिनः पुरुषान्, स्फुटम् आह्वयत् आमन्त्रयदिति । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ७४ ॥

मुकुरादिसमाधारं मौक्तिकादिसमन्वितम् ।

नवविद्रुमभूयिष्ठमुद्यानमिव मञ्जुलम् ॥ ७५ ॥

मुकुरादीति । यन्मण्डपम् उद्यानमिव मञ्जुलं मनोहरमस्ति, यतो मुकुरो वर्षणः, पक्षे रलयोरभेवात् मञ्जुलं कुड्मलमादिर्येषाम्, आदर्शानां कुसुमकलिकानां वाऽऽधारभूतम् । किञ्च मौक्तिकं मुक्ताफलं, पक्षे कुसुमविशेष आदिर्येषां, तैः समन्वितं माणिक्यादिरत्नेः जाति-मालती-स्थलपद्मादिपुष्पैश्च युक्तम् । नवैविद्रुमैः प्रबालैः पल्लवैर्वा भूयिष्ठं व्यासप्रायं मण्डपमुद्यानमिव सुन्दरमस्ति । विलष्टोपमा ॥ ७५ ॥

अर्थः : किसी सुन्दर भौहोंवाली कामिनीका कामचेष्टा (विवाह-कर्म) को लक्ष्यकर चार मुख (द्वारों) वाला वह मण्डप पृथ्वीपर ब्रह्मदेवकी तरह प्रख्यात हो गया ॥ ७३ ॥

अन्वयः : यत् मरुदावेन्लितप्राभिः शृङ्गोपात्तपताकाभिः उत्कान् अङ्गिनः समन्ततः स्फुटं आह्वयत् भाति ।

अर्थः : वह स्वयंवर-मंडप अपने शिखरोंपर लगी पताकाओं द्वारा, जिनके छोर हवासे हिल रहे हैं, अभिलाषी लोगोंको चारों ओरसे बुला रहा है ॥ ७४ ॥

अन्वयः : तत् मुकुरादिसमाधारं मौक्तिकादिसमन्वितं नवविद्रुमभूयिष्ठम् उद्यानम् इव मञ्जुलम् ।

अर्थः : वह मण्डप किसी बगीचेकी तरह परम सुन्दर है । कारण जैसे कोई

कर्बुरासारसम्भूतं पद्मरागगुणान्वितम् ।

राजहंसनिषेव्यं च रमणीयं सरो यथा ॥ ७६ ॥

कर्बुरिति । कर्बुरस्य सुवर्णस्य य आसारः प्रसारस्तेन सम्भूतं सम्पन्नम् । पद्मरागमनेः गुणैरन्वितं सहितम् । राजान एव हंसास्तैर्निषेव्यं सेवनीयञ्च तन्मण्डपं रमणीयं सर इव, यथा सरः कर्बुरस्याम्बुन आसारयुक्तं, 'जले हेमिन् च कर्बुरमि'ति कोशात् । तथा पद्यानां रागगुणेन अनुरागेणाङ्कितं राजहंसैः पक्षिभिः सेव्यञ्च भवति । विलहोपमा ॥ ७६ ॥

सा देवागमसम्भूता सेवनीया सुदृष्टिभिः ।

अकलङ्ककृतिः शाला विद्वानन्दविवर्णिता ॥ ७७ ॥

सेति । सा पूर्वोक्ता मण्डपशाला देवस्यागमेन सम्भूता सुरसम्पादिता, सुदृष्टिभिर्जनैः शोभननेत्रैः सुन्दरेजनेर्वा सेवनीया अकलङ्का कलङ्कवर्जिता कृतिर्निमित्तिर्यस्याः सा, यस्माद्विद्याया आनन्देन विवर्णिता । अनेन अष्टसाहस्रीनाम-न्यायपद्धतिश्च समस्यते । सापि देवागमनाम-स्तोत्रस्योपरि कृता, अकलङ्कनामकस्याचार्यस्य पूर्विकापि विद्वानन्वस्वामिना व्यावर्णितास्ति, सुदृष्टिभिः सज्जनेश्च सेव्यत इति । विलहोपमा ॥ ७७ ॥

बगीचा मुकुर या 'मुकुल' अर्थात् कलियोंसं भग-पूरा होता है, वैसे ही इस मण्डपमें चारों ओर दर्पणादि लगे हुए हैं । बगीचेमें मोतिया आदि पुष्पोंके पीछे होते हैं तो इसमें भी सर्वत्र मोती लटक रहे हैं । बगीचेमें नयी कोपलें दिखायी देती हैं तो यह मण्डप भी मूर्गोंकी झालर आदिसे व्याप्त है ॥ ७५ ॥

अन्वयः : तत् रमणीयं कर्बुरासारसम्भूतं पद्मरागगुणान्वितं राजहंसनिषेव्यं च रमणीयं यथा सरः अस्ति ।

अर्थः : वह मंडप सरोवरके समान रमणीय है, क्योंकि सरोवरमें तो कर्बुर अर्थात् जलका आसार (समूह) हांता है, तो मंडप भी कर्बुर या सुवर्णसे बना हुआ है । सरोवरमें पद्म अर्थात् कमल होते हैं, तो यह मण्डप भी पद्मराग मणिसे युक्त है । सरोवरमें राजहंस होते हैं तो यह मण्डप भी श्रेष्ठ राजाओंसे सेवित है ॥ ७६ ॥

अन्वयः : सा शाला देवागमसंभूता सुदृष्टिभिः सेवनीया अकलङ्ककृतिः विद्वानन्द-विवर्णिता (अस्ति) ।

अर्थः : वह मण्डपशाला देवके आगमनसे बनी है, अर्थात् देवने आकर बनायी है । यहाँ सुन्दर नेत्र या शुभदृष्टिवाले लोग रहते हैं । यह कलंकरहित यानी

विशालापि सुशाला सा नगरी सगरीत्यमृतम् ।

वसुधा महिता तावद्युक्ता नवसुधान्वयैः ॥ ७८ ॥

विशालेति । या सगरी च नगरी सम्पूर्णाऽपि पुरीत्यर्थः । विशाला शालारहिताऽपि सुशालाऽस्तीति विरोधः, विशाला विस्तीर्णेति परिहारः । वसुधायां पृथिव्यां महिता माननीयाऽपि वसुधाया अन्वयैः युक्ता नेति विरोधः, तस्मान्नवैर्नूतनैः सुधाया अनुलेपनैर्युक्तेति परिहारः । यद्वा, वसूनां हाटकानां धान्नां गृहाणां हितमनुवासनं यस्यां सा वसुधामहिताऽस्तीति । विरोधाभासः ॥ ७८ ॥

सर्वत्रैव सुधाधाराऽथ चित्रादिमनोहरा ।

सुरतार्थिभिराराध्याऽमरेवासौ पुरी पुरी ॥ ७९ ॥

सर्वत्रैवेति । या पुरी, अमरा पुरीव भाति, यतः सर्वत्रैव सर्वावयवेषु सुधायाः इवेत-
मृतिकाया आधारभूता, पक्षे सुधाया अमृतस्य धारा प्रवाहो यस्यामेवम्भूता । अथ चित्रा-
दिभिर्मनोहरा चित्राणि नानाकाराणि पदार्थप्रतिबिम्बानि, आदौ येषां तानि काच-कनक-
भणि-मुक्ताकलशादीनि तैर्मनोहरा रमणीया । यद्वा चित्राभिरप्सरोग्निः मनोहरा । सुरतस्य

निर्दोष हे । कारण यह विद्याके आनन्दसे विवर्णित है ।

विशेष : यहाँ श्लेष द्वारा शालाके उपमानरूपमें जैनन्यायके ग्रंथ अष्ट-
साहस्रीका संकेत किया गया है, जो विद्यानन्द आचार्य द्वारा रचित है । इस
अष्टसाहस्रीका मूलाधार (जिसपर यह बनायी गयी है) देवागम-स्तोत्र है, जिस-
पर अकलकदेवकी कृति है अष्टशती और अष्टसाहस्री उसीकी व्याख्या है ।
वह अष्टसाहस्री विज्ञजनों द्वारा सेवनीय है ॥ ७७ ॥

अन्वय : या सगरी च नगरी विशाला अपि सुशाला । वसुधामहिता अपि नव-
सुधाम्वयैः तावत् युक्ता ।

अर्थ : यह सारी काशीनगरी सुन्दर शालाओंसे युक्त होकर भी विशाल है ।
इसी तरह वसुधा या पृथ्वीपर माननीय होकर वह नगरी भी सफेद कलो, नये
चूनेसे पुती हुई है । यहाँ 'विशालापि सुशाला' और 'वसुधान्वयैः युक्ता' यह
शाब्दिक विरोध प्रतीत होता है, जो एक अलंकार है ॥ ७८ ॥

अन्वय : अब अद्वी पुरी अमरापुरी इव भाति । यतः सर्वत्र एव सुधाधारा चित्रादि-
मनोहरा सुरतार्थिभिः आराध्या (अस्ति) ।

अर्थ : वह काशीपुरी ठीक अमरपुरी (स्वर्ग) के समान है, क्योंकि अमर-

रतेरधिभिः आराध्या सेव्या, नगर्वा प्राधान्येन सस्त्रीकाणाञ्चैव निवासात् । पक्षे सुरताया-
देवत्वस्याधिभिः आराधयेति । विलङ्घोपमालङ्कृतिः ॥ ७९ ॥

वर्णसाङ्कर्य - सम्भूत - विचित्र - चरितैरिह ।

जनानां चित्तहारिण्यो गणिका इव भित्तिकाः ॥ ८० ॥

वर्णसाङ्कर्येति । इह प्रकरणप्रासायां नगर्वा भित्तिकाः श्रीमत्सप्तकुण्डधानि गणिका
वेद्या इव भान्ति । यतो वर्णानां शुक्ल-नील-पीतादीनां साङ्कर्येण मिथ्यभावेन, पक्षे वर्णानां
ब्राह्मणादीनां व्यत्ययेन सम्भूतैरुत्पन्नेः विचित्रैर्विविधप्रकारैः चरित्रैरिङ्कितैः चाकचिक्य-
विभिश्चेष्टाविभिश्च चित्तहारिण्यभित्ताकविष्यः सन्तीति शेषः । इलेषोपमालङ्कारः ॥ ८० ॥

वर्णाश्रमच्छत्रिणाणां मत्तवारणराजिताः ।

नृपा इव गृहा भान्ति श्रीमत्सोरणतः स्थिताः ॥ ८१ ॥

वर्णाश्रमेति । गृहास्तत्रत्या नृपा इव भान्ति शोभन्ते, यतो वर्णानां शुक्ल-कुण्डादीना-
मासमन्तात् श्रमः प्रयत्नो यासु तासां छत्रीनां प्रतिमूर्त्तीनां, पक्षे वर्णा ब्राह्मणादय आश्र-

पुरी जिस प्रकार अमृतका आधार, चित्रा आदि अप्सराओंसे युक्त एवं देवताओंके
समूह द्वारा सेव्य होते हैं उसी प्रकार काशीपुरी भी कलीसे पुरी और सर्वत्र
चित्र आदिसे मनोहर और शृंगारप्रिय लोगों द्वारा सेव्य है ॥ ७९ ॥

अन्वयः : इह वर्णसाङ्कर्यसंभूतविचित्रचरितैः जनानां चित्तहारिण्यः गणिकाः इव
भित्तिकाः (भान्ति) ।

अर्थः : वहाँकी भित्तियाँ वेद्याओंके समान प्रतीत होती हैं, क्योंकि जैसे
वेद्याएँ ब्राह्मणादि वर्णसंकरताके कारण उत्पन्न अपने चित्र-विचित्र चाकचिक्य
एवं चेष्टाओं द्वारा लोगोंका मन हर लेती हैं, वैसे ही वहाँकी भित्तियाँ रंगोंके
मिश्रणसे अंकित विविध प्रकारके चित्रोंसे कामी लोगोंका चित्त बरबस लुभा
लेती हैं ॥ ८० ॥

अन्वयः : (तत्र) वर्णाश्रमच्छत्रिणाणां मत्तवारणराजिताः श्रीमत्सोरणतः स्थिताः
गृहाः नृपाः इव भान्ति ।

अर्थः : वहाँके भवन राजाओंके समान शोभित होते हैं, क्योंकि जैसे राजा-
लोग वर्णाश्रमकी शोभनीय परम्पराके संरक्षक होते हैं, मत्त हाथियोंपर बैठकर
चलते हैं और प्रशंसनीय रण-संग्राममें धैर्यके साथ सुस्थिर रहते हैं, वैसे
ही भवन भी अनेक रंगोंवाले चित्रोंसे युक्त हैं, खिडकियों-बंदनवारोंसे सुशोभित

मात्रं ब्रह्मचर्यावियस्तेषां कृषिः शोभा तस्या ज्ञानं परिरक्षणं वेवु ते । मत्तवारण्यैर्वन्धनवारैः
पक्षे मत्तहस्तिभी राजिताः शोभिताः । श्रीनन्ति यानि तौरणानि पुरद्वाराणि ततोऽत्र
तसिलप्रत्ययः, पक्षे भीमत एव भीमसोरजतः सङ्घामतः स्थिताः स्थितिमग्नो न तु पला-
यनशीला इत्यर्थः । दिलष्टोपमालङ्कारः ॥ ८१ ॥

पयोधरसमाश्लिष्टा ध्वजाली विशदांशुका ।

तलुनीव लुनीते या विभ्रमैः श्रममङ्गिनाम् ॥ ८२ ॥

पयोधरेति । यत्र ध्वजाली पताकाततिः सा तलुनी युवतिरिव भवति, यतः सा
पयोधरैः मेघैः समाश्लिष्टा स्पृष्टा अल्पुच्छ्रितत्वात्, पक्षे पयोधराभ्यां स्तनाभ्यां समाश्लिष्टा
युक्ता । विशदं निर्मलमंशुकं वस्त्रं यस्याः सा । विभ्रमैश्चलभावैः, पक्षे विलासैः स्त्रीस्वभाव-
जातैः अङ्गिनां समागतप्राणिनां श्रमं लुनीतेऽपहरति । यां वृष्ट्वाऽप्यभमास्ते भवन्तीत्यर्थः ।
सानुप्राप्ता श्लिष्टोपमा ॥ ८२ ॥

यत्र गन्धोदसंसिक्ताः कीर्णपुष्पाश्च वीथयः ।

हर्षोत्कर्षतया स्विन्ना रोमाञ्चैरिव मण्डिताः ॥ ८३ ॥

यत्रेति । यत्र पुरे गन्धोदकेन सुगन्धिजलेन संसिक्ता उक्षिताः, कीर्णानि इतस्ततः
क्षिप्तानि पुष्पाणि यासु ता एतावृष्यो वीथयो मार्गोपमार्गगता गृहतटीपङ्क्तयो हर्षस्य
प्रमोदस्योत्कर्षो वृद्धिभावो यस्य तस्य भावस्तया प्रसन्नतयेत्यर्थः । स्विन्नाः स्वेद्ययुक्ता

है औः शोभनीय तौरणवाले हैं ॥ ८१ ॥

अन्वयः यत्र या ध्वजाली पयोधरसमाश्लिष्टा विशदांशुका (वर्तते) सा विभ्रमैः
तलुनी इव अङ्गिना श्रमं लुनीते ।

अर्थः वहाँके भवनोंपर फहराती हुई सफेद वस्त्रकी बनी और बादलोंको
छूता जो ध्वजाओंकी पंक्ति है, वह तरुणीकी तरह अपने फहराने या अपने साथ
चलनेवाले पक्षियोंके भ्रमणके सहित प्राणियोंकी परिश्रम दूर कर देती है ।
तरुणी भी सफेद साड़ी पहने और सघन कुर्चीवाली होती है एवं अपने हाव-
भाव द्वारा लोगोंके मन लुमाती और श्रम-शान्ति करती रहती है ॥ ८२ ॥

अन्वयः यत्र गन्धोदसंसिक्ताः च कीर्णपुष्पाः वीथयः हर्षोत्कर्षतया स्विन्नाः (च)
रोमाञ्चैः मण्डिताः इव (भान्ति) ।

अर्थः जहाँको गलियाँ सुगन्धित जलसे सिंचित हैं, वहाँ चारों ओर फूल
बिखेरे गये हैं । इसलिए ऐसी लगता है, मानो हर्षके अतिरेकसे पसीनेमें तर हो

रोमाञ्चोर्हर्षाङ्कुरैश्च मण्डिता जलङ्कृता भान्ति । गन्धोदकं स्वोदसद्वृषं पुष्पाणि च रोमाञ्च-
सुल्यामीति । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ८३ ॥

विशदाक्षतयातान्ता सुभाषेव सुलोचना ।

दर्शनीयतमा काशी साशीर्वा व्यक्तमङ्गला ॥ ८४ ॥

विशदेति । सुलोचना च काशी च सुभाषातुल्या, विशदाक्षतया पवित्रात्मत्वेन यात-
मन्तं स्वकथं यस्याः सा पवित्रात्मरूपवती सुलोचना, विशदं चाक्षतमक्षरं च यातस्य
प्रकरणस्यान्तं निर्बहणं यस्याः सा, प्रसन्नाक्षरवाधिकारवती सुभाषा भवति, विशदमसङ्कीर्ण-
मक्षतमनुटितं च यातस्य मार्गस्यान्तं यस्याः सा । विस्तृता व्यापन्नचर्मवती काशी । विशदै-
वज्ज्वलरक्षतैस्तण्डुलैर्यतिं लब्धं प्रान्तं यस्याः सा विशदाक्षतयातान्ता यदन्ते मङ्गलाक्षत-
प्रक्षेपः क्रियते साशीः । दर्शनीयतमा सुतरां दर्शनार्हा सुलोचना, वाणी काशी चाशीश्च व्यक्त-
मङ्गला मङ्गलस्वरूपाश्च ताञ्जतलोऽपि, तथा व्यक्तमङ्गलानाम-देवतापि भवति, ततस्तामपि
विशेष्यत्वेनानुमन्यपूर्वोक्तरीत्या विशेषणसंयोजना कर्तव्या । एवं स्वोदितमुपसंहृत्याऽधुना
अयकुमारकर्तव्यं समर्थयति हूतः । अत्र श्लेषोपमा ॥ ८४ ॥

मतिं क्व कुर्यान्नरनाथपुत्री भवेद्भवान्नैवमखर्वसूत्री ।

इष्टे प्रमेये प्रयतेन विद्वान् विधेमनः सम्प्रति को नु विद्वान् ॥ ८५ ॥

वे रोमांचित हो रही हों ॥ ८३ ॥

अन्वयः : काशी साशीः वा सुलोचना इव सुभाषा विशदाक्षतयातान्ता व्यक्तमङ्गला
दर्शनीयतमा च (अस्ति) ।

अर्थः : वह काशीनगरी आशीर्वादोक्ति और सुलोचनाकी तरह है । क्योंकि
आशीर्वादोक्ति जिस प्रकार अच्छी भाषा लिये और विशद अक्षरोंसे युक्त तथा
मंगलको अभिव्यक्त करनेवाली होनेसे दर्शनीय होती है, किंवा जिस प्रकार सुलो-
चना भी अच्छी भाषा बोलनेवाली एवं उज्ज्वल इन्द्रियोंको वृत्तियोंसे युक्त
अन्तःकरणवाली और मंगल-कामना व्यक्त करती हुई दर्शनीया है, उसी प्रकार
नगरीमें भी सुन्दर भाषाका प्रयोग हो रहा है । वहकि मार्ग विस्तृत हैं और
अक्षत हैं, टूटे-फूट नहीं हैं और न सँकरे ही हैं । वहाँ मंगल-कामनाएँ मनायी
जा रही है, अतएव वह दर्शनीय है ॥ ८४ ॥

अन्वयः : नरनाथपुत्री क्व मतिं कुर्यात् इति भवान् अखर्वसूत्री न एव भवेत् । यतः
विद्वान् इष्टे प्रमेये प्रयतेत । विधेः मनः तु सम्प्रति को नु विद्वान् ।

मतिमिति । हे सुन्दर, नरनाथपुत्री सा न जाने कब कस्मिन् राजकुमारे मतिमनुवर्ति कुयविधं विचार्यं पुनर्भवान् अखर्वसूत्री दीर्घविचारवान् न भवन्तु । यतः किलेष्टे प्रवेष्टेऽभीष्ट-वस्तुनि विद्वान् विवेकशाली जनः प्रयतेतैव, विधेर्भाग्यस्य मनस्तु किं स कुर्यादिति सम्प्रति कदम्बस्यात्मा विद्वान् ज्ञातवान् । किन्तु इति प्रश्ने, अर्थात् कोऽपि जानीयादिति । अत्र हेत्वलङ्कारः ॥ ८५ ॥

सौन्दर्यमात्रा त्वयि भो सुमात्रा प्रसूत मे सच्छकुनैस्तु यात्रा ।

श्रीमन्तमन्तः शयवैजयन्ती त्यक्त्रान्यमिच्छेन्न धियो जयन्ति ॥ ८६ ॥

सौन्दर्येति । भो सुमात्रा श्रेष्ठजनन्या प्रसूत उत्पावित, त्वयि भवति सौन्दर्यस्य राम-पीयकस्य मात्रा महती सत्ता, विद्यत इति शेषः । पुनर्मे यात्रापि सच्छकुनैः शोभनलक्षणैः जाताऽभूत् । इति कृत्वा सा कुमारी, अन्तःशयः कामस्तस्य वैजयन्ती पताका सुलोचना श्रीमन्तं भवन्तं त्यक्त्वाऽग्यमितरम् इच्छेदभिलषेद् इत्यर्थं धियो बुद्धयो न जयन्ति न स्वीकु-र्वन्ति, यतो बाला सौन्दर्याधिक्यो भवन्ति, शकुनानि च फलन्त्येवेति ॥ ८६ ॥

सुकन्दशम्पे च कलङ्किरात्री विषादिदुर्गे स्मरशर्मपात्री ।

विधेश्च संयोजयतोऽभ्युपायः परस्परं योग्यसमागमाय ॥ ८७ ॥

अर्थः वद्ग सुलोचना न जाने किसे वर ले, आप ऐसी दीर्घ विचारधारामें, सोच-विचारमें मत पड़िये । क्योंकि विद्वान्का कार्य है कि वह अपनी अभीष्ट-सिद्धिके लिए प्रयत्न करता रहे । इसके बाद देवकी रुख क्या है, इसे आज कौन जानता है ॥ ८५ ॥

अन्वयः भो सुमात्रा प्रसूत त्वयि सौन्दर्यमात्रा (विद्यते) । तु मे यात्रा सच्छकुनैः (जाता) । ततः सा अन्तःशयवैजयन्ती श्रीमन्तं त्यक्त्वा अन्यम् इच्छेत् इति धियः न जयन्ति ।

अर्थः हे श्रेष्ठ जननीके लाल ! देखो, पहली बात तो यह है कि आपमें सौन्दर्यको मात्रा अद्भुत है । दूसरी बात मैं जब वहाँसे रवाना हुआ तो अच्छे-अच्छे शकुन हुए । इसलिए बुद्धि यह माननेको तैयार नहीं कि कामदेवकी पता-का वह सुन्दर राजकुमारी आपको छोड़ दूसरेको चाहती है । कारण स्त्रियाँ सौन्दर्याधिकी होती हैं और शुभ-शकुन भी फलते ही हैं ॥ ८६ ॥

अन्वयः सुकन्द-शम्पे कलङ्कि-रात्री विषादि-दुर्गे च स्मर-शर्मपात्री संयोजयतः विधेः च परस्परं योग्यसमागमाय अभ्युपायः (अस्ति) ।

सुकम्बद्वयम् इति । पुनर्हे सुम्बर, परस्परं सुकम्ब-द्वये, कं कलं दवातीति कम्बो मेघः; शम्पा सक्ति—शं शान्तिं पातीति शम्पा, तद्द्वितयं संयोजयतः । कलकूटोऽस्यास्तीति कलकूटी चन्द्रः, रात्रिरम्बकारपूर्णा तमिस्रा च, तयोः सम्बन्धं विवक्षतः । किञ्च विषमरति विधात्री चन्द्रः, दुःखेन गम्यत इति दुर्गा, तौ संयोजयतः । एवञ्च स्मरः स्मरणयोग्यः कामः, शर्मपात्री रतिः, तयोः सम्बन्धं वदयत । विद्येर्भाग्यस्यापि पुनरभ्युपायः प्रबन्धो योग्यसमागमनाय भवतीति कृत्वा भवताऽधिकविचारणा न कार्याऽस्मिन् प्रसङ्गे । यद्यपि स्मरद्वारं-पात्रीत्यत्र द्विषद्यनमयेवते, तथापि छन्दोजलकूटारानुरोधात् तथा पठितं कविना । समालङ्कारः ॥ ८७ ॥

अदृश्यरूपा वितनो रतिर्व्यभ्रादभूत् सुमद्रा भरतस्य वल्लभा ।
वरिष्यति त्वां तु सतीति सत्तम चकास्ति योग्येन हि योग्यसङ्गमः ॥ ८८ ॥

अदृश्यरूपेति । वितनोस्तनुरहितस्य अनङ्गस्य स्त्री रतिश्चादृश्यरूपा न दृश्यते रूपं भूतिर्यस्याः सा व्यभात् शुषुभे । तथा च भरतस्य मेघु नक्षत्रेषु चमत्कारकेषु रतस्यानुरक्तस्य तस्य भरतस्य चक्रवर्तिनो वल्लभा पत्नी सुमद्राऽभूत् । तथैव हे सत्तम, सञ्जनोत्तम, सती सुलोचना त्वामेव वरिष्यति, यतो योग्येनैव योग्यसङ्गमश्चकास्ति शोभते । समालङ्कारः ॥ ८८ ॥

अर्थः देखा जाता है कि विधाताने 'कन्द' (जल देनेवाले) यानी मेघके साथ 'शम्पा' (सुख देनेवाली) यानी बिजलीका, कलंकी चन्द्रके साथ काली रात्रिका, विधादो (विषभक्षक) महादेवके साथ दुर्गा (दुःखसे गम्या) पार्वतीका और 'स्मर' (स्मरण-योग्य) कामदेवके साथ शर्मकारिणी रतिका समागम कराया है । इसलिए हम समझते हैं कि उसका प्रबन्ध सदैव योग्योंके ही परस्पर समागमके लिए हुआ करता है । अतएव आप इस विषयमें अधिक विचार न करें ॥ ८७ ॥

अन्वयः : हे सत्तम वितनोः अदृश्यरूपा रतिः व्यभात् । भरतस्य सुमद्रा वल्लभा अभूत् । इति त्वां तु सा सती वरिष्यति । हि योग्येन योग्यसङ्गमः चकास्ति ।

अर्थः : हे सञ्जनोत्तम ! शरीररहित कामदेवसे ही अदृश्यरूपा रतिका संबंध सुशोभित होता है । सुमद्राका सम्बन्ध चक्रवर्ती भरत (नक्षत्र, चमत्कारोंमें रत) महाराजसे हुआ । इसे देखते हुए निश्चय ही वह सती आपको ही वरेगी । क्योंकि योग्यके साथ योग्यका सम्बन्ध ही सुशोभित हुआ करता है ॥ ८८ ॥

प्रस्थिते मयि सुदृक्कुसुमस्रक्षेपणी पथि पदोः प्रघणस्पृक् ।
साशिकापि भवती भवतीशदिक्सदिष्टशकुनैश्च गुणीश ॥ ८९ ॥

प्रस्थित इति । हे गुणीश, गुणवच्छिरोमणे, मयि प्रास्थिते भवन्तनुद्दिव्य गन्तुमुच्छते सति सुवृशः सुवृष्टय एव कुसुमानि तेषां खजं मालां क्षिपतीति क्षेपणी क्षेपणकर्त्री मुहुर्मुहु-
रीक्षमाणेत्यर्थः । पदोश्चरणयोः पथि मार्गे मम पुनः प्रघणं स्पृशतीति प्रघणस्पृग् आगत्य द्वारोपर्युपस्थिता सती, ईशविशि सद्भिः सम्भवद्भूरिष्टशकुनैः अभीष्टसूचकैश्चिह्नैः भवति त्वयि साशिका आशावती मङ्गलवादिनी च भवती सा सुलोचना, मया प्राप्तेति शेषः ॥ ८९ ॥

सुरोचनाऽन्याय सुरोचनेति समिच्छतः का पुनरभ्युदेति ।
विधा विधातुस्तरिरुत्तरीतुमवर्णवादाख्यपयोनिधिं तु ॥ ९० ॥

सुरोचनेति । हे सुरोचन, परमसुन्दर, सा सुरोचना नाम कुमारी, अन्याय साधारणाय जनाय स्पृहावती स्याविति किलेवं समिच्छतो वाञ्छतः पुनर्विधातुः सा का विधा कः प्रकारोऽस्ति योऽसाववर्णवादो व्यर्थमेवोत्थिता निन्दा, स एवास्या संज्ञा यस्यैवविधो यः पयोधिः समुद्रस्तमुत्तरीतुमुल्लङ्घितुं या विधा तरिर्नोका स्यात्, अर्थाद् भवन्तमृते सुलोचनायाऽप्येन सह विधाहे सति विधेरपि निन्दा स्यादेवेति भावः ॥ ९० ॥

अन्वयः : हे गुणीश मयि प्रस्थिते सुदृक्-कुसुमस्रक्षेपणी पदोः पथि प्रघणस्पृक् ईशदिक्सदिष्टशकुनैः भवति साशिका अपि भवती (मया प्राप्ता) ।

अर्थः : हे गुणिवर, जब मैं खाना हुआ था तो मार्गमें अपनी सुन्दर दृष्टि-
रूप फूल बरसानेवाली वह सुलोचना दरवाजेपर आकर मेरे पैरोंके नीचेकी देहलीपर खड़ी हो गयी । मैंने उसे शुभसूचक शकुनोंसे आपका मङ्गल चाहती और आपके प्रति आशावती पाया ॥ ८९ ॥

अन्वयः : सुरोचन ! अन्याय सुरोचना इति समिच्छतः पुनः विधातुः तु का विधा (या) अवर्णवादाख्यपयोनिधिम् उत्तरीतुं तरिः अभ्युदेति ।

अर्थः : हे परमसुन्दर, इतना होनेपर भी विधाता यदि सुलोचना दूसरेको देनेकी सोचता हो, तो घोर-निन्दारूप सागर पार करनेके लिए उसके पास कौन-सी नाव यानो उपाय शेष रह जायगा । अर्थात् सुलोचनाको आप जैसे सुलोचनको छोड़ दूसरेको ब्याह देनेपर विधाताके पास उस घोर निन्दासे बचनेका कोई उपाय नहीं रहेगा ॥ ९० ॥

यात्रा तवात्रास्तु तदीयगात्रावलोकनेर्लब्धफला विधात्रा ।

वामेन कामेन कृतेऽनुकूले तस्मिन् पुनः श्रीः सुषटा न दूरे ॥ ११ ॥

यात्रेति । हे सुन्दर, अत्रास्मिन् प्रसङ्गे तव यात्रा गणनमवश्यमेवास्तु, यतो वामेन प्रतिकूलेन विधात्रा विधिना सतापि स्वकीया यात्रा तदीयस्य सुलोचनासम्बन्धिनो गात्रस्य सुन्दरतमशरीरस्य अवलोकनेः दर्शनीयत्वैर्लब्धफला फलवती भविष्यत्येव । अथ पुनः कामेन रतिपतिना कथैकाभिलाषुकेन अनुकूले भवविच्छानुवर्तिनि कृते सति श्रीः सफलताक्या सम्पत्तिः सुषटा षडितैव भविष्यति, न तु दूरेचरा, ततो भवताऽवश्यमेव प्रस्थातव्य-
मित्यावायः ॥ ११ ॥

इत्थं वारिनिवर्षैरङ्कुरयन् संसदं तथैव रसैः ।

मुदिरो मानसमुच्छिखममुष्य कुर्वन् स विरराम ॥ १२ ॥

इत्थमिति । इत्थमुकरीत्या वारेर्वाचो निवर्षैर्वाभिप्रतजलवर्षार्थैरिव कृत्वा संसदं समस्तां सभावैव, अङ्कुरयन् अङ्कुरितां कुर्वन्, तथैव रसैरसरोत्तरं प्रवर्षमानैरामन्दैः जलैर्वा अमुष्य जयकुमारस्य मानसं धितं सरोवरमिव उच्छिखमुद्धेलयतिक्लान्तबेलप्रसतियुक्तं कुर्वन् स मुदिरो मुदं हर्षमोरयति प्रेरयतीति मुदिरो मेघ इव वज्रोहरो विरराम विराम-
मासवान् ॥ १२ ॥

अन्वयः : अत्र तव यात्रा विधात्रा वामेन (सता अपि) तदीयगात्रावलोकनेः लब्धफला अस्तु । पुनः कामेन तस्मिन् अनुकूले कृते श्रीः सुषटा, न दूरे ।

अर्थः : फिर, यदि विधाता प्रतिकूल रहे, तो भी आपकी यह यात्रा उसका सुन्दरतम शरीर देख सफल हो ही जायगी । और यदि कहीं कामदेव-
ने आपकी इच्छाके अनुकूल वर्तन लिया, तो फिर सफलतारूप सम्पदा आपके हाथ लग ही जायगी, दूर नहीं रहेगी । इसलिए आप अवश्य यात्रा करें ॥ ११ ॥

अन्वयः : इत्थं वारिनिवर्षैः संसदं अङ्कुरयन् तथा एव रसैः अमुष्य मानसं उच्छिखं कुर्वन् सः मुदिरः विरराम ।

अर्थः : इस प्रकार वचनरूप जलवर्षासि सारी सभाको अङ्कुरित करता हुआ और राजाके मानसरूपी सरोवरको आनन्द-जलसे असीम उद्वेलित करता, पूर्ण भरता हुआ मेघकी तरह वह आनन्दप्रेरक दूत भौन हो गया ॥ १२ ॥

आर्द्रं भूमिपतेर्मनस्थलमलं काशीति संक्षोतसा
 तस्यैकादिनिपूरपूरितमभूत् क्षेत्रं पुनः साङ्कुरम् ।
 तस्या मानसपक्षि एव मुदितात् सम्फुल्लनेत्रोदरे
 सञ्जातानि मनोहराणि शतशो मुक्ताफलानि स्वयम् ॥ ९३ ॥

आर्द्रमिति । काशीत्यादिना द्रुतस्योक्तिप्रवाहेन भूमिपतेर्जयकुमारस्य मनःस्थलं चित्त-
 क्षेत्रमलं पर्याप्तमार्द्रमभूत्, द्रवीभूतमजनि, काशीत्यादिभ्रमणेन सम्स्कण्डितमभूत् । पुनस्त-
 स्यैका तनया इत्यादिनिपूरेण शब्दप्रवाहेण जलप्रवाहेण पूरितं सस्भूतं भूपतेः क्षेत्रं शरीरं
 स्थलमिवाङ्कुरितं रोमाञ्छितमभवत् । पुनस्तस्या मानसपक्षीस्याद्युदितेन, सम्फुल्लयोः विक-
 सितयोः प्रसादमास्योरित्यर्थः, नेत्रयोर्वदरेऽभ्यन्तरे मनोहराणि सुन्दराणि मुक्ताफलानि
 मौक्तिकानीव अभ्युपबानि सञ्जातानि । यथा प्रथमाभिधेकेण भूतलमार्द्रतां ततोऽङ्कुरिततां
 ततश्च फलवत्तामान्पोति, तथा भूपतेरवस्थाऽभूदिति भावः ॥ ९३ ॥

हारं हृदोऽनुकूलं स समवाप्य महाशयः ।

जयः समादरात्तस्मा उपहारं वितीर्णवान् ॥ ९४ ॥

हारमिति । महाशय उदारचेताः स जयकुमारो हृदोऽनुकूलं हृदयप्राह्यं हारं द्रुतोक्त्य-
 निप्रायेण मनोऽभिलषितसमवाप्य तस्मै द्रुताय तथैव बुद्धिमासमित्युपहारं पारितोषिकं वितीर्ण-

अन्वयः भूमिपतेः मनःस्थलं काशी इति संक्षोतसा अलम् आर्द्रम् (अभूत्) । तस्यै-
 कादि-निपूरपूरितं क्षेत्रं साङ्कुरम् (अभूत्) । पुनः तस्याः मानसपक्षि एवम् उदितात्
 सम्फुल्लनेत्रोदरे शतशः मुक्ताफलानि स्वयं मनोहराणि सञ्जातानि ।

अर्थः द्रुत द्वारा 'काशी' आदि उक्तिका प्रवाह बहानेसे यानी वह प्रसंग
 छेडनेसे जयकुमारका मन भलीभांति आर्द्र अर्थात् उत्कण्ठित हो गया । फिर
 'उसकी सुलोचना नामक एक पुत्री' आदि शेष जलप्रवाहसे पूरित उसका शरीर-
 रूपी खेत अंकुरित हो उठा । पश्चात् जब द्रुतने यह कहा कि 'उसका मनरूपी
 पक्षी किसीमें अनुरक्त है' तो राजाके पुलकित नेत्रोके उदरमें प्रसन्नके सैकड़ों
 सुन्दर आँसूरूपी मोती भर आये ॥ ९३ ॥

अन्वयः महाशयः सः जयः हृदः अनुकूलं हारं समवाप्य समादरात् तस्मै उपहारं
 वितीर्णवान् ।

अर्थः हृदयको भानेवाले हारसदृश वृत्तान्तको सुनकर उदार-आशय उस

वान् । लघुनोपहारीकृतं वस्तुजासमेव वर्धयित्वा प्रत्युपहृरन्ति गृहान्त इति रीतिस्तत्रैव
अथोऽपि हारप्रवाप्य उपहारं वस्तवानित्वासायः । परिपृस्वकङ्कारः ॥ १४ ॥

स पुनः परमानन्दमेदुरो मानवाग्रणीः ।

गन्तुस्तुहते स्मैव नारीणां हितसाधनः ॥ १५ ॥

स पुनरिति । मानवानामग्रणीर्भावकः, नारीणां योषितां हितं साधयति वस्त्रालङ्कार-
नोपभोगादिभेति हितसाधनः स अथकुमारः परमव्यासावानन्धो गृहाम्बोवस्तेन मेदुरः परि-
पृष्ठः सन् पुनः सुलोचनापरिग्रहार्थं काशीं प्रति गन्तुस्तुहते स्म उत्कण्ठितोऽभूदित्यर्थः ॥१५॥

विषमेषुहितेनैव समेषु हितकारिणा ।

सन्देहधारिणाप्यारात् सन्देहप्रतिकारिणा ॥ १६ ॥

तदा सन्मूर्ध्निरस्नेन मूर्ध्नि रत्नं तदापि सत् ।

सुदृग्गुणानुसारेणा - ऽसुदृक्सिद्धान्तशालिना ॥ १७ ॥

विषमेषुहितेति । समेषु मित्रबान्धवादिषु हितकारिणापि विषमेषु वैरिषु हितकारि-
णेत्येवं विरोधः, विषमेषोः कामस्य हितकार्यत्वमिप्रायेण परिहारः । सन्देहप्रतिकारिणा
संशयनिवारकेणापि सन्देहधारिणेति विरोधः, सन्निति सम्बन्धस्य वेहस्य शरीरस्य चारके-
णेति परिहारः । सुवृषः सुलोचनायाः गुणाः सौन्दर्यादियस्तेषामनुसारेणापि तुल्यभावेनापि

उस अथकुमारने उस दूतके लिए आदरपूर्वक यथेष्ट उपहार दिया । अर्थात्
लिये तो दो अक्षर 'हार' और दिये चार अक्षर 'उपहार', यह भाव है ॥ १४ ॥

अन्वयः मानवाग्रणीः नारीणां हितसाधनः सः परमानन्दमेदुरः पुनः गन्तुं
उत्सहते स्म ।

अर्थः मानवोंका नायक और वस्त्राभूषण, उपभोगादिसे नारियोंका हित-
कारी वह अथकुमार आनन्दसे फूलकर पुनः सुलोचना-परिग्रहार्थं काशी चलनेके
लिए उत्कण्ठित हो गया ॥ १५ ॥

अन्वयः समेषु हितकारिणा विषमेषुहितेन एव चारात् सन्देहप्रतिकारिणा अपि
सन्देहधारिणा सुदृग्गुणानुसारेण असुदृक्सिद्धान्तशालिना तदा सन्मूर्ध्निरस्नेन मूर्ध्नि तत्
सत् रत्नम् अपि ।

अर्थः जो कामदेवके समान सुन्दर है और भले आदमियोंका हित करने-
वाला है, जो अच्छे शरीरका धारक और सन्देहका निवारक है, जो सुलोचना-
के सौन्दर्यादि गुणोंके अनुकूल यानी तुल्य होता हुआ भी प्राणोंके दर्शनका अभि-

सुलोचनायाः सिद्धान्तविरोधिनेति विरोधः, अक्षुणां प्राणानां बुक् दर्शनं तस्याः सिद्धान्त-
शांलिनाऽभिप्रायधारकेण सुलोचनोपलम्भेनैव जीविष्यामीति विचारवतेति परिहारः । तथा
सतां मूर्ध्नि रत्नेन सत्पुत्रशिरोमणिना जयकुमारेण ब्रूहि मस्तके सन्मनोहररत्नं मणिमयं
किरोटमापि समारोपितम् । विरोधाभासोऽलङ्कारः ॥ ९६-९७ ॥

नत्वाहंतां पदाम्भोजे प्रोक्षतेन मनीषिणा ।

प्रस्थितं सहस्रोत्थाय श्रीमतामग्रगामिना ॥ ९८ ॥

नत्वेति । अहंतां शीतोर्धङ्करपरवेष्टिनां पदाम्भोजे चरणकमले नत्वा नमस्कृत्य प्रोक्ष-
तेन प्रशस्ताभिप्रायधारकेण मनीषिणा विद्वद्वरेण, पुनः श्रीमतामग्रगामिना सम्यसत्त्वेन तेन
जयकुमारेण सहस्रोत्थाय प्रस्थितम् ॥ ९८ ॥

तस्य भूतिलकस्यापि सम्भ्रुवा तिलकोऽञ्चितः ।

समाधेयस्य तत्त्वस्य बाधरहितता कृता ॥ ९९ ॥

तस्येति । तस्य समाधेयस्य समाधानार्हस्य तत्त्वस्य बाधरहिततां कृतेति तेन सम्भ्रुवा
पूज्यपुत्रकेण पुरोहितादिना तस्य भूतिलकस्यापि तिलको विशेषकोऽञ्चितः ऋचितः, तिल-
कोऽपि तदाधारोऽपीति समासाद्ध्ये बाधे यस्य तत्त्वस्य बाधरहितस्यापि हिततां करोति तेना-
धेयतत्त्वस्यापि आधारताप्राप्तपादकेनेति भावः । अनेकान्तपक्षपातिनेति यावत् ॥ ९९ ॥

प्राय ('सुलोचना मिलनेपर ही जो सकूंगा' इस प्रकार) रखनेवाला है,
सज्जनोके शिरोमणि उस जयकुमारने अपने मस्तकपर मनोहर मणिमय मुकुट
धारण किया । यहाँ शाब्दिक विरोध प्रतीत होता है ॥ ९६-९७ ॥

अन्वयः प्रोन्नतेन मनीषिणा श्रीमताम् अग्रगामिना तेन अहंतां पदाम्भोजे नत्वा
सहसा उत्थाय प्रस्थितम् ।

अर्थः श्रीमानोमें अग्रणी, उन्नत विचारोंको रखनेवाला और बुद्धिमान् वह
जयकुमार भगवान् तीर्थंकर परमेष्ठिके चरण-कमलोंको नमस्कार करके सहसा
उठकर खाना हुआ ॥ ९८ ॥

अन्वयः तस्य भूतिलकस्य अपि सम्भ्रुवा तिलकः ऋचितः । समाधेयस्य तत्त्वस्य
बाधरहितता च कृता ।

अर्थः उस भूतिलक जयकुमारके भालपर पुरोहितद्वारा तिलक करवाया
और प्राप्त करने योग्य तत्त्वको बाधरहित कर दिया ॥ ९९ ॥

प्रवालजलजाताभ्यां चरणौ च रणोत्सुको ।

मिषेणोपानहोस्तस्याप्यभूतां वर्मितावितः ॥ १०० ॥

प्रवालोज्ज्वलेति । प्रवालजलजाताभ्यां कितलपक्कजाभ्यां सह रणोत्सुको युद्धानिलाविनी
तो तस्य चरणौ, उपानहोः निवाद् व्याघ्रेण इतोऽभुवा वर्मितो कवचितो अभूताम् । युद्धा-
विनः कवचधारणं समाधारः । अत एव तन्चरणौवपि कवचस्थानीये पादत्रये पर्यधाताम्,
यतस्तौ युद्धाविनो स्वप्रतिद्विभ्यां प्रवालपक्कजाभ्याम् ॥ १०० ॥

अमानवचरित्रस्य महादर्शं किलेक्षितुम् ।

सूर्याचन्द्रमसावास्यं रेजाते कुण्डलच्छलात् ॥ १०१ ॥

अमानवेति । न मानवोऽमानवो देवस्तस्य चरित्रमिव चरित्रं यस्य तस्य अमानव-
चरित्रस्य महादर्शमनुकरणीयमास्यं मुक्षयीक्षितुम्, आगती इति शेषः । सूर्याचन्द्रमसौ किल
कुण्डलच्छलाद् अपवेशाद् रेजाते, महाप्रभावत्वात् तन्मुखस्य । पुनः अमा च अमावास्या-
तिथिस्तस्या नवं नूतनं चरित्रमिव चरित्रं यस्य तस्य अमानवचरित्रस्येति वा । महादर्शासौ
दर्शश्च तं महादर्शनमावास्यातिथिवेवास्याऽऽस्यं मुक्षं द्रष्टुमिति । यतः किल अमावास्यायां
सूर्येभ्युत्सङ्गभो भवतीति ख्यातिः । यद्वा, मा लक्ष्मीः न मा भवतीत्यमा, ततो नवं नवोन-
मवभूतं चरित्रं यस्य तस्य श्रीयुक्तस्य महादर्शं वपेणमिव मुक्षं सुविशदत्वात् । तद्वृष्टात्म-
गतान् शोषानपहर्तुमित्यप्यर्थः ॥ १०१ ॥

अन्वयः च प्रवालजलजाताभ्यां रणोत्सुको-तस्य चरणौ अपि इतः उपानहोः मिषेण
वर्मितो अभूताम् ।

अर्थः और उसके चरण मानो प्रवाल (कोंपल) तथा कमलके साथ रण
करनेके लिए उद्यत थे । इसीलिए उन्होंने उस समय पादुकाके व्याजसे कवच
ही धारण लिये हों ॥ १०० ॥

अन्वयः अमानवचरित्रस्य महादर्शम् आस्यम् ईक्षितुं कुण्डलच्छलात् सूर्याचन्द्रमसौ
रेजाते किल ।

अर्थः अमावस्याको सूर्य और चन्द्रमा दोनों एक जगह होते हैं, इस लोक-
प्रसिद्धिको लेकर कहा गया है कि जयकुमार अमानव-चरित्र था, अर्थात् मनुष्यों-
में असाधारण चरित्रवाला था । अतः उसके मुँहको महादर्श (या महान् दर्पण)
समझकर निश्चय ही उसमें अपनी आकृति देखनेके लिए चन्द्र और सूर्य दोनों
आकर कुण्डलके व्याजसे सुशोभित हो रहे हैं ॥ १०१ ॥

सञ्जीकृतं स्वीचकार परं परिकरं नृपः ।

शोभते शोचिषां साथेस्तेजस्वी तपनोऽपि चेत् ॥ १०२ ॥

सञ्जीकृतमिति । नृपो राजा सञ्जीकृतं सम्यक्संपादितं परं श्रेष्ठं परिकरं भूयस्कर्य-
इवाविसाधनसामर्थी स्वीचकार स्वेन सह नीतबामित्यर्थः । वेद्यतस्तेजस्वी तपनोऽपि सूर्योऽपि
शोचिषां किरणानां साथैः समूहैः शोभते । अर्चान्तरन्यासः ॥ १०२ ॥

स्वर्गश्रियः प्रेममुक्तापाङ्गसन्तानमञ्जुलः ।

पतन् पाश्वे मुहुर्यस्य चामराणां चयो बभौ ॥ १०३ ॥

स्वर्गश्रिय इति । यस्य पाश्वे पक्षभागाभ्यां समागत्य पुरोभागे मुष्टः पतन्चामराणां
चयः समूहः स्वर्गश्रियः सुरपुरलक्ष्म्याः प्रेम्णा मुक्तः प्रेषितोऽपाङ्गानां कटाक्षाणां यः सन्तानो-
ऽविच्छिन्नप्रवाहस्तद्वत् मञ्जुलो मनोहरो बभौ रेजे ॥ १०३ ॥

स्वर्णदीसलिलस्यन्दः स्वर्णशैलतटे यथा ।

स्फुरकान्तिचयो हारस्तस्योरसि लुठन् बभौ ॥ १०४ ॥

स्वर्णदीति । तस्योरसि जयकुमारबलःस्थले लुठन्नितस्ततः परिलसन्, स्फुरेद्बलमङ्गुर्बन्
कान्तीनां चयः समूहो यस्य स हारः कण्ठाभरणं तथा बभौ, यथा स्वर्णशैलतटे सुमेरुपर्वत-
शिलातले पतन् स्वर्णदीसलिलस्य आकाशागङ्गाया जलस्य स्थम्बो निर्भरः शोभते । उपमा-
लङ्कारः ॥ १०४ ॥

अन्वयः नृपः सञ्जीकृतं परं परिकरं स्वीचकार । चेत् तपनः अपि तेजस्वी
शोचिषां साथैः शोभते ।

अर्थः प्रस्थान करते समय जयकुमारने अपने साथ उच्चकोटिके कुछ
आवश्यक नौकर-चाकर भी ले लिये थे । क्योंकि यद्यपि सूर्य स्वयं तेजस्वी है,
फिर भी किरणोंके बिना उसकी शोभा नहीं होती ॥ १०२ ॥

अन्वयः यस्य पाश्वे मुहुः पतन् चामराणां चयः स्वर्गश्रियः प्रेममुक्तापाङ्गसन्तान-
मञ्जुलः बभौ ।

अर्थः चलते समय उसके दोनों ओर चँवर ढल रहे थे । वे ऐसे मालूम
पड़ रहे थे कि स्वर्गश्रीके प्रेमपूर्ण कटाक्षोंका समूह हँ हो ॥ १०३ ॥

अन्वयः तस्य उरसि लुठन् स्फुरकान्तिचयः हारः यथा स्वर्णशैलतटे स्वर्णदी-
सलिलस्यन्दः (तथा) बभौ ।

साधु प्रसाधनं तस्य समालोक्य विद्यापतेः ।

दधुर्नार्योऽरयश्चैव कन्दर्पं स्विदपत्रपाः ॥ १०५ ॥

साध्विति । तस्य विद्यापतेर्महाराजस्य साधु मनोहरं प्रसाधनं बलभूमिनालकूरर्णं समालोक्य नार्यः स्त्रियोऽप्यगता भवा यातां ता निर्लज्जाः सत्यः कन्दर्पं कामभावं दधुरवधुः । स्वित् पुनः अरयः साधुोऽप्यत्रपाः सतः कं वर्यमभिमानं दधुर्णं कल्पित्यर्थः । यस्य चाप-परिवेवनालोक्य बोधितः कामातुरा जाताः, साधुवद्वच मद्भवर्षा बभूवुरित्याशयः । श्लेषो-जलकृारः ॥ १०५ ॥

प्रसक्तिर्मनसो वक्ति कार्यसम्पत्तिमत्र वै ।

इत्यनन्यमनस्कारैः प्रस्थानं कृतवाञ्छवात् ॥ १०६ ॥

प्रसक्तिरिति । अत्र लोके मनसश्चित्तस्य प्रसक्तिः प्रसावः कार्यसम्पत्तिं प्रयोजनसिद्धिं वक्ति, इत्यतः स राजाजगत्या बुद्धा निश्चिता ये मनस्काराभित्ताभोगास्तीः जवात् प्रस्थान-मकरोत् ॥ १०६ ॥

पुरन्धीजनदत्ताशीर्विकासिकुसुमाञ्जलिम् ।

श्रयन् गोपपतिः प्राप गोपुरं स शनैः शनैः ॥ १०७ ॥

अर्थः : उसके वक्षस्थलपर अत्यन्त दीप्तिमान् हार था । वह ऐसा शोभित हो रहा था, जैसे सुमेरुपर्वतके तटपर देवगंगाके जलका प्रवाह शोभित हो रहा हो ॥ १०४ ॥

अन्वयः : यस्य विद्यापतेः साधु प्रसाधनं समालोक्य नार्यः कन्दर्पं दधुः एव । स्वित् अरयः च अपत्रपाः कंवर्यं दधुः ।

अर्थः : महाराज जयकुमारके सुन्दर सौन्दर्य-प्रसाधनको देख स्त्रियाँ निर्लज्ज हो कामाविष्ट ही हो गयीं । इसी तरह उसके समुचित युद्ध-प्रसाधन देख उसके शत्रुगण भी निर्लज्ज बन कैसा अभिमान धारण कर सकते थे ? किसी तरहका नहीं, यह भाव है ॥ १०५ ॥

अन्वयः : अत्र मनसः प्रसक्तिः कार्यसम्पत्तिं वक्ति, इति अनन्यमनस्कारैः जवात् (सः) प्रस्थानं कृतवान् ।

अर्थः : इस लोकमें मनकी प्रसन्नता कार्यसिद्धिकी सूचक होती है, इसलिए उस राजा जयकुमारने मानसिक प्रसन्नताके साथ शीघ्र प्रस्थान किया ॥ १०६ ॥

अन्वयः : सः गोपपतिः पुरन्धीजनदत्ताशीः विकासिकुसुमाञ्जलिं श्रयन् शनैः शनैः गोपुरं प्राप ।

पुरं प्रीति । पुरं प्रीतिनेन पीरनारीसमूहेन वसा याऽऽजीः शुभाशंसा, तस्मिन्सितो यो
बिक्रासिकुसुमानामञ्जलिः प्रसृतिसत्तं श्रयन् सेवमानो गोपपतिर्नृपबरो गोपुरं पुरद्वारं शनैः
शनैः प्राप प्राप्तवान् । यथा गोपपतिर्धेनुरक्षको वृद्धस्त्रीजनसमर्पितां कुसुमाञ्जलिशब्देन
आश्रितां हरिताड्कुरततिमादाय शनैर्गोपुरं धेनुकं प्राप्नोतीति ॥ १०७ ॥

अत्याक्षीद् दूरतः सद्भिः सेवितः सदनाश्रयम् ।

अनीतिप्रथितं राजा नीतिमान् पुरमप्यसौ ॥ १०८ ॥

अत्याक्षीदिति । असौ राजा जयकुमारः पुरमपि दूरतोऽप्याक्षीत्, नगरं विहाय दूर-
मगादित्यर्थः । तत्र हेतुत्वेनोच्यते—यतो राजा नीतिमान् न्यायमार्गानुयायी, पुरं पुनरनीति-
प्रथितं दुराचारयुक्तम्, अतोऽप्याक्षीत् । पुरं तु तत्त्वतस्तावदीतिभिरतिबृष्टघादिभिः प्रथितं
न भवतीत्यनीतिप्रथितम् । तथा च राजा सद्भिः सज्जनैः सेवित आराधितो युक्त आसीत् ।
पुरं सदनाश्रयं सतामनाश्रयमिति कृत्वाऽप्याक्षीत्, यत्पुरं किल सबनानां गृहाणामाश्रयभूतं
वर्तते । विरोधाभासः ॥ १०८ ॥

समुदङ्गः समुदगाद् मार्गलं मार्गलक्षणम् ।

नरराट् परराड् वैरी सत्वरं सत्वरञ्जितः ॥ १०९ ॥

समुदङ्गः इति । नरराट् स नरनाथः । कीदृशः, यः परराजानां शत्रुभूयानां वैरी
नाशकः । तथा सत्वेन बलेन रञ्जितः शोभितः । अत एव मुत्सहितमङ्गं यस्य सः
प्रकुलितशरीरो मार्गलक्षणं वस्त्रं स्वरूपं मायाः मनोऽभिलषितायाः लक्ष्म्या अमलं प्रति-

अर्थः वृद्धा स्त्रियो द्वारा दिये गये आशीर्वादरूपी कुसुमाञ्जलिको ग्रहण
करता हुआ वह जयकुमार धीरे-धीरे चलकर नगरके द्वारपर पहुँचा ॥ १०७ ॥

अन्वयः : असौ सद्भिः सेवितः नीतिमान् राजा सदनाश्रयम् अनीतिप्रथितं पुरम्
अपि दूरतः अत्याक्षीत् ।

अर्थः इसके बाद राजा जयकुमारने पुरको भी छोड़ दिया, क्योंकि राजा
तो सत्पुरुषोंसे सेवित और नीतिमान् था और पुर 'सदनाश्रय' अर्थात् सज्जनो-
के आश्रयसे रहित था । दूसरे अर्थमें वह अच्छे मकानोंसहित था और पुर
तो अनीतियुक्त भी था, अर्थात् ईति-भोतियोंसे रहित, सुखी था ॥ १०८ ॥

अन्वयः परराड् वैरी नरराट् सत्वरञ्जितः समुदङ्गः सत्वरं मार्गलक्षणं मार्गलं
समुदगात् ।

अर्थः प्रसन्नचित्त, दूसरे राजाओंका शत्रु, साहसी और बलवान् वह जय-

रोषकं निगडायमानमिव दृश्यमानं तस्मिन्नेव यथा स्यात्तथा समुत्पन्नाद् उल्लङ्घितवान् ।
यमकालङ्कारः ॥ १०९ ॥

अस्मत्स्वरक्षुराघातैः खिन्ना किमिति मेदिनीम् ।

आलिङ्गन् प्रययौ सप्तिसमूहोऽनुनयमिव ॥ ११० ॥

अस्मदिति । तस्य राज्ञः सप्तिसमूहोऽवसमुदायः, हे मातस्त्वन्मार्क क्षुरास्तीक्ष्णा ये क्षुराः क्षाफस्तेषामाघातैः खिन्ना व्यापन्ना किमित्येवमनुनयन् अनुकूला कुर्वन्निव मेदिनी-
आलिङ्गन्निव प्रययौ । नम्रभावतया गमनं प्रशस्तघोटकानां स्वभाव एव, तदाभ्येकेय-
मुक्तिः । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ११० ॥

उपांशुपांसुले व्योम्नि ढक्काढकारपूरिते ।

बलाहकबलाधानान्मयूरा मदमाययुः ॥ १११ ॥

उपांश्विति । उपांशुपांसुलेऽतिशयरेणुपरिव्यासे व्योम्न्याकाशे, ढक्काया भेदां ढक्का-
रेण प्रबण्डगर्जननं पूरिते संभूते सति मयूराः शिखण्डिनो बलाहकानां वेधानां बलाधानात्
मेघगर्जनभ्रमाद् मदमन्मत्तभावमाययुः प्रापुः । अनुप्रासः ॥ १११ ॥

सुमन्दमरुदावेन्लत्केतुपङ्क्तिः समुज्ज्वला ।

इलां क्षालयितुं रेजेऽवतरन्तीव स्वर्णदी ॥ ११२ ॥

कुमार काशी-गमनरूप वाञ्छितसिद्धिरूप लक्ष्मीके बाधक मार्गको शीघ्र ही पार
कर गया ॥ १०९ ॥

अन्वयः : अस्मत्स्वरक्षुराघातैः खिन्ना किम् इति मेदिनीम् अनुनयन् इव आलिङ्गन् तस्य
सप्तिसमूहः प्रययौ ।

अर्थः : उस राजाके घाड़ोंने सोचा कि हमारे कठोर खुरोंके आघातसे
कहीं यह पृथ्वी खेदखिन्न तो नहीं हो रही है ! मानो इसीलिए वे पृथ्वीका अनु-
नयरूप आलिङ्गन करते हुए चले ॥ ११० ॥

अन्वयः : उपांशुपांसुले ढक्काढकारपूरिते व्योम्नि बलाहकबलाधानात् मयूराः
मदम् आययुः ।

अर्थः : उस समय उड़ी हुई धूलसे व्याप्त आकाश जब नगारेकी आवाजसे
पूरित हो गया, तो मेघ-गर्जनके भ्रमसे मयूर मतवाले हो उठे ॥ १११ ॥

अन्वयः : समुज्ज्वला सुमन्दमरुदावेन्लत्केतुपङ्क्तिः इलां क्षालयितुम् अवतरन्ती
स्वर्णदी इव रेजे ।

सुमन्वेति । सुमन्वेन मरुता वायुनाऽऽवेत्सतां सञ्जसतां केतुनां ध्वजपत्तकानां तनु-
प्लवला शुक्लवर्णां पङ्क्तिः श्रेणी, इलां भुवं आलयितुं पवित्रीकर्तुमवतरन्ती समागच्छन्ती
स्वर्णवीथ व्योमगङ्गेव बभौ ॥ ११२ ॥

सविभ्रमां च विटपैरुपश्लिष्टपयोधराम् ।

तत्याज तरसा भूपः स्निग्धच्छायां वनावनिम् ॥ ११३ ॥

सविभ्रमामिति । भूपो नृपः, भीमां पक्षिणां भ्रमोः पर्यटनं विभ्रमस्तेन सहितां विटपै-
स्तृषणाक्षाभिः उपश्लिष्टाः पयोधरा वैष्वा यया सा ताम् । स्निग्धा कोमला छाया शोभा-
ज्जातयो वा यस्याः सा तां वनावनिं काननभूमिम् । समासोक्तया पक्षान्तरे विभ्रमैर्विलासैः
सहितां, विटपैः कामुकैरुपश्लिष्टौ पयोधरौ यस्याः सा ताम्, स्निग्धा कोमला छाया कान्ति-
र्यस्याः सा तां नायिकाभिः तरसा तत्याज, वेगेन तापुशीमपि सहसा विजहौ । यतः स
सुलोचनामुरकः, अतोऽप्या तस्मै नारोचतेति भावः । अत्र समासोक्तपलङ्कारः ॥ ११३ ॥

चतुर्दशमुणस्थानमुखेन शिवपूर्गता ।

शुक्लेन वाजिना तेनारात्रिभार्गानुगामिना ॥ ११४ ॥

अर्थः मन्द वायुके द्वारा हिलती निर्मल ध्वजपङ्क्ति उस समय ऐसी प्रतीत
हो रही थी, मानो भूमिको प्रक्षालित करनेके लिए स्वर्गङ्गा ही जमीनपर
उतर आयी हो ॥ ११२ ॥

अन्वयः भूपः सविभ्रमां च विटपैः उपश्लिष्टपयोधरां स्निग्धच्छायां वनावनिं
तरसा तत्याज ।

अर्थः राजा जयकुमारने वनभूमिको बड़े बेगसे पार कर त्याग दिया । वह
वनभूमि पक्षियोंकी उड़ने-धूमनेसे विलासयुक्त थी । वहकि वृक्ष मेघोंको छूते
थे । वहाँ बड़ी घनी छाया थी । समासोक्ति अलंकारसे वनावनीको कोई सुन्दर
नायिका मानें तो सुलोचनामें अत्यन्त अनुरक्त होनेसे राजाने उसे भी तेजीसे
दुतकार दिया, त्याग दिया । यह वनावनीरूपा नायिका भी स्त्री विलासोंसे युक्त
थी । उसके पयोधर कामुकों द्वारा आश्लिष्ट थे तथा उसकी कान्ति भी अत्यन्त
स्निग्ध, कोमल-चिक्कण रही ॥ ११३ ॥

अन्वयः चतुर्दशमुणस्थानमुखेन त्रिभार्गानुगामिना शुक्लेन वाजिना आरात् शिवपूः
गता ।

अतुर्वंशेति । शिवपुः काशी मुक्तिश्च सा तेन राज्ञा जयकुमारेण भाराण्डीप्रयेव गता लब्धा । किं कृत्वा, शुक्लेन धवलवर्णेन निष्कषायेणेति च, बाजिना घोटकेन ध्यानेन च, न जायत इत्यत्र आत्मा, स यस्मिन् भवति तेनाजिना, वा च पुष्यक्, एवं कृत्वा । कीदृशेन तेन बाजिना ध्यानेन वेति चेत् ? त्रिमार्गानुगामिना । घोटकस्य मत्तयस्त्रिधा भवन्ति, मुक्तिवर्त्म च रत्नत्रयात्मकमिति त्रिमार्गपथिकेनेति कथ्यते । तथा अतुर्वंशगुणस्थानमुक्तेन, घोटकमुखे अतुर्वंशप्रकारा गुणा बलगताना भवन्ति, मुमुक्षुजनेन लभ्यानि च अतुर्वंशगुणस्थानानि कथितान्यागमे । ततश्चतुर्वंशगुणानां स्वामं मुखं यस्येति घोटकमुखे, अतुर्वंशगुणस्थानानि मुखं द्वारं यस्येति ध्यानमुखे । श्लोवालङ्कारः ॥ ११४ ॥

नवा नवाऽथवा वर्त्मभवा सविभवा च भूः ।

श्रीसमागमहेतुत्वाद्वाज्ञा कविभवापि वाक् ॥ ११५ ॥

नवेति । राज्ञा तेन जयकुमारेण वर्त्मभवा भूः मार्गभूता पुषिधी सविभवा, धीनां पक्षिणां भवेन सत्त्वेन सहिता सविभवा पक्षिणां मनोमोहककलरवेण युक्ता । अथवा विभवेन सहजेन निष्कषट्काविरूपकेण विभवेन सहिता सविभवा सा । ध्ययः सौभाग्यसम्पत्तेः समागमः प्राप्तिस्तस्य हेतुत्वात् । नवा नवा नैव नैवेत्येवंख्या अपि प्राप्ता, अर्थात् सुलोचनादर्शनोत्सुकेन तेन तन्मनस्कतया येषां मार्गस्था न किमपीति विचारेण शीघ्रमेवाऽलङ्घि । यथा कविभवा वाक् सत्त्वविसमुदिता वाणी नवा नवा नूतना नूतनाऽपूर्वकल्पनात्मिका, तथापि वर्त्मभवा वृद्धपरंपरात्मिका, अत एव सविभवा आनन्दवायिनी, विभवशब्दस्य आनन्दवाचकत्वात् । श्रीयुक्तः सम्यगागम आसोपगतो धन्यस्तस्य हेतुत्वात् । किं वा स धन्य

अर्थः : चौदह लगामोंवाले मुखके धारक और जल, स्थल तथा आकाशरूप तीनों मार्गोंसे गमन करनेवाले सफेद धोड़ेद्वारा महाराज जयकुमारने शीघ्र ही काशीपुरीको वैसे प्राप्त कर लिया, जैसे सम्यग्दर्शन-ज्ञान-चारित्र्यरूप तीन मार्गोंसे गमन करनेवाले एवं चतुर्वंश गुणस्थानोंको पार करनेवाले शुक्ल ध्यान द्वारा शीघ्र ही मुक्ति प्राप्त कर ली जाती है ॥ ११४ ॥

अन्वयः : राजा वर्त्मभवा भूः सविभवा श्रीसमागमहेतुत्वात् नवा कविभवा वाक् इव अपि ।

अर्थः : महाराज जयकुमारने मार्गकी भूमि भी, जो पक्षियोंके मनोमोहक रवसे युक्त है, सुलोचना-दर्शनरूप लाभके कारण 'नहीं, नहीं चाहिए' इस प्रकार प्राप्त की । अर्थात् उसका शीघ्र अतिलंघन कर दिया । जैसे कि कविद्वारा उक्त

एष हेतुर्गत्याः सा तस्य भावत्वात् । आसोक्तिपरम्परायातत्वात् आसोक्तिविशेषस्यैव प्रति-
पादकत्वाद्वा । अनुप्रासवल्लोपमालङ्काराः ॥ ११५ ॥

स्वप्रेष्ठं स्मरसोदरं जयनुपं तत्रागतं सादरं

यत्नाद्गोपुरमण्डलात् स्वयमथोत्सर्गस्वभावाधिपः ।

वप्ताऽऽनीय सुपुष्कराशयतनोर्धामप्रभृत्युज्ज्वलं

रक्त्याऽदात् स्वपुरेऽयमात्तवरदोऽरं कृत्यपः श्रीधरः ॥ ११६ ॥

स्वप्रेष्ठमिति । सुपुष्कराशयतनोः श्रेष्ठकमलगर्भंशरीरायाः सुलोचनाया वप्ता पिता
श्रीधर आसा वरवा कन्या येन सः, कन्याया जनकत्वादेव कृत्यं स्वकर्तव्यं पाति पालयतीति
कृत्यपः, गुहागतातिथीनां सत्काराच्चरणं कन्यापितुः कार्यभेदेति कृत्वा तत्रागतमुपस्थितं
स्मरस्य कामस्य सोदरमिव स्वप्रेष्ठमतिशयप्रेमाधिकरणं गोपुरमण्डलात् पुरद्वाराप्रभागादेव
यत्नात् सावधानतया आनीय लात्वा स्वयमेवान्यप्रेरणमन्तरैव, पुनरुत्सर्गस्वभावस्याधिपो-
ऽधिकारी स स्वपुरे काशीनाम्नि रक्त्याऽनुरागेण तस्मै जयकुमाराय उज्ज्वलं बीसिमव् धाम-
प्रभृति प्रासादाधिकरं द्रुतमेव अदात् वत्तवान् । एतच्छब्दश्चाक्रन्द्ये षड्रात्मके लिखित्वा,
अप्राक्षरैः 'स्वयंवरपल' इति ध्येयम् ॥ ११६ ॥

स श्रीमान् सुपुत्रे चतुर्भुजवणिक् शान्तेः कुमाराह्वयं,

वाणीभूषणवणिनं घृतवरीदेवी च यं धीचयम् ।

नव्यां पद्धतिमुद्धरत्सुकृतिभिः काव्यं मतं तत्कृतं,

सर्गस्य द्वितयेतरस्य चरमां सीमानमेतद् गतम् ॥ ३ ॥

॥ इति श्रीजयोदयकाव्ये तृतीयः सर्गः ॥

नवीन अपूर्व कल्पनात्मिका आनन्दप्रदा वाणी भी सम्यक् आसोपज्ञ परम्परागत
वाणी प्राप्त की जाती है ॥ ११५ ॥

अन्वयः अथ उत्सर्गस्वभावाधिपः सुपुष्कराशयतनोः वप्ता अयम् आत्तवरदः
श्रीधरः स्वयं यत्नात् गोपुरमण्डलात् स्वप्रेष्ठं स्मरसोदरं जयनुपं तत्र आगतं सादरं
आनीय रक्त्या उज्ज्वलं धामप्रभृति अदात् ।

अर्थः काशीपुरीके स्वामी, कमलगर्भंशरीरा सुलोचनाके पिता कृत्यको
जाननेवाले राजा श्रीधर यत्नपूर्वक स्वयं पुरके द्वारपर पहुँचकर वहाँ आये
और परमप्रिय कामदेवके सहोदरके समान जयकुमार राजाको सादर अपने
नगरमें लिवा लाये तथा बड़े प्रेमके साथ उन्होंने उनके रहनेके लिए योग्य स्थान
आदिका प्रबन्ध किया ॥ ११६ ॥

चतुर्थः सर्गः

यावदागमयतेऽथ नरेन्द्रान् काशिकानरपतिर्निजकेन्द्रात् ।

आदिराज इदमाह सुरम्यमर्ककीर्तिमच्चिरादुपगम्य ॥ १ ॥

यावदिति । अथानन्तरं काशिकानरपतिः अकम्पनो यावत् नरेन्द्रान् अक्षिप्येक-
वासिनो भूपालान् निजकेन्द्रात् स्वस्वानादागमयते, काशौ प्रतीति शेषः । तावत् आदि-
राजोऽचिरात् क्षीयमर्ककीर्तिमुपगम्य गत्वा इवं सुरम्यं मनोहरं वृत्तमाह कथितवान् ॥ १ ॥

तात शान्करमेव निवेद्यं कौतुकेन समुदाह्रियतेऽथ ।

भ्रूयतां भ्रवणयोरनुजेन न श्रुतं च भवता मनुजेन ॥ २ ॥

तातेति । हे तात, हे पुण्य, अद्यापुना मया कौतुकेन बिनोदेन यत्समुदाह्रियते
कथ्यते, तन्नियेद्यं शातकरं प्रसन्नतादायकमेव, अतः भ्रूयताम् । यत्किल अनुजेन, भवता-
मिति शेषः । न श्रुतम्, भवता भीमता मनुजेन च न श्रुतं नाकर्णितम् ॥ २ ॥

यत्स्वयंवरविधानकनाम कर्तुमिच्छति मुदा गुणधाम ।

सोऽप्यकम्पननृपस्तनुजाया या मनु स्वयमिहातनुजाया ॥ ३ ॥

अन्वयः : अथ काशिकानरपतिः यावत् निजकेन्द्रत् नरेन्द्रान् आगमयते तावत् आदि-
राजः अचिरात् अर्ककीर्तिम् उपगम्य इवं सुरम्यम् आह ।

अर्थः : इसके अनन्तर काशिराज महाराज अकम्पन जबतक कि देशान्तर-
के राजा लोगोंको बुलाकर काशीमें इकट्ठा करवाता है, तबतक अकम्पन देशके
आदिराज अर्ककीर्तिके पास जाकर कहने लगे ॥ १ ॥

अन्वयः : तात अथ कौतुकेन (मया) यत् समुदाह्रियते (तत्) निवेद्यं शातकरम्
एव भ्रूयताम्, (यत् किल) भवताम् अनुजेन (मया) भवता च न श्रुतम् ।

अर्थः : हे तात ! आज मैं जो कुछ कौतुकवश कह रहा हूँ, वह बड़ी
प्रसन्नताकी बात है, उसे सुनो । इसे आपके भाई मैंने और आपने अबतक
निश्चय ही सुना नहीं है ॥ २ ॥

अन्वयः : हे गुणधाम सः अकम्पननृपः तनुजायाः स्वयं अतनुजाया अपि इह याम्
अनु तस्याः स्वयंवरविधानकनाम मुदा कर्तुम् इच्छति ।

यविति । हे गुणधाम, सोऽकम्पननृपस्तनुजायाः स्वपुत्र्याः स्वयमतनुजाया कामदेव-
पत्नी रतिरपि इह वा मनु न्यूना तस्याः स्वयंवरविधानकनाम यद्वरणं तन्मुवा हव्येण
कर्तुमिच्छति ॥ ३ ॥

वीक्षितुं यदधुनाऽखिलकायः प्रस्थितः सुमनसां समुदायः ।

श्रीवसन्तमिव किं पुनरेष मानवाङ्गभवपल्लवलेखः ॥ ४ ॥

वीक्षितुमिति । श्रीवसन्तमिव मनोहरं यद्वीक्षितुं द्रष्टुमखिलकायः सम्पूर्ण एव सुम-
नसां कुसुमानां वा सुराणां समुदायोऽधुना साम्प्रतं प्रस्थितः समागतः, किं पुनरेष भूतल-
गतो मानवाङ्गभवो मनुष्यो यः पल्लवलेखश्चवस्थानीयश्चलस्वभावः, 'चलेऽप्यस्त्री तु
किसलये विटपेऽपि च पल्लव' इति विश्वलोचनः । मा इति पुण्यवा कृत्वा किं मा यातु,
किन्तु यात्वेव यतो नवाङ्गभव इति ॥ ४ ॥

उक्तपत्ररसनो रविरीतिस्तावता स्म स समुद्गिरतीति ।

गम्यतां किमिति सम्प्रति तत्रास्माकमङ्ग विधिना गुणिभर्त्रा ॥ ५ ॥

उक्तेति । उक्तं पत्रं शब्दसमूहं रसति स्वोक्तरोतीत्युक्तपत्ररसनो रविरीतिरर्ककीर्तिः
स तावता तत्कालमिति समुद्गिरति स्म कथयामास । हे अङ्ग वत्स, गुणो गुणवान् भर्ता
स्वामी यस्य तेन गुणिभर्त्राऽस्माकं विधिना विधानेन सम्प्रति किमिति तत्र गम्यताम् ॥ ५ ॥

अर्थः हे गुणधाम, महाराज अकम्पन अपनी पुत्री सुलोचना, जो कि काम-
देवकी स्त्री रतिको भी अपने पीछे (न्यून) करती है, स्वयंवर-नामक विवाह
कार्य कर रहे हैं ॥ ३ ॥

अन्वयः श्रीवसन्तम् इव यत् वीक्षितुम् अधुना अखिलकायः सुमनसां समुदायः
प्रस्थितः, किं पुनः एवः मानवाङ्गभवपल्लवलेखः ।

अर्थः वसन्तऋतुको तरह उस स्वयंवर-सभाको देखनेके लिए इस समय
फूलोंके समूहकी तरह देवताओंका समूह भी वहाँके लिए रवाना हो गया है, तो
पत्नोंकी तरह चंचल-स्वभाव मनुष्यके वहाँ पहुँचनेकी बात ही क्या है ॥ ४ ॥

अन्वयः उक्तपत्ररसनः रविरीतिः तावता इति समुद्गिरति स्म यत् अङ्ग गुणिभर्त्रा
अस्माकं विधिना सम्प्रति किम् इति तत्र गम्यताम् ।

अर्थः उपर्युक्त बात सुनकर अर्ककीर्ति उसी समय बोला कि क्या इस
समय वहाँ हम गुणवानोंको भी चलना चाहिए ? ॥ ५ ॥

आह कोऽपि विनिश्चम्य रसालां वाचमाचलितचित्त इवारात् ।

का स्वयंवरनुमा खलु शाला यं कमेव वृणुते खलु बाला ॥ ६ ॥

आहेति । इमां रसालां सरसां वाचं विनिश्चम्य श्रुत्वा कोऽपि आसमन्ताच्चलितं चित्तं यस्य स आचलितचित्तो विकसित इव आराच्छीघ्रमाह कथितवान्, का खलु स्वयं-वरनुमा नाम यस्याः सा शाला । यत्र बाला कन्या स्वयं यं कमेव यदुच्छ्रया वृणुते खलु सा ॥ ६ ॥

आस्तदा सुललितं चलितव्यं तन्मयाऽवसरणं बहु भव्यम् ।

श्रीचतुष्पथके उत्कलिताय कस्यचित् व्रजति चित्र हिताय ॥ ७ ॥

आस्तवेति । यदि चेतुष्युल्लिखिता वार्ता तदा आः सुललितं बहुसुन्दरं चलितव्यं तन्मयापि चलितव्यमेव इदमवसरणं बहुभव्यं मनोहरं श्रीचतुष्पथके समस्तमार्गं उत्कलिताय परिक्रिप्ताय हिताय उपयोगिपदार्थाय कस्यचिज्जनस्य चिद् बुद्धिर्न व्रजति ॥ ७ ॥

फेनिलेन परिशोध्य शरीरं सन्निवेश्य भगवत्पदतीरम् ।

देवदानवबलायितकस्य स्यात्परीक्षणमहो किल कस्य ॥ ८ ॥

फेनिलेनेति । फेनिलेन शरीरं परिशोध्य भगवतः प्रभोः पदतीरं चरणाप्रभागं सन्नि-

अन्वयः : इमां रसालां वाचं विनिश्चम्य कः अपि आचलितचित्तः इव आरात् आह । का खलु स्वयंवरनुमा-शाला (यत्र) बाला (स्वयम्-) यं कम् एव वृणुते ।

अर्थः : इस रसभरी बातको सुनकर अत्यन्त उत्सुक हो कोई व्यक्ति शीघ्र बोला कि वह स्वयंवर-नामक शाला कौन-सी है जहाँ बाला अपनी इच्छानुसार जिस किसीका वरण करेगी ॥ ६ ॥

अन्वयः : आः तदा सुललितं तत् मया अपि चलितव्यम् । यतः अवसरणं बहुभव्यं श्रीचतुष्पथके उत्कलिताय हिताय कस्यचित् चित् न व्रजति ।

अर्थः : यदि ऐसी बात है तो फिर मुझे भी चलना ही चाहिए, अर्थात् मैं भी चलूँगा । कारण यह अवसर तो बहुत सुन्दर है । जीराहेपर घरे हुए रत्नको लेनेके लिए किसका मन नहीं चाहता ? ॥ ७ ॥

अन्वयः : फेनिलेन शरीरं परिशोध्य भगवत्पदतीरं सन्निवेश्य च देवदानवबलायितकस्य किल कस्य परीक्षणं स्यात् अहो ।

वेद्य प्रार्थनीकृत्य पूजयित्वा पुनर्देवानां दानदानाञ्च मध्ये बलस्यायित अधीनः क आत्मा यस्य तस्य किल कस्य सन्भाव्यमानस्य परीक्षणं स्यादहो इवमाश्चर्यं ॥ ८ ॥

हे महीशमहनीय नयन्तु दृक्पथं भुवि धियाऽभिनयन्तु ।

श्रीमतः प्रथम इत्यधिकारः किं विधोः शरदि नाप्युपचारः ॥ ९ ॥

हेमहोशेति । हे महीशमहनीय भूपतीनां पूज्यकीर्ते भुवि शरायां जातमिति शेषः । अभिनयं आश्चर्यस्थानं श्रीमतो धियो बुद्धधोऽपि दृक्पथं नयन्तु पश्यन्तु । श्रीमतोऽत्र प्रथमो-
ऽधिकारः । शरदि वर्षावसानसमये विधोश्चन्द्रस्यापि उपचारः सङ्गभो नास्तु किम्, सर्व-
प्रथम एवास्तु ॥ ९ ॥

यास्यतीव हि भवान् स्विददीनं भोज्यमस्तु लवणेन विहीनम् ।

वञ्चिताः स्म किमुपायपदे ते श्रीमतामनुचरा वयमेते ॥ १० ॥

यास्यतीति । भवान् यास्यतीव, हि यतोऽवीनमुत्तमं भोज्यं लवणेन विहीनं रहित-
मस्तु स्वित् किमिति काकुरूपम् । यथा चेत् वयं श्रीमतामनुचरा आज्ञाकारिणस्ते
चास्मिन्नुपायपदे समालम्बुं योग्यस्थाने वञ्चिताः स्म भवाम ? लोटोऽस्मत्पुरुषबहुवचनम् ;
किमिति प्रश्ने ॥ १० ॥

अर्थः साबुनसे स्नानकर और भगवान्‌के चरणमें प्रार्थना करके देव और दानवोंके बीच बलके अधीन आत्मावाले किसकी परीक्षा होगी, यह आश्चर्यकी बात है ॥ ८ ॥

अन्वयः हे महीशमहनीय ! भुवि (जातम्) अभिनयं तु श्रीमतः धियः अपि दृक्पथं नयन्तु । श्रीमतः अत्र प्रथमः अधिकारः । शरदि विधोः अपि किम् उपचारः न ।

अर्थः हे महीशोमें आदरणीय महाराज, पृथ्वीपर होनेवाले इस उत्सवको तो आपकी बुद्धि भी देखे । इस विषयमें आपका तो सबसे प्रथम अधिकार है । क्या शरदऋतुमें चाँदकी पूछ नहीं होती ? होती ही है ॥ ९ ॥

अन्वयः भवान् यास्यति इव । हि अदीनं भोज्यं लवणेन विहीनं स्वित् अस्तु ? एते वयं श्रीमताम् अनुचराः अस्मिन् उपायपदे किं वञ्चिताः स्म ।

अर्थः आप तो अवश्य चलेंगे ही, क्योंकि उत्तम भोजन लवणसे रहित थोड़े ही होता है ? भला आपके अनुचर हम लोग इस उत्सवकी देखे बिना कभी रह सकते हैं ? ॥ १० ॥

यामि यात यदिवचिचदुदेति भूपवित्तु जनतावशमेति ।
सानुकूलवचनं निजगाद चक्रवर्तितनयोऽपि यदाऽदः ॥ ११ ॥

याम्नीति । इति श्रुत्वा चक्रवर्तितनयोऽर्ककीर्तिरपि पदाव इदं यदि वो मुष्माकं
चिदुदेति मनीषाऽस्ति तथा यात यामि गच्छामि । भूपवित्तु जनताया वशाया भवति, यथा
जनतायाः प्रसक्तिः स्यात्तथा करोति, इति सानुकूलमनुकूलतात्मकं वचनं निजगाद कचित्त-
वास्तावा ॥ ११ ॥

साम्प्रतं सुमतिराह निशम्य स्वामिभाषितमिवेदसम्यक् ।
निनिमन्त्रणतया न भवद्भिर्यातुमेवमुचितं गुणवद्भिः ॥ १२ ॥

साम्प्रतमिति । स्वामिभाषितमिवम् असम्यक् अशोभनमिव निशम्य श्रुत्वा साम्प्रत-
मपुना सुमतिर्नाम मन्त्री स आह । गुणवद्भिर्भवद्भिरेवं निनिमन्त्रणतया बिना निमन्त्रणं
यातुमुचितं न भवति ॥ १२ ॥

तत्र दुर्मतिरुपेत्य जगाद शङ्कुशोधननिभं सहसाऽदः ।
ईदृशेऽभिनयके प्रतियाति किञ्च तस्य हि निमन्त्रणतातिः ॥ १३ ॥

अन्वयः इति चक्रवर्तितनयः यदा अबः यदि चित् उदेति, तदा यात यामि ।
भूपवित्तु जनतावशाया इति सानुकूलवचनं निजगाद ।

अर्थः चक्रवर्तिका पुत्र अर्ककीर्ति कहने लगा कि यदि तुम लोगोंकी इच्छा
है तो चलो, चलेंगे । क्योंकि राजाके विचार तो प्रजाके मन-पसन्द होने चाहिए ।
इस प्रकार उसने हाँमें हाँ मिला दी ॥ ११ ॥

अन्वयः स्वामिभाषितम् असम्यक् इव निशम्य साम्प्रतं सुमतिः इदं आह । निनि-
मन्त्रणतया भवद्भिः गुणवद्भिः एवं यातुम् उचितं न ।

अर्थः यह बात सुनकर 'सुमति' नामका मन्त्री कहने लगा कि आपने यह
तो ठीक नहीं कहा; क्योंकि आप गुणवान् हैं, अतः आपको बिना निमन्त्रण नहीं
जाना चाहिए ॥ १२ ॥

अन्वयः तत्र दुर्मतिः उपेत्य सहसा अबः शङ्कुशोधननिभं निजगाद, यत् ईदृशे
अभिनयके यः कः अपि प्रतियाति, तस्य हि निमन्त्रणतातिः किं न ?

तत्रेति । तत्र उपेस्य दुर्मतिनामसखिवः शङ्कुशोषननिभं शल्योद्धरणकल्पं सहसा साहसेनाव इव जगाव यदोदशे सार्वजनिकेऽभिनयके समारोहे य एव प्रतियाति तस्य हि निमन्त्रणतातिः आमन्त्रणपत्रिका किन्तु भवति, अपि तु भवेदेव ॥ १३ ॥

गम्यतां पुनरितीह निरुक्तिः सोऽष्टचन्द्रनरपो ग्रहयुक्तिः ।

स्वं वरं प्रचरितुं धृतसत्तां गन्तुमेष च सभामभवत्ताम् ॥ १४ ॥

गम्यतामिति । गम्यतां पुनरित्येवं निर्णयार्थिकोक्तिर्यस्य स निरुक्तिः सोऽष्टचन्द्रनरपो यः स्वं वरं प्रचरितुं निश्चेतुं धृता सत्ता यया तां सभां गन्तुमेष ग्रहयुक्तिः अनुकूलप्रहाणां युक्तिः सम्प्राप्तिर्यत्र स इवाभवत् । च पावपूरणे ॥ १४ ॥

गच्छतां तु तरुणाहितसक्तिश्छाययाऽभिददतीत्यनुरक्तिम् ।

पद्धतिर्ननु सुलोचनिके वाऽऽमोददा सफलकौतुकसेवा ॥ १५ ॥

गच्छतामिति । अथ गच्छतां तेषां पद्धतिः मार्गततिः सा सुलोचनिकेव पद्धति-स्तरुणा वृक्षेण आहिता प्राप्ता सक्तिः प्रसन्नता यस्याम्, तरुशब्दस्य जातावेकवचनम् । पक्षे तरुणैर्बुधकैः आहिता प्राप्ता सक्तिर्यस्यां सा । छायायाऽस्तथाभावेन, पक्षे शोभयाऽनुरक्ति-मभिववती, तथा फलानि कौतुकानि पुष्पाणि च तेषां सेवया उपलब्ध्या सहिता । पक्षे सफला सम्पन्ना कौतुकस्य विनोदस्य सेवा यस्याः सा । आमोददा सुगन्धवात्री, पक्षे

अर्थः : इसपर दुर्मति नामका मंत्री कांटा निकालनेके समान इस प्रकार कहने लगा कि ऐसे सार्वजनिक अवसरोंपर तो जो जाता है, उसीके लिए निमन्त्रण रहता है ॥ १३ ॥

अन्वयः : गम्यताम् इति निरुक्तिः अष्टचन्द्रनरपः सः एषः स्वं वरं प्रचरितुं धृतसत्तां तां सभां गन्तुं ग्रहयुक्तिः अभवत् ।

अर्थः : इसके बाद तो 'अवश्य चलिये !' ऐसा कहनेवाला वह अष्टचन्द्र-नरपति स्वयंवरार्थं संगठित सभामें जानेके लिए अनुकूल ग्रहप्रार्थकी तरह चलनेको तैयार हो गया ॥ १४ ॥

अन्वयः : गच्छतां तु तेषां पद्धतिः तरुणाहितसक्तिः ननु सुलोचनिका इव छायाया अनुरक्तिम् अभिददति इति सफलकौतुकसेवा आमोददा ।

अर्थः : जब वे लोम चले, तो उन्हें सड़क सुलोचनाके समान प्रतीत हुई । क्योंकि सुलोचना तो किसी तरुणमें आसक्त होनेवाली है तो सड़ककी भी दोनों

आसमन्तात् शोभं हर्षं बभालित्यामोबवा, इति प्रकारेण । ननु नियमतः, तु पावपूरणे ॥ १५ ॥

पाणिनीयकुलकोक्तिसुवस्तु पूज्यपादविहितां सुदृशस्तु ।

सर्वतोऽपि चतुरङ्गतताभिः काशिकां ययुरमी धिषणाभिः ॥ १६ ॥

पाणिनीयेति । अमी सर्वे अर्ककोर्त्यादिय काशिकां नगरीं तथा काशिकानाम्राष्ट्राध्याय्या उपरि कृतां वृत्तिं सर्वतोऽपि समन्तादपि धिषणाभिर्बुद्धिभिः ययुः प्रापुः । कथम्भूताभिः बुद्धिभिः ? तुरङ्गैर्घोटकैस्तताभिः व्यास्राभिः । च पावपूरणे । पक्षे चतुर्भिरङ्गैः अध्ययनाध्यापनाचरणप्रचारणैस्तताभिः । कीदृशीं काशिकाम् ? पाणिना हस्तेन नीया प्रापणीया यासौ कुलकोक्तिः श्रेष्ठोक्तिः इयमतिसम्पिकटप्रासेति क्त्वा तस्याः । सुवस्तु तु पुनः सुदृशः सुलोचनायाः पूज्याभ्यां पादाभ्यां विहितां प्रकाशिताम् । पक्षे पाणिनीया पाणिनि-सम्बन्धिनी या कुलकोक्तिः सैव सुवस्तु, तदुपरि पूज्यपादेन विहिताम् । 'कुलकस्तु कुलश्रेष्ठे' इति विश्वलोचनः । सुदृशो मनोहराक्षा अमी जना ययुरिति भावः ॥ १६ ॥

आगतं भरतभूपतुजं तं चैत्यकाशिपतिरुत्तमसन्तम् ।

सोपहारकरणः प्रणनाम प्रोक्तवानपि यदेव ललाम ॥१७॥

आगतमिति । उपहारस्य करणमुपहारकरणं तेन सहेति सोपहारकरणः सोपायनसाधनः चैत्यकाशिपतिरागतं समायातमुत्तमसन्तं श्रेष्ठसज्जनं भरतभूपस्य तुजं पुत्रमर्ककीर्ति

और तर लगे हुए हैं । सुलोचना प्रसन्नता देनेवाली है तो यह सड़क भी वृक्षोंकी छायाके कारण सुगंधित है । सुलोचना विनोदवाली है तो सड़कपर भी फल और फूल लगे हैं ॥ १५ ॥

अन्वयः । अमी सर्वतः अपि चतुरङ्गतताभिः धिषणाभिः पाणिनीयकुलकोक्तिःसुवस्तु सुदृशः तु पूज्यपादविहितां काशिकां ययुः ।

अर्थः । ये लोग अपने घोड़ोंकी पंक्तिद्वारा सर्वत्र चार तरहसे विस्तारको प्राप्त होनेवाली अपनी बुद्धिसे सुलोचनाके आदरणीय चरणोंसे युक्त काशिकानगरीको हाथके इशारेमात्रमें, शीघ्र पहुँच गये । समासोक्तिमें इसका दूसरा अर्थ यह भी लिया जा सकता है कि अध्ययन, बोध, आचरण और प्रचारण इन चार रूपोंसे सर्वत्र फैलनेवाली अपनी बुद्धिद्वारा पूज्यपादाचार्यकी पाणिनीय-व्याकरणपर बनायी 'काशिका'-वृत्तिको इन लोगोंने प्राप्त किया ॥ १६ ॥

अन्वयः । सोपहारकरणः काशिपतिः आगतम् उत्तमसन्तं भरतभूपतुजं एव प्रणनाम । अपि च यदेव ललाम, तत् प्रोक्तवान् ।

तं प्रणमाम प्रणतवान् । अपि च पदेव ललाम रमणीयं बह्व्यमाणप्रकारेण प्रोक्तवान् ॥ १७ ॥

पादपद्मरुचयः शुचयोऽपि ह्याव्रजन्तु भवतोऽनुनयोऽपि ।

सेवकस्य च कुटीं रमयन्तु सौरभाश्रयणमाशु नयन्तु ॥ १८ ॥

पादपद्मेति । भवतः श्रीमतः शुचयः पवित्राः पादपद्मयो रुचय आव्रजन्तु समा-
गच्छन्तु । अपि पुनरनुनयोऽपि विनयोऽपि, श्रूयतामिति शेषः । सेवकस्य मम कुटीं च
रमयन्तु भवतां पादपद्मरुचयस्तथा कृत्वा सौरभस्य सुगन्धस्थाश्रयणम् । पक्षे सूरस्याज्जो
सौरा, सा चासौ भा च, तस्याः श्रयणमाशु नयन्तु ॥ १८ ॥

यौवनादिमसरिद्भवद्भूमेः स्यात्स्वयंवरविधिर्दुहितुर्भे ।

श्रीमतां नयनमीनयुगस्यानन्दहेतुरियमत्र समस्या ॥ १९ ॥

यौवनादिमेति । यौवनस्याविभा नवयौवनरूपा या सरिद्धदी तस्यां भवन्ती ऊर्मि-
यस्याः सा तस्याः, मे दुहितुस्तनयायाः स्वयंवरविधिः श्रीमतां भवतां नयनमीनयुगस्य
नेत्रमत्स्ययुगमस्य आनन्दहेतुः स्यादियमत्र समस्या समाचारो वर्तत इति ॥ १९ ॥

इत्थमुक्तवति काशिनरेशे दुग्धवन्मृदुवचः श्रुतिदेशे ।

दूषणं स विचचार जलौका एव दुर्मतिरुदर्थितमौकाः ॥ २० ॥

अर्थः भरतके पुत्र अर्ककोतिको आया जानकर अकम्पनने हाथमें भेंट लेकर
उनकी अगवानो (स्वागत) की ओर वह समयोचित सुन्दर वचन बोला ॥ १७ ॥

अन्वयः भवतः शुचयः पादपद्मरुचयः आव्रजन्तु । अपि (च) सेवकस्य कुटीं
रमयन्तु । आशु सौरभाश्रयणं नयन्तु इति अनुनयः अपि अस्ति ।

अर्थः आपके पवित्र चरणकमल पधारें और मुझ दासकी कुटीको सौरभसे
पुक्त तथा देवताओंके रमण योग्य बना दें ॥ १८ ॥

अन्वयः यौवनादिमसरिद्भवद्भूमेः मे दुहितुः स्वयंवरविधिः स्यात्, इयं समस्या अपि
श्रीमतः नयनमीनयुगस्य आनन्दहेतुः स्यात् ।

अर्थः मेरी पुत्रीका, जो कि यौवनरूपी नदीकी प्रथम तरंग है, स्वयंवर होने-
वाला है, यह सुवृत्त भी आपके नयनरूपी मीनोंको प्रसन्न करनेवाला हो ॥ १९ ॥

अन्वयः इत्थं श्रुतिदेशे दुग्धवत् मृदु वचः उक्तवति काशिनरेशे उदर्थितमौकाः
सः दुर्मतिः जलौकाः दूषणस्य इव विचचार ।

इत्यमिति । इत्थं अतिवेधो कर्णप्रवेधो दुग्धबन्धु सुकोमलं च च उक्तवति काशिनरेषो सति, उद्विषितं व्यर्थाकृतं माया लक्ष्म्या ओकः स्थानं येन स दुर्मतिर्नाम नरो जल्लोका एव, यतो दुग्धं हानिकरं विचचार चिन्तयामास ॥ २० ॥

दक्षमस्त्यपि निमन्त्रणपत्रमत्र येन च भवान् गिरमत्र ।

दुग्धतो हि नवनीतमुदेति गौस्तृणानि हि समादरणेऽपि ॥२१॥

इत्यमिति । स इत्थमुक्तवान्—अपि किं निमन्त्रणपत्रं वस्तमस्ति भवता येन भवान् अत्रावसरे गीर्वाणमत्रं पात्रं यस्य स एवम्भूतः सन्नेवमुदाहरति ? हि यस्माद् गौः समादरणे कृते सति तृणान्यसि, तस्या दुग्धतो नवनीतमुदेति ॥ २१ ॥

काशिकापतिरितो नतिमाप वायुनाङ्घ्रिप इवायमपापः ।

तत्र तस्य सचिवेन सदुक्तं वाच्यमेव समये खलु युक्तम् ॥२२॥

काशिकेति ! वायुनाङ्घ्रिप इव वृक्ष इव, अपापः कुटिलतारहितः काशिकापतिः अकम्पन इतः कपनात् नतिमाप लज्जितोऽभूत् । तत्र तस्य सचिवेन मन्त्रिणा सत्प्रशस्य-मुक्तम्, यतः समये यत् युक्तं तद् वाच्यमेव ॥ २२ ॥

अर्थः : सुननेमें दूधके समान उज्ज्वल काशीनरेशने ये जो भीठे वचन कहे, उनपर भी दुर्मति जोककी तरह अवगुण ही विचारने लगा ॥ २० ॥

अन्वयः : (किम्) भवता निमन्त्रणपत्रम् अपि दक्षम् अस्ति, येन च अत्र भवान् गिरम् उदेति । हि गौः समादरणे तृणानि अस्ति । (तस्याः) दुग्धतः नवनीतम् उदेति ।

अर्थः : दुर्मति कहने लगा कि हे राजन् ! आप आग्रह तो करते हैं, किंतु क्या आपने हमें निमन्त्रणपत्र भी दिया था, जिससे आप ऐसा कहनेके अधिकारी हों ? सोचिये तो सही कि मक्खन गायके दूधसे ही निकलता है और बिना आदरके गाय भी घास नहीं खाती ॥ २१ ॥

अन्वयः : अपापः अयं काशिकापतिः वायुना अङ्घ्रिपः इव इतः नतिम् आप । तत्र तस्य सचिवेन सत् उक्तम् । समये खलु युक्तं वाच्यम् एव ।

अर्थः : यह सुनकर जैसे वायुसे वृक्ष झुक जाता है, वैसे ही सरलहृदय अकम्पन महाराज तो झुक गये । किंतु वहाँ उनके मंत्रीने निश्चय ही समयोचित और समुचित सुंदर वचन कहा, जो कहना ही चाहिए ॥ २२ ॥

सन्निमन्त्रणमिहान्यकृतिभ्यः कार्यकार्यपि तु मन्त्रणमिभ्य ।
स्वात्मना सह किलेति भवद्भ्यः प्रार्थ्यते सपदि भो निजसद्भ्यः ॥ २३ ॥

सन्निमन्त्रेति । इह लोके हे इभ्य, बुद्धिमन्, निमन्त्रणमन्यकृतिभ्यः सर्वसाधारणेभ्यो वत्तं सद् भवत् कार्यकारि सार्यकं भवति । अपि तु स्वात्मना स्वकीयेन अनेन सह मन्त्रणं परामर्शकरणमित्यतः सपदि साम्प्रतं भो सज्जन निजसद्भ्यो भवद्भ्यः प्रार्थ्यते ॥ २३ ॥

यच्च कुङ्कुमितपत्रपदेनाऽऽमन्त्र्यते स्वयमथाय मनेनाः ।

श्रीमतां चरणयोः समुपेतः स्वामि एवमनकिन् सहसेतः ॥ २४ ॥

यच्चेति । हे अनकिन्, अन्यच्छृणु, यच्च कुङ्कुमितपत्रस्य पदेन मिषेणाऽऽमन्त्र्यते । अथ श्रीमतां चरणयोरितोऽयं सहसा भक्त्या स्वामी स्वयमेव समुपेतोऽस्ति, अतोऽनेना निष्पापोऽस्तीत्यर्थः ॥ २४ ॥

विज्ञभाषितमिदं सुमनोभिगश्रितं हृदयतो बहुशोभि ।

इत्यनेन गविरुल्लसितोऽभूत्साम्प्रतं न स मनाक् तममो भूः ॥ २५ ॥

विज्ञेति । विज्ञेन विदुषा भाषितं कथितमिदं पूर्वोक्ति सुमनोभिर्विचारशीलैः बहुशोभि प्रशंसनोपमिदमुक्तमिति समर्थनपूर्वकमाश्रितं स्वोक्तं हृदयतः, इत्यनेन हेतुना रविरकंकोत्तरपि

अन्वयः : हे इभ्य ! निमन्त्रणपत्रं अन्यकृतिभ्यः सत् कार्यकारि । अपि तु स्वात्मना सह तु मन्त्रणम् । इति सपदि भोः निजसद्भ्यः भवद्भ्यः (तत् एव) प्रार्थ्यते ।

अर्थः : हे विज्ञ ! आपने जो निमन्त्रणको बात कही, सो तो सर्वसाधारण समझदार लोगोंको दिया जाता है । किन्तु आप तो हमारे खास हैं, आपसे तो मंत्रणा करनी चाहिए । तो आपसे इसीकी प्रार्थना की जा रही है ॥ २३ ॥

अन्वयः : हे अनकिन् यत् च कुङ्कुमितपत्रपदेन आमन्त्र्यते तत् अथ श्रीमतां चरणयोः इतः अयं सहसा स्वामी स्वयम् एव समुपेतः । अतः अनेनाः (अस्ति) ।

अर्थः : हे निष्पाप ! दूसरी बात यह कि निमन्त्रण कुङ्कुमितपत्र द्वारा दिया जाता है । किन्तु यहाँ आप श्रीमानोंके चरणोंमें तो स्वयं हमारे स्वामी आकर उपस्थित हैं । अतः ये कथमपि निमन्त्रण न भेजनेके पापके भागी नहीं ॥ २४ ॥

अन्वयः : विज्ञभाषितं इदं बहुशोभि सुमनोभिः हृदयतः आश्रितम्, इति अनेन पुनः रविः साम्प्रतम् उल्लसितः अभूत् । स मनाक् तमसः भूः न (अभूत्) ।

सांप्रतमुत्कृष्टितोऽभूत् प्रसन्नो जातः । स मनाम् जातुक्चिदपि तप्तसो रोषस्य स्थानं
नाभूत् ॥ २५ ॥

राजकीयसदनं मतिमद्भूयः प्राह सत्तनुपिताश्च भवद्भूयः ।

संविहाय हृदयं न गुणेभ्यः स्थानमन्यदुचितं खलु तेभ्यः ॥ २६ ॥

राजकीयेति । अथ सत्तनोः सुलोचनायाः पिता मतिमद्भूयो भवद्भूयस्तेभ्योऽर्क-
कीर्त्यादिभ्यो राजकीयसदनं स्वनिवासयोग्यं हर्म्यं प्राह निवासाय प्रोक्तवान् । तेभ्यः क्षमा-
दिभ्यो गुणेभ्यो हृदयं मनः संविहाय अन्यत्स्थानं न खलुचितम् ॥ २६ ॥

स्नानसंभजनभोजनपानानन्तरं मतिमुवाह निदानात् ।

अर्ककीर्तिरनुयोजनमात्रमागता वयमनर्थतयाऽत्र ॥ २७ ॥

स्नानेति । स्नानं च संभजनं च भोजनं च पानं चैतेषामनन्तरमर्ककीर्तिः, वयमत्रा-
नर्थतया व्यर्थमेवानुयोजनमात्रं समागच्छतु भवानिति कथनमात्रं यथा स्यात्तथा आगता
इत्येवंरूपां मतिं निदानाभिरावरात् मनोमालिन्यादुवाह स्वीकृत्वा ॥ २७ ॥

याम एव सदसीह परन्तु भिन्नभिन्नरुचिमद् गुणतन्तुः ।

सत्तनुर्ननु परं जनमञ्चेत् का दक्षा पुनरहो जनमञ्चे ॥ २८ ॥

अर्थः विद्वान् सुमतिक्रिया यह समुचित कथन विचारशीलोने प्रशंसनीय कह-
कर हृदयसे मान लिया । अतएव अर्ककीर्ति भी पुनः प्रसन्न हो गया । उसके
मनमें जरा-सा भी मेलापन नहीं रहा ॥ २५ ॥

अन्वयः अथ सत्तनुपिता मतिमद्भूयः भवद्भूयः राजकीयसदनं प्राह । तेभ्यः गुणेभ्यः
हृदयं संविहाय अन्यत् उचितं स्थानं न खलु ।

अर्थः सुलोचनाके पिताने उन बुद्धिमानोंके निवासाथ अपना राजभवन
ही बता दिया । ठीक ही है, क्षमादि गुणोंके लिए हृदयको छोड़ दूसरा
कौन-सा स्थान उचित हो सकता है ? ॥ २६ ॥

अन्वयः अर्ककीर्तिः स्नानसंभजनभोजनपानानन्तरं निदानात् इमां मतिम् उवाह
यत् वयम् अत्र अनुयोजनमात्रम् अनर्थतया आगताः ।

अर्थः स्नान, भजन, भोजनादिके अनन्तर अर्ककीर्तिने मनोमालिन्य और
निरादरके कारण सोचा कि हम लोग व्यर्थ ही कहनेमात्रसे यहाँ आ गये ॥ २७ ॥

अन्वयः इह सदसि याम एव, परन्तु गुणतन्तुः भिन्नभिन्नरुचिमत् (भवति) ।
अतः ननु सत्तनुः परं जनम् अञ्चेत् तथा पुनः जनमञ्चे का दक्षा स्यात् अहो ।

याम इति । इह सर्वास स्वयंवरसभायां तु याम गच्छामैव, परन्तु गुजतन्तुः प्राणिनां भाववर्तनं भिन्नभिन्नरुचिभङ्गवति, ननु वितर्कं । यदि सत्तनुः सा सुलोचना परमपरं अन्मन्त्रेत् स्वोक्त्यासत्वा पुनर्जनमन्त्रे मानवसमुदाये का दशा स्यादिति । अहो इत्याक्षर्यं ज्ञेये वा ॥ २८ ॥

सन्निशम्य वचनं निजभर्तुर्मानसं मुदितमेव हि कर्तुम् ।
प्राह भो प्रतिभवाम्यपहतुं तिष्ठतान्मदनु कः खलु मर्तुम् ॥२९॥

सन्निशम्येति । निजभर्तुः स्वस्वामिनो वचनं सन्निशम्य भ्रूत्वा तदनुगामिनां मानसं तत्कर्तुं सभायां गन्तु मुदितमेव प्रसन्नमेवाभूत् । तत्र अर्ककीर्तिः प्राह—भो अहं राजकन्यामपहतुं प्रतिभवामि समर्थोऽस्मि । मवन्तु मया साधं कः खलु मर्तुं प्राणत्यागार्थं तिष्ठतात् तिष्ठतु, न कोऽपीत्यर्थः ॥ २९ ॥

अन्वमानि रविणेदमयोग्यमित्यतोऽपयश एव हि भोग्यम् ।

तत्र चोक्तमितरेण जनेन संवदाम्ययनमेकमनेनः ॥३०॥

अन्वमानोति । इदं रविणा अर्ककीर्तिना अयोग्यमनुष्ठितमन्वमानि निश्चितम्, इत्यतोऽप्यावपयश एव भोग्यमनुभवनीयं स्यात् । तत्र इतरेण जनेनोक्तं यदहमेकमनेनो निर्दूषणमयनं मार्गं संवदामि ॥ ३० ॥

अर्थः : चूँकि आये हैं, तो स्वयंवर-सभामें जायेंगे ही । किन्तु लोगोंके भाव तो भिन्न-भिन्न रुचिके हुआ करते हैं । सो यदि सुलोचना मुझे छोड़कर किसी दूसरेका वरण कर लेगी तो खेद है कि उतने जनसमूहके बीच हमारी क्या दशा होगी ? ॥ २८ ॥

अन्वयः : निजभर्तुः वचनं सन्निशम्य मानसं कर्तुं मुदितम् एव, (अभूत्) हि । तत्र अर्ककीर्तिः प्राह भो अहम् अपहतुं प्रतिभवामि । मदनु मर्तुं कः खलु तिष्ठतात् ।

अर्थः : इस प्रकार अपने स्वामीका वचन सुन उनके अनुयायी प्रसन्नमन हो जानेको तैयार हुए । तब अर्ककीर्ति बोला : 'यदि ऐसा हो जाय तो फिर मैं उसे पलटनेके लिए समर्थ हूँ । मेरे साथ मरनेके लिए कौन आयेगा ? मैं सुलोचनाका अपहरण कर लूँगा' ॥ २९ ॥

अन्वयः : इदं रविणा अयोग्यं अन्वमानि इति । हि अतः अपयशः एव भोग्यम् । तत्र च इतरेण जनेन उक्तम् अहम् एकम् अनेनः अयनं संवदामि ।

अर्थः : अर्ककीर्तिने यह अपहरण करनेका कार्य ठीक नहीं सोचा ।

स्याद्यदीदमहमस्मदुपायाद् दामनाम विकरोमि यथाऽयात् ।
तच्च नैकहृदि येन पुनः स्यादुत्थिताऽतिविकटैव समस्या ॥ ३१ ॥

स्याद्यदीदमिति । यदीदमस्मदुपायात् प्रयत्नाद् अयाद् भाग्यात् स्यात् यथोचितं
स्यात् तद्वहं दामनाम उपायं विकरोमि, तच्चनैकहृदि न येन पुनर्विकटैव समस्या उत्थिता
स्यात् ॥ ३१ ॥

तत्तदाप्य निगले हि विभूनामर्पणीयमिति युक्तिरनूना ।

एवमन्यमनुजेन निरुक्तं दुर्मतिस्तु स बभाण न युक्तम् ॥ ३२ ॥

तत्तदाप्येति । अन्यपुरुषेणैवं निरुक्तमुक्तं यत्तत्तद्वाम आप्य विभूनां नृपाणां निगले
कष्टभोगेऽर्पणीयं क्षेपणीयमित्यमनूना महती युक्तिरस्ति । अतः सः दुर्मतियुक्तं न बभाण,
तदुक्तमसम्भवमित्यर्थः ॥ ३२ ॥

तत्करोमि किल सा सहजेनारोपयेद्विभुगले तदनेनाः ।

चिन्तयेत् पुरुमित्यभिराध्यं धीमतामपि धिया किमसाध्यम् ॥ ३३ ॥

तत्करोमीति । तत्तस्मात्कारणावहं किलेत्थं करोमि येन सहजेन सरलतया, अनेना
निर्दोषा सा सुलोचना विभुगले तद्वाम आरोपयेन्निक्रियेत् । पुरुषः पुरुहं श्लेषमभिराध्यमुपायं
चिन्तयेत्, धीमतां विपश्चितां धिया किमसाध्यमसम्भवमस्ति ? न किमपीत्यर्थः ॥ ३३ ॥

इससे तो अपयश ही होगा । तब फिर दूसरा सेवक बोला कि मैं एक दूसरा
निर्दोष उपाय बतलाता हूँ ॥ ३० ॥

अन्वय : यदि इदं स्यात् (तदा) अहं अस्मदुपायात् दामनाम विकरोमि । यथा तत्
च नैकहृदि अयात्, येन पुनः अतिविकटा एव समस्या उत्थिता स्यात् ।

अर्थ : यदि ऐसा हो गया तो मैं उस मालाको बिखेर दूँगा, ताकि माला
अनेक पुरुषोंके हृदयपर चली जाय और उससे विसंवाद खड़ा हो जाय ॥ ३१ ॥

अन्वय : तत् एवं चेत् अन्यमनुजेन निरुक्तं तत् आप्य विभूनां निगले हि अर्पणीयम्
इति युक्तिः तु अनूना । पुनः सः दुर्मतिः तदपि युक्तं न बभाण ।

अर्थ : तब तीसरा बोला कि फिर तो तुम उस मालाको अपने उपायसे
स्वामीके गलेमें ही डाल सकते हो, जो ठीक होगा । किन्तु इन सब बातोंको
दुर्मतिने ठीक नहीं समझा और कहने लगा ॥ ३२ ॥

अन्वय : तत् अभिराध्यं पुरुहं चिन्तयेत् । अहं तत् करोमि येन सहजेन अनेनाः
विभुगले आरोपयेत् । धीमतां धिया अपि किम् असाध्यम् इति भवति ।

युक्तिमेति पुरुषो यदि मुक्तिमश्चितुं स्वयमतीन्द्रियसूक्तिम् ।
तत्किमङ्गमिह नानुविधत्तेऽप्यङ्गनानुकरणप्रतिपत्तेः ॥ ३४ ॥

युक्तिमेतीति । यदि पुरुषः स्वयमतीन्द्रियसूक्तिं मुक्तिमश्चितुं जानाति तदा पुन-
रिह अङ्गनाया अनुकरणस्यानुकूलनस्य प्रतिपत्तेः संस्तेरङ्गं कारणं तत्किं नानुविधत्ते नानु-
जानाति ? अपि तु जानात्येव ॥ ३४ ॥

सन्निनाय स निजं मतिकेन्द्रमुत्सहे च महनीयमहेन्द्रम् ।
योऽर्हतीह सुदृशोऽग्निमसाजमेष एव खलु कञ्चुकिराजः ॥ ३५ ॥

सन्निनायेति । स दुर्मतिनिजं मतिकेन्द्रं सन्निनाय प्रसारयामास यत् किलाहमत्र
महनीयमावरणायं महेन्द्रं नाम उत्सहे सम्भालयामि, तावदेष एव स कञ्चुकिराजो यः
सुदृशः सुलोचनाया अग्निमसाजमप्रगामितामर्हति, इह स्वयंवरे ॥ ३५ ॥

अभ्युपेत्य पुनराह तमेष भो सुमद्र भवतामधिवेशः ।
राजतामतिशयेन च राजराजिरत्र बहुला सखिराज ॥ ३६ ॥
अभ्युपेत्येति । अभ्युपेत्य समीपं गत्वा तं महेन्द्रं पुनरेष दुर्मतिराह, भो सुमद्र, भवतां

अर्थः तो आप लोग भगवान् पुरुदेवको याद करें। मैं वह उपाय कळंगा कि
सुलोचना स्वयं ही स्वामीके गलेमें बरमाला डाल दे। ठीक ही है, बुद्धिमान्के
लिए कौन-सा कार्य कठिन है ? ॥ ३३ ॥

अन्वयः पुरुषः यदि स्वयम् अतीन्द्रियसूक्तिं मुक्तिम् अश्चितुं युक्तिम् एति । अपि
अङ्गनानुकरणप्रतिपत्तेः अङ्गं तत् इह किं न अनुविधत्ते ।

अर्थः जो पुरुष इन्द्रियों द्वारा अगम्य मुक्तिको भी प्राप्त करना जानता है
उसके लिए एक स्त्रीको अनुकूल करना कौन-सी बड़ी बात है ? ॥ ३४ ॥

अन्वयः सः निजं मतिकेन्द्रं सन्निनाय च अहं महनीयमहेन्द्रं उत्सहे । एषः एव
कञ्चुकिराजः खलु यः इह सुदृशः अग्निमसाजम् अर्हति ।

अर्थः उसने सोचा कि मैं उस कञ्चुकी (खोजा) को जाकर समझा दूंगा
जिसका नाम महेन्द्र है और जो सुलोचनाके आगे-आगे रहता है ॥ ३५ ॥

अन्वयः पुनः एषः तम् अभ्युपेत्य आह भो सुमद्र सखिराज भवताम् अधिवेशः अति-
शयेन राजताम् । अत्र राजराजिः बहुला (समायाता) ।

श्रीमतामधिवेशोऽधिवेशनम् अतिशयेन राजतां शोभताम् । हे सखिराज मित्रवर, अत्र स्वयंबरे राक्षां राज्ञिः पङ्क्तिर्बहुला, समायातेति शेषः ॥ ३६ ॥

माधवीप्रकृतिपूर्णमिवौकः कौतुकस्य नगरं खलु लोकः ।

आव्रजत्यपि यतः स्वयमेव श्रीमतां सुमुख किञ्च मुदे वः ॥ ३७ ॥

माधवीति । हे सुमुख, श्रीमतामिव नगरं माधवी मधुसम्बन्धिनी वासन्ती या प्रकृतिः शोभा तथा पूर्णमिव कौतुकस्य विनोदस्य कुसुमसमूहस्य ओकः स्थानं खलु, यतो लोकः स्वयमेव अनायासेनैव आव्रजति समागच्छति, ततो वो युष्माकं मुदे प्रसादाय न भवेत् किम् ? ॥ ३७ ॥

प्रस्तरोच्चयमयात् पृथुसानोः संविवेचनमहो वसुभानोः ।

नैव साहजिकमस्ति यदेषा कर्तुमर्हत् हृदा मृदुलेशा ॥ ३८ ॥

प्रस्तरेति । प्रस्तरोच्चयमयात् पाषाणसमूहरूपात् पृथुसानोः समुन्नतपर्वताद् वसुभानोः प्रसिद्धरत्नस्य संविवेचनं पृथक्करणं साहजिकं नैवास्ति, यत्किलेषा हृदा मृदुलेशा सुकोमल-हृदया कन्या कर्तुमर्हत् शक्ताऽस्तु, अहो इति विस्मये ॥ ३८ ॥

अर्थः यह सोचकर वह दुर्मति महेन्द्रनामक कंचुकीके पास पहुँचा और बोला कि हे भद्र! हे मित्रवर! आप लोगोंका यह अधिवेशन तो बहुत ही सुन्दर है, इसमें बहुतसे राजा लोग शोभित हो रहे हैं ॥ ३६ ॥

अन्वयः हे सुमुख श्रीमतां नगरं माधवीप्रकृतिपूर्णं कौतुकस्य ओकः इव खलु । यतः लोकः अपि स्वयम् एव आव्रजति । (ततः) वः मुदे कि न ।

अर्थः हे सुमुख! आपका नगर वसन्तऋतुके समान विनोदरूप फूलोंसे युक्त हो रहा है। जहाँ लोग स्वयमेव आ-आकर इकट्ठे हो रहे हैं। क्या यह आप लोगोंके लिए प्रसन्नताकी बात नहीं है? ॥ ३७ ॥

अन्वयः अहो! प्रस्तरोच्चयमयात् पृथुसानोः वसुभानोः संविवेचनं न एव साहजिकं अस्ति यत् एषा हृदा मृदुलेशा कर्तुम् अर्हत् ।

अर्थः किन्तु सोचना तो यह है कि सुलोचना तो कोमल हृदयवाली है। उसके लिए पाषाणसमूहरूप उन्नत पर्वतसे प्रसिद्ध नररूपी रत्नको खोज निकालना कोई आसान काम नहीं, जिसे वह कर सके ॥ ३८ ॥

इत्यतः पृथुलराजसमूहात् संलभेत च वरं सुतनूहं ।
चेत्तया स्खलितमत्र तदा किं कर्तुमर्हति भवान्सुविपाकिन् ॥ ३९ ॥

इत्यत इति । इति किल उपयुक्तप्रकारेण अतः पृथुलराजसमूहात् सुकोमला तनूर्यस्याः सा बालिका वरं संलभेत चेति हा खेदवार्ता । खेदत्र तया स्खलितं, तथा हे सुविपाकिन् शुभपरिणामिन् किं कर्तुमर्हति भवान् ? ॥ ३९ ॥

त्वद्विभ्रुर्विभ्रुषु वीक्ष्य वराहं तां ददत्तदुचिताय सदाहंन् ।
किन्तु किं तदिह वृद्धमनेन नैव वेधि खलु वृद्धजनेन ॥ ४० ॥

त्वद्विभ्रुरिति । अहंन् योग्यः समर्थो वा तव विभ्रुस्त्वद्विभ्रुः तव स्वामी विभ्रुषु नृपेषु वराहं वरणीयं नृपं वीक्ष्य तस्या उचितस्तदुचितस्तस्मै कुमारयोग्याय वराय तां सुलोचनां बद्धवितरन्नस्तीति शेषः । किन्तु वृद्धजनेनानेन इह किं वृद्धमवगतं तवहं न वेधि खलु ॥ ४० ॥

एतदुक्तमुपयुज्य तदाथ प्राह कञ्चुकिवरो मतिनाथः ।
इत्यनेन हि भवादृग्भीक्षाऽस्मादृशां भवितुमर्हति भिक्षा ॥ ४१ ॥

एतदुक्तमिति । एतदुक्तमुपयुज्य अस्वाद्य तदा मतिनाथो बुद्धिवादी कञ्चुकिवरः प्राह-

अन्वयः : हे सुविपाकिन् ! सुतनूः इति अतः पृथुलराजसमूहात् च वरं संलभेत हा !
चेत् यदि अत्र तया स्खलितं तदा भवान् किं कर्तुम् अर्हति ।

अर्थः : हे सुविचक्षण ! अफसोस तो यह है कि इतने बड़े भारी राजसमूहसे सुलोचना अपने वरको खोज निकाल पायेगी ? यदि कहीं इसमें वह भूल कर जाय तो आप क्या करेंगे ? ॥ ३९ ॥

अन्वयः : सदा अहंन् त्वद्विभ्रुः विभ्रुषु वराहं वीक्ष्य तदुचिताय तां ददत् (अस्ति) ।
किन्तु तेन वृद्धजनेन इह किं वृद्धम् ? तत् अहं न एव वेधि खलु ।

अर्थः : अच्छा तो यह होता कि तुम्हारा स्वामी स्वयं इन राजाओंसे किसी एकको चुनकर उसके साथ सुलोचनाका विवाह कर देता; क्योंकि वह ऐसा करनेमें पूर्ण समर्थ था । किंतु न जाने उस वृद्ध पुरुषने ऐसा करनेमें क्या रहस्य सोचा होगा ? ॥ ४० ॥

अन्वयः : एतत् उक्तम् उपयुज्य अथ तदा मतिनाथः प्राह । इति अनेन भवादृग्भीक्षा हि अस्मादृशां भिक्षा भवितुम् अर्हति ।

अर्थः : दुर्मतिका वचन सुनकर बुद्धिवादी वह कंचुकी इस प्रकार समुचित

इत्यनेन भवदुष्केन, प्राप्तमिति श्लेषः । भवावशामनीक्षा बाञ्छा अस्मावुशां भिक्षा भवितु-
मर्हति । भवतां यावृशीच्छा तथा करोमीत्यर्थः ॥ ४१ ॥

भाग्यवल्लिफलमेतदमुष्या अस्मदीयकरकार्यमनु स्यात् ।

या किलोपवनरक्षणतातिर्मालिहस्ततल एव विभाति ॥ ४२ ॥

भाग्येति । अमुष्या बालिकाया भाग्यमेव वल्लिलता तस्याः फलमेतवस्मदीयकरस्य
कार्यमनु सवुशां स्याद्भवेत् । अत्र वृष्टान्तः—या किलोपवनस्य रक्षणतातिः संरक्षणपरम्परा
सा मालिनो मालाकारस्य हस्ततल एव विभाति । 'सावुश्ये लक्षणेष्यन्' इति विद्व-
लोचनः ॥ ४२ ॥

हेऽपयोगगहनोदधिनावश्चित्तवृत्तिरपि सम्प्रति का वः ।

कस्त्वदीशदुहितुर्भुवि योग्यः केन सन्मणिरसावुपभोग्यः ॥ ४३ ॥

हेऽपयोगेति । हे अपयोगो दुरूपयोगः स एव गहनं दुःखमेवोदधिः समुद्रस्तस्य नावो
वो युष्माकं चित्तवृत्तिविचाराप्यारपि सम्प्रति का, अस्यां भुवि त्वदीशदुहितुः अकम्पनसुताया
योग्यः कः ? केनासौ सन्मणिरुपभोग्यः ? ॥ ४३ ॥

इत्यमुष्य विनियोगमुपेतः कञ्चुकी समनुकूलितचेतः ।

प्राह चक्रिसुत एव विशेषस्तत्समो भवतु को नरवेशः ॥ ४४ ॥

सुन्दर वचन बोला : 'तो फिर आपकी जैसी इच्छा हो, वैसा ही हम करेंगे ।
कहिये, आप क्या चाहते हैं ?' ॥ ४१ ॥

अन्वयः । अमुष्याः एतत् भाग्यवल्लिफलम् अस्मदीयकरकार्यम् अनु स्यात् । या किल
उपवनरक्षणतातिः (सा) मालिहस्ततले एव विभाति ।

अर्थः । उस कन्याके भाग्यरूपी लताका फल तो मेरे ही हाथमें है, जैसे उप-
वनकी रक्षा मालीके ही हाथ होती है ॥ ४२ ॥

अन्वयः । हे अपयोगगहनोदधिनावः ! सम्प्रति वः चित्तवृत्तिः अपि का ? भुवि त्वदीश-
दुहितुः योग्यः कः ? असौ सन्मणिः केन उपभोग्यः ।

अर्थः । तब वह दुर्मेति बोला : 'हे दुरूपयोगरूपी गहन समुद्रमें नावका काम
करनेवाले ! सुनिये । आप अपने मनकी बात बतलाइये कि इनमें आपके
स्वामीकी कन्याका वर होनेयोग्य कौन है ? यह मणि किसके उपभोगयोग्य
है ?' ॥ ४३ ॥

अन्वयः । इति अमुष्य विनियोगम् उपेतः कञ्चुकी समनुकूलितचेतः प्राह, चक्रिसुतः
एव विशेषः । तत्समः नरवेशः कः भवतु ।

इत्यमुष्येति । इत्युपयुक्तममुष्य दुर्मतेः विनियोगं प्रथममुपेतः कञ्चुकी समनुकूलितं भवति वेतोऽन्तःकरणं येन तत्सावुग् यथा स्यात्तथा प्राह उक्तवान्—चक्रिभुक्त एष विश्वोऽज्ज, तत्समो नरवेशो मर्त्यशरीरः को भवतु, न कोऽप्रीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

इत्यवेत्ये रविना निजगाद सत्तमोऽस्ति भवतामभिवादः ।

सन्तु दीर्घजनुषोऽत्र भवन्तः पूर्यन्तु कुशलं भगवन्तः ॥ ४५ ॥

इत्यवेत्येति । रवेः अर्ककीर्तनां पुरुष इत्यवेत्ये इति ज्ञात्वा निजगाद उवाच— भवतामभिवावो वार्तालापः सत्तमः श्रेष्ठोऽस्ति । अत्र भवन्तः पूर्या दीर्घजनुषो दीर्घजीविनः सन्तु । भगवन्त ईश्वराः कुशलं पूर्यन्तु ॥ ४५ ॥

एवमत्र पुनरादिसुतोऽपि तोषमेष्यति दुराग्रहलोपी ।

दापयामि भवते परितोषं सज्जनाभयमितः कुरु कोषम् ॥ ४६ ॥

एवमत्रेति । एवं चेवत्र पुनरादिदेवस्य सुतो भरतसत्तमादपि यो दुराग्रहलोपी दुष्टताया अपहारकः स तोषमेष्यति । हे सज्जन, तथा कृते सति भवते परितोषं सन्तोषदायकं धनं दापयामि, इतस्तेन कोषमक्षयं कुरु ॥ ४६ ॥

अर्थः इस प्रकारके प्रश्नपर वह कंचुकी दुर्मतिके मनको अनुकूल करते हुए बोला : 'मुझे तो इन सबमें चक्रवर्तिके पुत्र अर्ककीर्ति ही योग्य दीखते हैं, उनके समान यहाँ दूसरा कौन मानव है ? ॥ ४४ ॥

अन्वयः रविना इति अवेत्ये निजगाद । भवताम् अभिवादः सत्तमः अस्ति । अत्र-भवन्तः दीर्घजनुषः सन्तु । भगवन्तः कुशलं पूर्यन्तु ।

अर्थः यह बात सुनकर अर्ककीर्तिका व्यक्ति दुर्मति बोला कि आपकी बात-चीत बड़ी सुन्दर है । आप चिरंजीव रहें, भगवान् आपकी कुशल करें ॥ ४५ ॥

अन्वयः हे सज्जन एवम् (अस्ति), तथा दुराग्रहलोपी आदिसुतः अपि तोषम् एष्यति । भवते परितोषं दापयामि । इतः कोषम् अक्षयं कुरु ।

अर्थः हे सज्जन, यदि ऐसी बात है तो दुष्टताके अपहारक आदिदेवके पुत्र चक्रवर्ती भरत भी आपपर बहुत प्रसन्न होंगे । मैं आपको बहुत पुरस्कार भी दिलाऊँगा, जिससे आप अपने खजानेको अटूट कर सकें ॥ ४६ ॥

फुल्लदानन इतोऽभिजगाम यस्य दुर्मतिरितीह च नाम ।

सानुकूल इव भाग्यवितस्तिस्तद्भविष्यति यदिच्छित्तमस्ति ॥ ४७ ॥

फुल्लेति । दुर्मतिनामा पुत्रो मम भाग्यवितस्तिः भाग्यविस्तारः सानुकूल इव प्रतीयते, यन्मम इच्छित्तमभिलषितं तदेव भविष्यतीति मत्वा फुल्लदाननो हर्षविकसितमुखः सन्नितोऽभिजगाम यथौ ॥ ४७ ॥

पृष्ठतः स्मरति कञ्चुकि आर्यः कीदृगस्ति मनुजोऽयमनार्यः ।

कस्य को वशकृदस्ति विचार्य सौहृदं तु सुहृदामथ कार्यम् ॥ ४८ ॥

पृष्ठत इति । कञ्चुकि आर्यः पृष्ठतः पश्चादयं मनुजः कीदृगनार्योऽयमोऽस्तीति स्मरति । कः कस्य वशकृदस्ति, इति विचार्य अथ सुहृदां मित्राणां सौहृदं तु कार्यमेव ॥ ४८ ॥

प्रत्युपेत्यं स जगौ रविमेवं फुल्लदास्यकुसुमः सकृदेव ।

तद्भविष्यति यदेव मुदेव ईशिता तु जगतां पुरुदेवः ॥ ४९ ॥

प्रत्युपेत्येति । फुल्लदास्यकुसुमो विकसितमुखपुण्यः स कञ्चुकिः सकृदेव रविमर्ककीर्तिं प्रत्युपेत्य एवं जगौ उवाच-यदेव वो युष्माकं मुदे हर्षाय तदेव भविष्यति, जगतामीशिता तु पुरुदेव एवास्ति ॥ ४९ ॥

अन्वयः : यस्य दुर्मतिः इति इह च नाम, सः भाग्यवितस्तिः सानुकूलः इव यत् इच्छित्तम् अस्ति तद् भविष्यति एवं फुल्लदाननः इतः अभिजगाम ।

अर्थः : इसपर वह दुर्मति यह सोचने लगा कि भाग्य अनुकूल है, ऐसा लगता है । वही कार्य होता दीखता है, जिसे हम चाहते हैं । इस तरह प्रसन्नमुख होकर वह वहाँसे चला गया ॥ ४७ ॥

अन्वयः : कञ्चुकिः आर्यः पृष्ठतः स्मरति यत् अयं मनुजः कीदृग् अनार्यः अस्ति । कः कस्य वशकृद् अस्ति इति विचार्य अथ सुहृदां सौहृदं तु कार्यम् (एव) ।

अर्थः : पीछेसे उस महेन्द्र कंचुकीने विचार किया कि यह कैसा अनार्य मनुष्य है । सोचनेकी बात है कि क्या कोई किसीके वशमें है ? किन्तु आपसमें मित्रोंके साथ सभ्यतासे व्यवहार करना ही मनुष्यका काम है ॥ ४८ ॥

अन्वयः : फुल्लदास्यकुसुमः सः सकृद् एव रविं प्रत्युपेत्य एवं जगौ यत् एव वः मुदे तत् एव भविष्यति । जगतां ईशिता तु पुरुदेवः ।

अर्थः : उधर वह दुर्मति अर्ककीर्तिके पास जाकर प्रसन्नतापूर्वक बोला कि

इत्यनेन वचसा हृदि मोदमप्युपेत्य गदितं च वचोऽदः ।

कौतुकेन भरतेशसुतस्यैवं परस्परमनेकसदस्यैः ॥ ५० ॥

इत्यनेनेति । इत्यनेन कुर्मतिगदितेन वचसा हृदि निजनिजान्तरङ्गे मोदं हर्षमपेत्य लब्ध्वा भरतेशसुतस्य अर्ककीर्तः अनेकसदस्यैः कतिचित्सभासदैः कौतुकेनैव अदो निम्न-
लिखितं वचः परस्परं गदितम् । च पावपूर्तो ॥ ५० ॥

केनचिद् गदितमस्मदधीशः स्यादहो नववधूसमयी सः ।

मोदकान्यपि तदा महदस्मद्भाग्यमस्ति कुतकमलमस्म ॥ ५१ ॥

केनचिदिति । तत्र केनचिद् गदितम्—अहो किलास्मदधीशः स्वामी स नववधूसमयी सः स्यात् । अपि च मोदकानि लड्डुकानि च, तदाऽस्मद्भाग्यं कृतं कमलस्य पापस्य भस्म येन तन्महत् प्रशंसनीयमस्तीति ॥ ५१ ॥

इत्थमुक्तवति तत्र परस्मिन्नाह कोऽपि मदनोदयरश्मिः ।

केवलं न भविता मृदुभुक्तिः सम्भविष्यति च गीतनियुक्तिः ॥ ५२ ॥

येन कर्णपथतो हृदुदारमेत्य पूरयति सोऽमृतसारः ।

भूरिशः सरसहासविलास-संयुतोऽभवदसाविव रासः ॥ ५३ ॥

जगत्के ईश तो भगवान् ऋषभदेव ही हैं । बाकी होगा वही, जो आप लोगोंको इष्ट है ॥ ४९ ॥

अन्वयः : इति अनेन वचसा अपि हृदि मोदम् उपेत्य च भरतेशसुतस्य अनेकसदस्यैः कौतुकेन एवम् अदः वचः गदितम् ।

अर्थः : इस प्रकारके वचनसे सब लोग अपने-अपने मनमें प्रसन्न होकर उस अर्ककीर्तिके अनेक सभासदोंने आपसमें निम्नलिखित कानाफूसी की ॥ ५० ॥

अन्वयः : केनचित् गदितम् अहो ! अस्मदधीशः सः नववधूसमयी स्यात् तदा मोदकानि अपि अस्मन्म्यम् इति अस्मद्भाग्यं कुतकमलमस्म महत् अस्ति ।

अर्थः : उनमें से कोई बोला : 'अहो हमारे प्रभु नववधूके स्वामी बनेंगे तो हम लोगोंको खानेके लिए लड्डू मिलेंगे । यह हमारा वह प्रशंसनीय सौभाग्य है, जिसने सारे पापोंको भस्म कर डाला है' ॥ ५१ ॥

अन्वयः : इत्थं परस्मिन् उक्तवति तत्र कः अपि मदनोदयरश्मिः आह केवलं मृदु-
भुक्तिः न भविता, च गीतनियुक्तिः सम्भविष्यति । येन कर्णपथतः एत्य सः अमृतसारः उदारं हृत् पूरयति । इति भूरिशः सरसहाससंयुतः अहो रासः इव अभवत् ।

इत्यभिहितं । इत्यनुक्तप्रकारेण परस्मिन् कस्मिन्नप्युच्यते सति तत्र कोऽप्यपरो भवतो-
दयस्य प्रसन्नभावस्य रश्मिः संस्कारो यस्य स आह—केवलं मृदुभुक्तिर्मौक्तिकास्वादनमेव न
अभिहितं । किन्तु सार्धं गीतानां नियुक्तिरपि सम्भविष्यति, येन कर्णयोः पद्यतो मार्गस्य
उदारं हृदयमेत्येव गत्या स प्रसिद्धोऽमृतस्य सारो निरंतरस्तत्पूरयति, एवं प्रकारो भूरिशो-
ऽमृत्यः सरसहासबिलासेन संयुतो रासोऽभवत् ॥ ५२-५३ ॥

निर्मलाम्बरवती मृदुतारा स्फीतचन्द्रवदनीयमुदारा ।

द्रष्टुमाप हि शरज्जनिका वा प्रस्फुरज्जलजवत्पदभावा ॥ ५४ ॥

निर्मलेति । तं द्रष्टुं हि किल जनीव जनिका वधू वा यथा शरवतुराप आजगाम ।
कीदृशी, स्वच्छमम्बरं गगनम्, पक्षे वस्त्रं यस्याः सा । मृदुघो मधुरास्तारा नक्षत्राणि
यस्यां सा, पक्षे मूढू तारे बुक्कनीनिके यस्याः सा । स्फीतः प्रशस्तशङ्कर एव बदनं मुखं
यस्याः सा, पक्षे स्फीतचन्द्रवदहनं यस्याः सा, उदारा प्रसन्नवादिनी, प्रस्फुरन्ति विकसन्ति
यानि जलजानि कमलानि तद्वत्तां पदानां स्थानानां जलाशयानां भावो यस्यां सा, पक्षे
विकसितकमलतुल्यचरणवती ॥ ५४ ॥

दर्शयत्यपि निजं पुलिनं तु वारिपूरवरमार्दववीर्या ।

आपगाऽपगतलज्जमिवाङ्गं सङ्गमान्तरवती युवतिर्या ॥ ५५ ॥

दर्शयतीति । शरजापगा नदी वारिपूरस्य जलप्रवाहस्य वरं मार्दवमनौदृत्यमेव वीर्यं

एकके ऐसा कहनेपर दूसरा प्रसन्न होकर बोला : 'लड्डू ही नहीं मिलेंगे,
अपितु गीत भी सुननेको मिलेंगे, जिसेसे कानोंके मार्गसे होकर उदार हृदय-
में अमृतका सार वह भर दे।' इस प्रकार अनेक प्रकारका हास्य-विनोदभरा
महोत्सव ही चल पड़ा ॥ ५२-५३ ॥

अन्वयः (तम्) द्रष्टुं हि जनिका वा प्रस्फुरज्जलजवत्पदभावा निर्मलाम्बरवती
मृदुतारा स्फीतचन्द्रवदनी उदारा इयं शरद् आप ।

अर्थः इस हर्ष-विनोदको देखनेके लिए ही मानो शरद्वृत्तुरूपी नायिका
आ गयी, जिसके चरण कमलके समान मनोहर थे । निर्मल आकाश ही जिसका
वस्त्र था । चमकते हुए तारे ही जिसके नेत्र थे तथा विकसित चन्द्रमा ही जिसका
मुख था । वह देखनेमें बड़ी उदार थी ॥ ५४ ॥

अन्वयः (यत्र) वारिपूरवरमार्दववीर्या या आपगा निजं पुलिनम् अपि सङ्गमा-
न्तरवती युवतिः अपगतलज्जम् अङ्गम् इव दर्शयति ।

जीवनशक्तित्वस्याः सा, तथासती तु पुननिजं पुलिनं तदभावं दर्शयति प्रकटयति । अपि यथा, अन्वयः सङ्गम इति सङ्गमान्तरं द्वितीयसङ्गमोऽस्या अस्तीति सङ्गमान्तरवती युवति-रपगतलज्जं निःसङ्कोचं निजमङ्गमुत्सङ्गमिष दर्शयतीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

वारिजे कमलिनीमलिनागो भूरि चुम्बतितरां धृतरागः ।

दीर्घकालकलितामिव रामामानने सपदि कामुकनामा ॥ ५६ ॥

वारिज इति । धृतरागोऽनुरागवान् अलिर्भ्रमर एव नागः अष्टमूङ्गः कमलिनीं मलिनीं वारिजे पङ्कजे भूरि बारंवारं चुम्बतितरां सपदि साम्प्रतं शरत्काले, इष यथा दीर्घकालात् चिरात् कलितामुपलब्धां रामां कामुकनामा कानीपुष्य आनने चुम्बतितरां तथा ॥ ५६ ॥

पक्वबालसहिता शरदेषा शालिकालिभिरुपाद्रियते वा ।

याऽऽपदन्तवचना जरतीवाऽऽरादघावृतपयोधरसेवा ॥ ५७ ॥

पक्वबालेति । एषा शरत्, शालिकानां कृषकाणाम् आलिभिः पङ्क्तिभिर्जरतीव वृद्धेव उपाद्रियते स्वीक्रियते, यत आराच्छीघ्रमेव अघेन पतनेनाभावेन वा आघृता पयोधराणां घेषानां, पयोधरयोः स्तनयोर्वा सेवा यस्याः सा, पक्वैर्बालैः केशैः सहिता वृद्धा, पक्वैर्बालैः धान्यपणैर्वा सहिता शरत् ॥ ५७ ॥

अर्थः इस शरदृच्छतुमें नीचे बहनेवाली नदी लज्जारहित होकर अपना पुलिन उसी प्रकार प्रकट कर दिया करती है, जिस प्रकार द्वितीयादि संगमवाली नायिका अपना गुह्य अंग अपने आप प्रकट कर देती है ॥ ५५ ॥

अन्वयः सपदि धृतरागः अलिनागः कामुकनामा दीर्घकालकलितां रामाम् आनने इव कमलिनीं वारिजे भूरि चुम्बतितराम् ।

अर्थः जैसे कामुक व्यक्ति दीर्घकालसे प्राप्त अपनी स्त्रीके मुखको बार-बार चूमता है, वैसे ही शरदृच्छतुमें भीरा कमलमें कमलिनीका बार-बार चुम्बन करता है ॥ ५६ ॥

अन्वयः वा जरती इव एषा शरत् अपदन्तवचना आरात् अघावृतपयोधरसेवा पक्वबालसहिता शालिकालिभिः उपाद्रियते ।

अर्थः यह शरदृ वृद्धा स्त्रीके समान किसानोंकी पंक्तियोंद्वारा सादर स्वीकृत की जाती है । वृद्धा स्त्रीके दाँत नहीं होते, इसी तरह शरदृच्छतुमें भी लोगोंको आपत्तिका नाम नहीं रहता । वृद्धा स्त्रीके पयोधर (कुच) भ्रष्ट हो जाते हैं

भूरिधान्यहितवृत्तिमती तन्निर्जरत्वमधिगन्तुमपीतः ।

संविकाशयति वा जडजातमप्युदर्कमनुयात्यथवाप्तः ॥ ५८ ॥

भूरिधान्येति । इयं शरत् तत्प्रसिद्धं निर्जरत्वं जलरहितत्वं देवत्वं वाऽधिगन्तुं स्वीकर्तुमपि पुनरितो भूरिधान्यस्य त्रिपुलास्य हिते वृत्तिमती, पक्षे भूरिधा अनेकप्रकारेण अन्येषां हिते वृत्तिमती वा । जडजातं डलघोरभेदात् जलजातं कमलं, पक्षे जडजातं जडस्य जलस्य जातं पुत्रमपि संविकाशयति प्रसन्नो करोति । अथवा उदर्कमुद्धतं सन्तापकरं सूर्यं भाविबृत्तास्तत्र अनुयाति ॥ ५८ ॥

नीरमुज्ज्वलजलोद्भवनिष्ठं प्रोत्कसत्तममरालविशिष्टम् ।

सोमशोभिनमसो भयुतस्य तुल्यतामनुदधाति हि तस्य ॥ ५९ ॥

नीरमिति । शरदि उज्ज्वलविकाशिभिः जलोद्भवैः कमलेनिष्ठं युक्तं तथा प्रोत्कसत्तमेन परमप्रसक्तियुक्तेन मरालेन हंसेन विशिष्टं नीरं सरोवरजलं तत् तस्य, भेर्नक्षत्रैर्युतस्य तथा सोमेन चन्द्रेण शोभा यस्य तत्तावुग् यन्मसो गगनं तस्य तुल्यतां समतामनुदधाति, हीति निश्चये । 'उज्ज्वलो वाच्यबहीसे परिष्यक्तविकाशिषु' इति विश्वलोचनः ॥ ५९ ॥

वेसे ही शरद्ऋतुमें मेघ नहीं रहते । वृद्धा स्त्रीके बाल (केश) पक जाते हैं तो शरद्ऋतुमें धान्यकी बालें भी पक जाती हैं ॥ ५७ ॥

अन्वयः : (इयं) शरत् तत् निर्जरत्वम् अधिगन्तुम् अपि इतः भूरिधान्यहितवृत्ति-
मती । वा अतः या जडजातम् अपि संविकाशयति अपि । अथवा उदर्कम् अनुयाति ।

अर्थः : यह शरद् किसी भली स्त्रीकी तरह है जो निर्जरपन (देवतापन) प्राप्त करनेके लिए अनेक प्रकारोंसे औरोंका भला करनेमें लगी रहती है । शरद्ऋतु भी निर्जरपन (जलरहितता) प्राप्त करती हुई अनेक प्रकारके धान्योंकी संपत्ति देनेवाली है । भली स्त्री मूल्यके पुत्रको भी समझाकर ठीक मार्गपर ले आती है तो शरद्ऋतु कमलको विकसित करती है । भली स्त्री भविष्यत्-सौभाग्यवृत्तान्तको प्राप्त करती है, तो शरद्ऋतु भी प्रचण्ड सूर्यको धारण करती है । श्लिष्ट पदोंसे ये दोनों अर्थ निकलते हैं ॥ ५८ ॥

अन्वयः : शरदि उज्ज्वलजलोद्भवनिष्ठं प्रोत्कसत्तममरालविशिष्टं नीरं तस्य भयुतस्य सोमशोभिनमसः तुल्यताम् अनुदधाति हि ।

अर्थः : इस शरद्ऋतुमें सरोवरका जल विकसित कमलोंसे युक्त और प्रसन्न शुभ्र हँसपक्षीसे युक्त हो जाता है । इसलिए निश्चय ही वह नक्षत्रोंसे युक्त चमकते हुए चन्द्रमावाले आकाशकी समानता करने लगता है ॥ ५९ ॥

शीतरश्मिरिह तां रुचिमाप यां पुरा नहि कदाचिदवाप ।

इत्यतः पुलकितेव तमिस्राऽभ्याप पुष्टतरतां च भुवि स्नाक् ॥ ६० ॥

शीतरश्मिरिति । शीतरश्मिश्चन्द्रो रात्रौ यां रश्मिं शोभामनुरागि च पुरा कदाचिदपि न ह्याप तां रश्मिमिह शरवि प्राप्तवानिति वर्तमानार्थं भूतकालक्रिया, अव्यक्तकारणत्वात् । इत्यतः कारणात् पुलकिता बिकाशिनक्षत्रं रोमाञ्चितेव किल तमिस्रा रात्रिः पुष्टतरतां पूर्वकालापेक्षया सम्प्रति स्थूलतामभ्यवाप इव इत्युत्प्रेक्षा ॥ ६० ॥

वीक्ष्य लोकमधिधान्यधनेशमाप तापमधुनात्र दिनेशः ।

तेन सोऽस्य लघिमापि परेषामुन्नतेरसहनात् स्वयमेवः ॥ ६१ ॥

वीक्ष्येति । अत्रास्मिंस्लोके लोकं जनसाधारणमधिधान्यधनेशं विशेषधनधान्याधिकारिणं वीक्ष्य दिनेशः सूर्यस्तापमाप सन्तप्तोऽभूत्, तेन कारणेनास्य एवः स एव प्रसिद्धो लघिमा स्वल्पीभावोऽपि परेषामुन्नतेरसहनात् स्वयमेव जात इति ॥ ६१ ॥

कन्यकां व्रजति भोक्तुमिहैष सन्निरपत्य जडजेषु दिनेशः ।

अङ्गविश्वपथदर्शक एष दुष्प्रयोगबलसंस्मृतये वः ॥ ६२ ॥

कन्यकामिति । हे अङ्ग, विश्वस्य संसारस्य पथप्रदर्शको मार्गनिर्देशक एष दिनेशो

अन्वयः : शीतरश्मिः यां रश्मिं पुरा कदाचित् नहि आप, ताम् इह आप । इति अतः पुलकिता इव तमिस्रा भुवि स्नाक् पुष्टतरताम् अभ्याप ।

अर्थः : चन्द्रमा भी इस ऋतुमें वैसी कांति प्राप्त कर लेता है, जैसी आजतक उसने कभी नहीं पायी । मानो इसी खुशीसे इस शरदऋतुमें पृथ्वीपर रात्रि भी पुलकित हो तेजीसे पुष्टतर (लम्बी) बन जाती है ॥ ६० ॥

अन्वयः : अत्र अधुना एषः दिनेशः लोकम् अधिधान्यधनेशं वीक्ष्य तापम् आप । तेन अस्य सा लघिमा अपि परेषाम् उन्नतेः असहनात् स्वयम् एव भवति ।

अर्थः : (सर्दीमें) सूर्य लघु क्यों हो जाता है, इसका रहस्य बतलाते हुए कहते हैं कि वह शरतुमें लोगोंको धन-धान्यसे संपन्न देख जलने लगता है (पहलेसे अधिक तापयुक्त हो जाता है) । इसी ईर्ष्यालुता अर्थात् दूसरेकी उन्नति न सहनेके कारण ही वह लघु बन जाता है ॥ ६१ ॥

अन्वयः : हे अङ्ग विश्वपथदर्शकः एषः दिनेशः इह जडजेषु सन्निरपत्य कन्यकां भोक्तुं व्रजति । एषः वः दुष्प्रयोगबलसंस्मृतये (बलम्) ।

अवशेषु कमलेशु तथा भूर्वापुत्रेषु सन्निपत्य अभियुज्य कन्यकां वृष्टराशिं पुत्रीं वा भोक्तुं
शक्यति, इति को मुष्मार्कं दुष्प्रयोगस्य दुष्टसङ्गस्य तद्वत्त्वं दुष्प्रभावस्तस्य संस्मृतौ स्मरणात्
अलमस्तीति शेषः । दुःसंसर्गो भूतामपि दुष्प्रयोगकृद् भवतीति भावः ॥ ६२ ॥

भैरवश्यमपि यत्र नमस्तु भैरवस्य धरणीतलमस्तु ।

वाहनैः प्रमुदितैस्ततमेतत् कं निशासु कुमुदैः समवेतम् ॥ ६३ ॥

भैरवश्यमिति । यत्र शरदि निशासु नमस्तु अवश्यमपि प्रमुदितैः निर्मलैर्भैः महाभ्रै-
स्ततमस्तु भवतु, धरणीतलमिवं प्रमुदितैः कामोल्लसितैर्वाहनैः अश्रावितस्ततमस्तु, तथैतत्
कं जलं प्रमुदितैः विकसितैः कुमुदैः कैरवैः समवेतमस्तु ॥ ६३ ॥

स्वर्गतोऽपि समुपेत्य धरायामन्नमसि यदि पूर्वजमाया ।

वक्तुमाशु शरदो महिमानमस्तु किं वचनमत्र तदा नः ॥ ६४ ॥

स्वर्गतोऽपीति । शरदतोः प्रारम्भे, आश्विनकृष्णपक्षे पूर्वजानां प्रीत्यर्थमास्ति कजनैः
श्राद्धानि विधीयन्ते, तदुपलक्ष्येवं वर्ण्यते । यदि पूर्वजानां पितॄणां माया सूक्ष्मवेहप्रपन्नः
स्वर्गतोऽपि धरायां समुपेत्य अन्नमसि भक्षयति, तदा अत्रास्त्यर्तोः महिमानमाशु पूर्णतया
वक्तुमस्मार्कं किं वचनमस्तु, न किमपीत्यर्थः । अब्भुतः शब्दस्य महिमेति भावः ॥ ६४ ॥

अर्थः हे अङ्ग, विश्वका पथप्रदर्शक यह सूर्य भी शरदऋतुके समय कमलरूपी
मूर्खपुत्रों (जलज = जडज) की कुसंगति पाकर छठी राशिरूप कन्याकी भोगनेके
लिए तत्पर हो जाता है । सो आप लोगोंको दुष्टसंगतिका दुष्प्रभाव याद
दिलानेके लिए वही पर्याप्त है ॥ ६२ ॥

अन्वयः यत्र निशासु नभः तु प्रमुदितैः भैः अवश्यम् अपि ततम् अस्तु । धरणीतलं
प्रमुदितैः भैरवस्य वाहनैः ततम् अस्तु । एतत् कं च प्रमुदितैः कुमुदैः समवेतम् अस्तु ।

अर्थः शरदऋतुमें रात्रिमें भलीभाँति उदित तारोंसे निश्चय ही आकाश
और प्रमोदको प्राप्त होता है । भूतल कामोल्लसित भैरवके वाहनों अर्थात् कुत्तों-
से विस्तृत हो जाता है तथा यह सरोवर-जल भी रात्रिविकाशी कमलोंसे युक्त
हो जाता है ॥ ६३ ॥

अन्वयः यदि पूर्वजमाया स्वर्गतः अपि धरायाम् समुपेत्य अन्नम् असि, तदा अत्र
शरदः महिमानम् आशु वक्तुम् नः वचनं किम् अस्तु ।

अर्थः लोकप्रासिद्ध श्राद्धपक्षको लक्ष्यकर कवि कहते हैं कि इस शरद-
ऋतुकी हम विशेष क्या प्रशंसा करें, जब कि स्वर्गसे पूर्वज (पितर) लोगों-
की सूक्ष्मवेहें भी यहाँ आकर अन्न ग्रहण करती हैं ॥ ६४ ॥

आश्विनोपलपनेन हि निष्ठा कार्तिकाभितिरितोऽवशिष्टा ।

कौशरस्य समुपेत्य शुचित्वं शारदोदयरथेऽस्तु कवित्वम् ॥ ६५ ॥

आश्विनेति । यत्राशु शीघ्रमेव, इनस्य परमात्मन उपलपनेन स्मरणेन निष्ठा भङ्गा जायते । यद्वा आश्विनमासस्य उपलपनेन नाम्ना निष्ठा प्रारम्भो भवति । ततः पुनरितः परमात्मस्मरणावतिकाया दुःखस्याभितिः प्राप्तिः काऽवशिष्टाऽस्तु ? न कापीत्यर्थः । तथा कार्तिकमासस्याभितिः अवशिष्टाऽस्यां, कौशर (ल) स्य कुशलभावस्य शुचित्वं निर्बोधत्वं समुपेत्य शारदायाः सरस्वत्या जिनवाण्या उदयरथे महिम्नि कवित्वमस्तु । यद्वा कौ पृथिव्यां शारस्य जलस्य शुचित्वं निर्मलत्वं समुपेत्य शारत्सम्बन्धिनः शारदस्य उदयस्य रथे वर्णने पुनः कवित्वमस्तु ॥ ६५ ॥

भरूपकरणायाथ वायसस्थितिहेतवे ।

अस्यां समानभावेन यतिवाचीव चान्वयः ॥ ६६ ॥

भरूपेति । अस्यां शरदि भानां नक्षत्राणां रूपकरणाथ रूपोद्योतनाय तथा वायसस्य काकस्य स्थितिहेतवे अन्नप्रदानाय समानभावेन समादरेण यतिवाचीव मुनिवचन इव, यथा मुनीनां कथने भरुणा सुवर्णेन निमित्तमूपकरणं मुकुटादि तस्मै वा । अथवा वायसस्थिति-

अन्वयः : इतः आशु इनोपलपनेन निष्ठा (ततः पुनः इतः) अतिकाभितिः का अवशिष्टा । कौशरस्य शुचित्वं समुपेत्य शारदोदयरथे कवित्वम् अस्तु ।

अर्थः : जिस शरदकालका प्रारम्भ आश्विनमाससे होता है और समाप्ति कार्तिकमासका आश्रय लेकर होती है, उस शरदकालके उदयके विषयमें पृथ्वी-पर होनेवाले जलके निर्मलपनको लेकर कविकी कविता चल पड़ती है ।

दूसरा अर्थ : शीघ्र ही भगवान्‌का नाम याद करनेसे जहाँ श्रद्धा अभिव्यक्त होती है, वहाँ किसी भी प्रकारकी पीड़ा होनेका कौन-सा अवसर शेष रह जाता है ? जहाँ पांडित्यका पवित्रपन प्राप्तकर शारदा (जिनवाणी) के प्रभावका वर्णन करनेमें कविकी कविता चलती है, ऐसी यह शरदऋतु है ॥ ६५ ॥

अन्वयः : अथ अस्यां, भरूपकरणाथ वायसस्थितिहेतवे समानभावेन यतिवाचि इव अन्वयः (भवति) ।

अर्थः : इस शरदऋतुमें नक्षत्रोंके रूपोद्योतनार्थ तथा कौओंके लिए समान भावसे यति-वचनोंके समान व्यवस्था होती है । जैसे यतियोंके वचनमें सुवर्णके

हेतवे लोहसत्ताहेतुर्वस्य सः कदाहादिः, तस्मै समानभावेन तुल्यत्वेन अन्वयो विचारो भवति ॥ ६६ ॥

हलिजनो बहुधान्यगुणार्जने मतिमुपैति च विप्लवलोऽवनेः ।

व्रजति वेदमतीत्य पुनर्वचः शिखिजनोऽन्यत एव तथा स च ॥ ६७ ॥

हलिजन इति । अवनेः पृथिव्याः विप्लवः क्षोभकरो हलिजनः कृषीबलो बहुधान्यस्य सुवर्गादेर्यो गुणः समूहस्तस्य अर्जने संप्रहणे मतिमुपैति । शिखिजनो मयूरवर्गः पुनर्वचोऽतीत्य त्यक्त्वाऽन्यत एव स्वच्छिन्मोगतो व्रजति । द्वितीयोऽर्थः—हलि (रि) जनो मार्गादि-मार्जनकरो जनो बहुधाऽनेकप्रकारेण अन्येषां विप्रावीनां ये गुणा अध्यापनाद्यस्तेषा-मर्जने मतिमुपैति । अवनेः मूढेरथात् प्रजाया विप्लवलो विप्लवकरो भवन्, तथा शिखिजनो हिन्युलोको यः कश्चित् स च वेदवेतन्नाम शास्त्रमतीत्य समुपेक्षाम्यत एव व्रजति ॥ ६७ ॥

स्वर्गोदारमये क्षणं सुमनसामीशप्रसिद्धादरं

यत्रोद्दामसुधाकरोद्गमविधिः सस्वप्रतिष्ठाक्षमः ।

वर्तेतापि पुनीतसारमधुरा पद्मालयानां तति-

स्तिष्ठन्ती स्वयमायता नवनवारम्भाप्यमन्दस्थितिः ॥ ६८ ॥

गहनेके साथ और लोहेकी चीजका समान आदर होता है । ठीक इसी तरह इस शरदऋतुमें नक्षत्रोंको कांतिमान् बनानेके साथ, कौओंके लिए भी मिष्टान्न भोजन दिया जाता है ॥ ६६ ॥

अन्वयः इह अवनेः विप्लवः हलिजनः बहुधान्यगुणार्जने मतिम् उपैति । च पुनः शिखिजनः पुनः वेदं वचः अतीत्य तथा स च अन्यतः एव व्रजति ।

अर्थः इस शरदऋतुमें हलिजन (किसान और चांडाल) तो बहुधान्य-गुणका अर्जन करते हैं, अर्थात् किसान अनाज इकट्ठा करते हैं और ये चांडाल ब्राह्मण आदिके गुणोंको प्राप्त करनेकी चेष्टा करते हैं । वर्तमानमें ब्राह्मण लोग वेदवचनको छोड़कर यद्वा-तद्वा प्रवृत्ति करते हैं और शरदऋतुमें मयूर-गण बोलना बंद कर देते हैं ॥ ६७ ॥

अन्वयः इमं क्षणं स्वर्गोदारम् अये, (यतः) सुमनसाम् ईशोप्रसिद्धादरम् । च यत्र उद्दामसुधाकरोद्गमविधिः सस्वप्रतिष्ठाक्षमः वर्तेत । अपि (च) पुनीतसारमधुरा पद्मालयानां ततिः तिष्ठन्ती स्वयं आयता नवनवारम्भा अपि अमन्दस्थितिः (अस्ति) ।

स्वर्गोदारैति । अहमिदं शरदः क्षणं स्वर्गोदारं स्वर्गसदृशमये जानामि, यतः सुमनसां सज्जनानां देवानां वा, ईशे भगवति स्वामिनि वा प्रतिद्व आदरो यत्र तं तावुर्जं, तथा यत्र उद्दामस्य प्रज्ञसनीयस्य सुधाकरस्य चन्द्रस्य अमृतकानेकवृषभविधिः, सत्त्वानां प्रतिद्वयां क्षमो वर्तेत, अपि पुनः, पुनीतसारमधुरः पुनीतेन पवित्रेण सारेण मधुरा मधुवात्री मनोहरा वा पद्मालयानां सरोवराणां लक्ष्मीणाञ्च ततिः पङ्क्तिस्तित्ठन्ती स्थितिमती स्वयमेवायता सविस्तारा नवनवारम्भा नवीनतरारम्भवती, अमन्दस्थितिः प्रचुररूपपि चारम्भादेव वक्ष्या च ॥ ६८ ॥

श्रीमान् श्रेष्ठिचतुर्भुजः स सुषुवे भूरामलोपाह्वयं,
वाणीभूषणवर्णिनं घृतवरी देवी च यं धीचयम् ॥
कान्तासिप्रतिपत्तिसाधनतया सर्गश्चतुर्थोऽसौ,
तत्प्रोक्तस्य समाप्तिमेति सरसः काव्यप्रबन्धस्य कौ ॥ ४ ॥

॥ इति जयोदय-महाकाव्ये चतुर्थः सर्गः ॥

अर्थ : यह शरद ऋतुका समय स्वर्गके समान उदार है, जिसमें भले पुरुषों-का भगवान्के प्रति आदरभाव होता है । स्वर्गमें भी देवताओंका इन्द्रके प्रति आदरभाव होता है । शरदऋतुमें सुधाकर (चन्द्रमा) का विशेष समादर होता है, जिससे लोग प्रसन्न हो जाते हैं, तो स्वर्गमें भी सुधा (अमृत) का समागम होता है जिसके प्रति प्राणोमात्रका आदरभाव होता है । शरदऋतुमें कमलोंसे संपन्न सरोवरोंकी पंक्ति खिल जाती है जो कि सुहावनी होती है, तो स्वर्गमें लक्ष्मीके मकानोंकी पंक्ति सुहावनी होती है । शरदऋतुमें नवीन केलेके स्तम्भ अधिकतासे हो जाते हैं, तो स्वर्गमें भी रम्भा नामकी सुन्दर अप्सरा होती है । यहाँ स्वयंवरमति नामका चक्रबन्ध है ॥ ६८ ॥

चतुर्थ सर्ग समाप्त

पञ्चमः सर्गः

श्रीस्वयंवरमवेत्य तदाराद् देहदीप्तिकृतकामनिकाराः ।

शस्त्रशास्त्रविदि लम्बितपाराः प्रापुरत्र कुलजाः सुकुमाराः ॥ १ ॥

श्रीस्वयंवरति । श्रीस्वयंवरं सुलोचनाया मवेत्य ज्ञात्वा ये देहस्य वीप्या कान्त्या कृत्वा कृतः कामस्य रतिपतेर्निकारः परामर्शो येस्ते स्वकीयसौन्दर्येण अनङ्गमपि क्षिप्त-
वन्तः । तथा शस्त्रस्य शास्त्रस्य च विदि विद्यायां लम्बितः समासावितः पारः परभागो
येस्ते शूराश्च शास्त्रशास्त्र ते, कुले राजवंशे जाताः कुलजाः शोभनाः कुमारा मवयुवका
अत्र काश्यामापुः ॥ १ ॥

दिक्षु शून्यतमतां वितरीतुं सत्तमैर्नृपसुतां तु वरीतुम् ।

दर्शकैरपि परैरपहर्तुं तानितं तदितरैः परिकर्तुम् ॥ २ ॥

दिक्ष्विति । दिक्षु विद्यासु ब्रह्मस्वपि शून्यतमतामतिशयनिर्जन्मतां वितरीतुमिच सत्तमैः
सज्जनोत्तमैस्तां वरीतुमुरीकृतुं तेभ्य इतरैरसङ्गः वरणायोग्यैरपि जनेः कतिपर्यैः
दर्शकैर्दृष्टमिच्छङ्गः कतिपर्यैस्तां सुलोचनां बलावपहर्तुंमभिलषङ्गः कतिपर्यैश्च तान् परि-
कृतुं परिचरितुमेव तत्र इतं काश्यामागत्य स्थितमित्यर्थः । अत्र वीपकालङ्कारः ॥ २ ॥

अन्वयः : श्रीस्वयंवरम् अवेत्य तदा अत्र देहदीप्तिकृतकामनिकाराः शस्त्रशास्त्र-
विदिलम्बितपाराः कुलजाः सुकुमाराः आरात् प्रापुः ।

अर्थः : स्वयंवर हो रहा है, यह ज्ञानकर उस समय वहाँ अपना देहकान्ति-
से कामको भी लज्जित करनेवाले कुलीन राजकुमारोंका समूह शीघ्र आ पहुँचा,
जो सभी शस्त्र और शास्त्रविद्याओंमें निपुण थे ॥ १ ॥

अन्वयः : दिक्षु शून्यतमतां वितरीतुम् इव सत्तमैः तु नृपसुतां वरीतुं परैः दर्शकैः
अपि परैः ताम् अपहर्तुं तदितरैः तानि परिकर्तुम् इतम् ।

अर्थः : मानो दिशाओंको शून्य करनेके लिए ही सज्जन पुरुषोंने तो सुलो-
चनाको वरनेकी इच्छासे, कुछने उस उत्सवको देखनेकी इच्छासे, कुछने कन्या-
के अपहरणकी इच्छासे तो कुछने उन लोगोंकी परिचर्याकी इच्छासे वहाँ काशी-
में आगमन किया । प्रायः सभी वहाँ आ पहुँचे, यह भाव है ॥ २ ॥

वात्ययाऽत्ययिनि तूलकलापे तादृशी स्मरशरापितशापे ।

वेगिता तु समभूत् कृतचारे सा भुवामधिभुवां परिवारे ॥ ३ ॥

आत्ययेति । भुवामधिभुवां पृथिव्याः पत्नीनां परिवारे सजातिसमूहे कृतः प्रारब्ध-
श्चारापणमनं येन तस्मिन् पुनस्तादृशी वेगिता वेगयुक्ता समभूत् यादृशी वातानां सन्तति-
र्वात्या तथाऽत्ययिनि अत्ययभृति वातप्रेरिते तूलस्य कार्पासित्वच्चः कलापे समूहे भवति । ते
राजकुमारा अतिशीघ्रतया तत्राऽऽजन्मुरिति भावः । वृष्टान्तालङ्कारः ॥ ३ ॥

प्रेरितः सपदि चित्तभुवा यदञ्चति स्म नहि कोऽत्र युवा यः ।

कौतुकेन सह सम्पदलोपी न स्थितः सधरणेऽच कणोऽपि ॥ ४ ॥

प्रेरित इति । यो युवा यौवनप्राप्तो जनः सोऽत्र काश्यां को वा नाञ्चति स्म, यद्य-
स्मात् कारणात् सपदि अधुना चित्तभुवा कामदेवेन न प्रेरितोऽभूत् । हि निश्चयेन । यद्य-
कौतुकेन सह विनोदेन सार्धं सम्पदं न लोपयतीति सम्पदलोपी, प्रत्युत सह सम्पदलोपी
तेषां सार्धं गमने ये सम्पदव्यकरणसम्पातास्ताम्न लोपयतीति सहसम्पदलोपी भूयव्यकरणसम्पा-
तेन कृत्वोत्थितः सधरणेः पृथिव्याः कणोऽपि न स्थितः, किन्तु सार्धमेव प्रस्थितवानिति
बक्रोक्तिः, इलेवालङ्कारश्च ॥ ४ ॥

कन्यका यदपकर्षणविद्या ईश्वरा अपि विमुक्तनिषद्याः ।

काशिमाशु सकलाः समवापू राजेतऽतिविमला खलु या पूः ॥ ५ ॥

अन्वयः स्मरशरापितशापे भुवाम् अधिभुवां परिवारे कृतचारे तु सा तादृशी
वेगिता समभूत् यादृशी वात्यया अत्ययिनि तूलकलापे स्यात् ।

अर्थः कामदेवके बाणोंसे आविद्ध पृथ्वीके राजाओंके उस यात्री-परिवारमें
ऐसी शीघ्रता हुई, जैसी वायुद्वारा उड़ायो रूईके फोहेमें हुआ करती है ॥ ३ ॥

अन्वयः सपदि चित्तभुवा प्रेरितः कः अत्र युवा यः कौतुकेन न अञ्चति स्म ।
च सधरणेः कणः अपि तेन सह सम्पदलोपी न स्थितः ।

अर्थः उस समय कामदेव द्वारा प्रेरित ऐसा कौन युवक था, जो कौतुकके
साथ वहाँ न पहुँचा हो । यही नहीं, पृथ्वीका कण-कणतक उन लोगोंके पैरोंके
सहारे काशी पहुँच गया, अपनी जगह नहीं रह पाया ॥ ४ ॥

अन्वयः कन्यका अपकर्षणविद्या, यत् ईश्वरा अपि विमुक्तनिषद्याः सकलाः
काशिम् आशु समवापुः याः पूः खलु अतिविमला राजते ।

कन्यकेति । कन्यका नाम सुलोचना यद्यस्मात् कारणात् अपकर्षणविद्या अपकर्षण-
कर्त्री मायाऽभूत्, यथा पुनरीश्वराः समर्था अपि जना विमुक्ता परित्यक्ता निवृत्ताऽऽसन्नभूर्त्-
स्ते तावुधा भवन्तः सकला अप्यास्तु काशीनगरीं समवापुः प्राप्तवन्तः । या जलु पूः पुरी
अतिशयेन विमला निर्दोषाऽऽसीत् ॥ ५ ॥

सामदामविनयादरवादैर्धामनाम च वितीर्य तदादैः ।

आगतानुपचचार विशेषमेष सम्प्रति स काश्चिनरेशः ॥ ६ ॥

सामदामेति । स एष काशीनरेशोऽकम्पनः सम्प्रति साम समयोचितं सम्भावादि-
क्षेपपृच्छाविरुध्य, दाम माल्यद्वेषणं, विनयो नमस्कारादिः आदरवाचो नम्रवचनं तैरैतैः
कृत्वा धामनाम वितीर्य स्थानं दृष्ट्वा तदादैर्दानसम्मानैः आगतान् जनानुपचचार विक्षेपं
यथा स्यात्तथा । अनुप्रासः ॥ ६ ॥

तामपेक्ष्य वसुधावसुरूपां प्रस्थितास्तु सकला दिगनूपाः ।

तत्तदङ्गिसमुपाङ्गिनबाधा निर्वृतिं तु हरितामिति वाऽधात् ॥ ७ ॥

तामपेक्ष्येति । तां वसुधायाः पृथिव्यां वसुरूपां रत्नतुल्यां सुलोचनामपेक्ष्य सकला
विशामनूपाः स्वामिनो वासिनो वा उपसमीपमनुवर्तन्त इत्यनूपाः, ते पुनः प्रस्थिता गन्तुमुद्यता

अर्थः सुन्दरी वधू सुलोचना निश्चय ही किसी आकर्षण करनेवाली विद्या,
मायाके समान थी । कारण, बड़े-बड़े समर्थ पुरुष भी अपने-अपने स्थान छोड़कर
स्वयं ही उस काशीपुरीमें आ पहुँचे, जो निर्मलतामें सभीसे बड़ी-बड़ी हुई
थी ॥ ५ ॥

अन्वयः : सम्प्रति एषः सः काश्चिनरेशः सामदामविनयादरवादैः धामनाम च वितीर्य
तदादैः आगतान् विशेषम् उपचचार ।

अर्थः : उस समय उस काशीनरेशने साम (समयोचित भाषण), दाम
(माल्यदान), विनय (नमस्कार) और आदरयुक्त नम्र-वचनों द्वारा, सुन्दर
निवासस्थान देकर आगन्तुक लोगोंका अत्यन्त भव्य स्वागत किया ॥ ६ ॥

अन्वयः : वसुधावसुरूपां ताम् अपेक्ष्य सकलाः दिगनूपाः प्रस्थिताः इति वा हरितां
तत्तदङ्गिसमुपाङ्गिनबाधा तु निर्वृतिम् अधात् ।

बभूवुः हरितां विशां पुनस्ते चोपाङ्गिनश्च तत्तदुपाङ्गिनस्तैः कृत्वा वा वाचा सत् निर्धृति-
मचात् ॥ ७ ॥

संव्रजद्वजसमुत्थरजस्तामीश्वरोज्जानदिशश्च दिशस्ताः ।

पीतिमानमिममाननदेशेऽवापुराप्य जगतीह सुवेशे ॥ ८ ॥

संव्रजविति । ईश्वराणामुज्जनं परित्यजनं विधान्तीति किलेश्वरोज्जानदिशाः प्राणेश्वर-
विरहंवा विशो वशापि संव्रजंवासी व्रजो जनसमूहश्च तेन कृत्वा यत्समूहं रजो धूलि-
केशो यातु ताः संव्रजद्वजसमुत्थरजस्तासां भावमुपेत्य प्राप्य इह शोभनो वेशो यस्य तस्मिन्
जगति, अथवा सुवेशे प्रसादशैले निजाननवेशे मुखमण्डले, इमं पीतिमानमेवाऽवापुः
पाण्डुरत्वमेवाङ्गीचक्रुः ॥ ८ ॥

मानवैरितिलपातिनि राजवर्त्मनि प्रथमतां तु बभाज ।

संप्रविश्य सुदृगाप्तिमनेनेवोद्यमेन स जनोऽप्यनुमेने ॥ ९ ॥

मानवैरिति । न तिलाः पतन्ति यस्मिन्तित्यतिलपाति तस्मिन् राजवर्त्मनि प्रथम-
मार्गे यो मनुष्यः संप्रविश्य प्रथमतामप्रगामितां बभाज, स जनोऽपि तु पुनरनेन उद्यमेन

अर्थः जितने भी दिग्पाल थे, सभी पृथ्वीके लिए रत्नस्वरूप सुलोचनाको
लक्ष्यकर काशी आ पहुँचे, ताकि उन-उन लोगों द्वारा दिशाओंमें जो संकोच हो
रहा था, वह दूर हो गया ॥ ७ ॥

अन्वयः ताः ईश्वरोज्जानदिशः दिशः संव्रजद्वजसमुत्थरजस्ताम् आप्य इह जगति
सुवेशे आननदेशे इमं पीतिमानम् (एव) अवापुः ।

अर्थः अपने स्वामियोंके विरहसे पीड़ित उन दिशाओंने राह चलते जन-
समूहके पैरोंसे उठी धूलिको धारणकर इस जगत्में प्रसादशैल अपने मुख-
मण्डलोंपर पाण्डुरता (पीलिमा) प्राप्त कर ली । उनके भूँह पीले पड़ गये, यह
भाव है ॥ ८ ॥

अन्वयः अतिलपातिनि राजवर्त्मनि संप्रविश्य (यः) प्रथमता बभाज, सः जनः
अपि तु अनेन उद्यमेन सुदृगाप्तिम् इव अनुमेने ।

अर्थः तिल भी रक्षनेकी जगहसे रहित उस राजमार्गपर जो भी व्यक्ति

सर्वप्रथमावालिस्तत्रैव कृत्वा सुदृशाः सुलोचनायाः प्राप्तिं प्राप्तिभिर्वाङ्मुने । उत्प्रेक्षा-
लङ्कारः ॥ ९ ॥

तैरकम्पनभ्रुवा तुलितानि वीक्ष्य चित्रस्वचितानि मतानि ।

भूमिपैर्दिनमनायि निशाऽपि तत्स्फुरच्छयनभावदृशाऽपि ॥ १० ॥

तेरिति । तैर्भूमिपैः स्वयंभराभिलाषिभिः अकम्पनभ्रुवा सुलोचनया तुलितानि
सुदृशाणि चित्रेषु स्वचितानि लिखितानि मतानि वीक्ष्य किल दिनमनायि, यावद्दिनं तत्र
नगर्यामुत्कीर्णानि चित्राणि बिलोकयन्निद्ररपि पुनर्निशाऽपि तस्याः सुलोचनायाः शयनभावः
स्वप्नः शयनावस्थायाम् सुलोचनावलोकनमिति यावत्, तस्य दृशा दृष्ट्या निशाप्य-
नायि ॥ १० ॥

दूतहृतिमुपगम्य समस्तैः सोऽपरेद्युरिह सत्सुषमैस्तैः ।

सारिताभरणभूषणसारैर्मण्डपोऽप्यलमकारि कुमारैः ॥ ११ ॥

दूतहृतिमिति । अपरेद्युरिह पुनर्दूतस्य हृतिमाह्वानमुपगम्य आभरणानि च भूषणानि
चाऽऽभरणभूषणानि तेषां साराः, सारिता आभरणभूषणसारा येस्तैः स्वीकृतालङ्कारशोभैः
सत्सुषमैः सुभीभिः कुमारैर्युष्कैः समस्तैरपि स मण्डपः स्वयंभरार्यमारचितः सर्वतोभद्र-
नामाऽलमकारि । सर्वे सुसज्जाः सन्तः स्वयंभरस्थानमलङ्कारित्यर्थः ॥ ११ ॥

पदार्पण कर अग्रगामिता प्राप्त करता था, वह अपने इस सर्वप्रथम पहुँचनेके
उद्यमको मानो सुलोचनाकी प्राप्ति ही मानता हो ॥ ९ ॥

अन्वयः तैः भूमिपैः अकम्पनभ्रुवा तुलितानि चित्रस्वचितानि, मतानि वीक्ष्य
दिनम् अनायि । तत्स्फुरच्छयनभावदृशा (तैः) निशा अपि अनायि ।

अर्थः वहाँ इकट्ठे होनेवाले राजाओंने दिन तो सुलोचनासे समता रखने-
वाले चित्रोंको देख-देखकर व्यतीत किया और रात्रि भी स्वप्नमें सुलोचनाको
देखकर बितायी ॥ १० ॥

अन्वयः अपरेद्युः इह दूतहृतिम् उपगम्य तैः सारिताभरणभूषणसारैः सत्सुषमैः
समस्तैः कुमारैः अपि सः मण्डपः अलम् अकारि ।

अर्थः दूसरे दिन वहाँ दूतका आह्वान सुनकर अच्छे-अच्छे वस्त्राभूषणोंसे
सज्जे उन सभी राजकुमारोंने उत्तम शोभायुक्त सर्वतोभद्र नामक स्वयंभर मंडपको
सुशोभित किया ॥ ११ ॥

आत्मसादुपनयभिह भूपान् दर्पकोऽपि कुशलान् समरूपान् ।

स्वस्य नाम बहुरूपमिदानीमाह सार्थकमनुत्तरमानी ॥ १२ ॥

आत्मसाविति । इह स्वयंवरमण्डपे दर्पकः कामः यः क्षत्रु नास्त्युत्तरो मानः स्वयो यस्मात् सोऽनुत्तरमानी कुशलान् प्रसन्नचित्तान्, किञ्च समानं कथं येषां ते समक्यास्तान् आत्मसादुपनयन् स्वोक्तुवन् स्वस्य बहुरूपं नामेदानीं सार्थकमर्षानुक्यमाह ॥ १२ ॥

रूपयौवनगुणादिकमन्यैः स्वञ्जनोऽथ तुलयन्निह धन्यैः ।

रक्तिमेतरमूर्खं सरटोक्तं नैकरूपमयते स्म तथोक्तम् ॥ १३ ॥

रूपेति । इह स्वयंवरमण्डपे सम्प्राप्तो जनः स्वं निजं रूपञ्च यौवनञ्च गुणाञ्च शीलञ्चादियेषां तद्रूपयौवनगुणादिकमन्यैर्धन्यैः पुण्यात्मभिः सह तुलयन् स्वस्य परस्य च सौन्दर्यादिकं किमहं रूपवान् अथवाऽयमित्येवं क्लेषेणानुभवन् रक्तिमाऽनुरागः प्रसन्नता च, इतरवप्रसन्नता च मुखं प्रमुखं यत्र तन्नैकरूपं बहुरूपकारं सरटे गिरगटे यदुक्तं तथोक्तमयते स्म प्राप ॥ १३ ॥

सम्ममौ सपदि काशिसुभूमावेव देव जगतां नृपभूमा ।

ऋद्धिरस्तु वरदा नरधातुः सापि तान् समयते, शुभा तु ॥ १४ ॥

अन्वयः : इह अनुत्तरमानी दर्पकः अपि कुशलान् समरूपान् भूपान् आत्मसात् उपनयन् इदानीं स्वस्य बहुरूपं नाम सार्थकम् आह ।

अर्थः : अद्वितीय मानका धारक कामदेव भी अत्यन्त कुशल और अपने समान रूपवाले उन राजकुमारोंको अपने प्रभावमें कर उस समय अपना 'बहुरूप' नाम सार्थक कर रहा था ॥ १२ ॥

अन्वयः : अथ इह जनः अन्यैः जनैः सह स्वं रूपयौवनगुणादिकं तुलयन् रक्तिमेतर-मुखं तथोक्तं नैकरूपं सरटोक्तम् अयते स्म ।

अर्थः : यहाँ प्रत्येक राजकुमार अपने रूप, यौवन और गुणादिकी, वहाँ स्थित दूसरे राजकुमारोंके रूपादिसे तुलना करता हुआ गिरगिटकी तरह कभी प्रसन्न तो कभी अप्रसन्न होता हुआ अनेक रूप धारणकर रहा था ॥ १३ ॥

अन्वयः : हे देव ! सपदि जगतां नृपभूमा काशिसुभूमौ एव सम्ममौ । अत्र नरधातुः शुभा वरदा सा ऋद्धिः अस्तु, (या) तु तान् समयते स्म ।

सम्प्रभाषिति । सपदि साम्प्रतं हे देव जिनराज, जगतां सर्वेषां लोकानां नृपभूषा नृपतिबाहुस्य कात्याः सुभूमी क्षोभनायनायेव सम्प्रयी समागतमभूत् । तत्र नरराजा धातुः परिपालकस्य, अकम्पनमहाराजस्य क्षुभा वरदा पुत्री, वरं वक्तुमं वदातीति वरदा सैव वरदा-नामऋद्धिरस्तु, वरं वचेष्टं वदातीति यावत् । यतः सापि तान् भूपालान् समयते स्म, यतस्तस्यैव कृत्वा तेऽत्र समागताः ॥ १४ ॥

सातिसङ्कटतया नरराजां लङ्घनाशयविलम्बनभाजाम् ।

सन्ददौ विचलदञ्चलपाकाऽऽह्वाननं तु नृपसौधपताका ॥ १५ ॥

सातीति । विचलन् चलायमानोऽञ्चलस्य पाकः स्थितिर्यस्याः सा नृपसौधस्य पताका राजप्रासादपञ्चजा अतिसङ्कटतया जनबाहुल्येन गन्तुमशक्यतया लङ्घनाशये मार्गातिक्रमे विलम्बनं भजतां नरराजां राजकुमाराणामाह्वाननं सन्ददौ वसवती, खल्विति समुच्यते । 'पाको जरा परीपाके स्वात्यादौ क्लबनिष्ठयोरिति ॥ १५ ॥

भोग उत्तमतमो भुवि दारास्तेषु रत्नमियमेव ससारा ।

तत्र भोगिपदयोगिकलापः युक्तमेव पुनराशु समाप ॥ १६ ॥

भोग इति । भुवि पृथिव्यां संसारे वा उत्तमतमो भोग आनन्द दाराः स्त्रिय एव भवन्ति । तेषु दारेषु पुनरियमेव सुलोचना सारेण सहिता ससारा सारवती वर्तते, नाम्ना

अर्थः : इसपर कवि कहते हैं कि हे देव ! जगत्भरके सारे राजा उस समय काशीनगरीके मण्डपमें इकट्ठे हो गये । इसमें काशिराजको वरदान देनेवाली उसकी राजपुत्री सुलोचना ऋद्धिस्वरूपा हुई जो उन्हें अपने यहाँ लिवा लायी ॥ १४ ॥

अन्वयः : सा विचलदञ्चलपाका नृपसौधपताका अतिसङ्कटतया लङ्घनाशयविलम्बन-भाजां नरराजाम् आह्वाननं तु सन्ददौ ।

अर्थः : उस समय मार्ग खचाखच भर गया था । अतः चलनेकी इच्छा रखकर भी आगे चल न पानेवाले राजाओंको राजमहलपर लगी पताका अपने अंचलसे बुला रही थी कि शीघ्र आओ ॥ १५ ॥

अन्वयः : भुवि दाराः उत्तमतमः भोगः । तेषु च इयम् एव सुसारा रत्नम् । अतः तत्र पुनः भोगिपदयोगिकलापः युक्तम् एव पुनराशु समाप ।

अर्थः : इस संसारमें भोगोंमें स्त्रियाँ ही उत्तम भोग हैं । उन सब स्त्रियोंमें

अस्याः सद्बुद्धीति कृत्वैव तत्र भोगिपदस्य योगो येषां भवति ते भोगिपदभोगिनो वैभव-
शालिनो नागकुमारास्तेषां कलापः समूहः पुनस्तत्रानु समापेति युक्तमेव ॥ १६ ॥

सत्तरङ्गतरलैर्निजकेन्द्रादागता ह्यवरैस्तु नरेन्द्राः ।

तावतैव हि ह्याननवर्गः प्राप्तवानभिनिबोधनिसर्गः ॥ १७ ॥

सत्तरङ्गेति । सन्तश्च ते तरङ्गास्त इव तरलाश्चञ्चलास्तेः ह्यवरैरश्वभेदः नरेन्द्रा
राजानो निजकेन्द्रात् स्वानादिह तु पुनरागताः, तावतैव हि ह्यानामाननानीव आननानि
येषां ते तेषां वर्गस्तथा ध्यन्तरदेवसमूहश्च ह्यानननामवाक्यत्वात् तेषां प्राप्तवानुपस्थितो
जातः । इत्येवमभिनिबोधस्य अनुमानस्य निसर्गः प्रसूतिः ॥ १७ ॥

मानिनोऽपि मनुजास्तनुजायामागता रसवशेन सभायाम् ।

जायते सपदि तत्र किमूहः स्वागतः खलु विमानिसमूहः ॥ १८ ॥

मानिन इति । मानिनो ये मनुजा अभिमानवन्तस्तेऽपि पुनस्तनुजायां तस्यां
सुलोचनायां काशिराजपुत्र्यां रसवशेन उपलम्भनरूपप्रेमभावेन कृत्वा तत्र सभायां
यदि सभगतास्तदा विमानिनां मानहीनानां स्वाभिमानरहितानाम् । यदा विमानेन गमन-
शीलानां विमानिनां स्वगिणामपि समूहः स्वागत इत्यत्र ऊहो वितर्कः किम्? नात्र
कोऽपि वितर्क इति भावः । बभ्रोफिरलङ्कारः ॥ १८ ॥

भी सुलोचना सर्वोत्तम रत्नस्वरूपा थी । अतः वहाँ भोगियों यानी वैभवशाली
नागकुमारोंके समूहका शीघ्र आना उचित ही है ॥ १६ ॥

अन्वयः : नरेन्द्राः तु निजकेन्द्रात् सत्तरङ्गतरलैः ह्यवरैः आगताः । तावता एव हि
ह्याननवर्गः प्राप्तवान् इति अभिनिबोधनिसर्गः ।

अर्थः : वहाँ जितने भी पृथ्वीतलके राजा लोग थे, सब अपने-अपने
स्थानसे तरंगके समान चंचल घोड़ोंपर चढ़कर आये थे । अतः वहाँ ह्यानन
(घोड़ोंके मुँह और व्यंतरदेव) आ गये, यह सहज ही अनुमान होता है ॥ १७ ॥

अन्वयः : सभायां तनुजायां रसवशेन मानिनः अपि मनुजाः सपदि समागताः ।
तत्र खलु विमानिसमूहः स्वागतः (इति) किम् ऊहः जायते ।

अर्थः : इसी प्रकार उस स्वयंवर-मंडपमें सुलोचनाकी प्राप्तिकी उत्कंठासे,
जब कि स्वाभिमानी लोग भी आ पहुँचे थे तो वहाँ विमानी लोगोंका (वैमा-
निक देवोंका तथा मानहीन लोगोंका) पहुँचना कोई बड़ी बात नहीं
थी ॥ १८ ॥

चित्रमितिषु समर्पितदृष्टौ तत्र शश्वदपि मानवसुष्टौ ।

निर्निमेषनयनेऽपि च देवव्यूह एव न विवेचनमेव ॥ १९ ॥

चित्रेति । तत्र सभार्या चित्रमितिषु समर्पिता निरुद्धा दृष्टिर्नया सा तस्यां मानवानां सुष्टौ शश्वदपि सत्यां निर्निमेषाणि नयनानि यस्य तस्मिन् देवानां व्यूहे समूहेऽपि च विवेचनं पृथक्करणमेव न बभूव, यतो देहभियां तु देवसवुशाः प्रथममेव ते जनाः, अधुना तु मनोहारिचित्राङ्कितमिस्त्रिकासु सततं दसदृष्टितया निर्निमेषभावेन कृत्वा पुनरविवेचनं युक्तमेव बभूव । अत्रातिशयोक्तिरलङ्कारः ॥ १९ ॥

सेवकेऽपि समभूद्गुणवर्गः पाटवाभरणविभ्रमसर्गः ।

तं स्मयेन जनता मनुतेऽरं नायकं कमपि सुन्दरवेरम् ॥ २० ॥

सेवक इति । तत्र सेवके परिचारकेऽपि जने पाटवं चातुर्व्यंभारणानि विभ्रमोऽङ्ग-चेष्टितं तेषां सर्गो यत्र स गुणानां वर्गः समुदायः समभूत् सुन्दरतमो येन कृत्वा जनता सर्वसाधारणा प्रजा सुन्दरं वेरं शरीरं यस्य तं कमपि नायकं स्वयंवरमहोत्सवे समागतं प्रधानपुरुषमेव अरं शीघ्रं स्पष्टरूपतया मनुते स्म ॥ २० ॥

यत्कुलीनचरणेषु च तेषु छायया परिगतेषु मतेषु ।

उद्गतः सुमनसां समुदायः काल एष सुरभिः समियाय ॥ २१ ॥

अन्वयः । तत्र चित्रमितिषु समर्पितदृष्टौ मानवसुष्टौ शश्वत् अपि निर्निमेषनयने च देवव्यूहे विवेचनम् एव न (बभूव) ।

अर्थः । वहाँ नगरीकी चित्रयुक्त भित्तियोंसे एकटक दृष्टि लगानेवाले मानव-समूह और निर्निमेष नयनवाले देवोंके समूहमें परस्पर विवेक प्राप्त करना बड़ा कठिन हो गया था ॥ १९ ॥

अन्वयः । सेवके अपि पाटवाभरणविभ्रमसर्गः गुणवर्गः समभूत्, येन जनता तम् अपि सुन्दरवेरं कम् अपि नायकम् अरं मनुते स्म ।

अर्थः । उन राजाओंके जो सेवक लोग साथमें आये थे, उनमें भी चतुरता, वस्त्राभूषण एवं विभ्रमयुक्तता आदि समुचित गुण थे, जिनसे उन्हें भी देखने-वाले लोग सुन्दर शरीर होनेसे सेवक न मानकर नायकरूपमें ही समझने लगे ॥ २० ॥

अन्वयः । यत् छायया परिगतेषु मतेषु तेषु कुलीनचरणेषु सुमनसां समुदायः उद्गतः सुरभिः कालः एषः समियाय ।

यदिति । यद्यस्मात् कारणात् छायाया शोभया मतेषु स्वीकृतेषु लोकेषु । पक्षे छायाया धर्माभावरूपया युक्तेषु । कुलीनमुष्चकुलसम्भवं चरणं चरित्रं येषाम् । यद्वा की पृथिव्यां स्त्रीनं चरणं मूलं येषां तेषु कुलीनचरणेषु । सुमनसां शोभनानां चित्तानामुत्सहित आयः समुदायः । यद्वा सुमनसां देवानां समुदायः, पक्षे कुसुमानां समूहः उद्गतः प्रादुरभूत् । तस्मादेव कालः सुरभिर्नोहरो वसन्तः समियाय आजगाम तावत् । श्लेषो-
ऽलङ्कारः ॥ २१ ॥

आसनेषु नृपतीनिह कश्चित् सन्निवेशयति स स्म विपश्चित् ।
द्वास्थितो रविकरानवदात उत्पलेषु सरसीव विभातः ॥ २२ ॥

आसनेष्विति । इह सभासङ्घटनावसरे कश्चित् विपश्चित्द्विद्वान् द्वास्थितो द्वारपालो जनो नृपतीन् सन्निवेशयति स्म । अवदातः पवित्रो विभातः प्रातःकालः सरसि तटाके, उत्पलेषु कमलेषु रविकरान् सूर्यकिरणानिव । उपमालङ्कारः ॥ २२ ॥

मासि मासि सकलान्विधुबिम्बानात्मभूस्तिरयते श्रितडिम्बान् ।
सन्निधाप्य विबुधः स मनीषामाननानि रचितुं स्वदमीषाम् ॥ २३ ॥

मासीति । आत्मभूः ब्रह्मा, यः खलु लोकैः सृष्टिकर्ता कथ्यते स मासि मासि कलासहि-
तान् सकलान् विधुबिम्बान् चन्द्रमण्डलान् श्रितो डिम्बो विप्लवो विनाशो वा यंस्तान् तिरयते स्म । अमीषां नृपाणामाननानि रचयितुं सम्पादयितुं मनीषां धियं सन्निधाप्य विधाय

अर्थः शोभा तथा छायासे युक्त वृक्षवत् सदाचारी लोगोंमें देवों या फूलोंके समूहकी तरह सुप्रसन्न शोभनचित्त लोगोंका बहुत-सा समुदाय भी आया था । इसालए वह समय वसन्त काल प्रतीत हो रहा था ॥ २१ ॥

अन्वयः इह सः कश्चित् विपश्चित् द्वास्थितः नृपतीन् आसनेषु अवदातः सरसि विभातः कमलेषु रविकरान् विभात इव सन्निवेशयति स्म ।

अर्थः मंडपमें स्थित विचक्षण द्वारपालने उन राजा लोगोंको आसनपर वैसे ही बिठाया, जैसे प्रभात रविकी किरणोंको सरोवरस्थित कमलोंपर बिठाया करता है ॥ २२ ॥

अन्वयः आत्मभूः विबुधः सकलान् विधुबिम्बान् मासि मासि श्रितडिम्बान् तिरयते, सः स्वित् अमीषाम् आननानि रचितुं मनीषां सन्निधाप्य तिरयते ।

अर्थः विद्वान् विधाताने (ब्रह्मदेवने) महीने-महीने (प्रत्येक मासके अन्तमें) होनेवाले कलासहित चन्द्रमाके बिम्बोंको, जो विप्लव या विनाशका आश्रय

सस्तिरयते स्म त्विदित्युपेक्ष्यते । यतः स विबुधो बुद्धिमानस्ति, ततश्चन्द्रमसं पुनः पुनर्निर्माय अभ्यासं कृतवान् एवामानननिर्माणार्थं किलेति भावः । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ २३ ॥

नो वृषाङ्गविभवेन पुराऽथ पञ्चतामुपगतो रतिनाथः ।

सन्ति साम्प्रतमिमाः प्रतिमास्तु सृष्टिदृष्टिविषयाः कतमास्तु ॥ २४ ॥

नो वृषाङ्गोति । अथ वृषाङ्गस्य रत्नस्य उत नाभेयस्य प्रथमतीर्थङ्कुरस्य विभवेन प्रभावेण कृत्वा पुरा पूर्वकाले रतिनाथः कामदेवः पञ्चतां प्रणाशमुपगत इति नो नैव, तु इति निश्चये । अन्यथा पुनः साम्प्रतमिमाः प्रतिमाः सुष्टेर्दृष्टिविषया विदग्धस्य बुक्पथगताः कतमाः सन्ति ? अयं भावः—वृषाङ्गस्य विभवेन भस्मीकरणरूपसामर्थ्येन उपद्रुतस्य कामस्य प्राणनाशो नाभूत्, अपि तु बहुलतैव जाता जलु, एतेषां नवयुवकानां कामनुत्प-
रूपत्वावित्पर्यः । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ २४ ॥

ईदृशे युवगणेऽथ विदग्धे का क्षती रतिपतावपि दग्धे ।

नानुवर्तिनि रवौ प्रतियाते दीपके मतिरुदेति विभाते ॥ २५ ॥

ईदृश इति । अथ विकल्पे, ईदृशे सौन्दर्याविगुणविशिष्टे युवगणे तरुणसमूहे विदग्धे बुद्धिमति विद्यक्षणे विद्यमाने सति रतिपतौ कामे दग्धे भस्मीभूते सत्यपि का जलु क्षतिः,

ग्रहण करते हैं, जो छिपाया वह मानो इन्हीं राजाओंके मुखोंको बनानेकी इच्छा-
से ही छिपाया हो ॥ २३ ॥

अन्वयः अथ पुरा रतिनाथः वृषाङ्गविभवेन पञ्चतां नो उपगतः । सांप्रतम् इमाः प्रतिमाः तु सृष्टिदृष्टिविषयाः कतमाः तु सन्ति ।

अर्थः पुराने जमानेमें भगवान् महादेव या नाभेय प्रथम तीर्थंकरके प्रभावसे कामदेव पंचता (मृत्यु) को प्राप्त हो गया, ऐसी बात नहीं । वह पंचत्वको नहीं, अनेकत्वको प्राप्त हो गया; क्योंकि ये जो संसारमें राजा लोग दृष्टिगोचर हो रहे हैं, वे सब उसीके रूप नहीं तो क्या हैं ? ॥ २४ ॥

अन्वयः अथ ईदृशे विदग्धे युवगणे सति रतिपतौ दग्धे अपि का क्षतिः । विभाते रवौ अनुवर्तिनि प्रतियाते दीपके मतिः न उदेति ।

अर्थः फिर भी यदि कहा जाय कि कामदेव तो कभीका जल गया, तो जहाँ इस प्रकारके सुन्दर राजा लोग विद्यमान हैं, वहाँ कामदेवकी आवश्यकता

यतो विभक्ते रवी सूर्येऽनुवृत्तिमि सानुकूलवृत्तिमति सति प्रतिघाते समुचिते पुनर्वापके मतिर्नोवेति । अर्धान्तरन्यासः ॥ २५ ॥

वेशवानुपजगाम जयोऽपि येन सोऽथ शुशुभेऽभिनयोऽपि ।

लोकलोपिलवणापरिणामः स स्म नीरमीरयति च कामः ॥ २६ ॥

वेशवानिति । अथ पुनरत्र वेशवान् ललितवस्त्राभूषणविहितनेपथ्यो जयोऽपि चरितनायकोऽनुपजगाम येन सोऽभिनयः सभासमारोहोऽपि शुशुभे शोभापाप । च पुनः लोकलोपी लोकोत्तरो लवणापाः कान्त्याः परिणामः प्रसारो यत्र स कामोऽपि नीरमीरयति स्म, किङ्करतावेशवानुजगाम । अनुप्रासालङ्कारः ॥ २६ ॥

राजमान इव राजनि चैतैर्बाहुजैः सपदि तत्र समेतैः ।

जल्पितं वसुमतीबलये तत्क्षत्रमत्र न पुरस्सरमेतत् ॥ २७ ॥

राजमान इति । तत्र सभायां सपदि सम्प्रतं राजनि जयकुमारे तस्मिन्नेव चन्द्रमसि राजमाने शोभमाने सति समेतैः समन्ततः स्थितैरेतैः अर्ककीर्त्यादिभिर्बाहुजैः क्षत्रियैरत्र वसुमतीबलये महीमण्डले तत्क्षत्रं नाम नपुरस्सरं नकारपूर्वकं नक्षत्रमिति एतच्छ्लेषितमभूत् । अर्थः भावः—चरितनायकश्चन्द्र इव बभौ, परे च सर्वे नक्षत्रनिभा जाताः, यतस्तेः तस्याप्रे क्षत्रं नाम नजल्पितमिति वा । श्लेषोपमालङ्कारः ॥ २७ ॥

ही क्या है ? जैसे प्रातःकालके समय सूर्यके उदित होनेपर दीपकको कौन याद करता है ? ॥ २५ ॥

अन्वयः : अथ वेशवान् जयः अपि उपजगाम, येन सः अभिनयः अपि शुशुभे । यतः लोकलोपिलवणापरिणामः सः कामः च नीरम् ईरयति स्म ।

अर्थः : अब यहीं सज-धजकर महाराज जयकुमार भी आये जो अनुपम रूप-सौन्दर्य रखते थे । उनके आनेसे वह सभा निखर उठी । कारण उनके आगे कामदेव भी पानी भरता था ॥ २६ ॥

अन्वयः : तत्र सपदि राजनि राजमाने समेतैः एतैः बाहुजैः वसुमतिबलये एतत् तत्क्षत्रं नपुरस्सरं जल्पितम् ।

अर्थः : वहाँ इस राजारूपी जय-चन्द्रके पहुँचकर विराजनेपर अर्ककीर्ति आदि जितने क्षत्रिय लोग थे, उन्होंने इस सारे भूमण्डलमें अपने नामके पहले 'न' लगा लिया । अर्थात् इसके आगे हम क्षत्रिय नहीं, बल्कि चन्द्रमाके सामने नक्षत्रोंके समान हैं ॥ २७ ॥

द्राक् पपात तरणाविव पद्मानन्ददायिनि जये स्मयसथा ।

दृष्टिरभ्युदयभाजि जनानां तेजसाञ्च निलये भुवनानाम् ॥ २८ ॥

द्रागिति । पद्यायाः पद्यानां वाऽऽनन्ददायिनि तरणौ सूर्य इव जये, कीदृशे भुवनानां समस्तविष्टपानां तेजसां प्रतापानां निलये स्थाने । पुनः कथम्भूते तस्मिन्भ्युदयभाजि, पक्षे उदयमनुकुर्वति, स्मयस्य आश्चर्यस्य सथा स्थानं यत्र सा स्मयसथा जनानां दृष्टिद्राक् शीघ्रमेव पपात । अन्यतो विनिवृत्त्य सर्वे जना जयकुमारं बहुसुरित्यर्थः । इलेषपूर्वोप-मालङ्कारः ॥ २८ ॥

स्थातुमत्र हृदये तरुणानामातिथेयविलसत्करुणानाम् ।

द्वन्द्विताऽजनि बृहद्गुणराजोः सोमसूनुसुमसायकभाजोः ॥ २९ ॥

स्थातुमिति । अत्राऽऽतिथेयेन विलसन्ती करुणा येषां ते तेषामातिथेयविलसत्करुणानां तरुणानां यूनामपि हृदये स्थातुं स्थानमाप्तुं बृहद्गुणैः राजते तौ तयोः सोमसूनु-सुमसायकभाजोः जयकुमार-कामयोः परस्परं द्वन्द्विताऽजनि किमुत, कामदेवाङ्गीकरोमि किं वा जयकुमारमित्येवं सङ्कल्पविकल्परूपा प्रतिद्वन्द्विता जातेत्यर्थः ॥ २९ ॥

राजराजिरिति दूषणभृष्टि-रुत्तरोत्तरगुणाधिकसृष्टिः ।

स्मैति या भुवनभूषणकृतां मौक्तिकावलिरिवायतवृत्ता ॥ ३० ॥

अन्वयः पद्मानन्ददायिनि तरणौ इव अभ्युदयभाजि भुवनानां तेजसां च निलये जये स्मयसथा जनानां दृष्टिः द्राक् पपात ।

अर्थः पद्मानन्ददायी (कमल या सुलोचनाको विकसित करनेवाले) तरणि (सूर्य) के समान अभ्युदयशील, तीनों भुवनोंके तेजके आश्रय उन महाराज जयकुमारपर सहसा सब लोगोंकी आश्चर्यभरी दृष्टि आकृष्ट हो गयी ॥ २८ ॥

अन्वयः अत्र आतिथेयविलसत्करुणानां तरुणानां हृदये स्थातुं बृहद्गुणराजोः सोमसूनु-सुमसायकभाजोः द्वन्द्विता अजनि ।

अर्थः कामदेव और जयकुमार दोनों ही अद्वितीय गुणवान् थे । अतः इन दोनोंका ही आतिथ्य करनेके लिए नवयुवकोंके मनमें प्रतिद्वन्द्विता उठ खड़ी हुई कि किसका पहले सत्कार करें, क्योंकि दोनों एकसे एक बढ़कर हैं ॥ २९ ॥

अन्वयः इति राजराजिः दूषणभृष्टिः, (यतः) उत्तरोत्तरगुणाधिकसृष्टिः आयतवृत्ता मौक्तिकावलः इव भुवनभूषणकृताम् एति स्म ।

राजराजिरिति । इत्येवम्भूता राज्ञां राजिः पक्किः सा भुवनस्य संसारमात्रस्यापि भूषणकृत्तामलङ्कारविधायकतां भौक्तिकानामाबलिरिवैति स्म । यतो ब्रूवणानामुत्तेकादीनां, भौक्तिकाबलिपक्षे किट्टादीनां भृष्टिर्धत्र सा, तथा उत्तरोत्तरमप्रेप्ते गृणाधिकस्य सहिष्णु-तादीनामाधिक्यस्य, पक्षे दोरकबाहुल्यस्य सृष्टिर्धत्र सा उत्तरोत्तरगुणाधिकसृष्टिः । आयतं विस्तृतं वृत्तं चरित्रं यस्याः, पक्षे, आयताः सविस्तारा चासौ वृत्ता वर्तुलाकारा चेति यावत् । श्लिष्टोपमालङ्कारः ॥ ३० ॥

या सभा सुरपतेरथ भूताऽसौ ततोऽपि पुनरस्ति सुपूता ।

साऽधरा स्फुटममर्त्यपरीताऽसौ तु मर्त्यपतिभिः परिणीता ॥ ३१ ॥

या सभेति । या सुरपतेर्देवराजस्य सभा भूता जाताऽसौ सभा ततोऽपि पुनः सुपूता पुनोत्तराऽस्ति, यतः, साकिलाधरा बभूव आधारवजिता जाता । तथा चाधराऽऽधारहीना गुणहीना च, यतो नमर्त्या अमर्त्यास्तैः देवैः परीता परिवेष्टिता । यद्वा पुनरमर्त्यहीन-जनैश्च परीता, अमर्त्यैश्च अकारस्य ईषदर्थकत्वेन हीनार्थकत्वात् । इयञ्च मर्त्यपतिभिः मनुष्यशिमोमणिभिः परिणीताऽङ्गीकृता, धरायाञ्च स्थितेति यावत् । श्लेषालङ्कारः ॥ ३१ ॥

तत्र कश्चन कविर्गुरुरेक एक एव च कलाधरटेकः ।

अत्र सन्ति कवयो गुरवश्च सर्व एव हि कलापुरवश्च ॥ ३२ ॥

अर्थः : ये सब जितने भी राजा लोग वहाँ आये थे, वे सभी निर्दोष और एकसे एक बढ़कर गुणवान् और मोतियोंकी मालाके समान भुवनके भूषणस्वरूप थे । कारण आयतवृत्त अर्थात् सदाचारी होनेके साथ मनोज्ञ प्रकृतिवाले भी थे, जब कि मोतियोंकी माला भी गोल-गोल दानोंकी थी ॥ ३० ॥

अन्वयः : अथ या सुरपतेः सभा भूता, असौ पुनः ततः अपि सुपूता अस्ति । यतः सा स्फुटम् अधरा, अमर्त्यपरीता च । असौ तु मर्त्यपतिभिः परिणीता च न धरा ।

अर्थः : यद्यपि सभाके रूपमें इन्द्रकी सभा भी प्रसिद्ध है, फिर भी यह स्वयंवर-सभा उससे भी बढ़कर है; क्योंकि इन्द्रकी सभा तो अधर है और अमर्त्य-सहित है । किन्तु यह सभा धरापर स्थित होकर मर्त्यपतियोंसे युक्त है ।

बिंशेषः 'अधर' और 'अमर्त्य' दोनों शब्द द्व्यर्थक (श्लिष्ट) हैं । 'अधर' का अर्थ नीच और धरापर स्थित न होकर आसमानमें स्थित, ऐसा भी अर्थ होता है । इसी तरह 'अमर्त्य' शब्दका अर्थ देव और 'मनुष्य नहीं' (मानवतासे हीन) ऐसा भी होता है ॥ ३१ ॥

अन्वयः : तत्र कश्चन एकः कविः, एकः एव गुरुः, एकः एव हि कलाधरटेकः । अत्र सर्वे एव कवयः गुरवः च कलापुरवः सन्ति ।

तत्रेति । तत्र देवसभायां कल्पनेव कविः शुक्रः, एक एव च गुरुर्वृहस्पतिः, एक एव च कलाधर इत्येतस्मिन् देव्यनी क आत्मवान् कलाधरनामधारककल्पन्तमा बतति । अत्र पुनः सर्वे जना एव कवयः कवित्वकर्तारो गुरव उक्तमाधरवशास्तिनः कलासु च गुरवः परिपूर्णाः सन्ति । तस्मादियमेव श्रेष्ठतरास्ति स्वर्गसभात इति । श्लोकात्कृत्वाः ॥ ३२ ॥

मादृशामुत दृशा गुणगीता क्वापि नापि परिषत्परिपीता ।

ज्ञायते च न भविष्यति दृश्या भूत्रयातिशयिनी बहुशस्या ॥ ३३ ॥

मादृशामिति । मादृशां दृशा चक्षुषा एतादृशी गुणानां गीता यस्याः सा गुणपरिपूर्णा परिषत्सभा क्वापि कुत्रचिदपि न परिपीता नैवावलोकिताऽभूत् । पुनर्भविष्यत्यपि काले दृश्या न ज्ञायते, यत इयं भूत्रयातिशयिनी लोकत्रयेऽप्यतिशयवती बहुभिर्गुणैः शस्या प्रशंसनीयाऽभूत् । अनुप्रासः ॥ ३३ ॥

सौष्ठवं समभिवीक्ष्य सभाया यत्र रीतिरिति सारसभायाः ।

वैभवेन किल सज्जनताया मोदसिन्धुरुदभूज्जनतायाः ॥ ३४ ॥

सौष्ठवमिति । यत्र सारसस्य चन्द्रस्य भा वीश्वर्यस्यां सा तस्याः सभायाः सौष्ठवं सौन्दर्यमभिवीक्ष्य किल सज्जनताया उत्सुक्यताया वैभवेन गुणेन जनतायाः प्रजावर्गस्य मोदसिन्धुरानन्दसमुद्र उदभूत् समुच्छलतरङ्गोऽजायत । अन्वयमकालकृत्वाः ॥ ३४ ॥

अर्थः : इन्द्रकी उस सभामें तो एकमात्र शुक्र ही कवि है । एक बृहस्पति ही गुरु है और आत्मवान् एक चन्द्रमा ही कलाधर है । किन्तु यहाँ तो सभी कवि, सभी गुरु और सभी कलाधर हैं ॥ ३२ ॥

अन्वयः : मादृशां दृशा श्लु गुणगीता परिषद् नव अपि न अपि परिपीता, न च भविष्यति दृश्या ज्ञायते । इयं भूत्रयातिशयिनी बहुशस्या (बर्ते) ।

अर्थः : मेरी दृष्टिसे तो ऐसी गुणशालिनी सभा कभी कहीं भी नहीं देखी गयी और न आगे देखी जानेकी आशा ही है । यह सभा तो तीनों लोकोंमें सबसे बढ़-चढ़कर है ॥ ३३ ॥

अन्वयः : यत्र सारसभायाः रीतिः इति सभायाः सौष्ठवं समभिवीक्ष्य किल सज्जनतायाः वैभवेन जनतायाः मोदसिन्धुः उदभूत् ।

अर्थः : उस सभामें विकसित कमलके समान प्रसन्नता थी । उसका सौन्दर्य देखकर सज्जनताके वैभवद्वारा वहाँकी जनताका आनन्द-समुद्र उमड़ रहा था ॥ ३४ ॥

काशिभूपतिरिहो बहुदेशाभ्यागताः कथममी सुनरेशाः ।
वर्ण्यभावमनुयान्तु सुतायामित्यभूत् स्थलमसावकितायाः ॥ ३५ ॥

काशिभूपतिरिति । काशिभूपतिः अकम्पनमहाराजो बहुभ्यो देशेभ्योऽभ्यागता अमी सम्मुखे वर्तमानाः सुनरेशाः प्रशंसनीया राजानः सुतायां सुलोचनायामागत्य उपस्थितायां सत्यां पुनर्वर्ण्यभावं वर्णनीयतां कथमिति केन प्रकारेण अनुयान्तु प्राप्नुवन्तु अहो इत्येवं विचारेणाऽसौ नृपोऽकितायाः दुःखित्वस्य स्थलमभूत् ॥ ३५ ॥

तत्तदाशयविदाऽथ सुरेण भाषितं नृपसकुक्षिचरेण ।
राजराजिचरितोचितवक्त्री विच्वमेव सदसीह भवित्री ॥ ३६ ॥

तत्तदाशयेति । अथानन्तरं तस्य राज्ञ आशयं वेत्तीति तेन सुरेण नृपस्य अकम्पनस्य समाना कुक्षिर्यस्य स समानकुक्षिः, भूतपूर्वः समानकुक्षिरिति समानकुक्षिचरस्तेन राज्ञः पूर्वसहोवरेण भाषितं यद्ये विद् विद्यावति, इह सवसि राज्ञां राजिस्तती राजराजिस्तस्या-श्चरितमुचितं ज्वतीति राजराजिचरितोचितवक्त्री त्वमेव भवित्रीति । अनुप्रासः ॥ ३६ ॥

भूरिभूशकलवासिनराणां वंशशीलविभवादि वराणाम् ।
वेत्सि देवि पदमर्हसि तत्त्वं मौनमत्र नहि ते खलु तत्त्वम् ॥ ३७ ॥

अन्वयः काशिभूपतिः बहुदेशाभ्यागताः अमी सुनरेशाः सुतायां वर्ण्यभावं कथम् अनुयान्तु अहो ! इति असौ अकितायाः स्थलम् अभूत् ।

अर्थः ऐसी सभा देखकर महाराज अकंपनने मनमें थोड़ा-सा कष्टका अनुभव किया कि अहो ! ये देश-देशके आये एक-से-एक बढ़कर राजा लोग हैं । इनका वर्णन कर सुलोचनाको कौन बता सकेगा ? ॥ ३५ ॥

अन्वयः अथ तत्तदाशयविदा नृपसकुक्षिचरेण सुरेण भाषितं हे वित् ! इह सवसि राजराजिचरितोचितवक्त्री त्वम् एव भवित्री ।

अर्थः राजाके इस अभिप्रायको जाननेवाला राजाका भाई चित्रांगद देव बुद्धिदेवीसे बोला कि हे विद्यावती ! इस सभामें जो ये राजा लोग आये हैं, सुलोचनाको इन सबका भिन्न-भिन्न परिचय देनेका भार तुम्हारे ही ऊपर है ॥ ३६ ॥

अन्वयः हे देवि ! भूरिभूशकलवासिनराणां वराणां वंशशीलविभवादि त्वं वेत्सि । तत् पदं त्वम् अर्हसि । अत्र खलु ते मौनं तत्त्वं नहि ।

भूरीति । हे देवि, बंसत्त्व शीलं च विभवत्त्व त आधिर्येषां तेषु कुलाचारसमृद्धि-
शौर्यादिवु वराणां श्रेष्ठानां भूरिवु भुवः शकलेषु प्रवेशेषु बसन्तीत्येवंशीला ये नरास्तेषां
पवं प्रतिष्ठां वेत्ति जानाति, तत्सस्मात् कारणात् त्वमत्रावसरे खलु निश्चयेन मौनं भूक्तवं
नाहंसि । इवं ते तत्त्वमुचितं नास्ति । यद्वा, त्वं वराणां बंजावि वेत्ति, तस्मादेतेषां वर्ण-
नावं त्वं एवं शब्दसमूहं वक्तुमर्हसि, अत्र ते मौनं नोचितमिति भावः ॥ ३७ ॥

इत्यमुष्य पदयो रज एषा शासनं मृदु बभार सुवेशा ।

देवतापि नुमया खलु बुद्धिर्मस्तकेन विनयाश्रितशुद्धिः ॥ ३८ ॥

इत्यमुष्येति । सुवेशा शोभनवेशवती क्लिनयं नक्षत्रमाभिता बुद्धिर्बस्यां सा नुमया
नाम्ना तु बुद्धिरेषा प्रसङ्गप्राप्ता देवतापि पुनरमुष्य नृपभ्रातृवरस्य पदयो रज इव मृदु
सुकुमलं शासनमाज्ञापनं च खलु मस्तकेन शिरसा बभार बध्ने-॥ ३८ ॥

आगता सदसि सा खलु बाला गानमानविलसद्गलनाला ।

सृष्टिदृष्टिविषये सुविशाला सादराऽनुगतमानवमाला ॥ ३९ ॥

आगतेति । गानस्य सङ्गीतस्य मानेन विलसन् गलनालो यस्याः सा गानमानविल-
सद्गलनाला, सृष्टिधाः संसारस्य वृष्टौ या विशाला विपुलपरिणामवती सावरा सविनया-
ऽनुगता मानवानां माला परम्परा यस्याः सा सावरानुगतमानवमाला बाला नववयस्का
सदसि सभायामागता खलु ॥ ३९ ॥

अर्थः हे देवि ! इन नानादेशनिवासी नरश्रेष्ठोंके वंश, शील और वैभव-
को तुम अच्छी तरह जानती हो । इसलिए तुम ही इस कामको कर सकती हो ।
इसमें तुम्हारा आगा-पीछा देखना उचित नहीं ॥ ३७ ॥

अन्वयः : एषा सुवेशा नुमया खलु बुद्धिः देवता अपि मस्तकेन विनयाश्रितशुद्धिः
सती पदयोः रजः इति अमुष्य शासनं बभार किल ।

अर्थः उत्तम वेशवाली विनयशील बुद्धि नामकी देवीने भी चरणोंकी रजकी
तरह उसकी इस आज्ञाको शिरोधार्य कर लिया ॥ ३८ ॥

अन्वयः : गानमानविलसद्गलनाला सादरानुगतमानवमाला दृष्टिसृष्टिविषये
सुविशाला सा बाला खलु सदसि आगता ।

अर्थः अब वह नववयवना बाला सभामें आयी । उसका गला गानेमें बहुत
ही मधुर था । वह लोगोंकी दृष्टिमें बहुत ही आदर प्राप्त किये थी और साथ ही
उदार विचारोंवाली थी ॥ ३९ ॥

या विभाति सहजेन हि विद्यातन्मयावयविनी निरवद्या ।

एतदीयचरितं खलु शिक्षा वा जगद्धितकरी सुसमीक्षा ॥ ४० ॥

या विभातीति । या सहजेन स्वभावेन हि विद्यायां तन्मया अवयवा यस्याः सा विद्यातन्मयावयविनी निरवद्याऽव्यजेन रहिता, एतदीयं चरितं खलु शिक्षा जगतां शिक्षण-
मात्रम् । यद्वा पुनर्जगतां हितं करोतीति अजगद्धितकरी सुसमीक्षा सम्यक् समालोचन-वेष्टा
विभाति । शीपकालकारः ॥ ४० ॥

केशवेश इह पद्मगङ्गत्री सा श्रुतिः प्रभवति श्रुतिपुत्री ।

अत्र वक्षत्रस्रुत सोमविचारं हास्यमस्यति सितांशुकसारम् ॥ ४१ ॥

केशवेश इति । इह बुद्धिवेष्यां केशवेशाः कचपाशः स पद्मगङ्गत्री पद्मगं नागं सूत्रयति
सूत्रयतीति पद्मगङ्गत्री सर्पसदृशाङ्गतिरिति । किञ्च, पद्मगान् नागान् सूत्रयति संक्षिपति
सूत्रयत् सत्त्वरहितान् करोति वेति, तद्वान् पद्मगङ्गत्री गापद्यीति यावत् । सा श्रुतिः कर्णञ्च
भूतेर्वैवस्य पुत्री स्मृतिचक्रनिबद्धया वा प्रभवति । अत्र वक्षत्रं मुल्लं तदुत सोमस्य विचारो
यत्र तत्सोमविचारं चन्द्रतुल्यमित्यर्थः । यद्वा सोमस्य कापालिकस्य विचारो यत्रेति । हास्यं
स्मितञ्च सितांशुकस्य चन्द्रमसः सारमस्यति क्षिपति तिरस्करोतीत्यर्थः । यद्वा सितांशुकस्य
इवेतपटनान्नो मतस्य सारमुरीकरोति ॥ ४१ ॥

अन्वयः : या सहजेन हि निरवद्या विद्यातन्मयावयविनी विभाति । एतदीयचरितं
खलु शिक्षा । वा अजगद्धितकरी सुसमीक्षा ।

अर्थः : वह बुद्धिदेवी स्वभावतः निर्दोष और सार्थक 'विद्या' नामवाली थी ।
उसके सारे अवयव विद्यामय थे । उसका सारा जीवनचरित ही जगत्को शिक्षा
देनेवाला था । अथवा वह जगत्का हित करनेवाली सुसमीक्षा (समालोचन-
चेष्टा) थी ॥ ४० ॥

अन्वयः : इह केशवेशः पद्मगङ्गत्री । सा श्रुतिः श्रुतिपुत्री प्रभवति । आननं सोम-
विचारम्, सुमुदु हास्यं (च) सितांशुकसारम् अस्यति ।

अर्थः : उस बुद्धिदेवीकी वेषी तो पद्मग अर्थात् नागके समान थी, अथवा
नागदत्ताचार्यके सूत्रोंसे बनी थी । उसके कान वेदोंकी पुत्री 'स्मृति या उपनिषद्-
रूप' एवं सुननेमें दक्ष थे । मुल्ल सोम अर्थात् चन्द्रमाके समान या सोमाचार्यके
विचारोंवाला था और हास्य (मन्द-मुसकान) चन्द्रमाकी चाँदनीके समान
अथवा श्वेताम्बराचार्यका सार ग्रहण किये हुए था ॥ ४१ ॥

ओष्ठ एवमरुणाम्बरजल्पः सत्कुचो भवति कुम्भककल्पः ।
दृष्टिरेव लभते क्षणिकत्वं हस्तयुग्ममथ पल्लवतत्त्वम् ॥ ४२ ॥

ओष्ठ इति । अस्या ओष्ठोऽर्धं लोहितमम्बरमाकाशं जल्पतीति । किञ्च अरुणाम्बर-
नाम-मत्तजल्पकः । सत्कुचः समीचीनः स्तनश्च कुम्भ एव कुम्भकस्तत्कल्पः कलशा इव
पुष्पलाकारः । यद्वा कुम्भको नाम स्वरोवयशास्त्रविहितस्तम्भितो वायुस्तस्य कल्पः
प्रकरणवद्भवति । दृष्टिरस्या नयनं क्षणिकत्वं क्षणचमत्कारित्वं चपलत्वं लभते । अथ च
क्षणिकं नाम सुगतमतं तस्य तत्त्वं लभते । हस्तयोर्भुग्मं द्वितयं पुनः पल्लवस्य किसलयस्य तत्त्वं
स्वभावम् । यद्वा पदां लवा यत्र तत्पल्लवं नाम व्याकरणशास्त्रं तत्तत्त्वं लभते ॥ ४२ ॥

सत्त्रयी तु बलिपर्वविचारा श्रृंगिरेव हि गुरुक्तिरुदारा ।
कामतन्त्रमुपयामि जघन्यं शून्यवादमुदरं खलु धन्यम् ॥ ४३ ॥

सत्त्रयीति । बलिपर्वणामुदरगतेखाणां सत्त्रयी । यद्वा बलिपर्वणां वेदानां सत्त्रयी-
ऋग्यजुःसामत्रयीव श्रृंगिः कटिपद्माङ्गायास्त्रिका । सा उदारा विद्यालपरिणाहा, अत एव
गुर्वी उक्तिर्यस्याः सा । यद्वा गुह्यतरप्रशंसनीया, तैव हि वा गुरुक्तिर्बृहस्पतिमतं चार्वाका-
ल्पम् । तस्या जघन्यं नामाङ्गं कामतन्त्रं कामोद्दीपकम् । यद्वा कामपुरुषार्थसिद्धकं शास्त्र-
महमुपयामि जानामि । उदरं च शून्यं बवतीति शून्यवादमभावप्रतिपादकम् । अत एव
धन्यं मनोहरं तदेव शून्यवादं नाम मतमुपयामि ॥ ४३ ॥

अन्वयः : एवम् ओष्ठः अरुणाम्बरजल्पः, सत्कुचः च कुम्भककल्पः भवति । दृष्टिः एव
क्षणिकत्वं लभते । अथ हस्तयुगलं पल्लवतत्त्वं लभते ।

अर्थः : उसके ओष्ठ आकाशको भी लाल बना देनेवाले थे, या रक्ताम्बर-
मतके अनुयायी थे । कुच कुम्भके समान या कुम्भक-विद्यासदृश थे ।
दृष्टि क्षणिक (चपल) या बौद्धमतको पुष्ट कर रही थी और दोनों हाथ नये
कोपलोके समान कोमलता लिये या व्याकरणशास्त्रका तत्त्व स्पष्ट कर
रहे थे ॥ ४२ ॥

अन्वयः : बलिपर्वविचारा तु सत्त्रयी । श्रृंगिः उदारा, गुरुक्तिः एव हि । जघन्यां
कामतन्त्रं च उदरं शून्यवादं धन्यम् उपयामि ।

अर्थः : उस विद्यादेवीकी त्रिवली ऋक्, यजु, साम तीन वेदोंकी तरह थी ।
श्रृंगी (कटिका पिछला भाग) गुह्यतर प्रशंसनीय थी, अथवा बृहस्पतिके

अन्ततां स्फुटमनेकपदेन यान्ति सम्प्रति गुणाः प्रमदेन ।

नास्तिकत्वमुत दुर्गुणभारः सन्तनोति सुतरामतिचारः ॥ ४४ ॥

अन्ततामिति । सम्प्रति अधुनाऽस्या गुणाः शीलसौन्दर्यादयोऽनेकपदेन अन्ततां यान्ति बहुलरूपेण भवन्तोऽपि सुन्दरतामनुभवन्ति, अन्तताम्बुस्य सुन्दरतावाचकत्वात् । यद्वाऽनेकपदेन सार्धमन्ततामनेकान्तताम्, अनेकेऽन्ता धर्मा एकस्मिन्मित्यनेकान्तस्तस्य भावं स्याद्वादाद-रूपतामित्यर्थः । केन प्रमदेनेति, प्रकृष्टो मवो हर्षस्तेन । पक्षे प्रकृष्टेन मदेन स्वयत्नेन वीर्येणैति, 'मवो मृगमवे मद्ये वानमुवृषवरेतसि' इति विश्वलोचनः । अथ पुनर्दुर्गुणभारोऽतिचारो बन्धनं भवति येन स सुतरामेव स्वयमेव नास्तिकत्वमभावं सन्तनोति नैवास्ति । यद्वा नास्तिकवाचतामङ्गीकरोतीति, 'गती बन्धेऽपि चारः स्यादिति विश्वलोचनः ॥ ४४ ॥

उल्लसत्कुचयुगव्यपदेशादेतदीयहृदये तु विशेषात् ।

वाच्यवाचकयुगन्धरमेतद्राजते कनककुम्भयुगं तत् ॥ ४५ ॥

उल्लसदिति । एतस्याः सम्बन्धि तवेतदीयं हृदयं वक्षस्तस्मिन्, तु पुनर्विशेषात् उल्लसद् उद्गच्छत् कुचयुगं तस्य व्यपदेशाच्छलाद् वाच्यवाचकयोर्युगं द्वितयं धरति यत् तच्चैतत् कनकस्य स्वर्णस्य कुम्भयोः कलशयोर्युगमेव राजते, यथा वाच्यवाचकयोर्मिथः सम्बन्धस्तथाऽन्योरपीति भावः ॥ ४५ ॥

समान गुरु (उन्नत) थो । जघनस्थल कामशास्त्र था और उदर शून्यवाद लिये हुए था ॥ ४३ ॥

अन्वयः सम्प्रति गुणाः प्रमदेन अनेकपदेन स्फुटम् अन्ततां यान्ति । अथ सुतराम् अतिचारः दुर्गुणभारः नास्तिकत्वं सन्तनोति ।

अर्थः इसके गुण स्पष्टरूपसे प्रसन्नतापूर्वक अनेकांत-पदको प्राप्त हो रहे थे, अर्थात् बहुत थे । दुर्गुणोंका भार, जो कि वहाँ था ही नहीं, स्वयं ही नास्तिकता प्रकट कर रहा था ॥ ४४ ॥

अन्वयः एतदीयहृदये तु विशेषात् उल्लसत्कुचयुगव्यपदेशात् एतत् वाच्यवाचक-युगन्धरं तत् कनककुम्भयुगं राजते ।

अर्थः उस विद्यादेवीके वक्षःस्थलपर विशेषरूपसे उभरते जो दो कुच थे, वे वाच्य और वाचक दोनोंके अमेद-सम्बन्धको धारण करनेवाले दो सोनेके कलशोंकी तरह शोभित हो रहे थे ॥ ४५ ॥

यत्सुवर्णकलितं ललितं स्याद् द्वैतरूपचरणश्रुतमस्याः ।

ऊरुयुग्मभिदमेव तु सत्यं वृत्तभावमनुविन्दति नित्यम् ॥ ४६ ॥

यत्सुवर्णैति । अस्या बुद्धिदेव्या ऊरुयुग्मं जघनयुगलं नित्यं वृत्तभावं वर्तुलाकारत्वमनुविन्दति । यद्वा चारित्ररूपतामुरीकरोति । यति-भावकभेदेन द्वैतरूपं वृत्तचरणश्रुतं चरणानुयोगशास्त्रमिव यत्सुवर्णं शोभनरूपेण कलितं युक्तम् । पक्षे सुवर्णेन उत्तम-कुलजातेन जनेन कलितं स्वीकृतम् । एवं पुनर्ललितं सुन्दरं सत्यमेवास्ति । तु पावपूरणे ॥ ४६ ॥

आयताभ्युदितवृत्तसुरूपं वैधधर्मपथयुग्मनिरूपम् ।

भ्राजते भुजयुगं खलु देव्या या समस्ति चतुरैरपि सेव्या ॥ ४७ ॥

आयतेति । या चतुरैरपि नरैः सेव्या सेवनीयास्ति किं, पुनरन्वैरित्यपिशब्दार्थः । तस्या देव्या देवताया बुद्धिनाम्न्या भुजयोर्बाहुदण्डयोः युगं युगलं विधेरागतो वैधो व्यवहाररूपो लोकाचारमयः, तथा धर्मादागतो धर्म्यं आगमोक्त उत्तरलोकहितकुरः, वैधश्च धर्म्यश्च तौ पन्थानौ तयोर्युग्मं तस्य निरूपो निरूपणमिव निरूपणं यस्य तद् भ्राजते शोभते, खलुःप्रेक्षणे । कौवृशं तदिति चेत् आयताभ्युदितवृत्तसुरूपमायतं विस्तृतमभ्युदितमभ्युदयमयं वृत्तं वर्तुलाकारं सुरूपं शोभनाकारं चेति परस्परविशेषणविशेष्यतया कर्मधारयसमासः । पक्षे, आयतमसंकुचितममिलष्टमभ्युदितस्य स्वर्गादेवृत्तं वृत्तान्तो यत्र तच्च तच्छोभनं रूपं ग्रन्थस्यावृत्तिर्धर्म्यं तदिति ॥ ४७ ॥

अन्वयः अस्याः ऊरुयुग्मं सुवर्णकलितम्, इदम् एव तु सत्यं द्वैतरूपचरणश्रुतं यत् नित्यं वृत्तभावम् अनुविन्दति ।

अर्थः इस देवीकी जंघाओंका युगल सुवर्णकी तरह कांतिमान् और देखनेमें सुन्दर था । निदचय ही वह दो प्रकारके चरणानुयोगशास्त्र-सा था, जो सदा वृत्तभाव (सदाचार या गोलाकार) को लिये हुए था ।

विशेषः यहाँ जंघा-युगलको दलेष द्वारा यति-श्रावक भेदसे द्वैतरूप चरणानुयोगशास्त्रकी उपमा दी गयी है । वह भी सुन्दर रूपसे युक्त (सुवर्णकलित) और वृत्तभाव (चारित्र्यरूपता) धारण करता है ॥ ४६ ॥

अन्वयः या चतुरैः अपि सेव्या समस्ति, तस्याः देव्याः भुजयुगं जगति आयताभ्युदितवृत्तसुरूपं च भ्राजते । तत् वैधधर्मपथयुग्मनिरूपं खलु ।

अर्थः जो चतुर लोगोंद्वारा भी सुसंसेव्य है, उस बुद्धिदेवीकी भुजाएँ

एतदीयरदनच्छदसारौ पूर्वपक्षपरपक्षविचारौ ।
वक्तुरप्यपरवक्तुरुमाङ्गैः शोभितौ स्वधृतपक्षसुरागैः ॥ ४८ ॥

एतदीयेति । एतस्याः सम्बन्धिनौ, एतदीयो च तौ रदनच्छदौ ओद्घातेषु सारौ प्रशस्तौ, वक्तुरपरवक्तुः प्रतिवक्तुरमायाः कान्त्या अङ्गैः स्वेन धृतो यो पक्षस्तस्य शोभनो रागो यत्र तैः शोभितौ, पूर्वपक्षश्च परपक्षश्च तयोर्विचारौ यत्र तौ ॥ ४८ ॥

सत्यतारकपदप्रतिमानौ यौ समीक्षितपरस्परदानौ ।
निश्चयेतरनयौ हि सुदत्या नेत्रताम्रपगतौ प्रतिपत्त्या ॥ ४९ ॥

सत्यतेति । सत्यं प्रशस्तं यत्तारकपदस्य कनीनिकाख्यावयवस्य प्रतिमानं यद्योस्ती । पक्षे सत्यं प्रमाणरूपं तदेव तारकपदं तस्य प्रतिमानं यत्र तौ, समीक्षितं प्रत्यवेक्षितं परस्परस्य हानं यत्र तौ, प्रतिपत्त्याऽनुभवेन दृष्टे सतीति यावत् । शोभना वन्ता यस्याः सा सुदती तस्या नेत्रताम्रपगतौ नयनभावं प्राप्ती, निश्चयश्चेतरश्च व्यवहारविधौ निश्चये-तरौ च तौ नयौ, हीति निश्चये ॥ ४९ ॥

सा त्रिसूत्रि अपि तत्र कुतः स्याच्चेत्कृतं न गलकन्दलमस्याः ।
वाद्यगीतनटनोचितसारैस्तच्छ्रुतात् समवकृष्य विचारैः ॥ ५० ॥

आयत (विशाल) और गोलाकार थीं । वे मानो नीतिपथ और धर्मपथ स्वरूप थीं ॥ ४७ ॥

अन्वयः एतदीयरदनच्छदसारौ पूर्वपक्षपरपक्षविचारौ वक्तुः अपि अपरवक्तुः उमाङ्गैः स्वधृतपक्षसुरागैः शोभितौ स्तः ।

अर्थः उसके दोनों ओष्ठ अपने-अपने पक्षमें राग रखनेवाले वादी और प्रतिवादीके पूर्वपक्ष और उत्तरपक्षके समान शोभित हो रहे थे ॥ ४८ ॥

अन्वयः सत्यतारकपदप्रतिमानौ यौ समीक्षितपरस्परदानौ प्रतिपत्त्या सुदत्याः नेत्रतां उपगतौ निश्चयेतरनयौ हि ।

अर्थः उसकी दोनों आँखें, जो कि एक दूसरेकी पूरक होकर रहती थीं, विचारकर अनुभव करनेपर निश्चय ही सत्यरूपी तारे (कनीनिका) को लिये निश्चय-नय और व्यवहार-नय ही थीं ॥ ४९ ॥

अन्वयः विचारैः वाद्य-गीत-नटनोचितसारैः तच्छ्रुतात् समवकृष्य अस्याः गल-कन्दलं न कृतं चेत् तदा तत्र सा त्रिसूत्रिः अपि कुतः स्यात् ।

सा त्रिसूत्रीति । तच्छ्रुत्वात् तत्रूतिवात्सात् किल बाह्यं गीतञ्च गतमञ्चेति बाह्यगीत-
गतमिति तेषां सारम् उक्तमभागमबहुष्य तैरस्या बुद्धिदेव्या गलकन्धले कृतमिति नास्ति
चेत्तदा पुनस्तत्र सा त्रयाणां सूत्राणां समाहारस्त्रिसूत्री रेखात्रितयं कृतः केन हेतुना
स्याविति ॥ ५० ॥

तां गभीरचरितां स्फुटमध्यात्मभ्रुतिं द्व्यणुकमञ्जुलमध्या ।

द्रागनङ्गमुखसारविधात्रीमेति नाभिमतिसुन्दरगात्री ॥ ५१ ॥

तामिति । अतिसुन्दरं गात्रं शरीरं यस्याः सा बुद्धिदेवी कीदृशीति चेदाह—द्व्यणुक-
वदितसूक्ष्मम्, अत एव मञ्जुलं मध्यं यस्याः सा । स्वकीयां नाभिमं अध्यात्मभ्रुति-
भात्मख्यातिनामिकाभिब स्फुटं स्पष्टतया एति प्राप्नोति । कीदृशीं ताम् ? प्रसिद्धां, गभीरं
गतरूपं, पक्षे गूढस्वरूपं चरितं यस्यास्तां त्राक् धीप्रमेव पुनरङ्गस्व कामस्य यत्सुखं,
यद्वा अनङ्गमङ्गातीतं यत्सुखं तस्य सारस्य उत्तमांशस्य विधात्रीमिति विधानकर्तामिति
विक ॥ ५१ ॥

मान्यसावुदिततारकवृत्ताङ्गन किञ्च कलितोचितसत्ता ।

हारयष्टिरपि सद्गलनाले ज्योतिषां श्रुतिरिवाद्य सुकाले ॥ ५२ ॥

भातीति । किञ्चासौ देव्याः सद्गलनाले कण्ठकन्धले वा हारयष्टिर्भाति साऽद्य काले-

अर्थः विचारकर देखा जाय तो उस बुद्धिदेवीका गला बाद्य, गीत और
नृत्य इन तीनोंके सारको उन-उनके शास्त्रोंसे सारभाग लेकर बनाया गया था ।
अन्यथा वहाँ तीन रेखाएँ क्योंकर बनायी गयीं ॥ ५० ॥

अन्वयः अतिसुन्दरगात्री द्व्यणुकमञ्जुलमध्या द्रागनङ्गमुखसारविधात्रीं तां
गभीरचरितां स्फुटम् अध्यात्मभ्रुति नाभिमं एति ।

अर्थः द्व्यणुकके समान अत्यन्त सूक्ष्म मध्यदेशवाली अतिसुन्दरशरीरा
उस देवीकी नाभि स्पष्ट ही अध्यात्मभ्रुतिसे बनी थी, जो अत्यन्त गंभीर और
अनङ्गमुखका सार देनेवाली थी । अनङ्गमुखका अर्थ कामवासनाजन्य सुख
एवं शरीरातीत (मोक्ष) सुख होता है, जो आत्मख्याति नामक अध्यात्मभ्रुति
पक्षमें लगता है ॥ ५१ ॥

अन्वयः किञ्च अद्य सुकाले अङ्गुन सद्गलनाले कलितोचितसत्ता उदिततारक-
वृत्ता असौ हारयष्टिः अपि ज्योतिषां श्रुतिः इव भाति ।

ऽस्मिन् समये ज्योतिषां रवि-बान्नाबीनां भुतिरिवास्ति कालु, यतोऽङ्गेन स्वभजेन कलित्वा सम्पादिता उचिता सत्ता प्रशंसनीयता महात्रक्यता वा यथा सा । किञ्च उचितं प्रतिपादित-
मुदयमासञ्च तारकनाममध्यमजेः, उत तारकाणामदिवन्याबीनां वृत्तवृत्तान्तं यत्र सेति ॥५२॥

साऽवदनृप सुमङ्गलवेलाऽसौ शुचस्तु भवतादवहेला ।

ईदृशामिह महीमहितानां वृत्तमङ्ग विवृणोमि हितानाम् ॥ ५३ ॥

साऽवदविति । सा पूर्वोक्तवर्णना बुद्धिदेवीनामा अवदत् हे नृप, असौ मङ्गलस्यानन्वस्य वेला वर्तते । अत एवाधुना शुचः शोकस्य अवहेला तिरस्कारो भवतात् । अङ्ग, इह प्रसङ्गे हितानामभीष्टरूप्याणामीदृशां लोकोत्तरगुणवतां मह्यां पृथिव्यां महितानां पूजितानां राशां वृत्तमहं विवृणोमि, एषा परिचयं बवामीत्यर्थः ॥ ५३ ॥

त्वत्सहोदरनिदेशविधात्री तत्पुनर्भवदनुग्रहपात्री ।

एकया व्यवहृतो यदि मात्रा भिद्यते नृप न जातु विधात्रा ॥ ५४ ॥

त्वत्सहोदरेति । हे नृप, काशिराज, अहं त्वत्सहोदरस्य भ्रातृभ्रात्राङ्गवस्य यो निवेश आवेशस्तस्य विधात्री परिचारिष्यस्मि । तत्तस्मात् कारणाद् भवतां भूपतीनामनुग्रहस्य कृपाप्रसावस्य पात्री भविष्याम्येव, यते यद्येकया मात्रा जनितत्वेन व्यवहृतस्तेन सार्धं तदा विधात्रा जगद्भवियत्राऽपि जातु मनगपि न भिद्यते भिन्नरूपेण ज्ञायते ॥ ५४ ॥

अर्थः इस शोभन समयमें उस देवीके गलेमें सुशोभित होनेवाली और मध्यमें तारकनामक मुख्यमणिसे युक्त हार-यष्टि (मोतीका हार) ज्योतिष यानी रवि, चन्द्र आदिकी श्रुतिके समान प्रतीत हो रही थी ॥ ५२ ॥

अन्वयः सा अवदत् नृप ! असौ सुमङ्गलवेला, (अतः) शुचः तु अवहेला भवतात् । अङ्ग इह ईदृशां महीमहितानां हितानां वृत्तम् अहं विवृणोमि ।

अर्थः इस प्रकार पूर्वोक्त गुणोंवाली बुद्धिदेवीने राजा अकम्पनसे कहा : 'राजन् ! यह तो बड़ी ही मांगलिक बेला है, अतः अब चिन्ता त्याग दो । अङ्ग ! पृथ्वीपर आदरणीय और अभीष्टरूप इन राजाओंके चरित्रका मैं वर्णन-कर बताती हूँ ॥ ५३ ॥

अन्वयः हे नृप ! अहं त्वत्सहोदरनिदेशविधात्री, तत् पुनः भवदनुग्रहपात्री । यदि एकया मात्रा व्यवहृतः, तदा विधात्रा जातु न भिद्यते ।

श्रीपयोधरभराकुलितायाः संगिरा भुवनसंबिदितायाः ।

काशिकानुपतिचित्तकलापी सम्मदेन सहस्रा समवापि ॥ ५५ ॥

श्रीपयोधरेति । काशिकाया नृपतेः श्रीअकम्पनमहाराजस्य चित्तमेव कलापी मयूरः श्रीपयोधरयोः कुचयोर्भरेण, पक्षे धनसमूहेन, आकुलिताया व्याख्याया एवं भुवनेन समस्त-जगता, पक्षे जलेन संबिदिताया अनुभूतायाः संगिरावचनेन गजनेन वा हेतुरूपया सहस्रैव सम्मदेन हर्षेण समवापि ॥ ५५ ॥

मोदनोदयमयः प्रतिभादैः प्रस्तुतं स्तुतमनिन्दितपादैः ।

काशिभूमिपतिरारभमाणः सोऽभवत् सपदि सत्यथशाणः ॥ ५६ ॥

मोदनोदयेति । सत्यथस्य शाणवत् प्रसादनकरः, किञ्च मोदनस्य हर्षस्योदयरूपो मोदनोदयमयः काशिभूमिपतिः सपदि प्रस्तुतं वेद्यतया तथा बुद्ध्याऽहं भूपतीन् विवृणोमी-त्याविरूपं तच्छानिन्दितौ प्रशस्तौ पादौ येषां तैरनिन्दितपादैः प्रतिभां ददतीति प्रतिभादे-र्बुद्धिर्माद्भुः पुरुषैः स्तुतं समर्थितं तवारभमाणोऽभवत् ॥ ५६ ॥

अर्थः 'राजन् ! मैं आपके ज्येष्ठभ्राता चित्रांगद महाराजकी आज्ञाकारिणी हूँ, अतः आपके अनुग्रहकी भी अधिकारिणी होऊँगी । क्योंकि एक उदरसे उत्पन्न लोगोंमें विधाता कोई विशेष अन्तर नहीं मानता' ॥ ५४ ॥

अन्वयः श्रीपयोधरभराकुलितायाः भुवनसंबिदितायाः संगिरा काशिकानुपति-चित्तकलापी सहस्रा सम्मदेन सनवापि ।

अर्थः शोभायुक्त पयोधरभर (कुचभार) से व्याप्त और भुवनविख्यात उस बुद्धिदेवीकी यह बाणी सुनकर महाराज अकम्पनका चित्त-मयूर एकाएक प्रसन्न हो गया, नाच उठा ।

विशेषः कविने यहाँ महाराज अकम्पनके चित्तपर मयूरका रूपण किया है । कारण, मयूर भी जलधर (मेघ) से व्याप्त जलदानार्थ अनुभूत धन-गर्जना सुन सहस्रा आनन्द-विभोर हो उठता है ॥ ५५ ॥

अन्वयः सत्यथशाणः मोदनोदयमयः काशिभूमिपतिः अनिन्दितपादैः प्रतिभादैः स्तुतं सपदि प्रस्तुतम् आरभमाणः अभवत् ।

अर्थः शाणकी तरह सत्यथको चमकानेवाले, प्रचुर हर्षसम्पन्न काशीपति महाराज अकम्पनने प्रशस्तचरण बुद्धिमान् पुरुषोंद्वारा स्तुत उस प्रस्तुत कार्य

दुन्दुभिष्वनिमसावनुतेने व्योमसर्पिणमिमं खलु मेने ।
मोदनोदनिधिगर्जनमेष किन्तु मानवमहापरिवेशः ॥ ५७ ॥

दुन्दुभिरिति । दुन्दुभिर्वाचित्तुविशेषः, सोऽसौ ष्वनिमनुतेने, व्योमसर्पिणमाकाश-
व्यापिनं प्दानं चकार खलु निश्चयेन । यमिमं ष्वनिमेष मानवानां महापरिवेशो विशाल-
समूहो मोदनस्योदनिधिः हर्षसमुद्रस्तस्य गर्जनं मेने ॥ ५७ ॥

निर्जगाम नृपनाथतनूजा स्त्री न यामनुकरोति तु भूजा ।
पार्श्वतः परिमितालिविधाना देवतेव हि विमानसुयाना ॥ ५८ ॥

निर्जगामेति । यां तु पुनर्भूजा भुवि जायमाना काचित्पि स्त्री मानुकरोति, यादृशी
न भवति, सा नृपनाथस्य अकम्पनस्य तनूजा सुलोचनाऽस्माकं चरितनायिका निर्जगाम
स्वसद्यतो बहिर्निर्गता, या देवतेव सुरीव विमानमेष सुयानं गमनसाधनं यस्याः सा,
पार्श्वतः परिमितालामस्यानां पञ्चबाणामालीनां सखीनां विधानं यस्याः सा शैवम्भूता
भवन्ती निर्जगामेति पूर्वोष्णन्वयः ॥ ५८ ॥

अर्थात् विद्यारूपी बुद्धिदेवीसे आगत राजकुमारोंका गुणवर्णन प्रारंभ करवा
दिया ॥ ५६ ॥

अन्वयः असी दुन्दुभिष्वनि व्योमसर्पिणीम् अनुतेने । किन्तु इमं एषः मानव-
महापरिवेशः मोदनोदनिधिगर्जनं मेने खलु ।

अर्थः उस समय राजाने नौबतकी आवाज समस्त आकाशमें फैलवा
गयी । किन्तु उसे वहाँ उपस्थित विशाल मानवसमूहने निश्चय ही आनन्द-
समुद्रकी गर्जना समझ ली ॥ ५७ ॥

अन्वयः यां हि भूजा स्त्री न अनुकरोति, सा नृपनाथतनूजा पार्श्वतः परिमितालि-
विधाना विमानसुयाना देवता इव निर्जगाम ।

अर्थः निश्चय ही भूमण्डलकी कोई स्त्री जिसका अनुसरण नहीं कर
सकती, वह महाराज अकम्पनकी पुत्री सुलोचना उस दुन्दुभिको सुनकर किसी
देवाकी तरह कुछ परिमित सखियोंको साथ ले विमानपर बैठ अपने भवनसे
चल पड़ी ॥ ५८ ॥

यापि काचिदुपमा सुदृशः स्यात्सैव नित्यमपकारपरास्याः ।

सैव वा कविवरैरुदिता या सङ्गतास्ति न परा मुदितायाः ॥ ५९ ॥

यापीति । सुदृशोऽस्याः सुलोचनाया विषये यापि काचिदुपमा कविवरैरुदिता, सैव नित्यमपकारपरा ह्यपकर्त्री बभूव, न जातुचिदुपकर्त्रीति भावः । यद्वा, सैवोपमैव नाम अपकारे परा परायणा साध्यकारपरा सोमा नाम पार्वती बभूव । अथवा सैव पुनश्चित्तो-कारवजिता मा नाम लक्ष्मीरिति मुदितायाः प्रसन्नरूपाया एतस्याः परा कान्युपमा सङ्गता नास्तीत्यर्थः ॥ ५९ ॥

कौतुकाशुगसुलास्यविधाने रङ्गभूमिरियमित्यनुमाने ।

सूत्रधार इह सौविद एव स्यान्महेन्द्रयुतदत्तसमाह्वः ॥ ६० ॥

कौतुकेति । कौतुकस्य कुतुमस्य आशुगो बाणो यस्य तस्य अकरन्वजस्य यच्छोभनं लास्यं नृत्यं तस्य विधाने, इयं सुलोचना रङ्गभूमिरित्येवमनुमानेऽस्ती महेन्द्रयुतदत्तसमाह्वो महेन्द्रवत्तनामधारकः सौविदः कञ्चुक्येवेह सूत्रधारः स्यात् ॥ ६० ॥

अन्वयः : सुदृशः अस्याः या काचित् अपि परा उपमा कविवरैः उदिता, सा नित्यम् अपकारपरा एव (बभूव) वा सा एव उदिता उपमा मुदितायाः (अस्याः का अपि) परा (उपमा) सङ्गता न (अस्ति) ।

अर्थः : शोभन नेत्रोंवाली इस राजकुमारी सुलोचनाके लिए महाकवियों ने जो भी कोई उपमा दी, वह अपकार करनेवाली ही हुई । कारण, उससे उसका कोई उत्कर्ष नहीं हुआ, क्योंकि उससे बढ़कर कोई उपमान ही नहीं । अथवा वह उपमा अ + पकारपरा (पकाररहित—उमा = पार्वतीरूप) ही हुई । अथवा वही उपमा पकाररहित होनेके साथ उकारके भी 'इत्' (लोप) से सहित (पकारके साथ उकारसे भी रहित यानी केवल 'मा' = लक्ष्मीरूप) हुई । ये ही दो द्वैवियाँ इसकी उपमान बन सकती हैं । प्रसन्नरूपा इस राजकुमारीके लिए इनसे बढ़कर कोई भी उपमा संगत नहीं हो सकती, यह भाव है ॥ ५९ ॥

अन्वयः : इयं कौतुकाशुगसुलास्यविधाने रङ्गभूमिः इति अनुमाने इह महेन्द्रयुतदत्त-समाह्वः सौविद एव सूत्रधारः ।

अर्थः : यह सुलोचना पुष्पसायक कामदेवके शोभन नृत्यकी रंगभूमि, रंगमंच है, इसप्रकार प्रकार अनुमान लगानेपर वहाँ सूत्रधार महेन्द्रदत्त नामक कंचुकी ही कहा जायगा ॥ ६० ॥

भूषणेष्वरुणनीलसितानामश्मनां द्विगुणयत्यभियाना ।

स्वाङ्गसङ्गमितभाभिररेपान् कुङ्कुमैणमदचन्दनलेपान् ॥ ६१ ॥

भूषणेष्विति । अरुणानि च नीलानि च सितानि च तानि रक्त-कृष्ण-श्वेतानि यानि अश्मानि रत्नानि तेषां भूषणेषु नानामणिनिर्मितेषु कङ्कण-केयूर-नूपुरादिवु, अङ्गेषु सङ्ग-मिताभिरैव भाभिः प्रभाभिः कुङ्कुमस्य केशरस्य एणमवस्य कस्तूरिकास्यस्य चन्दनस्य च अरेपाननिन्दितालेपान् सा पुनरभियाना गमनाभिमुञ्जी च सती तान् द्विगुणयति स्म ॥ ६१ ॥

अन्दुभिस्तु पुनरंशुकराजैः सान्द्ररत्नलसदंशुसमाजैः ।

नावकाशममुकाभृकलापः क्वापि सम्यगिति पातुमवाप ॥ ६२ ॥

अन्दुभिरिति । सान्द्राणि घनीभूतानि च तानि रत्नानि तेषु लसन्तोऽभिचमत्कुर्वन्तो येषावः किरणास्तेषां समाजो यत्र तैरंशुकराजैः वस्त्रवरेस्तु पुनरन्दुभिभूषणैरपि सम-लङ्कृतममुकां सुलोचनां सम्यगिति पातुं यथेष्टमवलोकयितुं नृणां कलापः समूहोऽवकाशं नावाप ॥ ६२ ॥

पूर्वमत्र जिनपुङ्गवपूजामाचचार नृपनाथतनूजा ।

यत्र भूत्रयपतेरथ भक्तिः सैव सम्भवति सत्कृतपक्तिः ॥ ६३ ॥

अन्वयः । अभियाना सा भूषणेषु अरुणनीलसितानाम् अश्मनाम् स्वाङ्गसङ्गमित-भाभिः अरेपान् कुङ्कुमैणमदचन्दनलेपान् द्विगुणयति स्म ।

अर्थः । उसके शरीरमें प्रशंसा-योग्य कस्तूरी, चंदनादिका विलेपन लगा था । उस विलेपनकी शोभा, सुलोचनाके शरीरके आभूषणोंमें जटित लाल, नीले और सफेद रत्नोंकी कांतिसे दुगुनी हो गयी ॥ ६१ ॥

अन्वयः । नृकलापः सान्द्ररत्नलसदंशुसमाजैः अन्दुभिः अमुकां सम्यग् इति पातुम् अवकाशं न अवाप ।

अर्थः । जिनमें खूब रत्न जड़े हुए हैं, ऐसे आभूषण और वस्त्रोंद्वारा ढँकी उस सुलोचनाको कोई भी मानव-समाज अच्छी तरह देखनेका अवकाश नहीं पा रहा था ॥ ६२ ॥

अन्वयः । अथ नृपनाथतनूजा पूर्वं जिनपुङ्गवपूजाम् आचचार । अत्र भूत्रयपतेः भक्तिः, सा एव सत्कृतपक्तिः सम्भवति ।

पूर्वेति । सा नृपनाथलम्बा, अथात्र स्वयंवरारम्भे जिनैषु सन्त्यदृष्टिमयुषितुषु यः पुङ्गवः तस्य या पूजाऽऽराधना तानाचचार तावन्नतो यत्र भूत्रयपतेः जिनैर्नस्य भक्तिर्भवति तैव सत्कृतस्य पुण्यस्य पतिः परिपाको भवति ॥ ६३ ॥

कौतुकानुकलितालिकलाया - ऽऽमोदपूरितधरामृदुरूपा ।

तत्स्वयंवरवनं निजगामासौ वसन्तगणनास्वभिरामा ॥ ६४ ॥

कौतुकेति । कौतुकेन जिनोदेन, यद्वा कुसुमेन सार्धंमनुकलितः सम्भावित आलीनां कलापः सखीनां समूहः । यद्वा अलीनां भ्रमराणां समूहो यथा साऽऽमोदेन हृषभादेन पूरितं, पक्षे सुगन्धेन ध्यातं धराया मृदुरूपं यथा सा, वसन्तस्य गणनास्वभिरामा मनोहरा सती तत्स्वयंवरमेव वनं निजगाम ॥ ६४ ॥

पुष्परूपधनुषा स्मर एनं जेतुमर्हतु जयं गुणसेनम् ।

शक्रचापममुकाय ददाना स्वान्दुरत्नरुचिजं मृदुयाना ॥ ६५ ॥

पुष्पेति । एनं गुणानां धैर्य-सौन्दर्यादीनाम् यद्वा मन्त्रि-सामन्तादीनां च सेना समूहो यत्र तं जयराजकुमारं स्मरः कामदेव पुष्परूपेण धनुषा जेतुमर्हतु समर्थोऽस्तु, इत्येवं

अर्थः यहाँ उस सुलोचनाने पहले भगवान् जिनैन्द्रदेवकी पूजा की । क्योंकि जहाँ भी त्रिभुवनपति भगवान्की भक्ति हुआ करती है, वहाँ पूर्णरूपसे पुण्यका परिपाक होता है ॥ ६३ ॥

अन्वयः : असी वसन्तगणनासु अभिरामा कौतुकानुकलितालिकलाया आमोदपूरित-धरामृदुरूपा सती तत् स्वयंवरवनं निजगाम ।

अर्थः तदनन्तर वसन्तकी समानता रखनेवाली वह सुलोचना उस स्वयं-वरमण्डपरूपी वनमें पहुँची । क्योंकि वसन्तऋतु फूलोंपर मँडरानेवाले भौरोंसे युक्त होती है, तो सुलोचना भी कौतुकभरी अपनी सखियोंको साथ लिये थी । इसी तरह वसन्तऋतु फूलोंको परागसे धरातलको पूरित कर मृदुरूप बना देती है, तो सुलोचना भी सबको प्रसन्न करनेवाली थी ॥ ६४ ॥

अन्वयः : मृदुयाना एनं गुणसेनं जयं स्मरः पुष्परूपधनुषा जेतुम् अर्हतु इति अमुकाय स्वान्दुरत्नरुचिजं शक्रचापं ददाना (दृष्टुभे) ।

अर्थः हंसगति उस सुलोचनाने सोचा कि गुणोंके भण्डार और वीरसेना-संपन्न जयकुमारको कामदेव अपने फूलोंके धनुषसे क्या जीत सकेगा ? यही सोच-

मनसिष्ठस्येव कालु मधुयानं यस्याः सा सुलोचनाऽमुकाय पुण्यवन्धने स्वाम्भूतां निजा-
भूषणानां वानि रत्नानि तेषां वृषिभिर्जातं शक्रापापमिच्छन्नुर्बवाता शुभुमे ॥ ६५ ॥

नित्यमेतदवलोकनकर्त्री दृष्टिरस्तु नविकारविभर्त्री ।

भूभृतामिति स चामरचारः पाद्वर्षयोरिह बभौ स विहारः ॥ ६६ ॥

नित्यमिति । एतस्या अवलोकनकर्त्री परिवर्तिका भूभृता राज्ञा दृष्टिर्विकारस्य
विभर्त्री कर्त्री नास्तु न भवेत्सावित्येवं नित्यं सर्ववैवेह पाद्वर्षयोरितस्ततो विहारेण परि-
चारेण सविहाररथामराणां चमरीबालगुच्छानां चारः प्रचारो बभौ शुभुमे । उत्प्रेक्षा-
लङ्कारः ॥ ६६ ॥

दृष्टिराशु पतिता विमलायां नव्यभण्डरजनीशकलायाम् ।

कौमुदादरपदातिशयायां प्रेक्षिणी ननु नृणामुदितायाम् ॥ ६७ ॥

दृष्टिरिति । ननु साम्प्रतमुदितायां की पृथिव्यां मुदादरपदस्य हर्षसन्मानस्थानस्य,
अथवा कौमुदस्य कुमुदसमूहस्य य आदरः प्रीतिभावस्तस्य पदं तस्यातिशयः प्रभावो यत्र
तस्यां नव्यो नवीनोऽत्र एव भव्यो मनोहरो धोऽसी रजनीशशङ्खस्तस्य कलायां विमलायां
प्रसन्नायां प्रेक्षिणी ब्रह्मी नृणां दृष्टिस्तत्रागतानामाशु शीघ्रमेव पतिताऽपततु ॥ ६७ ॥

कर मानो वह अपने आभूषणोंमें लगे नाना प्रकारके रत्नोंकी किरणोंसे बना
इन्द्रधनुष अर्पण करती हुई-सी शोभित हो रही थी ॥ ६५ ॥

अन्वयः । नित्यम् एतदवलोकनकर्त्री भूभृता दृष्टिः विकारविभर्त्री न अस्तु इति इह
पाद्वर्षयोः सविहारः सः चामरचारः बभौ ।

अर्थः । निरंतर एकटक सुलोचनाको देखनेवाली राजा लोगोंकी दृष्टि इसमें
कहीं कुछ विकार (बिगाड़) न कर दे, इसे नजर न लग जाय, इसीलिए मानो
यहाँ उस सुलोचनाके दोनों तरफ बार-बार चँवर जुल रहे थे ॥ ६६ ॥

अन्वयः । ननु नृणां प्रेक्षिणी दृष्टिः कौमुदादरपदातिशयायां नव्यभण्डरजनीश-
कलायां विमलायाम् उदितायां तस्याम् आशु पतिता ।

अर्थः । उदयको प्राप्त नवीन चंद्रमाकी निर्मल कलाके समान सुंदर और
पृथ्वीभर आनन्द पैदा करनेवाली अथवा कुमुद-समूहका अतिआदर करने-
वाली प्रसन्नचित्ता उस राजकुमारी सुलोचनापर शीघ्र ही लोगोंकी दृष्टि बिध
गयी ॥ ६७ ॥

नो हृदयै न दृशैव विशोकैः किन्तु पूर्णवपुषैव हि लोकैः ।

मज्जितं सुदृशि तत्र मदेन भूषणानुगतबिम्बपदेन ॥ ६८ ॥

नो हृदयेति । विशोकैः शोकवर्जितैः प्रसन्नैरित्यर्थः । लोकैर्नो हृदयै न केवलं हृदये-
नेव न च दृशैव अप्युचैव वा तत्र सुदृशि सुलोचनायां मज्जितं कुवितं किन्तु तस्या भूषणा-
नुगतानां बिम्बानां पदेन ऋज्जलेन पूर्णैव वपुषैव हि मदेन हृदयलक्षणेन निरवशेषतया
मज्जितमित्याशयः ॥ ६८ ॥

सन्निवेशकदृशा खलु पातुं रूपमम्बुजदृशो ननु जातु ।

जृम्भणच्छलितयाऽरमशक्तैराननं विवृतमित्यनुरक्तैः ॥ ६९ ॥

सन्निवेशेति । ननु तर्कणायाम् । अम्बुजदृशः कमललोचनायास्तस्या रूपं सन्तो
निवेशा यस्यां सा तथा सन्निवेशकदृशा जातु मनागपि किं पुनः सर्वमित्यर्थः । पातुं ब्रह्म-
मशक्तेरसमर्थैः अनुरक्तेरनुरागिभिः अमुजैः जृम्भणस्योद्भासिकायाश्छलितया मिथवसत्या
पुनराननं मुक्तमरं शीघ्रमेव विवृतमुद्भासितं तत्रूपाबलोकनसकामैस्तैः जृम्भितमित्यर्थः ॥ ६९ ॥

प्रौढताभ्रपगतानि विभ्रूनां मानसानि खलु यानि च यूनाम् ।

ताम्रचूडपरिवाद्यकरावैर्जागृतिं स्म प्रतियान्त्यनुभावैः ॥ ७० ॥

अन्वयः : तत्र विशोकैः लोकैः सुदृशि नो हृदा एव, न दृशा एव, किन्तु भूषणानुगत-
बिम्बपदेन मदेन पूर्णवपुषा एव हि मज्जितम् ।

अर्थः : वहाँ प्रसन्नचित्त लोग न केवल मन या दृष्टिसे ही, किन्तु सुलो-
चनाके आभूषणोंमें प्रतिफलित होनेवाले अपने-अपने प्रतिबिम्बोंके व्याजसे
सम्पूर्ण शरीरसे ही सुलोचनामें डूब गये ॥ ६८ ॥

अन्वयः : ननु अम्बुजदृशः रूपं सन्निवेशकदृशा जातु खलु पातुम् अशक्तैः अनुरक्तैः
इति जृम्भणच्छलितया अरम् आननं विवृतम् ।

अर्थः : क्या सुलोचनासे अनुराग रखनेवाले लोगोंने निवेशवाली अपनी आँखों-
द्वारा उसके रूपको पीनेमें स्वयंको सर्वथा असमर्थ पाकर जंभाईके छलसे अपना-
अपना मुँह शीघ्र खोल नहीं दिया ? ॥ ६९ ॥

अन्वयः : यूनां विभ्रूनां यानि च खलु प्रौढताम् उपगतानि मानसानि, तानि अनुभावैः
ताम्रचूडपरिवाद्यकरावैः जागृतिं प्रतियान्ति स्म ।

प्रौढतामिति । यानि अलु मूनां तद्यथानां विभूनां राज्ञां प्रौढतानुपगतानि प्रासानि
 आनसानि तानि ताम्रचूड एव परिवाद्यको वाद्यवादनशीलस्तस्य राघोः शब्दैरेव अनुभाव-
 भावित्वचक्रेतैः जागृतिमुत्थानं साधयानतां वा यान्ति स्म । सूर्योदयात् पूर्वमेव उत्थान-
 शीलत्वात् प्रौढत्वमित्यर्थः ॥ ७० ॥

वीक्ष्य तामथ विभाकरमूर्तिं संययुस्तु पुनरुत्थितिपूर्तिम् ।

लोभकानि सहसा सकलानि बान्यभाञ्जि अपि सम्प्रति तानि ॥ ७१ ॥

वीक्ष्येति । अथ ताम्रचूडवाद्यकशब्दानन्तरं तां विभाया लोकोत्तरप्रभाया आकरो
 मूर्तियस्यास्ताम् । यद्वा विभाकरस्य सूर्यस्य मूर्तिं वीक्ष्य तु पुनः सम्प्रति बान्यभाञ्जि
 केशरूपाणि । यद्वा शशवयुकानि सकलानि लोभकानि अपि तानि तानि सहसैव उत्थिति-
 पूर्ति संययुः । ये बालका भवन्ति ते सूर्यस्योदये सत्येव प्रबुद्धा भवन्तीत्यर्थः ॥ ७१ ॥

स्वान्तपत्रिणि यतोऽत्र वरतुं श्रीदृशस्तनुलतामभिसतुंम् ।

जृम्भिताननवतामिह यासौ प्रेरिकैव चटुकी समियासौ ॥ ७२ ॥

स्वान्तेति । यतो यस्मात्कारणात् जृम्भितञ्च तवाननं जृम्भिताननं येषां ते तेषां
 लोकानां या चटुकी अभूत्, सात्र श्रीदृशः सुलोचनाया वरञ्चतुः कान्तिः समयस्थितिर्वा
 यस्यास्तां तनुलतां गात्रबल्लरीमभिसतुं यदुच्छ्रया गन्तुं यत्नवति स्वान्तं चित्तमेव पत्री
 तस्मिन् विषये प्रेरिका प्रेरणाकृदेव बभूव ॥ ७२ ॥

अर्थः : उस समय उन नवयुवक राजकुमारोंके मन तो प्रौढ हो गये थे ।
 अतएव वे स्वाभाविक रूपसे होनेवाले ताम्रचूड (मुर्गे) बजनियेकी ध्वनिसे जाग
 उठे, जैसे कि युवा लोग स्वभावतः कुक्कुटकी आवाज सुनकर ही जाग
 उठते हैं ॥ ७० ॥

अन्वयः : अथ पुनः विभाकरमूर्तिं तां वीक्ष्य सकलानि लोभकानि (यानि) बान्य-
 भाञ्जि, तानि अपि सम्प्रति सहसा उत्थिति पूर्तिसंययुः ।

अर्थः : किन्तु उन लोगोंके बालरूप बालों (लोभों) ने सूर्यमूर्तिकी प्रभा-
 सी प्रभावाली सुलोचनाको देखा, तो वे जाग उठे । अर्थात् सुलोचनाको देखते ही
 सब राजकुमार प्रसन्न होकर रोमांचित हो गये ॥ ७१ ॥

अन्वयः : यतः अत्र वरतुं श्रीदृशस्तनुलताम् अनुसतुं स्वान्तपत्रिणि समियासौ इह
 या असौ जृम्भिताननवतां चटुकी, (सा) प्रेरिका एव ।

दृक्संक्रमिताप्सरस्तु यूनामनिमेषतामवापादना ।

आलिषु सुषाधुनीं पुनरेनां प्राप्य सफरतामितेत्यनेना ॥ ७३ ॥

दृक्संक्रमितेति । यूनां तत्त्वानां वा दृक् साऽऽलिषु तस्याः सहस्ररीषु संक्रमिता सती तद्वचलोकनसमय एवाप्सरस्तु तासु वेषपणिकासदृशीषु, अनिमेषतां निमेषानावतामवाप, अयूना म्यूना सती । यद्वा, अप्सरस्तु जलाशयेषु मत्स्वरूपतामवाप । सर्व पुनरनेना निष्पापा कुगेनां सुषाधुनीममृतमदीं प्राप्य सफरता फलवतां, यद्वा पुषुरोमतां मुहूर्त्मीनभाव-
नवापेति ॥ ७३ ॥

युवमनसीति वितर्कविधात्री सुकृतमहामहिमोदयपात्री ।

सदसमवाप मनोहरगात्री परिणतिमेति यया खलु धात्री ॥ ७४ ॥

युवमनसीति । यूनां तत्त्वानां मनसि हृदोत्थेवं बन्धमानरीत्या वितर्कस्य विधात्री सुकृतस्य पुष्यकर्मणो महामहिम्न उदयस्य पात्रीत्येवंरीत्या मनोहरगात्री यया खलु धर-
णीयं धराऽपि परिणतिमेति, धराकृपतां त्यक्त्वा विष्यकृपतामाप्नोति सा सुलोचना सदसं
सभामवापेति ॥ ७४ ॥

अर्थः सुलोचनाकी तनुलता वसन्तऋतुके समान थी, जिसका भोग करनेके लिए लोगोंका मनरूपी पक्षी शीघ्रतासे जाना चाहता था । उसके लिए जैभाई लेनेवाले उन राजाओंद्वारा बजायी चुटकी ही प्रेरक हो गयी ॥ ७२ ॥

अन्वयः यूनाम् अदूना दृक् आलिषु अप्सरस्तु संक्रमिता सती अनिमेषताम् अवाप । पुनः अनेना सा एनां सुषाधुनीं प्राप्य सफरतां इता इति ।

अर्थः इन युवकोंकी उत्कृष्ठाभरी दृष्टि अप्सराओं-सी (सुलोचनाकी) सखियोंपर गयी तो उसी समय निनिमेष हो गयी । इसके बाद जब उन युवकोंकी आँखोंने अमृतनदी-सी सुलोचनाको देखा, तो वह सफलता ही पा गयी ।

विशेषः मछलीका एक नाम 'अनिमेषक' भी है और 'सफर' है बड़ी मछली । सो 'अप्सरस्तु' अर्थात् जलके तालाबोंमें जो दृष्टि अनिमेषक बनी, वही अमृतकी नदीमें पहुँचकर 'स(श)फर' यानी बड़ी मछलीके रूपमें परिणत हो गयी, यह दूसरा भी अर्थ है ॥ ७३ ॥

अन्वयः यया खलु धात्री परिणतिम् एति, सा मनोहरगात्री सुकृतमहामहिमोदयपात्री युवमनसि इति वितर्कं विधात्री सती सदसम् अवाप ।

विजित्य बाल्यं वयसात्र विग्रहे महेशसाम्राज्यमहोत्सवे च हे ।

कुचच्छलेनोदयि मोदकद्वयं स्मराय दत्तं रतये पुनः स्वयम् ॥ ७५ ॥

. विजित्येति । अत्र विग्रहे शरीर एव युद्धस्थले, हे महेश, परमेस्वर वयसा यौवनेन बाल्यं शैशवं विजित्य पराभूय पुनः साम्राज्यमहोत्सवे राण्याभिवेकसमये स्वयमानन्व-
वशीकृतेन तेन स्मरस्य रतये कामाय तत्पत्न्ये च किल कुचयोश्छलेन ध्याजेन, उदयो-
ऽस्यास्तीत्युदयि तन्मोदकयोः लड्डुकयोः द्वयं दत्तं समर्पितम् । अग्येरपि महोत्सवसमये
मोदका वितर्यन्त इत्याचारः ॥ ७५ ॥

जितात्करत्वेन बिसात्तदग्रजं निजं भुजाभ्यां कलितं विभाव्यते ।

श्रियो निवासोऽयमहो कुतोऽन्यथा कुतश्च लोकैः कर एष गीयते ॥ ७६ ॥

जिताविति । भुजाभ्यां बाहुभ्यां जितात् कोमलत्व-प्रलम्बत्वयोर्विषये पराजिताद्
बिसान्नाम कमलकोषात् तदग्रजं कमलमेव करत्वे उपहाररूपेण कलितं गृहीतं निजमग्रजं
विभाव्यते खलु । अहो इत्याश्चर्यनिन्दयोः । अन्यथा प्रागुक्तं नो वेत्तव्यं पुनः श्रियो
निवासः शोभाया निलयः, यद्वा दानसम्मानावसरे सम्पदुपकरणभूतः कुतः स्यात् । तथैव
पुनः कर इत्येवं लोकैः कुतो गीयत इति भावः ॥ ७६ ॥

अर्थः जिससे पृथ्वी भी सौभाग्यवती बन रही है, शोभनशरीरा और महा-
महिम सुकृतोदयकी पात्र वह राजनन्दिनी सुलोचना उन युवा लोगोंके मनमें
वक्ष्यमाण वितर्क पैदा करती हुई स्वयंवरशालामें आ पहुँची ॥ ७४ ॥

अन्वयः अत्र विग्रहे बाल्यं विजित्य वयसा अमहेशसाम्राज्यमहोत्सवे पुनः स्वयं
स्मराय रतये च कुचच्छलेन उदयि मोदकद्वयं दत्तम् ।

अर्थः सुलोचनाके शरीररूपी युद्धस्थलमें बालकपनको जीतकर यौवनने
कामदेवके साम्राज्यका महोत्सव मनाया । उसमें उसने मानो कुचोंके अग्रजसे
स्वयं कामदेव और रतिरानीके लिए दो लड्डू ही अर्पण किये हों ॥ ७५ ॥

अन्वयः भुजाभ्यां जितात् बिसात् करत्वेन कलितं तदग्रजं करं विभाव्यते । अन्यथा
(चेत्) अहो अयं श्रियः निवासः कुतः, च कुतः एषः लोकैः करः गीयते ।

अर्थः लगता है कि सुलोचनाकी दोनों भुजाओंने बिस (कमलनाल) को
जीतकर उससे करके रूपमें जो ग्रहण किया, वह था उसका अग्रज हाथ (कर-

अहो महोदम्बति यज्ञ सम्भवा भवावलि संस्कृते रते रमा ।

रमासमासादितसंक्रमासकौ स कौ क्व भव्यो रसराजसागरः ॥ ७७ ॥

अहो इति । असकौ यत्र महोदम्बति महासागरे सम्भवा समुत्पन्ना रते सुरतसमये रमा मनोरमा समासादितः संक्रमः सम्यक् क्रमो घया साज्जी रमा लक्ष्मीर्भवावलि संस्कृते स्वस्य जन्म सफलं करोति, स भव्योऽतिमनोहरो रसराजस्य शृङ्गारस्य सागरः कौ पृथिव्यां क्व तावद्वर्तते ? ॥ ७७ ॥

निघर्षकुण्डी न च तुण्डिकेत्यरं स्मरो नरोऽसौ विजयैकतत्परः ।

न रोमराजिर्मुञ्चलोति ते पपुस्तदेतदस्या मदमन्दिरं वपुः ॥ ७८ ॥

निघर्वेति । असौ स्मरो नाम नरः कामदेवो विजयैकतत्परो विजयभाप्रतत्परोऽस्ति । यद्वा विजयायां अङ्गायामेकतत्परो वर्तते अरं शीघ्रमेव सः, तुण्डिकानाम नाभिम्ब निघर्षणमेव निघर्षस्तस्य कुण्डी वर्तते न च तुण्डीति, न रोमराजिर्लोमपङ्क्तिः, किन्तु मुञ्चलीत्येवं तदेतस्याः सुलोचनाया वपुः शरीरं नवस्य मन्दिरं स्थानमेव वर्तते, इत्येवंप्रकारेण ते सर्वे जनाः पपुरास्वाद्यमानासुः ॥ ७८ ॥

कमल) । नहीं तो फिर क्योंकर वह श्रीका निवास बना और किस कारण वह लोगोंमें 'कर' कहलाया ? ॥ ७६ ॥

अन्वयः : अहो असकौ यत्र महोदम्बति सम्भवा रते रमासमासादितसंक्रमा रमा भवावलि संस्कृते, कौ सः भव्यः रसराजसागरः क्व ?

अर्थः : पृथ्वीपर कहीं ऐसा मनोहर रसराज शृङ्गारका सागर है, जहाँ रतिमें मनोरमा रमा उत्पन्न हो अपना जन्म सफल कर रही है ? ॥ ७७ ॥

अन्वयः : ते एतत् अस्याः वपुः मदमन्दिरं (यत्र) असौ स्मरः नरः विजयैकतत्परः तुण्डिका न निघर्षकुण्डी, इयं च रोमराजिः न मुञ्चली इति अरं वपुः ।

अर्थः : वहाँ बैठे हुए वे लोग यह मानकर शीघ्र रस लेने लगे कि इस सुलोचनाका शरीर मदमन्दिर (मदशाला) है, जहाँ भाँग घोटने-पीनेवाला और जगत्को जीतनेमें तत्पर नशेबाज तो कामदेव है । यह नाभि नहीं, उसीकी भाँग घोटनेकी कुंडी है और यह रोमावली है मूसली जिससे भाँग घोटती जाती है ॥ ७८ ॥

येनाप्यमुष्याश्चरणद्वयस्य यत्साम्यसौभाग्यमवाप्तमस्य ।

साम्राज्यमासाद्य सरोजराजेः पद्मः प्रसिद्धः खलु सत्समाजे ॥ ७९ ॥

येनेति । अमुष्याः सुलोचनायाश्चरणयोर्द्वयस्य यत्साम्यं साम्यभावस्तस्य सौभाग्यं येन कमलेनावासं तत्सरोजराजेर्वरिजभेष्याः साम्राज्यमासाद्य लब्ध्वा सत्समाजे खलु 'पद्मः' पदोर्मा श्रीर्यस्य स पद्म इति व्युत्पत्त्या सिद्धोऽभूत् ॥ ७९ ॥

संगृह्य सारं जगतां तथात्राऽसौ निर्मितासीद्विधिना विधात्रा ।

इतीव क्लृप्ता ह्युदरेऽपि तेन तिस्रोऽपि रेखास्त्रिवलिच्छलेन ॥ ८० ॥

संगृह्येति । जगतां त्रयाणामपि सारं संगृह्य पुनत्रिधात्रा जगत्प्रवृत्ता क्लृप्ताऽस्मिन् भूतले विधिनाऽसौ निर्मिताऽऽसीत्, इतीव खलु तेन तदुदरे त्रिवलिच्छलेन तिस्रो रेखा अपि क्लृप्ता रचिता आसन् । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ८० ॥

जितापि रम्भा विधुजन्मदात्री कुतोऽथ सा चाघनसारपात्री ।

सुवृत्तभावादिबलेन चोरुयुगेन तन्व्याः सुकृता यतो रुक् ॥ ८१ ॥

जितापीति । यतस्तन्व्या अस्याः सुलोचनाया ऊरुयुगे जङ्घायुगले सुष्कृता सुकृता सौन्दर्येण विहिता रुक् कान्तिरभूति शेषः । तेन हेतुना तेनोरुयुगेन सुवृत्तभावा वतु-

अन्वयः : येन अपि अमुष्याः अस्य चरणद्वयस्य यत् साम्यसौभाग्यम् अवाप्तम्, सः सत्समाजे सरोजराजेः साम्राज्यं समासाद्य पद्मः खलु ।

अर्थः : जिस कमलके फूलने इसके दोनों चरणोंकी समानताका प्रसिद्ध-सौभाग्य पा लिया, वह संपूर्ण फूलोंके सत्समाजमें साम्राज्य प्राप्तकर सज्जनों-द्वारा 'पद्म' नामसे प्रसिद्ध हो गया ॥ ७९ ॥

अन्वयः : तथा विधात्रा अत्र जगतां सारं संगृह्य विधिना असौ निर्मिता आसीत् इति इव तेन त्रिवलिच्छलेन उदरे अपि तिस्रः रेखाः अपि क्लृप्ताः ।

अर्थः : विधाताने तीनों लोकोंका सार ग्रहणकर इस सुलोचनाका निर्माण किया है । इसीलिए त्रिवलीके व्याजसे इसके उदरपर उसने तीन रेखाएँ कर दीं ॥ ८० ॥

अन्वयः : यतः तन्व्याः सुकृता ऊरुयुगेन च सुवृत्तभावादिबलेन विधोः जन्मदात्री रम्भा अपि जिता, अथ च सा अघनसारपात्री कुतः ।

लक्ष्मं साध्याचारसम्पत्तिर्वा, आविशब्देन लोभाभाव-स्निग्धत्व-मार्दवाविसङ्ग्रहः । तेन सुषुप्तभावबलेन हेतुना चिचोः कर्पूरस्य जन्मदात्री रम्भा कवत्यपि जिता पराभूता । तथा च सा धनसारस्व पात्री न भवति । तत एवाद्यं पापमेव, न सारो वस्य स सारहीनः पदार्थस्तस्य पात्रीति तु कुतः स्यात् ? कवापि नेत्यर्थः । अतिसुन्दरी वृषभे ॥ ८१ ॥

आस्येन चास्याएव सुधाकरस्य स्मितांशुभासा तुलया धृतस्य ।

ऊनस्य नूनं भरणाय सन्ति लसन्त्यमूनि प्रतिमानवन्ति ॥ ८२ ॥

आस्येनेति । अस्या अकम्पनवायाः स्मितस्यांशूनां मन्वहास्यस्य रश्मीनां भाः शोभा यत्र तेनास्येन मुखेन सह तुलया धृतस्य सुधाकरस्य चन्द्रमसस्तत्र पुनश्चनस्य प्रभायां हीनस्य तस्य भरणाय परिपूरणार्थैव किलामूनि वृक्ष्यद्यगतानि सन्ति नक्षत्राणि तानि प्रतिमानवन्तीव भान्ति नूनम् । उपेक्षालङ्घ्यतिः ॥ ८२ ॥

जित्वा त्रिलोकीं त्रितयेन च स्यात्स्मरस्य बाणद्वितयं तदस्याः ।

दृग्वेशवाक् सम्प्रति यापि नासा तूष्णीव मान्या तिलपुष्पभासा ॥ ८३ ॥

अर्थः चूँकि इस छरहरी बदनवाली इस सुलोचनाके सुन्दर बनाये गये ऊरू-युगलने अपने सुवृत्तभावादि (गोल-गोलपन वा शोभन आचार) के बलपर कपूरको जन्म देनेवाली रम्भा (कदली) को भी जीत लिया, तब वह क्योंकर अधनसारपात्री न होगी ?

विशेष : यहाँ 'अघ' का अर्थ पाप है, वह जहाँ साररूपमें नहीं वह अधनसारपात्री, परम पवित्र और अतिसुन्दर थी। धनसार (कपूर) की माता कदलीको जीतनेपर उसका धनसारपात्री (स्वर्गीय रम्भा) न होना उचित ही है, यह भाव निकलता है ॥ ८१ ॥

अन्वयः : अस्या स्मितांशुभासा आस्येन च सह सुधाकरस्य तुलया धृतस्य ऊनस्य नूनं भरणाय सन्ति अमूनि प्रतिमानवन्ति लसन्ति ।

अर्थः स्मित-किरणोंसे भासित हो रहे इस राजकुमारी सुलोचनाके मुखके साथ तुलनाके लिए तुलापर रखा गया चन्द्रमा कम पड़ गया । अतः उसकी पूर्तिके लिए निमित्त दीख पड़नेवाले नक्षत्र नामके छोटे-मोटे बाट शोभित हो रहे हैं ॥ ८२ ॥

अन्वयः : स्मरस्य त्रितयेन त्रिलोकीं जित्वा तत् बाणद्वितयं संप्रति अस्याः दृग्वेशवाक् । स्यात् । या अपि तिलपुष्पभासा नासा (सा) तूष्णी इव (स्यात्) ।

जित्वेति । स्मरस्य बाणपञ्चकमध्यात् त्रितयेन त्रयाणां लोकानां समाहारस्त्रिलोकी तां जित्वा पुनस्तद्वर्षिष्टं बाणयोद्धितयं सम्प्रति, अस्याः सुलोचनाया वृक्षोर्नयनयोर्बेशः स्वकल्प-
मेव वा यस्य तत्सावृक् स्याद् भवेदिति सम्भावनायाम् । यापि चास्या नासा सा तिलपुष्पस्य
भासा प्रसन्ना हेतुभूतया मात्वा माननीया तूणीव निष्कृत्वत् स्यादिति ॥ ८३ ॥

क्षेत्रे पवित्रे सुदृशः समस्य भ्रूभङ्गदम्भादपि दर्पकस्य ।

आपार्थमारोपितशस्यनासा वंशस्फुरत्पत्रयुगस्वभासा ॥ ८४ ॥

क्षेत्र इति । सुदृशः सुलोचनायाः पवित्रे क्षेत्रे शरीर एवारोपणीयस्यले भ्रूभङ्ग-
दम्भात् समस्य रूपान्तरतां नोत्वा दर्पकस्य कामस्य चापार्थं धनुष्काण्डार्थमारोपितस्य
नासावंशस्य स्फुरद् यत्पत्रयुगं तत्स्वभासा निजस्वरूपेण भातीत्यर्थः ॥ ८४ ॥

श्रीमूर्धजैः सार्धमधीरदृष्टयास्तुलैषिणः सा चमरी च सृष्टयाम् ।

बालस्वभावं चमरस्य तेन वदत्यहो पुच्छबिलोलनेन ॥ ८५ ॥

श्रीमूर्धजैरिति । अधीरा चञ्चला दृष्टियस्यास्तस्यां श्रीमूर्धजैः शोभमानैः केशैः
सार्धं तुलैषिणस्तुल्यतामिलाषिणश्चमरस्य स्वकेशपुच्छस्य सा चमरीनाम गोस्तेन पुच्छस्य
बिलोलनेन परिबालनेन बालस्वभावं केशत्वमुत्त शिशुत्वं वदति, बालतया युक्तचेष्टत्वं
कथयतीत्यर्थः ॥ ८५ ॥

अर्थः कामदेवने अपने तीन बाणोंसे तीनों लोकोंको जीत लिया । शेष दो
बाण रह गये, वे ही इस समय सुलोचनाके दो नेत्र बने हैं और तिलपुष्प-सी
इसकी जो नाक है, वही उसकी तरकस-सी है ॥ ८३ ॥

अन्वयः सुदृशः पवित्रे क्षेत्रे भ्रूभङ्गदम्भात् समस्य दर्पकस्य चापार्थम् आरोपित-
शस्यनासा वंशस्फुरत्पत्रयुगस्वभासा ।

अर्थः सुलोचनाके पवित्र शरीर-क्षेत्रमें अपना धनुष आरोपित करनेके लिए
कामदेवने जो बाँस गाड़ा, वह तो सुलोचनाकी नाक है । दोनों भृकुटियोंके
व्याजसे उसमें दो पत्ते निकलकर सुशीभित हो रहे हैं ॥ ८४ ॥

अन्वयः सृष्टयाम् अधीरदृष्टया श्रीमूर्धजैः सार्धं तुलैषिणः चमरस्य सा चमरी तेन
पुच्छबिलोलनेन बालस्वभावं वदति अहो ।

अर्थः अहो, बड़े आश्चर्यकी बात है कि इस संसारमें चमरी गाय इस
सुलोचनाके मस्तकके साथ बराबर करनेके लिए जो अपनी पूँछ बार-बार
हिलाया करती है, वह उनका बालभाव (बचपन) ही प्रकट कर रही है ॥ ८५ ॥

का कोमलाङ्गी बलये धराया धाकोऽप्यपूर्वप्रतिमोऽमुकायाः ।

पाकोऽथवा पुण्यविधेरनन्यः नाकोऽनयात्रैव समस्तु धन्यः ॥ ८६ ॥

का कोमलाङ्गीवेति । अस्मिन् धराया बलये मण्डलेऽमुकायाः सुवृक्षोऽप्या का पुनः कोमलाङ्गी भवेत्, यतोऽप्या धाकः प्रभावः, अपूर्वाऽनन्यसम्भवा प्रतिमा यत्र स तावृक्षोऽस्ति । किन्तु धरायाः सम्पूर्णजनताया बलये बलिभोजनार्थं काको वायसो नाम, मलमेवाङ्गं यस्य स मलाङ्गी भवति । यतोऽमुकायाः पुष्यध्या वा ब्रह्मा कोऽपि अपूर्वप्रतिमोऽस्ति खलु । तद्वन्न जाने केनास्या योगो भवेत् । अथवाऽप्याः पुण्यविधेः क्षुभकर्मणः पाकः परिपाकोऽनन्यो महानेव, किन्तु पुण्यविधेरनन्यः पा रक्षकः कोऽसौ भवितुमर्हति । न कस्यापि पुण्यविधिर्नियतस्वायी भवति । तस्मादत्र स को नाम मनुष्यो योऽप्या लक्ष्म्या धन्यः समस्तु, यस्मात् खल्वप्सरोऽधिकसुन्दर्या स धन्यो नाकः सुरालयोऽप्यत्रैव समस्तु नामेति न ज्ञायत इत्याशयः ॥ ८६ ॥

किमिन्दिराऽसौ न तु साऽकुलीना कला विधोः सा नकलङ्कहीना ।

रतिः सतीयं न तु सा त्वदृश्या प्रतर्कितं राजकुलैः स्वदस्याम् ॥ ८७ ॥

किमिन्दिरैति । असौ परमरमणीया किमिन्दिरा लक्ष्मीरस्ति ? न; सा तु कुलीना भूस्थिता नास्ति, समुद्रसम्भवात् । किमिदं कुलीना भूस्थिता, श्रेष्ठकुलसम्भवा च । तर्हि किमियं विधोश्चन्द्रस्य कलाऽस्ति आह्लादकत्वात् ? न; सा कलङ्कहीना नास्ति, इयं

अन्वयः : धरायाः बलये का कोमलाङ्गी । अमुकायाः धाकः अपि अपूर्वप्रतिमः । अथवा पुण्यविधेः अनन्यः पाकः, अत्र एव नाकः । अनया सः कः धन्यः समस्तु ।

अर्थः : इस पृथ्वीपर सुलोचनाके अतिरिक्त कौन कोमलाङ्गा है ? इसकी कोमलताका प्रभाव बेजोड़ है । अथवा सभी पुण्यकर्मोंका यह अद्वितीय पाक (उदय) है, जिससे यहीं स्वर्ग उतर आया है । कौन मनुष्य ऐसा है, जो इसे पाकर धन्य न हो जाय ? ॥ ८६ ॥

अन्वयः : ननु किम् स्वित् अनी इन्दिरा ? न; (यतः) सा अकुलीना । किं विधोः कला (न; यतः) सा नकलङ्कहीना । किम् इयं सती रतिः ? (न; यतः) सा तु अदृश्या इति अस्यां राजकुलैः प्रतर्कितम् ।

अर्थः : क्या यह लक्ष्मी है ? नहीं, क्योंकि लक्ष्मी तो अकुलीन है अर्थात् पृथ्वीमें लीन नहीं, अतः कुलहीना है, जब कि यह उच्चकुलमें पैदा हुई है ।

तु निष्कलङ्का । तदा किमसौ सती रतिः काममियाऽस्ति ? न; सा त्वदुष्या, इह कदापि न वृक्षते । असौ तु वृष्या वशंनयोग्याऽस्ति इति राजकुलैरस्यां प्रतिकृतम् । त्विदिति सन्वेहोक्तं पदम् । अत एवात्र सन्वेहालङ्कारः ॥ ८७ ॥

वयोभियुक्तेयमहो नवा लता कराधराङ्घ्रिष्वधुना प्रवालता ।

उरोजयोः कुङ्मलकल्पकालता रदेषु मुक्ताफलताऽथ वागता ॥ ८८ ॥

वय इति । इयं वयोभियुक्ता वयसा नवयौवनेनाभियुक्ता, अत एव न विद्यते बालता यत्र सा नवालता । यद्वा वयोभिः पक्षिभिरभियुक्ता परिवारिता, नवा नवीना लता एवास्ति तावत् । करौ चाधरो च अङ्ग्री च कराधराङ्घ्रयस्तेषु कराधराङ्घ्रिषु, अधुना यस्याः प्रवालता प्रकर्षेण बालभावोऽस्ति । किञ्च किसलयतुल्यरूपता, यद्वा विद्रुमता चास्ति । किञ्च, उरोजयोः कुचयोः कुङ्मलस्य मुकुलपरिणामस्य कल्पो विधिस्तस्य कालो यत्र तद्वत्ता, लतायाम्बु कुङ्मलभावो भवत्येव । रदेषु दन्तेषु पुनरथवा मुक्ताफलता मौक्तिकरूपता । यद्वा, मुक्ता परित्यक्ता चाफलता निष्कलता आगता सम्प्राप्ता, इत्यादिचर्ये ॥ ८८ ॥

प्रमाणितेयं सुदृशामघोनिका किलालयोऽप्यप्सरसामथाधिकाः ।

पुरन्दरेणोदयिना समुत्तरमकम्पनेऽलम्बि पुलोममादरः ॥ ८९ ॥

प्रमाणितेयमिति । इयं बाला सुवृशां सुलोचनीनां मध्येऽघातूनामघोनिका, अत एव

यह चंद्रमाकी कला भी नहीं है, क्योंकि वह कलंकसे रहित नहीं है जब कि यह कलंकरहित है। यह रति भी नहीं है, क्योंकि रति तो दृश्य नहीं होती और यह दृश्य है। इस प्रकार राजपुत्रोंने सुलोचनाके विषयमें तरह-तरहके तर्क किये ॥ ८७ ॥

अन्वयः अथवा अहो ! वयोभियुक्ता इयं नवालता अधुना कराधराङ्घ्रिषु प्रवालता उरोजयोः कुङ्मलकल्पकालता रदेषु च मुक्ताफलता आगता ।

अर्थः यह सुलोचना नवीन लता है और बाल्यावस्थासे रहित है; अतएव युवावस्थारूपी पक्षीसे युक्त है। इसके हाथ, होठ और चरणोंमें प्रवालता है, अर्थात् मूंगेकी कांतिके होकर कोपलोंकी याद दिलाते हैं। दोनों स्तन कुङ्मल (कलियाँ) सरीखे हैं और दाँतोंमें मुक्ताफलतारूप फलता है, अर्थात् दाँत मोती-सरीखे चमकते हैं ॥ ८८ ॥

अन्वयः इयं सुदृशाम् अघोनिका । अथ अस्याः आलयः अप्तरसाम् अधिकाः किल । उदयिना दरेण पुरं समुत्तरम् । अकम्पने पुलोममादरः (लोकेन) अलम्बि ।

सुवृक्षा शोभनया वृक्षा हेतुमृतयाञ्चौ भवोनि केन्द्राधीन । अथास्या आलयः सस्मोऽपि
 किलाप्सरसा हेतुना मत्स्य चन्द्रमत्तो यो यो रक्षणं तस्मादधिकस्तातोऽपि सुन्दरतनुस्तात् ।
 अथाप्सरसां बेचबाराङ्गानां मध्येऽधिका अधिकगुणवत्यः । अथवा त्वधिका अतिकर्म्यः
 सौन्दर्येण जित्वा, उदयिना वरेणानेन समूहेनैव पुरमिवं नगरं तच्चोदयिना पुरन्दरेण इन्द्रेण
 समुत्तरं मुवा सहितं सम्बधिकः समुत् समुत्तरं वर्तते । एवञ्चाकम्पने राक्षि पुलोमस्येन्द्र-
 श्वशुरस्य मया आवरोऽम्बि लोकेन । ततस्तत्र मम आवरो विपुलोऽधिक इत्यलम् ॥ ८९ ॥

सभावनिर्घौ तु विभाविचारतः स योऽपि नाकः समुदेति मानवान् ।

रसातलं तूत्तलसातलं पुनर्जगत्त्रयं चैकमयं समस्तु नः ॥ ९० ॥

सभावनीति । पूर्वोक्तरीत्या राजसमूहेन अवलोकिता सुलोचना पुनः सभामवलोकित-
 वतीति तदेव सभावनिरियं विनायाः सङ्घटनशोभाया विचारतो धीरिव । यद्वा, विभाविना
 चारेण अतिचारेणेति यावत्, यतोऽस्यां सभायां यो मानवानावरयुक्तो नाकः सोऽपि समुदेति,
 सुरालयोऽपि मानवान् मनुष्यानिति । रसातलं तु पुनः पाताललोक उत्तलं प्रत्युद्गुत्तलं च
 सातलं धानन्दयुक्तम् । एवमस्माकं रसातलं जिह्वाभूलं, तच्च सातलमिह सभायां समुदेति ।
 एवं जगतां त्रयञ्चैकमयं भूलोकरूपमेव नोऽस्माकमस्मभ्यं वा समस्तु भवतु तावत् ॥ ९० ॥

अर्थः यह बाला सुलोचना सुनयना सुन्दरियोंके बीच पापके विषयमें कम
 है । इसीलिए यह सुन्दरदृष्टि होनेसे इन्द्राणीकी तरह है । इसकी सखियां भी
 निश्चय ही जलकी तरह सरस है, इसलिए चन्द्रसे मिलनेवाले रक्षण या आप्या-
 यनसे भी अधिक गुणवाली हैं । अतएव अप्सराओंके बीच अधिक गुणवती है ।
 फलतः उन्होंने अपने सौन्दर्यसे अप्सराओंको जीतकर पराजय-पीडासे पीडित
 कर दिया है । उदित होनेवाले जनसमूहसे यह नगर भी युक्त है । अतएव उदय-
 शील इन्द्रसे भी अधिक आनन्दित है । अतएव लोगोंने इस अकम्पन राजाके
 विषयमें पुलोम यानी इन्द्रके श्वशुरसे भी अधिक आदरभाव धारण किया ॥ ८९ ॥

अन्वयः सभावनिः विभाविचारतः तु धीः । यः अपि सः नाकः मानवान् समुदेति ।
 रसातलं तु उत्तलसातलम् । पुनः च जगत्त्रयं नः एकमयं समस्तु ।

अर्थः (जब सुलोचनाने आकर इस सभा-भूमिको देखा, तब) यह सभा-
 वनी संघटन-शोभाकी दृष्टिसे तो आकाश हो गयी । तब वह नाक यानी स्वर्ग
 भी वहाँ मानवोंको उदित करने लगा, जो बड़े अनादरके साथ मानवोंको अपने
 यहाँ स्थान न देता था । और रसातल (पाताललोक) भी तलसहित उदित

शूरा बुधा वा कवयो गिरीश्वराः

सर्वेऽप्यमी मङ्गलताममीप्सवः ।

कः सौम्यमूर्तिर्मम कौमुदाश्रयो-

ऽस्मिन् सङ्ग्रहे स्यात्तु शनैश्चराम्यहम् ॥ ९१ ॥

शूरा इति । अस्मिन् सङ्ग्रहे सभासङ्घे सर्वेऽप्यमी जनाः, शूरा वीराः सूर्याश्च, बुधा चिदांसो बुधग्रहाश्च, कवयः काव्यकर्तारः शुक्राश्च, गिरामीश्वरा वाग्मिनो बृहस्पत्यश्च भवन्तो मङ्गलतां कल्याणरूपतां भौमस्वभावतां च अभीप्सवो वाञ्छकाः सन्ति । तु पुनर्मम को पृथिव्यां मुदाश्रयः प्रसन्निकरः कौमुदानामाश्रय इव सौम्या मूर्तिर्यस्य स चन्द्रो जयः कुमारश्च, सोमजातत्वात्, किञ्च सुम्बराकृतिः को जनो भवितुमर्हति, इति तावदहं शनैश्चरामि मन्वं यामि । यद्वा, शनैश्चरनामकग्रहवद् भवामीत्यर्थः ॥ ९१ ॥

अभ्यागतानभ्युपगम्य सुभ्रुवः श्रीदृक् पुरीदृक्षतया धवान्भ्रुवः ।

साभूत् समन्तादनुयोगनतिनी हीणापि दृष्टापि तु चक्रवर्तिनी ॥ ९२ ॥

अभ्यागतानिति । शोभने भ्रुवो यस्याः सा तस्याः सुलोचनायाः श्रीदृक् शोभना दृष्टिः पुरि स्वनगर्यामभ्यागतानुपस्थितान् भ्रुवो धवान् राज्ञ ईदृक्षतयाऽभ्युपगम्य ज्ञात्वा, तु पुनः

हो आनन्दसे युक्त हो गया । अतः हमारे लिए तीनों लोक यहाँ एक हो गये ॥ ९० ॥

अन्वयः अस्मिन् सङ्ग्रहे अमी सर्वे अपि शूराः बुधाः कवयः गिरीश्वराः वा मङ्गलतां अभीप्सवः । किन्तु मम कौमुदाश्रयः सौम्यमूर्ति कः स्यात् (इति) तु अहं शनैश्चरामि ।

अर्थः शूर-वीर (सूर्य), बुद्धिमान् (बुधग्रह), कवि (शुक्र) महान् वक्ता (बृहस्पति) होकर मंगल (ग्रह या कल्याण) चाहनेवाले उपस्थित हैं । किन्तु इनमें वह सौम्यमूर्ति (चन्द्रग्रह या जयकुमार) कौन है, जो मेरी प्रसन्नताका आश्रय हा (अथवा कौमुदाका प्रसन्न करनेवाला हो), यही सोचकर ही मैं शनैश्चर (शानिग्रह या धीरे-धीरे चलनेवाली) बन रही हूँ ॥ ९१ ॥

अन्वयः सुभ्रुवः सा श्रीदृक् पुरि अभ्यागतान् भ्रुवः धवान् ईदृक्षतया अभ्युपगम्य दृष्ट्वा अपि हीणा समन्तात् अनुयोगनतिनी तु चक्रवर्तिनी अभूत् ।

अर्थः सुलोचनाको वह शोभनदृष्टि अपनी नगरीमें इस तरह आये सभी

सा हृष्टापि शास्त्रीमतया प्रसन्नपि, स्त्रीणा लज्जिताऽपि सती समन्तात् परितोज्जुयोगं नर्त-
यतीत्यनुयोगनर्तिनी, इत्यतश्चक्रवर्तिनी वर्तुलाकारतया प्रवृत्तिकर्त्री साम्राज्ञी बभूव ॥ ९२ ॥

कराधिकत्वेन यथोत्तरं तरां प्रवर्तमानेऽपि विधौ समुत्तरा ।

अपूर्वरूपाम्बुधितोऽपि साऽभवत् दृगुत्तमा पारमितेव सुभ्रुवः ॥ ९३ ॥

कराधिकेति । यथा यथोत्तरं यथोत्तरमग्रेऽत्र इत्यर्थः । करानां रश्मीनां हस्तानां
आधिकत्वेन प्रबलकल्पत्वेन प्रवर्तमाने विधौ प्रकारे सति मुस्तहिता समुत्, तत्र प्रकृष्टार्थे
तरफल्ययः । सा सुलोचनाया उत्तमा दृक्, अपूर्वं तद्रूपमपूर्वरूपं तस्याम्बुधितः समुद्राविव
जनसमूहात् पारमिता तत्पारमबासेव अभवत्तराम् ॥ ९३ ॥

वीक्ष्य शिक्षणकृतादरणीयाऽथ नगणनीयतया गणनीयान् ।

असुमत्वात् सुमता समवापि कौशरभावात् सुवृत्ततापि ॥ ९४ ॥

वीक्ष्येति । शिक्षणं करोतीति स्त्रीशिक्षणकृतया वाग्देव्याऽऽदरणीया प्रेमपात्री सा
सुलोचना अधानन्तरं नगणनीयतया संख्यातुमशक्यतयापि पुनर्गणनीयान् संख्येयानिति
विरोधः । तस्माद् अग्रेण सज्जनसमूहायेन नीयमानान् प्रशंसनीयानित्यर्थः । वीक्ष्य दृष्ट्वा
भूपतीन् पुनस्तयाऽसुमत्वात् प्राणधारितया सचेतनत्वात्, शोभना सा यत्र तद्भावः सम-
वापीति । तथा कौशरभावात् पृथिव्यां बाणकल्पत्वात् सुवृत्तता वर्तुलतापि समवापीति
विरोधे कुशलभावः कौशर्येव भावो रलयोरभेदात्, तस्मात् सुवृत्तता सदाचारता समवापि
लभ्या खलु ॥ ९४ ॥

राजा लोगोंको देखकर प्रसन्न होती हुई भी लज्जावश आज्ञानुसार इधर-उधर
जाती चक्रवर्तिनी (वर्तुलाकार चलनेवाली या साम्राज्ञी) बनी ॥ ९२ ॥

अन्वयः : सभ्रुवः उत्तमा दृक् कराधिकत्वेन यथोत्तरं तरां प्रवर्तमाने अपि विधौ
समुत्तरा अपूर्वरूपाम्बुधितः अपि पारमिता इव अभवत् ।

अर्थः : उत्तरोत्तर आगे-आगे तेजःकिरणरूपी हाथोंके बढ़ते जानेपर प्रसन्नता
पाती हुई सुन्दर भौंहोंवाली सुलोचनाकी वह शोभनदृष्टि उस अपूर्वं रूपसागर
(सुन्दर-जनसमुद्र) से मानो पार हो गयी ॥ ९३ ॥

अन्वयः : अथ शिक्षणकृता आदरणीया सा नगणनीयतया गणनीयान् वीक्ष्य असु-
मत्वात् सुमता (च) कौशरभावात् सुवृत्तता अपि समवापि ।

अर्थः : स्त्रीशिक्षा देनेवाली वाग्देवीकी प्रेमपात्र उस सुलोचनाने उस सभा-

कुरीनतरुणाञ्चितां वरतुर्विवरणार्थमुदितामृपकर्तुम् ।
सम्पल्लवललितां सभावनिमनुबभूव कारिकां पावनीम् ॥ ९५ ॥

कुरीनेति । वरः श्रेष्ठऋतुः कान्तिर्वस्याः सा । यद्वा वरार्थं वरणार्थंमृतुः समयो यस्याः सा । किञ्च वरस्तीक्ष्णः ऋतुर्वृद्धिभिभवो यस्याः सेत्यपि सुलोचना सभावनि कारिकाभिव
व्याख्याश्लोकवत् । तथा च लतामिव उपकर्तुंमनुबभूव स्वीचकार । कीदृशीं ताम् ? पावनीं
पूतस्वभावाम्, पुनः कीदृशीं ? कुरीनेः सत्कुलजातैस्तवर्णैः नववयस्कैरञ्चिताम् । लतापक्षे
कुलीनेन भूयतेन च तेन तरुणा वृक्षेणाञ्चिताम् । कारिकापक्षे, रीनाः श्रोतुष्येष्ठाः, 'रीः श्रोतरि
भुवि स्त्रियामि'ति । कूनां शब्दानां रीनाः कुरीनाश्च ते तरुणास्तैरञ्चितां स्वीकृताम् । लता-
पक्षे, समीचीनेः पल्लवैः किसलयैर्ललिताम् । कारिकापक्षे, समीचीनेः पल्लवैः पदांशैरिति ।
किमर्थं ताम् ? विवरणार्थं विशेषेण लोकोत्तररूपेण वरणं तस्मै । लतापक्षे वीनां पक्षिणां
वरणं तस्मै । कारिकापक्षे च विवरणं व्याख्यानकरणं तस्मै तावद्वियेवम् ॥ ९५ ॥

वाग्बालिकायाः स्फुटदन्तरश्मिर्भिव्रजन्त्यामिव सेर्ष्यरीतिः ।
समुज्ज्वलाकारतया बभूव सुभावधीना सदृशी दृशीति ॥ ९६ ॥

वागिति । बालिकायाः सुलोचनाया वाग्वाणी तस्या दृशि वृष्टौ सदृशी तुल्यविशे-
षणा इत्यनेन हेतुना, ईर्ष्यासहिता रीतियस्याः सा । पुनः कीदृशी ? स्फुटदन्तरश्मिः, स्फुटा

के अगणित गणनीय लोगोंका देखकर सचेतन होनेके कारण प्रसन्नता पायी और
कुशलताके कारण उनका वृत्तान्त भी प्राप्त कर लिया ॥ ९४ ॥

अन्वयः वरतुः विवरणार्थम् उदितां कुरीनतरुणाञ्चितां सम्पल्लवललिताम्
सभावनिम् उपकर्तुं पावनीं कारिकाम् अनुबभूव ।

अर्थः उत्तम कान्तिवाली सुलोचनाने वरण करनेके लिए एकत्रित उन
कुलीन तरुण लोगोंसे युक्त एवं सम्पन्नता स्वीकार करनेवाली सभाको पवित्र
कारिकाके समान अनुभव किया ।

विशेषः यहाँ सभाको कारिकाकी उपमा दी है । कारिकाके पक्षमें 'विवरण'
का अर्थ स्पष्ट करना है और 'सम्पल्लव'का अर्थ समीचीन पद है । 'कुलीन-
तरुणाञ्चिताम्' का अर्थ कुलीन वक्ताके शब्दोंसे युक्त है ॥ ९५ ॥

अन्वयः स्फुटदन्तरश्मिः सुभावधीना बालिकायाः वाक् अभिव्रजन्त्यां दृशि सेर्ष्यरीतिः
समुज्ज्वलाकारतया सदृशी इव बभूव ।

प्रकटीभूता इत्यानां रागबो अस्मां ता वाक्, वृष्टिश्च स्फुटप्रकटीभवदन्तं स्वल्पं यासां ता रश्मयो यस्यां ता । तथा च सुभाषणीना सुभाषा अमृतस्यावधिर्मर्यादा तस्या इना स्वामिनी पीयूषसारमधुरा वागित्यर्थः । वृष्टिश्च स्फुटं भावतीति सुभाषा चासी पीयूष तस्या इना सर्वत्र प्रसरणशीलाऽभूत् । अतः ता समुच्छ्वलाकारतया निर्मलाकृतितया सुतरां देवीप्यते स्मेति शेषः ॥ १६ ॥

मनो ममैकस्य किलोपहारो बहुध्वधान्यस्य तथापहारः ।

किमातिथेयं करवाणि वाणि हृदऽप्यहृद्येयमहो कृपाणी ॥ १७ ॥

मन इति । साऽबदत्—हे वाणि, मम बालाया मन एकमेतेषु बहुषु जनेषु, एकस्य किलोपहारः पारितोषिकं भविष्यति, अथ तथा पुनरन्यस्य अपहार निरावर एवार्थायाततया भविष्यति । एवमहं किमातिथेयमतिपिस्तकारं करवाणि, इति-बद । किन्तु न किमपि करणीयं विद्यते, तवित्रीयमेव अहृद्या अनभिप्रेता कृपाणी क्षुरिका मम हृदे चित्तायापि भवत्यहो, इति श्लेषे ॥ १७ ॥

जयेऽति मातः प्रणयं ममाप्त्वा सम्प्लावयेऽह सहसा समाप्त्वा ।

एकेन सम्बद्धमुदोऽलमेतैः किं राजकैर्भूरितया समेतैः ॥ १८ ॥

अर्थः चमकती दन्त-किरणोंसे युक्त और अमृतकी सीमा उस सुलोचनाकी वाणी दोड़नेवाली दृष्टिके साथ ईर्ष्या करती हुई मानो अपने उज्ज्वल आकार-द्वारा सदृशता स्वीकार करने लगी । अर्थात् राजा लोगोंको इस प्रकार देखकर सुलोचना अपनी सखी विद्यादेवीसे बोली ॥ १६ ॥

अन्वयः वाणि ! मम मनः बहुषु एकस्य उपहारः किल । अथ तथा अन्यस्य अपहारः । (एवं) किम् आतिथेयं करवाणि अहो ! हृदे अपि इयम् अहृद्या कृपाणी ।

अर्थः सुलोचना बोली : हे वाणी (विद्यादेवी) मेरा मन तो निश्चय ही इन बहुत-से राजाओंमें से किसी एकका उपहार होगा और बाकी लोगोंका तो निरादर हो जायगा । इस तरह मैं इन सभीका सत्कार कैसे कर सकूंगी, यह अशोभनीय बात हो मेरे मनमें कृपाणका काम कर रहो है ॥ १७ ॥

अन्वयः मातः ! मम अतिप्रणयम् आप्त्वा त्वं जये समाप् अहं त्वां सहसा संप्लावये । एकेन सम्बद्धमुदः भूरितया समेतैः एतैः किं राजकैः अलम् ।

जयेति । हे मातः शरत्त्वति, मन मनो जये जयकुमारनाम्नि राजकुमारेऽतिप्रणय-
मनुरागमापदा कृतार्थमभूविति शेषः । इत्थं तत्प्रणयपार्श्वनिभाना समाप् सङ्कताः प्रेमरूपा
आपो यथा साहं सुलोचना, ताभिरद्भिः सहसा त्वा त्वामेव सम्प्लावये अभिषिञ्चामि,
त्वद्वत् एवात्मनमनोरहस्यं प्रकटीकृत्य त्वानपि प्रणयानन्दजलेन स्नययामीति भावः । यदे-
केन सम्बद्धा भुव् यस्याः सा तस्या मम एतैर्भूरितया बाहुभ्येन सवेतै राजकैर्नृपतिभिः । यद्वा
एकवचासौ इनः सूर्यस्तेन सह सम्बद्धा भुव् यस्याः सा तस्याः पद्मिण्या अन्यराजकैश्चन्द्र-
रूपैः किं प्रयोजनमस्ति । अत एतैरलं किमपि साध्यं नास्तीत्यर्थः । यद्वा, कुत्सिता राजका
इति किराजकास्तैः किराजकैरित्यर्थः ॥ ९८ ॥

सुवृत्तमाजो ग्रहणाय वामां भुवीत्यपूर्वामपरस्य हा माम् ।

राज्ञामतः पञ्चदशीं धिगेव किं नाभवं सा गुरुवाग्युगेव ॥ ९९ ॥

सुवृत्तेति । भुवि पृथिव्यां राज्ञां भूपतीनां चन्द्राणाञ्च मध्ये सुवृत्तभाजः सदा-
चारिणो वर्तुलभाववतो वा ग्रहणाय वरणार्थमुपरागार्थञ्च वामां स्त्रीरूपां वामप्रकृति-
मतीं चेत्यपूर्वां मां लक्ष्मीम् । यद्वा अकारः पूर्वस्मिन् यस्यास्तामपूर्वां माम् अमामिति यावत्,
अपरस्य पुनरसदाचारिणोऽपरिपूर्णस्य च पञ्चानां वशानां समाहारः पञ्चदशीं पञ्चताकत्रोम् ।
किञ्च पूर्णमामिति मां धिगेव । प्रत्युताहं सा गुरुवाग्युगेव गुरुणा पित्रादीनामाज्ञाकारिणी,
यद्वा प्रतिपदेव किमिति नाभवमहम् ॥ ९९ ॥

अर्थः हे माता ! मेरे साथ प्रेमको प्राप्त होकर तू जयवंत हो । उत्तम
जलवाली और उत्तम कांतिवाली मैं तुम्हें स्नान कराती हूँ, अर्थात् पूछती हूँ
कि एकके साथ संबंध प्राप्त करनेवाली मुझ बालिकाके लिए जो इतने राजा लोग
आये हैं, वे व्यर्थ हैं ॥ ९८ ॥

अन्वयः हा भुवि सुवृत्तभाजः ग्रहणाय वामाम् अपरस्य अपूर्वां माम् अतः राज्ञां
पञ्चदशीं धिग् एव । अहं सा गुरुवाग्युगा इव किं न अभवम् ।

अर्थः (वह सुलोचना फिर कहती है कि) इस भूमिपर राजाओंमें सदा-
चार और संपूर्णताको धारण करनेवाला जो कोई भी है, उस एकके ग्रहणके
लिए तो मैं 'वामा' बर्नूगी और दूसरेके लिए अपूर्वा 'मा' (लक्ष्मी या अमावस्या)
बर्नूगी । इस प्रकार मैं सभी राजाओंके लिए पंचदशी बर्नूगी । इस प्रकार बनने-
वाली मुझको धिक्कार है । मैं गुरुओंकी बातको माननेवाली प्रतिपद् ही क्यों न
बन गयी ? अर्थात् इससे तो अच्छा यह होता कि मैं पिताजीके कहनेके अनुसार
ही किसीको वरण कर लेती ॥ ९९ ॥

भयान्विताहं परिषत्तयातः कुतस्तु पारं समुपैमि मातः ।

बालस्य बालस्यसहो न तातो मदङ्घ्रिरुक्तः खलु पङ्कजातः ॥ १०० ॥

भयेति । हे मातरम्ब बाणि, अहं भया शोभया भयेन चान्विता, परिषत्तया सभा-
त्वेन कर्बभत्वेन हेतुना वा पुनरतोऽहं पारं कर्बं समुपैमि । यद्वा, मदङ्घ्रिर्मम चरणः
पङ्कजातः, पङ्कजातः पथ इव पङ्के रह्यम् । तस्मात्पुनः पङ्कस्तातो वसा बालस्य सुतस्य
बाऽऽलस्यसहः पादसम्पर्करूपप्रभावस्य सहने समर्थो न भवति खलु, पङ्के गन्तुमशक्यत्वादेव
पुनः शनैर्वण्डाम्यहम् ॥ १०० ॥

विधानमाप्त्वा कमलंकरिष्णोरप्यभ्रमालोकतया चरिष्णोः ।

सम्भेदमापादरमुद्रणाशा देव्या मुखाम्भोरुहमुद्रणा सा ॥ १०१ ॥

विधानमिति । कं शीर्षमिति स्वामिममलङ्करिष्णोः । एवञ्च कमलं चारिजातं करिष्णोः
सम्पादयिष्या बालिकाया अभ्रमालोकतया निःसंशयपरिह्वानरूपेण चरिष्णोरपि बालोक-
तया प्रकाशरूपतया अभ्रमाकाशं चरिष्णोः सूर्यरूपाया विधानमाप्त्वा देव्यास्तस्या बुद्धि-
नामिकाया आवरणं मुञ्च आवरमुद्री तयोरणो यस्यामेतावुशी, आशाऽभिलाषा यस्याः सा
मुखाम्भोरुहस्य मुद्रणा मूकत्वपरिणतिः क्रुद्धमलता च सम्भेदमाप । यथा सूर्योदये सति
कमलं विकसति तथाऽस्या मुखमपि बन्धमारभतेति भावः ॥ १०१ ॥

अन्वयः : मातः । परिषत्तया तु कुतः पारं समुपैमि, अतः अहं भयान्विता । मदङ्घ्रिः
खलु पङ्कजातः उक्तः । बालस्य वा बालस्यसहः तातः न भवति ।

अर्थः : माँ ! मैं इस सोच-विचारमें पड़ी भयभीत हो रही हूँ कि इस सभा-
रूपी कीचड़से कैसे पार पाऊँ ? क्योंकि मेरा चरण तो पंकजात अर्थात् इस
कीचड़में फँसा है । किन्तु पूज्य पुरुष बालकका आलस्य कभी सहन नहीं
करते ॥ १०० ॥

अन्वयः : कम् अलङ्करिष्णोः अभ्रमालोकतया चरिष्णोः अपि विधानं आप्त्वा देव्याः
आवरमुद्रणाशा सा मुखाम्भोरुहमुद्रणा संभेदम् आप ।

अर्थः : 'कमलंकरिष्णोः' किसी एकको अलंकृत करनेवाली और भ्रमरहित
अवकाश (आकाश) की ओर देखनेवाली उस सुलोचनाके ये वचन सुनकर
आदरके साथ हर्षभरे शब्द स्वीकार करनेवाली देवोके मुखकी मौनवृत्ति दूर
हुई ॥ १०१ ॥

कः सौम्यमूर्तीति जयेति सूक्ती शुक्ती शुभे त्वत्कवलोपयुक्ती ।

सत्कर्तुर्मेवोदयते समुद्रो न कोऽपि नायात इतोऽस्स्यशूद्रः ॥ १०२ ॥

क ति । वेधी किमुवाच—हे सुलोचने, कः सौम्यमूर्तिरित्यनेन जयेत्यनेन च वचनेन प्रसिद्धे ये खलूकी ते तव कवलस्य आत्मबलस्य मौक्तिकस्य चोपयुक्ती यत्र ते शुभे सूक्ती मौक्तिकोत्पादिके, ते सत्कर्तुर्मेवाद्यं समुद्रो मुद्रया नृपतिप्रोक्त्या युक्तः समुद्रो जनसमुदायरूपो वारिषिकवयते प्रसरति । शूद्रो भ्रष्टाचारः प्रहोणो ना जनः स न भवतीत्यशूद्रः, स इतोऽस्मिन् समुदाये नायातो न समागत एतावृशः कोऽपि बिद्यते, तदा पुनर्जयः किमिह नायातः ? अपि स्वायात एवेति भावः ॥ १०२ ॥

किमिष्यते भेकगतिश्च सूक्ता श्रीराजहंस्याः सुतनो प्रयुक्ता ।

पथाप्यथादीयत इष्टदेशः खलोपयोगाद् गवि दुग्धलेशः ॥ १०३ ॥

किमिष्यत इति । हे सुतनो, शोभनाङ्गि, श्रीराजहंस्या मन्व-मधुरगमनशोलाया प्रयुक्ता स्वीकृता भेकस्य मण्डूकस्य गतिरुत्प्लुत्य गमनं सा सूक्ताऽऽगमनिविष्टा तावदेष्यते किमिति, किन्तु नैवेष्टा । अथेष्टदेशोऽपि वाञ्छितस्थानमपि पथा मार्गैर्बावीयते खलु । यथा खलस्य तिलायिकारस्य उपयोगाद् गवि घेनौ दुग्धलेशः सम्पद्यते तथाऽनेन विपुल-राजकुमारसमुदायेनैव ते वरनिर्वाचनं तावच्छ्रेयस्करं भवेदिति ॥ १०३ ॥

अन्वयः : कः सौम्यमूर्तिः इति जय इति सूक्ती त्वत्कवलोपयुक्ती शुभे शुक्ती सत्कर्तुम् एव समुद्रः उदयते । (यतः) अशूद्रः इतः कः अपि न आयातः इति न अस्ति ।

अर्थः : हे सुलोचने ! तूने पढ़ले तो कहा कि कौन सौम्य मूर्ति है ? बादमें जय इस प्रकार उच्चारण किया । ये दोनों सूक्तिरूपी सीपें हैं । वे ही तेरी आत्माका त्रल प्रकट करनेवाले मोतियोंसे युक्त हैं । उन्हें उत्पन्न करनेके लिए यह राजसमूह रूप समुद्र उदित हुआ है । ऐसा कोई उच्चकुलीन व्यक्ति नहीं जो यहाँ न आया हो । अर्थात् जयकुमार जो तुम्हारे हृदयका प्रिय है, वह भी आया है ॥ १०२ ॥

अन्वयः : सुतनो श्रीराजहंस्याः (तव) सूक्ता भेकगतिः च किम् इष्यते ? अथ इष्टदेशः अपि पथा आदीयते । गवि खलोपयोगात् दुग्धलेशः ।

अर्थः : हे सुतनु ! तू राजहंसी है, अतः तुझे क्या भेदककी गति, समुचित इष्ट हो सकती है ? किसी इष्टदेशमें भी गमन किया जाता है तो वह मार्गसे ही

मुदभ्रुसन्तानयुगस्तु कश्चित्त्वया यदेवाङ्ग समस्ति नश्चित् ।

परेष्वपि स्पष्टमुदभ्रुवार्हा सभा भवत्या न किमादरार्हा ॥ १०४ ॥

मुदञ्चिति । पञ्च त्वयोरुपमेकेन सम्बद्धमुद् इत्यादि, तत्र यदा कश्चिदेको यदा त्वयाऽङ्गीकृतः सन्, अङ्ग हे सुकोचने, मुदभ्रुणां सन्तानं युगकोति यावद्भूवेत् तावदेव परेष्वपि त्वयाऽङ्गीकृतेषु । अपि बोद्धवतानामभ्रुणां दार्ढ्यं स्पष्टमेव खेदजन्यं भविष्य-
त्येवेति हा साश्चर्यखेदे । एवं कृत्वाऽसौ सभा प्रवत्या आदरार्हा सभावरणयोग्या न भवति किम्, अपि तु भवत्येवेति नोऽस्माकं चिद्विचारो वर्तते ॥ १०४ ॥

अभूदियं भूरिनभा स्वतस्तु सभा पुनः सत्समवायवस्तु ।

हृतान्धकारास्तु सुते नवीना त्वदास्ययोगादथ कौमुदीना ॥ १०५ ॥

अभूदिति । भूरि बहुलं नभो गगनं यस्यां सा, स्वतस्तु भूरिनभा इयं सभा सतां सत्युपवाणां समवायस्य वस्तवभूत् । हे सुते, अथ पुनस्त्वदास्ययोगात् तवाननसंयोगवस्तु हृतो निवारितोऽञ्चः कालो व्यर्थोभूतः सवयो यस्याः सास्तु भवतु । कौ मुदिभ्यां मुदीना हर्षपूर्णा । तथा न विद्यते भस्त्वान् यत्र तस्य नभास्वतो गगनस्येयं सतां नक्षत्राणां सम-
वायस्य वस्तु भूरि बहुलतया सभा भैः सहिताऽभूदेव । अथ पुनस्त्वदास्ययोगात् कौमुदीना चन्द्रिकावती सती हृतान्धकारा, अन्धकारहीनास्तु । अर्थावनी राजानो नक्षत्रसदृशा स्वम्बुसङ्घ चन्द्रतुल्यमिति यावत् ॥ १०५ ॥

किया जाता है । खली खिलानेपर ही गायमें दूध होता है । इसी प्रकार इस स्वयंवर विधानसे ही तुझे इष्टको सिद्धि होगी, यह भाव है ॥ १०३ ॥

अन्वयः : अङ्ग ! यद् एव त्वया कश्चित् मुदभ्रुसन्तानयुग् अस्तु, तदा एव परेषु अपि स्पष्टम् उदभ्रुवार्द् हा । (एवं) भवत्या सभा किम् न आदरार्हा इति नः चित् समस्ति ।

अन्वयः : हे पुत्री ! तेरे द्वारा जो वरा जायगा, वह तो हर्षाभ्रुसे युक्त होगा और उसी समय दूसरे राजा लोग शोकके आसुओंसे युक्त हो जायेंगे । इस प्रकार क्या तेरे द्वारा सारी सभाका, सभामें बैठे राजाओंका सत्कार न होगा ? अवश्य होगा, ऐसा मेरा विचार है ॥ १०४ ॥

अन्वयः : सुते ! इयं सभा स्वतः तु भूरिनभा । पुनः सत्समवायवस्तु अभूत् । अथ सा त्वदास्ययोगात् हृतान्धकारा नवीना कौमुदीना अस्तु ।

अर्थः : हे पुत्रि ! यह सभा स्वतः एव भूरिनभा अर्थात् लम्बे-चौड़े आकाश-

त्वमीष्यते सत्प्रतिपद्गतादरेद्वितीयतामञ्च वरे कलाधरे ।

समृद्धये शीघ्रमनङ्गदर्शिकेऽथ मादृशां प्रहर्षिके ॥ १०६ ॥

त्वमीष्यत इति । हेऽनङ्गदर्शिके, स्वकीयमङ्गमपि न दर्शयतीत्यनङ्गदर्शिके । यद्वा, अनङ्गं कामं दर्शयतीति वा । अथ च मादृशां दृशामस्माभिः सदृशानां चक्षुषां हर्षिके हर्षकर्त्रे, त्वमत्र धरातले सती प्रतिपद् बुद्धिर्यस्याः सा सत्प्रतिपद् बुद्धिमती सम्भवति । तस्मात्कलाधरे बुद्धिमद्वरे प्राणाधारे अद्वितीयतामनन्यप्रियतामञ्च स्वीकुर्वतावत् शीघ्रमेव, हि समृद्धये । यद्वा त्वं सती प्रतिपत् प्रथमा तिथिर्नाम वर्तते । अथ च वरे श्रेष्ठरूपे कलाधरे चन्द्रे द्वितीयतामञ्च, द्वितीया तिथिर्नाम । स्वामिन्यपि द्वितीयतामञ्च, एकः स्वामी द्वितीया च त्वं भवेति वा ॥ १०६ ॥

स्वङ्गी यूनां कामिकमोदामृतधारां

यच्छन्ती यद्वद्विकलानां कमलारम् ।

बन्धूकोष्ठी नामिकमापालय गर्भं

भव्यं स्वङ्कं यन्नवगौराजिरशोभम् ॥ १०७ ॥

स्वङ्गीति । शोभनमङ्गं यस्याः सा स्वङ्गी सुलोचना, बन्धूकसदृश ओष्ठो यस्याः सा बन्धूकोष्ठी बिम्बोक्तुसुमतुल्याधरवती रक्षाधरेत्यर्थः । यया कमला लक्ष्मीविकलानां वरिद्राणामिष्टं यच्छति तथैव सा यूनां तरुणानां कामिकं रतिसुखं तस्य मोदो हर्षः, पक्षे कामिकश्चासौ मोदो वाञ्छितहर्षः स एवामृतं तस्य धारां यच्छन्ती सती, आजि समरं

वाली हे और सज्जन-समुदाय (नक्षत्र) सहित है । अब वह सभा तेरे मुखरूपी चंद्रमाके योगसे अंधकाररहित होकर चाँदनीसे युक्त तथा प्रसन्नतासे भरी-पूरी हो जाय ॥ १०५ ॥

अन्वयः : अथ अनङ्गदर्शिके दृशा मादृशां प्रहर्षिके अत्र धरातले त्वं सत्प्रतिपद् इष्यत । समृद्धये शीघ्रं कलाधरे वरे द्वितीयताम् अञ्च ।

अर्थः : हे अनङ्गदर्शिके ! देखनेमात्रसे मुझ जैसेको हर्षित करनेवाली राज-पुत्री ! इस भूमंडलपर तू बुद्धिशालिनी प्रतिपद्के समान है । अतः वररूप (उत्तम) कलाधरके प्रति द्वितीयापनको प्राप्त कर ले ॥ १०६ ॥

अन्वयः : यदत् कमला विकलानां (तद्वत्) यूनां कामिकमोदामृतधाराम् अरं यच्छन्ता बन्धूकोष्ठा नामिकम् आलयगर्भं भव्यं यत् स्वङ्कं नवगौराजिरशोभम् आप ।

कामक्रीडाविषयम्, क्वासि स्वीकरोति वा सा, आभिला मोना यस्य स नवो नूतनो गौर-
आजिरशोभश्च तं भव्यं मनोहरं तथा शोभनोज्ज्वो वस्यास्तम् । तमालस्य गर्भो मध्यवेशो
नामिकनाम्ना प्रतिद्वस्तनाप । एतद्द्वयं वदन्तराज्यके लिखित्वा प्राग्ताकरैः 'स्वयंवरारम्भ'
इति सर्गसुधी ॥ १०७ ॥

श्रीमान् श्रेष्ठितुर्मुजः स सुपुत्रे भूरामरोपाह्वयं
बायीभूषणवर्णिनं वृत्तवरी देवी च यं धीचयम् ।
प्रोक्तं तेन जयोदये गुणमयेऽलङ्कारसम्पन्नकौ
सर्गः शस्यतमः स्वयंवरविधिरुयातोऽगमत् पञ्चमः ॥
॥ इति जयोदय-महाकाव्ये पञ्चमः सर्गः ॥

अर्थ : इस प्रकार वह उत्तम अंगवाली सुलोचना, जो कि युवाओंके मनमें रतिके समान हर्ष पैदा करनेवाली और दरिद्रके लिए कमलाके समान है तथा बिम्बफलके समान लाल-लाल होठ धारण करती है, सभाके मध्य पहुँची, जिस सभाका मध्यभाग उत्तम नवीन और निर्मल आँगनसे युक्त है ॥ १०७ ॥

षष्ठः सर्गः

साऽसौ विदेरिताऽऽश्रान्तृपपुत्रेषु स्म वै जयविचारा ।

सुदृगमीषु दृगन्तशरैर्लसति किल तीक्ष्णकोणवरैः ॥ १ ॥

सति । सा सुदृग् मनोहराक्षी मङ्गलस्नाता मुलोचना आराच्छीप्रमेव जये जय-
कुमाराख्ये राजपुत्रे, अपवा विजयलाभे विचारो यस्याः सा असौ विदा बुद्ध्या सुमतिनाम-
सख्या वेरिता प्रेरिता । यद्वा सौख्येन कञ्चुकिना प्रेरिता सती तीक्ष्णकोणवरैरन्तःस्पल-
भेदकरैः दृगन्तैरेव शरैः कटाक्षबाणैरमीषु तेषु नृपपुत्रेषु राजतन्त्रनेज्ज्वलं लसति स्म,
तीक्ष्णकटाक्षंस्तान् सखिलासं पश्यति स्म ॥ १ ॥

कमुपैति सपदि पथा शिवसथाऽभ्येतु किन्न गुणभृन्माम् ।

इत्येवमभिनिवेशा इन्द्रमतिस्तेषु परिशेषात् ॥ २ ॥

कमिति । सपदि शीघ्रं शिवसथा कल्याणपात्री गुणान् सौन्दर्य-सौभाग्यादिकान्
भिभर्तीति गुणभृत् सा कं राजकुमारमुपैति प्राप्नोति, बरिष्यतीत्यर्थः । भविष्यतामीप्ये
लट् । किं मां न अभ्येतु न स्वोक्त्यादित्येवं प्रकारोऽभिनिवेश आग्रहो यस्यां सा इन्द्रमति-
दोलायमाना भीस्तेषु राजकुमारेषु परिशेषाद्विशेषभावेन अन्वित्याशयः ॥ २ ॥

अन्वयः सुदृक् सा असौ आरात् वै जयविचारा विदा ईरिता तीक्ष्णकोणवरैः
दृगन्तशरैः अमीषु नृपपुत्रेषु लसति स्म किल ।

अर्थः मनोहराक्षी वह राजकुमारी मुलोचना शीघ्र ही राजकुमार जय-
कुमारको पानेकी सोचती हुई बुद्धिदेवी या खोजसे प्रेरित हो अन्तस्तलभेदक
अपने कटाक्ष-बाणोंसे इन राजकुमारोंके बीच निश्चय ही बिलसित हो उठी,
चारों ओर देखने लगी, यह भाव है ॥ १ ॥

अन्वयः शिवसथा पथा सपदि कम् उपैति ? गुणभृद् इयं किं मां न अभ्येतु ? इति
एवम् तेषु परिशेषात् अभिनिवेशा इन्द्रमतिः बभूव ।

अर्थः कल्याणकी पात्र, लक्ष्मी-सी यह राजकुमारी किसे प्राप्त होगी ? गुण-
वती यह क्या मुझे स्त्रीकार नहीं करेगी ? कोई विशेषता न होनेसे, उन राज-
कुमारोंकी बुद्धि इस प्रकार आग्रहभरी और दोलायमान हो उठी ॥ २ ॥

विनयानतवदनायाः सदक्षिणा बुद्धिरत्र तनयायाः ।

वरदा सा च समायात् प्रतिपक्षहरा भुवि शुभायाः ॥ ३ ॥

विनयेति । विनयेन मार्दवभावेन आनतं वदनं मुञ्जं यस्याः सा तस्याः शुभाया मनोहरायास्तनयाया सुलोचनाया बुद्धिनाम्नी सखी । यद्वा विदेव सदक्षिणा दक्षिण-पादवन्त्या । अथवा दक्षिणया गौरवेण समर्पितोपहारेण सहिता सा बुद्धिः सदक्षिणाऽसि-कुण्डला सति अस्यां भुवि वरं वाञ्छितं जीवितेश्वरश्च बवाति सा वरदा प्रतिपक्षहरा विरुद्धभावनशिका चेत्यं सती सा बुद्धिसखी तत्रावसरे तया सह समायात् समथलत् ॥ ३ ॥

बहुलोहतया दयितान् सखी स्वयं शुद्धभावनासहिता ।

क्रमशो वसुधामहितानाहाऽमुष्यै तु पार्श्वमितान् ॥ ४ ॥

बहुलोहेति । सा शुद्धभावनया पवित्राशयेन सहिता बुद्धिनाम्नी सखी स्वयं स्वभावेनैव बहुलो बहुप्रकार ऊहो वितर्को येषु तस्य भावस्तेन दयितान् प्रियान् । यद्वा बहुलश्चासी लोह आयसस्तद्भावेन कृत्वा दयिताननुग्रहणीयान्, बहुषुष्या पुष्यव्या ग्रहितान् आराधितान् सम्मानितान् । यद्वा, बलुनो रत्नस्य सुवर्णनाम्नो यद्दाम तेजस्तदेव हितं येषां तान् । पार्श्वं सन्निकटभावमितान् प्राप्तान् । यद्वा पार्श्वेण लोहस्य कनकत्वसम्पादकेन पाषाणेन मितान् सम्मितान् अमुष्यै बालायै क्रमश एकैकं कृत्वाऽऽह उक्तवतीत्यर्थः ॥ ४ ॥

अन्वयः : विनयावनतायाः शुभायाः तनयायाः सदक्षिणा भुवि वरदा च प्रतिपक्षहरा सा बुद्धिः अत्र समायात् ।

अर्थः : विनयवशा नञ्जवदना उस राजकुमारीकी नामसे भी वह बुद्धिदेवी-नामक सखी उसके साथ उसकी दाहिनी ओर चलने लगी । वह सखी उसके लिए वरदात्री थी और धी विरुद्ध भावोंको नष्ट कर देनेवाली ॥ ३ ॥

अन्वयः : स्वयं शुभभावनासहिता (सा) सखी बहुलोहतया तु दयितात् वसुधा-महितान् पार्श्वम् इतान् अमुष्यै क्रमशः आह ।

अर्थः : स्वयं पवित्र आशयवाली वह बुद्धिदेवीनामक सखी राजकुमारी सुलोचनाको वहाँ आये हुए भूमण्डलमें सम्मानित राजाओंको एक-एक कर बताने लगी, उनका गुणवर्णन करने लगी । वे राजा लोग तरह-तरह तर्क-वितर्कोंके शिकार होनेके कारण दयनीय थे ॥ ४ ॥

अन्ववदत् सा कञ्चुकिसूचितमपि साम्प्रतं पदैर्ललितैः ।

सूत्रार्थमिव च विद्यानन्दमतिः श्लोकसङ्कलितैः ॥ ५ ॥

अन्ववददिति । सा बुद्धिनामा सखी साम्प्रतमप्युना श्लोकेन यथासा संकलितैर्मुक्तेः यशस्विभिः । यद्वा, श्लोकेर्नाम द्वाभिसाब्दवर्णात्मकवृत्तविधेयैः संकलितानि उपासानि तैर्ललितैः मनोहरैः पदैर्वाक्यात्मभिः अन्ववदन्निरजगात् । कञ्चुकिना प्रबन्धकेन सूचितं सङ्केतितं राजपुत्रमिति विद्यानन्दस्याचार्यस्य मतिर्बुद्धिः सूत्रार्थं तत्त्वार्थसूत्रनामक-शास्त्रमिव ॥ ५ ॥

सुनमिसुविनमिप्रभृतीन् दक्षेतरस्त्रेचरात्मजास्तु सती ।

सुदृशं सुदर्शयन्ती प्राक् पाणिसमस्यया प्राह ॥ ६ ॥

सुनमीति । सा सती बुद्धिनामसखी ननेः पुत्रः सुनमिः, विनयेः पुत्रश्च सुविनमि-स्तत्रभृतीन् दक्षेतरस्त्रेचराणां विजयार्थगिरी दक्षिणोत्तरदिग्भागवासि-विद्याधराणामात्मजान् तनयात् पाणिसमस्यया हस्तस्य संज्ञया सुदृशं सुलोचनां सुदर्शयन्ती साक्षात्कारयन्ती सती प्राह वर्णयाञ्चकार, प्राक् सर्वतः प्रथमं किमुक्तवतीत्युच्यते ॥ ६ ॥

गगनाञ्चानां कोटिर्दोषा येषां पृथक्कथा मोटी ।

कञ्चिद्दृणीष्व यञ्चिद् धावति ते स्वनजितविपञ्चि ॥ ७ ॥

अन्वयः सा साम्प्रतं श्लोकसङ्कलितैः ललितैः पदैः विद्यानन्दमतिः सूत्रार्थम् इव च कञ्चुकिसूचितम् अपि अन्ववदत् ।

अर्थः वह बुद्धिनामक सखी यशोवर्णनसे युक्त ललितवचन कञ्चुकी द्वारा सूचित तत्तत् राजकुमारसे इस प्रकार कहने लगी, जिस प्रकार विद्यानन्द आचार्य-की मति तत्त्वार्थ-सूत्रका अर्थ बताती है ॥ ५ ॥

अन्वयः सती (सा) प्राक् पाणिसमस्यया सुदृशं दक्षेतरस्त्रेचरात्मजान् तु सुनमि-सुविनमिप्रभृतीन् सुदर्शयन्ती प्राह ।

अर्थः वह बुद्धिदेवीनामक सखी सर्वप्रथम हाथसे संकेतकर दक्षिण-उत्तरके विद्याधरपुत्र सुनमि, सुविनमि आदि राजाओंका परिचय कराती हुई बोली ॥ ६ ॥

अन्वयः स्वनजितविपञ्चि ! एषा गगनाञ्चानां कोटिः येषां पृथक्-कथा मोटी । (अतः) यं कञ्चिद् ते चित् धावति तं दृणीष्व ।

नगनाशकानामिति । स्वेन कण्ठध्वनिना चिता पराभूता विपञ्ची बोणा यथा सा तत्सम्बद्धी स्वनाशितविपञ्चि स्वरमाधुर्यतिरस्कृतवीणे, एवा प्रसङ्गप्राप्ता गमनाञ्जाना-
याकाशगामिनां वनपञ्चानां पक्षिर्बर्तते, येषां पृथक् पृथक् वर्णनवार्ता मां मननन्दतीति मोदी
विपुलकिस्तुताऽस्ति । सम्पादेतेषां मय्याद् यमेव महानुभावं ते भवत्याम्बिद् विचारवारा
धावति गच्छति, तमेवैकं कञ्चिद् वृषीत्वं अङ्गीकुरु ॥ ७ ॥

नगौकसश्चाखर्वे पक्षद्वयशालिनः खगाः सर्वे ।

मन्त्रोक्तपदा एवं विक्रममुपयान्ति च मुदे वः ॥ ८ ॥

नगौकस इति । हे अखर्वे गुणगुर्वि, एते सर्वे खगा आकाशगामिनः, सन्ति, को
युष्माकं मुदे प्रसत्ये विक्रमं शौर्यं, किं वा पक्षिणां प्रस्तावमुपयान्ति लभन्ते । यतोऽमी
सर्वे नगौकसो विजयार्धपर्वतनिवासिनः, अमी पक्षिणश्च नगौकसो वृक्षनिवासिनः सन्ति ।
पक्षयोः पर्वतपादवर्षयोः, पक्षे गहतोश्च द्वयं तेन शालिनः शोभमानाः । मन्त्रेण विद्याप्राप्त्यु-
पायेन सूचनावाक्यनोक्तं सम्पादितं पदं प्रतिष्ठा येषां तेषां विद्याधराः पक्षिणश्च मन्त्रोक्त-
पदा अव्यक्तवाचो भवन्तीत्याशयः ॥ ८ ॥

किममीषां विषयेऽन्यत्पवित्रकटिमण्डले च निगदामि ।

सुरतानुसारिसमयैर्वा

मानवविस्मयायाऽमी ॥ ९ ॥

अर्थः कण्ठध्वनिसे बोणाको जीतनेवाली सुन्दरी ! सुन, यह विद्याधरोंकी
पंक्ति बैठी है, जिनकी अलग-अलग कथा-वर्णना अतिविशाल है । इसलिए
इनमें जो भी तेरी बुद्धिको जँचे, उसे वर ले ॥ ७ ॥

अन्वयः अखर्वे पक्षद्वयशालिनः मन्त्रोक्तपदाः च नगौकसः (एते) सर्वे खगाः एवं
वः मुदे विक्रमम् उपयान्ति ।

अर्थः हे गुणगुर्वि, ये सभी खग यानी आकाशगामी विद्याधर या पक्षी हैं,
जो तुम्हारी प्रसन्नताके लिए विक्रम (पराक्रम या पक्षियोंकी उड़ान) धारण
करते हैं । ये दक्षिण-उत्तर दो पक्षों (या पंखों) वाले हैं । मन्त्रोक्तपद (विद्या-
प्राप्तिके उपायसे प्रतिष्ठाप्राप्त या अव्यक्त मधुरवाणीसे प्रतिष्ठाप्राप्त) तथा नग
यानी विजयार्धपर्वत या स्थावर वृक्षके निवासी हैं ॥ ८ ॥

अन्वयः पवित्रकटिमण्डले ! अमीषां विषये च किम् अन्यत् निगदामि, अमी सुरता-
नुसारिसमयैः वा मोनवविस्मयाय सन्ति ।

किमिति । हे पवित्रकटिमण्डले, पविर्बलं तस्मात्प्राप्यत इति पवित्रं कटिमण्डलं यस्याः सा तत्सम्बोधने, जमीचां विद्याचरणां विषयेऽप्यत् किं वदामि यदमी सर्वेऽमी सर्वेऽपि वा किल निश्चयेन सुरता देवार्थं तस्यानुसारिणः समया आचारास्तेः कृत्वा मानवानां नरानां विस्मयाय आश्चर्याय, यद्वा सुरतं मैत्रुर्न तस्यानुसारिभिः समयेःतेः कृत्वा वामानां स्त्रीणां नवो नूतनो यो विस्मयस्तस्मै विस्मयाय भवन्ति । स्त्रीषु नित्यं नूतनमाश्चर्यमुत्पादयन्ति ॥ ९ ॥

वैद्योपक्रमसहितांस्तत्र नभोगाधिभुव इमान् सुहिता ।

तस्याज सपदि दूरा मधुराधरपिण्डस्रजूरा ॥ १० ॥

वेद्येति । तत्र सभायां सा सुहिता सम्बद्धे हितेष्कुका मधुरो मधुररसयुक्तोऽथर ओष्ठ एव पिण्डस्रजूरं यस्याः सा सुलोचना सपदि औघ्रमिनाम् नभोगाधिभुवो नभश्चरान् । यद्वा भोगानामधिभुवोऽधिकारिणो न भवन्तीति तान् । वैद्योपक्रमसहितान् विद्याया उपयोग-युक्तान्, यद्वा वैद्यानां प्राणाचार्याणामुपक्रमैः बसन्बिरेचनार्दिभिः सहितान् । म्स्वा दूरादेवानवलोकनेनैव किल तस्याज उन्मुनेच, नास्माकं भोगेच्छावतीनां योग्या इत्यालोष्येत्यर्थः ॥ १० ॥

अनुकूले सति सुरथे विदां मुखाब्जान्यगुश्च मोदपथे ।

प्रतिकूले म्लानान्यपि तस्मिन् मूर्तेः प्रभावत्याः ॥ ११ ॥

अर्थः हे पवित्रकटिमण्डले ! मैं इनके विषयमें अधिक क्या कहूँ ? ये सुरता-नुसारी समयवाले हैं, अर्थात् देवताओंकी बराबरी करनेवाले एवं सुरतमें कुशल हैं । अतः स्त्रियों एवं मानवोंको भी आश्चर्यान्वित करनेवाले हैं ॥ ९ ॥

अन्वयः मधुराधरपिण्डस्रजूरा सुहिता सा तत्र इमान् वैद्योपक्रमसहितान् नभोगाधि-भुवः सपदि दूरात् तस्याज ।

अर्थः सुलोचनाने इस कथनपर सोचा कि ये तो विद्यासम्बद्ध उपक्रमसे सहित एवं वैद्योपक्रम यानी रोगी हैं, इसलिए नभोगाधिभुव हैं अर्थात् आकाश-में चलनेवाले पक्षियोंके समान हैं । अतएव ये भोगयोग्य नहीं । यह सोचकर पंडखजूर-से मधुर होठोंवाली सुलोचनाने उन्हें त्याग दिया ॥ १० ॥

अन्वयः प्रभावत्याः मूर्तेः सुरथे अनुकूले सति विदां मुखाब्जानि मोदपथे अगुः । च तस्मिन् प्रतिकूले (सति) म्लानानि अपि ।

अनुकूलेति । प्रभावत्याः सुलोचनाया भूर्तः शरीरस्य । यद्वा प्रभावत्या इत्येतन्मूर्तः विशेषणं, ततः प्रभासहिताया भूर्तः सुलोचनाया एव । कमलपत्रे च सूर्यस्य सुरवे अनुकूले-
ऽभिमुखभावस्ति सति विद्या विद्याधराणां मुञ्जान्मेषाञ्चानि कमलानि तानि मोदपत्रे
प्रसन्नताभागे अगुरयामन् प्रकृतलान्यभवन्मित्यर्थः । पुनस्तस्मिन् रवे प्रतिकूले सति तानि
म्लानानि मलिनानि जातानीति ॥ ११ ॥

रथधुर्या अनयन्ताम्बरचारिभ्यो धराचलकुलं ताम् ।
कमलेभ्यः कुमुदशिवं शशिकिरणा हासभासमिव ॥ १२ ॥

रथधुर्येति । रथधुर्या यानवाहका जनस्तां सुलोचनामम्बरचारिभ्यो विद्याधरेभ्य
आदाय धराचराणां भूमिगोचराणां भूपतीनां कुलं समाजमनयन्त, यथा शशिनश्चन्द्रस्य
किरणा हासभासं विकासशोभां कमलेभ्य आकृष्य कुमुदानां शिवं विकासशोभायं
नयन्ति ॥ १२ ॥

चक्रिसुतादींश्च रसाद् राजतुजो भूचरानथाऽऽदरसात् ।
सा स्थलक्षणसुगुणादिभिः क्रमादाह च प्रगुणा ॥ १३ ॥

अर्थः प्रभावती मूर्तिवाली उस सुलोचनाका रथ अपनी ओर मुड़नेपर उन
विद्वान् विद्याधरोके मुख-कमल खिल उठे और उसके प्रतिकूल (दिशामें)
होनेपर पुनः वे (मुखकमल) ठीक उसी तरह मुरझा गये, जिस तरह प्रभा-
शरीर सूर्यके अनुकूल (सम्मुख) होनेपर कमल विकसित होते और उसके
प्रतिकूल होनेपर संकुचित हो जाते हैं ॥ ११ ॥

अन्वयः शशिकिरणाः हासभासं कमलेभ्यः कुमुदशिवम् इव रथधुर्याः ताम् अम्बर-
चारिभ्यः धराचरकुलम् अनयन्त ।

अर्थः जिस प्रकार चंद्रमाकी किरणें कमलों परसे विकास-कला हटाकर
कुमुदोंके समूहपर ले जाती हैं, उसी प्रकार पालकीके ढोनेवाले लोग सुलो-
चनाको आकाशचारी विद्याधरोके समूहसे हटाकर भूमिगोचर भूपतियोंके समूह-
की ओर ले गये ॥ १२ ॥

अन्वयः अथ सा प्रगुणा आदरसात् रसात् च चक्रिसुतादीन् भूचरान् राजतुजः
च स्थलक्षणसुगुणादिभिः क्रमात् आह ।

चक्रिसुतेति । अथ विद्याधरवर्णनानन्तरं सा प्रगुणा प्रकृष्टगुणवती सखी चक्रि-
सुतोऽर्ककीर्तिः स आचिर्येवां तान्, भुवि चरन्तीति भूचरास्तान् राजतुको भूपतिबालकान्,
स्वल्पं निवासस्थानं, लक्षणमाकृतिः, सुगुणाः शौर्यावयस्त आचिर्येवां ते तैः कृत्वा, आचर-
तात् नञ्प्रतापूर्वकं रसान्माधुर्यात् यथाक्रममाह जगाव ॥ १३ ॥

भरतेशतुगेष तवाथ रतेः स्मरवत् किमर्ककीर्तिरयम् ।

अम्भोजमुखि भवेत्सुखि आस्यं पश्यन् सुहासमयम् ॥ १४ ॥

भरतेशेति । अयं भरतेशस्य तुक् कुमारोऽर्ककीर्तिः रविरिव कीर्तियस्य सः, हे
अम्भोजमुखि, कमलवत् प्रफुल्लानने, तव प्रसन्नतया सुहास्यमयम् ईषत्सिमतान्वितमास्यं
मुखं पश्यन् सुखी भवेत् किमिति । पृच्छामीति शेषः, तवेच्छाया एव बलीयस्त्वात् । कस्याः
क इव रतेरास्यं पश्यन् स्मरवत् । अचेत्यध्यायं शुभार्थं ॥ १४ ॥

को राजाऽवनिभाजां येन कृतोऽमुष्य नाधुना विनयः ।

अतुलप्रभावतोऽस्मान्मयान्वितो भानुरपि कदयः ॥ १५ ॥

को राजेति । अधुना स कोऽवनिभाजां भूनिवासिनां राजाऽधिपतिर्वर्तते येन
अनुष्यार्ककीर्तः विनयः सम्मानो न कृतः स्यात्, यतोऽनुलोऽसाधारणः प्रभावो यस्य ततः ।
यद्वा, अतुला प्रभा कान्तियस्य तद्वतोऽस्माद्ब्राह्मः सभया प्रभयान्वितो युक्तः, यद्वा भयेनान्वितो
वा भूत्वा भानुरपि सूर्योऽपि कदयः कुत्सितोऽप्यो गमनं यस्य अनुजगमनः, अथ च के स्वात्मनि
वयाऽनुकम्प्या यस्य स एवम्भूतो वर्तते, अर्थाद्भयमन्तरा तस्यैतावृषां सततगमनं न
स्यादिति ॥ १५ ॥

अर्थः : वह गुणवती बुद्धिदेवी आदरपूर्वक प्रसन्नताके साथ चक्रीके सुत
अर्ककीर्ति आदि भूमण्डलके राजकुमारोंका वर्णन करने लगी कि यह अमुक
स्थलका राजा है, इसका यह स्वरूप है और इसमें ये गुण हैं ॥ १३ ॥

अन्वयः : अथ अम्भोजमुखि ! अयम् एषः भरतेशतुक् अर्ककीर्तिः तव सुहासमयम्
आस्यं पश्यन् रतेः स्मरवत् किं सुखो भवेत् ?

अर्थः : हे अम्भोजमुखि ! यह भरत चक्रवर्तीका पुत्र अर्ककीर्ति है । यह
तुम्हारे हास्यमय मुखकी देखता क्या उसी प्रकार सुखी हो जायगा, जिस प्रकार
रतिकी मुख देख कामदेव सुखी होता है ? ॥ १४ ॥

अन्वयः : अधुना अवनिभाजां सः कः राजा येन अमुष्य विनयः न कृतः । अतुल-
प्रभावतः अस्मात् भानुः अपि भयान्वितः कदयः अस्ति ।

भुवने न मातुमुचितं चित्तमस्य यशो हि हंसवाक् सुहिते ।
तत्तुल्यनामधारिणि वारिणि सञ्चरति रतितुलिते ॥ १६ ॥

भुवन इति । हे रतितुलिते, रतितुल्यरूपे, शृणु अस्वाकंकीर्तः यशो यद् भुवने
विश्वमात्रेऽपि मातुमुचितं नैवाभूत्, ततोऽप्युद्बुत्तमासीत् । तदेव हि किल हंसवाक् हंसापर-
नामधारकं भवत् तेन भुवनेन तुल्यं सदृशं यद्भुवनमिति नाम तद्धारिणि वारिणि जले
सञ्चरति पर्यटति । एतदस्मदीयं मतमस्तीति शेषः ॥ १६ ॥

अयमन्वर्थकनामा राजीवकुलप्रसादकृद्दामा ।
यद्दर्शनेन कैरवकदम्बको ग्लानिमानभवत् ॥ १७ ॥

अथमिति । अयं महाशयोऽर्कस्य सूर्यस्य कीर्तिरिव कीर्तियस्येत्येवम् अन्वर्थकनामा
यथार्थनामधारकोऽस्ति । यतोऽयं राजीवानां राजपुरुषाणां, पक्षे कमलानां कुलं समूहस्तस्मै
प्रसादं प्रसन्नतां करोति, इति प्रसादकृद्दाम तेजो यस्य स एष भरतपुत्रो यस्य दर्शनेनैव
हि, किं पुनः कोपप्रयोगेण कैरवाणां शत्रूणां, पक्षे कुम्भपुष्पाणां कदम्बकः समूहः स पुनः
ग्लानिमान् मलिनमुखो ग्लानिमांश्चाभवत् ॥ १७ ॥

अर्थः भूमण्डलमें ऐसा कौन-सा राजा है जो इसको आज्ञाको न मानता हो
(इसके कहनेमें न चलता हो) । अतुल प्रभाववाले इससे भयभीत होकर
भानु भी इधर-उधर तिरछा दौड़ता है ॥ १५ ॥

अन्वयः रतितुलिते सुहिते ! अस्य यशः भुवने न मातुम् उचितम्, तत् चित्तं सत्
हंसवाक् । तत्तुल्यनामधारिणि वारिणि सञ्चरति ।

अर्थः हे रतितुलिते ! सुहिते ! इसका यश सारे भुवन (ब्रह्माण्ड) में नहीं
समा सका । इसीलिए हंसोंके रूपमें एकत्र हो इस 'भुवन'-नामधारी जलमें
क्रीड़ा कर रहा है ॥ १६ ॥

अन्वयः अयम् अन्वर्थकनामा, (यतः) राजीवकुलप्रसादकृद्दामा यद्दर्शनेन
कैरवकदम्बकः ग्लानिमान् अभवत् ।

अर्थः इसका अर्ककीर्ति नाम सार्थक है, क्योंकि यह राजीव (कमल तथा
राजपुरुषोंके) कुलको प्रसन्न करनेवाला है । इसे देखते ही कैरवोंका समूह
(शत्रु और रात्रिविकाशी कमल) मलिन हो जाते हैं ॥ १७ ॥

इत्येवमर्ककीर्तेः पल्लवमतिहृल्लवं स्म जानाति ।

स्मरचापसन्निभभ्रूः कटुकं परमर्कदलजातिः ॥ १८ ॥

इत्येवमिति । इत्येवं सत्या प्रोक्तमर्ककीर्तेः पल्लवं प्रशंसनं सा स्मरचापेन कामदेव-
धनुषा सन्निभे तुल्ये भ्रूवौ यस्याः सा सुलोचनाऽर्कदलस्य जातिरिव जातिर्यस्य तत् परं
केवलं कटुकम्, अत एव हृल्लवं मनोरथमतिवर्तते तदतिहृल्लवं जानाति स्म ॥ १८ ॥

भ्रूभङ्गमङ्गजायाः लिङ्गं तदनादरेऽम्बिका साऽयात् ।

अस्मिन् पर्वणि तमसा रभसादसितोऽभितोऽर्कयशाः ॥ १९ ॥

भ्रूभङ्गमिति । साऽम्बिका बुद्धिरङ्गजायाः सुलोचनाया भ्रूवोर्भङ्गं विकृतिमेव
तस्मिन्नर्ककीर्तां योऽनादरः प्रीत्यभावस्तस्मिन्लिङ्गं कारणमयादजानात् । अर्कयशा अर्क-
कीर्तिश्च अस्मिन् पर्वणि महोत्सवे ग्रहणावसरे च रभसाच्छीघ्रमेव अभितः समस्तभावतो न
सितोऽसितो मलिनोऽवमानतमसाच्छन्नः, अभविति शेषः ॥ १९ ॥

गिरमपरस्मिन्निष्टे महाशये सा शयेन निर्दिष्टे ।

सारयति स्माऽभिनये शृण्वति सकुशेशयेष्टशये ॥ २० ॥

अन्वयः स्मरचापसन्निभभ्रूः इति एवम् अर्ककीर्तेः पल्लवम् अतिहृल्लवं परम्
अर्कदलजातिः कटुकं जानाति स्म ।

अर्थः कामदेवके धनुषके समान सुन्दर भ्रुकुटिवाली सुलोचनाने इस प्रकार
अर्ककीर्तिके विषयमें कहे पदोंको हृदयके लिए असुहावना समझा, जैसे कि कडुवा
आकका पत्ता ॥ १८ ॥

अन्वयः सा अम्बिका अङ्गजायाः भ्रूभङ्गं तदनादरे लिङ्गम् अयात् । तस्मिन् पर्वणि
अर्कयशाः रभसा अभितः तमसा असितः अभवत् ।

अर्थः उस बुद्धिदेवीने सुलोचनाके भ्रूभङ्गको देख अर्ककीर्तिके विषयमें
उमका अनादर समझ लिया । (फलतः) उसी महोत्सवमें शीघ्र ही अर्ककीर्तिका
मुँह तमसे चारों ओरसे अपमानके आच्छन्न हो गया ॥ १९ ॥

अन्वयः सकुशेशयेष्टशये ! शृणु इति तस्मिन् अभिनये सा शयेन निर्दिष्टे अपर-
स्मिन् इष्टे महाशये गिरं सारयति स्म ।

गिरमिति । अस्मिन्मभिनये समारोहे सभासङ्घटने सा सखी हे सुकुशेशयेन विकसित-
कमलेनेष्टः पूजितः शयो हस्तो यस्याः सा तत्सम्बोधने हे प्रफुल्लपङ्कजाधिकमनोहरकरे
शृणु निशम्यतां तावदिति सुलोचनामभिमुखीकृत्य, अपरस्मिन् कस्मिंश्चिद्विष्टे वाञ्छिते
तत एव शयेन हस्तेन निर्विष्टे सङ्केतिते महाशये समुदारह्वये राजपुत्रे गिरं वाणीं सारयति
स्म प्रसारितवती ॥ २० ॥

अयमिह कलिङ्गराजः कलिङ्ग इव ते पयोधरासारम् ।

पश्यति शस्यतिलाङ्के नश्यतु तृष्णाप्यमुष्यारम् ॥ २१ ॥

अयमिति । शस्यः सामुद्रिकशास्त्रानुकूलप्रशंसाहंस्य तिलस्याङ्कविचल्लो यस्याः सा
तत्सम्बोधने, हे सुलक्षणे, इहास्मिन्नवसरेऽयं कलिङ्गदेशस्य राजा ते तव सरसायाः पयो-
धरयोरासारं विस्तारम् । यद्वा, पयोधराणां मेघानामासारं प्रवर्षणं पश्यति, साभिलाष-
मीक्षते । 'आसारस्तु प्रसरणे धारावृष्टौ सुहृद्बले' इति विश्वलोचनः । कलिङ्ग इव चातक-
पक्षीव, यथा चातको मेघानां वर्षणमपेक्षते तथैव पुनरमुष्य तृष्णा पिपासावन्नश्यतु विनाशं
यानु । अतस्त्वमस्य कण्ठे वरमालां परिधापयेति भावः ॥ २१ ॥

सुन्दरि कलिङ्गजानां कलिङ्गजानां शिरःश्रिया श्रयतात् ।

पीवरपयोधरद्वयरयेण येन स्थितोदयता ॥ २२ ॥

अर्थः तत्र फिर उस बुद्धिदेवीने उस अभिनयमें सुन्दर कमलके समान
हाथोंवाली सुलोचनाका संबुद्धकर अपने हाथोंद्वारा निर्विष्ट किसी दूसरे अभीष्ट
महाशयके बारेमें अपनी वाणीका प्रसारण प्रारम्भ किया । अर्थात् वह कहने
लगी ॥ २० ॥

अन्वयः शस्यतिलाङ्के ! इह अयं कलिङ्गराजः कलिङ्गः इव ते पयोधरासारं
पश्यति । अरं अमुष्य अपि तृष्णा नश्यतु ।

अर्थः सामुद्रिकशास्त्रोक्त प्रशंसनीय तिलचिह्नवाली सुलक्षणे ! यह कलिङ्ग-
राज है, जो चातकके समान तेरे पयोधरोंके आसार (विस्तार या धारासंपात)
की ओर देख रहा है । इसकी भी प्यास चातककी-सी उनसे बुझे ॥ २१ ॥

अन्वयः सुन्दरि ! त्वं येन उदयता पीवरपयोधरद्वयरयेण स्थिता असि, (तेन)
कलिङ्गजानां गजानां शिरःश्रिया सह कर्त्तुं श्रयतात् ।

सुन्दरीति । हे सुन्दरि शोभने पीवरयोः पुष्टयोः पयोधरयोर्द्वयस्य रयेण वेगेन उस्ताहेति येनोबयोन्मतिशीलेन त्वं स्थिता । कलिङ्गे नाम देशे जाताः कलिङ्गजास्तेषां कलिङ्गजानां गजानां हस्तिनां शिरःश्रिया कुम्भस्यलजोभया समं कलिं कलहं श्रयतात् सेवताम् । राज्ञाऽमुना सह पाणिग्रहणं कृत्वा अमुष्य देशे जातानां गजानां मस्तकेन समं स्तनयोस्तुलना सुलभास्तु ॥ २२ ॥

चतुराणां चतुराणामतुच्छतुष्टिं नयन्नयन्तु सभाम् ।

तनुतेऽनुतेजसा स्वां कलिङ्गराजाभिधां सुलभाम् ॥ २३ ॥

चतुराणामिति । अयं महाशयश्चतुराणां विजयजनानां चत्वार आणाः प्रकारा यस्याः सा तां सभापति-सभ्य-वादि-प्रतिवादीति चतुरङ्गपूर्णां तामतुच्छा चासौ तुष्टिः सन्तोषोत्पत्तिस्तां नयन् प्रापयन् तेजसा निजप्रभावेण सभानिवहणकोशलेनानु पुनरसौ स्वां स्वकीयां कलिङ्गराजाभिधां कलिङ्गानां चतुराणां राजासावित्येवं कृत्वा सुलभां तनुते करोतीत्यर्थः । 'नीवृद्धेदे कलिङ्गस्तु त्रिषु दग्धविदग्धयोरिति कोषात् ॥ २३ ॥

कोषापेक्षी करजितवसुधोऽयं भूरिधा कथाधारः ।

शैलोचितकरिचयवान् इह कम्पमुपैतु रिपुसारः ॥ २४ ॥

कोषापेक्षीति । अयं कलिङ्गराजः कोषं ब्रविणागारमपेक्षत इति कोषापेक्षी निधानो-
द्धारकर इत्यर्थः । करेण स्वहस्तेनैव कृत्वा जिता शत्रुभ्यः स्वायत्तीकृता वसुधा येन सः

अर्थः हे सुन्दरि ! त्वमजिन उन्नत परिपुष्ट कुचद्वयके उत्साहमे स्थित हो, वे कुचद्वय कलिगदेशमे उरन्न हाथियोंके कुंभस्थलका शांभाके साथ प्रतिस्पर्धा करन लगे । अर्थात् इस कलिगराजके साथ विवाहकर उसके देशमे उत्पन्न हाथियोंके मस्तकके साथ तुम्हारे स्तनोंके लिए तुलना सुलभ हो ॥ २२ ॥

अन्वयः अयं चतुराणां चतुराणां सभा तु अतुच्छतुष्टिं नयन् तेजसा अनु स्वां कलिङ्गराजाभिधां सुलभां तनुते ।

अर्थः यह कलिगराज वास्तवमें कलिग अर्थात् चतुरोंका राजा है, क्योंकि यह चतुर अर्थात् चार प्रकारों (सभापति, सभ्य, वादी, प्रतिवादी) वाली चतुरोंकी सभाको अपने तेजसे मन्तुष्ट एवं प्रमत्त करना रहता है ॥ २३ ॥

अन्वयः अयं कोषापेक्षी करजितवसुधः भूरिधा कथाधारः शैलोचितकरिचयवान् (अग्नि) । इह रिपुसारः कम्पमुपैति ।

अर्थः यह राजा अखण्ड कोप (वज्राने) माला है अपूर्ण पृथ्वीसे कर लेता है । इस राजाकी अनेक लोग अनेक तरफसे कथा गाते हैं, तथा यह पर्वतके

भूरिधा नामाह्वयेण कषायाः प्रशंसाया आधारः स्थानमस्ति । शैलोचिताः पर्वतबहुन्नता ये करिणो हस्तिनस्तेषां चयवान् संप्रहृवान् भवति किल । इह पुनर्यो रिपुसारो बैरिशिरोमणिः स कम्पयुपैति वेपते, ककारस्थाने पकारमुपैति । तथैव च पोषापेक्षी उदरपोषणमप्यपेक्षते, परजितवसुधो भवति परेण पराक्रमिणा जिता वसुधा यस्यैति भूरिधा पथाधारो भवति, भयभीतः सन् नानामागंपरायणः शैलोचितपरिचयवान् पर्वतप्रवेशनिवासवान् भवतीत्यर्थः ॥ २४ ॥

बाला कलिङ्गतानां राजानमुदीक्ष्य संविभजनीयम् ।

पातयति स्म न दृशमपि पातयति तर्कयन्तीयम् ॥ २५ ॥

बालेति । कलि कलहं पापं वा गच्छन्ति स्वीकुर्वन्ति ते कलिङ्गास्तेषां कलिङ्गानां कलिङ्गतानां राजानं शिरोमणिमित्येवं कृत्वा संविभजनीयं परिहारयोग्यमुदीक्ष्य विचार्य पातस्य असत्सङ्गमरूपस्य यतिमनावरबेष श्रेय इति इति तर्कयन्ती मनसि स्मरन्तीयं सुलोचना तस्य राक्षो विशि दृशमपि न पातयति स्म, वृष्टिबानमपि न चकार । 'यतिर्यतिनि पुंसि स्त्री पाठभेदनिकारयोरिति' ॥ २५ ॥

सुरभिभ्रमं यान्यजना निन्युः स्थानान्तरं तरां जवतः ।

लक्ष्मीवतः सुमनसां प्रमुखादपि मारुता हि ततः ॥ २६ ॥

समान हाथियोंके समूहवाला है । अतः इसके सामने शत्रुशिरोमणि भी कांपने लगते हैं ।

दूसरा अर्थ : कलिगराजके इन्हीं विशेषणोंमें जहाँ 'क' है, वहाँ उसके शत्रु 'प' को प्राप्त करते हैं । अर्थात् 'पोषापेक्षी' (उदरपोषणकी अपेक्षावाले), 'परजितवसुधा' (जिनकी भूमि शत्रुओंने जीत ली) और 'भूरिधा पथाधार' (भयभीत हो इधर-उधर भटकनेवाले) शैलोचित परिचयवाले यानी पर्वतवासी हैं ॥ २४ ॥

अन्वय : कलिङ्गतानां राजानं संविभजनीयम् उदीक्ष्य पातयति तर्कयन्ती इयं बाला दृशम् अपि न पातयति स्म ।

अर्थ : सुलोचनाने यह सोचकर कि कलिगराजका अर्थ कलह करनेवाले लोगोंका मुखिया राजा है, इसलिए यह सर्वथा परिहरणीय है, उसकी ओर नजर भी नहीं डाली ॥ २५ ॥

अन्वय : मारुता हि यान्यजनाः ततः सुमनसां प्रमुखात् लक्ष्मीवतः अमुं सुरभि ततः जवतः स्थानान्तरं निन्युस्तराम् अपि ।

सुरभिमिति । मारुता वायव इव जवशीलास्ते दान्यजनाः शिबिकाबाहका-
स्ततस्तास्मात् सुमनसां मनस्विनां कुसुमानां च प्रमुखात् प्रधानात्, लक्ष्मीवतः सम्पत्ति-
शालिनः पद्मासद्मनश्च राज्ञः कमलाद्वा, अमुं सुरभिं विख्यातरूपां बालिकां सुगन्धर्तां वा
जवत एव वेगावेव स्थानान्तरमन्यस्थानं निन्युस्तराम्, अपीति विस्मये ॥ २६ ॥

वागाह तदनुबाहुर्निजबाहुनिवारितारिपरिवारम् ।
स्वपुषं गुणैकवपुषं स्मरवपुषं निस्तुषमुदारम् ॥ २७ ॥

वागाहेति । निजबाहुना निवारितोऽरिपरिवारो येन तं, स्वं ज्ञातिजनं पुष्पातीति तं
गुणैकवपुषं गुणमयशरीरं स्मरस्य वपुर्विव वपुर्वस्य स तं कामतुल्यसुन्दरवेहं निस्तुषं दोष-
वजितम्बवारमक्षुद्रहृदयमित्येवं विशेषणविशिष्टराजानं तदनुबाहुस्तद्विशि प्रसारितभुजा मती
वाग्-नामसखी सुलोचनां प्रति वक्ष्यमाणप्रकारेण वर्णयामास ॥ २७ ॥

स्मररूपाधिक एषोऽस्ति कामरूपाधिपोऽथ सुमनोज्ञा ।
रतिमतिवर्तिन्यस्मादस्यासि च वल्लभा योग्या ॥ २८ ॥

स्मरेति । एष कामरूपाधिपः कामरूपदेशस्य नायकः कामरूपस्यापि अधिपत्वान्
स्वामिभावाविति कृत्वा स्मरादव्यधिकमुन्दरोऽस्ति । त्वञ्च हे सुलोचने रति नाम कामस्य

अर्थः जिस प्रकार हवाएँ सुरभि (सुगंध) को कमल परसे उड़ाकर दूर
ले जाती हैं, उसी प्रकार पालकीके होनेवाले लोग लक्ष्मीवानोंमें प्रमुख उस
राजाके पाससे विख्यातरूपा उस बालाको दूर हटा ले गये ॥ २६ ॥

अन्वयः निजबाहुनिवारितारिपरिवारं स्वपुषं गुणैकवपुषं स्मरवपुषम् उदारं निस्तुषं
तदनुबाहुः (मती) वाक् आह ।

अर्थः इसके बाद अपनी भुजाओंसे वैरियोंके परिवारोंके निवारक, गुणमय
शरीरवाले, अपने लोगोंके पोषक, अत्यन्त उदार और कामदेवके समान सुन्दर-
शरीरवाले निर्दोष राजकुमारकी ओर अपना हाथ (हाथका संकेत) करती
वाणीनामक सखी बोली ॥ २७ ॥

अन्वयः एषः कामरूपाधिपः स्मररूपाधिकः अस्ति । अथ च त्वं रतिम् अतिवर्तिनी
सुमनोज्ञा, अस्मान् अस्य योग्या वल्लभा धमि ।

स्त्रियमतिवर्तिनी उल्लङ्घितवती, अत एव सुमनोहाऽतिशयसुन्दरी मनसोऽनुकूला चेति स्मर-
रूपस्य कामदेवसौन्दर्यस्याधि ध्याधि पति कुर्वते स कामरूपाधि इति कृत्वा कामस्य
शत्रुः, त्वञ्च कामस्त्रियमुल्लङ्घितवतीत्यस्माद्धेतोः अस्य वल्लभा योग्याऽसि ॥ २८ ॥

काष्ठागतपरसार्थं विभूतिमान् तेजसा दहत्यवशः ।
तेनास्याशयरूपं स्वतो भवति भस्मशुभ्रयशः ॥ २९ ॥

काष्ठागतेति । अयं राजाऽवशो निरङ्कुशः सन् विभूतिमान् वैभवसंयुक्तः, अथ
चाग्निरूपत्वाद् विभूतिमान् भस्माधिकारी च भवन् तेजसा प्रभावेण स्वगतैनीष्येन वा
दहति भस्मसात्करोति, कमिति चेत् काष्ठासु विष्णु गतानां स्थितानां परेषां शत्रूणां सार्थं
समूहम् । वह्निपक्षे काष्ठाद् इन्धनादागत उपलब्धो यः परो बृहद्रूपः सार्थस्तं तेनैव हेतुनाऽप्य
महाशयस्याशयरूपं लक्षणात्मकं शुभ्रं धवलं च तद्यशस्तदेव भस्म स्वत एव भवति । विद्यते
भस्मवल्लुभ्रं तद्यश इति भावः ॥ २९ ॥

यत्पादयोः पतित्वाऽन्यभूपकरकुड्मलं व्रजति बाले ।
रत्नत्रयसंसूचक - चित्रकरुचि - मवनितलभाले ॥ ३० ॥

यत्पादयोरिति । अन्यभूपस्य वैरिनुपस्य करयोर्हस्तयोः कुड्मलं यस्य पादयोर्मध्ये
पतित्वा निपत्य, हे बाले, अस्मिन्नवनितलस्य भाले भूभागललाटे रत्नत्रयस्य सम्यग्दर्शन-

अर्थः हे सुलोचने ! यह कामरूप देशका अधिपति कामदेवसे भी अधिक
मनोज्ञ है और तू रतिको लज्जित करनेवाली अतिमुन्दर है । इसलिए तू
इसकी वल्लभा होने योग्य है ॥ २८ ॥

अन्वयः विभूतिमान् अवशः तेजसा काष्ठागतपरसार्थं दहति । तेन अस्य आशयरूपं
भस्मशुभ्रयशः स्वतः भवति ।

अर्थः यह राजा निरङ्कुश हो वैभवशाली है और इसने अपने तेजसे सम्पूर्ण
दिशाओंमें स्थित वैरियोंको वैसे ही नष्ट कर दिया है जैसे अग्नि अपनी दाहकता-
से काठके बड़े सामानको जला देता है । इसीलिए इसका भस्मके समान शुभ्र
यश स्वतः ही चारों तरफ फैल रहा है ॥ २९ ॥

अन्वयः बाले ! यत्पादयोः पतित्वा अन्यभूपकरकुड्मलम् अवनितलभाले रत्नत्रय-
संसूचकचित्रकरुचि व्रजति ।

ज्ञानचारित्ररूपस्य संसूचकं यन्त्रिचक्रं नाम तिलकं तस्य हृदि शोभां व्रजति । वैरिणः स्वयमागत्यास्य पादयोः पतन्तीत्यर्थः ॥ ३० ॥

अनुनामगुणममुं पुनरहो रहोवेदिनी मनीषाभिः ।

न त्वाप सापदोषाऽप्यनङ्गरूपाधिपं भाभिः ॥ ३१ ॥

अनुनामेति । साऽपदोषा दोषरहिता सुलोचनेमं कामरूपाधिपं भाभिः कान्तिभिः कृत्वाऽनङ्गरूपेणाधिकं रूपं यस्य तं पुनरहो मनीषाभिर्निजघारणाभिः कृत्वा रहसो रहस्यस्य बेदिनी संवेदनकर्त्री सती एनमनुनामगुणम्, अनङ्गस्य रूपे लिङ्गे आधि व्रजं पातीत्यनङ्गरूपाधिपं, नपुंसकमिति यावत्, तस्मादेनं न प्राप नाङ्गीचकार । तत्त्वतस्तु सा तं न तावद् नपुंसकरूपतामापन्नं न प्राप न ज्ञातवती ॥ ३१ ॥

चालितवती स्थलेऽत्रामुकगुणगतवाचि तु सुनेत्रा ।

कौतुकितयेव बलयं साङ्गुष्ठानामिकोपयोगमयम् ॥ ३२ ॥

चालितवतीति । अमुकस्य कामरूपाधिपस्य गुणेषु गुणसंकीर्तन इत्यर्थः । गता संसक्ता वाच्, यत्र तस्मिन्नत्र स्थले प्रसङ्गे तु सा सुनेत्रा शोभनाक्षी सुलोचनाऽङ्गुष्ठेन सहिता

अर्थः बाले ! यह कामरूपाधिप वह राजा है, जिसके पैरोंमें पड़कर दूसरे राजा लोगोंके हाथ कुड्मल बन जाते हैं, अतएव वे रत्नत्रयके सूचक तिलककी शोभा धारण करते हैं ॥ ३० ॥

अन्वयः अहो पुनः सा अपदोषा अपि मनीषाभिः रहोवेदिनी अमुम् अनुनामगुणं भाभिः अनङ्गरूपाधिपं न तु आप ।

अर्थः कामरूपाधिप इस नामसे ही स्पष्ट हो रहा था कि यह अपने कामांग-में गुप्तरूपसे व्याधि संजोये हुए है । अतः आश्चर्य है कि अपनी विचारशीलतासे गूढ-रहस्यको जान लेनेवाली निर्दोषरूपा उस सुलोचनाने उसे नामानुसार गुणवाला जानकर स्वीकार नहीं किया ॥ ३१ ॥

अन्वयः सुनेत्रा तु अत्र स्थले अमुकगुणगतवाचि साङ्गुष्ठानामिकोपयोगमयं बलयं लीतुकितया इव चालितवती ।

अर्थः कामरूपदेशाधिपके इस गुण-वर्णनके अवसरपर सुनयना सुलोचनाने

अनामिका साङ्गुष्ठानामिका तस्या उपयोगमयं संयोगधारकं बलयं स्वकङ्कणं कौतुकितयेव विनोदभावेनेव चालितवती । कङ्कणचालनेन स्थानान्तरगमनाय उक्तवतीत्यर्थः । कङ्कण-
चालनं स्त्रीजातिस्वभावः ॥ ३२ ॥

नयति स्म स जन्यजनो भगीरथो जह्नुकन्यकां सुयशाः ।

सुकुलाद् भूभृत इतरं कुलीनमपि भूभृतं सुरसाम् ॥ ३३ ॥

नयति स्मेति । स सुयशाः प्रदासनीयो जन्यानां जनः समूहो जन्यजनः संवाहक-
लोकस्तां सुरसां शुभशृङ्गारां कन्यकां सुलोचनां सुकुलाद् भूभृतः कुलीनभूपालावितरं
कुलीनभूभृतं सर्वशजनपुं नयति स्म । यथा यशस्वी भगीरथः सुरसां निर्मलजलपरिपूर्णां
जह्नुकन्यकां गङ्गां हिमालयनामकुलपर्वतात् कैलासाख्यं कुलपर्वतं नीतवान् ॥ ३३ ॥

उक्तवती सुगुणवती दरवलिताङ्गं तदाभिमुख्येन ।

अन्यमनन्यमनोज्ञं पश्यावनिपं सुमुख्येनम् ॥ ३४ ॥

उक्तवतीति । सुगुणवती परोपकारिणी वाणी नाम सखी तस्य वर्धमानजनस्या-
भिमुख्येन संमुख्येन वरभोषद्वलितं वक्रतामितमङ्गं यत्र यथा स्यात्तथा उक्तवती जगाद इदं
हे सुमुखि शुभानने अनन्यमनोज्ञमद्वितीयसुन्दरमेतं नयनयोरप्रे स्थितं पश्य निभालय,
अन्यमितरमनालोकितपूर्वमित्यर्थः ॥ ३४ ॥

कौतुकवश अनामिका अंगुली और अंगूठेद्वारा अपने वलयको घुमा दिया,
जिससे मानां यह संकेत किया कि यहाँसे आगे चलो ॥ ३२ ॥

अन्वयः सुयशाः भगीरथः जह्नुकन्यकाम् इव सुकुलाद् अपि भूभृतः इतरं कुलीनं
भूभृतं सुरसां सः जन्यजनः नयति स्म ।

अर्थः जिस तरह राजा भगीरथ गंगाको कुलपर्वत हिमालय से कैलास कुल-
पर्वतपर ले गये, उसी तरह ये शिविकावाहक भी शुभशृङ्गारा उस सुलोचना-
को उस कुलीन राजाके पाससे दूसरे कुलीन राजाके पास ले गये ॥ ३३ ॥

अन्वयः सुमुखि ! एनम् अनन्यमनोज्ञम् अवनिपं पश्य (इति) अन्यं तदाभि-
मुख्येन दरवलिताङ्गं सा सुगुणवती उक्तवती ।

अर्थः हे सुमुखि ! तू सबसे अधिक सुन्दर इस राजाको देख, इस प्रकार
वह वाणीनामक सुन्दर सखी किसी दूसरे राजाकी ओर थोड़ा मुड़कर
बोली ॥ ३४ ॥

काञ्चीपतिरयमार्ये काञ्चीमपहर्तुमर्हतु तवेति ।
काञ्चीफलवदिदानीं द्विवर्णतां विभ्रमादेति ॥ ३५ ॥

काञ्चीति । हे आर्ये, सुलोचने, अयं काञ्चीनगरपतिस्तव काञ्चीं कटिमेखला-
मपहर्तुमपसारयितुं दूरीकर्तुमर्हतु योग्यो भवतु । अतस्त्वमेनं वरयेत्याशयः । यः किलेदानीं
विभ्रमाग्नां स्वीकरोतीयं रमणी न वेति जातसन्वेहः कदाचित् प्रसन्नतां कदाचिच्चोन्मनी-
भावं प्रकटयन् काञ्चीफलवत् गुआफलवद् द्विवर्णतां रक्षयामतामेति प्राप्नोति ॥ ३५ ॥

निर्दहति महति तेजसि भूमिपतेर्दारुणाहितप्रान्तान् ।

अशनिशनिपितृप्रमुखान् स्फुल्लिङ्गानैमि सूत्यास्तान् ॥ ३६ ॥

निर्दहतीति । हे बाले, अस्य भूपतेर्महति तेजसि निर्दहति प्रज्वलिते प्रतापबद्धी
दारुणाः प्रजाजनेभ्यो भयङ्करा ये अहितानां शत्रूणां प्रान्ताः प्रवेशास्तान् । यद्वा दारुणा
काष्ठासङ्घेन आहिताः सम्पाविता ये प्रान्तास्तान् निर्दहति भस्मसात् कुर्वति सति सूत्यान्
समुद्गान् स्फुल्लिङ्गानेवाहं किलाशनिविद्युच्च शनिपिता सूर्यश्च तौ प्रमुखौ येषां ते तान्
एमि जानामि ॥ ३६ ॥

दुग्धीकृतेऽस्य मुग्धे यशसा निखिले जले मृषास्ति सता ।

पयसो द्विवाच्यताऽसौ हंसस्य च तद्विवेचकता ॥ ३७ ॥

अन्वयः : आर्ये ! अयं काञ्चीपतिः इति तव काञ्चीम् अपहर्तुम् अर्हतु किल । य
दिदानीं विभ्रमात् काञ्चीफलवत् द्विवर्णताम् एति ।

अर्थः : हे आर्ये ! यह कांचीनगरीका स्वामी निश्चय ही तुम्हारी कांची-
हरण करनेके योग्य हो, जो इस समय चिरमीके समान हर्ष-विषाद रूपमें
विभ्रमके वश होकर लाल-काला बना जा रहा है ॥ ३५ ॥

अन्वयः : भूमिपतेः महति तेजसि दारुणाहितप्रान्तान् निर्दहति अशनिशनिपितृ-
प्रमुखान् स्फुल्लिङ्गान् तान् सूत्यान् एमि ।

अर्थः : इस राजाका महान् तेज, जो काष्ठोंके प्रान्तोंके समान भयंकर
वैरियोंके प्रान्तोंको जला रहा है । मैं वज्र और सूर्य आदिको इस तेजाग्निमें
उत्पन्न स्फुल्लिङ्गके समान समझती हूँ ॥ ३६ ॥

अन्वयः : मुग्धे ! अस्य सता यशसा निखिले जले दुग्धीकृते सति असौ पयसः
द्विवाच्यता हंसस्य च तद्विवेचकता मृषा अस्ति ।

दुग्धीकृत इति । हे मुग्धे, अस्य यशसा निखिले जले दुग्धीकृते सति संस्फुरथ दुग्धभावं नीते सति पयसः पयःपदस्य द्विबाध्यता पयो दुग्धं जलञ्चेति या द्व्यर्थकताऽस्ती मूषा मिथ्यैवास्ति । तथा हंसस्य या दुग्ध-जलयोर्विवेचकता पृथक्करणकौशलं तदपि मुग्धे-वास्तीति भावः । सता प्रशस्तेनेति यशोविशेषणम् ॥ ३७ ॥

रणरेण्वा धूसरितं क्षालितभरिदारदृग्जलौघेन ।

पदयुगमस्या - ऽन्यमुकुटमणिकिरणै - श्चित्रतामेति ॥ ३८ ॥

रणरेण्विति । अस्य भूपते रणरेणुधूसरतरं संधामरजोभिरतिशयधूसरवर्णं, किञ्च अरोणां शत्रुनृपाणां बाराणां दुग्जलौघेनाभूसमूहेन क्षालितं धौतं पदयुगमन्वेषां पराजित-शत्रुनृपाणां मुकुटेषु ये मणयस्तेषां किरणैरदिमभिश्चित्रतां शबलतामेति प्राप्नोति ॥ ३८ ॥

गुणसंश्रवणावसरे विजृम्भणेनानुसूचिनीं शस्ताम् ।

उचितं चक्रुरिलापतिमितरं जन्या नयन्तस्ताम् ॥ ३९ ॥

गुणसंश्रवणेति । उपयुक्तनरपतेर्गुणस्य प्रशंसायाः संभवणावसरे निशमनसमये विजृम्भणेन कृत्वाऽनुसूचिनीं सूचनाकारिणीं विजृम्भणेन आलस्यचित्तौ न अरुचिधारिणी-मित्यर्थः । शस्तां प्रशंसनीयां तां बालामितरमिलापतिं भूपतिं प्रति नयन्तः प्रापयन्तो जन्या यानबाहका उचितमेव योग्यमेव चक्रुः ॥ ३९ ॥

अर्थः हे मुग्धे ! इस राजाके समीचीन यशने दुनियाभरके जलको दूध बना दिया है । अतः अब हंसका दूध और जलको अलग करनेका कौशल और 'पयस्' शब्दका दो अर्थोवाला (जल और दूध) होना व्यर्थ है ॥ ३७ ॥

अन्वयः रणरेण्वा धूसरितम् अस्य पदयुगम् भरिदारदृग्जलौघेन क्षालितम् अन्यमुकुटमणिकिरणैः चित्रताम् एति ।

अर्थः इस राजाके जो दोनों चरण हैं, वे रणकी धूलसे ढँक गये, जिसे वैरियोंकी स्त्रियोंने अपने आँसुओंसे धोया और वैरियोंने अपने मुकुटकी मणियों-के किरणोंसे उसपर मंगल-चोक पूर दिया ॥ ३८ ॥

अन्वयः जन्याः गुणसंश्रवणावसरे विजृम्भणेन अनुसूचिनीं शस्तां ताम् इतरम् इलापति नयन्तः उचितं चक्रुः ।

अर्थः इस राजाके गुण श्रवण करते समयमें जंभाई लेनेके बहाने अरुचि

अंसोपरिस्थशिविकावंशैर्मितमिङ्गितञ्च वारायाः ।

पुरतःस्थभूपभूषामणिषु प्रतिमावतारायाः ॥ ४० ॥

अंसोपरीति । अंसस्य स्कन्धस्योपरि तिष्ठतीति तथाभूतः शिविकाया वंशो मानवण्डो येषां ते तैर्बाहकजनैरपि पुरतःस्थस्य संमुखे स्थितस्य भूपस्य भूषामणिषु, अलङ्काररत्नेषु प्रतिमाया अवतारः प्रतिबिम्बभावेनावतरणं यस्याः सा तस्या वारायाः, रलयोरभेदाद्वालाया इङ्गितं चेष्टितं मितमनायासेनानुमितमित्यर्थः ॥ ४० ॥

पुनरनु काविलराजं जनीकया तर्जनीकया कृत्वा ।

देव्या तदाऽवदाता जगदे जगदेकरूपवती ॥ ४१ ॥

पुनरिति । पुनरनन्तरं जनीकया देव्या बुद्ध्या काविलराजं काविलवेशनुपमुद्दिश्य तर्जनीकयाऽङ्गुल्या, अवदाता गौरवर्णा जगत्प्रेकसवृभुतं रूपं यस्याः सा कुमारी जगदे-
ऽकथ्यत ॥ ४१ ॥

अयि काविलराजोऽयं शस्यद्युतिमन्वमस्य पश्य वपुः ।

मुखिचूडामणिमेनं यथाभिधं कविकुलानि पपुः ॥ ४२ ॥

प्रकट करनेवाली सुन्दरी मुलोचनाको वहाँसे दूसरे राजाके पास ले जानेवाले यानवाहकोने ठोक ही किया ॥ ३९ ॥

अन्वयः : अंसोपरिस्थशिविकावंशैः पुरतःस्थभूपभूषामणिषु प्रतिमावतारायाः वाराया इङ्गितं च मितम् ।

अर्थः : सामने बैठे राजाओंके आभूषणोंमें जो मणियाँ लगी थीं, उनमें मुलोचनाका प्रतिबिम्ब पड़ता था । उसे देखकर कंधेपर शिविकाका बाँस धारण करनेवाले शिविकावाहक पुरुष उसकी चेष्टाएँ अनायास जान गये ॥ ४० ॥

अन्वयः : तदा पुनः जगदेकरूपवती अवदाता अनु काविलराजं तर्जनीकया कृत्वा जनीकया देव्या जगदे ।

अर्थः : फिर उस बुद्धिदेवीने काविलराजकी ओर अपनी तर्जनी अंगुलि करके अनन्यरूपवती गौरवर्णा मुलोचनासे कहा ॥ ४१ ॥

अन्वयः : अयि ! अयं काविलराजः, त्वम् अस्य शस्यद्युतिमत् वपुः पश्य । कवि-
कुलानि मुखिचूडामणिम् एनं यथाभिधं पपुः ।

अयीति । अयि बाले, अयं काविलराजो वर्तते, स्वमस्य शस्यद्युतिमत् मनोहरकान्ति-
युक्तं वपुः शरीरं पश्य, यदेवं महानुभावं कविकुलामि केन सुखेन आबिलागामनुलिसानां
राजेति कृत्वा यथाभिधं सार्धनामानं सुखिनां ब्रह्मार्जिणं पपुरपिबन् ॥ ४२ ॥

द्विदकीर्तिः कालिन्दी सुरसरिदस्याथ कीर्तिरुदयन्ती ।

सुभटास्तयोः प्रयागे सुखाशया सन्निमज्जन्ति ॥ ४३ ॥

द्विदकीर्तिरिति । द्विषां वैरिणामकीतिरप्यशःपरिणतिः कालिन्दी यमुनानदी
भवति, अस्य च राज उदयन्ती समुद्रयं गच्छन्ती कीतिरथ सुरसरित् स्वर्गङ्गेव भाति ।
तयोर्द्वयोः प्रयागे सङ्गमतीर्थं सुखाशयाऽऽनन्दबाष्प्या स्वर्गप्राप्त्यभिलाषया वा निमज्जन्ति
स्नान्ति ॥ ४३ ॥

कामशरैरनुविद्वान् सुगह्वरां पार्वतीं श्रितांश्च गणान् ।

हिमनिर्मलगुण एकस्ततान तानप्रसिद्धगुणान् ॥ ४४ ॥

कामशरैरिति । अयं हिषेन सवृषा निर्मलाः पवित्रा गुणा यस्य स हिमनिर्मलगुण
एक एव राजा वर्तते, यः सत्तु गणान् शत्रुपक्षीयसैनिकान् कामशरैर्यथेच्छमुन्मुक्तैः शरैः
कृत्वा, पक्षे कामस्य भवनस्य शरैरनुविद्वान्; ततश्च पार्वतीं पर्वतभवां सुकन्दरां श्रितान्
प्रविष्टान्, पक्षे सुगह्वरां शोभनदम्भवतीं कामचेष्टासम्पत्त्यर्थमुन्मादिनोन्मत्तदृष्ट्वा पार्वती-
मुमां श्रितान् तथा सह सङ्गतान्, एवं कृत्वा तानकार इव महादेव इव प्रस्थाता गुणा

अर्थः हे सुलोचने ! यह काविलराज है । मनोहर कान्तियुक्त इसके शरीरको
देखो । सुखसे घनीभूत ('क' = सुखसे आविल = घनीभूत) पुरुषोंका राजा
होनेसे कवि लोग इसे 'काविलराज' कहते हैं ॥ ४२ ॥

अन्वयः : द्विदकीर्तिः कालिन्दी, अथ च अस्य उदयन्ती कीर्तिः सुरसरित्, तयोः
प्रयागे सुभटाः सुखाशया, सन्निमज्जन्ति ।

अर्थः : इस काविलराजके वैरियोंकी अपकीर्ति ही यमुना है और इसकी
उदीयमान कीर्ति है निर्मल गंगा । इन दोनोंके संगमरूप प्रयागमें आनन्द या
स्वर्ग की आशा रखनेवाले सुभट लोग डूबकी लगाते हैं ॥ ४३ ॥

अन्वयः : (अयं) हिमनिर्मलगुणः एकः तान् कामशरैः अनुविद्वान् पार्वतीं
सुगह्वरां श्रितान् गणान् अप्रसिद्धगुणान् ततान् ।

अर्थः : यह राजा हिम-निर्मल गुणवाला है । अतः इस अकेलेने ही कामके

येषामित्येवं क्वपान् ततान् । 'गहनस्तु गुहायां स्याद् गहने कुलबन्धयोरिति चिद्व-
लोचनः, 'गणः समूहे प्रमथे संख्या सैन्यप्रभेदयोरिति च ॥ ४४ ॥

एतस्कीर्तैरग्रे तृणायितं चन्द्ररश्मिभिश्च यतः ।

जीवति किलैणशावोऽसावोजस्के तदङ्कगतः ॥ ४५ ॥

एतस्कीर्तैरिति । ओजस्के हे तेजस्विनि, एतस्य राक्षः कीर्तैरग्रे समूहो चन्द्रस्य रश्मिभि-
रपि तृणायितं तृणाद् कुलभावतोपात्ता, यतः किल तस्य चन्द्रस्याङ्के, उत्सङ्गे कलङ्के
च गतो वर्तमानोऽसावेणशावो मृगपुत्रो जीवति स्वपोषणं लभत एवं सहैतुकोत्प्रेक्षा ॥ ४५ ॥

द्राक्षादिसाररसनाद्रसनाभिकनाभिके सरसलेशे ।

द्विगुणय च दशनवसनं निवसनमुपगम्य तद्देशे ॥ ४६ ॥

द्राक्षेति । हे रसनाभिकनाभिके, रसनया काञ्चया अभिकाशभिव्यासा वेष्टिता या
नाभिस्तुण्डी यस्या एवं स्वार्थं कप्रत्ययश्च । हे सुलोचने, त्वं तस्य देशे स्थाने निवसनमुप-
गम्य उषित्वा द्राक्षादीनां गोस्तनीप्रभृतीनां सारस्य रसनाद् उत्सर्गशस्यास्वावनेन कृत्वा
स्वीयं दशनवसनमधरोष्ठं सरसलेशे माधुर्यस्थाने द्विगुणय द्विगुणभावं नय । एतस्य नृपस्य
देशे द्राक्षादीनां प्राचुर्यं विद्यत इति भावः ॥ ४६ ॥

शरसे आहत कर महादेवजीके समान प्रख्यात गुणवाले अपने शत्रुगणोंको
पर्वतकी गुफाके निवासो, अतएव अप्रसिद्ध गुणवाले बना दिया ॥ ४४ ॥

अन्वयः : ओजस्के ! एतस्कीर्तैः अग्रे किल चन्द्ररश्मिभिः च तृणायितम् । यतः
तदङ्कगतः असौ एणशावः जीवति ।

अर्थः : हे कांतमती बाले ! इसकी कीर्तिके आगे चन्द्रमाकी किरणों भी
तिनकेके समान हो गयीं, जिन्हें खाकर यह चन्द्रमाका मृग आजतक जीवित
है ॥ ४५ ॥

अन्वयः : च रसनाभिकनाभिके ! तद्देशे निवसनम् उपगम्य द्राक्षादिसाररसनात्
दशनवसनं सरसलेशे द्विगुणय ।

अर्थः : हे नाभितक व्याप्त काञ्चीधारिणी सुलोचने ! इसके देशमें
निवासकर तू दाखोंका रस पी और अपने अधरको माधुर्यसे दुगुना रमीला
बना ले ॥ ४६ ॥

कस्येति यमस्याविलान्तीत्येतेषु वरमिमं सारात् ।

अवबुद्ध्य म्रुमोषासाविह तरलदृग्ञ्चला बाला ॥ ४७ ॥

कस्येति । कस्य यमस्य अवि बाहनरूपं वेधं लान्तीति काविला यमपादंबन्धितो भयंकरः, तेषां राजानमिममवबुद्ध्य हात्वेव इहास्मिन्नवसरेऽसौ तरलदृग्ञ्चला चञ्चला-पाङ्गवती बाला सुलोचना आरावेव शीघ्रं यथा स्यात्तथा मुमोष सा नाङ्गीचकार ॥ ४७ ॥

अस्यावलोक्य वदनं स्वपदाङ्गुष्ठाग्रदृक् सुजनचक्रे ।

त्रपयेव सम्भवन्ती द्रागाशयमाविराञ्चक्रे ॥ ४८ ॥

अस्येति । अस्य काविलरास्य वदनं मुक्तमवलोक्य अस्मिन् स्वयंवरलक्षणे सुजन-चक्रे जनसमुदाये त्रपयेव लज्जयेव किल स्वपदास्यात्मचरणस्य अङ्गुष्ठाग्रे वृक् चक्षुर्यस्याः सा सम्भवन्ती सती द्राक् शीघ्रमेवाशयं निजमनोभावमाविराञ्चक्रे प्रकटयाञ्चकार, नायं महाशयो मम पदाङ्गुष्ठतुलनामप्येतीति सूचयामास इत्यर्थः ॥ ४८ ॥

व्यसनादिव साधुजनो मतिमतिविशदां ततश्चकोरदृशम् ।

अपकर्षति स्म शिविकावाहकलोकोऽप्यपरसदृशम् ॥ ४९ ॥

अन्वयः : तरलदृग्ञ्चला बाला सा इदानीं कस्य यमस्य अविलान्ति इति एतेषु वरम् इमम् अवबुद्ध्य इह आरात् तत्याज ।

अर्थः : अत्यन्त चञ्चल अपाङ्गोवाली उस सुलोचना बालाने काविलराज-का अर्थ यह समझकर कि यह तो यमराजके लिए अवि (मेंढा) लानेवालोंमें वीरवर है (अर्थात् भयानक मृत्युदेवताका साथी है), शीघ्र ही उसे त्याग दिया ॥ ४७ ॥

अन्वयः : सुजनचक्रे अस्य वदनम् अवलोक्य त्रपया इव स्वपदाङ्गुष्ठाग्रदृक् सम्भवन्ती द्राक् (सा) आशयम् आविराञ्चक्रे ।

अर्थः : सुजन-समूहके बीच इस काविलराजका मुँह देख उस बालाने लज्जा-के मारे मानो अपने पैरके अंगूठेको देखा और जनताके बीच यह आशय प्रकट कर दिया कि मैं तो इसे पैरोंके अंगूठेसे भी तुच्छ समझती हूँ ॥ ४८ ॥

अन्वयः : साधुजनः अतिविशदां मतिं व्यसनात् अपरसदृशं मतिम् इव शिविका-वाहकलोकः तां चकोरदृशं ततः अपकर्षति स्म ।

व्यसनेति । शिबिकाबाहकलोकस्तां चकोरवृशं चकोरनेत्रां सुलोचनां ततः काविल-
राजात् लगकर्षति स्म कृष्टवान् । साधुजनः सञ्जानो व्यसनाद् विपस्त्यानाद् मतिमिब
चेतोवृत्तिमिब । कीवृशो मतिम् अतिविशवां निर्मलां, परस्य सवृक् न भवतीत्यपरसवृक्
तामपरसवृशं लोकोत्तरां बुद्धिमिब ॥ ४९ ॥

अभिमुखयन्ती सुदृशं ततान सा भारती रतीन्द्रवरे ।

वसुधासुधानिधाने मधुरां पदबन्धुरां तु नरे ॥ ५० ॥

अभिमुखेति । सुदृशं सुलोचनामभिमुखयन्ती सम्मुखां कुर्वन्ती सा चाग्नेयी वसु-
धायाः पृथिव्याः सुधानिधाने अन्नमसीवाऽऽङ्गावकारके रतीन्द्रः कामस्तस्मादपि वरे श्रेष्ठे नरे
मनुष्ये पदेः शब्देर्बन्धुरां मनोहराम्, अत एव मधुरां मृदुलतरां वाणीं ततान विस्तारया-
ञ्चकार ॥ ५० ॥

अङ्गाधिपतिः सोऽयं लावण्यासारसारपूर्णाङ्गः ।

यस्यावलोकने खलु मदनश्चानङ्ग एवाङ्ग ॥ ५१ ॥

अङ्गाधिपतीति । अङ्गेरयामन्त्रणे । हे सुलोचने, सोऽयं पुरोगतो नृपतिरङ्गदेशा-
धिपतिरस्ति । कथम्भूतः ? लावण्यस्य सौन्दर्यस्य आसारः प्रसारस्तस्य सारस्तत्त्वं तेन
परिपूर्णमङ्गं यस्य सः, परमसुन्दर इत्यर्थः । यस्यावलोकने कृते सति मदनः कामः
स पुनरनङ्ग एव, शरीररहितः स्वल्पसुन्दरो वा, प्रतिभातीति शेषः ॥ ५१ ॥

अर्थः : जैसे साधुजन अपनी निर्मल बुद्धिको व्यसनसे हटा लेते हैं,
वैसे ही पालकीको ढोनेवाले लोगोंने सुलोचनाको वहाँसे हटा लिया ॥ ४९ ॥

अन्वयः : सुदृशम् अभिमुखयन्ती सा वसुधासुधानिधाने रतीन्द्रवरे नरे तु पद-
बन्धुरां मधुरां भारतीं ततान ।

अर्थः : फिर वह बुद्धिदेवी सुलोचनाको संबोधित कर पृथिवीके सुधाकर किसी
सुन्दर राजाके विषयमें अपनी सुन्दर पदोंवाली वाणी कहने लगी ॥ ५० ॥

अन्वयः : अङ्ग ! सः अयं लावण्यासारसारपूर्णाङ्गः अङ्गाधिपतिः, यस्य अवलोकने
खलु मदनः च अनङ्गः एव भवति ।

अर्थः : हे पुत्रि ! यह अंगदेशका राजा है, सुन्दरताके सारसे पूर्ण है । इसे
देखनेपर निश्चय ही कामदेव इसके सामने तुच्छ प्रतीत होने लगता है ॥ ५१ ॥

पततो नृपतीन् पदयोरुदतोलयदेष पाणियुग्मेन ।

तन्मौलिशोणमणिगणगुणितास्य कराङ्घ्रिरुक्तेन ॥ ५२ ॥

पतत इति । एव महाशयः पदयोश्चरणयोर्मूले पततो नमस्कुर्वतो नृपतीन्, अन्य-
राजान् पाणियुग्मेन स्वहस्तद्वयेन कृत्वोरुदतोलयत्, उदस्थापयदित्यर्थः । तेनैव कारणेन
तेषां मौलिषु मुकुटेषु सङ्गता ये शोणमणिगणा माणिक्यादिरत्नसमूहास्तेर्गुणिता सम्या-
विताऽसौ अस्य करयोरङ्गयोश्च एक शोणिमा भाति । करचरणेषु स्वाभाविकीमरणतां
नमस्कुर्वन्मुकुटस्थ-मणिसंसर्गसम्पादितत्वेन उत्प्रेक्षते ॥ ५२ ॥

यद्गजवमथुकुतोऽरीस्तुषारवारः प्रकम्पयत्याशु ।

म्लायन्ति तद्बधूनां मुखारविन्दानि यात्रासु ॥ ५३ ॥

यद्गजेति । यात्रासु दिग्विजयप्रयागे यस्य राज्ञो गजानां वमथुभिः स्पृष्टकृतशीकरैः
सम्पादितो यस्तुषारवारः प्रालेयकालः सोऽरीन् वैरिणो जनान् आशु शीघ्रमेव प्रकम्पयति
कम्पं नयति । तथा च तद्बधूनां शत्रुस्त्रीणां मुखाम्बेवारविन्दानि कमलानि म्लायन्ति
मलिनोभवन्ति ॥ ५३ ॥

विनयभृदुन्नतवंशः सुलक्षणोऽसौ विलक्षणोक्ततनुः ।

विलसति च नलमदास्यो लावण्याङ्कोऽपि मधुरतनुः ॥ ५४ ॥

अन्वयः : एषः पदयोः पततः नृपतीन् पाणियुग्मेन एव उदतोलयत् । तेन अस्य
कराङ्घ्रिरुक् तन्मौलिशोणमणिगणगुणिता ।

अर्थः : अपने पैरोंमें पड़नेवाले राजाओंको यह अपने दोनों हाथोंसे उबार
लिया करता है । इसीलिए उन राजाओंके मुकुटोंमें लगी मणियोंकी प्रभासे
इसके पैर-हाथ लाल-लाल हो रहे हैं ॥ ५२ ॥

अन्वयः : यात्रासु यद्गजवमथुकुतः तुषारवारः अरीन् आशु प्रकम्पयति । (च)
तद्बधूनां मुखारविन्दानि म्लायन्ति ।

अर्थः : दिग्विजय-यात्राओंमें इसके हाथोंकी सूँडकी फूँटकारसे जो जलके
हिमकण निकलते हैं, वे शिशिरकाल होनेसे वैरी लोगोंको शीघ्र कँपा देते हैं
और उन वैरियोंकी स्त्रियोंके मुखकमल मुरझा जाते हैं ॥ ५३ ॥

अन्वयः : असौ विनयभृत् उन्नतवंशः सुलक्षणः विलक्षणोक्ततनुः नलमदास्यः च
विलसति । लावण्याङ्कः अपि मधुरतनुः (अस्ति) ।

विनयभृदिति । योऽसी राजा विनयभृद् विगतः प्रणह्यो नयो नीतिमार्गस्तद्धानपि उन्नतवंश उच्चकुलोत्पन्नोऽस्तीति विरोधः । विनयं नम्रत्वं विभर्तीति विनयभृदिति परिहारः । विलक्षणा लक्षणहीनोक्ता तनुर्यस्य सः, एवम्भूतोऽपि सुलक्षणः प्रशस्तलक्षणवामिति विरोधः । विलक्षणा सर्वसाधारणेभ्योऽवृभुता तनुर्यस्येति परिहारः । न लसत्यास्यं मुखं यस्य स नलसदास्यो विरूपानोऽपि विलसति शोभत इति विरोधः । नलं कमलमिष सस्तुम्बरमास्यं यस्य स इति परिहारः । लावण्यस्य लवणभावस्य कटुत्वस्याङ्कः स्थानमपि मधुरतनुर्मनोहरशरीर इति विरोधः । लावण्यस्य सौन्दर्यस्याङ्को भवन् सन् मधुरा मनोहा तानुरस्येति परिहारः ॥ ५४ ॥

एतन्नृपगुणवर्णनमास्वादयितुं हृदीव दृग्गुगलम् ।

बाला न्यमीलदम्बुजमाला जयनामसम्पदलम् ॥ ५५ ॥

एतदिति । अम्बुजानां कमलानां मालाऽस्ति यस्या हस्ते सा बाला सुलोचना, जयस्य जयकुमारस्य नामैव सम्पत् सम्पत्तिर्यस्याः सा । यद्वा अम्बुजमालया कृत्वा जयनाम्नः सम्पत् प्रशंसनं स्मरणं वा यस्याः 'स्त्रियां सम्पद्गुणोत्कर्ष' इत्याधिकोवात् । एतावृशी सुलोचना वृशोर्युगलं स्वकीयं नेत्रद्वयमलं पर्याप्तं यथा स्यात्तथा न्यमीलत् मुद्रयति स्म । एतस्य वङ्गाधिपतेर्गुणवर्णनं हृदि स्वमनसि समास्वादयितुं संवेद्यितुमिष क्वचिदपि प्रसङ्गे सञ्जातप्रमोदो जनो नेत्रे मुद्रयति, किन्तु इयन्तु वृङ्गनिमीलनेन बाग्बेध्या मुखमुद्रणमेव उप-
दिष्टवतीति तात्पर्यार्थः ॥ ५५ ॥

अर्थः यह राजा विनयवान् है और साथ ही उन्नतवंशवाला भी है । उत्तम लक्षणवाला है एवं विलक्षण (चतुर) भी है । कमलके समान मुखवाला होकर भी चमकता है । लावण्यका घर होकर भी मधुर है ।

विशेषः यहाँ सभी विशेषण विरोधाभाससे अलङ्कृत हैं । अर्थात् विनीत (नम्र) उन्नत-वंश (ऊँची रोढ़वाला) कैसे ? सुलक्षण विलक्षण कैसे ? न-लसदास्य (वि) लसित कैसे और लावण्यांक (नमकीन) मधुर कैसे ? यह विरोध है । इनका परिहार ऊपर अर्थमें हो गया है ॥ ५४ ॥

अन्वयः अम्बुजमाला जयनामसम्पत् बाला हृदि एतन्नृपगुणवर्णनम् अलम् आस्वादयितुम् इव दृग्गुगलं न्यमीलत् ।

अर्थः यद्यपि उस सुलोचनाने उस राजाके गुणोंको सुनकर निरादरसे ही अपनी आंखें मींच लीं । किन्तु लोगोंने यही समझा कि वह मानो उस राजाके

चक्रधुर्जगत्प्रदीपात्तदश्च ताम्रदयिनी सुवंशांसाः ।

भानोरिव सोमकलां कुमुदतीकन्दसुकृतांशाः ॥ ५६ ॥

चक्रधुरिति । सुवंशः शिविकावण्डोऽसेषु स्कन्धेषु येषां ते यत्नवाहकास्ते जगतो विश्वस्य प्रदीपाद्युद्योतकारकात् नीतिमार्गसञ्चालनेनोत्कर्षप्रदायकास्तदस्य नृपात् तां प्रसिद्धा-
मुदयिनीमभ्युदयशालिनीं बालां चक्रधुराकृष्टवन्तः । यथा कुमुदत्याः कैरविष्याः सुकृतांशाः
पुण्यलेशाः सोमस्य चन्द्रस्य कलां भानोः सूर्यावाकर्षन्ति । उपमालङ्कारः ॥ ५६ ॥

तद्दिशि संसक्तकरा नरान्तरमिहाशशंस मृदुवचसा ।

अपघनघटनातिशयैर्वागपि जितरतिपतिं किल सा ॥ ५७ ॥

तद्दिशोति । इह प्रसङ्गे सा वाक्देवी, तस्य बन्धुमाणस्य नृपस्य विशि संसक्तकरा
प्रयुक्तहस्ता सती, मृदुवचसा मधुरवचनेन, अपघनानामवयवबानां घटना संघटनं तस्या
अतिशया विशिष्टभावास्तीजितः पराभूतो रतिपतिः कानो येन तम्, अन्वो नर इति नरान्तर-
मितरनृपम् आशशंसाऽकथयत् ॥ ५७ ॥

सिन्धुपतिं गुणितीरं मुक्तामयवपुषमतिशयगम्भीरम् ।

सिन्धुवद् व्रज सुवीरं बन्धुनिबन्धाधरे धीरम् ॥ ५८ ॥

गुणोंका चिन्तन करनेके लिए अपनी आँखें मीच रही है । वास्तवमें वह तो
जयकुमारके ही गुणोंकी कमल-माला फेर रहो थी ॥ ५५ ॥

अन्वयः कुमुदतीकन्दसुकृतांशाः भानोः सोमकलाम् इव सुवंशांसाः ताम् उदयिनीम्,
ततः च जगत्-प्रदीपात् चक्रधुः ।

अर्थः उदयको प्राप्त होनेवाली उस सुलोचनाको वे शिविकावाहक लोग
जगत्के प्रदीपरूप उस राजाके पाससे खींच ले गये, जैसे कुमुदतीके पुष्पांश
चन्द्रमाकी कलाको सूर्यसे खींच लेते हैं ॥ ५६ ॥

अन्वयः इह सा वाग् अपि मृदुवचसा अपघनघटनातिशयैः जितरतिपतिं नरान्तरं
तद्दिशि संसक्तकरा आशशंस ।

अर्थः इस अवसरपर वह वाक्देवी भी मधुर वचनों और अपने अवयवोंकी
सुन्दरतासे कामदेवको भी जोतनेवाले किसी दूसरे राजाकी ओर अपना हाथ
संकेतित कर उसकी प्रशंसा करने लगी ॥ ५७ ॥

अन्वयः बन्धुनिबन्धाधरे (एतं) सिन्धुपतिं गुणितीरं मुक्तामयवपुषम् अतिशय-
गम्भीरं सुवीरं सिन्धुवद् व्रज ।

सिन्धुपतिमिति । बन्धुवत् सूर्यमुखिपुष्पबिबन्धो यस्या अधरस्य सा बन्धुनिबन्धा-
धरा तस्मिन्बुद्धी, हे बन्धुनिबन्धाधरे ! एनं सिन्धुपतिं भूपतिं सिन्धुपतिमिव समुद्रमिव
गुणितोरं, गुणयुक्तस्तोरो यस्य । यद्वा पादवर्षप्रवेशे गुणकतो गुणिनो वसन्ति यतः, तथैव गुणी
गुणीशाली प्रशस्तबन्धुर्ज्ययुक्तस्तोरो बाणो यस्य स गुणितोरो राजा गुणी, अनुल्लङ्घन-
स्वभावः । सिन्धुपक्षे, तीरो बेलाभागो यस्य स समुद्रस्तम् । मुक्तः परित्यक्त आमयो रोगो
येन तन्मुक्तमयं वपुः शरीरं यस्य स तम् । समुद्रपक्षे, मुक्तमयं मौक्तिकप्रचुरं वपुर्यस्य
सस्तम् । अतिशयगम्भीरमक्षुद्रहृदयम्, पक्षे त्वतलस्पर्शम् । विशिष्टा चासी इरा पुण्वी
यस्य सस्तम्, बीरं राजानं समुद्रम् । धीरं धैर्यगुणयुक्तम्, त्वं सिन्धुवत् सिन्धुनाम-
नदीतुल्या भवती । यथा सिन्धुनदी सिन्धुपतिं सागरं व्रजति तथा त्वमपि मनुकुं सिन्धुपतिं
सिन्धुदेशाधिपतिं व्रज, गच्छ, प्राप्नुहीत्यर्थः ॥ ५८ ॥

निपतन्ति रणे मुक्ताः सूक्ता रिपुसम्पदः श्रमलवा वा ।

हतगजकुम्भेभ्यो यत्प्रतापतोऽभीतभीभावात् ॥ ५९ ॥

निपतन्तीति । यस्य राज्ञो रणे, अभितः समन्तात् इता प्राप्ता भीः सन्त्रस्तपरिणतिः
साऽभीतभीस्तस्या भावस्तस्मात्, अतिभीतिभावावित्यर्थः । हुताश्च ते गजास्तेषां
कुम्भेभ्यो गण्डस्थलेभ्यो मुक्ता गजमौक्तिकानि निपतन्ति, सूक्ता मनोहरा रिपुसम्पदः शत्रु-
सम्पत्तेः निपतन्ति, वाऽथवा श्रमस्य लवा शर्मबिन्दवः निपतन्ति । कथं निपतन्ति, प्रतापतः
पोनःपुण्येन निपतन्ति । एवम्भूतः शूरोऽयमित्याशयः । क्रियाबीपकाख्योऽलङ्कारः ॥ ५९ ॥

अर्थः सूर्यमुखीसे अधरोवाली सुलोचने ! इस सिन्धुदेशके राजाके पास
सिन्धुनदीकी तरह जाओं । निश्चय हो यह राजा सिन्धुपति समुद्रकी तरह
गुणितार (गुणजनोंसे घिरा या गुणयुक्त तीरवाला), मुक्तामय-वपु (शुभ्र-
वर्ण या मोतियोंसे भरा), अतिशय गंभीर (स्वभावसे या गहरा) और सुवीर
(पराक्रम या विशिष्ट इरा (ला), पृथ्वीवाला) है । यहाँ श्लेषालङ्कार है ॥ ५८ ॥

अन्वयः रणे यत्प्रतापतः अभीतभीभावात् हतगजकुम्भेभ्यः मुक्ताः सूक्ताः रिपु-
सम्पदः श्रमलवाः वा निपतन्ति ।

अर्थः इसके द्वारा विदोर्ण किये गये शत्रुपक्षीय हाथियोंके कुम्भस्थलोंसे
निकलते मोती ऐसे प्रतीत होते थे, मानो इस राजाके सार्वत्रिक भयसे भीत हो
जानेके कारण वेरियोंकी मंपदाकी पसीनेकी बूँदें ही हों ॥ ५९ ॥

लिखिता यशःप्रशस्तिर्विशालवक्षःशिलासु सम्पश्य ।

निजनिज - कराम्र - टङ्कोट्टङ्कै - ररियौवतै - र्यस्य ॥ ६० ॥

लिखितेति । हे बाले, सम्पश्य, सम्पश्यताञ्जबेहि । यस्य यशःप्रशस्तिर्विशालवली, अरियोवतैः वैरियुवतिसमूहैः निजनिजानां करानामघ्राणि मला एव टङ्का प्राबधारणास्त्राणि तेषामुट्टङ्कैः प्रहारैः कृत्वा स्वीयासु विशालवक्षःशिलासु विस्तीर्णैरःस्थलपाषाणेषु लिखिता, उट्टङ्कितेत्यर्थः । अस्वारयः प्रणष्टास्तेषां स्त्रीभिः सोरस्ताडं क्रन्दते । शत्रूणा-
मभावात्सिष्कण्डकं राज्यमस्येति भावः ॥ ६० ॥

समरस्य संस्मरन् हृदि रसादसौ कामिनीकुचं सुकृती ।

मृष्ट्वा कठिनकठोरं करतलकण्डूतिमुद्धरति ॥ ६१ ॥

समरस्येति । असौ सुकृती हृदि समरस्य युद्धस्य संस्मरन् स्मृतिमाचरन्, रसादुल्ला-
सात् कठिनकठोरमतिशयकठिनं कामिनीनां कुचं मृष्ट्वा स्तनान् संमर्द्यं करतलयोः कण्डूति
खर्जनमुद्धरति शमयतीत्यर्थः ॥ ६१ ॥

इति स्म विश्रुतगुणगणनाय विचारसारमग्नमनाः ।

चालयति चालयतिका शिरस्तिरो विभ्रमाद्भि मनाक् ॥ ६२ ॥

अन्वयः (हे बाले !) संपश्य, यस्य अरियोवतैः निजनिजकराम्रटङ्कोट्टङ्कैः
विशालवक्षःशिलासु यशःप्रशस्तिः लिखिता (अस्ति) ।

अर्थः हे बाले ! देख, इसके वैरियोंकी स्त्रियोंने अपने-अपने विशाल
वक्षःस्थलरूपी शिलाओंपर नखरूपी टाँकियोंसे इसके यशकी प्रशस्ति लिखी
हुई है ॥ ६० ॥

अन्वयः असौ सुकृतो समरस्य हृदि संस्मरन् रसात् कठिनकठोरं कामिनीकुचं
मृष्ट्वा करतलकण्डूतिम् उद्धरति ।

अर्थः हे सुलोचने ! संसारमें इसका कोई वैरी नहीं रहा । इसलिए जब
युद्धकी याद आती है, तो यह अपनी स्त्रियोंके कठिन कुचोंका मर्दनकर हाथोंकी
खुजली शांत कर लेता है ॥ ६१ ॥

अन्वयः इति विश्रुतगुणगणनाय विचारसारमग्नमनाः चालयतिका विभ्रमात्
शिरः मनाक् तिरः चालयति स्म ।

इतीति । इत्युक्तीत्या विभूतानामाकण्डितामां सिन्धुदेशाधिपतेर्गुणगणानां गणनाय संख्यानायैव विचारसारस्तस्वावधानरूपो ध्यापारस्तस्मिन्मनं तस्लीनं मनो यस्याः सा सुलोचना हीस्येवं चालयतिका मिषकर्त्री सती चालस्य छत्रानो यतिका विभ्रमो यत्रे-
त्येवमर्थाद् विभ्रमाद् विमनस्कत्वाच्छिरः स्वमस्तकं तिरस्तिव्यं चालयति स्म ॥ ६२ ॥

बहुगुणरत्नात्तस्माद्देवा इव यानवाहका नवलाम् ।

पुरुषोत्तमयोग्यामपनिन्दुः कमलामिवापमलाम् ॥ ६३ ॥

बहुगुणेति । बहवो ये गुणा एव रत्नानि यस्य तस्माद् राज्ञ एव, बहुगुणान्यनल्प-
रूपाणि रत्नानि मुक्तादीनि यस्मिन्, ततः समुद्राद् गाम्भीर्याद्विगुणसङ्गावाद्, राज्ञि समुद्रत्व-
मुत्प्रेक्ष्यते । यानवाहका जना देवा इव सुमनस्स्वादपमलां दोषवर्जितां कमलामिव तां
बालां पुरुषोत्तमस्य श्रेष्ठपुरुषस्य, पक्षे विष्णोर्योग्यां नियोगिनीमपगतमलामपनिन्दुः
अप्यत्र अपनीतवन्तः ॥ ६३ ॥

विस्मेरया न च मनाद् नृपेषु सजपेषु रागिणी भ्रुवि या ।

पुनरप्यभाणि तनयाऽनया नयान्निर्णयाय धिया ॥ ६४ ॥

विस्मेरयेति । या तनया बाला भ्रुवि तस्यां सभायां सजपेषु मायेव किं नोपलब्ध-
वतीयमित्येवमात्तावधानेषु पूर्ववर्णितेषु नृपेषु मनादीषवपि रागिणी न भवति । तथा अपा-
सहितेषु सजपेषु रक्तकुसुमविशेषेष्वपि रागिणी रक्तवर्णा नाभूविति किलाश्चर्येण विस्मेरया
स्मयमानयाऽनया धिया सख्या नयान्नीतिभार्गावलम्बनाद् यावत् कस्यचित् स्वीकारः

अर्थः : इस प्रकार उस राजाके गुणोंको गिननेके लिए ही मानो विचारमग्न
उस बालाने अपना सिर कुछ तिरछा चला दिया, अर्थात् चलनेका इशारा
किया ॥ ६२ ॥

अन्वयः : देवाः इव यानवाहकाः बहुगुणरत्नात् तस्मात् पुरुषोत्तमयोग्यां कमलाम्
इव अपमलां तां नवलां बलात् अपनिन्दुः ।

अर्थः : वह राजा बहुत गुणरूपी रत्नोंका खजाना था । (फिर भी इशारा
पाकर) देवोंके समान वे यानवाहक लोग पुरुषोत्तमके योग्य और निर्दोष
लक्ष्मीकी तरह उस नवेली सुलोचनाको उससे हटा ले गये ॥ ६३ ॥

अन्वयः : भ्रुवि या सजपेषु नृपेषु च मनाक् रागिणी न, (सा) तनया अनया
विस्मेरया धिया नयात् निर्णयाय पुनः अपि अभाणि ।

परिसमाप्तिर्वा तावद्दुष्यतामित्येवंकृत्वात् निर्णयाय कथं च स्वोक्त्याविति निश्चेतुं
पुनरप्यभाषि ॥ ६४ ॥

अयमिह बङ्गाधिपतिर्गङ्गेव तरङ्गिणी यशःस्फूर्तिः ।

अवतरिता भुवि यस्याखण्डतया संप्रसृतमूर्तिः ॥ ६५ ॥

अयमिति । हे बाले, अयमिह वर्तमानो बङ्गाधिपतिर्बङ्गदेशमुपोऽस्ति, यस्य राज्ञो-
ऽखण्डतया अनवच्छिन्नतया प्रसृता प्रसारमाप्ता मूर्तिर्यस्याः सा, यशसः स्फूर्तिरवभूतिः
गङ्गानदीव तरङ्गिणी तरङ्गवती समुन्नतिशालिनी, पक्षे लहरीयुक्तेति भुवि पृथिव्यामव-
तरिता सर्वत्र व्याप्तास्तीत्यर्थः ॥ ६५ ॥

तरलतरीषविशिष्टोऽनुकर्णधाराशुगेन सन्तरति ।

नरतिलको रणजलधिं युक्तोऽरिन्नेण विशदमतिः ॥ ६६ ॥

तरलतरीषेति । यो नरतिलको मनुष्यशिरोमणिर्बङ्गनरेश्वरो रणजलधिं संग्राम-
समुद्रं सन्तरति सकौशलं समुत्तरति । यतस्तरलेन नित्यमूत्तनेन तरीषेण वीर्यातिशयेन
विशिष्टः, पक्षे जलयानेन युक्तः सन् । अरिन्नेण कबचेन, पक्षे मत्स्यादिभ्यः परित्रायककाष्ठेन
युक्तः सन् । कर्णस्य धारामनु समीपं वर्तते सोऽनुकर्णधरो, यद्वाऽनुकर्ण धरा यस्येति वा, स
चासौ आशुगो बाणस्तेन कर्णप्रान्तगतबाणेन कृत्वेति । पक्षे कर्णधरो नौकासञ्चालक-
स्त्वमनुवर्तमानेन आशुगेन बायुना संतरति, यतो विशदमतिः शुद्धधीः ॥ ६६ ॥

अर्थः वह अकम्पनतनया सुलोचना सभाके उन सजप (उसीका नाम जपने-
वाले) गुणीश्रेष्ठ उन राजाओंके प्रति तनिक भी अनुरागवती नहीं, यह देख
आश्चर्यचकित हो हैसती हुई बुद्धिदेवीने इस निर्णयके लिए कि आखिर यह
कैसे चुनती है, फिरसे कहना शुरू किया ॥ ६४ ॥

अन्वयः इह अयं बङ्गाधिपतिः यस्य गङ्गा इव तरङ्गिणी यशःस्फूर्तिः अखण्डतया
संप्रसृतमूर्तिः भुवि अवतरिता ।

अर्थः देख, यह वंगदेशका अधिपति है, जिसकी यशःकीर्ति गंगानदीके
समान पृथ्वीतलपर अखंडरूपसे बह रही है ॥ ६५ ॥

अन्वयः विशदमतिः नरतिलकः तरलतरीषविशिष्टः अरिन्नेण युक्तः अनुकर्ण-
धाराशुगेन रणजलधिं सन्तरति ।

पाहीति न निगदन्तं दष्ट्वाऽधरमात्मनोऽपि सरुषं तम् ।
राज्ञोऽस्य सम्पराये सन्तिष्ठन्ते प्रतीपा ये ॥ ६७ ॥

पाहीति । अस्य राज्ञः सम्पराये रणस्थले प्रवर्तमाना ये प्रतीपाः शत्रुवस्ते पाहि रक्षेति निगदन्ततः सरुषं रोषयुक्तम्, यदाऽपराधिनं तमात्मनोऽधरोष्ठमपि दष्ट्वा सन्तिष्ठन्ते छिद्यन्त एव । राज्ञोऽभिप्रायानुकूलं पाहि पाहीति शब्दमकथयतोऽधरवंशनेन अरयोऽप्यस्य अनुचरतामाधयन्तीत्यर्थः । युद्धेऽधरवंशनं वीराणामाचारः ॥ ६७ ॥

युवतिस्तनेषु रङ्गे रणे च रिपुमस्तकेषु नरशस्यः ।
स्फीतिं भीतिं क्रमशः कुरुते करवार एतस्य ॥ ६८ ॥

युवतीति । एतस्य राज्ञः करवारः करस्य हस्तस्य वारोऽवसर आलिङ्गनसमय इति, यदा कर एव वारो बालकः सुकोमलत्वात् सः, करवारश्च लङ्गोऽपि क्रमशो यथासंख्यं रङ्गे सुरतस्थले युवतीनां निजतरुणाङ्गनानां स्तनेषु स्फीतिमौश्रयं विस्तारं वा वर्धयते, लङ्गश्च रणे रिपूणां मस्तकेषु भीतिमुद्विग्नतां कुरुते । कीदृशोऽसौ करवारो नरशस्यो रलयोरभेवान् नरमेव नलं कमलं तद्वच्छस्यः प्रशंसनीयः, स्त्रीभ्यः कोमलतरः । शत्रुपक्षे च नरैर्वरिपुरुषैरपि शस्यः श्लाघनीयः शत्रुसंहारकत्वात्, एवम्भूतः शूरोऽयं नृप इति भावः ॥ ६८ ॥

अर्थः निर्मलबुद्धि यह राजा अपनी नित्यनूतन शक्तिरूपी नौकाद्वारा कवचसे युक्त हो कानतक खिचे धनुषपर स्थित बाणसे अथवा अनुकूल वायुसे तथा ढालरूपी नौका चलानेवाले काठद्वारा रणरूपी समुद्रको पार करता है ॥ ६६ ॥

अन्वयः : अस्य राज्ञः ये प्रतीपाः ते पाहि इति न निगदन्तम् आत्मनः अधरम् अपि तं सरुषं दष्ट्वा संपराये संतिष्ठन्ते ।

अर्थः यह राजा ऐसा है जिसके शत्रु-राजा 'रक्षा करो' ऐसा न कहकर अपने अधर-ओष्ठको ही क्रुद्ध हो काटते हुए युद्धमें मर जाते हैं ॥ ६७ ॥

अन्वयः : एतस्य नरशस्यः करवारः रङ्गे युवतिस्तनेषु स्फीतिं रणे च रिपुमस्तकेषु भीतिं क्रमशः कुरुते ।

अर्थः इस राजाका करवार (तलवार अथवा हाथका आलिगन) रणमें

अधरं रसालरसिकः पीत्वा तव गुणविवेचनाकृषिकः ।

कुर्यात् कौतुकतस्तन्नामव्यत्ययमथो शस्तम् ॥ ६९ ॥

अधरमिति । रसालानामाघ्राणां रसिक आस्वादनशीलः, वङ्गदेशे तद्बाहुल्यात्, स पुनस्तवाघरोष्ठं निपीय तयो रसालाधरयोर्मिथो गुणस्य माधुर्यस्य विवेचना न्यूनाधिक्य-निर्णयस्तस्य कृषिको निकष इव भवन्, तवाधरमेवाधिकमधुरं विनिश्चित्य तयोर्नामव्यत्ययं संज्ञापरिव्रतनं कौतुकतः कुतूहलेन शस्तं सम्मतं कुर्यात् । रसाल्लाति संगृह्णातीति रसालः स्वादिष्ट इति, अधरश्च नीचो गुणहीन इत्यर्थंशक्त्या तवाधरमेव रसालं, रसालं त्वधरमिति व्यत्ययेवित्याशयः ॥ ६९ ॥

एतद्गुणानुवादादासादितसम्मदेव सा तनया ।

हसितवती तत्समये तदवज्ञानैकहेतुतया ॥ ७० ॥

एतदिति । एतस्य नृपस्य गुणकीर्तनादासादितः प्राप्नो यः सम्मद आनन्दो यया सेवम्भूतेव सा बाला तत्समये तस्यावज्ञानमेवैको हेतुस्तस्य भावस्तया हसितवती अहसत् ॥ ७० ॥

तो वैरियोंके मस्तकपर भय पैदा करता है और रंगस्थल (सुरतशाला) में युवतियोंके स्तनोंपर औन्नत्य, स्फूर्ति पैदा करता है ॥ ६८ ॥

अन्वयः : अथो रसालरसिकः गुणविवेचनाकृषिकः तव अधरं पीत्वा कौतुकतः शस्तं तन्नामव्यत्ययं कुर्यात् ।

अर्थः : यह आमोंको चूसनेवाला राजा, जो कि गुणोंकी तर-तमताके विषयमें कुशल है, तेरे अधरका पानकर 'अधर' और 'रसाल' का 'नाम' परस्पर बदल दे (रसालको 'अधर' कहे और तेरे होठको 'रसाल'), इसे मैं प्रशस्त समझती हूँ ॥ ६९ ॥

अन्वयः : एतद्गुणानुवादात् आसादितसम्मदा इव सा तनया तत्समये तदव-ज्ञानैकहेतुतया हसितवती ।

अर्थः : इस राजाका इस तरह गुण-वर्णन सुनकर मानो यह दिखाती हुई कि मैं बड़ी प्रसन्न हो उठी हूँ, उसकी अवज्ञा करनेके लिए राजकुमारी सुलोचना-ने हँस दिया ॥ ७० ॥

गन्धाधिकृतावयवां सुमञ्जरीं वाङ्म्रपाइनपजातः ।

नृवरेण स्पृहणीयां यान्यजनस्तन्निनायातः ॥ ७१ ॥

गन्धेति । गन्धेन प्रशंसयाऽधिकृता सौरभेण चान्विता अवयवा यस्यास्तां बालां मञ्जरीं कुसुमकलिकामिव नृवरेण राता स्पृहणीयां वाङ्म्रनीयामङ्म्रपाद् वृक्षाववनपजो मालिपुत्र इव यान्यजनस्तां सुलोचनाभेतः पूर्वोक्तनृपास्त्रिनाय अनैषीत् ॥ ७१ ॥

पुनरवददेव तां साधिदेवता सांसाग्रसारणेयन्दोः ।

जयति झगिति हि रिपुततिं विनिभालय भालयमकेन्दोः ॥ ७२ ॥

पुनरिति । साधिदेवता वाणी पुनरपि तां बालामवदत्—हे भालयमकेन्दो, भालस्य ललाटस्य यमकः सहजातस्तुल्यदर्शन इन्दुर्यस्याः सा तत्संबोधने, हे चन्द्रोपमभालवेशे, विनिभालय पश्य । यदेतस्य किलेयं बोर्वाह्वरंसाग्रसारणा स्कन्धाग्रगतसारवती सती झगिति शोभमेव रिपूणां तति समूहं जयति पराभवति, अतिबीरोऽयमिति भावः । यद्वा, अंसाग्र-सारणापदं देवताया विशेषणम् । अंसाग्रस्य हस्तस्य सारणा प्रसारणा यस्याः सेति ॥७२॥

जगतामनुरागधृतिस्तनावहो पीतनाञ्चना लसति ।

अयमस्ति रतिप्रतिमे काश्मीरपती रतीशमतिः ॥ ७३ ॥

अन्वयः । गन्धाधिकृतावयवां नृवरेण स्पृहणीयां सुमञ्जरी वा तां वनपजातः अङ्म्रपात् इव इव यान्यजनः ततः निनाय ।

अर्थः । गंधवाली मंजरीके समान योग्य राजाके मनको भानेवाली इस सुलोचनाको किसी मालीके समान पालकी ढोनेवाले कहार वहाँसे हटाकर आगे ले गये ॥ ७१ ॥

अन्वयः । पुनः अंसाग्रसारणा सा अधिदेवता अवदत् भालयमकेन्दोः ! विनिभालय, इयं दोः झगिति रिपुततिं जयति हि ।

अर्थः । फिर उस विद्या-देवताने अपने हाथके कोणको कुछ थोड़ा मोड़कर उस सुलोचनासे कहा : हे चंद्रमाके समान ललाटवाली सुलोचने ! देख, निश्चय ही इस राजाकी यह भुजा वैरियोंकी कृतारको क्षणभरमें जीत लेती है ॥ ७२ ॥

अन्वयः । रतिप्रतिमे ! अय रतीशमतिः काश्मीरपतिः अस्ति, यस्य तनो जगताम् अनुरागततिः पीतनाञ्चना लसति अहो ।

जगतामिति । हे रतिप्रतिवे, भवनपत्नीसवुशमनोहरस्वरूपे, रतीशस्य कामदेवस्य मतिरिव मतिर्यस्य स कामसवुशः काश्मीरपतिरस्ति, यस्य तनौ शरीरे जगतामखिल-प्राणिनामनुरागपूर्वकं धृतिधारणं प्रेमपूर्वकं प्रजायाः परिपालनम् । यद्वा जगतामेवानुराग-धृतिः प्रीतिधारणाऽमुष्मिन् राक्षि, या प्राणिमात्रस्य प्रीतिसत्ता सा पीतनस्य केशरस्याञ्जना-वत् कुङ्कुमरञ्चितलेपपरिणतिवत् लसति शोभते । अहो आश्चर्यं ॥ ७३ ॥

असकौ कलादवादः सुभागसामर्थ्यतोऽपि भागवति ।

निजतेजसाऽजसाक्षी दुर्वर्णं वा सुवर्णयति ॥ ७४ ॥

असकाविति । असौ नृपतिः कलादस्य सुवर्णकारस्य वाद इव वावः प्रतिज्ञा यस्य स सुवर्णकारतुल्यचेष्टावानस्ति । यतो हे भागवति, पुण्याधिकारिणि सुलोचनेऽसकौ अज आत्मैव साक्षी यस्य स आत्मप्रमाणवान् सन् निजस्य तेजसा प्रभावेण बह्विना वा दुर्वर्णमपि शुद्धमपि सुवर्णयति द्विजतां नयति । किञ्च सुभागस्य सुकृतपरिणामस्य टङ्कणस्य वा सामर्थ्येन दुर्वर्णं हीनमप्युत्तमतां नयति । यथा स्वर्णकारो दुर्वर्णं रजतमपि सुवर्णतां हेमरूपतां नयति । दुर्वर्णं सुवर्णतापावनस्याशक्यत्वात् । अहो इत्याश्चर्यं ॥ ७४ ॥

कृताञ्जलितयैत्यङ्गाज्जीवनदं जीवदो भियातङ्कात् ।

यद्धटितादयमर्हति स राजरूपपूर्वरूपमिति ॥ ७५ ॥

कृताञ्जलीति । जीवं वदातीति जीवदोऽरिः मरणासन्नो वा येन घटितादुत्पाविताद्

अर्थः हे रतिके समान सुन्दर सुलोचने ! यह राजा काश्मीरदेशका स्वामी है, कामदेवके समान मनोहर है, जिसके शरीरमें लागोंका अनुराग काश्मीर-कुङ्कुमके अंगरागके समान सुशोभित हो रहा है ॥ ७३ ॥

अन्वयः अयि भागवति ! असकौ कलादवादः अजसाक्षी सुभागसामर्थ्यतः निजतेजसा दुर्वर्णं वा सुवर्णयति ।

अर्थः हे सौभाग्यशालिनी ! यह राजा सुनारके समान चेष्टावाला है, जो अपने सौभाग्यरूपी सुहागेकी सामर्थ्यसे अपने तेजरूपी अग्निद्वारा भगवान्की साक्षीसे दुर्वर्णरूपी चांदोको भी सुवर्ण बना देता है । अर्थात् दुराचारीको भी सदाचारी बना देता है ॥ ७४ ॥

अन्वयः सः अयं राजरूपपूर्वरूपत्वम् अर्हति, जीवदः यद्धटितात् आतङ्कात् भिया अङ्कात् कृताञ्जलितया जीवनदम् एति ।

आतङ्कात् ष्वराविरोगात् सङ्कटाद्वा सञ्जातया भिया कृत्वाऽङ्कात् स्मरणमात्रत एव, स पुनर्जीवनवत् जीव एव नवो जलप्रवाहस्तं कृतोऽञ्जलौ हस्तसंयोग एव यस्तस्य भावेनैति मनुते, वैरिबर्गोऽमुष्माद्भयभीतो चिरस्थायि जीवनमपि स्वकीयं क्षणिकमिति प्रतिजानाति । यद्वाऽमुष्याद्ये बद्धाञ्जलित्वेन नन्नो भूत्वैव जीवति । पक्षे जीवनवत् जीवनदायकं सञ्जीवनीय-मौषधं कृताञ्जलितयात्याऽवरेण पिबति किल । स एव पूर्वोक्तरीत्या प्रतिवर्णितोऽयं राक्ष-श्चन्द्रमसो रुक् रश्चिः शोभा तस्याः पूर्वरूपमिति पूर्वजावस्थितिं गुरुभावमर्हति, चन्द्रमसो-ऽत्यधिककान्तिमानयमिति भावः । अथवा तु राजरुजो यदमणः पूर्वरूपमिति रोगोत्पत्तितः प्रागनन्तरभवं चिह्नं पूर्वरूपं कथयन्ति वेद्यास्तस्य मिति मानमर्हति शत्रूणां क्षयकारको भवतीत्यर्थः ॥ ७५ ॥

काश्मीरजजनभर्तु-र्घनसारसमन्वयं समुद्धर्तुम् ।

अपघनरुचोचिता या कथमत्र रुचिं सुदृक् साऽयात् ॥ ७६ ॥

काश्मीरेति । काश्मीरजानां जनानां भर्तुः स्वामिनो घनोऽबहलो यो सारस्तस्य समन्वयं समकक्षभावं समुद्धर्तुमुद्घोषयितुं सा सुदृक् सुलोचना कथं कृत्वात्र रुचिं प्रीति-मयात् जगाम, या किलापघनेषु सर्वेष्ववयवेषु या रुक् कान्तिस्तयोचिताऽन्विता, अथ चा अपघना घनहीना मेघविरोधिनी या रुक् कान्तिस्तयोचिता सा, घनानां मेघानां सारस्य समन्वयं समुद्धर्तुं रुचिं कथमयात्र कथमपि । किञ्च काश्मीरजस्य नाम केशरस्य नराणां नलानां भर्तुः स्वामिनो घनसारेण कपूर्णेण सह समन्वयं सम्मेलनं समुद्धर्तुं सहजसुगन्धित-सुन्दरावयवती सुलोचना कथमयात्, न कथमपि, यतः पूतिगन्धयुक्तैः विरूपकैरेव कपूर्-मिश्रितकेशरकर्मस्य अभ्यङ्गः क्रियताम्, न सा तं स्वीचकारेत्यर्थः ॥ ७६ ॥

अर्थः यह वह राजा है, जो चन्द्रकान्तिकी पूर्वरूपतावाला है, चंद्रमासे भी अधिक सुन्दर कांतिवाला है । राजरोग (तपेदिक) के पूर्वरूप इस राजा द्वारा उत्पन्न आतंकसे भयभीत होकर शत्रुलोग हाथ जोड़कर स्मरणमात्रसे जीवनरूपी नदको प्राप्त कर लेते हैं ॥ ७५ ॥

अन्वयः या अपघनरुचोचिता, सा सुदृक् काश्मीरजजनरभर्तुः घनसारसमन्वयं समुद्धर्तुम् अत्र रुचिं कथम् अयात् ।

अर्थः यह राजा काश्मीरका है, केशरका अधिकारी है, केशरके साथ घनसार (कपूर) का मेल है । किन्तु सुलोचना तो अपघन (मेघसे रहित रुचिवाली अथवा सुन्दर अवयववाली थी । अतः वह उसमें कैसे रुचि ले सकती है ? ॥ ७६ ॥

स्त्रीभावचालितपदां याञ्चामिव निर्धनाञ्जनो धनिनम् ।

सुदृशं निनाय शिविकाधुर्यगणोऽतः परं गुणिनम् ॥ ७७ ॥

स्त्रीभावेति । जनो मङ्गलादिः निर्धनादकिञ्चनाद्धनिनं सम्पत्तिशालिनं याञ्चामिव प्राथनां घया नयति तथैव शिविकाधुर्यगणस्तामतः काश्मीरनरेशात् पुनः परमितरं गुणिनं जन्मं सवुशं सुलोचनां निनाय नीतवान् । कीदृशीं ताम् ? स्त्रीस्वभावचालितपदां स्त्रीस्वभावेन द्योवतविभवेन चालितं प्रकम्पितं पदं चरणं यथा सा ताम् । पक्षे स्त्रीस्वभावेन स्त्रीलिङ्गरूपेण चालितं प्रस्तारितं पदं सुबन्तं यस्यास्ताम् ॥ ७७ ॥

भूयो बभाण बालां बालाग्रमितोग्रदारकान्तिमवाक् ।

तनये मन एतस्मिन् कुरु कुरुदेशाधिपे त्वित वाक् ॥ ७८ ॥

भूय इति । वाग्नाम सखी बालाग्रेण केशप्रान्तभागेन अत्यल्परूपेण मिता सङ्कल्पिता उग्रदारणां धूर्जटिस्त्रियाः पार्वत्याः कान्तिर्यथा तां परमसुन्दरीं तां बालां भूयः पुनरपि चेत्येवं प्रकारेण बभाण जगाव, यत् हे तनये त्वमेतस्मिन् कुरुदेशस्याधिपे स्वामिनि मनश्चित्तमवाक् तूष्णीं यथा स्यात्तथा कुरु ॥ ७८ ॥

पुरुषोत्तमस्य वाहनमस्य समालोक्य युक्तमिति लसति ।

भुवि दर्पमर्पयित्वा सुदूरमहितत्वमपसरति ॥ ७९ ॥

अन्वयः : जनः निर्धनात् धनिनं याञ्जाम् इव शिविकावाहकधुर्यगणः स्त्रीभाव-चालितपदां सुदृशम् अतः परं गुणिनं निनाय ।

अर्थः : पालकी ढोनेवाले लोग यौवन-वैभवसे अपना पैर हिलानेवाली उस सुलोचनाको इस राजाके पाससे दूसरे किसी गुणवान् राजाके पास ठीक वैसे ले गये, जैसे याचकजन अपनी याचना निर्धन मनुष्यके पाससे हटाकर धनवान्के पास ले जाते हैं ॥ ७७ ॥

अन्वयः : बालाग्रमितोग्रदारकान्ति बालां वाक् भूयः इतः बभाण तनये ! एतस्मिन् कुरुदेशाधिपे तु नृपती मनः कुरु ।

अर्थः : पार्वतीकी कान्तिकी अपने बालाग्रके बराबर मापनेवाली उस सुलो-चनासे वह विद्यादेवी पुनः कहने लगी कि हे पुत्रि ! यह कुरुदेशका राजा है, इसमें तो अपने मनको लगा ॥ ७८ ॥

अन्वयः : अस्य पुरुषोत्तमस्य वाहनं समालोक्य भुवि दर्पम् अर्पयित्वा अहितत्वं सुदूरम् अपसरति इति युक्तं लसति ।

पुरुषोत्तमस्येति । हे बाले भृशु, अस्य पुरुषोत्तमस्य नृपवरस्य वाहनमश्वविकं युक्तं समलङ्कृतमालोक्य अहितस्य शत्रोर्भावोऽहितत्वं तद् भुवि पृथिव्यां वर्षमभिमामन-मर्षयित्वा सुदूरमपसरति पलायते । अस्य शत्रवोऽपि मैत्रीभावं कुर्वन्ति, अथवा तिरोहिता भवन्ति । पुरुषोत्तमस्य गोविन्दस्य वाहनं गरुडं वृष्ट्वा अहीनां सर्पाणां तत्त्वं स्वल्पं यत्सर्पं विषमुज्जित्य पलायते, निःशक्ततामा श्रयतीति वा ॥ ७९ ॥

आजिषु तत्करवालैर्हयक्षुरक्षोदितासु संपतितम् ।

वंशान्मुक्ताबीजं पल्लवितोऽभूद्यशोद्रुरितः ॥ ८० ॥

आजिष्विति । तस्येतस्य ह्यानामश्वानां क्षुरेवचरणाम्नेः क्षोदितासु क्षुण्णास्वाजिषु रणभूमिषु तस्य करवालैरसिभिः कृत्वा वंशाव् वैरिहस्तिमस्तकाद्, यद्वा रणरूपवेणुदण्डान् मुक्तामाम बीजं सम्पतितम्, इतोऽस्मादेव कारणावस्य यश एवद्रुः कीर्तिवृक्षः, पल्लवित उत्तरोत्तरं प्रसारमाप । शुक्लान्मौक्तिकबीजात् शुक्लयशस उत्पत्तेरुचितत्वाविति । अनुमाना-लङ्कारः ॥ ८० ॥

तृड्हा गभीरहृत्त्वात् समुद्रवत् सज्जनक्रमकरत्वात् ।

लावण्यखचितदेहो नदीनतालम्बनस्तेऽहो ॥ ८१ ॥

तृड्हेति । हे बाले, अयं प्रकृतनृपः समुद्रवत् सिन्धुतुल्यो गभीरमुदारं हृच्चित्तं यस्य

अर्थः : इस पुरुषोत्तमके वाहनको देखकर ही विरोधी राजाओंका शत्रुत्व लोग अपना घमंड भूमिपर छोड़कर सुदूर भाग जाता है (वे इसके अनुकूल बन जाते हैं), जैसे कि श्रीकृष्णके वाहन गरुडको देख सर्प अपना विष जमीनपर उगलकर भाग जाते हैं ॥ ७९ ॥

अन्वयः : हयक्षुराक्षोदितासु आजिषु तत्करवालैः वंशात् मुक्ताबीजं संपतितम् । इतः यशोद्रुः पल्लवितः अभूत् ।

अर्थः : घोड़ोंके खुरोंसे खोदी गयी युद्धस्थलकी भूमियोंमें इस राजाके कर-वालोंने (तलवारों) द्वारा हाथियोंके कुंभस्थलोंसे मोतीरूपी बीज गिर पड़ा । इसी कारण यहाँ इस राजाका यशरूपी वृक्ष खड़ा हो पल्लवित हो रहा है ॥ ८० ॥

अन्वयः : अहो ! (अयं) गभीरहृत्त्वात् सज्जनक्रमकरत्वात् समुद्रवत् लावण्य-खचितदेहः न दीनतालम्बनः ते तृड्हा (भूयात्) !

तत्त्वाद्धेतोः । किञ्च सञ्जनक्रमकरत्वात्, सञ्जनानां प्रशास्तपुरुषाणां क्रमं परस्परं करोत्युत्पादयति तत्त्वात् । पक्षे नक्रवच मकरवच नक्रमकरो, सञ्जो उत्साहशीलो नक्रमकरो नाम अन्तु यत्र स सञ्जनक्रमकरस्तत्त्वात् । लावण्येन सौम्येण, पक्षे लवणभावेन च क्वचित्तः परिपूर्णो देहो यस्य सः । तथा बीनो निबंलो न भवतीति नबीनः, तस्य भावो नदीनता तस्या आलम्बनं यस्य सः, एतावृशास्ते तूद्वा वाञ्छापूर्तिकरः पिपासाहरो वा स्यात् ॥ ८१ ॥

श्रुत्वास्य समुद्दिष्टं खलु ताम्बूलावशिष्टमुच्छिष्टम् ।

निष्ठीवति स्म सतिका सारसबिसमृदुलदोर्लतिका ॥ ८२ ॥

श्रुत्वाऽप्येति । सारसस्य कमलस्य बिसवन्मृगालवत् मृदुला कोमला बोर्लतिका भुजलता यस्याः सा सतिका सती साध्वी सुलोचनाऽस्य राज्ञो मुदा सहितं समुच्च तद्दिष्टं समुद्दिष्टं प्रशस्तं भागधेयं तथाऽस्य विषये सम्यग्दिष्टं प्रोक्तञ्च श्रुत्वा खलु ताम्बूलावशिष्टं क्वचित्तोषं निष्ठीवति स्म । यदुच्छिष्टवन्निःसारधेतद्वर्णनमिति ज्ञापयामासेति भावः ॥ ८२ ॥

तामपरं निन्युरतो विमानधुर्यास्तु नृपतिमभिरामाम् ।

मिध्यात्वात् सम्यक्त्वं यथा मतिं करणपरिणामाः ॥ ८३ ॥

अर्थः आश्चर्यकी बात है कि यह राजा गंभीर हृदयवाला है, सञ्जनोका क्रम स्वीकार करनेवाला है, लावण्ययुक्त शरीरवाला है, दीनतासे रहित है । अतः समुद्रके समान यह तेरी व्यास बुझा देगा । समुद्र भी गंभीर होता है, वह उछल-कूद मचानेवाले नक्र-मकरादि जलजन्तुओंसे युक्त, खारे जलवाला और नदियोंका स्वामी भी होता है, यह श्लिष्टपदोंसे अर्थ निकलता है । आश्चर्यका बात यह है कि समुद्र 'नदीनता' (नदी-स्वामिता) धारण करता है, पर यह 'नदीनता' (दीनताका अभाव) धारण करता है ॥ ८१ ॥

अन्वयः सारसबिसमृदुलदोर्लतिका सतिका अस्य समुद्दिष्टं श्रुत्वा खलु ताम्बूलावशिष्टम् उच्छिष्टं निष्ठीवति स्म ।

अर्थः इसके गुणोंको सुनकर कमलको नालके समान मृदुल भुजावाली सुलोचनाने मुँहके ताम्बूलको जूठन, सोठी धूँक दी । इससे यह ध्वनित किया कि इसका वर्णन जूठनकी तरह निस्सार है, इसलिए आगे बढ़ो ॥ ८२ ॥

अन्वयः यथा करणपरिणामाः मतिं मिध्यात्वात् सम्यक्त्वं नयन्ति तथा विमानधुर्याः तु ताम् अभिरामां अतः अपरं नृपतिं निन्युः ।

तामिति । विमानधुर्या जना अतः प्रकृतनृपादपरमितरं नृपं प्रति तामभिरामां मनोहरां बालां निन्द्यः नीतवन्तः । यथाऽधःप्रवृत्त्याविनामका आगमोक्ता करणपरिणामास्ते रमन्ते योगिनो यस्यां सा समन्ताद् रामाऽभिरामा तां मतिं क्षिप्तपरिणीतिं मिथ्यात्वात् अतस्त्वश्रद्धानात्मकावाकृष्य सम्यक्त्वं तस्त्वश्रद्धानभावं नयन्ति ॥ ८३ ॥

एकैकमपूर्वगुणं हित्वा परमपरमवनिपतिं यान्ती ।

पुनरप्यभाणि बुद्ध्या सा यस्य अद्भुता कान्तिः ॥ ८४ ॥

एकैकमिति । यस्या अद्भुता विचित्रा कान्तिः शोभा वर्तते एवंभूता सा सुलोचना, अपूर्वा अद्भुता गुणाः शौर्यादयो यस्य तं परं श्रेष्ठमेकैकं प्रत्येकमवनिपं नृपं हित्वा त्यक्त्वा अपरमन्यं नृपं यान्ती गच्छन्ती बुद्ध्या नामसख्या पुनरप्यभाणि ऊचे ॥ ८४ ॥

त्वममुष्यासि सवर्णाऽलमन्यया हे सुकेशि वर्णनया ।

कर्णाटाः साधूनां यस्य गुणा वर्णनीयतया ॥ ८५ ॥

त्वममुष्येति । हे सुकेशि, मद्बुलश्यामलकचवति, अन्यया वर्णनयाऽलं पर्याप्तं किमि-
हान्येन वर्णनेन यस्त्वमुष्य भूपस्य सवर्णासि तुल्यरूपासि । यद्वा तुल्या वर्णना यस्याः साऽसि ।
अथवा वः सान्त्वनार्थं वर्तते, तेन सान्त्वनेन सहितः सबस्तस्मिन्नुणं कृपा यस्याः सा
सवर्णासिः अयमेतादृग् यस्य गुणाः प्रधानादयो वर्णेन जात्या नीयमानतया कर्णाटा इति

अर्थः जिस प्रकार अधःप्रवृत्ति आदि करण-परिणाम बुद्धिको अतस्त्व-
श्रद्धानरूप मिथ्यात्वसे हटाकर सम्यक्त्व (तत्त्वश्रद्धानता) पर ले जाते हैं,
उसी प्रकार विमानवाहक लोग सुलोचनाको उस राजासे हटाकर दूसरे राजाके
पास ले गये ॥ ८३ ॥

अन्वयः एकैकम् अपूर्वगुणं परं हित्वा अपरम् अवनिपं यान्ती यस्या अद्भुता
कान्तिः सा पुनः अपि बुद्ध्या अभाणि ।

अर्थः इस प्रकार एक राजाको छोड़ दूसरे राजाके पास जानेवाली कान्तिसे
संपन्न उस सुलोचनाको विद्यादेवीने फिर कहना शुरू किया ॥ ८४ ॥

अन्वयः सुकेशि ! अन्यया वर्णनया अलम्, त्वम् अमुष्य सवर्णा (असि), यस्य
गुणाः वर्णनीयतया साधूनां कर्णाटाः ।

अर्थः हे सुकेशि ! अधिक वर्णन करनेसे क्या लाभ ? क्योंकि तू इस राजाके

क्यासा भवन्ति । साधूनां मध्ये तत्र गुणाः सौन्दर्यावयस्ते वर्णनं वर्णनेन ककारादि-
नानाजातीया नेतुं योग्या वर्णनीयास्तद्भावेन कृत्वा साधूनां सज्जनानां कर्णाटिन्ति
गच्छन्तीति कर्णाटा भवन्ति । तस्मात्स्वममुं स्वीकृत्यत्यर्थः ॥ ८५ ॥

तनुते तपतुमेतत्प्रतापतपनो द्विषत्स्थले सुजनि ।

नयनोत्पलवासिजलैः प्रपां ददात्यरिवधूर्वतिनी ॥ ८६ ॥

तनुत इति । यथा व्रतिनी विधवा विश्वमपि सजलं करोमीति प्रतिज्ञावती वा
तपतुं प्रीण्यसमयं तपस्य धर्मस्यतुं वा । यथा नीरसपरिणामं तपश्चरणयोग्यसमयं वा
तनुते अस्य नृपस्य प्रताप एव तपनस्तेजः सूर्यो द्विषतां स्थलं शत्रुदेशस्तस्मिन् प्रीण्यतुं
तनुते । अत एव हे सुजनि, अस्मारिवधूर्वतिनी नियमवती सती तथैव नयन एवोत्पले
तयोर्वासिभिर्जलेरधुप्रवाहैः प्रपां जलशालां ददाति, अनेन शत्रवो ध्यापाविताः, अतस्तन्मार्यो
रुवन्तीत्यर्थः ॥ ८६ ॥

नहि भवति भवति मदनः प्रवर्तमानेऽत्र कान्तिमत्तनुतुः ।

दृश्यतमोऽयं बाले कुसुमेषुरदृश्य इति किन्तु ॥ ८७ ॥

नहीति । हे बाले, भवतीति भवच्छब्दस्य ससम्येकवचनम् भवति राज्ञि वर्तमाननृपे
मदनः कामोऽपि कान्तिमत्तनुतुः शोभितशरीरो न भवति, अस्य सौन्दर्यपिञ्जया कामस्तुच्छ

साथ समानता रखनेवाली है । जैसे तेरे गुण वर्णनके योग्य होकर साधुओंके
कान्तक पहुँचनेवाले हैं, वैसे ही इस राजाके गुण भी कर्णाट-देशतक फैलते
हैं । अर्थात् यह कर्णाटक देशका राजा है ॥ ८५ ॥

अन्वयः सुजनि ! एतत्प्रतापतपनः द्विषत्स्थले तपतुं तनुते । व्रतिनी अरिवधुः
नयनोत्पलवासिजलैः प्रपां ददाति ।

अर्थः हे सुलोचने ! इसका प्रतापरूपी सूर्य शत्रुओंके देशोंमें सदा ही
प्रीण्यतु बनाये रखता है । उन शत्रुओंकी विधवा स्त्रियाँ अपनी आँखोंके
आँसुओंके जलसे प्याऊ लगाये रखती हैं ॥ ८६ ॥

अन्वयः बाले ! अत्र भवति प्रवर्तमाने मदनः कान्तिमत्तनुतुः नहि भवति । अयं
दृश्यतमः, किन्तु कुसुमेषुः अदृश्यः इति ।

अर्थः बाले ! इस राजाके समक्ष काम भी कान्तिमय देह नहीं, तुच्छ है ।

एवेत्यर्थः । यतोऽयं दृश्यतमः सर्वोत्कृष्टदर्शनीयोऽस्ति, किन्तु कुसुमेषुः कामोऽद्भुतयो वर्तते, अनङ्गत्वात् । अथवा कुसुमेषुः, कोः पृथिव्या सुमा शोमा तस्या इषुः शल्यक्यो-
ऽस्ति ॥ ८७ ॥

वाणीति सदानन्दा भद्रा कीर्तिश्च वीरता विजया ।

रिक्ताधिक्येति लक्ष्मीः पूर्णा त्वं ज्योतिरीशस्य ॥ ८८ ॥

वाणीति । ज्योतिषामीशस्तस्य कान्तिमतो ज्योतिर्विदो वास्य राज्ञो वाणी सदानन्दा सर्वदा आनन्दवायिनी मधुराऽस्ति । तथा नन्दा नाम तिथिर्भवति प्रथमोक्तत्वात् । कीर्ति-
श्चास्य भद्रा मनोहरा भद्रानामतिथिद्वितीया वास्ति । वीरता चास्य विजया जयशोला
जया नाम तिथिर्वास्ति त्रिगुणात्मिका, लक्ष्मीश्चास्य रिक्ताधिका, रिक्तेभ्यो वरिष्ठेभ्य
उपयोगिनी, रिक्ता तिथिश्चास्ति । त्वं तु पुनः पूर्णा अस्य वाञ्छापूर्तिकरो पूर्णानाम तिथि-
रिवाऽस्तीत्यर्थः ॥ ८८ ॥

प्रचकार चकोराक्षी स्खलच्छ्रवणपूरयोजनोद्भूतिम् ।

तद्गुणश्रवणसम्भवदरुचितया कर्णकण्ठतिम् ॥ ८९ ॥

प्रचकारेति । चकोरस्य अक्षिणी यस्याः सा चकोराक्षी सा बाला, तस्य गुणानां

कारण यह राजा तो सदा दृश्य, दिखाई पड़ता है, पर वह कामदेव सदैव
अदृश्य रहता है ॥ ८७ ॥

अन्वयः । ज्योतिरीशस्य (अस्य) वाणी सदानन्दा, कीर्तिः भद्रा, वीरता विजया,
लक्ष्मीः रिक्ताधिका । च त्वं पूर्णा ।

अर्थः यह राजा ज्योतिरीश अर्थात् कान्तिमान् होते हुए ज्योतिर्विद् है ।
कारण, इसकी वाणी सदा नन्दा है (आनन्द देनेवाली या आदि तिथि) है ।
इसकी कीर्ति भद्रा (मनोहरा या दूसरी तिथि) है । वीरता विजया (जय
करनेवाली या तीसरी तिथि) है । लक्ष्मी रिक्ताधिका (गरीबोंके काममें आने-
वाली या चतुर्थी तिथि) है । पाँचवीं तू पूर्णा (इसके मनोरथको पूर्ण करने-
वाली या पूर्णा तिथि) बनकर रह ॥ ८८ ॥

अन्वयः । चकोराक्षी तद्गुणश्रवणसम्भवदरुचितया स्खलच्छ्रवणपूरयोजनोद्भूति
कर्णकण्ठति प्रचकार ।

अवर्णं तद्गुणश्चवर्णं तेन सम्भवन्ती याऽहचिः अपरागस्तस्य भावस्तया । स्वल्पं
यः कर्णपूरस्तस्य योजनाया उद्भूतिर्यस्यां सा ताम्, कर्णस्य कण्डूतिं स्वर्जनं
प्रचकार ॥ ८९ ॥

शिविकावाहकलोकोऽपाकर्षत्तां जनीं ततोऽप्यहितात् ।

मुनिजन इव संसारच्चेतोवृत्तिं निजां सुहिताम् ॥ ९० ॥

शिविकेति । शिविकाया वाहकलोको बोढाजनस्तां जनीं बालामहितावनिष्ठात्
ततस्तस्माद् भूपालाद् अपाकर्षद् वूरमनयत् । कथमिव, यथा मुनिजनो निजां सुहितां तृसां
चेतोवृत्तिं मनश्चेष्टां संसारात् जगत्प्रपञ्चावपकृष्ट्य आत्मानुसन्धाने युनक्तीति ॥ ९० ॥

उद्दिश्यापरमूचे सदसोऽङ्कं सा सुरी च कृतसूचेः ।

रसिकासि कामिकान्ते किममुष्मिन् कान्तिभ्ररतान्ते ॥ ९१ ॥

उद्दिश्येति । कृता सूची सङ्केतपद्धतिः यस्यास्तस्या सबसः सभाया अङ्कं भूषणं
कम्प्यग्र्यं नृपमुद्दिश्य सा सुरी तामूचे—हे कामिकान्ते, कामिभ्यः कान्ता कामिकान्ता
तत्सम्बोधने, हे कामिजनमनोहरे, सुन्दरि, त्वम् कान्त्या भ्ररः कान्तिभ्ररस्तेन तान्ते
सौन्दर्यप्रवाहव्याप्ते अमुष्मिन्पुं रसिका प्रेमवत्यसि किमिति ॥ ९१ ॥

अर्थः चकोरके समान आँखोंवाली सुलोचनाने इस राजाके गुणोंका वर्णन
सुननेमें अहचि प्रकट करते हुए कानसे निकले कर्णफूलको वापस कानमें
लगानेके लिए अपना कान खुजलाया । अर्थात् यहाँसे चलो, इस प्रकारका
संकेत कर दिया ।

अन्वयः मुनिजनः संसारात् सुहितां निजचेतोवृत्तिम् इव शिविकावाहकलोकः
तां जनीं ततः अहितात् अपि अपकर्षति स्म ।

अर्थः कहारोंने उसे उस अनिष्ट राजासे भी ठीक वैसे ही हटा लिया, जैसे
मुनि लोग अपनी परितृप्त चित्तवृत्तिको संसारसे हटा लेते हैं ॥ ९० ॥

अन्वयः कृतसूचेः सदसः अङ्कं च अपरम् उद्दिश्य सा सुरी ऊचे हे कामिकान्ते !
त्वम् अमुष्मिन् कान्तिभ्ररतान्ते किं रसिका असि ?

अर्थः वह विद्यादेवी उस स्वयंवर-सभामें बैठे राजाओंमेंसे किसी दूसरे
सुन्दर राजाको लक्ष्य लेकर पुनः बोली : हे रतिके समान कान्तिवाली सुलोचने !
क्या तू कान्तिके निर्झरस्वरूप इस राजामें अनुरक्त है ? ॥ ९१ ॥

मालवरिष्ठो मालवपतिरेषोऽमुष्य मञ्जुगुणवस्तु ।
मालतिकोपमिततनो परत्र भो मालवोऽप्यस्तु ॥ ९२ ॥

मालेति । मालत्येव मालतिका, तथा उपमिता तनुयंस्याः सा तत्सम्बुद्धौ, हे जाति-
लतानुल्यम्बुशरीरे एष मालेषु जनेषु वरिष्ठः श्रेष्ठो मालवपतिरस्ति । अमुष्य मञ्जुलेषु
गुणेषु वस्तु सारभूतं मालवः शोभालेशः परत्र अन्यस्मिन्नप्यस्तु ? नास्तीत्यर्थः । अथवा
अमुष्यगुणवस्तुभूतो लवोऽपि मास्तु, गन्धमात्रमपि नास्ति, किं पुनः पूर्णैतेत्यर्थः ॥ ९२ ॥

न क्षतमेत्यपि समरी यावज्जनरञ्जनव्रती समरीन् ।
रक्तवतश्च विरक्तान् कृत्वा सत्त्वानुत च भक्तान् ॥ ९३ ॥

न क्षतमिति । यावन्तश्च ते जनास्तेषां रञ्जनस्य व्रतं यस्यास्तीति यावज्जन-
रञ्जनव्रती स एष समरोन् शोभनानरीन् शत्रून् विरक्तान् रक्तरहितानपि विरुद्धाचरणान्
वा, रक्तवतो रक्तयुक्तान् क्षतशून्यानपि क्षतान्वितान्, यद्वा, अरुणतां नीत्वा, उत
पुनः सत्त्वान् समस्तप्राणिनो भक्तान् रक्तवतोऽनुरागयुक्तान् बिधायापि, समरी युद्ध-
कुशलोऽसौ, सत्प्रतिज्ञावान् वा क्षतं व्रणं प्रतिज्ञाहार्नि च नैति न प्राप्नोति । अथवा
समरी यो वैरिणो रक्तवतः कृत्वा विरक्तान् संन्यासिनः करोति, भक्तान् वेति
विरोधाभासः ॥ ९३ ॥

अन्वयः । भो मालतिकोपमिततनो ! एषः मालवरिष्ठः मालवपतिः, अमुष्य
मञ्जुगुणवस्तु परत्र लवः अपि मा अस्तु ।

अर्थः । हे मालतीके समान कोमल शरीरवाली सुलोचने ! सुन, यह मालव-
देशका पति है जो मालवजनोंमें वरिष्ठ है । इसके सब तरहके गुणगण, ठाठ-बाट
हैं । दूसरेके पास इसके वैभवका लेश भी नहीं है ॥ ९२ ॥

अन्वयः । यावज्जनरञ्जनव्रती अयं समरी समरोन् रक्तवतः च कृत्वा विरक्तान्
सत्त्वान् उत च भक्तान् कृत्वा क्षतम् अपि न एति ।

अर्थः । सभी लोगोंको खुश करनेवाला यह समरकुशल राजा अपने पराक्रमी
शत्रुओंको रक्तवान् (रक्तसे लथपथ या अनुरक्त) तथा विरक्त लोगोंको भक्त
बनाकर प्रतिज्ञाकी हानि नहीं पाता ॥ ९३ ॥

पश्यैतस्यैतादृग् रूपं शुचि रुचिरमग्रतो गण्यम् ।

इतरस्य जनस्य पुनर्लावण्यं भवति लावण्यम् ॥ ९४ ॥

पश्येति । हे सुन्दरि, एतस्य भूपस्य, एतादृक् शुचि विशदं, रुचिरं मनोज्ञम्, अत एवाग्रतो गण्यं सर्वोत्तमं रूपं पश्य बिलोकय । अस्य सुषमापेक्षया इतरजनस्य लावण्यं सौन्दर्यं लावण्यं लवणभावं क्षारभूतं भवति प्रतीयते । अतोऽप्रतिमसौन्दर्योऽयं वरणाहं इत्याशयः ॥ ९४ ॥

कुन्ददतीसंसदि यद्वैरिमुखं भवति अपि कुमुदबन्धुः ।

शनकैः कुमर्पयित्वाऽमुष्याग्रे केवलं हि मुदबन्धुः ॥ ९५ ॥

कुन्देति । यद्वैरिणामाननं क्वं शब्दं वदतीति कुन्दवत्यः संलापकर्त्र्यः, अथवा कुन्द-कुमुमानोव दन्ता यासां ताः कुन्दवत्यस्तासां युवतीनां संसदि सभायां क्वं स्थानमाप्त्वेव कुमुदबन्धुश्चन्द्रतुल्यं भवति, प्रसन्नं भवतीत्यर्थः । तदपि पुनरमुष्य अविनपतेरग्रे शनकै-हि सहजतयेव क्वं निजां भुवमर्पयित्वा त्यक्त्वा पुनः कोरभावात् केवलं मुदबन्धुमुदो हृषंस्य अबन्धुः प्रसावरहितं मलिनमेव जायत इत्यर्थः ॥ ९५ ॥

विलसति कर्कन्दुगणः किमिति न कुमुदाशयश्च संकुचति ।

विनतो भवति समुद्रो राज्ञि किलास्मिन् पुनर्लसति ॥ ९६ ॥

अन्वयः : एतस्य एतादृक् रूपं पश्य यत् शुचि रुचिरम् अग्रतो गण्यम् । इतरस्य जनस्य पुनः लावण्यं लावण्यं भवति ।

अर्थः : सुन्दरि, इसके रूपको देखां जो देखनेमें बड़ा ही रुचिकारक है और सबसे अग्रगण्य है । दूसरीका लावण्य तो इसके सामने लावण्य (नमक) मात्र प्रतीत होता है ॥ ९४ ॥

अन्वयः : यद्वैरिमुखम् अपि कुन्ददती-संसदि कुमुदबन्धुः भवति, तत् अपि अमुष्य अग्रे शनकैः कुम् अर्पयित्वा मुदबन्धुः भवति ।

अर्थः : जिस वैरीका मुख कुन्दसमान दाँतवाली स्त्रियोंकी सभामें कुमुदबन्धु अर्थात् चन्द्रमा बनकर रहता है, वही इस राजाके आगे अनायास पृथ्वी अर्पण-कर कुकाररहित मुद- (अबन्धुमात्र) रह जाता है, फीका पड़ जाता है ॥ ९५ ॥

अन्वयः : पुनः अस्मिन् किल राज्ञि लसति कर्कन्दुगणः किम् इति न विलसति । कुमुदाशयः च किम् इति न संकुचति तथा समुद्रः विनतः भवति ।

विलसतीति । अस्मिन् राशि नृपे चन्द्रमसि विलसति सति वर्तमाने सति कर्कन्दूनां साक्षराणां गणो न विलसति किम्, न शोभते किम् ? अपि तु शोभत एव । तथा कुमुदानां वनौकसां भिल्लादीनां, यद्वा कुमुदां कृपणादीनामाशयः संकुचति संकुचितो भवति । तथा मुद्राभिः सहितः समुद्रो धनिकजनश्च विनतोऽनुद्धतो भवति । राशि चन्द्रमसि सति तु कर्कन्दूनां कमलानां गणः संकुचति, कुमुदाशयः कैरववर्गो विकसति, समुद्रोऽम्भोधिरुद्धतो भवति । अहो आश्चर्यं किल । 'कर्कन्दुः साक्षरे शाके वारिजाते गुवामये । कुमुदं कैरवे क्लीबं कृपणे कुमुदन्यवदि'ति कोषः ॥ ९६ ॥

निभृते गुणैरमुष्मिन् नाबन्धमवाप सापगुणदस्युः ।

किमु दैवे विपरीते परुषाण्यपि पौरुषाणि स्युः ॥ ९७ ॥

निभृत इति । अपगुणानां दुर्गुणानां दस्युर्हर्त्रो सा गुणैः शौर्यादिभिर्निभृते सम्पन्ने-
ऽप्यमुष्मिन् नृपे भावं प्रीतिसम्बन्धं नाबन्धमवाप न युजो ज । दैवे भाग्ये विपरीते प्रतिफूले
सति पौरुषाणि पुरुषार्था अपि परुषाणि कठोराणि स्युः, किम् इत्युत्प्रेक्षते ॥ ९७ ॥

ये ये समुपायाता अत्र धराधीश्वराः परेऽप्यनया ।

सर्वेऽपि कीर्तिनास्ते देवतया चतुरया तु रयात् ॥ ९८ ॥

अर्थः 'राजा' चंद्रमाका नाम है । उसके उदय होनेपर कमल मुरझाते, कुमुद प्रसन्न होते और समुद्र वृद्धिगत हुआ करता है । किन्तु इस मालवदेशके राजाके उदयमें उल्टी बात है, क्योंकि इसके उदित होनेपर कर्कन्दु या बंधुवर्ग-रूपी कमलसमूह तो प्रसन्न होते हैं और शत्रुरूपी कुमुदगण संकोच पाते तथा संपत्तिशाली लोग विनयवान् होते हैं ॥ ९६ ॥

अन्वयः : अपगुणदस्युः गुणैः निभृते अस्मिन् अबन्धं न अवाप, दैवे विपरीते परुषाणि अपि पौरुषाणि स्युः किम् ।

अर्थः दुर्गुणोंको हरण करनेवाली, गुणोंकी भंडार इस सुन्दरीने इस राजासे भी प्रेम नहीं किया । जब देव विपरीत हो जाता है तो क्या पुरुषार्थ भी कठोर यानी व्यर्थ हो जाते हैं ? ॥ ९७ ॥

अन्वयः : अत्र ये ये परे अपि तु धराधीश्वराः समायाताः, तै सर्वे अपि अनया चतुरया देवतया रयात् कीर्तिताः ।

ये य इति । अत्र स्वयंवरं ये ये वराधीश्वराः समुपायाताः सम्प्राप्तास्ते सर्वेऽपि चतुरया निपुणया अनया देवतया रयाद्वेगात् कीर्तिताः प्रशंसिताः ॥ ९८ ॥

युक्तिमिताऽथ कुतः स्यादुक्तेष्वपि पार्थिवेषु रसवश्या ।

चपलात्मनो मनस्या मेघेश्वरसम्पदस्तस्याः ॥ ९९ ॥

युक्तिमितेति । अथ मेघेश्वरस्य जयकुमारस्य सजलघनस्य वा सम्पत्सम्पत्ति-
स्तस्याः । यद्वा मेघेश्वर एव सम्यक् पदं स्थानं यस्यास्तस्याः । चपला नाम लक्ष्मीविद्युद्वा,
चपलाया आत्मा स्वरूपमिव आत्मा यस्यास्तस्या अतिशयकान्तिमत्यास्तस्याः सुलोच-
नायाः, रसवश्या रसः शृङ्गाराख्यो जलात्मकश्च, तस्य वश्या मनस्याभिलाषा । सा
खलुक्तेष्वपि पार्थिवेषु, पृथ्वीविकारेषु वा युक्तिमिता संयोगमवाप्ता कुतः स्थानं कुतो-
ऽपीत्यर्थः ॥ ९९ ॥

तत्तद्विरागमुदितं शिबिकाधःस्थानवाहिनो ददृशुः ।

अध्युषित - नृपति -मलिनानना- नुलिङ्गादतश्चक्रुः ॥ १०० ॥

तत्तदिति । शिबिकाधःस्थानं बहन्ति ये ते यानवाहका अध्युषिता उपविष्टा ये
नृपतयस्तेषां मलिनानि म्लानानि यान्याननानि तेषामनुलिङ्गात् अनुमानात् उदितमुत्पन्नं
तत्तद्विरागमर्हच्च ददृशुः । अतो यानमग्रे चक्रुः कृष्टवन्तः ॥ १०० ॥

अर्थः : इसी प्रकार और भी राजाओंके जो पुत्र यहाँ स्वयंवर-सभामण्डपमें
उपस्थित हुए थे, उन सभीका चतुर विद्यादेवीने कुशलताके साथ शोभतापूर्वक
वर्णन किया ॥ ९८ ॥

अन्वयः : अथ मेघेश्वरसम्पदः चपलात्मनः तस्याः रसवश्या मनस्या उक्तेषु अपि
पार्थिवेषु युक्तिमिता कुतः ।

अर्थः : किन्तु मेघेश्वर जयकुमारकी सम्पत्ति और अत्यन्त कान्तिमती उस
सुलोचनाकी शृङ्गारपरवश अभिलाषा विशेषरूपसे वर्णित भी किसी अन्य
राजामें संयुक्त कैसे हो सकती है ? ॥ ९९ ॥

अन्वयः : शिबिकाधःस्थानवाहिनः अध्युषितनृपतिमलिनाननानुलिङ्गात् तत्तद्विरागम्
उदितं ददृशुः, च अतः चक्रुः ।

अखिलानुल्लङ्घ्य जनान् सुलोचना जयकुमारमुपयाता ।

माकन्दक्षारकमिव कापि पिका सा मधौ ख्याता ॥ १०१ ॥

अखिलानिति । यथा मधो वसन्ते ख्याता प्रसिद्धा सा कापि पिका कौकिला-
ऽखिलात् अन्यवृक्षानुल्लङ्घ्य माकन्दक्षारकमात्रमञ्जरीमुपयाति तथैव साऽखिलान् जनान्
नृपानुल्लङ्घ्य अतिक्रम्य जयकुमारमुपयाता प्राप्ता ॥ १०१ ॥

सा देवी राजसुताचेतः यत्तदनुकूलकं लेभे ।

मेघेश्वरगुणमालां वर्णयितुं विस्तराद्रेभे ॥ १०२ ॥

सा देवीति । यद्यस्माद् राजसुतायाश्चेत्तद्विचलं तदनुकूलकं स्वानुरूपं वरं लेभे
अलभत, अतः सा देवी मेघेश्वरस्य जयकुमारस्य गुणानां मालां समूहं विस्तराद् वैपुल्या-
द्वर्णयितुं रेभे समारब्धा ॥ १०२ ॥

अवनौ ये ये वीरा नीराजनमामनन्ति ते सर्वे ।

यस्मै विक्रान्तोऽयं समुपैति च नाम तदखर्वे ॥ १०३ ॥

अर्थः जिस-जिस राजामें सुलोचनाकी अरुचि होती थी, उसे पालकीके
ढोनेवाले लोग सामने बैठे राजाओंके उदास मुँहसे ही जान जाते थे । अतः वे
वहाँसे बिना कुछ कहे ही यान आगे ले जाते थे ॥ १०० ॥

अन्वयः : मधौ ख्याता सा का अपि पिका माकन्दक्षारकम् इव सुलोचना अखिलान्
जनान् उल्लङ्घ्य जयकुमारम् उपयाता ।

अर्थः : इस तरह सारे राजाओंको लाँघकर सुलोचना ठीक वैसे ही जयकुमार-
के पास पहुँच गयी, जैसे वसंतऋतुमें सुप्रसिद्ध कोयल अन्य वृक्षोंको छोड़
आमके बौरपर ही पहुँच जाती है ॥ १०१ ॥

अन्वयः : यत् राजसुताचेतः तदनुकूलकं लेभे, (तत्) सा देवी मेघेश्वरगुणमालां
विस्तरात् वर्णयितुं रेभे ।

अर्थः : विद्यादेवीने भी जब इस सुलोचनाके चित्तको जयकुमारके अनुकूल
देखा, तो वह मन खोलकर उसीके गुणोंका वर्णन करने लगी ॥ १०२ ॥

अन्वयः : अखर्वे ! च अवनौ ये ये वीराः ते सर्वे यस्मै नीराजनम् आमनन्ति, (सः)
अयं विक्रान्तः तत् नाम समुपैति ।

अवनाविति । हे अश्वर्षे प्रशास्तक्ये, अवनो भूमौ ये ये वीराः सन्ति, ते सर्वे यस्मै नोराजनामारतिकम् अवतारयन्ति जयाय, अयं विक्रान्तः शूरस्तदेव जयकुमार इति नामाभिधानमुपैति ॥ १०३ ॥

सद्वंशसमुत्पन्नो गुणाधिकारेण भूरिशो नम्रः ।

चाप इवाश्रितरक्षक एष च परतक्षकः कम्भः ॥ १०४ ॥

सद्वंशेति । एष कम्भः शोभनश्चाप इव धनुष्काण्ड इव विभाति । यतः सद्वंशः उत्तमकुले समुत्पन्नो लब्धजन्मासौ, चापश्च सद्वंशसमुत्पन्नो वृद्धतरवेणुनिर्मितो भवति । गुणाधिकारेण शौर्यादिगुणाधिक्येन, चापपक्षे गुणस्य ज्याया अधिकारेण समाकर्षणेन कृत्वा भूरिशोऽप्यन्तं यथा स्यात्तथा नञ्चो नतिशीलः सन्, आश्रितस्य बान्धवावेः, पक्षे सन्धारकस्य रक्षकस्त्राता, अथ च परस्य शत्रोस्तक्षकः छेदकश्च जायते ॥ १०४ ॥

धवलयति क्षमावल्यं वृद्धद्वारास्य भो अमृतपुरधरे ।

गुणगणनाङ्कनिपातः क्षणोति कठिनीश्च कीर्तिमरेः ॥ १०५ ॥

धवलयतीति । भो अमृतपुरधरे, स्वर्गपुरीरूपधारिणि मङ्गलदर्शने, यद्वा अमृतस्य पूः स्थानमधरो यस्याः सा तत्सम्बोधने अमृतोष्ठि, अस्य राज्ञो गुणानां गणनाया योऽङ्क-

अर्थः हे उदार चित्तवाली सुलोचने ! सुन, पृथ्वीपर जितने भी वीर हैं, वे जिसके लिए नित्य आरती उतारते हैं, यह शूर-वीर वही नाम धारण करता है । अर्थात् इसका नाम 'जयकुमार' है ॥ १०३ ॥

अन्वयः चापः इव कम्भः एषः च सद्वंशसमुत्पन्नः गुणाधिकारेण भूरिशः नम्रः आश्रितरक्षकः परतक्षकः (अस्ति) ।

अर्थः यह राजा जयकुमार धनुषके समान उत्तम वंश में उत्पन्न, गुणोंका भंडार और विनयशील भी है । इसलिए यह आश्रितोंका तो रक्षक और विरुद्ध चलनेवालोंका नाशक है तथा मनोहर है । यहाँ चापके पक्षमें गुणका अर्थ प्रत्यंचा है ॥ १०४ ॥

अन्वयः हे अमृतपुरधरे ! वृद्धद्वारा अस्य गुणगणनाङ्कनिपातः क्षमावल्यं धवलयति, अरेः कठिनीं कीर्तिं च क्षणोति ।

अर्थः हे अमृतपूर्ण अधरोवाली ! सुन, वृद्धपुरुषोंद्वारा जैसे-जैसे इसके

निपात उत्कीर्णनं वृद्धद्वारा वृद्धपुरुषाणां मुलेन कृतो भवति, स क्षमाबल्यं भूमण्डलं धवलयति, तयारेः शत्रोः कीर्तिरेव कठिनी खटिका तां क्षणोति समापयति । बहुसंख्यकस्य वस्तुनो गणनाप्रभुवि खटिकारेखाभिः क्रियते । तत्र खटिका क्षोणा भवति, पुरोभागश्च रेखाभ्यासतया श्वेततां याति, तथात्रापि बोध्यम् ॥ १०५ ॥

भुजगोऽस्य च करवीरो द्विषदमुपवनं निपीय पीनतया ।

दिशि दिशि मुञ्चति सुयशःकञ्चुकमिति हे सुकेशि रयात् ॥ १०६ ॥

भुजग इति । हे सुकेशि, शोभनालके मुलोचने अस्य भूपतेः करवीरः खड्गः स एव भुजगः सर्पो द्विषवां रिपूणाममुपवनं प्राणवायुं निपीय, वैरिणो हत्वा इत्यर्थः । अत एव पीनतया परिपुष्टतया सुयश एव कञ्चुकं निर्मोकं रयाद्वेगाद् दिशि दिशि प्रतिविशं मुञ्चति, विस्तारयतीत्यर्थः । कञ्चुकस्य श्वेतरूपत्वात् तत्र यशसः, खड्गे च श्यामत्वाद् भुजगारोपः । रूपकालङ्कारः ॥ १०६ ॥

करवालवारिधारा यमुनास्य हादिनी यशः ख्याति ।

वृद्धोदया प्रयागं सरस्वतीमं निबध्नाति ॥ १०७ ॥

करवालिति । अस्य महानुभावस्य करवाल एव वारिधारा जलप्रवाहः, खड्गस्य श्यामरूपत्वात् चञ्चत्कान्तिमत्त्वाच्च तत्र वारिधारात्वारोपः । सैव यमुना कालिन्वी

गुण गिननेके अंक (जमीनपर खडियासे) डाले जाते हैं, तो सारा पृथ्वीमंडल निर्मल होता चला जाता है । किन्तु साथ ही इसके शत्रुओंकी कीर्ति (रूपी खडिया) कम होती चली जाती है ॥ १०५ ॥

अन्वयः सुकेशि ! अस्य करवीरः भुजगः द्विषदमुपवनं निपीय पीनतया दिशि दिशि रयात् सुयशः कञ्चुकं मुञ्चति ।

अर्थः हे सुन्दर केशोंवाली ! इसके हाथ का खड्गरूप (तलवाररूप) साँप वैरियोंके प्राणरूपी पवनको पीकर मोटा-ताजा हो जाता और प्रत्येक दिशामें इसकी यशरूपी काँचली छोड़ता है ॥ १०६ ॥

अन्वयः अस्य करवारवारिधारा यमुना, यशःख्यातिः हादिनी, वृद्धोदया च सरस्वती इमं प्रयागं निबध्नाति ।

विद्यते । कालिन्दीजलमपि श्यामलमिति प्रसिद्धम् । अस्य यशसः ख्यातिः शीकृत्य-
प्रसिद्धिर्ह्याबिनी श्विताङ्गाबकरत्वात् श्वेतजला गङ्गा विद्यते । पुनरस्य बृद्धेभ्य उब्रयो
यस्याः सा बृद्धोबया बुद्धिरेव सरस्वती विद्यते । सरस्वत्यपि बृद्ध उबय जलोत्पत्तिर्यस्याः
सैवंभूताऽस्ति । इयं बुद्धिरूपा सरस्वती एनं नृपं प्रयागधेतन्नामधेयं तीर्थराजं निब्रध्नाति
रखयति इत्याशयः । लोकेऽपि गङ्गा-यमुना-सरस्वतीनां सङ्गमः प्रयाग इति
सुप्रसिद्धम् ॥ १०७ ॥

सुन्दर्यासक्तमनाः कोदण्डभृदेष विश्वचित्तयशाः ।

अयमिव महसामुष्य च शत्रुमुक्तादिवर्णवशात् ॥ १०८ ॥

सुन्दर्येति । एष सुन्दरः कोदण्डभृत् धनुर्धारी धनुर्विद्यानिपुण इत्यर्थः । विश्व-
स्मिल्लोके वित्तं प्रसिद्धं यशः कीर्तिर्यस्य सः । मुक्तादीनां मौक्तिकप्रभृतीनां वर्णः शोभा-
लङ्करणात्मिका, तद्वशात् तेन कारणेन परमसुन्दरतया कृत्वा सुन्दरीषु युवतिषु आसक्तं
संलग्नं मनो यस्य सः, एष यशस्वितया शीर्षेण सौन्दर्येण च योग्यतापन्नोऽस्ति । अस्य
शत्रुरपि मुक्तादिवर्णवशात् मुक्तः परित्यक्त आदिवर्णो द्विजाद्विज-वर्णद्वयस्य मध्ये द्विज-
भावो येन सः, तस्य भावस्तस्मात् सचिन्तत्वेन सन्ध्याविकर्मशून्यतया शूद्ररूपत्वाविति
भावः । यद्वा मुक्त आदिवर्णो येन त्यक्तब्राह्मणभावस्तद्वशात् क्षत्रियभावाद् अस्यापि
क्षत्रियत्वाद् अयमिवैवास्ति । तथा मुक्त आदिभूतो वर्णोऽक्षरं सुन्दर्याविषु पदेषु तद्वशा-
वित्यर्थे, दयासक्तमनाः, भयभीततया गिरिगुहासक्तः सञ्जातः । तथा वण्डभृत्, कौषापहर-

अर्थः इसके हाथकी तलवाररूप जलप्रवाह तो यमुना नदी है (कारण
तलवार यमुनाकी तरह काली होती है) और इसकी यशकी प्रसिद्धि गंगा है ।
बृद्धोंद्वारा स्तुत की गयी वाणीरूपा सरस्वती नदी इन दोनोंको प्राप्तकर यहाँ
प्रयाग बना देती है ॥ १०७ ॥

अन्वयः एषः सुन्दर्यासक्तमनाः कोदण्डभृत् च विश्वचित्तयशाः । अमुष्य शत्रुः
मुक्तादिवर्णवशात् सहसा अयम् इव (अस्ति) ।

अर्थः यह जयकुमार सुंदरियोंमें आसक्तचित्तवाला है । कोदंड (धनुष)
धारण करता और विश्वप्रसिद्ध यशवाला है । किन्तु इसका वैरी भी इसके
समान ही है, केवल प्रारम्भका अक्षर उसके पास नहीं होता । अर्थात् सुंदरीमेंसे
'सु' हटा देनेपर 'दर्यासक्तमनाः' (गुफाओंमें रहनेवाला) और कोदण्डसे 'को'

णाविप्रायश्चित्तभाक् । तथा शुनि वित्तं प्रसिद्धं यश इव यशो यस्य तथाभूतो जातः ॥ १०८ ॥

देशान्तरेऽस्य कीर्तिर्वहुवृद्धे मागिरौ पुनर्महिला ।

नवयौवना त्वमुचिता निःशत्रोः शूरता शिथिला ॥ १०९ ॥

देशान्तरेति । हे बाले, अस्य प्रियासु या कीर्तिः सा तु देशान्तरे गत्वा तिष्ठति, दूरदेशेष्वपि व्याप्ताऽस्ति । अन्तरशब्दस्य व्याप्यर्थकत्वात् अन्यार्थकत्वाच्च । मा च गोश्र मा-गिरौ लक्ष्मी-सरस्वत्यौ बहुवृद्धे, अतिशयवृद्धिं गते जरत्यौ वा । निःशत्रोः शत्रु-शून्यस्यास्य शूरताऽपि शिथिला जाता । त्वं पुनर्नवयौवनाऽसि, ततस्त्वमेवास्य महिला प्रधाना पट्टराज्ञी भवितुमुचितेत्याशयः ॥ १०९ ॥

शोणोधरस्तु बाले सरस्वती तन्मयं मुखं चाथ ।

चित्रं जडतातिगतोऽर्माः जातो वाहिनीनाथः ॥ ११० ॥

शोणेति । हे बाले, इदमपि चित्रमाश्रयम्, यदसौ नरेशो जडतामतिगतो मूर्खता-रहितः, वाहिनीनां सेनानां नाथः सेनानीवर्तते । यद्वा, जडतातो वारिरूपतातोऽतिगतो दूरवर्ती भवन्नपि वाहिनीनां नदीनां नाथो वर्तते । यतोऽस्य मुखं सरस्वती, तन्मयं वाङ्मयमेव भवति, यद्वा सरस्वतीनदीमयमस्ति । अधरश्च शोणो लोहितवर्णः, शोणनामनदरूपो वा ॥ ११० ॥

हटा देनेपर 'दण्डभृत्' (दण्ड भागनेवाला) तथा विश्वके 'वि' को हटा देनेपर 'शर्वावत्तयशा' (कुत्तेके मधान यशवाला) रह जाता है ॥ १०८ ॥

अन्वयः : अस्य कीर्तिः देशान्तरे, मागिरौ च बहुवृद्धे । पुनः निःशत्रोः अस्य शूरता शिथिला । किन्तु त्वं नवयौवना, (अतः) अस्य महिला उचिता ।

अर्थः : इसके चार स्त्रियाँ थी । उनमेंसे पहली कीर्ति तो देशान्तरोंमें चली गयी । लक्ष्मी और वाणा दोनों अत्यन्त वृद्ध हो चलीं । चौथी शूर-वीरता भी शत्रुओंके अभावसे शिथिल पड़ गयी । किन्तु तू नवयौवना है, इसलिए तुझे इसकी अर्घीङ्गिनी बन जाना उचित है ॥ १०९ ॥

अन्वयः : बाले ! अस्याः अधरः तु शोणः । अथ च मुखं सरस्वती तन्मयम् । अथो वाहिनीनाथः, किन्तु जडतातिगतः इति चित्रम् ।

अर्थः : हे बाले ! यह चक्रवर्तीका सेनापति है जो मूर्खतामे रटित अद्भुत

वाजिनं भजति तु भजति मृञ्चति कोषं च मृञ्चति क्षरातिः ।

त्यजति क्षमां त्यजत्यपि बद्धेष्योऽस्मिन् यथा ख्यातिः ॥ १११ ॥

वाजिनमिति । अस्मिन् राशि वाजिनमर्थं भजति सति प्रयाणार्थं तेवमाने सति अरातिः शत्रुबद्धा प्रपञ्चसा ईर्ष्या येन स सादृग् क्लिप्तं भजति, अस्य भवाद्यप्रपञ्चानार्थं जिन-स्मरणपरायणो जायत इत्यर्थः । अस्मिन् कोषं सञ्जावरणं मृञ्चति सति शत्रुः कोषं निधानमेव मृञ्चति, परित्यज्य पलायत इत्यर्थः । किञ्चास्मिन् क्षमां क्षाम्ति त्यजति सति शत्रुः क्षमां पृथ्वीमेव त्यजति म्रियत इत्यर्थः ॥ १११ ॥

तव चैष चकोरदृशो दृश्योऽवश्यं च कौमुदासिमयः ।

सोमाङ्गजो हि बालो सतां वर्तसः कलानिलयः ॥ ११२ ॥

तवेति । हे बाले, एष सोमाङ्गजः सोमाक्षरराजः पुत्रस्तथा चन्द्राङ्गसम्भूतः, सतां सभ्यानामुद्भूतो च वर्तसः क्षिरोमणिभूतः, कलानां गीतवादिनादीनां षोडशासानाञ्च निलयः

विद्वान् है, क्योंकि इसके मुखमें सरस्वती विद्यमान है और इसका अधर भी लाल है, एक अर्थ तो यह हुआ । दूसरे अर्थमें इसका अधर तो शोणनद है, इसका मुख सरस्वती नदीका स्रोतरूप उद्गमस्थान है और यह स्वयं समुद्ररूप है, फिर भी जलसे रहित है ॥ ११० ॥

अन्वयः : बद्धेष्यः अरातिः अस्मिन् वाजिनं भजति जिनं भजति । अस्मिन् कोषं च मृञ्चति (सः) अपि (कोषं) मृञ्चति । (वा) अस्मिन् क्षमां त्यजति (सः) अपि क्षमां त्यजति ।

अर्थः : यह राजा जब प्रयाणके लिए षोडशपर चढ़ता है, तो इसका वैरी भी भयवश आत्मरक्षणार्थं जिन भगवान्को भजने लगता है । जब यह कोष (म्यान) को तलवार निकालकर फेंक देता अर्थात् तलवारको नंगी कर बताता है, तो वैरी भी अपना कोष (खजाना) त्याग देता है । इसी तरह जब यह क्षमा त्यागकर रूठ होता है, तो इसका वैरी भी क्षमा (पृथ्वी) छोड़ देता है । इस प्रकार जैसा यह राजा करता है, मानो स्पर्धावश इसका वैरी भी वैसा ही करता है ॥ १११ ॥

अन्वयः : (हे बाले) च तव चकोरदृशः एषः अवश्यं दृश्यः । हि (अर्थं) कौमुदासिमयः सोमाङ्गजः सतां वर्तसः कलानिलयः (अस्ति) ।

स्थानं कौ भुवि मुदासिमयः प्रसादयुक्तः कुमुदसमूहस्य विकासकारकश्च । अतश्चकोरस्य
दृशाविच दृशो यस्याः सा तस्यास्तव अवश्यं दृश्यः प्रेक्षणीयोऽस्ति ॥ ११२ ॥

एतस्याखण्डमहोमयस्य बाले जयस्य बहुविभवः ।

बलमण्डो भुजदण्डो वसुधाया मानदण्ड इव ॥ ११३ ॥

एतस्येति । हे बाले, अखण्डमहोमयस्य सकलतेजोमयस्य एतस्य जयकुमारस्य बहु-
विभवो महदेश्वर्यं विद्यत इति शेषः । बलमण्डो बलेन मण्डितोऽस्य भुजो दण्ड इव
वसुधायाः पृथिव्या मानदण्डः परिच्छेदकदण्डतुल्योऽस्तीति शेषः ॥ ११३ ॥

सर्वत्र विग्रहे योऽनन्यसहायो व्यभात् स चेह रयात् ।

तव विग्रहेऽद्य मदनं सहायमिच्छन्त्यधीरतया ॥ ११४ ॥

सर्वत्रेति । यो जयकुमारः सर्वत्र विग्रहे सङ्घ्रामे अनन्यसहाय इतरसाहाय्यान्पेक्षो
व्यभादशोभत, स इह तव विग्रहे त्वदीयशरीरे विषयोपभोगसङ्घर्षे अधीरतया चञ्चलतया
रयाद्देगाद् मदनं कामं सहायमिच्छति । त्वय्यनुरक्तोऽयम्, अतस्त्वमेनमेव वृण्वति
भावः ॥ ११४ ॥

अर्थः हे बालिके ! तू चकोरके समान नेत्रोंवाली है, तेरेलिए यह सोम-
नामक राजाका पुत्र अवश्य दर्शनीय है । कारण जैसे चन्द्रमा कुमुदोंको विकसित
करनेवाला, नक्षत्रोंका शिरोमणि और कलाओंका भण्डार होता है, वैसे ही यह
भी 'कौ' यानी पृथ्वीपर मुदासिमय (प्रसन्नतावाला) है, सोमराजाका पुत्र
है, सत्पुरुषोंमें प्रधान और कला-चातुर्यका भण्डार है ॥ ११२ ॥

अन्वयः बाले एतस्य अखण्डमहोमयस्य जयस्य बहुविभवः भुजदण्डः बलमण्डः
वसुधायाः मानदण्डः इव अस्ति ।

अर्थः हे बाले ! इस अखण्ड तेजवाले जयकुमारका बहुत विभववाला और
बलशाली यह भुजदण्ड वसुधाके मानदण्डके समान है ॥ ११३ ॥

अन्वयः यः सर्वत्र विग्रहे अनन्यसहायः व्यभात्, स च इह तव विग्रहे अद्य
रयात् अधीरतया मदनं सहायम् इच्छति ।

अर्थः आश्चर्यकी बात तो यह है कि जो अन्य सभी युद्धोंमें किसीकी सहा-
यताके बिना विजय-विभूषित हुआ, वही आज तेरे विग्रह (शरीर)के विषयमें
बड़ी तेजीसे अधीर हो मदनकी सहायता चाह रहा है ॥ ११४ ॥

त्रिभुवनपतिकुसुमायुधसेनायाः स्वामिनीत्वमिह श्रेयान् ।

भरताधिपबलनेता तस्मात्ते स्याज्जयः श्रेयान् ॥ ११५ ॥

त्रिभुवनेति । हे बाले, त्वमिह त्रिभुवनपतिर्यः कुसुमायुधः कामस्तस्य सेनायाः स्वामिन्यसि सौन्दर्याधिक्याविश्याशयः । किन्त्वयं केवलं भरतमात्रस्य अधिपतेर्नेता, इयानेह । तस्मात्ते जयो विजयः श्रेयानुत्तमो न्यायप्राप्त एव । विशिष्टबलवता अल्पबलो जीयत इति नियमात् । अथ त्वायं जयो जयकुमारस्तुभ्यं श्रेयान् कल्याणकर एव स्वावित्यर्थः ॥ ११५ ॥

यदि भो जयैषिणी त्वं दृक्शरविद्धं ततश्शिथिलमेनम् ।

अयि बालेऽस्मिन् काले स्रजा बधानाविलम्बेन ॥ ११६ ॥

यदिति । भो सुलोचने यदि त्वं जयैषिणी जयकुमाराभिलाषिष्यसि तर्हि दृक्शरैः कटाक्षबाणैः बिद्धमाहतं ततः शिथिलमेनं, अयि बालेऽस्मिन् काले क्षिप्रमेव स्रजा स्वयं-वरमालया बधान, अस्य प्रीत्यायां मालामुन्मुच्य एनं स्वामित्वेन वृण्वित्याशयः ॥ ११६ ॥

मालां जयस्य निगले वदति क्षेप्तुं किल स्मरः स्मर माम् ।

निषिषेधापत्रपता द्वयोश्च साऽऽज्ञाम् उवाह समाम् ॥ ११७ ॥

अन्वयः : (हे बाले) त्वं त्रिभुवनपतिकुसुमायुधसेनायाः स्वामिनी, अयं च (अयम्) जयान् भरताधिपबलनेता । तस्मात् ते जयः श्रेयान् स्यात् ।

अर्थः : बाले ! तुम तो तीनों भुवनके स्वामी कामदेवकी सेनाकी नायिका हो और यह मात्र भारतदेशके चक्रवर्तीका सेनापति है । इसलिए तेरी जय उचित ही है, अथवा तुम्हारे लिए जयकुमार उचित ही है ॥ ११५ ॥

अन्वयः : अयि भो बाले ! यदि त्वं जयैषिणी ततः अस्मिन् काले शिथिलम् एनं दृक्शरविद्धं अविलम्बेन स्रजा बधान ।

अर्थः : अरी बाले ! यदि तू विजय चाहती है, तो इस समय तेरे कटाक्ष-बाणोंसे घायल होनेके कारण यह शिथिल हो रहा है । अतः इसे मालाके बंधनसे बाँध ले ॥ ११६ ॥

अन्वयः : स्मरः किल जयस्य निगले मालां क्षेप्तुं वदति । च अपत्रपता मां स्मर इति निषिषेध । सा द्वयोः आज्ञां समाम् उवाह ।

मालाञ्जिति । स्मरः कामो जयस्य निगले श्रीबायां मालां जेतुं बबति, किञ्चपत्र-
पता लज्जा मां स्मरेति प्रेरयन्ती निषिद्धेभ्य न्यवारयत् । सा सुलोचना द्वयोः काम-लज्जयो-
रान्तां नियोगं समां तुल्यामुवाह ॥ ११७ ॥

हृद्गतमस्या दयितं न तु प्रयातुं शशाक सहसाऽक्षि ।

सम्यक्कृतस्तदानीं तयाऽक्षिणलज्जेति जनसाक्षी ॥ ११८ ॥

हृद्गतमिति । अस्या अक्षि नेत्रं हृद्गतं हृदयस्थं दयितं प्रियं जयकुमारं प्रति सहसा
शीघ्रं प्रयातुं गतुं न शशाक समर्थमभूत् । तदानीं तया सुलोचनाया, ममाक्षिण लज्जा
वर्तते, इतिविषये सम्यक् जन एव साक्षी ज्ञाताऽस्ति, इति सम्यक् कृत इति
भावः ॥ ११८ ॥

भूयो विरराम करः प्रियोन्मुखः सन् स्रगन्वितस्तस्याः ।

प्रत्याययौ दृगन्तोऽप्यर्धपथाच्चपलताऽऽलस्यात् ॥ ११९ ॥

भूय इति । प्रियस्योन्मुखः प्रियसंमुखस्तथा स्रगन्वितो मालायुक्तस्तस्याः करः पाणिः
भूयो विरराम ध्यरमत् वृशोऽन्तो दृगन्तो नेत्रप्रान्तभागः कदाश्च इत्यर्थः । अपि चपलता

अर्थः : कामदेव जयकुमारके गलेमें माला डालनेके लिए आज्ञा दे रहा है ।
पर लज्जाने यह कहकर कि मुझे स्मरण कर, उसका निषेध किया । लेकिन उस
सुलोचनाने तो उन दोनोंकी आज्ञाओंका एक साथ पालन किया । अर्थात् माला
पहनाना चाहकर भी लज्जावश कुछ देरतक न पहना सकी ॥ ११७ ॥

अन्वयः : अस्याः अक्षि हृद्गतं दयितं प्रयातुं सहसा न शशाक । अतः तदानीं तया
अक्षिणलज्जा इति जनसाक्षी सम्यक् कृतः ।

अर्थः : सुलोचनाका प्रिय जयकुमार सुलोचनाके हृदयमें था, इसलिए
उसकी दृष्टि सहसा वहाँ न जा सकी । इस तरह उसने यह कहावत कि 'आँखों-
में लज्जा है' के बारेमें भले लोग ही साक्षी बनाये ॥ ११८ ॥

अन्वयः : तस्याः स्रगन्वितः करः प्रियोन्मुखः सन् भूयः विरराम । दृगन्तः अपि
सफलतालस्यात् अर्धपथात् प्रत्याययौ ।

अर्थः : (इसीको स्पष्ट करते हैं :) सुलोचना जयकुमारके गलेमें वरमाला
डालना चाहती थी । किन्तु उसका वरमालावाला हाथ जयकुमारके सम्मुख

चा आलस्यञ्च तयोः समाहारस्तस्मात् अर्धपद्यावर्धमाणात् प्रत्याययी प्रतिनिवृत्तः । लज्ज-
येति शेषः ११९ ॥

अभ्यर्च्यो भवति पुमान् इत्येव विशेषदर्शिनीमनुमां ।

स्वीकृतवती सुनयना कथमपि च पुनश्चिराध्ययनात् ॥ १२० ॥

अभ्यर्च्य इति । लज्जानुरागरूप-भृङ्गारानुभावयोर्मध्ये स्त्री-पुरुषरूपयोर्विषये सा
सुनयना चिराध्ययनात् चिराभ्यासात्, यतः सीतारामौ, राधाकृष्णावित्याविषु स्त्रिया
एवाभ्यर्हितत्वात् पुनः विशेषदर्शिनीमनुमां तरतमभावेन सौन्दर्यसाक्षिणीं शोभाम् । यद्वा
विशेषदर्शने सांख्यवैशेषिकसिद्धान्ते प्रोक्तामनुमां पुरुषप्रकृत्योर्मध्ये पुरुषो नित्यः सदानन्दः,
प्रकृतिस्तु तद्विपरीता इत्यादिना कृत्वा पुमानेवाभ्यर्च्यः कामो न तु लज्जेति शक्ति कथ-
मपि कृत्वा प्रयत्नेनैव, न तु सहजत एव सा स्वीकृतवती । चिरकालानन्तरं लज्जामेकतः
कृत्वा जयकुमारस्य मुखमीक्षितुमारेभे ॥ १२० ॥

मोदकमिति तु जयमुखं सख्यास्यं सूपकल्पितं तादृकं ।

रसितवती सामि पुनः क्षुधितेव सुलोचनाया दृक् ॥ १२१ ॥

होकर भी बार-बार बीचमें ही रुक जाता था । इसी तरह उसकी पलकें भी
चपलता तथा आलस्यवश बीच रास्तेसे वापस लौट आती थीं ॥ ११९ ॥

अन्वयः : पुनः सुनयना कथम् अपि चिराध्ययनात् पुमान् अभ्यर्च्यः भवति इति एव
विशेषदर्शिनीम् अनुमां स्वीकृतवती ।

अर्थः : अंतमें वह सुनयना सुलोचना किसी तरह चिरकालतक दर्शन-
शास्त्रके मननसे इस विशेष निश्चयपर पहुँची कि इस जगह पुरुषका पक्ष ही
लज्जवान् होता है । यह विशेष निश्चय इसलिए कि यों तो सीताराम, राधा-
कृष्ण आदि नामोंमें नारी-प्रकृतिकी ही श्रेष्ठता दीखती है । अर्थात् लज्जाकी
हार हुई और कामदेवकी विजय और वह लाज हटाकर जयकुमारका मुख
निहारने लगी ॥ १२० ॥

अन्वयः : पुनः क्षुधिता इव सुलोचनाया दृक् जयमुखं तु (यादृक्) मोदकम् इति,
सख्यास्यं तादृक् सूपकल्पितम् इति सामि रसितवती ।

मोदकमिति । पुनर्जयकुमारमुख्यावलोकनकृतसङ्कल्पा सा सुलोचनाया इव वृष्टिर्यत् किल जयकुमारस्य मुखं तन्मोदकं प्रसक्तिकरम्, यद्वा मोदकं लङ्घुकं चूरमूरमिति वा, सख्या बान्धव्या आस्यं मुखं तच्च सुष्टूपकल्पितं सूपकल्पितम्, यद्वा सूपाल्यव्यञ्जनतया कल्पितं, बालीति नाम, तदपि तावुभेव रसितवती यथा जयमुखं, द्वयमपि जयमुखं सखी-मुखं च सामि, अर्धमर्धं वृष्टवतीत्यर्थः । क्षुधितेव बुभुक्षितेव, यथा बुभुक्षिता स्वाद्वपि चूरमूरं बालीयतमेव भुङ्क्ते तथा ॥ १२१ ॥

इत्यत्र कुमुदवत्याः करः कुसुममाल्यसम्पदा स्फीतः ।

ननु सन्ध्ययेव सख्या जयस्य मुखचन्द्रमनुनीतः ॥ १२२ ॥

इत्यत्रेति । इत्यत्र अत्तिमन्नवसरे कौ भुवि मुद्वत्या हर्षयुक्तायास्तस्याः सुलोचनायाः करः, यद्वा करबिण्याः करः शालारूपः, कुसुमानां माल्यं तस्य संपदा शोभया स्फीतः प्रशस्यः सायन्तनया सन्ध्ययेव तथा सख्या वाण्या कृत्वा जयस्य नाम कुमारस्य मुखमेव चन्द्र आह्लादकत्वात्, तमनु समीपं नीतः प्रापितो ननु ॥ १२२ ॥

तस्योरसि कम्प्रकरा मालां बाला लिलेख नतवदना ।

आत्माङ्गीकरणाक्षरमालामिव निश्चलामधुना ॥ १२३ ॥

अर्थः अब सुलोचनाने जयकुमारका मुख, जो प्रसन्नता देनेवाला लङ्घुकं समान था, और देवीका मुख सूपकल्पित यानी दालके समान सुन्दर था, दोनोंको साथ साथ आधा-आधा चखा, देखा । जैसे भूखा व्यक्ति दालके साथ चूरमा मिलाकर खाता है, वैसे ही उसने दोनोंको एक साथ देखा ॥ १२१ ॥

अन्वयः इति अत्र कुमुदवत्याः कुसुममाल्यसम्पदा स्फीतः करः सन्ध्यया इव सख्या जयस्य मुखचन्द्रम् अनुनीतः ननु ।

अर्थः इस अवसरपर कुमुदवती यानी प्रसन्नचित्त उस सुलोचनाके वर-मालायुक्त प्रशस्त हाथको संध्याकी तरह उस सखीने जयकुमारके मुखरूपी चन्द्रमाके पास प्राप्त करा दिया ॥ १२२ ॥

अन्वयः अधुना नतवदना कम्प्रकरा बाला आत्माङ्गीकरणाक्षरमालाम् इव निश्चलां मालां तस्य उरमि लिलेख ।

तस्योरसीति । बाला मुलोचनाऽधुना नतवदना नक्षमूखी लज्जयेत्यर्थः । कीदृशी, कम्पो वेपमानः करो यस्याः सा कम्पितहस्ता, आत्मनोऽङ्गीकरणस्याक्षराणां मालामिव शोभमानां तां वरणलज्जं निश्चलां स्थिरां तस्य जयकुमारस्योरसि वक्षसि लिलेख चिक्षेपेत्यर्थः । यथा काचिद् बालाऽऽरम्भे वर्णमालां कम्पमानकरेण समुल्लिखति तथैव ॥ १२३ ॥

सम्पुलकिताङ्गयष्टेरुद्ग्रीवाणीव रेजिरे तानि ।

रोमाणि बालभावाद्भ्रश्रियं द्रष्टुमुत्कानि ॥ १२४ ॥

सम्पुलकितेति । सम्पुलकिता रोमाञ्चिता अङ्गयष्टिर्गात्रलता यस्याः सा, तानि रोमाणि बालभावात् केशरूपत्वात् शैशवाद्वा, वरस्य श्रीः शोभा तां द्रष्टुमुत्कानि सोत्कण्ठानीव उद्ग्रीवाणि रेजिरे । यथा वरशोभामवलोकितुं बाला उद्ग्रीवा भवन्ति तथेति भावः ॥ १२४ ॥

वरमान्यस्पृशि हस्ते जयस्य सिप्रं चकार स हृदयभूः ।

सूत्रमिव भाविकन्यादानजलस्याऽऽविरेतदभूत् ॥ १२५ ॥

वरमालेति । स हृदयभूः कामो जयस्य वरमाल्यं स्पृशतीति वरमाल्यस्पृक् तस्मिन् हस्ते माल्यमार्दवानुभवार्थं व्यापारिते करे सिप्रं प्रस्वेदं चकार । तत्रेतत् प्रस्वेदजलं सात्त्विकभावोत्थं किल भाविनः कन्यादानजलस्य सूत्रं सूचकमिवाऽऽविरभूत् ॥ १२५ ॥

अर्थः अब नतवदना बाला मुलोचनाने अपना स्वीकार करनेकी अक्षर-मालाके समान वह निश्चल वरमाला कांपते हाथोंसे जयकुमारके गलेमें पहना दी ॥ १२३ ॥

अन्वयः : सम्पुलकिताङ्गयष्टेः तानि रोमाणि बालभावात् वरश्रियं द्रष्टुम् उत्कानि उद्ग्रीवाणि इव रेजिरे ।

अर्थः : तत्काल पुलकित-मर्वाङ्गा उस मुलोचनाके बालभाव धारण करने-वाले रोम-रोम वरकी शोभा देखनेके लिए ही मानो गर्दन ऊपर कर खड़े हो गये । अर्थात् मुलोचनाके शरीरभर रोमांच हो उठे ॥ १२४ ॥

अन्वयः : सः हृदयभूः वरमाल्यस्पृशि जयस्य हस्ते सिप्रं चकार । एतत् भाविकन्या-दानजलस्य सूत्रम् इव आविरभूत् ।

हृदये जयस्य विमले प्रतिष्ठिता चानुबिम्बिता माला ।
मग्नामग्नतयाऽभात् स्मरशरसन्ततिरिव विशाला ॥ १२६ ॥

हृदय इति । जयस्य विमले गुणनिर्मले हृदये वक्षःस्थले प्रतिष्ठिता स्थापिता पुन-
रनुबिम्बिता प्रतिफलिता सा वरमाला मग्नामग्नतया किञ्चिदन्तःप्रविष्टा किञ्चिदुच्छ्रूना
क्षेत्र्येवंख्या शोभमाना स्मरशराणां मवनप्रयुक्तबाणानां सन्ततिः समूह इव विशाला
विस्तीर्णाऽभात् । वरमालापरिधानेन स सकामः सप्तजनीति ध्वन्यते ॥ १२६ ॥

अभिनन्दिनि तदवसरे गगनं स्वगनन्दिगन्धनेऽनुसजत् ।
दुन्दुभिनिनाददम्भाज्जहास हासस्वरं त्वरजः ॥ १२७ ॥

अभिनन्दीति । अभिनन्दिनि आनन्दकारिणि तस्मिन्नवसरे गगनं नभोजपि स्वग-
मात्मगतं ध्वन्यन्तेः प्रसन्नताया गन्धनं प्रसङ्गस्तस्मिन्ननुसजत् संलग्नमभवत् । पुनः अरजो
रजोर्वाजतं निर्मलं भवद् दुन्दुभेः पटहस्य निनादस्तारगम्भीररवस्तस्य दम्भाद् व्याजात्
सत्वरं जहास, अहसवित्युत्प्रेक्ष्यते । कथं हासस्वरं, हासस्य स्वरो यस्मिन् यथा स्यात्तथा
जहासेत्यर्थः ॥ १२७ ॥

अर्थः उस वरमालाका जब जयकुमारको स्पर्श हुआ, तो कामदेवने उसके
हाथमें पसीना (स्वेदरूप सात्त्विकभाव) ला दिया । वह प्रस्वेद-जल निकट
भविष्यमें होनेवाले कन्यादानके जलका सूचक-सा था ॥ १२५ ॥

अन्वयः जयस्य विमले हृदये प्रतिष्ठिता अनुबिम्बिता च माला मग्नामग्नतया
विशाला स्मरशरसन्ततिः इव अभात् ।

अर्थः जयकुमारके निर्मल वक्षःस्थलपर प्रतिष्ठित और प्रतिबिम्बित वह
माला ऐसी प्रतीत हुई, मानो कुछ भीतर धँसे और कुछ बाहर उभरे कामदेवके
बाणोंकी विशाल परम्परा ही हो ॥ १२६ ॥

अन्वयः अभिनन्दिनि तदवसरे अरजः गगनं स्वगनन्दिगन्धने अनुसजत् दुन्दुभि-
निनाददम्भात् तु हासस्वरं सत्वरं जहास ।

अर्थः उस आनन्दके अवसरपर निर्मल आकाश भी अपना आनन्द प्रकट
करनेमें तत्पर हो दुन्दुभि-निनादके व्याजसे हँस पड़ा ॥ १२७ ॥

जय इह सुलोचनाया एतदुदन्तं दिगङ्गना नेतुम् ।

दुन्दुभिनादः सहसा समजायत समुदितो हेतुः ॥ १२८ ॥

जय इहेति । दुन्दुभिनादमेव प्रकारान्तरेण वर्णयति—अस्मिल्लोके जयः सुलोचनाया आसीत्, सुलोचनाया विजयोऽभूत् । यद्वा, जयकुमारः प्राणनाथोऽभूदित्येव उच्यते वृत्तान्तस्तं विश एवाङ्गना विगङ्गनास्ताः प्रति नेतुं प्रापयितुं सहसाऽनायासेन समुदितो हेतुः समजायत दुन्दुभिनादः । लोके यथा विवाहादौ मङ्गलगीतार्थं ललनाः सूच्यन्ते तद्वदेव सर्वतो दुन्दुभिनादोऽभूत् ॥ १२८ ॥

मुखश्रियः संजग्मुर्निखिलानामवनिपालबालानाम् ।

अनुकर्तुमिव च पद्मां जयमुखपद्मं प्रति निदानात् ॥ १२९ ॥

मुखश्रिय इति । निखिलानामवनिपालबालानां तत्रागतानां राजकुमारानामर्ककीर्ति-प्रभृतीनां मुखश्रियः आननकान्तयो निदानाश्रियमेव जयस्य मुखपद्मं प्रति संजग्मुरगमन् । पद्मां लक्ष्मीरूपां सुलोचनामनुकर्तुमिव तदनुकरणशीला भवत्यस्ताः मुखश्रियोऽपि प्रफुल्ल-पद्मसुखं जयकुमाराननकमलमेवा आश्रयन् । यतः पद्ममेव लक्ष्मीनिवासस्थानम् । एवञ्च अन्येषां भूपकुमारानां मुखानि निष्प्रभाणि जातानि, इत्याशयः ॥ १२९ ॥

अन्वयः : इह जयः सुलोचनायाः (समभवत्), एतद् उदन्तं दिगङ्गनाः नेतुं सहसा समुदितः हेतुः दुन्दुभिनादः समजायत ।

अर्थः : यहाँ सुलोचनाकी जय हो गयी, यह वृत्तान्त दसों दिशाएँ की अंग-नाओंके पास पहुँचाने (सारे विश्वमें फैलाने) के लिए यह दुन्दुभिनाद समुचित हेतु बन गया, अर्थात् विश्वभर डुगगो पीट गयी ॥ १२८ ॥

अन्वयः : च निखिलानां अवनिपालबालानां मुखश्रियः पद्माम् अनुकर्तुम् इव निदानात् जयमुखपद्मं प्रति संजग्मुः ।

अर्थः : और उसी समय जितने भी राजकुमारोंके मुखोंकी शोभाएँ थीं, मानो लक्ष्मीस्वरूपा उस सुलोचनाका अनुसरण करती हुई जयकुमारके मुँहपर आ गयीं । अर्थात् दूसरे सभीके मुख फीके पड़ गये और जयकुमारका मुख अधिक प्रसन्न हो उठा ॥ १२९ ॥

प्रान्तपातिमधुलिण्मधुदानां स्वःश्रियः खलु मुदश्रुनिभानाम् ।
वीक्ष्य मेलमनयोरिह शातमभ्रतस्ततिरहो निपपात ॥ १३० ॥

प्रान्तेति । अनयोः जयकुमार-सुलोचनयोः मेलं परस्परप्रेमभावं शातं प्रशस्तरूपं वीक्ष्य सम्मान्येह भूमौ प्रान्ते पतन्तीति प्रान्तपातिनस्ते मधुलिहो भ्रमरा येषां तानि मधुबानि कुसुमानि तेषां ततिर्यारा अभ्रत आकाशतो निपपात । कीदृशानां तेषाम् ? स्वःश्रियः स्वर्ग-लक्ष्म्या मुवश्रवः प्रसादोत्पन्नयनजलदिन्दवस्ताभिभानाम् । मुवश्रवोऽपि सकञ्जला भवन्ति ॥ १३० ॥

अभ्याप सुस्नेहदशविशिष्टं सुलोचना सोमकुलप्रदीपम् ।

मुखेषु सत्तां सुतरां समाप सदञ्जनं चापरपाथिवानाम् ॥ १३१ ॥

अभ्यापेति । सुलोचना नाम बाला सुस्नेहदशा प्रशस्तप्रेमावस्था । यद्वा, शोभनः स्नेहस्तैलं यत्र सा सुस्नेहा चासौ दशा वदितका तथा विशिष्टं सोमकुलस्य प्रदीपं दीपक-रूपं जयकुमारमभ्याप प्राप, तदेव अपरपाथिवानामितरराजानां मुखेषु सदञ्जनं गाढ-मालिन्यं सुतरामतिशयेन सत्तां स्थितिं समाप प्रापत् । यथा स्नेहवदितकया निःसृतेन कञ्जलेन शरावादयो मलिना भवन्ति, तथैव अपरनृपाणां मुखानि मलिनाभ्यभवन्तित्याशयः ॥ १३१ ॥

अन्वयः : अहो ! इह अनयोः शातं मेलं वीक्ष्य स्वःश्रियः मुदश्रुनिभानां प्रान्तपाति-मधुलिण्मधुदानां ततिः अभ्रतः निपपात खलु ।

अर्थः : आश्चर्यं है कि सुलोचना और जयकुमारका परस्पर होनेवाला अत्युत्तम मेल देखकर वहाँ आकाशसे ऐसे फूलोंकी वर्षा हुई, जिनके प्रान्त भागोंमें भीरे मँडरा रहे थे । ये बरसनेवाले फूल ऐसे प्रतीत हो रहे थे, मानो स्वर्गश्रीकी प्रसन्नताके आँसू (हर्षाश्रु) ही बरस रहे हों ॥ १३० ॥

अन्वयः : सुलोचना सुस्नेहदशविशिष्टं सोमकुलप्रदीपम् अभ्याप, तदा अपर-पाथिवानां मुखेषु सदञ्जनं च सुतरां सत्तां समाप ।

अर्थः : जब कि सुलोचनाने उत्तम स्नेहकी दशासे विशिष्ट, सोमकुलके दीपक जयकुमारको प्राप्त कर लिया, तो उसी समय दूसरे राजाओंके मुखों-पर सहजमें ही गाढ़ अंजनने अपनी सत्ता जमा ली, अर्थात् उनके मुँह काले पड़ गये ।

नृवातोऽभिनवां मुदं समचरत् धारां तु बन्ध्यावलिः,
 पञ्चाश्चर्यपरम्परा समभवत् स्वर्लोकतः सद्गुचः ।
 पद्मावासिसमात्सद्गुच मणिभिः सम्पत्तिमधिष्ययं,
 यच्छन् सन्नृप आप वस्त्रपगृहं रिष्टोरुचर्चो जयः ॥ १३२ ॥

नृवात इति । तस्मिन् समये नृवातः समस्तजनसमूहोऽभिनवां मुदं नवां प्रीतिं सम-
 चरत् लक्ष्मणान् । बन्धुजनानां स्तुतिपाठकानामावलिः पङ्क्तिधारां प्रवाहुरूपं विरुवावलिं
 समचरत् उच्चरितवती । जयकुमारस्य सती वक् कान्तियस्य तत्सद्गुक् तस्मात् सद्गुचः
 स्वर्लोकतः स्वर्गात् पञ्चाश्चर्याणां पुण्यवृष्टिधावीनां परम्परा समभवद् भवति स्म । रिष्टेन
 भाग्येन उर्वो महती चर्चा पूजा यस्य स रिष्टोरुचर्चः, पद्माया अकम्पनसुताया अवासि-
 रपलम्बिस्तया समाप्ता मुत् प्रसन्नता येन स जयनाम्नाऽसौ नृपोऽधिषु याचकेषु मणिभिः
 कृत्वा सम्पत्तिं यच्छन् रत्नादिनाभावस्तूनां वानं कुर्वन् सन् वस्त्रपगृहं पटविरचितं स्व-
 निवेशस्थानं प्रविवेश । एतद्वृत्तं षडरचक्रात्मकं लिखित्वा प्रत्यराप्राकारैः नृपपरिचय इति
 सर्गसूची भवति ॥ १३२ ॥

विशेष : यहाँ जयकुमारको सोमकुलका दीपक बतलाया है, दीपकमें तेल
 और बत्ती हुआ करती है । यहाँ भी 'स्नेह' तेलका नाम है और 'दशा' बत्तीका
 नाम है । उससे शरावमें काजल लगता ही है ॥ १३१ ॥

अन्वय : (तदा) नृवातः अभिनवां मुदं समचरत् । बन्ध्यावलिः तु धारां समचरत् ।
 सद्गुचः स्वर्लोकतः पञ्चाश्चर्यपरम्परा समभवत् । च अयं रिष्टोरुचर्चः पद्मावासिसमात्सद्गुच
 जयः नृपः अधिषु मणिभिः संपत्तिं यच्छन् सन् वस्त्रपगृहम् आप ।

अर्थ : उस समय सभी लोगोंमें अत्यन्त प्रसन्नता व्याप्त हो गयी ।
 बंदीजनोंने बिरद बखानने शुरू कर दिये । उत्तम कालिवाले स्वर्गलोक-
 से पञ्चाश्चर्योंकी वृष्टि हुई । यह भाग्यशाली जयकुमार भी सुलोचनाकी
 प्राप्तिसे प्रसन्न हो अर्थजनोंको रत्नादि संपत्ति देता हुआ अपने तम्बूमें
 चला गया ।

विशेष : इसे छह आरोंवाले चक्रमें लिखनेपर उनके आगेवाले अक्षरोंसे
 'नृप-परिचय' ऐसा सर्गका नाम-निर्देश निकल आता है ॥ १३२ ॥

श्रीमान् श्रेष्ठिषतुर्भुजः स सुप्रवे भूरामलोपाह्वयं,
 वाणीभूषणवर्णिनं धृतवरी देवी च यं बोधयम् ।
 अव्येऽस्मिन्नरराजराजिमरसौ शस्ते प्रणोतेऽमुना,
 सर्गः श्रीजयभूमिपालचरितेऽगात् षष्ठ एषोऽधुना ॥ ६ ॥

॥ इति जयोदय-महाकाव्ये स्वयंवरवर्णनं नाम षष्ठः सर्गः ॥

सप्तमः सर्गः

अथ दुर्मर्षणः स्वस्य नाम कामं समर्थयन् ।

दौरात्म्यमात्मसात् कुर्वन्नाह द्रोहकरं वचः ॥ १ ॥

अथेति । अथ सुलोचनास्वयंबरानन्तरं दुर्मर्षणो नाम कश्चित्सुखः स्वस्य नाम काममत्यन्तं समर्थं सार्थकं कुर्वन्, दुरात्मनो भावो दौरात्म्यं दुष्टात्मत्वमात्माधीनमिति आत्मसात्कुर्वन् स्वीकुर्वन्मित्यर्थः, द्रोहकरं वच आह ॥ १ ॥

पद्मया जयकण्ठेऽसौ मालाऽमलगुणालया ।

मुधा बुधा भ्रमन्त्यत्र प्रत्यक्षेऽपि क्रियापदे ॥ २ ॥

पद्येति । पद्मा लक्ष्मी तया श्रीरूपया सुलोचनाया जयस्य जयकुमारस्य कण्ठेऽसौ अमलगुणानामालया, सौन्दर्य-सुगन्धित्वाविगुणाध्वया प्रत्यक्षेऽपि न्यधायीति क्रियापदे बुधा विद्वांसो मुधा व्यर्थमेव भ्रमन्ति । अर्थ भावः—तया जयगले माला प्रक्षिप्ता इति तु सर्वलोकप्रत्यक्षम् । किन्तु सा माला तया स्वेच्छया तस्य गले न क्षिप्ता, अपि तु कस्यचित् प्रेरणया क्षिप्तेति भ्रमहेतुः । अथ चात्र सहसा क्रियापदानुसन्धानं न जायते, इति द्वितीयभ्रमहेतुः । एषा क्रियामुक्तिः कवेः रचनापाटवमभिव्यनक्ति ॥ २ ॥

अन्वयः : अथ दुर्मर्षणः स्वस्य नाम कामं समर्थयन् दौरात्म्यम् आत्मसात् कुर्वन् द्रोहकरं वचः आह ।

अर्थः : अब दुर्मर्षण नामका कोई व्यक्ति अपना नाम सार्थक कर, दुष्टता अपनाता हुआ निम्नलिखित द्रोहकारक वचन बोला ॥ १ ॥

अन्वयः : पद्मया अमलगुणालया असौ माला (न्यधायि) प्रत्यक्षे अपि अत्र क्रियापदे मुधाः बुधा भ्रमन्ति ।

अर्थः : सुलोचनाने माला डालनेके योग्य जयकुमारके कण्ठमें निर्मल गुणों-वाली माला डाली, जिसपर विद्वान् लोग व्यर्थ ही भ्रममें पड़ गये हैं । क्रियापद प्रत्यक्ष होनेपर भी सरलतासे समझमें नहीं आता, यह इस श्लोकमें चमत्कार ज्ञातव्य है ॥ २ ॥

इदंकरमिदं वेधि नैव किन्तु स्वयंवरम् ।
मालां किलाक्षिपद् बाला परानुज्ञानतत्परा ॥ ३ ॥

इदमिति । अहं दुर्मर्षण इदमिदंकरम् इवं कुविति परानुज्ञानमात्रमिदं जानामि, स्वयंवरं न जानामि । तदेव समर्थयति—किलियं बाला, परानुज्ञाने तत्परा सती जय-कण्ठे मालामक्षिपत्, न तु स्वेच्छयेति ॥ ३ ॥

अहो मायाविनां मा या मायातु सुखतः स्फुटम् ।
निजाहङ्कारतो व्याजोऽकम्पनेनायमूर्जितः ॥ ४ ॥

अहो इति । अयं व्याजश्छप्रभावः अकम्पनेन काशीश्वरेण निजाहङ्कारतः स्वगर्भ-कारणाद् ऊजितोऽनुप्राणितः । अहो विस्मये, मायाविनां धूर्तानां माया छलः सुखतः स्फुटं मा यातु, सरलतया न ज्ञायत इत्यर्थः ॥ ४ ॥

अङ्गजामीरयन्नेतन्नाम्ना प्रागेव धूर्तराट् ।
अद्यावमानं कृतवान् युगान्तस्थायिनं तु नः ॥ ५ ॥

अङ्गजामिति । धूर्तानां राजा धूर्तराट् छलछप्रकारप्रधानः प्रागेव पूर्वमेव;

अन्वयः (अहम्) इदम् इदंकरं वेधि, किन्तु स्वयंवरं न एव । (यतः) बाला परानुज्ञानतत्परा मालाम् अक्षिपत् किल ।

अर्थः (वह बोला :) मैं तो इसे 'इदंकर' अर्थात् 'ऐसा-ऐसा करो' यही समझता हूँ, किन्तु इसे स्वयंवर समझता ही नहीं। क्योंकि कन्याने दूसरेके कहनेमें आकर इसके गलेमें माला पहना दी है ॥ ३ ॥

अन्वयः अकम्पनेन निजाहङ्कारतः अयं व्याजः ऊजितः । अहो मायाविनां माया मुवतः स्फुटं मा यातु ।

अर्थः अकम्पनेने अपने अहंकारमें आकर यह छल किया है । बड़े आश्चर्य-को बात है कि मायावियोंकी माया सरलतासे साधारण लोगोंकी समझमें नहीं आती ॥ ४ ॥

अन्वयः धूर्तराट् प्राग् एव एतन्नाम्ना अङ्गजाम् ईरयन् । अद्य तु नः युगान्त-स्थायिनम् अद्यमानं कृतवान् ।

एतन्नाम्ना जयाभिधानेन अङ्गजामोरयन् प्रेरयन्, अद्य नोऽस्माकं युगान्तस्थापिनमनन्त-
कालभ्यापिनम् अवमानं तिरस्कारं कृतवान् ॥ ५ ॥

कुतोऽन्यथाऽमुकस्यैवासाधारणतया गुणाः ।

भूरिभूपालवर्गेऽपि वर्णिता हि विदाननात् ॥ ६ ॥

कुत इति । अन्यथा भूरिभूपालवर्गे विपुलनृपसमूहे विद्यमाने सत्यपि विदाननात्
सरस्वतीमुखाद् अमुकस्यैव जयकुमारस्यैव गुणाः शौर्यादयोऽसाधारणतया कुतः
वर्णिताः ॥ ६ ॥

इत्येवं घोषयन्नुच्चैराह्वयन्नात्मदुर्विधिम् ।

वचः फल्गु जजल्पेति प्राप्य चक्रितुजोऽग्रतः ॥ ७ ॥

इत्येवमिति । इत्येवंप्रकारेण उच्चैस्तारस्वरेण घोषयन् आत्मदुर्विधिं स्वबुर्भाग्य-
माह्वयन्, चक्रितुजोऽग्रतः प्राप्य, इत्युक्तरूपेण फल्गु तुच्छं वचो जजल्प ॥ ७ ॥

चक्रवर्तिसुतत्वेन मणिकाद्यभिमानतः ।

त्वयाऽद्य व्यवहर्तव्या कीर्तिरेव परं विभो ॥ ८ ॥

अर्थः धूर्तराज अकम्पनेने पहलेमे ही अपनी बेटी मुलोचनाको जयकुमारके
नामसे (वरमाला डालनेके लिए) प्रेरित कर रखा था । आज तो इसने स्वयं-
वरके ढोंगसे हम लोगोंका युगान्तर-स्थायी अपमान ही किया है ॥ ५ ॥

अन्वयः हि अन्यथा भूरिभूपालवर्गे अपि विदाननात् अमुकस्य एव असाधारणतया
गुणाः कुतः वर्णिताः ।

अर्थः निश्चय ही यदि ऐसा न होता तो बड़े-बड़े राजा लोगोंके यहाँ
रहते हुए भी विद्यादेवीके मुखसे जयकुमारकी इतनी लम्बी-चौड़ी प्रशंसा क्यों
करायी जाती ? ॥ ६ ॥

अन्वयः इति एवं उच्चैः घोषयन् आत्मदुर्विधिम् आह्वयन् चक्रितुजः अग्रतः प्राप्य
इति फल्गु वचः जजल्प ।

अर्थः इस प्रकार जोरसे चिल्लाते हुए दुर्मर्षणने अपना नाम सार्थक करते
करते हुए चक्रवर्तीके पुत्रके सामने जाकर वक्ष्यमाण क्रमसे उल्टा-सीधा कहना
शुरू कर दिया ॥ ७ ॥

अन्वयः विभो ! त्वया चक्रवर्तिसुतत्वेन मणिकाद्यभिमानतः परम् अद्य कीर्तिः
एव व्यवहर्तव्या ।

चक्रवर्तीति । हे प्रभो, त्वया चक्रवर्तिसुतत्वेन श्रीभरतसजाहात्मकत्वेन, मणिकाराद्यभिमानतः, रत्नपरीक्षकत्वादिगर्वतः, भो मम सद्यपि नवनिधयश्चतुर्दशरत्नानि सन्तीति कृत्वा अभिमानतस्त्वया परं केवलमद्य कीर्तिरेव व्यवहर्तव्येति । यद्वा, चक्रवर्तिनः कुम्भकारस्य आरमजत्वेन त्वया मणिकाद्यभिमानेन मणिकादिपात्रनिष्पादनार्थं कीर्तिम् सित्वा व्यवहर्तव्येति परिहासः ॥ ८ ॥

वृद्धिस्थाने गुणादेशात् सहस्रांशुककीर्तनम् ।

सम्यगुत्कलितं राजन्नत्र कान्ततया त्वया ॥ ९ ॥

वृद्धीति । हे राजन्, त्वया भवता राजग्निह निजनाम्नि वृद्धिस्थाने रास्थाने, गुणादेशाद् रकारविधानाद्, कान्ततया अन्ते ककारसंयोजनाद्, सहस्रांशुककीर्तनम्, असंख्यवस्त्रप्रभालनरूपं रजकत्वं सम्यगुत्कलितं प्रकटीकृतमित्यर्थः । यद्वा, यद्यपि भवान् सुन्दरः सूर्यवत् तेजस्वी; तथाप्यद्य स्वमहिमापेक्षया अवमानमुपगतः ॥ ९ ॥

त्वामर्ककीर्तिमृन्मृज्य सोमात्मजमुपाश्रिता ।

पद्माभिधा विधाऽसौ तु मुधाऽहो प्रकृतेर्बुध ॥ १० ॥

अर्थः हे विभो ! आप चक्रवर्तिके पुत्र हैं और 'हमारे यहाँ नौ निधियाँ और चौदह रत्न हैं' इस प्रकार अभिमान रखते हैं आपकी कीर्ति भी ऐसी ही है । किन्तु इस कीर्तिमात्रको आप भले ही लादे रहें, इसमें क्या सार रखा है ? एक अर्थ तो यह हुआ ।

दूसरा अर्थः आप चक्रवर्ती अर्थात् कुम्भकारके पुत्र हैं, इसलिए मणिका अर्थात् मटकी आदि बनानेके लिए कीर्ति यानी मिट्टीसे काम लिया करें । अर्थात् कुम्हारकी तरह बैठे-बैठे बरतन बनाया करें, यह परिहास है ॥ ८ ॥

अन्वयः राजन् ! अत्र त्वया कान्ततया वृद्धिस्थाने गुणादेशात् सहस्रांशुककीर्तनं सम्यक् उत्कलितम् ।

अर्थः राजन् ! आपने तो यहाँ अपने राज-नामके अन्तमें 'क' लगाकर और 'रा' के स्थानमें 'र' गुण लाकर हजारों कपड़ोंको धोनेवाला रजकपन ही स्पष्ट कर बताया ।

दूसरा अर्थः यद्यपि आप सुन्दर और सूर्यके समान तेजस्वी हैं । किन्तु आज तो अपनी महिमाके स्थानपर आपने अपमान ही पाया है ॥ ९ ॥

अन्वयः बुध ! पद्माभिधा त्वाम् अर्ककीर्तिम् उत्सृज्य सोमात्मजम् उपाश्रिता, असौ विधा तु अहो ! प्रकृतेः अपि मुधा ।

स्वामिति । हे बुध, विद्वन्, पद्माभिषा सुलोचना स्वामर्ककोलिमुत्सृज्य विहाय सोमात्मजं जयकुमारमुपाभिता, असौ विधा त्वहो प्रकृतेरपि मुधा विरुद्धाऽस्ति ॥ १० ॥

सौन्दर्यसारसंसृष्टिं भूभूषां कन्यकामिमाम् ।

कः किलार्हति भूभागे त्वयि भूतिलके सति ॥ ११ ॥

सौन्दर्येति । भूभागे पृथिव्यां त्वयि भूवस्तिलकं तस्मिन् पृथिवीभूषणे सति सौन्दर्यस्य सारो निष्कर्षस्तस्य संसृष्टिस्तां सुषुमतस्वरचनामिमां कन्यां त्वतोऽग्न्यः कः किलार्हति न कोऽपीत्यर्थः ॥ ११ ॥

ईदृशा भूरिशो भृत्यास्तव भो भरताङ्गभूः ।

यस्मै दत्त्वा यमाशंसी कन्यारत्नमकम्पनः ॥ १२ ॥

ईदृशा इति । भो भरताङ्गभूः हे भरतात्मज, अकम्पनो यस्मै कन्यारत्नं दत्त्वा यममाशंसतीति यमाशंसी मर्तुकामोऽस्तीति शेषः । ईदृशा एकम्भूतास्तव भूरिशो बहवो भृत्याः सन्ति ॥ १२ ॥

अर्थः आश्चर्यं तो यह है कि यह सुलोचना पद्मा होकर भी आप अर्ककोटि-को छोड़ सोमात्मज जयकुमारको प्राप्त हो गयी, यह तो स्वाभाविकतासे भी विरुद्ध बात हो गयी । कमल स्वभावतः सूर्यका ही अनुगमन किया करता है, यह भाव है ॥ १० ॥

अन्वयः भूभागे त्वयि भूतिलके सति इमां सौन्दर्यसारसंसृष्टिं भूभूषां कन्यकां कः किल अर्हति ।

अर्थः पृथ्वी-मण्डलपर जब आप पृथ्वीभूषण विद्यमान हैं, तो फिर सौन्दर्य-की सारमयी मूर्ति और पृथ्वीकी मंडनस्वरूपा इस कन्याको दूसरा कौन ग्रहण कर सकता है ? कोई नहीं, यह भाव है ॥ ११ ॥

अन्वयः भो भरताङ्गभूः अकम्पनः यस्मै कन्यारत्नं दत्त्वा यमाशंसी, ईदृशाः तव भूरिषाः भृत्याः सन्ति ।

अर्थः हे भरत-चक्रवर्तीके पुत्र ! सुनिये । अकम्पनने जिसे यह कन्या रूपी रत्न देकर अपने लिए मृत्युको निर्मन्त्रित किया है, सो देखिये, ऐसे तो आपके हजारों नौकर हैं ॥ १२ ॥

कन्याऽसौ विदुषी धन्या गुणेषुविचक्षणा ।

कुलेन्दोऽच्छन्दमिच्छन्द उपेक्षां किन्तु नार्हति ॥ १३ ॥

कन्येति । हे कुलेन्दो, भरतान्वयचन्द्र, असौ कन्या विदुषी प्रज्ञा, गुणेषु विचक्षणा बुद्धिमती धन्या, चास्तीति शेषः । किन्तु छन्दसि गुरुजनाभिप्राये छन्दः स्वीकृतिरुपेक्षां नार्हति । अतोऽत्रास्या अपराधो नास्तीति भावः ॥ १३ ॥

प्रत्येतुं नैनमेकोऽपि बभूव कपटं पटुः ।

अहो धूर्तस्य धूर्तत्वं धूर्तवज्जगदञ्चति ॥ १४ ॥

प्रत्येतुमिति । एनं कपटमेकोऽपि जनः प्रत्येतुं न बभूव, ज्ञातुं समर्थो नाभूत् । अहो धूर्तस्य बज्जकत्वं धूर्तवद् धतूरवत् जगदञ्चति संसारे व्याप्नोतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

अन्यथाऽनुपपत्त्याऽहं

गतवांस्त्वदनुज्ञया ।

स्वातन्त्र्येण हि को रत्नं त्यक्त्वा काचं समेष्यति ॥ १५ ॥

अन्यथेति । अहं त्वदनुज्ञया भवदाज्ञया अन्यथानुपपत्त्या अर्थापत्त्या गतवान् विज्ञातवान् । हि यस्मात् स्वातन्त्र्येण रत्नं त्यक्त्वा काचं कः समेष्यति ग्रहीष्यति, न कोऽपीत्यर्थः ॥ १५ ॥

अन्वयः : कुलेन्दो ! असौ कन्या विदुषी धन्या गुणेषुविचक्षणा । किन्तु छन्दसि छन्दः उपेक्षा नार्हति ।

अर्थः : हे कुलचन्द्र ! यह कन्या तो स्वयं विदुषी है, गुणोंको पहचाननेवाली और सौभाग्यशालिनी है । किन्तु क्या करे, बड़ोंका कहना कैसे टाले ? ॥ १३ ॥

अन्वयः : एनं कपटं प्रत्येतुम् एकः अपि पटुः न बभूव । अहो धूर्तस्य धूर्तत्वं धूर्तवत् जगत् अञ्चति ।

अर्थः : कोई एक आदमी भी हम राजा अकंपनके कपटको नही जान सका । क्योंकि धूर्तकी धूर्तता धतूरेके समान दुनियापर अपना प्रभाव जमाती है ॥ १४ ॥

अन्वयः : त्वदनुज्ञया अहम् अन्यथानुपपत्त्या गतवान् । हि स्वातन्त्र्येण रत्नं त्यक्त्वा काचं कः समेष्यति ।

अर्थः : आपकी दयामें मैंने यह बात अर्थापत्ति-प्रमाण द्वारा ताड़

कम्पनोऽयं जगधीनो भजते दण्डनीयताम् ।

अधुनाऽऽशु ततो भूमौ हे कुमार यमातिथिः ॥ १६ ॥

कम्पन इति । ततस्तस्मात् हे कुमार, अधुना भूमौ जराधीनो नार्धक्यापन्नोऽत एव कम्पनो न स्वकम्पनो यमातिथिर्भरणासन्न आशु दण्डनीयतां भजते ॥ १६ ॥

कन्यां समाकलयोग्रामेनां भरतनन्दनः ।

रक्तनेत्रो जवादेव बभूव क्षीबतां गतः ॥ १७ ॥

कल्यामिति । भरतनन्दनोऽर्ककोतिरेनां दुर्मर्षणकटुवाणीरूपाम् उग्रामतिशयतीक्ष्णां कस्यां यदिरां समाकलय्य पीत्वा क्षीबतामुन्मत्तां गतः प्राप्तः जवादेव शीघ्रमेव रक्तनेत्रो बभूव, क्रोधेन मत्तोऽभूदित्यर्थः ॥ १७ ॥

दहनस्य प्रयोगेण तस्येत्थं दारुणेऽङ्गितः ।

दग्धश्चक्रिसुतो व्यक्ता अङ्गारा हि ततो गिरः ॥ १८ ॥

ली । कारण, कौन ऐसा होगा, जो स्वतन्त्रतापूर्वक रत्न छोड़ काँच ग्रहण करेगा ? ॥ १५ ॥

अन्वयः ततः हे कुमार ! अधुना भूमौ जराधीनः अयं कम्पनः यमातिथिः आशु दण्डनीयतां भजते ।

अर्थः इसलिए हे राजन् ! इस समय यह 'अकम्पन' नहीं, 'कम्पन' है; क्योंकि वृद्धावस्थासे युक्त है । अतएव यमका अतिथि है और दण्डनीयताको प्राप्त हो रहा है, अर्थात् लाठी द्वारा चलाने योग्य है अथवा दण्ड देनेके योग्य है ॥ १६ ॥

अन्वयः भरतनन्दनः एनाम् उग्रां कल्या समाकलय्य क्षीबता गतः अतः एव रक्तनेत्रः बभूव ।

अर्थः इस प्रकार दुर्मर्षणकी उग्र वाणीरूप तेज मदिरा पीकर भरत-सम्राट्का वह पुत्र शीघ्र ही मदमत्त होता हुआ लाल-लाल नेत्रोंवाला बन गया ॥ १७ ॥

अन्वयः इत्थं तस्य दहनस्य प्रयोगेण दारुणेऽङ्गितः चक्रिसुतः दग्धः । ततः अङ्गाराः गिरः व्यक्ताः हि ।

बहनेति । इत्थं तस्य दुर्मर्षणोक्तवाच्यस्य बहनस्य प्रयोगेण दाहणानीङ्गतानि यस्य स भयङ्करचेष्टः स चक्रितुतः काष्ठवद्ग्रथः प्रज्वलितः । ततस्तन्मुखान् अङ्गारा वङ्गि-
स्कुलिङ्गा इव गिरो वाण्यो व्यक्ताः प्रकटीभूताः ॥ १८ ॥

प्रत्यङ्मुखे सखे स्यन्दे रोषो मे प्रागिहोदितः ।

हन्तुं किन्तु स कं मन्तुं युक्तः स्यादिति संबृतः ॥ १९ ॥

प्रत्यङ्गिति । हे सखे, इह स्वयं वरे स्यन्दे सुलोचनारथे प्रत्यङ्मुखेऽस्मद्विपरीते
सति प्राक् पूर्वमेव मे रोषः क्रोध उदितः समुत्पन्न आसीत् । किन्तु स कं मन्तुमपराध-
मपराधिनमित्यर्थः, हन्तुं युक्तः स्यादित्यालोच्य मया संबृतोऽवरुद्धः ॥ १९ ॥

अहो प्रत्येत्ययं मूढ आत्मनोऽकम्पनाभिधाम् ।

नावैति किन्तु मे कोपं भूभृतां कम्पकारणम् ॥ २० ॥

अहो इति । अहोऽयं मूढोऽकम्पन आत्मनोऽकम्पनाभिधां प्रत्येति विश्वसिति, किन्तु
भूभृतां पर्वतानां राज्ञां वा कम्पकारणं वेपथुनिमित्तं मे कोपं नावैति नो जानाति ॥ २० ॥

अर्थः : इस प्रकार दुर्मर्षणके वाग्-रूप अग्निके प्रयोगसे, जो कि दाहणेङ्गित
अर्थात् दुष्ट चेष्टावाला होनेसे काष्ठमय था, वह चक्रीका पुत्र धधक उठा । अतः
उसके मुखमे अङ्गारके समान निम्नलिखित शब्द निकल पड़े ॥ १८ ॥

अन्वयः : सखे ! इह प्रत्यङ्मुखे स्यन्दे प्राग् एव मे रोषः उदितः (अभूत्) ।
किन्तु सः कं मन्तुं हन्तुं युक्तः स्यात् इति (मया) संबृतः ।

अर्थः : हे सखे ! मुझे क्रोध तो उसी समय आ गया था, जब कि सुलोचनाका
रथ मुझे छोड़ आगे बढ़ा । लेकिन उस समय मैंने उसे दबा लिया; क्योंकि मैंने
सोचा कि न जाने इस रोषका शिकार कौन बन जाय ? ॥ १९ ॥

अन्वयः : अहो अयं मूढः आत्मनः अकम्पनाभिधां प्रत्येति । किन्तु भूभृतां कम्प-
कारणं मे कोपं न आवैति ।

अर्थः : आश्चर्य है कि यह मूढ अपने नाम अकम्पनके अर्थपर विश्वास
करता है । किन्तु मेरा क्रोध पर्वत-से अचल राजाओंको भी कंपा देनेवाला होता
है, इसे नहीं जानता ॥ २० ॥

गाढमुष्टिरयं खड्गः कवलोपसंहारकः ।
सम्प्रत्यर्थी च भूभागे हीयात् सत्त्वमितः कुतः ॥ २१ ॥

गाढेति । अयं मे खड्गः करबालो गाढमुष्टिः स्थिराधारः, कवलोपसंहारकः शमनशक्ति-
नाशकोऽस्ति । पुनरत्र भूभागे पृथिव्यां सम्प्रत्यर्थी मम शत्रुः कुतः सत्त्वमस्ति त्वमियात्
प्राप्नुयात्, न कुतोऽप्योत्पत्त्यर्थः । यद्वा मेऽयं खड्गः गाढमुष्टिः कृपणः, प्राप्तभक्षकोऽस्ति, अतोऽत्र
भूभागे कश्चिच्चर्थां सम्प्रति कुतः सत्त्वमाप्नुयादिति ॥ २१ ॥

राज्ञामाज्ञावशोऽवश्यं वश्योऽयं भो पुनः स्वयम् ।
नाशं काशीप्रभोः कृत्वा कन्या धन्यामिहानयेत् ॥ २२ ॥

राज्ञामिति । भो, अयं मे खड्गो राज्ञां नृपाणामाज्ञावशोऽवश्यं मम वशे स्थापको-
ऽस्ति, पुनर्मम वश्यो वशीभूतश्च । अतोऽयं स्वयमेव काशीप्रभोः काशिराजस्य नाशं
वधं कृत्वा धन्यां प्रशस्त्यां कन्यामिह आनयेत् ॥ २२ ॥

अन्वयः अयं मे खड्गः गाढमुष्टिः च कवलोपसंहारकः । भूभागे सम्प्रत्यर्थी इतः
कुतः सत्त्वम् इयात् ।

अर्थः यह मेरा खड्ग सुदृढ मुष्टिवाला है और यमराजके बलकी भी
परवाह नहीं करता । अतः इस भूभागमें कोई भी शत्रु जीवित ही रह कैसे
सकता है ?

दूसरा अर्थ : यह बड़ा कंजूस है, अपने खानेमें भी कमी करता है । ऐसी
स्थितिमें क्या कोई भी याचक कुछ भी यहाँसे ले जा सकता है ? ॥ २१ ॥

अन्वयः भो ! अयं राज्ञाम् आज्ञावशः पुनः अवश्यं वश्यः । (अतः) स्वयं
काशीप्रभोः नाशं कृत्वा इह धन्यां कन्याम् आनयेत् ।

अर्थ : यह मेरा खड्ग राजाओंको मेरी आज्ञामें रखनेवाला और मेरे वशमें
है । इसलिए यह काशीपति अकम्पनका नाशकर उस भाग्यशालिनी कन्याको
मेरे पास यहाँ ला देगा ॥ २२ ॥

धारापातस्तु दूरेऽस्तु यन्मे सत्कन्धरात्मनः ।
तदेतद्वाजहंसानां गर्जनं हि विसर्जनम् ॥ २३ ॥

धारापातस्त्विति । यन्मे सत्कन्धरात्मनः शोभनप्रोबस्य, पक्षे शोभनजलधरस्य च, धारापातः करबालधारापतनं, पक्षे सलिलासारवृष्टिस्तु दूरेऽस्तु, मे गर्जनं सिंहनादः, पक्षे मेघस्तनितञ्च, तदेतद् राजहंसानां नृपमरालानां पलायनकरं, पक्षे कलहंसानां मानसगमन-विधायकमस्तीति भावः ॥ २३ ॥

निःसार इह मंगारे सहसा मे सप्तार्चिषः ।
नाथसोमाभिधे गोत्रे भवेतां भस्मसात्कृते ॥ २४ ॥

निःसार इति । इह निःसारे साररहिते संसारे जगति मे सप्तार्चिषः क्रोधाग्नेः प्रभावेणेति शेषः । नाथ-सोमौ अभिधा ययोस्ते नाथसोमाख्ये गोत्रे कुले भस्मसाद् भवेताम् ॥ २४ ॥

तस्य मे पुरतस्तावत् स्थिते पत्वेन वा जने ।
के खड्गं रेफसं लब्ध्वा तर्पा भवतु जीवने ॥ २५ ॥

अन्वयः : यत् मे सत्कन्धरात्मनः धारापातः, सः तु दूरे अस्तु । तद् एतत् मे गर्जनं राजहंसानां विसर्जनं हि ।

अर्थः : मैं अच्छे कंधोंवाला होनेसे शोभन जलके धारक मेघके समान हूँ । अतः मेरे खड्गकी पतनरूपा जलधाराकी बात तो दूर है । किन्तु मेरा तो गर्जन सुनकर निश्चय ही राजहंस भाग जाते हैं । यहाँ इलेपालंकार है ॥ २३ ॥

अन्वयः : इह निःसारे संसारे मे सप्तार्चिषः सहसा नाथसोमाभिधे गोत्रे भस्मा-सात्कृते भवेताम् ।

अर्थः : साररहित इस संसारमें मेरे क्रोधाग्निके प्रभावसे नाथवंश और सोमवंश निश्चय ही नष्ट हो जायेंगे ॥ २४ ॥

अन्वयः : तस्य मे पुरतः तावत् पत्वेन वा जने स्थिते के रेफसं खड्गं लब्ध्वा जीवने तर्पः भवतु ।

तस्येति । तस्य पालकस्य मे पुरतोऽग्रतः वस्ते गविष्टत्वेन वकारस्वेन वा जने स्थिते सति के मस्तके रेफसं भयंकरं खड्गमसि तमेव रेफसं रकारं लब्ध्वा जीवने तर्षो वाञ्छा भवति ॥ २५ ॥

वात्ययाऽत्ययभृन्मेघस्तं विजित्य जयोऽमकौ ।

मेघेश्वराभिधां लब्ध्वा गुरुणा गर्वितां गतः ॥ २६ ॥

वात्ययेति । यो मेघः पयोदो वात्यया अत्ययभृत् पवनसमूहेन नश्यतीत्यर्थः । तं मेघसमूहं विजित्य अमकौ जयो गुरुणा पित्रा चक्रवर्तिना मेघेश्वराभिधां पवनीं लब्ध्वा गवितामभिमानीतां गतः ॥ २६ ॥

अथ युद्धस्थले धैर्यं दृश्यतेऽमुष्य तेजसः ।

मम वा यमवाक्मन्धाकार्याऽऽयुधधारया ॥ २७ ॥

अद्येति । अमुष्य जयकुमारस्य तेजसो बलस्य धैर्यमद्य युद्धस्थले वा यमस्य मृत्यु-राजस्य वाधो जिह्वायाः सन्धा स्थितित्तस्या आकार इवाकारो यस्यास्तया ममायुधस्य धारया दृश्यते ॥ २७ ॥

अर्थः : मे तो 'त' अर्थात् विश्वका पालक हूँ । उमके आगे 'प' रूपसे अर्थात् घमडीरूपसे आकर अडे रहनेवाले मनुष्यके मस्तकपर जब रेफरूप मेरा खड्ग लपलपाने लगता है, तो उसे मात्र जीवनकी ही वाञ्छा होती है । वह केवल किमी तरह प्राणरक्षा ही चाहता है ॥ २५ ॥

अन्वयः : यः मेघः वात्यया अत्ययभृत् तं विजित्य अमकौ जय गुरुणा मेघेश्वरा-भिधां लब्ध्वा गवितां गतः ।

अर्थः : जो मेघोंका समूह ह्वामे भी उड़ जाया करता है, उसे जीत कर उस जयकुमारने पिता द्वारा सम्मान प्राप्त कर लिया । यम, इमोलिङ्ग यह धनः ममे आ गया है ॥ २६ ॥

अन्वयः : अमुष्य तेजसः धैर्यम् अथ वा युद्धस्थले यमवाक्मन्धाकार्या मम आयुध-धारया दृश्यते ।

अर्थः : किन्तु यमकी जिह्वाकी बराबरी करनेवाली मेरे खड्गकी धारामे एम जयकुमारके बलका धैर्य आज या युद्धस्थलमें देखा जायगा ॥ २७ ॥

नार्थक्रियाकरो वीरपट्टो माणवसिंहवत् ।

गुरुणा कल्पितत्वेन युक्त एव पुनः सताम् ॥ २८ ॥

नार्थेति । जयकुमारस्य वीरपट्टोऽपि माणवसिंहवद् अर्थक्रियाकरः सार्थको न भवति । पुनरपि गुरुणा पित्रा कल्पितत्वेन वस्तत्वेन सतां मध्ये स युक्त एव मतः ॥ २८ ॥

तुलाधिरोपितो यावदवमानाश्रयोऽपि सन् ।

जडोऽपि नावनौ तिष्ठेत् क्व पुनश्चेतनः पुमान् ॥ २९ ॥

तुलेति । तुलायामधिरोपितः स्थापितो जडोऽपि पाषाणादिरपि, अवमानस्याश्रयः सन् अवनौ पृथिव्यां न तिष्ठेत्, तदा पुनःचेतनः संवेदनकरः स पुमान् कथं तिष्ठेत्, अतिवादं क्रुयदिवेत्यर्थः ॥ २९ ॥

दीपस्तमोमये गेहे यावन्नोदेति भास्करः ।

स्नेहेन दीप्यतां तावत् का दशा स्यात्पुनः प्रगे ॥ ३० ॥

दीप इति । भास्करः सूर्यो यावन्नोदेति तावत्तमोमये गेहे ध्वान्तपूर्णं स्थाने तावत्

अन्वयः : (अस्य) वीरपट्टः माणवसिंहवत् अर्थक्रियाकरः न । किन्तु गुरुणा कल्पितत्वेन पुनः सः सतां युक्तः एव ।

अर्थः : इसे पिताजीने जो वीरपट्ट दिया, वह भी माणवसिंहके समान बनाने-वटी अर्थात् कोई काम आनेवाला नहीं है । किन्तु पिताजीने दिया, इसलिए सज्जनोंने उसे मान्य कर लिया ॥ २८ ॥

अन्वयः : यावत् तुलाधिरोपितः जडः अपि अवमानाश्रयः (सन्) अवनौ न तिष्ठेत् । क्व पुनः चेतनः पुमान् ?

अर्थः : मोचनेकी बात है कि तुलामें रखा जाकर अपमानका भाजन बनने-वाला अचेतन बटखरा (वाट) भी पृथ्वीपर चुप नहीं बैठ पाता । वह भी उठ खड़ा होता है । फिर भेरे जैसा चेतन पुरुष तो चुप बैठा ही कैसे रह सकता है ? ॥ २९ ॥

अन्वयः : यावत् भास्करः न उदेति, तावत् तमोमये गेहे दीपः स्नेहेन दीप्यताम् । पुनः प्रगे का दशा स्यात् ?

खेहेन तैलादिना बीषो बीष्यताम् । किन्तु प्रगे प्रभाते पुनः का वशा स्यात् ? तथा यावन्मया न प्रवृद्धं तावत् प्रेम्णा जयकुमारस्य निर्वाहोऽभूत् ॥ ३० ॥

सद्योऽपि कृतविद्योऽहमुद्योगेन जयश्रियम् ।

मालाञ्चोपैमि बाहां हि नीतिविद्योऽभिनन्दति ॥ ३१ ॥

सद्योऽपीति । नीतिविद्यो नीतिविशारदो मनुष्यो हि बाहां भुजाभेवाभिनन्दति प्रशंसति, समाश्रयतीत्यर्थः । ततोऽहं कृतविद्यो नीतिनिगुण उद्योगेन स्वभुजबलेन जयश्रियं विजयलक्ष्मीं मालाञ्च उपैमि लभे ॥ ३१ ॥

अनवद्यमतिर्मन्त्री

चित्तचित्मिहोक्तवान् ।

अत्रान्तरे ह्यपृष्टोऽपि समिच्छन् स्वामिनो हितम् ॥ ३२ ॥

अनवद्येति । अत्रान्तरे स्वामिनो हितं समिच्छन् अपृष्टोऽपि, चित्तविद् अनवद्यमतिः निर्दोषबुद्धिमन्त्री तमर्ककीर्तिम् उक्तवानुवाच ॥ ३२ ॥

सृष्टेः पितामहः स्रष्टा चक्रपाणिस्तु रक्षकः ।

मंहर्तुमुद्यतः सद्यस्तामेनां प्रथमाधिपः ॥ ३३ ॥

अर्थः : अन्धकारमय घरमें रखा दीपक स्नेह (तेल) द्वारा तबतक चमकता रहे, जबतक सूर्यका उदय न हो । किन्तु सबेरे सूर्यका उदय हो जानेपर उसकी क्या दशा होगी ? ॥ ३० ॥

अन्वयः : अहं कृतविद्यः सद्यः अपि उद्योगेन जयश्रियं मालां च उपैमि । हि नीतिविद्यः बाहाम् अभिनन्दति ।

अर्थः : मैं कृतविद्य हूँ अर्थात् सब तरहसे कुशल हूँ । अतः शीघ्र ही अपने उद्योगसे विजयलक्ष्मी और वरमाला दोनोंको प्राप्त कर लूँगा । क्योंकि नीतिमान् व्यक्ति अपनी भुजाओंका भरोसा करता है (इस प्रकार अर्ककीर्तिने कहा) ॥ ३१ ॥

अन्वयः : अत्रान्तरे स्वामिनः हितं समिच्छन् हि अपृष्टः अपि चित्तचित्मिहोक्तवान् । मन्त्री तम् इह उक्तवान् ।

अर्थः : इसी बीच स्वामीका हित चाहता हुआ, उसके चित्तको जानने-वाला, निर्दोषबुद्धि अर्ककीर्तिका मन्त्री, बिना पूछे ही उसे यहाँ वक्ष्यमाण वचन कहने लगा ॥ ३२ ॥

अन्वयः : पितामहः सृष्टेः स्रष्टा । पुनः चक्रपाणिः तु रक्षकः । ताम एना त्वं प्रथमाधिपः (मन्) सद्यः महर्तुम् उद्यतः ।

सृष्टेरिति । अस्याः कर्मभूमिरूपायाः सृष्टेः पितामह ऋषभप्रभुस्तु स्रष्टा, यस्या-
इच्छकपाणिः भरतमहाराजो रक्षकः । तामेनां सृष्टिं त्वं प्रथमाधिपः सन् सर्वप्रथमो राजा
भवन् सद्यः शोभ्रमेव संहर्तुमुद्यतस्तत्परोऽसि । लोकोक्तावपि सृष्टेः पितामहो ब्रह्मा सर्जकः,
चक्रपाणित्रिण्यस्तु रक्षकः, किन्तु प्रमथाधिपो महारेवः संहारकः ॥ ३३ ॥

यामि सोमान्मजस्येष्टामर्ककीर्तिश्च शर्वगे ।

हन्ताऽप्यनुचरस्य त्वं क्षत्रियाणां शिरोमणिः ॥ ३४ ॥

यासीति । हे प्रभो, त्वमर्कस्य सूर्यस्य कीर्तिरिव कीर्तियस्य सः, सोमात्मजस्य जय-
कुमारस्येष्टां तथा बुधस्येष्टां शर्वरीं युवति रात्रिं वा यासि लभसे, तथा क्षत्रियाणां
शिरोमणिरपि अनुचरसेवकस्य हन्ता । तदेतत्सर्वमनुचितमित्यर्थः ॥ ३४ ॥

कुमाराश्च यमागते जातुचिन्नात्र मंशयः ।

मुक्त्वा क्षमामिदानीं तु जयं जयामि जित्वर ॥ ३५ ॥

कुमारेति । हे कुमार, हे यमाराते, हे कालशत्रो, हे जित्वर, जयनशील, त्वमद्य
इदानीं शोभ्रमेव क्षमां सहिष्णुतां मुक्त्वा जयं जयकुमारं जयसि । अत्र जातुचित् कदापि
संशयो नास्ति । वक्रोक्तिरियम् । चिन्त्यतां तावत् ॥ ३५ ॥

अर्थः हे कुमार ! पितामह आदिनाथ भगवान् तो इस सृष्टिके स्रष्टा है
और चक्रवर्ती महाराज भरत रक्षक हैं । उसी सृष्टिका संहार करनेके लिए
आप सर्वप्रथम राजा होकर भी उठ खड़े हो गये ॥ ३३ ॥

अन्वयः न त्वम् अर्ककीर्तिः सोमात्मजस्य इष्टा शर्वरी यामि । (तथा) क्षत्रियाणा
शिरोमणिः अपि (त्वम्) - अनुचरस्य हन्ता ।

अर्थः जयकुमार सोमराजाका पुत्र है और आप सूर्यके समान कानिवाले
अर्ककीर्ति है । फिर भी उसके लिए इष्ट शर्वरी (रात्रि) के समान प्रतीत
होनेवाली मुलोचनाकी आन पाना चाहते हैं, (क्या यह उचित है ?) इसी प्रकार
आप क्षत्रियाँके शिरोमणि होकर भी अपने अनुचर जयकुमारको ही मारना
चाहते हैं, (तो वह भी कर्हातक उचित है ?) ॥ ३४ ॥

अन्वयः कुमार ! यमाराते ! जित्वर ! त्वम् इदानी क्षमा मुक्त्वा जयं जयामि,
अत्र जातुचित् संशयः नास्ति ।

सेवकस्य समुत्कर्षे कुतोऽनुत्कर्षता सतः ।

वसन्तस्य द्वि माहात्म्यं तरूणां या प्रफुल्लता ॥ ३६ ॥

सेवकस्येति । सेवकस्य अनुचरस्य समुत्कर्षे समुन्नतो सतः स्वामिनोऽनुत्कर्षता
अवनतिरवज्ञा वा कुतः कथं भवेत् ? हि यस्मात्तरूणां वृक्षाणां या प्रफुल्लता विकास-
शीलता तत्सर्वं वसन्तस्यैव माहात्म्यमस्ति । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ३६ ॥

राज्ञो राजश्रियः श्रीमन्नाथमोमाभिधे भुजे ।

अत्यये च तयोश्चामावकिञ्चिन्करतां व्रजेत् ॥ ३७ ॥

राज्ञ इति । हे श्रीमन्, अर्कंकीर्ते, राज्ञो भरतस्य राजश्रियः नाथसोमाभिधे नाथ-
सोमसंज्ञके द्वे भुजे स्तः । तयोस्त्यये नाशे सति असौ अकिञ्चित्करतां निरर्थकतां व्रजेदिति
चिन्तनीयम् ॥ ३७ ॥

प्रजायाः प्रत्युपायेऽस्मिन्नपायमुपपद्यते ।

भवादृशो भ्रमादन्यः प्रन्ययः कां निरत्ययः ॥ ३८ ॥

अर्थः हे कुमार ! आप यमके शत्रु और जयशाल भी है । अतः इस समुद्र
आप क्षमा त्यागकर क्रोधवश जयकुमारको जीत लेंगे, इसमें कोई संशय नहीं ।
(किन्तु कुछ सोचें तो सही) ॥ ३५ ॥

अन्वयः सेवकस्य समुत्कर्षे सतः अनुत्कर्षता कुतः ? हि तरूणां प्रफुल्लतायां
वसन्तस्य माहात्म्यम् (भवति) ।

अर्थः सेवकको उत्पत्तिसे स्वामीकी अवज्ञा कैसा ? क्याकि वृक्षांशु जो फूल
आत है, उससे वसन्तका ही माहात्म्य प्रकट होता है ॥ ३६ ॥

अन्वयः श्रीमन् ! राजः राजश्रियः नाथसोमाभिधे भुजे । अथा, अत्यये च अतो
च अकिञ्चित्करतां व्रजेत् ।

अर्थः हे श्रीमन् ! दूसरी बात यह सोचिये कि नाथवंश और सोमवंश ये
दोनों महाराज भरतकी राज्यश्रीकी दो भुजाएँ हैं । अतः इनका नाश हो जायेंगे
वह कुछ भी नहीं रह जायगा, निरर्थक हो जायगा ॥ ३७ ॥

अन्वयः (कुमार !) भवादृशः प्रजायाः अस्मिन् प्रत्युपाये अपायं उपपद्यते,
(तद्धि अत्र) भ्रमाद् अन्यः निरत्ययः कः प्रन्ययः ।

प्रजाया इति । हे कुमार, प्रजायाः प्रत्युपाये समुत्कर्षनिमित्तेऽस्मिन् यदि भवादृशः पुरुषोऽपायं हानिमुपपद्यते अनुभवति तर्हि, अत्र भ्रमाबन्धो निरत्ययो निर्दोषः कः प्रत्ययो हेतुर्न कोऽपीत्यर्थः ॥ ३८ ॥

आत्मजः कोपवानत्र भरतस्य क्षमापतेः ।

समञ्चसि श्रीकुमार दीपतुत्थकथां तथा ॥ ३९ ॥

आत्मज इति । हे श्रीकुमार, क्षमापतेर्भरतस्य आत्मजस्त्वमत्र कोपवान् सन् दीपात् प्रकाशात्मकात् तुत्थं कञ्जलं जायत इत्येतां कथां समञ्चसि समर्थयसि । नैतत्समीचीन-मिति भावः ॥ ३९ ॥

दरिद्रो वास्तु दीनो वा रुचीनः केवलं भवेत् ।

स्वयंवरसभायां तु बालावाञ्छा बलीयसी ॥ ४० ॥

दरिद्र इति । हे कुमार, शृणु, स्वयंवरसभायां तु वरः केवलं रुचीनो बालाया रुचे-रिनः स्वामी, बालामनोऽनुकूलो भवेत् । स पुन दीनोऽस्तु, दरिद्रो वाऽस्तु । तत्र बाला-वाञ्छेव बलीयसी ॥ ४० ॥

अर्थः : कुमार ! आप जैसा समझदार पुरुष भी अपनी प्रजाकी उन्नतिके कारणमें भी अपनी अवनति समझे, तो इसमें भ्रमके सिवा दूमरा निर्दोष क्या कारण हो सकता है ? ॥ ३८ ॥

अन्वयः : श्रीकुमार ! भरतस्य क्षमापतेः आत्मजः त्वम् अत्र कोपवान् तथा दीप-तुत्थकथां समञ्चसि ।

अर्थः : हे कुमार, महागज भरत तो सारी पृथ्वीके स्वामी होकर भी क्षमा-के भण्डार हैं । किन्तु आप उनके पुत्र होकर भी कोप कर रहे हैं । इससे तो आप 'दीपकसे काजल'वाली कहावत ही चरितार्थ कर रहे हैं, यह उचित नहीं ॥ ३९ ॥

अन्वयः : (वरः) दरिद्रः अस्तु दीनः वा, केवलं रुचीनः भवेत् । स्वयंवरसभाया बालावाञ्छा तु बलीयसी (भवात्) ।

अर्थः : स्वयंवरसभाका तो यही नियम है कि वहाँ कन्याकी इच्छा ही बलवती होती है । कन्या जिसे चाहे उमे वरे, फिर वह दीन हो या दरिद्र ॥ ४० ॥

चक्रञ्च कृत्रिमं चक्रे चक्रिणो दिग्जये जयम् ।

जय एवायमित्यस्मात् तस्यापि स्नेहभाजनम् ॥ ४१ ॥

चक्रञ्चेति । चक्रिणश्चक्रवर्तिनो दिग्जये दिग्विजये चक्रं तु कृत्रिममासीत्, जयं त्वयं जय एव चक्रे । अत एवायं जयस्तस्य चक्रिणोऽपि स्नेहभाजनमस्ति ॥ ४१ ॥

पूज्यः पितुस्तवाप्येषोऽकम्पनः पुरुदेववत् ।

कृत्येऽस्मिन्स्तु महानेवं गुरुद्रोहो भविष्यति ॥ ४२ ॥

पूज्य इति । एषोऽकम्पनोऽपि पुरुदेववद् भगवदृषभदेववत् तव पितुः पूज्योऽस्ति । एवमस्मिन् कृत्ये महान् गुरुद्रोहो भविष्यति ॥ ४२ ॥

लंजाय जायते नैषा सती दारान्तरोत्थितिः ।

जये नेऽप्यजयत्वेन त्वेनः कल्पान्तसंस्थितिः ॥ ४३ ॥

लंजायेति । हे कुमार, प्रथमतस्तु जयोऽनिश्चित एव, तथापि तव जयेऽपि सति,

अन्वयः : च चक्रिणः दिग्जये चक्रं (तु) कृत्रिमम् । जयं जयः एव चक्रे । (अतः एव) अयं तस्य अपि स्नेहभाजनम् ।

अर्थः : दूसरी बात यह कि जयकुमार भी कोई साधारण व्यक्ति नहीं । किन्तु आपके पिता भगवत् चक्रवर्तीके दिग्विजयमें जय दिलानेवाला यही था । चक्र तो कृत्रिम, केवल नाममात्रका था । अतः जयकुमार आपके पिताका भी स्नेहपात्र है ॥ ४१ ॥

अन्वयः : एषः अकम्पनः अपि पुरुदेववत् तव पितुः पूज्यः । एवं अस्मिन् कृत्ये तु महान् गुरुद्रोहः भविष्यति ।

अर्थः : इधर महाराज अकम्पन भी भगवान् ऋषभदेवके समान आपके पिताके लिए पूज्य हैं । इसलिए आपद्वारा अपनाये जानेवाले युद्धरूप कार्यमें तो बड़ा भारी गुरुद्रोह होगा ॥ ४२ ॥

अन्वयः : जये अपि अजयत्वेन एषा सती दारान्तरोत्थितिः ते लंजाय न जायते । तु कल्पान्तसंस्थिति एतः भवेत् ।

अजयत्वेनेषा सती दारान्तराणामुत्थितिः परस्त्रीणामपहरणं ते लंजाय कच्छाय न जायते ।
तु पुनः कल्पान्तसंस्थिति कल्पान्तपर्यन्तस्थाधि एतः पापं सम्भवेत् ॥ ४३ ॥

नानुमेने मनागेव तथ्यमित्थं शुचेर्वचः ।

क्रूरश्चक्रिसुतो यद्वत् पयः पित्तज्वरातुरः ॥ ४४ ॥

नानुमेन इति । शुचेर्मन्त्रिण इत्थं तथ्यं यथार्थं सारगभितमपि वचो वचनं क्रूरः
क्रुद्धभावापन्नश्चक्रिसुतो मनागेव किञ्चिदपि नानुमेने नानुमन्यत, यद्वद् यथा पित्तज्वरा-
तुरः पुरुषः पयो दुग्धं नानुमन्यते ॥ ४४ ॥

आहूयमानः स्वावज्ञां ब्रुवन्कर्मानुगं मनः ।

प्रत्युवाच वचो व्यर्थमर्थशास्त्रज्ञतास्मयी ॥ ४५ ॥

आहूयमान इति । अर्थशास्त्रज्ञतायाः स्मयोऽस्यास्तीति अर्थशास्त्रज्ञतास्मयो, नीति-
शास्त्रज्ञताभिमानी, अर्ककीर्तिः कर्मानुगं परद्रोहरूपदुष्कर्मानुरूपं मनो ब्रुवन् कथयन् स्वावज्ञां-
माहूयमानश्च व्यर्थमिदं वक्ष्यमाणं वचः प्रत्युवाच ॥ ४५ ॥

अर्थः प्रथमं तो इस युद्धमें आपकी जय होगी, यह निश्चित नहीं । फिर
मान लीजिये हो जाय, तो भी यह सुलोचना सती है और इसने अपने विचारों
द्वारा जयकुमारको वर लिया है । अतः किसी भी स्थितिमें यह आपकी चरण-
सेविका बन नहीं सकती । अतः जय होकर भी आपकी पराजय ही रहेंगी ।
साथ ही कल्पान्तस्थायी पाप-कलंक भी आपके सिर चढ़ जायगा ॥ ४३ ॥

अन्वयः शुचेः इत्य तथ्यम् अपि वचः क्रूरः चक्रिः सुतः तद्वत् मनाग् एव न अनुमेने
यद्वत् पित्तज्वरातुरः पयः ।

अर्थः इस प्रकार मंत्रीका यथार्थ और सारगर्भ, सुन्दर वचन भी अर्ककीर्तिने
ठीक वैसे ही तर्क भी ग्रहण नहीं किया, जैस पित्तज्वरसे पीड़ित दूध ग्रहण
नहीं करता ॥ ४४ ॥

अन्वयः अर्थशास्त्रज्ञतास्मयो कर्मानुगं मनः ब्रुवन् स्वावज्ञाम् आहूयमानः व्यर्थ
वचः प्रत्युवाच ।

अर्थः अतः नीतिशास्त्रज्ञताका अभिमानी अर्ककीर्ति अपना मन परद्रोहरूप
दुष्कर्मानुगामी बनाकर अपनी अवज्ञाको अपने पास बुलाता हुआ व्यर्थ ही
वक्ष्यमाण वचन बोलने लगा ॥ ४५ ॥

क्षमायामस्तु विश्रामः श्रमणानां तु भो गुण ।

सुगजां गजते वंश्यः स्वयं माञ्चकमूर्धनि ॥ ४६ ॥

क्षमायामिति । भो गुण मन्त्रिन्, क्षमायां तु श्रमणानां विश्रामोऽस्तु । सुराजां भूपेन्द्राणां वंश्यः कुलजातस्तु स्वयं स्वपौरुषेण माञ्चकस्य सिंहासनस्य मूर्धनि समुपरि राजते ॥ ४६ ॥

विनयां नयवत्येवाऽतिनये तु गुगवपि ।

प्रमापणं जनः पश्येन्नीतिरेव गुरुः सताम् ॥ ४७ ॥

विनय इति । विनयः शिष्टाचारस्तु नयवत्येव नीतिमति जन एव, विधीयत इति शेषः । नयम् अतिक्रान्तोऽतिनयस्तस्मिन्नतिनये अतिक्रान्तनीतो तु गुरोर्वापि जनः स्वाभिमानी पुरुषः प्रमापणं मारणमेव पश्येत् । यतो यस्मान्नीतिरेव सतां गुरुपदेष्टी विद्यत इत्यर्थः ॥ ४७ ॥

स्वयंवरं वरं वर्त्म मन्ये नानेन मे ग्रहः ।

किन्तु मन्तुमिदं ब्राह्मणतया कारितवान् कुधीः ॥ ४८ ॥

अन्वयः । भो गुण ! श्रमणानां तु क्षमाया विश्रामः अस्तु । सुगजा वंश्यः स्वयं माञ्चकमूर्धनि राजते ।

अर्थः । हे मंत्रा ! मुना । क्षमा बालकर विश्राम लेनेवाले तो श्रमण (त्यागी) होते हैं । क्षत्रियोंका पुत्र तो अपने बलद्वारा सिंहासनके सिंगपर आरूढ होता है ॥ ४६ ॥

अन्वयः । विनयः नयवति एव (भवति) । जनः अतिनये तु गुरो अपि प्रमापणं पश्येत् । यतः सतां गुरुः नीतिः एव ।

अर्थः । रहो विनयकी बात ! सां विनय तो नातिवानुकी की जानी है ! नीति त्यागकर जानेवाला चाहे बड़ा-बूढ़ा, पूज्य ही क्यों न हो, ममझदार मनुष्य उसकी भी खबर लेता है । क्योंकि नीति ही सबकी गुरु है ॥ ४७ ॥

अन्वयः । स्वयंवरं वरं वर्त्म (इति अहं) मन्ये । अनेन मे ग्रहः न (अस्ति) । किन्तु कुधीः इदंब्राह्मणतया मन्तु कारितवान् ।

स्वयंवरमिति । स्वयंवरं तु वरं श्रेष्ठं वर्त्म मन्ये, अहमपीति शेषः । अनेन मे ग्रहो विरोधो नास्ति । किन्तु इदमत्र ग्राह्यमिति तस्या भावस्तया एष्वयं वरो स्वया वरणीय इत्यभिप्रायेण, कुधीः कुत्सितप्रज्ञोऽकम्पनः स्वयंवरं कारितवान् ॥ ४८ ॥

साधारणधराधीशान् जित्वाऽपि स जयः कुतः ।

द्विपेन्द्रो नु मृगेन्द्रस्य सुतेन तुलनामियात् ॥ ४९ ॥

साधारणेति । यदि स जयः कथ्यते, स साधारणधराधीशान् सामान्यनुपात् जित्वापि कुतो जयो जयनशीलः कथयितुं शक्यत इत्यर्थः । नु किं द्विपानामिन्द्रो राज-राजोऽपि मृगेन्द्रस्य सिंहस्य सुतेन शवकेन तुलनां साम्यमियात् नेयादित्यर्थः । तथैव जयकुमारो मम तुल्यतां कुतुं नार्हतीत्याशयः । वृष्टान्तालङ्कारः ॥ ४९ ॥

नो सुलोचनया नोऽर्थो व्यर्थमेव न पौरुषम् ।

द्वयर्थभावविरोधार्थं कर्म शर्मवतां मतम् ॥ ५० ॥

नो सुलोचनयेति । सुलोचनया नोऽस्माकमर्थः प्रयोजनं नास्ति, तथापि मम पौरुषं व्यर्थं नास्ति । यत् इदं कर्म द्वयर्थभावस्य मायाचारस्य विरोधार्थं क्रियते । अतः शर्मवतां कल्याणिनां मतं मान्यमस्ति ॥ ५० ॥

अर्थः स्वयंवर तो समीचीन मागं है, यह मैं भी जानता हूँ । इससे मेरा कोई विरोध नहीं । किन्तु यह स्वयंवर थोड़े ही हुआ है? यहाँ तो दुर्बुद्धि अकम्पनने अपने दुराग्रहसे इस वरका वरण किया है ॥ ४८ ॥

अन्वयः सः जयः साधारणधराधीशान् जित्वा अपि जयः कुतः? मृगेन्द्रस्य सुतेन द्विपेन्द्रः तुलनाम् इयात् नु?

अर्थः यह जयकुमार साधारण राजाओंको जीतकर भी क्या वास्तवमें पूर्ण विजयी कहा जा सकता है? हाथी यद्यपि औरोंसे बड़ा है; फिर भी क्या वह सिंहके बच्चेकी बराबरी कर सकता है? ॥ ४९ ॥

अन्वयः सुलोचनया नः अर्थः न । पौरुषं च व्यर्थम् एव न । यत् द्वयर्थभाव-विरोधार्थं शर्मवतां कर्म मतम् ।

अर्थः हमें सुलोचनानामे कोई मतलब नहीं । फिर भी हमारा यह काम.

हितेच्छुश्चेद्रणेच्छूनामग्रतो व्यग्रतोचरम् ।

इत्येवं वाक्यमस्माकं पुरो मा वद भावद ॥ ५१ ॥

हितेच्छुरिति । हे भावद, सम्मतिप्रद मन्त्रिन्, चेद् भवान् हितेच्छुः कल्याणकामी तर्हि रणेच्छूनां युयुत्सूनामस्माकं पुरोऽग्रे इत्येवं व्यग्रता व्याकुलतापूर्णमुत्तरं यस्मिन्नेवंभूतं वाक्यं मा वद ॥ ५१ ॥

श्रेयसे सेवकोत्कर्षः सदादर्शोऽस्तु नः पुनः ।

ईर्ष्या यत्र समाधिः सा सेव्यसेवकता कुतः ॥ ५२ ॥

श्रेयस इति । सेवकस्योत्कर्षं उन्नतिः श्रेयसे कल्याणाय भवतीत्यादर्शः सदाऽस्माक-
मस्तु । पुनर्यत्रेर्ष्यां परोत्कर्षात्तर्हिष्णुता, स तु समाधिः साम्यभावः । सेव्यसेवकता सा
कुतः स्यादित्यर्थः ॥ ५२ ॥

मारकेशदशाविष्टोऽवमत्य श्रीमतामृतम् ।

प्रत्युतोदग्रदोषोऽभूद् भुवि ना मरणाय सः ॥ ५३ ॥

व्यर्थं नहीं है, क्योंकि जो अपना भला चाहते हैं, वे हमेशा कपटभावका विरोध
किया करते हैं । वही मैं कर रहा हूँ ॥ ५० ॥

अन्वयः भावद (भवान्) हितेच्छुः चेत् रणेच्छूनाम् अस्माकम् अग्रतः इति एवं
व्यग्रतोत्तरं वाक्यं मा वद ।

अर्थः मन्त्रिवर यदि आप अपना भला चाहते हैं, तो युयुत्सु हम लोगोंके
आगे इस प्रकार व्याकुलतापूर्ण उत्तरसे भरी बातें करना छोड़ दें ॥ ५१ ॥

अन्वयः पुनः सेवकोत्कर्षः श्रेयसे (भवति इति) नः सदा आदर्शः अस्तु ।
(किन्तु) यत्र ईर्ष्या (सः) समाधिः । सेव्यसेवकता सा कुतः ?

अर्थः मैं यह भी मानता हूँ कि सेवकका उत्कर्ष स्वामीके कल्याणके लिए
होता है । किन्तु जहाँ ईर्ष्या है, वहाँ तो बराबरी हो गयी । वैसी स्थितिमें सेव्य-
सेवकभाव कहाँ रह सकता है ? ॥ ५२ ॥

अन्वयः मारकेशदशाविष्टः श्रीमतामृतम् अवमत्य प्रत्युत सः ना भुवि मरणाय
उदग्रदोषः अभूत् ।

मारकेदेति । मारकेदस्य दशा यत्र मरणं मरणसदृशं वा कष्टं भवति, तयाऽऽबिष्टो युक्तः सोऽर्ककीर्तिः श्रियाऽरिनाऽरूपया मत्तं सम्मतं च तत्पूर्वोक्तं सनुपदेशरूपममृतमवमस्य निरावृत्त्य, भुवि लोके ना पुरुषो मरणाय मृत्युनिमित्तम् । यद्वा नाभेति वाक्यपूर्तां, रणाय सह् धामाय प्रत्युत उदय उत्कटो बोधो यस्य सोऽभूत् ॥ ५३ ॥

यः कलग्रहसद्भावसहितोऽत्र समाहितः ।

योगवाहतयाऽन्योऽपि बुधवत् क्रूरतां श्रितः ॥ ५४ ॥

य इति । यः कोऽपि किलास्मिन् कलग्रहे जयमुलोचनयोः स्वयंवरात्मके पाणिग्रहणे सद्भावेन पवित्रविचारेण सहित आसीत्, सोऽन्योऽपि जनोऽत्र अर्ककीर्तिना समाहितः सम्बन्धनवास. सन् योगवाहतया बुधग्रहवत् क्रूरतां श्रितः ॥ ५४ ॥

प्राप्य कम्पनमकम्पनो हृदि मन्त्रिणां गणमवाप संसदि ।

विग्रहग्रहसमुत्थितव्यथः पान्थ उच्चलति किं कदा पथः ॥ ५५ ॥

प्राप्येति । अनेन वृत्तान्तेन अकम्पनो भूपो हृदि कम्पनं प्राप्य संसदि सभायां मन्त्रिणां

अर्थः : इस प्रकार मारकेशकी दशासे घिरा वह अर्ककीर्ति अमृतके समान मंत्रोके उपदेश टुकराकर, प्रत्युत रणके लिए अथवा मरनेके निमित्त और भी अधिक दोषयुक्त बन गया ॥ ५३ ॥

अन्वयः : यः कलग्रहसद्भावसहितः (राः) अन्यः अपि अत्र समाहितः बुधवत् योगवाहतया क्रूरतां श्रितः ।

अर्थः : जब अर्ककीर्ति इस प्रकार रोपयुक्त हुआ, तो अन्य कुछ राजाओंका समूह भी, बुधग्रहके समान अच्छे स्वभाववाला होनेपर भी उसकी हीमें हीं मिलाता हुआ क्रूरता यानी रणके लिए तत्पर हो गया ॥ ५४ ॥

अन्वयः : अकम्पनः हृदि कम्पनं प्राप्य विग्रहग्रहसमुत्थितव्यथः संसदि मन्त्रिणां गणम् अवाप । पान्थः किं कदा अपि पथः उच्चलति ?

अर्थः : अकम्पन यह समाचार सुनकर हृदयसे कांप उठा और उसने सभामें मंत्रियोंके समुदाय को बुलाया । कारण झगड़ेकी बात सुनकर उसके मनमें

गणमन्वाय । यतो विद्यहो रथ एव ग्रहस्तेन समुत्थिता व्यथा यस्य सः । तत्रैव समर्थ-
यति—पान्थः पथिकः किं कदापि पथो मार्गाद् उच्चलत्यनार्गं याति, न यातीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

प्रेषितश्चर इतोऽवतारण-हेतवेऽर्कपदयोः सुधारणः ।

नीरपूर इव संचरन् स वा छिद्रपूरणविधौ विचारवान् ॥ ५६ ॥

प्रेषित इति । इतोऽवतारणहेतवे मन्त्रिसम्मरया अर्कपदयोः सुधारणः शुभधारणावा-
श्चरो दूतः प्रेषितः । स चरो नीरपूर इव संचरन्, छिद्रपूरणविधौ बिलभरणे कलह-
शोषापाकरणे वा विचारवानासीत् ॥ ५६ ॥

प्राप्य भूभृदुपदेशतः पुनः सज्जवारिनिधिरित्यनुस्वनः ।

मौलिशोणमणिभिः समं तु विदभ्रुकज्जलत आलिखद् भुवि ॥ ५७ ॥

प्राप्येति । भूभृदुपदेशतो राज्ञोऽकम्पनस्य उपदेशतः कथनात्, तथा भूमतो गिरेः य
उपदेशः समीपभागस्तस्मात् संचरन्, सज्जा समयानुकूला या वारिवाणी सैव निधिर्यस्य
सः, तथा सज्जः परिपूर्णत्वात् प्रशस्यो वारिनिधिः समद्रो येन स एवंभूतश्चरः, पथे
नीरपूर इति पूर्वेण सम्बन्धः । पुनः कथम्भूतः, अनुस्वनोऽनुकूलः शब्दो यस्य स विद् विद्वान्

व्यथा पैदा हो गयी । ठीक ही है, क्या कभी कोई पथिक उचित मार्गसे हट
सकता है ? ॥ ५५ ॥

अन्वयः : इतः अवतारणहेतवे अर्कपदयोः सुधारणः चरः प्रेषितः । सः नीरपूरः इव
संचरन् वा छिद्रपूरणविधौ विचारवान् (आसीत्) ।

अर्थः : इधरसे मंत्रियोंसे सलाह कर झगड़ा शांत करनेके लिए अच्छी
धारणावाला दूत अर्ककीर्तिके पास भेजा गया । वह दूत नीरके प्रवाहके समान
छिद्र पूरा करने (कलह मिटाने) में विचारशील भी था ॥ ५६ ॥

अन्वयः : पुनः भूभृदुपदेशतः (सञ्चरन्) अनुस्वनः सज्जवारिनिधिः विद् (तत्र)
प्राप्य तु मौलिशोणमणिभिः समं अभ्रुकज्जलतः भुवि आलिखत् ।

अर्थः : इसके बाद समयानुकूल वाणीका धनी वह दूत राजा अकम्पनकी
ओरसे अर्ककीर्तिके पास पहुँचा और उसने अपने मुकुटमें लगी मणिगियोंके

इत्येवं तत्र प्राप्य, नीलशोणनग्निभिः शिरोमुकुटपथरागरत्नैः समं सार्धंमधुकञ्जलतो भुवि आलिखत्लिलेख । साधुनयनः सन्नीलिमाञ्जकीति प्रणनामेति यावत् ॥ ५७ ॥

कोऽपराध इह मङ्गलेऽन्वितः क्षम्यतामिति विमत्युपार्जितः ।
विश्वपालनपरो नरो यतस्त्वं कुमार जनमारणोद्यतः ॥ ५८ ॥

क इति । स द्रुत उक्तवान्—हे कुमार, विश्वस्य पालने सम्भालने परस्तपरो भवान्-
वृशो नरो यतो यस्मान्जनानां मारणे संहारे उद्यतः कटिबद्धो जातः, स इह मङ्गले
स्वयंवराभिधे कार्ये को नाम अपराधो दोषोऽन्वितः सम्पन्नः । यः कोऽप्यस्माकं दुर्बुद्धघो-
पाजितः स्यात् स क्षम्यतामिति भावः ॥ ५८ ॥

सद्य प्रलयमानयञ्जनमद्य सद्य इव भो बृहन्मनः ।
देववादमुपशम्य तन्महादेवतामुपगतो भवानहा ॥ ५९ ॥

सद्येति । भो बृहन्मनः, विशालहृदय, हे सद्य वयाशील, यतो भवान् अद्याऽधुना
सद्य इव शीघ्रमेव जन्मं मनुष्यसमूहं प्रलयं विनाशमानयन्, देवस्य नाभिसूतोः कथनं
'यत्किल कलिकालस्यान्ते प्रलयो भविष्यती'ति, तमुपशम्य महादेवतां स्वरूपतामुपगत
प्राप्तवान्, तत् अहा खेदकरमेतदित्यर्थः ॥ ५९ ॥

साथ आसुओंसे निकले कञ्जल द्वारा जमीनपर स्पष्टरूपसे वह लिख बताया,
जो उसे राजा अकम्पनने कहा था ॥ ५७ ॥

अन्वयः कुमार इह मङ्गले विमत्युपार्जितः कः अपराधः अन्वितः, यतः विश्व-
पालनपरः नरः त्वं जनमारणोद्यतः (संवृत्तः, सः) क्षम्यताम् इति ।

अर्थः (वह द्रुत बोला—) हे कुमार, इस मंगलमय अवसरपर हम
लोगोंकी नासमझीके कारण कौन-सा अपराध बन पड़ा, जिसके कारण विश्वके
पालनमें तत्पर आप जैसे पुरुषने भी जनसंहारार्थ कमर कस ली ? हमारा
वह अपराध क्षमा कर दें ॥ ५८ ॥

अन्वयः बृहन्मनः सद्य ! (यत्) भवान् अद्य सद्यः इव जन्मं प्रलयम् आनयन्
देववादम् उपशम्य महादेवताम् उपगतः, तत् अहा !

कः सद्योप उपसंक्रमोऽनयश्चक्रवर्तिसुविनोदनोदय ।

सम्प्रसीद कुरु फुल्लतां यतः कम्पितास्तु खरदण्डभावतः ॥ ६० ॥

क इति । चक्रवर्तिनो भरतस्य सुविनोदनस्योदयो येन सः तत्सम्बोधने, सद्योपस्त्रु टिपुर्णः, कः अनयो नीतिवर्जित उपसंक्रमः प्रक्रमो जातो यत ईवूप्रूपेण खरदण्डभावतस्तोन्नताडनारूपतो वयं कम्पिताः ? स क्षम्यतामित्यर्थः । सम्प्रसीद, फुल्लतां सौम्यभावं कुरु ॥ ६० ॥

दूतसंलपितमेवमेव तत्स्नेह उष्णकलिते जलं पतत् ।

तस्य चेतसि रुषान्विते जयसां चटत्कृतिमथोदपादयत् ॥ ६१ ॥

दूतेति । एवमुपर्युक्तं दूतस्य संलपितं तदेव तस्यार्ककीर्ते रुषान्विते सरोषे चेतसि जयत् प्रवर्तमानमुष्णकलिते बह्वितसे स्नेहे तैले पतञ्जलमिव चटत्कृति चटचटाशब्दमुदपादयत् । तन्मनोऽधिकं रुष्टं व्यधावित्यर्थः ॥ ६१ ॥

अर्थः हे विशालचेता और अत्यन्त दयाशील कुमार! आप आज तो इसी समय (तत्काल) मानवममूह को नष्टकर भगवान् नाभिसूनु ऋषभदेवकी इस भविष्य-वाणीको काट रहे हैं कि 'कलिकालके अन्तमें प्रलय होगा' तथा गंहारकर्ता महादेव रुद्रका रूप धारण कर लिये हैं, जो अत्यन्त खेदकर है ॥ ५९ ॥

अन्वयः चक्रवर्तिसुविनोदनोदय ! (अत्र) कः सद्योपः अनयः उपसंक्रमः (जातः), यतः (ईदृक्) खरदण्डभावतः (वयं) तु कम्पिताः । सम्प्रसीद फुल्लतां कुरु ।

अर्थः चक्रवर्ती महाराज भरतकी प्रसन्नताके प्रेरणास्रोत कुमार ! यहाँ ऐसा कोन-सा त्रुटिपूर्ण और नीतिविहीन कदम उठाया गया, जिससे आपने हमें इस प्रकार कठोर ताड़नासे प्रकम्पित कर दिया ? कृपया उसे क्षमा कर दें, प्रसन्न हो जायें और सौम्यभाव धारण करें ॥ ६० ॥

अन्वयः अथ एवम् तत् दूतसंलपितम् एव तस्य रुषान्विते चेतसि जयत् उष्ण-कलिते स्नेहे पतत् जलम् (इव) तां चटत्कृतिम् उदपादयत् ।

अर्थः अनन्तर इस प्रकार दूतका वह शान्तिपूर्ण वचन अर्ककीर्तिके रोषभरे चित्तमें पहुँचकर गरम तेलमें पड़े जल (बिन्दु) की तरह प्रसिद्ध चट-चट शब्द करने लगा । अर्थात् दूतके इससे अर्ककीर्ति और भी अधिक रुष्ट हो उठा ॥ ६१ ॥

भारती स्वयमसारतीर्या शर्करेव तव तर्करेखया ।
चारतीर्थं खलु का रती रयाद् दर्शनेऽपि रसनेऽपि मेऽनया ॥ ६२ ॥

भारतीति । हे चारतीर्थं, दूतशिरोमणे, तव भारती वाणी स्वयमेव असारतीरया, निःसारप्रान्तया तर्कस्य रेखया शर्करेवास्ति । शर्करा क्षर्परखण्डः, स इवास्ति । यद्वा 'अयः शुभावहो विधिः' इति कौशात् सुष्टु अयः स्वयः, तस्य मा शोभा यस्मिन्निति स्वयमः, स चासौ सारस्तीरे यस्यास्तया इत्यर्थः सम्भवति । तथा स्वयं स्थाने परमशब्दो वास्तु । अस्मिन्नर्थे शर्करा गुडसारस्तद्विव मा भाति । अनया तव वाचा दर्शनेऽपि रसन आस्वावने-ऽपि का रतिः प्रीतिः स्याद्, रयाद्देगाद् अनायासादित्यर्थः । तथा द्वितीयेऽर्थे काऽरति-रित्यर्थो ग्राह्यः ॥ ६२ ॥

काशिकाधिकरणो महानितः सम्भवत्यपि म मेघमानितः ।
सामृतोमिरुचितैव हे चर त्वं पुनः परमुदासि किङ्करः ॥ ६३ ॥

काशिकेति । हे चर, दूत, ऋषु । काशिका नगरी अधिकरणं यस्य स काशिका-धिकरणोऽकम्पनः स महान् पूज्य एव, इतोऽकम्पनायत्वं । अथवा, कस्य यमस्य याशिकाऽभि-

अन्वयः चारतीर्थं तव भारती स्वयम् असारतीरया तर्करेखया शर्करा इव खलु । अनया मे दर्शने अपि रसने अपि रयात् का रतिः स्यात् ।

अर्थः (अर्ककोर्तिने कहा—) हे दूतशिरोमणे ! तुम्हारी वाणी सुन्दर सौभाग्यशोभा-सारसे सनी है, तर्कणाको लिये हुए है । अतएव वह निश्चय ही शक्करकी तरह मीठी है । इसलिए इसे देखने और चखनेमें भी अनायास मुझे कैसी अरति (अरुचि) हो सकती है ? अर्थात् इससे मुझे विलक्षण प्रीति होगी , यह इस श्लोकका प्रशंसात्मक अर्थ है ।

दूसरा अर्थ : (निन्दात्मक :) तुम्हारी वाणी ठीकरेकी तरह चुम्नेवाली, स्वयं सारविहीन है । अतः इसे देखने या चखनेमें भी मुझे सहजतः कैसी रुचि हो सकती है ? अर्थात् मुझे पसंद ही नहीं पड़ सकती ॥ ६२ ॥

अन्वयः चर ! काशिकाधिकरणः महान् इतः । सः मेघमानितः सम्भवति । त्वं परमुदासि किङ्करः इति सा अमृतोमिः उचिता एव ।

अर्थः हे दूत, मुनी । तुम तो पराये लोगोंकी प्रसन्नतासे किङ्कर यानी नौकर बने हुए हो । अथवा तुम अत्यन्त उदासीन (किसी भी पक्षमें न रहने-

लाभा साञ्चिकरर्ण यस्य सः, अतिबुद्ध इत्यवज्ञा ध्वन्यते । तथैव स जयकुमारो मेघैस्तन्नाम-
 देवैर्मानितः समावृतः । एवं मे मन समीपे अघेन अपराधेन मानितः संयुक्तः सम्भवति ।
 त्वं तु पुनः परेषां मुखा प्रसन्नतया किङ्करोऽसि । अथवा परं केवलमुवासि, उदासीन-
 वृत्तासौ किङ्कुर इति सा त्वबुकिरमृतस्य ऊर्ध्वलहरी; अथवा मृतस्य ऊर्ध्वरवस्यैव
 उचितेति भावः ॥ ६३ ॥

यत्यतेऽथ सदपत्यतेजसा सापिता कमलमालिकाऽञ्जसा ।

मूर्छिताऽस्तु न जयाननेन्दुना तावतार्ककरतः किलामुना ॥ ६४ ॥

यत्यत इति । अथ हे सबपत्य, सञ्जनात्मज, या कमलमालिका जयकण्ठेऽपिता
 सा जयस्य जयकुमारस्य आग्नेन्दुना मुखचन्द्रेण मूर्छिता मुकुलिता नास्तु । तावताऽग्नेन
 हेतुना किल अर्कस्यार्ककीर्तः सूर्यस्य वा, करतो हस्ततः किरणतो वा तेजसा यत्यते । क्यक-
 ष्लेषानुप्राणितः काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ६४ ॥

साम्प्रतं सुखलताप्रयोजनात् पश्य यस्य तनुजा सुरोचना ।

त्वादृशां वरदरङ्गतः प्रभुर्दूत रे वृषभ इत्यसावभूत् ॥ ६५ ॥

वाले) नौकर हो । इसलिए अमृतलहरी-सी तुम्हारी उक्ति उचित ही है । वैसे
 काशीपति महाराज अकम्पन हमारी ओरसे पूज्य हो हैं । वह जयकुमार भी
 मेघनामक देवों द्वारा सम्मानित है । यह प्रशंसात्मक अर्थ हुआ ।

दूसरा अर्थ (निन्दात्मक) : महान् महाराज अकम्पन 'क' यानी यमराज-
 की अभिलाषाके पात्र अर्थात् अतिबुद्ध हैं । वह जयकुमार भी मेरे समक्ष अप-
 राधी है । इसलिए तुम्हारी उक्ति मृतककी अवस्था ही है, जो सर्वथा उचित
 ही है ॥ ६३ ॥

अन्वय : अथ सदपत्य ! सा अपिता कमलमालिका अञ्जसा जयाननेन्दुना मूर्छिता
 न अस्तु, तावता अमुना किल अर्ककरतः तेजसा यत्यते ।

अर्थ : और हे सञ्जनात्मज ! जयकुमारके कण्ठमें सुलोचना द्वारा अपित
 वह पद्ममयी वरमाला जयकुमारके मुखचन्द्रसे मुरझाने न पाये; निश्चय ही
 इसीलिए सूर्यके करस्वरूप अर्ककीर्तिके हाथों, तेजसे यह प्रयत्न किया
 जा रहा है ॥ ६४ ॥

अन्वय : रे दूत पश्य, यस्य तनुजा सुरोचना, सः त्वादृशां प्रभुः साम्प्रतं सुखलता-
 प्रयोजनात् वरदरङ्गतः वृषभः इति असौ अभूत् ।

साम्प्रतमिति । रे दूत, पश्याऽऽलोकय, यस्य तनुजा सुरोचना नाम कन्या, बौधिवर्षा स त्वाद्दशां प्रभुः सुखस्य लता परम्परा तस्याः प्रयोजनात् । तथा सुष्ठु या खलता बुष्टता तस्याः प्रयोजनात् । वरं वदातीति वरवो यो रङ्गः स्वानं ततस्तथा बलवरङ्गतो बलदायक प्रसङ्गतः । अथवा बलस्य सेनाया बलं समूहं गतः प्राप्त इति प्रथमा । स चासौ वृषभो धर्मभावनावान्, बलीवर्षो वाऽभूदिति । वर्तमानार्थे भूतकालक्रियोपादानम् उपहासद्योत-
नार्थमिति ॥ ६५ ॥

दुश्चिकित्स्यमवधारयन् बुधः साचिजल्पितमनल्पितक्रुधः ।

सामतः स तु विरामतः सदुत्साहपूर्वकमगाद्वचोऽमृदुः ॥ ६६ ॥

दुश्चिकित्स्येति । बुधः स दूतोऽनल्पितक्रुधोऽतिकोपवतः अर्ककीर्तः साचिजल्पितं वक्रोक्तिं सामतः शान्तनीत्या दुश्चिकित्स्यं दूरीकर्तुमशक्यमवधारयन् विचारयंस्तु पुनर्विरामतोऽन्तसमये सदुत्साहपूर्वकं साहसपूर्णं यथा स्यात्तथा, अमृदु कोमलतारहितं वचो वाक्यमगावुक्तवान्, निम्नरीत्येति शेषः ॥ ६६ ॥

चेतसीति च गतो मदं भवान् कच्चिदस्मि भटकोटिलम्भवान् ।

नानुजेन भवतः पिताजितः केवलेन किमु चक्रवानितः ॥ ६७ ॥

चेतसीति । कच्चिवहं सम्भावयामि यत्किल भवानहं भटानां रणशूराणां कोटेः परम्पराया लम्भवान् सत्तावानस्मीति चेतसि मदं गवं गत इति सत्यम् । यवीत्यमेव,

अर्थः : हे, दूत, देखो कि जिनकी पुत्री सुलोचना है, वे तुम्हारे स्वामी महाराज अकम्पन सुख-परम्परा प्राप्त होने तथा यथेष्ट वरदान-भोगी होनेके कारण धर्मभावनावाले हैं । यह प्रशंसात्मक अर्थ है ।

अन्वयः : बुधः सः अनल्पितक्रुधः साचिजल्पितं रामतः दुश्चिकित्स्यम् अवधारयन् तु विरामतः सदुत्साहपूर्वकम् अमृदु वचः अगात् ।

अर्थः : वह बुद्धिमान् दूत अतिक्रुद्ध अर्ककीर्तिके उन वचनोंको, जो कि उसने जयकुमारके प्रति वक्रोक्ति द्वारा कहे थे, शान्तिमय उपायोंसे दुश्चिकित्स्य जानकर अन्ततः बड़े साहसके साथ निम्नलिखित जोशीले वचन बोलने लगा ॥ ६६ ॥

अन्वयः : कच्चित् भवान् अहं भटकोटिलम्भवान् अस्मि इति चेतसि मदं गतः । (किन्तु) इतः भवत पिता चक्रवान् केवलेन अनुजेन न जितः निम् ।

तदा तद् व्यर्थमेव, यत इतो भूतले भवत एव पिता यच्चक्रवानपि, स केवलेन अनुजेन बाहुबलिना न जितः किन्तु, अपि तु जित एवेत्यर्थः ॥ ६७ ॥

सेवकः स उदितो विभूर्भवान् किन्न वेत्ति समरेऽतिमानवान् ।

जीतिरेव च परीतिरेव वा तस्य ते च तुलना कुतोऽथवा ॥ ६८ ॥

सेवक इति । अन्येषु शृणु, समरे युद्धे क्रियमाणेऽतिमानवान् भवान् विभुः स्वामी । स च जयकुमारो भवत एव सेवक उदितोऽस्ति । ततो जीतिरेवास्तु परीतिर्वा तस्य न काञ्चिदपि हानिः, यतस्तस्य ते च वा कुतस्तुलना भवेत् ॥ ६८ ॥

अर्कतापरिणतावतर्कता-संयुतेन दधता यथार्थताम् ।

मेघमानित ऋतौ विनश्यता भातु तूलफलता त्वयोद्धृता ॥ ६९ ॥

अर्कतेति । अर्कः क्षुद्रवृक्षविशेषस्तत्तायाः परिणतौ सम्भूतौ अतर्कतासंयुतेन तद्रूपपरिणयेनेत्यर्थः । यथार्थता दधता सार्थं नाम कुर्वता त्वया मेघमानित ऋतौ मेघकुमारादिभिः सम्मानिते वीरे जयकुमारे सति सोद्यमे विनश्यता, तथा वर्षासमये नश्यता तूलफलता व्यर्थजीवनता, अथवा तूलस्यैव फलानि यस्य तत्ता, उद्धृता स्वीकृता भातु ॥ ६९ ॥

अर्थः कुमार ! शायद आप सोचते हों कि हम करोड़ों सुभटोंके स्वामी हैं । किन्तु क्या आपके पिताके छोटे भाई बाहुबलीने अकेले ही आपके पिता चक्रवर्ती भरतको जीत नहीं लिया था ? ॥ ६७ ॥

अन्वयः : समरे अतिमानवान् भवान् विभुः (च) सः सेवकः उदितः । (ततः तस्य) जीतिः एव च परीतिः वा । तस्य ते च तुलना कुतः ।

अर्थः युद्ध करनेपर अत्यन्त अभिमानी आप स्वामी और वह जयकुमार आपका सेवक ही कहलायेगा । इसलिए उसकी जय ही हो या पराजय ! उसकी और आपकी तुलना ही क्या है ? ॥ ६८ ॥

अन्वयः : अर्कतापरिणतौ अतर्कतासंयुतेन यथार्थता दधता त्वया मेघमानिते ऋतौ विनश्यता तूलफलता उद्धृता भातु ।

अर्थः लेकिन मैं तो समझता हूँ कि आप वास्तवमें अर्ककीर्ति (आकके समान) हैं । जैसे आक मेघमानित वर्षाऋतुमें नष्ट हो जाता है और उसका जीवन निष्फल (फलरहित) होता है, वैसे ही आप भी मेघकुमारादि द्वारा सम्मानित जयकुमारकी ऋतु यानी तेजमें पड़कर नष्ट हो जायेंगे ॥ ६९ ॥

शम्पया स च बलाहकस्तया युक्त एव भविता प्रशस्तया ।
हे तवार्क परिहारहेतवे इत्युदीर्य स विनिर्गतोऽभवत् ॥ ७० ॥

शम्पयेति । शं कल्याणं पाति स्वीकरोतीति शम्पा सुलोचना । यदा विद्युत्, तथा प्रसिद्धया स जयकुमारो बलाहको बलस्य स्वागतकारको मेघो वा, स तथा प्रशस्तया, युक्त एव भविता भविष्यति । हे अर्क, स तव परिहारहेतवे पराजयायापि भविता किल, इत्युदीर्य स दूतो विनिर्गतो निर्जंगाम ॥ ७० ॥

प्रत्युपेत्य निजगौ वचोहरः प्रेरितैणपतिवद्भयङ्करः ।
दुर्निवार इति नैति नो गिरश्चक्रवर्तितनयो महीश्वरः ॥ ७१ ॥

प्रत्युपेयेति । वचोहरो दूतः प्रत्युपेत्य निजगौ जगाद । हे महीश्वर, हे काशिराज शृणु, चक्रवर्तितनयोऽर्ककीर्तिः प्रेरितैणपतिवत् क्षुब्धसिंहतुल्यो भयङ्करो दुर्निवारो निवार-
यितुमशक्य इति नोऽस्माकं गिरो वाचो नैति न प्राप्नोति, न शृणोतीत्यर्थः ॥ ७१ ॥

भूरिशोऽपि मम संप्रसारिभिरौर्ववन्नृप समुद्रवारिभिः ।
किं वदानि वचनैः स भारत-भूपभूर्न खलु शान्ततां गतः ॥ ७२ ॥

अन्वयः । अर्क ! सः च बलाहकः प्रशस्तया तथा शम्पया युक्तः एव भविता (यः)
तव परिहारहेतवे, इति उदीर्य स. विनिर्गतः अभवत् ।

अर्थः 'कुमार ! याद रस्त्रिये, वह जयकुमार तो बलाहक अर्थात् मेघके समान बलवान् है । अतः वह शम्पा यानी बिजलीके समान सुखप्रदा सुलो-
चनासे युक्त जायगा और तुम्हारी पराजयका भी कारण बनेगा'—यह कहकर वह दूत वहाँसे चला गया ॥ ७० ॥

अन्वयः । वचोहरः प्रत्युपेत्य निजगौ—महीश्वर ! चक्रवर्तितनयः प्रेरितैणपतिवत्
भयङ्करः दुर्निवारः इति नो गिरः न एति ।

अर्थः । वहाँसे वापस आकर अकम्पनसे दूत कहने लगा—हे राजन् ! अर्क-
कीर्ति तो भड़काये-हुए सिंहके समान दुर्निवार हो रहा है । हमारी एक भी
नहीं सुनता ॥ ७१ ॥

अन्वयः । नृप कि वदानि मम भूरिशः अपि सम्प्रसारिभिः वचनैः सः भारतभूपभूः
समुद्रवारिभिः और्ववत् शान्ततां न गतः खलु ।

भूरिक्ष इति । किं बवानि, स भारतभूपभूर्न खलु शान्ततां गतः भूरिशोऽनेकप्रकारतया प्रसारिभिरपि मद्बचनैः । कथमिष ? समुद्रस्य वारिभिरौर्बन्धव् बडवाग्निरिव खलु शान्ततां न गतः । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ७२ ॥

अर्क एव तमसाऽवृतोऽधुना दर्शयन्न इह हेतुनाऽधुना ।

एत्यहो ग्रहणतां श्रियः प्रिय इत्यभूदपि शुचा सविक्रियः ॥ ७३ ॥

अर्केति । अधुना साम्प्रतमावर्षावन्न आदरणीयो विवसः स एवेह दशघस्रोऽमावास्या-विवसो जातः । अमुना हेतुना कारणेन अर्कः सूर्य एव अर्ककीर्तिरेव वा तमसा राहुणा कोपेन वाऽऽवृतः, ग्रहणतामुपरागतां पिशाचतां वेति प्राप्नोति, अहो आश्चर्यं । श्रियो-ऽस्माकं शोभायाः प्रियो बल्लभोऽपि शुचा शोकेन सविक्रियो विकारयुक्तोऽभूत् । अथवा अर्को ग्रहणतामेतीति दूतवचनं श्रुत्वा श्रियः सुलोचनायाः प्रियो जयकुमारोऽपि तवा शुचाऽनुशुशोच, पुनः सविक्रियो विकारवानभूत् । श्लेषोऽलङ्कारः ॥ ७३ ॥

संवहन्नपि गभीरमाशयमित्यनेन विषमेण सञ्जयः ।

केन वा प्रलयजेन सिन्धुवत् क्षोभमाप निलतोऽथ यो भुवः ॥ ७४ ॥

संवहन्निति । जयकुमारस्य विकारमेव विवृणोति कविः—सन् यो जयो जयकुमारो विशालं गभीरमाशयं वहन्नपि दूतोक्तैरानेन विषमेण प्रसङ्गेन क्षोभमाप क्षुब्धो बभूव ।

अर्थः हे राजन्, क्या बताऊँ ? जिस प्रकार वड़वानल समुद्रके विपुल जलसे भी शांत नहीं होता, उसी प्रकार हमारे द्वारा कहे गये अनेक प्रकारके सान्त्वना-भरे वचनोंसे भी वह शांत नहीं हुआ ॥ ७२ ॥

अन्वयः अधुना इह आदर्शवत् अर्कः एव तमसाऽवृतः अहो ग्रहणताम् एति इति अमुना हेतुना शुचा श्रियः प्रियः अपि सविक्रियः अभूत् ।

अर्थः इसपर जयकुमारने सोचा कि देखो, अमावस्याके दिन सूर्यके समान इस मांगलिक वेलामें तेजस्वी अर्ककीर्ति भी रोपछा राहु द्वारा ग्रस्त होकर ग्रहणभावको प्राप्त हो रहा है ! यह सोचकर सुलोचनाका पति जयकुमार भी कुछ विकारको प्राप्त हुआ ॥ ७३ ॥

अन्वयः गभीरम् आशयं संवहत् अपि सञ्जयः इति अनेन विषमेण क्षोभम् आप । अथ यः भुवः निलयः केन वा प्रलयजेन सिन्धुवत् क्षोभम् आप ।

अर्थः गंभीर आशय धारण करनेवाला वह सञ्जन जयकुमार भी इन

अथ भुवो निलयोऽपि भूपालकोऽपि मर्यादावानपि प्रलयजनेन कल्पान्तजातेन जलेन सिन्धुवत् समुद्र इव चञ्चलो बभूव । उपमालङ्कारः ॥ ७४ ॥

पन्नगोऽयमिह पन्नगोऽन्तरे इत्यवाप्तबहुविस्मयाः परे ।

सन्तु किन्तु स पतत्पतेरलमास्य उत्पलमृणालपेशलः ॥ ७५ ॥

पन्नग इति । इहान्तरे छिद्रेऽयं पन्नगः सर्वोऽयं पन्नग इत्येवंकथेषावाप्तो बहुतरुणस्यो विस्मय आश्चर्यं येते परे सन्तु । किन्तु स एव पन्नगः पततां पक्षिणां पतिर्गण्डस्तस्य आस्ये मुञ्चे पुनरुत्पलस्य कमलस्य मृणालवत् पेशलो मुमुर्भवति किल इत्यलं वक्तव्येन । सोऽर्ककोर्तिरन्येषामग्रे न त्वस्माकमित्यर्थः ॥ ७५ ॥

हृच्छुचं तु महनीय नीयते ऋक्सुधा किमिति नात्र पीयते ।

न्यायिनां यदनपायिनां प्रभुः सर्वतोऽपि भवितैव शर्मभूः ॥ ७६ ॥

हृच्छुचमिति । जयकुमारोऽक्रम्पनमुद्दिश्य उवाच—हे महनीय, पूज्य, किमिति हृद्दूष्यं भवता शुचं शोकं नीयते, अत्र ऋक्सुधा नीतिवाक्यामृतं किमिति न पीयते ? यत्किल नीतौ कथितं न्यायिनां नीतिमार्गाश्रयिणामनपायिनां निष्पापानां प्रभुः स्वयमेव सर्वतोऽपि शर्मणो भद्रस्य भूः स्थानं भवितैव ॥ ७६ ॥

घटनासे क्षुब्ध हो उठा, और भूपालक तथा मर्यादाशील होता हुआ भी वह प्रलयकालीन सुप्रसिद्ध पवनसे समुद्रकी तरह चंचल हो उठा ॥ ७४ ॥

अन्वयः : इह अन्तरे अयं पन्नगः (अयं) पन्नगः इति अवाप्तबहुविस्मयाः परे सन्तु । किन्तु सः पतत्पतेः आस्ये उत्पलमृणालपेशलः (भवति) इति अलम् ।

अर्थः : जयकुमार कहने लगा कि 'यह साँप आया, यह साँप आया' इस प्रकार और लोग भले ही आश्चर्यमें पड़ें । किन्तु गरुड़के मुँहमें तो वह कमलकी नालके समान कोमल होता है, इतना ही कहना पर्याप्त है । अर्थात् अर्ककोर्तिसे भले ही और लोग डरा करें, मैं कभी नहीं डरता ॥ ७५ ॥

अन्वयः : महनीय ! हत् तु शुचं नीयते ? अत्र ऋक्-सुधा किम् इति न पीयते ? यत् न्यायिनाम् अनपायिनां प्रभुः (सः) सर्वतः अपि शर्मभूः भविता एव इति ।

अर्थः : (जयकुमार अक्रम्पनसे कहने लगा—) हे महनीय ! सोच क्यों कर रहे हैं ? 'नीतिवाक्यमृतम्'रूप ऋक्सुधा (ऋग्वेद-मन्त्रोपर आधुत द्या द्विवेदके ग्रन्थके वचनमृत) का पान क्यों नहीं करते ? वहाँ कहा गया है कि भूल न करनेवाले न्यायियोंका कल्याण तो भगवान् ही करते हैं ॥ ७६ ॥

किं फलं विमलशीलशोचनाद्रक्ष साधिकतया सुलोचनाम् ।

तं बलीमुखबलं बलैरलं पाशबद्धमधुनेक्षतां खलम् ॥ ७७ ॥

किं फलमिति । हे विमलशील, निर्मलाचार, शोचनात् किं फलं स्यात् ? त्वं तु साधिकतया सावधानरूपेण सुलोचनां रक्ष । अन्यैर्बलैरप्यलं न किमपि प्रयोजनम् । अधुनेव क्षणमात्रत एव, बलीमुखो धानरस्तस्य बलमिव बलं यस्य तं खलस्वभावमित्यर्थः । खलं मया केबलेनेव पाशबद्धमीक्षताम् । स्वभावोक्तिरलङ्कारः ॥ ७७ ॥

नीतिरेव हि बलाद् बलीयसी विक्रमोऽध्वविमुखस्य को वशिन् ।

केसरी करिपरीतिकृद्रयाद्धन्यते स शबरेण हेलया ॥ ७८ ॥

नीतिरिति । हे वशिन्, नीतिरेव बलाद् बलीयसी भवति । अध्वविमुखस्य नीति-पयाञ्चयुतस्य विक्रमः पराक्रमोऽपि कः स्यात् ? केसरी सिंहः करीणां हस्तिनां परीति-कृत् प्राणहारको भवति, स एव शबरेण भिल्लेन अष्टापदेन वा हेलया कौतुकेन रयाच्छीघ्रमेव हन्यते । अर्थान्तरन्यासः ॥ ७८ ॥

नीतिमीतिमनयो नयन्नयं दुर्मतिः समुपकर्षति स्वयम् ।

उल्मुकं शिशुवदात्मनोऽशुभं योऽह्नि वाञ्छति हि वस्तुतस्तु भम् ॥ ७९ ॥

अन्वयः । विमलशील ! शोचनात् किं फलम् ? साधिकतया सुलोचनां रक्ष । बलैः अलम् । बलीमुखबलं तं खलं अधुना पाशबद्धम् ईक्षताम् ।

अर्थः । हे विमलशील राजन् ! अब यहाँ चिन्ता करनेसे क्या लाभ ? आप तो केवल साक्षीरूप बनकर सुलोचनाकी रक्षा करते रहें । अभी देखें कि वह दुष्ट बंदर बंधनमें फँसाकर आपके सामने उपस्थित कर दिया जायगा ॥ ७७ ॥

अन्वयः । वशिन् ! नीतिः एव बलाद् गरीयसी । अध्वविमुखस्य विक्रमः कः ? करि-परीतिकृत् केसरी शबरेण हेलया रयात् हन्यते ।

अर्थः । हे वशी ! आप शायद यह सोचते हों कि मेरे पास सेनाबल नहीं है । किन्तु आपको यह याद रखना चाहिए कि बलकी अपेक्षा नीति ही बलवान् होती है । देखिये, हाथियोंकी घटाकी नष्ट करनेवाला सिंह भी नीतिके बलपर अष्टापद द्वारा बातकी बातमें मार डाला जाता है ॥ ७८ ॥

अन्वयः । अयम् अनयः दुर्मतिः उल्मुकं शिशुवत् नीतिम् ईति नयन् आत्मनः अशुभं स्वयं गम्पकर्षति, यः वस्तुतस्तु अह्नि हि भं वाञ्छति ।

नीतिमीतीति । अयं प्रकरणप्राप्तोऽर्ककोतिर्दुर्मतिः दुष्टबुद्धिः, अनयो नीतिवर्जितवत् । यो नीतिमीति मयन् स्याद्यमार्गं लोपयन् सन्नात्मनोऽशुभमकल्याणं समुपकर्षति प्रत्याववाति, उल्मुकं उवलितकाष्ठं शिशुवत् । यस्तु पुनरङ्गि विवसे वस्तुतो यथार्थतो भं नक्षत्रं वाञ्छति, असम्भवं सम्भवं कर्तुमिच्छति । वृष्टान्त-निवर्शनयोः सङ्करः ॥ ७९ ॥

ज्ञातवानहमिहैतदर्थकं प्राग्विसामकरणं निरर्थकम् ।

प्रस्तरेऽशनिघनोचितेऽशकिन् टङ्क एव नरराट् क्रमेत किम् ॥ ८० ॥

ज्ञातवानीति । हे अंशकिन्, सामर्थ्यशालिन्, अहमिह एतदर्थकं प्राग् विसामकरणं विशेषेण साम्नः प्रयोगं निरर्थकं व्यर्थं ज्ञातवान् । यतोऽशनिर्बन्धं घनो सोहमुद्गरं तयोश्चिते योग्ये हे नरराट्, टङ्क एव किं क्रमेत ? नेत्यर्थः ॥ ८० ॥

स्थीयतां भवत एव पद्मया योजितो भवतु स द्विषन्मया ।

अस्मि सम्प्रतितमां पुरोहितः सम्प्रणीतपृथुतेजसाऽञ्जितः ॥ ८१ ॥

स्थीयतामिति । स्थीयतां तावत् स द्विषन् बुद्धो यः पद्मया सुलोचनया स्त्रार्थं संयोगमिच्छति, स मया भवत एव पद्मया चरणशोभया योजितो भवतु । सम्प्रत्यहं सम्प्रणीतेन समर्पितेन विवाहसम्बन्धकारकेण हवनोचितेन वा पृथुतेजसा प्रसिद्धंपराक्रमेण

अर्थः यह दुर्मति अर्ककोति नीतिका उल्लंघन करता हुआ जली लकड़ी-को पकड़नेवाले शिशुकी तरह अपने हाथों अपना अकल्याण कर लेना चाहता है । यह उस बालक-सरीखा है, जो दिनके प्रकाशमें वास्तविक नक्षत्रोंको देखना चाहता हो ॥ ७९ ॥

अन्वयः नरराट् अहम् इह एतदर्थकं प्राग् विसामकरणं निरर्थकं ज्ञातवान् । हे अंशकिन् ! अशनिघनोचिते प्रस्तरे किं टङ्कः एव क्रमेत ?

अर्थः हे राजन् ! मैं तो यह पहले ही जान गया था कि इसके पास दूत भेजनेकी सामनीतिका प्रयोग निरर्थक है । सामर्थ्यशाली प्रभो ! सोचिये तो सही कि जिस पत्थरपर वज्र और हथौड़ा ही काम आ सकता है, क्या उसपर टाँकी चलाना उचित होगा ? ॥ ८० ॥

अन्वयः स्थीयताम् सः द्विषन् मया भवतः एव पद्मया योजितः भवतु । अहं सम्प्रति सम्प्रणीतपृथुतेजसाऽञ्जितः पुरोहितः अस्मितमाम् ।

अर्थः आप जरा ठहरें, वह दुष्ट आपकी पुत्री पद्मा (सुलोचना) के

प्रज्वलिताम्बिना वा अञ्जितो युक्तः पुरोहितः पुरस्तावहितः वायुः श्रोत्रियो वाञ्छितमात्म् ।
श्लेषालङ्कारः ॥ ८१ ॥

संप्रयुक्तमृदुसूक्तमुक्तया पद्मयेव कुरुभूमिभुक्तया ।

संवृतः श्रममुषा रुषा रयाच्चक्षुषि प्रकटितानुरागया ॥ ८२ ॥

संप्रयुक्तेति । सम्पक् प्रकारेण प्रयुक्तं सम्प्रयुक्तं यन्मृदुसूक्तं समयोचितं वाक्यं
मुञ्चति प्रकटयति स सम्प्रयुक्तमृदुसूक्तमुक्त् तस्य भावस्तया, रणप्रसङ्गिन्या रुषा रोषवशया
संवृतः स्वीकृतो रयाच्छीघ्रमेव । कीदृश्या तयेति कथ्यते—चक्षुषि नेत्रप्रान्तभागे प्रकटितो-
ऽनुरागो रक्तिमा, पक्षे प्रीतिभावो यया । तथा श्रममालस्यमोदास्यं वा मुष्णति तया ।
उपमालङ्कारः ॥ ८२ ॥

सोमसूनुरुचितां धनुर्लतां सन्दधौ प्रवर इत्यतः सताम् ।

श्रीकरे स खलु बाणभूषितां शुद्धवंशजनितां गुणान्विताम् ॥ ८३ ॥

सोमसूनुरिति । सोमसूनुर्यज्यकुमारः सतां सज्जनानां मध्ये प्रवरो मुख्यो दुर्लभो वा,
इत्यतः स खलु बाणेन शरेण वैवाहिकदीक्षाप्रयोगेण च भूषितां युक्ताम्, शुद्धेन

साथ विवाह करना चाहता है । विवाहसंबंधके लिए प्रणीत अग्निमें होम
करानेके लिए पुरोहितकी आवश्यकता होनी है । सो मैं स्वाभाविक तेजका
धारी पुरोहित हूँ । अर्थात् उसका सामना करनेके लिए तैयार हूँ । मैं शीघ्र ही
उसे लाकर आपकी पद्मा अर्थात् चरणरजश्रीसे उसका संयोग (संबंध) करा
दूँगा, उससे आपका चरण-चुम्बन करवा दूँगा, यह भाव है ॥ ८१ ॥

अन्वय : कुरुभूमिभुक् तथा सम्प्रयुक्तमृदुसूक्तमुक्तया श्रममुषा चक्षुषि प्रकटितानुरागया
रुषा पद्मया इव रयात् संवृतः ।

अर्थ : इस प्रकार कहते हुए उस जयकुमारको जोश आ गया, तो वह पद्म-
की तरह परिश्रमकी परवाह न करनेवाली और आँखोंमें अनुराग धारण करने-
वाली रोषकी रेखा द्वारा स्वीकार कर लिया गया । अर्थात् जयकुमार युद्धके
लिए तैयार हो गया ॥ ८२ ॥

अन्वय : सोमसूनुः सतां प्रवरः खलु इति अतः श्रीकरे बाणभूषितां शुद्धवंशजनितां
गुणान्विताम् उचितां धनुर्लता सन्दधौ ।

अर्थ : चूँकि जयकुमार निश्चय ही सज्जन पुरुषोंमें श्रेष्ठ माना जाता था,

विच्छिन्नतादिवोषरहितेन वंशेन वेणुना अनितां निमित्ताम् । तथा शुद्धे वर्णसाङ्ख्याविरहिते वंशे कुले जनितां समुत्पन्नाम् । गुणेन प्रत्यञ्चया, अपवा सौरूप्यादिना अन्विता युक्ताम्, एवमुचितां योग्यां धनुर्लतां चापयष्टि सन्धौ । समासोत्पलङ्कारः ॥ ८३ ॥

तस्य शुद्धतरवारिसञ्चरे शौर्यसुन्दरसरोवरे तरेः ।

ईक्षितुं श्रियमुदस्फुरद्भुजा शौचवर्त्मनि गुणेन नीरुजा ॥ ८४ ॥

तस्येति । तस्य जयकुमारस्य भुजा बाहुलता शुद्धा जंगर्वाजिताऽसौ तरवारिरसिपुत्री तस्याः सन्यक् चरः प्रचारो यत्र तस्मिन् । शौर्यं वीरत्वमेव सुन्दरः सरोवरस्तस्मिन् । शौचस्य पवित्रत्वस्य सफलत्वस्य वा वर्त्मनि मार्गे नीरुजा रोगरहितेन गुणेन स्वास्थ्येन हेतुना तरेः नौकायाः भियं शोभाभीक्षितुमुदस्फुरत् स्फुरणमाप । शुद्धतरमतिशुद्धं यद्वाहिर जलं तस्य सञ्चरः संग्रहो यस्मिन्स्तस्मिन्निति च शुद्धतरवारिसञ्चरे इति पदस्यार्थः । श्लेषानुप्राणितो रूपकालङ्कारः ॥ ८४ ॥

राजमाष इव चारघट्टतो भेदमाप कटकोऽपि पट्टतः ।

यस्ततस्तु दररूपधारकः सम्भवन्नह स सूपकारकः ॥ ८५ ॥

इसलिए उसने चापयष्टि-सी अंगयष्टिधारिणी किसी युवतीके समान धनुर्लताको ग्रहण किया, अर्थात् धनुषका सन्धान किया । वह धनुर्लता शुद्ध वंश (बाँस) में उत्पन्न थी, गुण (प्रत्यञ्चा) से युक्त तथा समुचित थी और थी बाणोंसे युक्त । युवती भी शुद्ध-वंश या उत्तम कुलमें उत्पन्न, रूप-सौन्दर्यादि गुणोंवाली तथा समुचित (आकार-अवस्थावाली) होकर बाण यानी विवाह-दीक्षासे युक्त हुआ करती है । इस तरह श्लेषसे धनुर्लतापर युवतीके व्यवहारका समारोप करने-से यहाँ समासोक्ति अलंकार बनता है ॥ ८३ ॥

अन्वयः तस्य भुजा शुद्धतरवारिसञ्चये शौर्यसुन्दरसरोवरे शौचवर्त्मनि नीरुजा गुणेन तरेः श्रियम् ईक्षितुम् उदस्फुरत् ।

अर्थः उस जयकुमारकी भुजा शूर-वीरतारूप सरोवरमें, जो कि शुद्धतर वारि अर्थात् खड्गरूप निर्मल जलके संचारसे युक्त था, नौकारूपमें अपनी शोभा निहारनेके लिए स्फुरित हो उठी, अर्थात् नृत्य करने लगी । वह भुजा पवित्र मार्गपर (चलनेवाली) निर्मल स्वास्थ्यादि गुणोंसे युक्त थी ॥ ८४ ॥

अन्वयः कटकः अपि पट्टतः च अरघट्टतः राजमाषः इव भेदम्, आप । यः तु ततः दररूपधारकः सम्भवत् सः इह सूपकारकः (अभवत्) ।

राजभावेति । तद्वानोमेव अरघट्टः 'चपकी'ति लोकभाषायाम्, ततः । अथवा पट्टतोः लोष्ठतो राजमात्र इव कटकः सेनासमूहोऽपि च । भेदं द्वेषोभावमाप । यस्तु पुनस्ततोऽर्क-
कीतिपाठवर्तते दररूपस्य ईषदाकारस्य धारकः; अथवा भयधारको यदीममर्ककीति न
सम्भालयेयं तदा क्व तिष्ठेयमिति भयत एव सम्भवन् स पुनरिह जयकुमारपाठवर्त
सूपकारकः, सूपं इयञ्जनं करोतीति सूपकारकः सूदः तथा सुष्ठु उपकारको मनसा-सहाय-
करः । इलेवपूर्वोपमालङ्कारः ॥ ८५ ॥

सोमजोऽज्ज्वलगुणोदयान्वयाः सम्बभूः सपदि कौमुदाश्रयाः ।

येऽर्कतैजसवशंगताः परे भूतले कमलतां प्रपेदिरे ॥ ८६ ॥

सोमेति । सोमनामभूपात् तथा चन्द्राज्जातः सोमजस्तस्य य उज्ज्वलो निर्दोषो
गुणः सहिष्णुताविः । यत्रा—सोमजवशात् उज्ज्वलो गुणः प्रसावस्तस्य उदयं येऽनुयान्ति स्म
ते सोमजोऽज्ज्वलगुणान्वयास्ते । सपदि शीघ्रमेव । कौमुदाश्रयाः, की भुवि मुदो हर्षस्याध्या-
स्तया कुमुदसमूहस्याध्याः सम्बभूः । किन्तु ये परे जनाः केवलमर्कस्य चक्रिसुतस्य सूर्यस्य
वा तेजःसमूहस्तैजसं तस्य वशं गतास्तेऽस्मिन् भूतले धराङ्के कस्य आत्मनो मलतां मलिनभावं
तथा कमलतां सरोजतां प्रपेदिरे । इलेवालङ्कारः ॥ ८६ ॥

अर्थः (इस प्रकार जब वह जयकुमार भी युद्धके लिए खड़ा हो गया तो)
मागी सेनाके दो दल हो गये, जैसे घंटी या पत्थर द्वारा उड़दके दो दल हो जाते
हैं । सो अर्ककीतिकी ओर तो वह दल भयधारक अथवा अल्पमात्रवाला होता
हूअः भी जयकुमारकी ओर अत्यन्त उपकारी अर्थात् सहायक बन गया । यहाँ
राजमाष यानी बड़े उड़दकी सेनाको उपमा देकर जयकुमारके युद्धमें उतर आने-
पर घंटोसे दालकी तरह उसका दो टुकड़ोंमें बँट जाना बताया है । इसलिए आगे
भी अर्ककीतिके पक्षमें वह दररूप = दाररूप यानी दालरूप बन गया । लेकिन
जयकुमारके पक्षमें वह 'सूप' यानी खाद्यरूपमें बन गया, यह भाव कवि सूचित
करना चाहता है ॥ ८५ ॥

अन्वयः सपदि सोमजोऽज्ज्वलगुणोदयान्वयाः कौमुदाश्रयाः सम्बभूः । (च) ये
परे अर्कतैजसवशंगताः (ते) भूतले कमलतां प्रपेदिरे ।

अर्थः सोम या चन्द्रमाके गुणोंसे प्रेम रखनेवाले रात्रि-विकासी कुमुद होते
हैं, जब कि कमल (अपने विकासके लिए) सूर्यके अधीन होते हैं । इसी प्रकार
जयकुमार भी सोमनामक राजासे उत्पन्न और सहिष्णुतादि उज्ज्वल गुणोंसे
युक्त थे । अतः उनके अनुयायी लोग शीघ्र ही कौमुदाश्रय हो गये । अर्थात्
भूमण्डलपर हर्षके पात्र बने । किन्तु जो अर्ककीतिके प्रतापके अधीन यानी उसके

तत्र हेमसहिताङ्गदादिभिः स्वैः सहस्रतनयैः सुराडभीः ।

निर्जगाम सुतरामकम्पनः सत्सहायमरिबर्गकम्पनः ॥ ८७ ॥

तत्रेति । तत्र हेमसहितोऽङ्गदो हेमाङ्गद आदिर्वेषां तेषामाङ्गदादिभिः स्वैः सहस्रतनयैः पुत्रैः सह सुतरां स्वयमकम्पनो नाम सुराड्, नीतिमान्, अभीनिर्भयोऽरिबर्गस्य शत्रुसमूहस्य कम्पनं वेपनं येन सः, सतो जयकुमारस्य सहायं कर्तुं निर्जगाम ॥ ८७ ॥

श्रीधरार्यमसुहृत्सुकेतुका देवकीर्तिजयवर्मकावकात् ।

दूरगा नयरयोत्थसम्मदाः सद्बलेन जयमन्वयुस्तदा ॥ ८८ ॥

श्रीधरेति । श्रीधरोऽयं मासुहृत् सुकेतुरेव सुकेतुको देवकीर्तिजयवर्मव जयवर्मक एते राजानो येऽकात् अन्यायाद् दूरगाः, नयस्य नीतिशास्त्रस्य रयो ज्ञानं तेनोत्थः सञ्जनितः समीचीनो मधो हर्षो येषां ते तथाभूता तदा समीचीनेन बलेन सहिताः सन्तो जयं जय-कुमारमन्वयपुरनुजग्मः, तत्सहायका जाता इत्यर्थः ॥ ८८ ॥

किञ्च मेघसहितप्रभोऽब्रणी खेचरैः कतिपयैः खगाग्रणीः ।

मेघनाथकतयैवेव तं तदाऽवाप्य तत्र सहकारितामदात् ॥ ८९ ॥

पक्षमें थे, वे कमलताको प्राप्त हुए । यानी उनके 'क' = आत्मामें मलिनता आ गयी । भावार्थ यह कि जयकुमारके पक्षवाले तो प्रसन्न हो उठे, पर अकंकीर्तिके पक्षवाले निराश्रय हो गये ॥ ८६ ॥

अन्वयः तत्र अभीः अरिबर्गकम्पनः सुतराम् अकम्पनः सुराट् हेमसहिताङ्गदादिभिः स्वैः सहस्रतनयैः सत्सहायं निर्जगाम ।

अर्थः वहाँ निर्भय और शत्रुवर्गको कँपानेवाले महाराज अकम्पन हेमाङ्गद आदि अपने हजार पुत्रोंके साथ जयकुमारको सहायताके लिए निकल पड़े ॥ ८७ ॥

अन्वयः तदा अकात् दूरगाः नयरयोत्थसम्मदाः श्रीधरार्यमसुहृत्सुकेतुकाः देवकीर्तिजयवर्मकौ च सद्बलेन जयम् अन्वयुः ।

अर्थः इसके अतिरिक्त श्रीधर, अर्यमा, सुहृद्, सुहेतु, देवकीर्ति और जयवर्मा नामक राजा लोग भी, जो कि पापसे डरनेवाले थे, प्रसन्नतापूर्वक अपनी-अपनी सेना लेकर जयकुमारके पक्षमें आ मिले ॥ ८८ ॥

अन्वयः किं च मेघनाथकतया एव मेघसहितप्रभः अब्रणी खगाग्रणीः कतिपयैः खेचरैः (सह) तदा तम् अवाप्य तत्र सहकारिताम् अदात् ।

किञ्चेति । किञ्च भेषसहितः प्रभो भेषप्रभो नाम क्षमाप्रणीः क्षमानां विद्यावतां प्रमुखो यक्षान्प्रणी क्षणेन ब्रूषणेन रहितः स कतिपर्यः क्षेपैः सह सम्भूय जयकुमारो भेषानां नाथो भेषेश्वरस्तत एव किल भेषनायकतयेव तं जयकुमारमवाप्य तत्र सहकारितामवाप्तु वस्तवान् ॥ ८९ ॥

संविदम्बर इहात्मिभिः किण-धारिणः किल पुनीतपक्षिणः ।

स्वैरमाविहरतोऽस्य दक्षतां शिक्षितुं स्वयमपूरि पक्षता ॥ ९० ॥

संविदिति । संविदो रणस्याम्बरे रसे गगने वा स्वैरं यथेच्छमाविहरतः पर्यटतोऽस्य जयकुमारस्य । कीदृशस्य ? किणं गुणं विकीर्णधान्यम्ब बरति स्वोकरोति तस्य । पुनीतो न्यायसम्मतः पक्षो विरोधो यस्य, तथा पुनीतो पक्षो गच्छती यस्य तस्य पुनीतपक्षिणः । दक्षतां चतुरतां शिक्षितुं किलात्मिभिः विचारकारिभिः स्वयमेव पक्षता सह/योऽपूरि पूरिता । 'रणे सम्भाषणे संवित्, तथा 'अम्बरं रसे कार्पासे' इति च विश्वलोचनः । समासोक्तिः ॥ ९० ॥

नाथवंशिन इवेन्दुवंशिनः ये कुतोऽपि परपक्षशंसिनः ।

तैरपीह परवाहिनी धुता कृच्छ्रकाल उदिता हि बन्धुता ॥ ९१ ॥

नाथेति । नाथवंशिन इव इन्दुवंशिनः सोमवंशजाता ये नराः कुतोऽपि कारणत् परपक्षस्य अर्ककोर्तैः पक्षस्य शंसिनस्तेरपि इह तस्मिन्काले परस्य वाहिनी सेना धुता

अर्थः : और भेषप्रभ नामक विद्याधर, जो कि बड़ा शक्तिशाली, दोष-रहित और विद्याधरोंका मुखिया था, अपने कुछ योद्धाओंके साथ जयकुमारसे आ मिला और उसकी सहायता करने लगा, क्योंकि जयकुमार भेषेश्वर जो था ॥ ८९ ॥

अन्वयः : आत्मिभिः दक्षतां शिक्षितुम् इह संविदम्बरे स्वैरम् आविहरतः किणधारिणः पुनीतपक्षिणः अस्य पक्षता अपूरि किल ।

अर्थः : विचारशील उसके आत्मीय वीरोंने युद्धमें दक्षता सीखनेके लिए युद्धरूपी गगनमें स्वैर-विहारी, गुणवान् और पवित्र पक्षवाले इस जयकुमारकी पक्षता धारण की । श्लेषसे आकाशमें उड़नेवाले पक्षीके व्यवहारका समारोप करनेसे यहाँ समासोक्ति अलंकार है ॥ ९० ॥

अन्वयः : ये नाथवंशिनः इव इन्दुवंशिनः कुतः अपि परपक्षशंसिनः तैः अपि इह परवाहिनी धुता । हि कृच्छ्रकाले उदिता बन्धुता (भवति) ।

अर्थः : इसके अतिरिक्त जो नाथवंशी और सोमवंशी लोग अर्ककोर्तिकी सेना-

परित्यक्ता । हि घतः कृष्णकाले विपत्तिक्रमे वा किलोविता प्राप्ता भवति सैव बन्धुता कथ्यते । 'उदितं सूचिते प्राप्ते' इति विश्वलोचनः । अर्थात्तरन्यासः ॥ ९१ ॥

भूरिशः स्खलितदुर्हृदायुधा अस्ति नीतिरियमित्यमी बुधाः ।

मेरुवत्स्थिरतरास्तनूनिजा वर्मयन्ति च वरं स्म बाहुजाः ॥ ९२ ॥

भूरिश इति । भूरिशोऽनेकवारं स्खलिता भ्रष्टा जाताः दुर्हृदाभायुधा अस्यो वासुताः मेरुवत्स्थिरतरा अपि निजा तनूः, वर्मधारणनस्माकं नीतिरिति किल जनी जयकुमार-पत्नीया बुधा विचारशीला बाहुजाः क्षत्रियास्ते वर्मयन्ति स्म । वरं प्रसन्नतापूर्वकम् । च पापपूर्ता । जातिवर्जनमेतत् क्षत्रियाणाम् ॥ ९२ ॥

स्वीयबाहुबलगविता भुजास्फोटनेन परिनिर्तितस्वजाः ।

सम्बभूवुरधिपाः सदोजसो बद्धसन्नहनकाः किलैकशः ॥ ९३ ॥

स्वीयेति । ये समीचीनस्य ओजसस्तेजसोर्धिपा अधिकारिणः क्षत्रियास्ते तदा स्वीय-बाहोर्बलेन गविताः सन्तो भुजाया आस्फोटनेन बद्धकरणेन परिनिर्तितं स्वजं रक्तं वैस्ते च सन्तः । किलैकश एकैकं कृत्वा, बद्धाः संभृताः सन्नहनका कवचा येस्ते सम्बभूवुः । क्षत्रिय-जातेर्बर्णनम् । 'स्वजः स्वेदे, स्वजं रक्तं' इति विश्वलोचनः ॥ ९३ ॥

में थे, वे भी उसकी सेना छोड़कर जयकुमारके साथ ही लिये । ठीक ही है, आपत्तिके समय जो उदित होती है यानी साथ देती है, वही बन्धुता है ॥ ९१ ॥

अन्वयः : भूरिशः स्खलितदुर्हृदायुधः मेरुवत् स्थिरतराः अभी बाहुजाः च इयं नीतिः अस्ति इति निजाः तनूः वरं वर्मयन्ति स्म ।

अर्थः : जिन्होंने अनेक युद्धोंमें वैरियोंके शस्त्रोंका अनेकवार नष्ट-भ्रष्ट कर दिया, ऐसे दृढ़ क्षत्रिय लोगोंने भी, जिनका शरीर सुमेरुः समान अडिग था, अपने शरीरोंको कवचसे आच्छादित कर लिया; क्योंकि युद्धमें कवच पहनना नीति कही गया है ॥ ९२ ॥

अन्वयः : स्वीयबाहुबलगविताः सदोजसः अधिपाः भुजास्फोटनेन परिनिर्तितस्वजाः किल एकशः बद्धसन्नहनकाः संबभूवुः ।

अर्थः : जिनको अपनी भुजाओंके बलका गर्व था और जो स्वाभाविक बलके धारक थे, ऐसे लोगोंने भुजास्फालन द्वारा और अपने शरीरका रक्त संचालित कर प्रयत्नतापूर्वक कवच धारण कर लिये ॥ ९३ ॥

सम्मदाङ्गणपरैर्हि निर्घृणैः प्रस्फुरद्विगतसङ्गरव्रणैः ।

सुष्ठुशौर्यरससम्मिमतैस्तदा रेजिरे परिधृता उरश्छदाः ॥ ९४ ॥

सम्मदाङ्गणपरैः । तदा सम्मदाङ्गणत्, रणपरैः सङ्घामतत्परैः, निर्घृणैः निर्घृणैः, प्रस्फुर-
रन्तो विगतसङ्गरस्य पूर्वयुद्धस्य कृत्वा येषां ते तैः । सुष्ठु शौर्यरसेन सम्मिता युक्तास्तेरपि
परिधृताः परिहृता उरश्छदा बलःस्थलावरणकाः कवचा रेजिरे क्षुण्णभरे ॥ ९४ ॥

हृष्यदङ्गमनुषङ्गतोऽङ्गना वीक्ष्य मन्त्रहनगेधिसन्मनाः ।

कस्यचित् खलु मनोभवोद्भवदङ्कुरैर्द्वृतमितस्तिरोऽभवत् ॥ ९५ ॥

हृष्यदिति । कस्यचित् सम्मना मनस्विनी विचारशोला अङ्गनाऽनुषङ्गतः प्रसङ्गवशात्
मनोभवेन उद्भवदङ्कुरैः रोमाञ्चैर्हृष्यदङ्गयस्य तं समुत्पलसितशरीरम् । अत एव संहनन-
रोधि कवचधारणे बाधकं वीक्ष्य सा हृतमेव इतस्तिरोऽभवत् तिरोदधे ॥ ९५ ॥

रेजिरे रदनखण्डितोष्ठया हस्तपातकलितोरुकोष्ठया ।

निर्गलत्सघनघर्मतोयया तेऽञ्चिताः खलु रुषा मगगया ॥ ९६ ॥

रेजिर इति । ते सुभटास्तदा रुषा रोषपरिणत्या अञ्चिता आलिङ्गिता रेजिरे ।
कोष्ठया क्थेत्याह—रदनैर्बन्तैः खण्डित ओष्ठो यया तथा । हस्तयोः पातेन निपातनेन कलित
आलिङ्गित ऊर्ध्वार्जघनयोश्परिभागयोः कोष्ठो यया तथा । निर्गलत् प्रोद्भवत् सघनमनस्यं

अन्वयः । तदा सम्मदात् रणपरैः हि निर्घृणैः प्रस्फुरद्विगतसङ्गरव्रणैः सुष्ठु शौर्यरस-
सम्मिमतैः परिधृता उरश्छदाः रेजिरे ।

अर्थः । प्रसन्नतापूर्वकं संग्रामार्थं तत्पर और अत्यन्त कठोर योद्धागण भी,
जिनके रणके पुराने घाव स्फुरित हो रहे थे, अपनी भव्य शूर-वीरताके रसके
प्रभावमें आकर वदःस्थलाच्छादक कवचों से सुशोभित हो रहे थे ॥ ९४ ॥

अन्वयः । कस्यचित् सम्मनाः अङ्गना मनोभवोद्भवदङ्कुरैः अनुषङ्गतः हृष्यदङ्गं
संहनरोधि खलु वीक्ष्य इतः इतं तिरोऽभवत् ।

अर्थः । किसी शूर-वीरको मनस्विनी विचारशोला स्त्रीने देखा कि मैं इसके
सामने खड़ा हूँ, इसलिए स्वभावतः कामोद्भूत रोमांचोंके कारण यह कवच
पहननेमें असमर्थ हो रहा है, तो वह वहाँसे शीघ्र ही एक ओर हट गयी ॥ ९५ ॥

अन्वयः । (तदा) रदनखण्डितोष्ठया हस्तपातकलितोरुकोष्ठया निर्गलत्सघनघर्मतोयया
सरागया रुषा अञ्चिताः ते रेजिरे खलु ।

अर्थः । उस समय प्रेमभरे रोषकी मात्रासे आलिङ्गित वे योद्धागण बहुत ही
भले दोखने लगे । उनके उस रोषने शर्तोंसे तो ओठोंको उबवाया है और हाथ

घर्मस्तोयं यया तथा । रामेण अचणिम्ना तथा प्रेम्णा सहिता सरागा तयेति, स्त्रीभाष-
चारिण्या रुषेति भावः । खलु वाक्यपूर्ता । समासोक्तिः ॥ १६ ॥

निर्गमेऽस्य पटहस्य निःस्वनो व्यानशे नभसि मन्वरं घनः ।

येन भृभृदुभयस्य भीमयः कम्पमाप खलु सत्त्वसञ्चयः ॥ १७ ॥

निर्गम इति । अस्य जयकुमारस्य निर्गमे प्रयाणसमये पटहस्यानकस्य निःस्वनः
शब्दो घनोऽप्रयुञ्चैः सत्वरं नभसि गगनमण्डले व्यानशो प्रससार, येन भूभृता राज्ञां पर्वता-
नाञ्छ्वेत्युभयस्य सत्त्वसञ्चय आत्मभावोपचयः प्राणिवर्गश्च, भीमयो भयपूर्णः सन् कम्पमाप
प्राप्तवान् खलु ॥ १७ ॥

सत्तुरङ्गमतरङ्गमञ्जुला निर्मलध्वजनिफेनवञ्जुला ।

मत्तवारणमदप्रवाहिनी निर्ययी जयनृपस्य वाहिनी ॥ १८ ॥

सत्तुरङ्गेति । जयनृपस्य वाहिनी सेना, सन्तः प्रशास्या ये तुरङ्गमास्त एव तरङ्गा
भङ्गास्तैर्मञ्जुला मनोहरा । निर्मला या ध्वजास्ता एव निफेनानि तैर्वञ्जुला रम्या । तथा
मत्तवारणानां प्रखण्डहस्तिनां मदं प्रवहतीति सा मत्तवारणमदप्रवाहिनी सा वाहिनीव
नदीव निर्ययी । रूपकालङ्कारः ॥ १८ ॥

द्वारा ऊरुस्थलके ऊपरी काण्ठीं का स्पर्शं कराया तथा शरीरसे घनीभूत घर्म-
बिन्दु (पसीना = सात्त्विकभाव) बहवाया । कविने यहाँ क्रोध के स्त्रीलिङ्गी
पर्यायशब्द 'रुष' से समासोक्ति की छटा बतायी है ॥ १६ ॥

अन्वयः : अस्य निर्गमे पटहस्य घनः निस्वनः सत्वरं नभसि व्यानशे, येन भूभृदुभयस्य
सत्त्वसञ्चयः भीमयः सन् कम्पम् आप खलु ।

अर्थः : इस प्रकार सजघजके साथ जयकुमार निकला, तो उसकी भेरी की
तेज आवाज शीघ्र ही सारे ब्रह्माण्डमें फैल गयी फलतः दोनों तरहके भूभृतां
(राजाओं और पर्वतांका) सत्त्वसञ्चय (आत्मभाव और प्राणिवर्ग) निश्चय ही
भयभीत होकर कांपने लगा ॥ १७ ॥

अन्वयः : जयनृपस्य वाहिनी सत्तुरङ्गमतरङ्गमञ्जुला निर्मलध्वजनिफेनवञ्जुला
मत्तवारणमदप्रवाहिनी निर्ययी ।

अर्थः : जयकुमारकी वह सेना नदीकी तरह सुशोभित होती हुई चल पड़ी ।
सेनामें स्थित घोड़े तरंग-से बने । ध्वजाओंके पट फेनसदृश बने और हाथियों-
का झरता हुआ मद-प्रवाह तो जल ही था ॥ १८ ॥

अश्रुनीरमधुना सकञ्जलमादधौ रिपुवधूपयोधरः ।

दिवकुलं खलु रजोऽन्वितं-तदुत्पातमस्य गमनेऽप्यो विदुः ॥ ९९ ॥

अश्रुनीरमिति । अधुनाऽस्य जयकुमारस्य गमने रिपूणां वैरिणां बध्वः स्त्रियस्तासां पयोधरः स्तनः, जातावेकबन्धनम् । कञ्जलेन सहितं सकञ्जलम्, अश्रुनीरमादधौ, धृतवान् । तथा विद्यां कुलं समूहो रजसा तुरङ्गाविक्षुरोत्पतितवृत्त्याऽम्बितमभूत् । तदेवोत्पातं वृद्धप्रयोगमस्य गमनेऽस्य शत्रवो विदुर्ज्ञातिबन्तः ॥ ९९ ॥

स्यन्दनैस्तु यदकृष्यतात्र भूर्वाजिराजशफटङ्कणाऽप्यभूत् ।

दानवारिभिरपूर्यतामकृन् मसहस्तिभिरमुष्य हेऽर्थकृत ॥ १०० ॥

स्यन्दनैरिति । हे अर्थकृत पाठक, या भूः स्थली साऽमुष्य जयकुमारस्य स्यन्दनै रथेस्तु यस्तावदकृष्यत व्यवायंत सैव भूर्वाजिराजानां श्रेष्ठहयानां शक्रेष्टङ्कणं खननमुच्छनीकरणं यस्याः साऽप्यभूत् । तथा मसहस्तिभिरग्मसगजैः असकृद् बारंबारं दानस्य मदस्य वारिभिरपूर्यंत पूरिताऽभूत् । एवं तत्र जयकुमारस्य पुण्यप्रभावेण पूर्णां कृषिक्रिया अनायासेनैव जातेरर्थः । समुच्चयालङ्कारः ॥ १०० ॥

स्वर्णदीपयसि पङ्ककूपतश्चन्द्रमस्यपि कलङ्करूपतः ।

गीयते मद इतीन्द्रमद्गजमस्तके जयबलोद्धतं रजः ॥ १०१ ॥

स्वर्णदीपिति । जयस्य जयकुमारस्य बलेन सेनया उद्धतमुच्चैर्गतं तत्रज इन्द्रस्य यः सद्गज ऐरावणस्तस्य मस्तके मद इति नाम्ना गीयते । स्वर्णद्या आकाशगङ्गायाः पयसि

अन्वयः : अधुना अस्य गमने रिपुवधूपयोधरः सकञ्जलम् अश्रुनीरम् आदधौ । दिवकुलं खलु रजोऽन्वितम् आसीत् । अरयः तद् उत्पातं विदुः ।

अर्थः : जयकुमार द्वारा युद्धार्थं प्रयाणके समय शत्रुओंकी वधुओंके पयोधर कञ्जलयुक्त आमुओंकी बूँदोंसे छा गये । दसों दिशाएँ एवं आकाश धूलिसे व्याप्त हो गया । (लेकिन) शत्रुओंने इसे उसकी यात्रामें उत्पात समझ लिया ॥ ९९ ॥

अन्वयः : हे अर्थकृत ! अत्र अमुष्य स्यन्दनैः तु यत् भूः अकृष्यत, (सा) वाजिराजशफटङ्कणा अपि अभूत् । (च) मसहस्तिभिः दानवारिभिः असकृत् अपूर्यत ।

अर्थः : हे पाठक ! युद्धस्थलमें इस जयकुमारके रथों द्वारा जो भूमि खोदी गयी और घोड़ोंके खुरोसे पोली बनायी गयी, उसे इसके हाथियोंके मदजलने बार-बार भर दिया ॥ १०० ॥

अन्वयः : जयबलोद्धतं रजः स्वर्णदीपयसि पङ्ककूपतः चन्द्रमसि अपि कलङ्करूपतः इन्द्रसद्गजमस्तके मदः इति गीयते ।

जले पङ्कस्य कूपतः कर्दमस्य मानतो गीयते । चन्द्रमसि कलङ्करूपतो गीयतेऽद्यापि ।
'कूपोऽधुगतं नुभमानकूपते' इति विश्वलोचनः । एकस्य अनेकधा उल्लेखाद् अत्र
उल्लेखालङ्कारः ॥ १०१ ॥

वस्तुतस्तु जडतापकारिणि सैन्ययानजनिता प्रमाग्णिणी ।

धूलिराप त्वलु धूमतां वशिन् व्याप्तकाष्ठमुदितस्य तेजसि ॥ १०२ ॥

वस्तुतस्त्विति । हे वशिन्, पाठक, वस्तुतस्तु पुनः सैन्यस्य यानेन गमनेन जनिता
समुत्थिता प्रसारिणी प्रसरणशोला या धूलिः सा, व्याप्ताः समाक्रान्ताः काष्ठा विशो येन
तथा व्याप्तानीन्धनानि येन, तद्यथा स्यात्स्येति क्रियाविशेषणम् । उदिते, उदयंगतेऽस्य
जयकुमारस्य तेजसि प्रतापेऽग्नौ वा, कीदृशे तेजसि, जडताया मूर्खताया जलसमूहस्य
वाऽपकारिणि विध्वंसके तस्मिन् धूमताम् आप । श्लेषोत्प्रेक्षयोः सङ्करः ॥ १०२ ॥

कवचं समुवाह यावताऽपयशःसङ्घटितोपदेहवत् ।

परिश्राग इतोऽर्ककीर्तिकः समलक्ष्यामलमायसोचितम् ॥ १०३ ॥

कवचमिति । तावतैव कालेन अर्ककीर्तिसम्बन्धो सोऽर्ककीर्तिकः परिवारोऽपि इत
एकतोऽपयशसा संघटितं निर्निमित्तं यदुपदेहं तद्वत् समलीनां प्रसिद्धभ्रमराणां सवृशं श्यामलं
धूज्वर्णं यतः क्लिषायसेन लोहपरिणामेनोचितं निर्मितं कवचं सन्नाहं समुवाहावहत् ।
उपमालङ्कारः ॥ १०३ ॥

अर्थः : उम समय जयकुमारको सेनाके आघातमे जो धूल उड़ी, वह आकाश-
गंगामें तो जाकर कोचड़ बनी, चन्द्रमामें पहुँचकर कलंक बनी और इन्द्रके
हाथीके मस्तकपर जाकर उसने मदका रूप धारण कर लिया ॥ १०१ ॥

अन्वयः : वशिन् वस्तुतस्तु जडतापकारिणि अस्य तेजसि व्याप्तकाष्ठम् उदिने सैन्य-
यानजनिता प्रसारिणी धूलिः धूमताम् आप खलु ।

अर्थः : हे भाई ! सेनाके गमनसे उठी और आकाशमें फैली धूल वास्तवमें
जडता या जलता को दूर करनेवाली तथा दिशाओंरूपा लकड़ियोंको व्याप्त
करनेवाले जयकुमारके तेज रूपी अग्निका धुँआ थी ॥ १०२ ॥

अन्वयः : इतः अर्ककीर्तिकः परिवारः अपि तावता अपयशःसङ्घटितोपदेहवत्
समलक्ष्यामलम् आयसोचितं कवचम् समुवाह ।

अर्थः : इधर अर्ककीर्तिके परिवारने भी कवच धारण किये, जो कि लोहे के
बने हुए थे, । अतः भौरेके समान काले थे । वे अपयश द्वारा बने उपदेह के
समान प्रतीत हो रहे थे ॥ १०३ ॥

अपि मन्दमुखेन धारितो नृवगज्ञावश्वर्तिना शितः ।

कवचो नवचन्द्रमण्डलं विगलन् राहुरिवावलोकितः ॥ १०४ ॥

अपीति । अपि केनापि मन्दमुखेन अप्रसन्नेन उदासीनतया केवलं नृवरस्य सेनापते-
राज्ञावशवर्तिना सता धारितः परिगृहीतः शितः श्यामलः कवचः स नवचन्द्रस्य मण्डलं
विगलन्नुदरस्थं कुर्वन् राहुरिव अवलोकितोऽनुभूतः । उपमालङ्कारः । १०४ ॥

अपरः परिमोहिणा कथं कथमप्यत्र चिरादुपाहृतम् ।

भृतिकेन भटो रुषाऽपिषत् कवचं हस्ततलद्वयेन तत् ॥ १०५ ॥

अपर इति । अपरः कोऽपि भटः परिमोहिणा आलस्यकारिणा भृतिकेनानुचरेण कथं
कथमपि अनेकवारकथनानन्तरं चिरादतिविलम्बेन उपाहृतं लात्वा दत्तं तत्कवचं रुषा रोषे
हस्ततलद्वयेन स्वकीयेनापिषत् चूर्णयाञ्जकार ॥ १०५ ॥

प्रियवर्मभृतो हठाद्भृतो वनितायाः करतो बरासिराट् ।

बलयं प्रलयं नयन्नयं शुचमुत्पादयति स्म घट्टितः ॥ १०६ ॥

अन्वयः अपि नृवराज्ञावशवर्तिना मन्दमुखेन धारितः शितः कवचः नवचन्द्र
मण्डलं निगलन् राहुः इव अवलोकितः ।

अर्थः अर्ककीर्तिकी सेनाके लोग कवच पहनना नहीं चाहते थे, किन्तु उन्हें
भ्राजावश पहनना पड़ा । इस तरह उदास भावसे पहना वह कवच ऐसा लगा,
मानो चन्द्रमाकी निगलता हुआ राहु ही हो ॥ १०४ ॥

अन्वयः अपरो भटः अत्र परिमोहिणा भृतिकेन कथं कथम् अपि चिरात् उपाहृतं
कवचं रुषा हस्ततलद्वयेन अपिषत् ।

अर्थः उसमेंसे कोई एक सुभटका सेवक, जो कि वास्तवमे कायर था,
अनेक बार कवच माँगनेपर भा उसने बहुत देरसे लाकर दिया । अतः उस
सुभटने क्रोधके कारण उसे हाथके तलुवेसे चूर-चूर कर डाला ॥ १०५ ॥

अन्वयः वनितायाः प्रियवर्मभृतः करतः हठात् धृतः अयं बरासिराट् घट्टितः बलयं
प्रलयं नयन् शुचम् उत्पादयति स्म ।

अर्थः दूसरा कोई योद्धा ऐसा था जिसकी स्त्री प्रेमवश उसे अपने हाथसे
तलवार नहीं दे रहा थी । अतः उन सुभटने जबरदस्ती उससे तलवार छीन
ली । फलतः उससे टक्कर खाकर उस नारीका कंगन टूट गया जिसने भावी
अशुभसे चिन्तित कर दिया ॥ १०६ ॥

प्रियेति । प्रियञ्च तन्नमं विभति सा प्रियनमंभुम्भनोक्तादृत्तिकारिणीत्यर्थः । तस्याः प्रियनमंभुतो वनितायाः करतो हस्ताद्यथाद् वेगेन हृतो यो वरासिराट् श्रेष्ठकड्मो घट्टितः प्रलग्नः सन् बलयं कङ्कणं प्रलयं नयन् विनाशयन्मयं शुचमुत्पादयति स्म । किमित्यनेन वृनिमित्तेनाप्रे भविष्यतीति चिन्ताकरोऽभूविति ॥ १०६ ॥

जगराग्रनिघट्टनेन वा सहसा वृत्त्यदुदारहारकम् ।

अवलोक्य शुशोच कामिनस्तनुसंवर्मनक्षणेऽङ्गना ॥ १०७ ॥

जगराप्रेति । अपराङ्गना कामिनः स्वामिनस्तनोः शरीरस्य संवर्मनक्षणे कवचिताचरणकाले जगरापस्य कवचप्रान्तस्य निघट्टनेन सङ्घट्टेन सहसाऽकस्मात् वृट्पत् भङ्गं प्रजेष्वती उवारः प्रगस्तो यो हारो मौक्तिकसरस्तं वृट्पद्दुदारहारकमवलोक्य वृष्ट्वा शुशोचाशोचत् ॥ १०७ ॥

बलसम्बलसंग्रहं मयोऽनयदेवं जयदेवविद्विषः ।

द्रुतमुत्पतनं स्वपृष्ठगं पटहादुद्विजितोऽतिभैरवात् ॥ १०८ ॥

बलेति । जयदेवविद्विषोऽर्ककोर्तेर्मयः समप्रवानुद्गोतिभैरवाव भीषणात् पटहावानकात् उद्विजित उद्वेगमवाप्तः सन् स्वपृष्ठगमात्मपृष्ठोपरि स्थितं बलस्य सेनायाः संबलसंग्रहोऽनाविवस्तुसमूहस्तं द्रुतमेवोत्पतनमनयत्, शीघ्रमेव पातयामास ॥ १०८ ॥

सम्भूछितां ह्यशफाहतिभिर्भवन्ती-

मुर्वी दिशो ध्वजपटैरुत वीजयन्ति ।

इत्यश्विनीसुतसमानयनाय नाम

धूलिर्जगाम सहसैव सुधाशिधाम ॥ १०९ ॥

अन्वयः : अङ्गना कामिनः तनुसंवर्मनयनक्षणे जगराग्रनिघट्टनेन वा सहसा वृट्पत् उदारहारकम् अवलोक्य शुशोच ।

अर्थः : कोई अन्य स्त्री अपने स्वामीको कवच पहना रही थी तो उससे टकराकर एकाएक उसके गलेका सौभाग्य हार टूटकर बिखर गया, जिसे देख भावी अशुभकी आशंकासे वह सिहर उठी ॥ १०७ ॥

अन्वयः : जयदेवविद्विषः मयः अतिभैरवात् पटहात् उद्विजितः एवं द्रुतं स्वपृष्ठगं बलसंबलसंग्रहम् उत्पतनम् अनयत् ।

अर्थः : अर्ककीर्तिकी सेनाके खाने पीनेका सामान जिस ऊँटपर लदा था, उसने युद्धके समय नगाड़ेकी भौषण ध्वनि सुन उसे नीचे गिरा दिया ॥ १०८ ॥

सम्भूर्छितामिति । ह्यक्षफानामश्चक्षुरानामाहतयः प्रघातास्ताभिः सम्भूर्छितां मरणोन्मुखीमुखीं भुवं दिशः काण्डाः सर्वा अपि च्चक्षानां पटेर्बस्त्रैर्बीजयन्ति किमुत वायुनाक्षिपन्ति किम् ? अथ धूलिस्तथाश्विनीकुमारयोः बंधुराजयोः समानयनाय आह्वानाय सहसैव शीघ्रमेव सुभाशिनो देवानां धाम स्वर्गं जगाम, उतैत्युत्प्रेक्षाककारः ॥ १०९ ॥

अनुकूलमरुत्प्रसारितैरुपहृता किल केतनाञ्चलैः ।

अतिवेगत उद्यदायुधा अभिभूपानरयः प्रपेदिरे ॥ ११० ॥

अनुकूलेति । अनुकूलेन मरुता वायुना प्रसारितैः केतनानामञ्चलैर्ब्रजप्रान्तभागैरुपहृताः समाहृता इव किलारयः शत्रुबोजतिवेगतः शीघ्रतरमेव यथा स्यात्सचोद्यन्त उद्यदैर्ब्रजन्त आयुधा अस्यो येषां ते तथाभवन्तो भूपानभि भूपालानां सम्मुखं प्रपेदिरे जन्मुः । उत्प्रेक्षाककारः ॥ ११० ॥

परकीयबलं प्रति प्रभोः कटको निष्कपटस्य विद्विषम् ।

अधिकत्वरयाऽतिसाहसी गतवानोतुरियाभिभूषकम् ॥ १११ ॥

परकीयेति । प्रभोः जयकुमारस्य कटकः सेनावर्गोऽतिसाहसी परमोत्साहवान् निष्कपटस्य कपटवर्जितस्य, पक्षे निष्कपटस्य बहुमूल्यवस्त्रस्य विद्विषं बैरिणं परकीयबलं प्रति भूषकमभि, ओतुः बिडाल इवाधिकत्वरया अत्यन्तवेगेन गतवान् जगाम । उपमालककारः ॥ १११ ॥

अन्वयः : उत ह्यक्षफाहतिभिः सम्भूर्छितां भवन्तीम् उर्वीं दिशः च्चक्षपटैः बीजयन्ति इति धूलिः अश्विनीसुतसमानयनाय नाम सहसा एवं सुभाशिशाम जगाम ।

अर्थः : घोड़ोंके खुरोंकी आहटसे मूछिन पृथ्वीरूपो स्त्रीको दमों दिशाएँ ध्वजाके वस्त्रोंसे पंखा करने लगीं । यह देख उनके खुरोंकी धूल भी अश्विनी-कुमारोंको लानेके लिए ही मानो स्वर्गमें चली गयी ॥ १०९ ॥

अन्वयः : अनुकूलमरुत्प्रसारितैः केतनाञ्चलैः किल उपहृताः अरयः अतिवेगतः उद्यदायुधा भूपान् अभि प्रपेदिरे ।

अर्थः : जयकुमारके कटकके लिए जो अनुकूल हवा चल रही थी, उसके द्वारा हिलते हुए ध्वजपटोंसे आमन्त्रित शत्रु लोग जयकुमारके सुभटोंके पास आयुध लेकर आ पहुँचे ॥ ११० ॥

अन्वयः : प्रभोः अतिसाहसी कटकः निष्कपटस्य विद्विषं परकीयबलं प्रति अधिकत्वरया अभिभूषकं ओतुः इव गतवान् ।

अर्थः : इधर जयकुमारका जो कटक था, वह भी जिस प्रकार चूहेपर बिल्लभ

मदान्धो गौरवाढ्यः सन्नर्कस्तस्थौ ततोऽमृतः ।

लाघवेन स्फुरत्तेजा हरिवत्करिपूष्पतिः ॥ ११२ ॥

मदान्ध इति । तत एकतो मदान्धो व्यवसिद्धाभिमानमत्तो गौरवेण महत्तयाढ्यो युक्तस्ततोर्वाढ्यो नावयुक्तोऽर्को गौरुपम इव सन् भवन्, तस्थौ स्थिति चकार । अमृत-स्ततः पुनर्लाघवेन विनीतभावेन स्फूर्त्या वा स्फुरत्प्रभावावो यस्य स हरिवत् सिंह इव करि-पूष्पतिर्जयकुमारस्तस्थौ । सल्लेखोपमालङ्कारः ॥ ११२ ॥

सम्राजस्तुक् खलु चक्राभं बलवासं

मकराकारं रचयञ् श्रीपद्याधीट् च ॥

रणभूमावभ्रे च खगस्ताक्ष्यप्रायं,

यत्नं सङ्ग्रामकरं स्माञ्जति च प्रायः ॥ ११३ ॥

सम्राज इति । सप्राजस्तुक् पुत्रोऽर्ककीर्तिः खलु रणभूमौ स्वस्य बलस्य वासं चक्राभं चक्रव्यूहरूपं रचयन् कुर्वन्, तथा श्रीपद्यायाः सुलोचनाया अघोट् स्वामी जयकुमारः स बलवासं मकराकारं मकरव्यूहात्मकं रचयन् सन्नेवं च पुनः खगो विद्याधरः सोऽभ्रे गगने ताक्ष्यप्रायं गहडव्यूहात्मकं स्वसैन्यं रचयन् सन् सङ्ग्रामकरं यत्नमञ्जति स्म गतवान् । प्रकृतो यो विधिः प्रायः खग इति कोशः ॥ ११३ ॥

झपटती है, उसी प्रकार अर्ककीर्तिकी सेनापर वेगके साथ झपटा । यहाँ 'निष्क-पट' शब्दमें श्लेष चमत्कार है । अर्थात् चुहा तो निष्कपटका—रेशमी वस्त्रका द्वेषो होता है और अर्ककीर्तिका दल कपट रहित जयकुमारका द्वेषो था ॥ १११ ॥

अन्वयः : ततः गौरवाढ्यः मदान्धः अर्कः अमृतः हरिवत् लाघवेन स्फुरत्तेजाः करि-पूष्पतिः (च) तस्थौ ।

अर्थः : एक तरफ तो गौरवाढ्य (आवाज करता हुआ साँड़) और मदान्ध अर्ककीर्ति था तो दूसरी तरफ उसका सामना करनेके लिए लघुता स्वीकार किये, किन्तु स्वाभाविक तेजका धारक सिंहके समान जयकुमार खड़ा हो गया ॥ ११२ ॥

अन्वयः : रणभूमौ सम्राजस्तुक् खलु प्रायः बलवासं चक्राभं च पुनः श्रीपद्याधीट् मकराकारं रचयन् अभ्रे च खगः ताक्ष्यप्रायं संग्रामकरं यत्नं मञ्जति स्म ।

अर्थः : अर्ककीर्तिने तो प्रधानतासे नया अपनी सेनाका 'चक्रव्यूह' किया तो इधर जयकुमारने 'मकरव्यूह' किया । आकाशमें मेघप्रभ विद्याधरने अपनी

एतद्वृत्तं वदन्तस्मकचक्ररूपं कृत्वा प्रस्थराघ्राक्षरैः समरसंचय इति सर्गविषयनिर्देशो
भवति ॥ ११३ ॥

श्रीमाम् श्रेष्ठिचतुर्भुजः स सुषुप्ते भूरामरेत्याह्वयं,
बाणीभूषणवर्णिनं घृतवरीदेवी च यं शीषयम् ॥
स्नाङ्मिथ्याभिनिवेशिनां विवरणप्रोद्धारणे हृतमः,
सञ्छेदिस्ययमेति सर्ग उदिते तेनाधुना सप्तमः ॥ ७ ॥

इति जयोदयमहाकाव्ये सप्तमः सर्गः

सेनाका गरुडव्यूह बनाकर रखा । इस तरह प्रायः सभी संग्रामके लिए तैयार
हो गये ॥ ११३ ॥

यह समरसंचय (युद्धकी तैयारी) नामका चक्रबन्धवृत्त है ।

अथ अष्टमः सर्गः

चमूसमूहावध मूर्तिमन्तौ परापराब्धी हि पुरः स्फुरन्तौ ।

निलेतुमेकत्र समीहमानौ संजग्मतुर्गर्जनया प्रधानौ ॥ १ ॥

चमूसमूहावधि : अब मूर्तिमन्तौ शरीरधारिणौ परव्याप्यपरव्य परापरो यौ अब्धी समुद्रौ हि किल पुरोऽग्रतः स्फुरन्तौ यत एकत्र निलेतुं लब्धं गन्तुं समीहमानौ गर्जनया प्रधानौ शब्दं कुर्वाणौ चमूसमूहौ संजग्मतुः ॥ १ ॥

साध्ये किलालस्यकलां निहन्तुं निशम्य सेनापतिशासनं तु ।

अताडयत्तपटहं विपश्चित् कृतागसश्चित्तमिवाशु कश्चित् ॥ २ ॥

साध्य इति : तत्र किल साध्ये युद्धकार्ये, आलस्यस्य विलम्बस्य कलामंशं निहन्तुं इरीकतुं सेनापतेः शासनमाज्ञां निशम्य ध्रुत्वा कश्चित् विपश्चित् कृतमागोऽपराधो येन तस्य चित्तमिदं तद् युद्धसूचकं पटहमानकमाशु शीघ्रमताडयत् ताडितवान् ॥ २ ॥

यूनाऽप्यक्षनोरपि तावताशु बभूव सा तुल्यतयैव काशुः ।

करे नरस्याप्यधरे परस्याऽसौ केवलं तत्र भिदा निदृश्या ॥ ३ ॥

अन्वयः : अब पुरः स्फुरन्तौ मूर्तिमन्तौ परापराब्धी हि एकत्र निलेतुं समीहमानौ गर्जनया प्रधानौ संजग्मतुः ।

अर्थः : अब सामने स्फुरित हो रहे दोनों ओरके सेना दल चल पड़े। वे मानों मूर्तिमान् पूर्व और अपर समुद्र ही हों और गर्जनापूर्वक एक जगह आकर लौन हो जाना चाहते हों ॥ १ ॥

अन्वयः : साध्ये किल आलस्यकलां निहन्तुं सेनापतिशासनं तु निशम्य कश्चित् विपश्चित् कृतागसः चित्तम् इव आशु तत्पटहम् अताडयत् ।

अर्थः : वहाँ निश्चय ही युद्ध कार्यमें होनेवाला आलस्य दूर करने के लिए सेनापतिकी आज्ञा सुनकर किसी समझदार आदमीने किसी अपराधी के चित्तकी तरह युद्ध सूचक नगाड़ा बजा दिया ॥ २ ॥

अन्वयः : तावता यूनाः असूनोः अपि तुल्यतया एव सा काशुः आशु बभूव । तत्र केवलम् असौ भिदा निदृश्या यत् नरस्य करे परस्य च अधरे ।

यून इति : तत्र युद्धपटहं ध्रुवा यूनस्तद्वनस्य पुत्रवतोऽपि चासूनोरपुत्रस्यापि तुल्य-
तथैव समानरूपत एवाशु तावता पटहध्वजणेन सा कासूर्बभूव अपि तु पुनरती केवलं तत्र
भिवा भिन्मता निवृथ्या बर्शनीया बभूव यत्किल नरस्य सा कासूः शक्तिः करे बभूवापि
परस्य कातरस्य सा कासूर्वीना वागधर ओष्ठे बभूव ॥ ३ ॥

दूरात् समुत्क्षिप्तभुजध्वजानां रेजुः पताका इव पद्गतानाम् ।

क्रुधा युधर्थं सरतां रणे खात्तिर्यग्गतायाततयाऽसिलेखाः ॥ ४ ॥

दूरादिति : दूरादेव समुत्क्षिप्ता उत्थापिता भुजा एव ध्वजा यैस्तेषां पद्गतानां
पत्तीनां क्रुधा क्रोधेन युधर्थं संप्रामार्थं रणे युद्धस्थले सरतां खाद् गगनात् तिर्यग्गता आया-
ताश्च तासां भावस्तन्ता तथा असिलेखास्तरवारिततयः पताका इव रेजुः । क्यका-
लङ्कारः ॥ ४ ॥

य एकचक्रस्य सुतोऽत्र वक्रः स्यान्नश्चतुश्चक्रतयैव शक्रः ।

जयो जयस्याथ समुन्नताङ्गाश्चीच्चक्रुरिन्यत्र जवाच्छताङ्गाः ॥ ५ ॥

य इति : एकं चक्रं सुवशंनाख्यं यस्य स एकचक्रस्तस्य सुतोऽर्ककोतिः सोऽत्र वक्रो
वृष्टः किन्तु तोऽर्ककं चतुःचक्रतयैव तवपेक्षया चतुर्गुणतयैव किल नः शक्रस्वामी जयो
जयकुमारः स जयस्य विजयस्य शक्रः स्यादिति किल समुन्नतान्यङ्गानि येषां ते समुन्नताङ्गाः
शताङ्गा रथाः अत्र युद्धस्थले चीचचीत्कारं जवाद्गतात् चक्रुरिवेव्युप्रेक्षालङ्कारः ॥ ५ ॥

अर्थः उम युद्ध-ध्वनिको मृनकर वीर तरुण पुत्रवान् और अपुत्रवान् निर्बल
बृद्धोंमें शीघ्र ही समान रूपसे ही वह निम्नक्षन कासू (शक्ति या कायर वाणी) पैदा
हो उठी भेद केवल इतना हो था कि एक (वीर) के तो हाथमें कासू या शक्ति
संचलित हो उठी ना दूसरे (कायरों) के हाथों पर वायरवाणी (कासू) थी ॥ ३ ॥

अन्वयः : रणे क्रुधा युधर्थं सरता दूरात् समुत्क्षिप्तभुजध्वजानां पद्गतानां असिलेखाः
खात् तिर्यग्गतायाततया पताकाः इव रेजुः ।

अर्थः दूरसे ही भुजा रूपी ध्वजा उठाने वाले और युद्धके लिये आगे बढ़ने-
वाले पैदलोंकी तलवारें आकाशम तिरछी और लम्बी लपटपा रही थी, जिससे
वे पताकाओंके समान प्रवेत्त हांती थीं ॥ ४ ॥

अन्वयः : अथ एकचक्रस्य सुतः अत्र वक्रः स्यात् । चतुष्चक्रतया एव न जयः जयस्य
शक्रः स्यात् इति समुन्नताङ्गाः शताङ्गाः जवात् चीच्चक्रुः ।

अर्थः इसके बाद उन्नत अंगों वाले शताङ्ग मानी कहते हुए मानों चीत्कार
करने लगे कि आज यहाँ एक सुदर्शन चक्रवाले चक्रवर्तीका पुत्र अर्ककोति रष्ट

नभोऽत्र भो त्रस्तमुदीरणाभिर्भवद्भटानामतिदारुणाभिः ।
सुभैरवैः सैन्यरवैः कगलवाचालवक्त्रैरिव पूञ्चकार ॥ ६ ॥

नभ इति : भो पाठकाः, अत्र युद्धस्थले भटानामतिदारुणाभिरुदीरणाभिः मारय
ताडयेत्याद्याकाराभिरुक्तिभिस्त्रस्तं भवत् प्राप्तं गच्छत् नभो गगनं स्वयमेव करालानि भय-
दायकानि च वाचालानि वाग्बहुलानि वक्त्राणि मुखानि यत्र तैः सुभैरवैरुपस्थितैः शत्रुभिः पूञ्च-
कारेव भयानकं कोलाहलं चकारेत्यर्थः ॥ ६ ॥

आयोधनं धीरबुधाधिवासं विभीषणं चेति भयानुराशः ।
रजोऽन्धकारे जडजाधिनाथश्छन्ने न किं गोपतिरेष चाथ ॥ ७ ॥

आयोधनमिति : आयोधनं युद्धमिव धीराणां धैर्यशालिनां बुधानां बुद्धिमताञ्चा-
धिवासं वासस्थानं यत्र तद्भवति विभीषणं भयदायकञ्चेति किल भया प्रभया तथा भये-
नानुराः पूर्णा आशा विशोऽभिलाषा वा यस्य स जडजानां कमलानां मूर्खानां वाधिनाथः
स्वामी गवां किरणानां पशूनां वा पतिरेष सूर्यो रजसा भटानां चरणोत्थितेन पाशुना
कृतोऽन्धकारस्तस्मिन् किन्तु छन्नो जातो अपि तु सर्वं एव छन्न इत्यर्थः । “अथाथो च शुभे
प्रदने साकल्यारम्भसंशये” इति विश्वलोचनः । श्लेषात्मकोऽप्रेक्षालङ्कारः ॥ ७ ॥

हो रहा है, तो भले ही हो कोई परवाह नहो, हम तो चार चक्रवाले हैं । अतः
हमारे राजा जयकुमार ही विजयके स्वामी बनेंगे ॥ ५ ॥

अन्वयः भोः अत्र भटानाम् अतिदारुणाभिः उदीरणाभिः त्रस्तं नभः करालवाचाल-
वक्त्रैः सुभैरवैः सैन्यरवैः पूञ्चकार इति ।

अर्थः आकाशने भो योद्धाओंकी भयंकर आक्रमणशीलतासे त्रस्त होकर
(घबराकर) उस समय सेनाके अत्यन्त भयंकर शत्रुओंके व्याजसे पुकार करना
शुरू किया ॥ ६ ॥

अन्वयः अथ न एवः गोपतिः जडजाधिनाथः आयोधनम् धीरबुधाधिवासं विभीषणं
च इति भयानुराशः रजोऽन्धकारे, छन्नः किं न (बभूव) ।

अर्थः यह युद्धस्थल तो घोर और बुद्धिमान् लोगोंके निवासके योग्य है
मानों ऐसा सोचकर ही जडजांका (कमलौका या मूर्खौका स्वामी) गोपति (बेल
हॉकिनेवाला या किरणोंका स्वामी) मूर्य डरके मारे उठी धूलके अन्धकारमें
लप गया ॥ ७ ॥

उद्धूतसद्भूलिघनान्धकारे शम्पा सकम्पा स्म लसस्युदारे ।

रणाङ्गणे पाणिकृपाणमाला चुकूजुरेवं तु शिखण्डिबालाः ॥ ८ ॥

उद्धूतेति । उद्धूता सन्तुष्टिता या सद्भूलिघनान्धकारेऽनुसत्या धनो निविडोऽन्धकारो यस्मिन्, तथा स एव धनस्वरूपो वेधात्मकोऽन्धकारो यस्मिंस्तस्मिन्नुदारे सविस्तरे गगन-सवुत्रो रणाङ्गणे युद्धयमानानां योधानां पाणिवु हस्तेषु या कृपाणानां शङ्गानां माला सैव कम्पसहिता सकम्पा शम्पा शिखुदेवं मत्वा शिखण्डिनां केकिनां बालाश्चुकूजुः केकारवञ्जकुरित्यर्थः । भ्रान्तिमानलङ्कारः ॥ ८ ॥

रविश्च विच्छाद्य रजोऽन्धकारो नमस्यभूत् प्राप्ततमाधिकारः ।

युध्यत्प्रवीरक्षतजप्रचारः सार्यं श्रियस्तत्र बभूव सारः ॥ ९ ॥

रविश्चेति । नभसि गगनेऽप्यधिकत्वेन प्राप्तः प्राप्ततमोऽधिकारो येन सः, रविश्च सूर्यमपि विच्छाद्य गोपयित्वा रजसा जन्योऽन्धकारो रजोऽन्धकारोऽभूत्, तत्र युध्यमानानां युद्धं कुर्वता प्रवीराणां सुभटानां क्षतजस्य रक्तस्य प्रचारो यो बभूव स एव सार्यंश्रियः सन्ध्याकालीनाशनिमशोभाया सारो बभूव । रूपकालङ्कारः ॥ ९ ॥

सवेगमाक्रान्ततमाश्च वीरैर्निषेधिकामाहुरिवाथ धीरैः ।

मेरीप्रतिध्वानविधानजन्यां रजस्वलाः सम्प्रति दक्षकन्याः ॥ १० ॥

सवेगमिति । अथात्र रणाङ्गणे च धीरैर्वीरैर्युद्धकरणशीलैः सवेगं सरभसमाक्रान्ता

अन्वयः : उद्धूतसद्भूलिघनान्धकारे उदारे रणाङ्गणे पाणिकृपाणमाला सकम्पा लसति स्मा (सा) शम्पा एवं तु शिखण्डिबाला चुकूजुः ।

अर्थः : उड़ी हुई धूलीके कारण मेघकी तरह अन्धकाराच्छन्न विशाल रणाङ्गणमें योद्धाओंके हाथोंमें कम्पमान तलवारोंकी माला चमक रही थी । किन्तु मोरोंके बच्चे उन्हें बिजली समझकर केकावाणी बोलने लगे ॥ ८ ॥

अन्वयः : तत्र रजोऽन्धकारः रवि च विच्छाद्य नभसि प्राप्ततमाधिकारः अभूत् । तत्र च युध्यत्प्रवीरक्षतजप्रचारः सार्यंश्रियः सारः बभूव ।

अर्थः : उस समराङ्गणमें उठी धूलने सूर्यको भी ढँक लिया और वह सारे आकाशपर छा गयी । ऐसी स्थितिमें संग्राम कर रहे वीरोंके शरीरसे निकलने-वाली रक्तकी धाराओंने वहाँ सन्ध्याकी शोभाका सारसर्वस्व पा लिया ॥ ९ ॥

अन्वयः : अत्र सम्प्रति रजस्वलाः धीरैः वीरैः च सवेगम् आक्रान्ततमाः दक्षकन्याः मेरीप्रतिध्वानविधानजन्यां निषेधिकाम् इव आहुः ।

उपडोकिताऽऽक्रान्ततना एषोर्धर्मयुक्ता रेजुबहुला वा बभूवन्वाङ्मनुराः स्त्रियो वा विद्याश्च
सम्प्रति सत्कालमेव भेरीणां प्रतिध्वानस्य ध्वनेवत्परध्वानस्य बहिष्चानमुत्पादनं तज्जन्था
तज्जातिकीं निषेधिकाभाहुरुचुः । रजस्वलायाः स्पर्शनमप्यनुचितं किं पुनरालिङ्गनं बहुरोग-
करं बहुमघत्रेति । उत्प्रेषालङ्कारः ॥ १० ॥

समुद्ययौ संगजगं गजस्थः पत्तिः पदातिं रथिनं रथस्थः ।

अश्वस्थितोऽश्वधिगतं समिद्धं तुल्यप्रतिद्वन्दि बभूव युद्धम् ॥ ११ ॥

समुद्ययाविति । तस्मिन् युद्धे गजस्थो हस्त्यारूढः संगजगं गजाकूटं समुद्ययौ सम्ब-
क्राम, पत्तिः पादचारी पदातिमात्रकाम । रथी स्वम्बनस्थो रथिनं रथाकूटमक्रामत् । अश्व-
स्थितोऽश्ववारः अश्वधिगतं तुरगारूढमाक्रामत् । इत्थं तुल्यः प्रतिद्वन्दी प्रतिवीरो यस्मि-
स्तत् समिद्धं तुमुलं युद्धं बभूव ॥ ११ ॥

द्वयोः पुनश्चाहतिमुज्जगाद प्रपक्षयोरायुधसन्निनादः ।

प्रोल्लासयन् सड्डमरुप्रसिद्ध-सूत्राङ्कवद् वीरनटान् समिद्धः ॥ १२ ॥

द्वयोरिति । द्वयोः प्रपक्षयोर्वीरनटान् वीरा एव नटास्तान् प्रोल्लासयन् उत्साहितान्
कुर्वन् समिद्धोऽयुधवारो य आयुधानां सन्निनादः कडकडाशब्दः स सङ्घमरोर्बाह्यविधेवस्य
यः प्रसिद्धः सूत्राङ्कस्तद्वत् पुनर्वारं वारमाहतिमाघातमुज्जगाद ॥ १२ ॥

अर्थः : उस समय सभी दिशाएँ रजस्वला (धूलीयुक्त) हो गयी थीं । अत-
एव सहसा घोर-वीरों द्वारा आक्रान्त हो जानेपर वे युद्ध-भेरीकी प्रतिध्वनिके
व्याजसे मानों उन्हें मना रही थीं क्योंकि रजस्वलाका स्पर्श निषिद्ध माना
गया है ॥ १० ॥

अन्वयः : (तस्मिन्) गजस्थः सङ्गजगम्, पत्तिः पदातिम्, रथस्थः रथिनम्, अश्व-
स्थितः अश्वधिगतं समुद्ययौ, इति तुल्यप्रतिद्वन्दि, समिद्धं युद्धं बभूव ।

अर्थः : उस युद्धमें गजाधिपके साथ गजाधिप, पदातिके साथ पदाति, रथा-
रूढके साथ रथारूढ और घुड़सवारके साथ घुड़सवार जूझ पड़े । इस प्रकार
अपने-अपने समान प्रतिस्पर्धिके साथ भीषण युद्ध हुआ ॥ ११ ॥

अन्वयः : समिद्धः आयुधसन्निनादः सड्डमरु प्रसिद्धसूत्राङ्कवत् द्वयोः प्रपक्षयोः
वीरभटान् प्रोल्लासयन् च पुनः आहतिम् उज्जगाद ।

अर्थः : उस समय इधर-उधर चलती तलवारों की जो ध्वनि हो रही थी,
वह दोनों ओरके योद्धारूप नटोंको उल्लसित करती हुई डमरूका काम कर
रही थी ॥ १२ ॥

भ्रश्यत्स्फुटित्वोत्सनेन वर्म नाज्ञातमाज्ञातरणोत्थशर्म ।
प्रयुध्यता केनचित्दादरेण रोमाञ्चितायाश्च तनौ नरेण ॥ १३ ॥

भ्रश्यदिति । आदरेण उत्साहपूर्वकं प्रयुध्यता युद्धमाचरता केनचिन्नरेण आज्ञातमनु-
भूतं रणोत्थशर्म युद्धजनितं शुर्चं यत्र तद्यथा स्यात्तथा तनौ शरीररलतायां रोमाञ्चितायां
सत्यामुल्लसनेन उत्सासभावेन स्फुटित्वा भिन्नीभूय भ्रश्यन्निपतद् यद्धर्मं कवचं तदपि न ज्ञातं
नानुभूतम् युद्धसंलग्नताज्जेन प्रोक्ता ॥ १३ ॥

नियोधिनां दर्पभृदर्पणालैर्यव् व्युत्थितं व्योम्नि रजोऽङ्घ्रिचालैः ।
सुधाकशिम्बे खलु चन्द्रबिम्बे गत्वा द्विरुक्ताङ्कतया ललम्बे ॥ १४ ॥

नियोधिनामिति । नियोधिनां संप्रामं कुर्वता दर्पभृदुत्साहसहिता चासौ अर्पणा
प्रोत्थितसिस्ता लान्ति स्वीकुर्वन्ति तैरङ्घ्रिचालैः पादबिम्बैः यद्गजो व्योम्नि नमसि व्युत्थितं
तदेव गत्वा सुधाकशिम्बेऽमृतात्मकच्छत्रे चन्द्रबिम्बे द्विरुक्ते द्विगुणीकृतोऽङ्कः कलङ्को येन
तस्यया ललम्बे लग्नमभूत् । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ १४ ॥

एके तु खङ्गान् रणसिद्धिशिङ्गाः परे स्म शूलान्स्तु गदाः समूलाः ।
केचिच्च शक्तीर्निजनाथभक्तियुक्ता जयन्तीं प्रति नर्तयन्ति ॥ १५ ॥

अन्वयः । केनचित् आदरेण प्रयुध्यता नरेण रोमाञ्चितायां तनौ उल्लसनेन स्फुटित्वा
भ्रश्यत् वर्म आज्ञातरणोत्थशर्म न आज्ञातम् ।

अर्थः । आदरपूर्वकं युद्ध करनेवाले किसी मनुष्यका शरीर प्रसन्नताके कारण
रोमाञ्चित हो उठा । फलतः उसका कवच खुलकर गिर पड़ा, फिर भी उसे
पता न चला । कारण, वह रणसे होनेवाले कल्याणका भलीभाँति अनुभव कर
चुका था ॥ १३ ॥

अन्वयः । नियोधिनां दर्पभृदर्पणालैः अङ्घ्रिचालैः व्योम्नि व्युत्थितं रजः सुधाक-
शिम्बे चन्द्रबिम्बे गत्वा द्विरुक्ताङ्कतया ललम्बे खलु ।

अर्थः । उस समय युद्ध करनेवाले लोग जोशके साथ अपना पैर जमीनपर
पटक रहे थे । उनसे जो धूल उड़ी, वह जाकर सुधाके छत्ते चन्द्रमाके लग गयी,
जिससे उसने चन्द्रमें स्थित स्वाभाविक कलङ्कको दूना कर दिया ॥ १४ ॥

अन्वयः । रणसिद्धिशिङ्गाः एके तु खङ्गान् परे तु शूलान् (इतरे) समूलाः गदाः
च केचित् शक्तीः (अपरे) निजनाथभक्तियुक्ताः जयन्तीं प्रति नर्तयन्ति स्म ।

एक इति । रणस्य सिद्धौ सफलतायां शिङ्गाः शोन्मलाः शिबोति वेशभावायाम् । यद्येके केचित् खड्गानसीन्, परे केचित्कुलान् शूलबन्तःप्रवेशकरान्, पुनरन्ये केचित्समूला मुद्गराख्याः केचिच्च शक्तिः केचिच्च निजनाथे या भक्तिस्तया युक्ता जयन्ती पताकायैव प्रतिनर्तयन्ति स्म । अनुप्राप्तोऽलङ्कारः ॥ १५ ॥

सदश्वराजां शफसन्निपातैः फणामणिप्रोतधरोऽधुना तैः ।

फणीश्वरस्त्यक्तुमनीश्वरोऽस्ति किमत्र सुश्रान्तशिरःप्रशस्तिः ॥ १६ ॥

सदश्वरैति । इयं पृथ्वी शेषनागस्य शिरसि बसति, इति लोककथातिमाभित्योत्प्रे-
क्ष्यते—अत्राधुना यावत्कालं सुश्रान्तशिरः प्रशस्तिरपि फणीश्वरः शोभो बरां त्यक्तुमनी-
श्वरोऽस्तमर्थस्तत्र किं कारणमित्याह—तैर्युद्धे सञ्जातैः सदश्वराजां ह्येतन्मानां शफसन्नि-
पातैः खुरापातैः फणासु ये मणयो रत्नानि तेषु प्रोता संलग्ना बरा यस्य स तावुन् बभूवो-
त्यहं जाने किल ॥ १६ ॥

जङ्गामथाक्रम्य पदेन दान-धरस्तदन्यां तरसा ददानः ।

विदारयामास करेण पत्तिं सुदारुणो दारुवदेव दन्ती ॥ १७ ॥

जङ्गामिति । अथ दानधरो दन्ती हस्ती यः सुदारुणो भयङ्करः स कस्यचित् पदा-
तेर्जङ्गामिकां पदेनाक्रम्य तथा तदन्यां तस्य जङ्गां तरसा बेगेनाऽऽबदानः संगुह्यन् सन् सं
पत्तिं दारुवदेव विदारयामास ॥ १७ ॥

अर्थः रणकी सफलताके लिए उतावले किसी वीरने तो खड्ग हाथमें लिये,
किन्हींने शूल उठाये । किन्हींने मुद्गर-नादाएँ लीं, किन्हींने शक्ति आयुध उठाये,
तो अपने स्वामीमें भक्ति रखनेवाले कुछ लोग पताकाको ही नचाने लगे ॥ १५ ॥

अन्वयः सदश्वराजां तैः शफसन्निपातैः फणामणिप्रोतधरः सुश्रान्तशिरः प्रशस्तिः
फणीश्वरः अधुना अत्र त्यक्तुमनीश्वरः अस्ति किम् ?

अर्थः श्रेष्ठतम घोड़ोंके खुरोंके गिरनेसे उस समय वहाँ शेषनागके मस्तक-
में लगी मणियोंमें पृथ्वी पिरो दी गयी है । क्या इसी कारण आजतक पृथ्वीके
बोझसे अत्यन्त श्रान्त फणाओंवाले शेषनाग इस पृथ्वीको छोड़नेमें असमर्थ हो
रहे हैं ॥ १६ ॥

अन्वयः अथ सुदारुणः दानधरः दन्ती पदेन एकां जङ्गाम् आक्रम्य तरसा तदन्यां
करेण आबदानः पत्तिं दारुवद् एव विदारयामास ।

अर्थः उस युद्धमें गुस्सेमें आये हुए किसी भयंकर मदजलधारी हाथीने

उत्क्षिप्य वेगेन तु तं जघन्यद्विपं रदाभ्यामपि दन्तुरोऽन्यः ।
मृङ्गाग्रलग्नान्मुधरस्य शोभां गिरेर्दधानः खलु तेन सोऽभात् ॥ १८ ॥

उत्क्षिप्येति । तु पुनरन्यो दन्तुरो हस्ती तं पूर्वोक्तं जघन्यद्विपमपि रदाभ्यां स्वदन्ता-
भ्यां वेगेन उत्क्षिप्योत्पात्य तेन स मृङ्गाग्रे लग्नोऽन्मुधरो मेधो यस्य स तस्य गिरेः पर्वतस्य
शोभां दधानोऽभात् रराज । उपमालङ्कारः । खलु वाक्यलङ्कारे ॥ १८ ॥

शिलीमुखदयामगुणैरगण्यैः शिलीमुखैर्विद्वतमोऽग्रगण्यैः ।
व्यलोकि लोकैः समरे स धन्यः प्रहृष्टरोमेव मतङ्गजोऽन्यः ॥ १९ ॥

शिलीमुखेति । अन्यो मतङ्गजो हस्ती तस्मिन् समरे शिलीमुखानां भ्रमराणां
श्यामो गुण इव गुणो येषां तेः शिलीमुखैर्बाणं अगण्यैर्विद्वतमस्तत्र अग्रगण्यैर्लोकैः मुख्यजनैः
प्रहृष्टानि रोमाणि यस्य स इव धन्यो व्यलोकि वृष्टः ॥ १९ ॥

इतोऽयमर्कः स च सौम्य एष शुक्रः समन्ताद् ध्वजवस्त्रलेशः ।
रक्तः स्म कौ जायत आयतस्तु गुरुर्भटानां विरवः समस्तु ॥ २० ॥
केतुः कबन्धोच्चलनैकहेतुस्तमो मृतानां मुखमण्डले तु ।
सोमो वरासिप्रसरः स ताभिः शनैश्चरोऽभूत्कटकां घटाभिः ॥ २१ ॥

किसी एक प्यादेका एक पैर अपने पैरके नीचे दबाकर दूसरा पैर सूँडमें पकड़
लकड़ीकी तरह चीर दिया ॥ १७ ॥

अन्वयः । अन्यः दन्तुरः अपि तं तु जघन्यं द्विपं रदाभ्यां वेगेन उत्क्षिप्य मृङ्गाग्र-
लग्नान्मुधरस्य गिरेः शोभां दधानः अभात् खलु ।

अर्थः । दूसरे किसी हाथीने अपने बहुत लम्बे दाँतों द्वारा उस जघन्य हाथी-
को वेगके साथ उठा दाँतोंके बीच पकड़ लिया । मानो वह ऐसा मालूम पड़ रहा
था कि किसी पर्वतके शिखरपर मेघ ही आकर बैठा हो ॥ १८ ॥

अन्वयः । अन्यः मतङ्गजः समरे शिलीमुखदयामगुणैः शिलीमुखैः अगण्यैः विद्वतमः
अग्रगण्यैः लोकैः प्रहृष्टरोमा सः इव धन्यः व्यलोकि ।

अर्थः । तीसरा कोई हाथी उस युद्धमें भौरोंके समान काले-काले असंख्य
बाणोंसे बिंध गया था । किन्तु प्रमुख लोगोंने उसे प्रसन्नतावशा रोषांचित किसी
धन्य व्यक्ति-सा देखा ॥ १९ ॥

अन्वयः । तत्र इतः अयम् अर्कः, सः च सौम्यः, समन्ताद् ध्वजवस्त्रलेशः एषः शुक्रः,
पुनः (सः) कौ जायतः रक्तः जायते स्म, भटानां विरवः गुरुः समस्तु । तथा कबन्धो-

मितिर्यतः पञ्चदशत्वमाख्यन्नक्षत्रलोकोऽपि नवत्रिकाख्यः ।

क्वचित्परागो ग्रहणञ्च कुत्र खगोलताऽभूत्समरे तु तत्र ॥ २२ ॥

इत इति । त्रिभिर्विशेषकम् । इतोऽयं नामैकदेशाधारकोऽर्ककीर्तिः सूर्यः, स च जयकुमारः सोम्यः सोमाज्जातो बुधः, समन्तावभितो ध्वजानां वस्त्राणि तेषां तेषा एव शुक्रो षडलरूपः, रक्तस्तु पुनरायतः प्रसरणशीलः स को भूमौ जायते स्म इति श्रीमौ नङ्गलप्रहः, भटानां चिरवः शब्द स गुराबिपुलः स एव बृहस्पतिः समस्तु । कञ्चान्वाणां शिरोहीनशरीराणामुच्छ्वलनमेवैकः प्रसिद्धो हेतुर्यस्य स केतुः, मृतानां मुखमण्डले तु पुनस्तमोऽन्धकारः स एव राहुः, बरासीनां प्रसरः स उमया काम्या सहितः सोमचन्द्रमाः, स एव ताभिः प्रसिद्धाभिर्हस्तादीनां घटाभिः कटकः सेनासमूहः स स्वयं शनैश्चरो पन्धगाभ्यभूत् । मितिस्तितिः प्रमितित्वे च सा पञ्चोत्तरवशात्वम्, अथवा पञ्चवशात्वं मरणमित्याख्यत् समाह । अत्रलोको यः स नवां त्रिकां पृष्ठस्थास्तिसप्ततामाख्यातीति नवत्रिकाख्यो नाभूत्, पृष्ठबायको न अभूत् । तथा अष्टिबन्धादिनअत्रसमूहो नवगुणत्रिकाख्यः सप्तविंशतिसंख्याबानेष क्वचित् परागो विख्यातिर्जयनशीलस्य, कुत्रचित् कातरस्य प्रहणं कारावासस्येव रणस्थले तथा खगोले क्वचित् पराग उपरागः केतुनाच्छादनं 'विख्यातावुपरागो च पराग' इति विश्वलोचनः । कुत्रचित्प्रहणं राहुणेति समरे तत्र खगोलताऽभूत् । विलष्टोपमालङ्कारः ॥२०-२२॥

ष्वलनैकहेतुः केतुः, मृतानां मुखमण्डले तु तमः, बरासिप्रसरः सः सोमः, ताभिः घटाभिः कटकः शनैश्चरः अभूत् यतः मितिः पञ्चवशात्वम् आख्यत् । नक्षत्रलोको अपि नवत्रिकाख्यः, क्वचित् परागः कुत्र च ग्रहणम् । एवं तत्र तु समरे खगोलता अभूत् ।

अर्थः : उस समय वह रणस्थल ठीक खगोलकी समता कर रहा था । कारण एक ओर तो अर्क (सूर्य और अर्ककीर्ति) था तो दूसरी ओर सोमका पुत्र बुद्धिमान् (बुध) जयकुमार । ध्वजाओंका वस्त्र शुक्र (सफेद) था । तो योद्धाओंके शरीरसे बहा रक्त (मंगल) तो भूमिपर हो ही रहा था । योद्धाओंका शब्द गुरु (प्रसरणशील या गुरुग्रह) था । अनेक कब्रोंका उच्छलना केतुका काम कर रहा था । मरे योद्धाओंके मुखपर तम (राहु) था और चमकती तलवारें चंद्रमाका काम कर रही थीं । साथ ही हाथियोंकी घटासे व्याप्त होनेके कारण सारा कटक (सेना समूह) शनैश्चर बन रहा था, अर्थात् धीरे-धीरे चल रहा था । वहाँका अनुमान अंतमें मरणरूपी पन्ध्रह त्रिथियोंका स्मरण कराता था । रणभूमिमें क्षत्रिय लोग पीठ नहीं दिखाते थे अतः २७ नक्षत्र थे । कहीं तो पराग-चंद्रमाका ग्रहण (रागसे रहित होना) था तो कहीं धर-पकड़

मतङ्गजानां गुरुगर्जितेन जातं प्रहृष्यद्दयगर्जितेन ।
अथो रथानामपि चीत्कृतेन छन्नः प्रणादः षट्हस्य केन ॥ २३ ॥

मतङ्गजानामिति । अथो तत्र समरे मतङ्गजानां हस्तिनां गुचना उच्चैस्तरेण गर्जितेन जातमुत्पन्नं तथा प्रहृष्यतां प्रसन्नानां हयानां ह्येवितेन जातमेवं रथानां चीत्कृतेनोत्पितं तथापि षट्हस्य प्रणादः शब्दः केनच्छन्नस्तिरहृतः ? न केनापीत्यर्थः । अतः किल तोऽयद्वभुत् एव कोलाहलोऽजनीत्यर्थः । विश्वेवोऽलङ्कारः ॥ २३ ॥

वीरश्रियं तावदितो वरीतुं भर्तुर्घ्यपायादथवा तरीतुम् ।
भटाग्रणीः प्रागपि चन्द्रहास-यष्टि गलालङ्कृतिमाप्तवान् सः ॥ २४ ॥

वीरश्रियमिति । तत्र स भटाग्रणीः कथितो यस्तावदितो वीरश्रियं सर्वप्रथममेव वरीतुम्, अथवा भर्तुः स्वामिनो व्यपायाद् उपालम्भात्तरीतुं प्रागपि सर्वेभ्यः पूर्वमेव चन्द्रहासयष्टि तन्नामासिपुत्रीम् अथवा तन्नाममुक्तामालां गलस्यालङ्कृतिमाप्तवान् । समासोक्तिः ॥ २४ ॥

होती थी जो सूर्यग्रहणका स्मरण कराती थी ॥ २०-२२ ॥

अन्वयः । अथो (तत्र) मतङ्गजानां गुरुगर्जितेन प्रहृष्यद्दयहेवितेन रथानाम् अपि चीत्कृतेन जातम् (किन्तु) षट्हस्य प्रणादः केन छन्नः ?

अर्थः । यद्यपि वहाँ हाथियोंकी चिंघाड़ होती थी, घोड़ोंकी हिनहिनाहट हो रही थी, रथोंका चीत्कार हो रहा था । इस प्रकार रणस्थल शब्दमय बन गया था । फिर भी नगाड़ेकी ध्वनि इनमेंसे किसने छिपायी ? अर्थात् उसकी आवाज अपना निरालापन ही प्रकट कर रही थी । अद्भुत कोलाहल मच गया था ॥ २३ ॥

अन्वयः । (तत्र) सः भटाग्रणीः तावत् इतः वीरश्रियं वरीतुम्, अथवा भर्तुः व्यपायात् तरीतुं प्राक् अपि चन्द्रहासयष्टि गलालङ्कृतिम् आप्तवान् ।

अर्थः । वीरश्री सबसे पहले मुझे ही वरे और इस तरह मुझे स्वामीका उलाहना न प्राप्त हो, एतदर्थ उस युद्धमें किसी योद्धाने चंद्रहास नामक असिपुत्री (तलवार) को या चंद्रहास नामक मुक्तामालाको अपने गलेका अलंकार बना लिया । यहाँ समासोक्ति अलंकार है ॥ २४ ॥

निपातयामास भटं धरायामेकः पुनः साहसितामथायात् ।
स तं गृहीत्वा पदयोश्च जोषं प्रोत्क्षिप्तवान् वायुपथे सरोषम् ॥ २५ ॥

निपातयामासेति । एकः कोऽपि कमपि भटं धरायां निपातयामास । अथ पुनः स साहसितामुत्साहमयात् जगाम । तत्र जोषं तूष्णींभावपूर्वकं पदयोर्गृहीत्वा सरोषं यथा-
स्यासत्त्वा वायुपथे नभसि प्रोत्क्षिप्तवान् । भटजाते रीतिरियम् ॥ २५ ॥

दृढप्रहारः प्रतिपद्य मूर्च्छामिभस्य हस्ताम्बुकणा अतुच्छाः ।
जगर्ज कश्चिच्चनुबद्धवैरः सिक्तः समुत्थाय तकैः सखैरः ॥ २६ ॥

दृढप्रहार इति । कश्चिद् बुढो मर्मनेवी प्रहार अघातो यस्य स मूर्च्छा प्रतिपद्य
पुनरिभस्य हस्तिनो येऽनुच्छा अनल्पा हस्ताम्बुकणास्तैरेव तकैः सिक्तस्तु पुनरपि समुत्थाय
सत्त्वायमीरयति सखैरः अथवा सत्त्वं बुद्धिसहितमीरयति सखैरोऽनुबद्धवैरश्च सन् जगर्ज
गर्जनामकृत ॥ २६ ॥

निम्नानि गन्धर्वशफैः कृतानि यत्राथ कौसुम्भकभाजनानि ।
भृतानि रक्तैर्यमगण्णिशान्तसंघ्यानरागार्थमिव स्म भान्ति ॥ २७ ॥

निम्नानीति । अथ यत्र गन्धर्वाणां हयानां शफैः क्षुरैर्निम्नानि गतानि कृतानि,

अन्वयः एकः भटं धरायां निपातयामास । अथ पुनः सः साहसिताम् अयात् ।
(ततः) तु तं जोषं पदयोः गृहीत्वा सरोषं वायुपथे प्रोत्क्षिप्तवान् ।

अर्थः एक वीरने दूसरे वीरको जमीनपर गिरा दिया । वह गिरा हुआ
मनुष्य एकदम साहस कर उठा और उसने दूसरे भटके पैर पकड़ कर उसे
आकाशमें उछाल दिया ॥ २५ ॥

अन्वयः कश्चित् दृढप्रहारः मूर्च्छां प्रतिपद्य (पुनः) इभस्य ये अतुच्छाः हस्ताम्बु-
कणाः तकैः सिक्तः समुत्थाय सखैरः अनुबद्धवैरः जगर्ज ।

अर्थः जोरकी चोट लगनेके कारण कोई वीर मूर्च्छित हो भूमिपर गिर गया
था । हाथीकी सूँडके विपुल जलकणोंसे जब वह सींचा गया तो होशमें आ
उठकर बैरभावनाके साथ गाजने लगा और साहसपूर्वक सहयोगियोंको लल-
कारने लगा ॥ २६ ॥

अन्वयः अथ यत्र गन्धर्वशफैः निम्नानि कृतानि (पुनः आहृतानां) रक्तैः भृतानि
यमराजनिशान्तसंघ्यानरागार्थं कौसुम्भकभाजनानि इव भान्ति स्म ।

पुनराहताम् रणैर्भूयानि पुरिताणि सानि यमराजोऽस्तकस्तस्य निशान्तः प्रासाधान्तः स्त्री-
वर्गस्य संख्यामानो वस्त्राणां रामार्चनमुरञ्चनार्थं कौमुदिकभाजनानीव भासित स्म ।
उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ २७ ॥

इतस्ततो वातविधूतकेतुवान्तांशुकैर्ग्यास्रतमेऽम्बरे तु ।
संज्ञातमेतच्च विभिन्नमस्तु रवैर्मटानामिह भैरवैस्तु ॥ २८ ॥

इतस्तत इति । इतस्ततः सर्वतो वातेन विधूयानि केतुनां वान्ताणि कुर्वन्तानि यान्य-
शुकानि वस्त्राणि तैर्ग्यास्रतमेऽतिप्रायेण व्यासेऽम्बरे नभसि इह समरभूमौ तु पुनरम्बरमेतत्
मटानां योधानां भैरवैर्भौवर्णैः गर्जनशब्दैर्विभिन्नं विदीर्णमिव संज्ञातं स्फुटितं स्यादेवं ज्ञायते
स्म । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ २८ ॥

पराजितो भूवलये पपात परो नरो मर्मणि लब्धघातः ।
आच्छाद्यसावदुपेत्य वक्रं हीसम्भध्वश्चि च्वजवस्त्रमत्र ॥ २९ ॥

पराजित इति । परः प्रसिद्धः कोऽपि नरो मर्मणि मरणदायकस्थाने लब्धः सन्प्राप्तो
घातो येन सः । अत एव पराजितः सन् यावद्भूवलये धरातले पपात तावदेवान् तस्य
ध्वजस्य यद्दृश्यं तदुपेत्य ह्यियाः लज्जायाः सम्भवो यस्याः सा धीर्यस्य तस्यैव लज्जासहितं
वक्त्रमाच्छादयत् संवृतञ्चकार । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ २९ ॥

अर्थः : वहाँ घोड़ोंके खुरोंसे जमीनमें गड्डे हो गये और वीरोंके रक्तसे
भरे गये । वे ऐसे मालूम पड़ रहे थे कि मानो यमराजकी रानियोंके वस्त्र रँगनेके
लिए कुसुम्भसे भरे पात्र ही हों ॥ २७ ॥

अन्वयः : इतस्ततः वातविधूतकेतुवान्तांशुकैः व्याप्ततमे अम्बरे, इह तु एतत् च मटानां
भैरवैः रवैः तु विभिन्नम् अस्तु (इति) संज्ञातम् ।

अर्थः : हुवा द्वारा टूटकर इधर-उधर फैलनेवाले ध्वजाओंके वस्त्रोंसे आकाश
व्याप्त हो गया था । किन्तु इस समरभूमिमें तो यह ऐसा प्रतीत होता था मानो
मटोंकी भीषण ध्वनिसे आकाश ही छिन्न-भिन्न हो गया हो ॥ २८ ॥

अन्वयः : परः नरः मर्मणि लब्धघातः पराजितः यावत् भूवलये पपात, तावत् अत्र
एव ध्वजवस्त्रम् उपेत्य हीसंभध्वश्चि वक्त्रम् आच्छादयत् ।

अर्थः : कोई श्रेष्ठ सुभट मर्मकी चोट खाकर ज्यों ही पृथ्वीपर गिर पड़ा,
त्यों ही उसकी ध्वजाके वस्त्रने भी नीचे गिरकर मानो उसके लज्जित मुखको
ढँक लिया ॥ २९ ॥

भिन्नेभ्य आरास्पतिता विकीर्णा वक्षःस्थलेभ्यो मृदुहारचाराः ।

सरक्तवान्ता दक्षना इवाभुः परेतराजोऽथ यकैस्तता भूः ॥ ३० ॥

भिन्नेभ्य इति । अथ आरास्तकालमेव भिन्नेभ्यो विकीर्णो वक्षःस्थलेभ्यो मृदुवो मनोहरा ये हाराणां गलालङ्काराणां चारा बन्धास्ते पतिता भूमौ विकीर्णाः, यैरेव यकैस्तता व्यासा जातास्ते रक्तेन सहिता वान्ता उद्वीर्णाः परेतराजो यमस्य दक्षना वन्ता इव अभुविरेषुः । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ३० ॥

पुरोगतस्य द्विषतो वरस्य चिच्छेद यावत्तु शिरो नरस्य ।

कश्चित्तदानीं निजपश्चिमेन विलूनमूर्धा निपपात तेन ॥ ३१ ॥

पुरोगतस्येति । कश्चित्कूटः पुरोगतस्य सम्मुखस्थितस्य वरस्य बलवतो द्विषतो द्वेषुर्नरस्य शिरश्चिच्छेद अकृन्तद्, यावत् नदानीं तावदेव निजपश्चिमेन स्वपृष्ठस्थितेन सन्तुणा विलूनश्छिन्नो मूर्धा यस्य स भिन्नमस्तकोऽभूत् । तेन हेतुना निपपात, भूमौचिति शेषः । सहोक्तिः ॥ ३१ ॥

धर्मेण सम्यग्गुणसंयुतेन समीरिता बाणततिस्तु तेन ।

विशुद्धिवन्नीतवती भटेशान्निर्वाणमेषा हृदि सन्निवेशा ॥ ३२ ॥

अन्वयः । अथ आरात् भिन्नेभ्यः वक्षस्थलेभ्यः मृदुहारचाराः पतिताः विकीर्णाः यकैस्तता भूः, ते सरक्तवान्ताः परेतराजः दक्षनाः इव अभुः ।

अर्थः । योद्धाओंके विकीर्ण वक्षःस्थलोंसे मोतीके हार टूटकर जमीनपर मोती बिखर गये और रक्तसे लथपथ हो गये । वे ऐसे प्रतीत हो रहे थे मानो रक्तसे सने उगले हुए यमराजके दाँत ही हों ॥ ३० ॥

अन्वयः । कश्चित् पुरोगतस्य वरस्य द्विषतः नरस्य शिरः यावत् तु चिच्छेद, तदानीं निजपश्चिमेन विलूनमूर्धाः (अभूत्) । तेन भूमौ निपपात ।

अर्थः । एक योद्धाने ज्योंही अपने सामने आये योद्धाका शिर उतारा, त्योंही उसके पीछे स्थित शत्रुने उसका भी शिर काट डाला । फलतः वह भी जमीन पर गिर पड़ा ॥ ३१ ॥

अन्वयः । एषा बाणततिः तु तेन सम्यग्गुणसंयुतेन धर्मेण समीरिता हृदि सन्निवेशा भटेशान् निर्वाणं विशुद्धिवत् नीतवती ।

धर्मोति । एषा प्रसिद्धा बाबाणां ततिः परम्परा सा तु पुनस्तेन प्रसिद्धेन सम्यग्-
गुणसंयुतेन समीचीनप्रत्यक्षाद्युक्तेन धर्मेण धनुषा समीरिता प्रयुक्ता तथा हृदि हृदये समी-
चीनो निवेशः प्रवेशो यस्याः सा भटेशान् निर्वाणं मरणं शिवस्वार्णं विशुद्धिबन्नीतवती ।
विशुद्धिरपि सम्यग्दर्शनयुगयुतेन धर्मेण आत्मस्वभावेन युक्ता भवति । श्लिष्टोपमा ॥३२॥

खगावली रागनिवाहिनी हाऽथ स्पर्शमात्रेण नृणां मदीहा ।
हृदि प्रविष्टा गणिकेव दिष्टा निमीलयेन्नेत्रनिकोणमिष्टा ॥ ३३ ॥

खगावलीति । अथ खगानां बाणानामावली इह भूतले स्पर्शमात्रेणैव रागस्य रक्तस्यानु-
रागस्य च निवाहिनी संधारिणी पुनरिष्टाऽऽङ्गीकृता सती नृणां हृदि प्रविष्टा भवति, सा
गणिकेव वेश्येव दिष्टा कथिता महापुरुषैर्या नेत्रयोर्निकोणं निमीलयेदिति मदीहा मम
विचारे वर्तते । श्लिष्टोपमालङ्कारः ॥ ३३ ॥

विलूनमन्यस्य शिरः सजोषं प्रोत्पत्स्य खात्मंपतदिष्टपौषम् ।
वक्रोड्डुपे किम्पुरुषाङ्गनाभिः क्लृप्तावलोकयाथ च राहुणा भीः ॥ ३४ ॥

विलूनमिति । अथ च इष्टञ्च तत्पौषं युद्धं यथा स्यात्तथा अन्यस्य भटस्य विलूनं शिर-
स्तत्सजोषं वेगपूर्वकं प्रोत्पत्स्य पुनः खान्नभसः सन्पतंततववलोक्य तदा किम्पुरुषाङ्गनाभिः

अर्थः जैसे उत्तम सम्यग्दर्शन गुणवाले धर्म द्वारा मनकी विशुद्धि लोगोंको
मुक्ति प्राप्त करा देती है, वैसे ही उत्तम प्रत्यंचावाले धनुष द्वारा छोड़ी गयी
बाणोंकी परंपरा योद्धाओंके वक्षःस्थलमें लगकर उन्हें भी निर्वाण (मरण)
प्राप्त करा रही थी ॥ ३२ ॥

अन्वयः : अथ खगावली इह स्पर्शमात्रेण रागनिवाहिनी इष्टा नृणां हृदि प्रविष्टा
गणिका इव दिष्टा नेत्रनिकोणं निमीलयेत् इति मदीहा (वर्तते) ।

अर्थः मैं सोचता हूँ कि बाणोंकी परम्पराको महापुरुषोंने वेश्याके समान
ठीक ही कहा है जो नेत्रकोणोंको मूँद देती हैं । बाणावली और वेश्या स्पर्श-
मात्रसे राग (अनुराग या रक्त) उत्पन्न करती है, और अंगीकृत करनेपर
मनुष्योंके हृदयमें प्रविष्ट हो जाती है ॥ ३३ ॥

अन्वयः : अथ च इष्टपौषम् अन्यस्य विलूनं शिरः सजोषं प्रोत्पत्स्य खाल् संपतत्
अथलोक्य किं पुरुषाङ्गनाभिः वक्रोड्डुपे राहुणा भीः क्लृप्ता ।

अर्थः जोशके साथ छेदा गया किसी योद्धाका शिर आकाशमें उछल कर

किन्नरीभिर्बन्धोदुपे स्वकीयमुलचन्द्रे राहुणा ग्रहणकारिणा भीर्म्बावस्था क्लृप्ता आसङ्किता ।
'वीरमुत्सवमुद्भवोरि'ति विश्वलोचनः ॥ ३४ ॥

वज्रं समासाद्य निपाति जिष्णोः शैलानुकर्तुः करिणः सहिष्णोः ।

मुक्ता निकुम्भान्निरगुर्विशेषादरिश्रियः साम्प्रतमभ्रुलेखाः ॥ ३५ ॥

वज्रमिति । जिष्णोरिन्द्रस्वेव जयनशीलस्य जयकुमारस्य निपाति समत्पतितं वज्रं नामायुधं समासाद्य शैलं पर्वतमनुकरोतीति तस्य शैलानुकर्तुः सहिष्णोः समर्धस्यापि करिष्णो हस्तिनो निकुम्भात् गण्डस्थलात् साम्प्रतमरिश्रियोऽभीष्टिकस्या अभ्रुलेखा एव मुक्ता मौक्तिकानि विशेषाधिकमात्रातो निरगुनिष्कान्ताः । क्वकालकृारः ॥ ३५ ॥

लोलाम्बला स्रक्समिताऽसियष्टिर्यमस्य जिह्वा द्विषते प्रणष्टिः ।

बभूव वीरस्य हृदुन्नयन्ती सौभाग्यसाम्राज्यसुवैजयन्ती ॥ ३६ ॥

लोलेति । लोलं चञ्चलमञ्जलं यस्याः साऽसियष्टिः या द्विषतेऽरये प्रणष्टिर्विनाशकारिणी यमस्य जिह्वा जाता, सैव वीरस्य योद्गुहं अन्तःकरणमुन्नयन्ती हृदयाह्वयिनी सती सौभाग्यस्य भाग्यसौष्ठवस्य धत्साच्छार्थं तस्य वैजयन्ती पताका बभूव । क्वकालानुप्राणितो विरोधाभासः ॥ ३६ ॥

वापस पृथ्वीपर गिरने जा रहा था । उसे उस तरह आता देख वहाँ स्थित किन्नरियाँ भयभीत हो उठीं कि कहीं हमारे मुखचन्द्रको राहु ग्रसनेके लिए तो नहीं आ रहा है ॥ ३४ ॥

अन्वयः : जिष्णोः निपाति वज्रं समासाद्य शैलानुकर्तुः सहिष्णोः करिणः निकुम्भात् साम्प्रतम् अरिश्रियः अभ्रुलेखाः मुक्ताः विशेषात् निरगुः ।

अर्थः : जयकुमारके गिरते हुए वज्रको प्राप्तकर पर्वतसदृश हाथीके गण्डस्थलसे बहुत-से मोती ऐसे गिरे, जैसे उसके शत्रु अर्ककीर्तिकी लक्ष्मीके आँसू गिरे ॥ ३५ ॥

अन्वयः : लोलाम्बला स्रक्समिता असियष्टिः द्विषते प्रणष्टिः यमस्य जिह्वा (बभूव, सैव) वीरस्य हृत् उन्नयन्ती सौभाग्यसाम्राज्यसुवैजयन्ती बभूव ।

अर्थः : चञ्चल अञ्चलवाली और रक्तसे सनी तलवार शत्रुके लिए तो हिंसक यमराजकी जिह्वाके समान हुई । किन्तु वीरके हृदयको प्रसन्न करती ही तलवार उसके लिए सौभाग्यकी ध्वजा-सी बन गयी ॥ ३६ ॥

अप्राणकैः प्राणभृतां प्रतीकैरमानि चाजिः प्रतता सतीकैः ।

अभीष्टसंभारवती विशालाऽसौ विश्वस्रष्टुः खलु शिल्पशाला ॥ ३७ ॥

अप्राणकैरिति । अप्राणकैः प्राणवर्जितैः प्राणभृतां जीवानां प्रतीकैरङ्गैः हस्तपादादिभिः प्रतता परिपूर्णा आजिर्गुह्यभूमिः सती च अभीष्टसंभारवती च वाञ्छितसामग्रीपूर्णा, विशाला प्रशस्तविस्तारा विश्वस्रष्टुर्जगन्निर्मातुः शिल्पशाला इति कैलोकैरमानि अभ्यस्यत । उपमालङ्कारः ॥ ३७ ॥

प्रणष्टदण्डानि सितातपत्रच्छदानि रेजुः पतितानि तत्र ।

सम्भोजनायोजनभाजनानि परेतराजैव नियोजितानि ॥ ३८ ॥

प्रणष्टेति । तत्र युद्धस्थले प्रणष्टा दण्डा येषां तानि, सितानि श्वेतानि दान्यातपत्राणि छत्राणि तेषां छत्रानि आकराणांशुकानि तानि पतितानि परेतराजा यस्मै नियोजितानि नियुक्तानि सम्भोजनस्य सामूहिकभोजनस्य योजनं विधानं तस्य भाजनानीव पात्राणीव रेजुः कुशुभिर । उपमालङ्कारः ॥ ३८ ॥

पित्सत्सपक्षाः पिशिताशनायायान्तस्तदानीं समरोर्वरायाम् ।

चराश्च पूत्कारपराः शवानां प्राणा इवाभ्युः परितः प्रतानाः ॥ ३९ ॥

अन्वयः अप्राणकैः प्राणभृतां प्रतीकैः प्रतता आजिः च (कः) सती अभीष्टसंभारवती विशाला असौ विश्वस्रष्टुः शिल्पशाला खलु अमानि ।

अर्थः वह रणभूमि योद्धाओंके कटे निष्प्राण हाथ, पैर, सिर आदि अवयवोंसे भर गयी थी । कुछ लोगोंको वह ऐसी प्रतीत होती थी मानो वाञ्छित-सामग्रीपूर्ण विश्वकर्माकी शिल्पशाला ही हो ॥ ३७ ॥

अन्वयः तत्र प्रणष्टदण्डानि सितातपत्रच्छदानि पतितानि परेतराजा नियोजितानि सम्भोजनायोजनभाजनानि इव रेजुः ।

अर्थः डण्डोंसे विहीन राजचिह्न सितच्छत्र उस रणस्थलमें पंक्तिबद्ध पड़े हुए थे, जो ऐसे प्रतीत होते थे मानो यमराजने जीमनवार करनेके लिए क्रमवार भोजनपात्र बिछाये हों, पत्तलें ही परोसी गयी हों ॥ ३८ ॥

अन्वयः तदानीं समरोर्वरायां पिशिताशनाय आयातः पित्सत्सपक्षाः परितः प्रतानाः चराः च पूत्कारपराः शवानां प्राणाः इव अभ्युः ।

पित्सविति । त्वानीं समरोर्वरायां युद्धभूमौ पिशितस्य मांसस्य अक्षय्यं भुङ्क्ते,
आभ्यान्तः पित्सतां पक्षिणां सपत्नाः समूहास्ते परित इतस्ततः प्रकषेण तानं वितानं वेधां
ते प्रतानाः चराश्चरणशीलाः फूत्कारपराः फूत्कुर्वन्तश्च शवानां मृतकानां प्राणा इव अमुरभा-
सन्त । उपमालङ्कारः ॥ ३९ ॥

मृताङ्गनानेत्रपयःप्रवाहो मदाम्भसां वा करिणां तदाहो ।
योऽभूच्चयोऽदोऽस्ति ममानुमानमुद्गीयतेऽमौ यमुनाभिधानः ॥ ४० ॥

मृतेति । तदा मृतानामङ्गनानां स्त्रीणां नेत्राणां पयसां प्रवाहो वाऽथवा करिणां
नवाम्भसां च यश्चयः समूहोऽभूत्, स एवासीत् यमुनाभिधानो यमुनानामक उद्गीयते
कथ्यते अह इव ममानुमानमस्ति । अहो इत्याश्चर्ये । उपमालङ्कारः ॥ ४० ॥

रणश्रियः केलिसरः सवर्णाः करीशकर्णात्तया सपर्णा ।
वक्त्रैर्भटानां कमलावकीर्णा श्रीकुन्तलैः शैवलसावतीर्णा ॥ ४१ ॥
अजस्रमाजिस्त्वसृजा प्रपूर्णा किलोन्लसत्कुङ्कुमवारिपूर्णा ।
यशःसमारब्धपरागचूर्णा स्म राजते सा समुदङ्गघूर्णा ॥ ४२ ॥
(युगम्)

अजस्रमिति । आजिर्मुद्गभूमिः, रणश्रियः केलिसरसः सवर्णा मुख्या राजते
स्म, यतः करीशानां कर्णरात्ता स्वीकृता तत्तया सपर्णा पद्मविपत्रमुक्ता, भटानां

अर्थः : उस समय उस समरभूमिमें पक्षियोंके समूह वहाँ मांस खानेके लिए
आये थे । वे उन शवोंपर ऐसे प्रतीत होते थे मानो फूत्कारपूर्वक निकलते
उनके प्राण ही हों ॥ ३९ ॥

अन्वयः : अदः मम अनुमानम् अस्ति (यत्) तदा मृताङ्गनानेत्रपयःप्रवाहः वा
करिणां मदाम्भसां च यः चयः अभूत्, अहो सः असीत् यमुनाभिधानः उद्गीयते ।

अर्थः : उस समय मृत शत्रुवीरोंकी स्त्रियोंके आँसुओंका जल अथवा हाथियों-
के मदजलका समूह बहा, आश्चर्य है कि वही 'यमुनानदी' के नामसे आज कहा
जाता है, ऐसा मेरा अनुमान है ॥ ४० ॥

अन्वयः : आजिः तु करीशकर्णात्तया सपर्णा भटानां वक्त्रैः कमलावकीर्णा, श्री-
कुन्तलैः शैवलसावतीर्णा अजस्रम् असृजा प्रपूर्णा किल उल्लसत्कुङ्कुमवारिपूर्णा यशःसमा-
रब्धपरागचूर्णा समुदङ्गघूर्णा रणश्रियः केलिसरःसवर्णा राजते स्म ।

अर्थः : वह रणभूमि, रणश्रीके केलिसरोवर-सी बन गयी थी, क्योंकि उसमें

योधानां वचनैर्जुषीः कृत्वा कान्तलैरवकीर्णा व्यासा, श्रीकृष्णस्यैः केशीः कृत्वा शैबलैः साव-
तोर्णा सहिताऽजस्रं गिरन्तरमस्तुजा रक्तं प्रपूर्णा । अतः किलोत्तले सति कुङ्कुमो यस्मि-
स्तैन धारिणा पुकर्ष, यत्र एव परागधुर्णो यत्र सा समुद्रसावधुक्ता अङ्गस्य धूर्णो यत्र सः ।
कृष्णकालङ्कारः ॥ ४१-४२ ॥

दृष्ट्वा स्वसेनाभरिवर्गजेनाऽयुधक्रमेणास्तमितामनेनाः ।

रोद्धुञ्च योद्धुं जय ओजसो भूः श्रीवज्रकाण्डाख्य धनुर्धरोऽभूत् ॥ ४३ ॥

दृष्ट्वेति । अनेनाः पापवर्जितो जयो नामाऽस्माकं धरित्रनायकः स्वसेनाभरिवर्ग-
जेन आयुधक्रमेण अस्तमितामपहृता दृष्ट्वा तं रोद्धुम् अत एव योद्धुं स ओजसस्तोषसो भूः
स्वामं जयकुमारो वज्रकाण्डाख्यं धनुर्धरतीति वज्रकाण्डाख्यधनुर्धरोऽभूत् ॥ ४३ ॥

विद्याधरेषु प्रतिपत्तिमाप सुवंशजः सद्गुणवान् स चापः ।

शरा यतोऽधीतिपराः स्म सन्ति स्वर्लोकमेवर्जुतया व्रजन्ति ॥ ४४ ॥

विद्याधरेष्विति । स चापो वज्रकाण्डाख्यः कीदृक् सुवंशजः श्रेष्ठेषुसम्भूतास्तथा-
उत्तमकुलोद्भवः सद्गुणवान् प्रशस्तप्रत्यम्बायुक्तः सहिष्णुताविगुणसहितश्च अत एव विद्या-
धरेषु जगेषु बुद्धिमत्स्वपि प्रतिपत्तिं प्रतिष्ठामाप प्राप्तवान् । यतोऽधीतिपराः प्रजबनशीला

हाथियोंके कटे पड़े कान पत्र-सरीखे दीखते थे । योद्धाओंके मुखोंसरीखे कमलोंसे
वह भरी थी । यत्र-तत्र बिखरे पड़े बाल सेवारका काम कर रहे थे । उसमें जो
रक्त भरा था, वह केशरके जलके समान था और जो शूरता दिखलानेवाले
वीरोंका यश फैल रहा था, वह था परागसदृश । इस प्रकार इन सब सामग्रियों-
से पूर्ण वह रणभूमि प्रसन्नतासे इठलाती बावड़ी लग रही थी ॥ ४१-४२ ॥

अन्वयः : अनेनाः जयः स्वसेनाम् अत्र भरिवर्गजेन आयुधक्रमेण अस्तमितां दृष्ट्वा च
रोद्धुम् (अतः एव) योद्धुम् ओजसः भूः श्रीवज्रकाण्डाख्यधनुर्धरः अभूत् ।

अर्थः : इस प्रकार कुछ देर युद्ध होनेके बाद जयकुमारने जब अपनी सेनाको
शत्रुओंकी सेनासे दबता देखा तो उसे रोकनेके लिए वह स्वयं सन्नद्ध हो गया
और उसने अपना श्रीवज्रकाण्ड नामक धनुष धारण कर लिया ॥ ४३ ॥

अन्वयः : सुवंशजः सद्गुणवान् सः चापः विद्याधरेषु प्रतिपत्तिं आप, यतः अधीति-
पराः (वे) शराः सन्ति स्म, (ते) ऋजुतया स्वर्लोकम् एव व्रजन्ति स्म ।

अर्थः : उत्तम बंस और अच्छी प्रत्यंभावाले उस वज्रकाण्ड धनुषने विद्याधरों-
के बीच भी प्रतिष्ठा प्राप्त की । कारण जो अत्यन्त गतिशील बाण होते थे, वे

अध्ययनपरायथाश्च ये क्षरा भवन्ति ते पुनर्द्भुतया सरलभावोऽन अन्वयमनस्कताया च स्वर्लोकमेव वच्छन्ति स्म । समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ४४ ॥

विद्याधृतां कम्पवतां हृदन्तः किरीटकोटेर्मणयः पतन्तः ।
देवैर्द्विरुक्ता विबभुः समन्तयशोनिषेवैर्जयमाश्रयन्तः ॥ ४५ ॥

विद्याधृतामिति । तदा वाअकाण्डसन्धानकाले हृदन्तः कम्पवतां कम्पनशालिनां विद्याधृतां श्लेषराणां ये किरीटा मुकुटास्तेषां कोटिरग्रभागः, ततः पतन्तो मणयस्ते समन्ता-
द्वर्तमानं जयकुमारस्य यशोनिषेवैः कीर्तितेवर्गैः, समन्तयशोनिवासीः देवैर्द्विरुक्ता द्विगुणीकृता-
स्ते जयकुमारमाश्रयन्तः तदुपरि लसन्तो विबभुः अशोभन्त ॥ ४५ ॥

जयेच्छुराद्वषितवान् विपक्षं प्रमापणैकप्रवर्गैः सुदक्षः ।
हेतावुपात्तप्रतिपत्तिरत्र शस्त्रैश्च शास्त्रैरपि सोमपुत्रः ॥ ४६ ॥

जयेच्छुरिति । अत्र प्रस्तावे जयेच्छुः सोमपुत्रो योऽसौ प्रमापणं मारणं प्रमायाः
एप्रमाणस्य पणो व्यवहारस्तत्र कप्रवर्गैस्तन्निष्ठैः शस्त्रैरपि शास्त्रैरपि वा हेतौ शस्त्रे
शास्त्रज्ञाने वा हेतौ अनुमानाङ्गं अन्यथानुपपत्तिरूपेऽवयव उपात्ता संलब्धा प्रति-

एकदम सीधे स्वर्गं ही पहुँच जाते थे । कविने समासोक्तिसे बाणपर किसी उत्तमवंशोत्पन्न, सद्गुणियोके बुद्धिमानोंके बीच प्रतिष्ठा पानेके व्यवहारका समारोप किया है । वे भी अध्ययनशील होनेसे सरलताके कारण सीधे स्वर्ग पहुँच जाते हैं ॥ ४४ ॥

अन्वयः हृदन्तः कम्पवतां विद्याधृतां किरीटकोटेः पतन्तः मणयः समन्तयशो-
निषेवैः देवैः द्विरुक्ताः (सन्तः) जयम् आश्रयन्तः विबभुः ।

अर्थः जब उसके बाण आकाशमें स्वर्गतक पहुँचे तो हृदयसे काँपनेवाले विद्याधरोंके मुकुटोंके अग्रभागसे गिरती मणियाँ उपस्थित जयकुमारके यश गाने-
वाले देवताओंका स्तुतिसे दूनी होकर जयकुमारपर बरसती शोभित हो रही थीं ॥ ४५ ॥

अन्वयः अत्र प्रमापणैकप्रवर्गैः शस्त्रैः शास्त्रैः अपि हेतौ उपात्तप्रतिपत्तिः सुदक्षः
जयेच्छुः सोमपुत्रः विपक्षम् आवृषितवान् ।

अर्थः शस्त्र और शास्त्र दोनों ही प्रमापणैकप्रवर्ग होते हैं । यानी शस्त्र अर्थात् प्रमापण या मारणमें एकमात्र नियुक्त होता है वहीं शास्त्र प्रमाकरण या प्रमाणके व्यवहारमें कुशल होते हैं । इन दोनों द्वारा उनके प्रयोग या

पतिः प्रगल्भता येन सः, सुदक्षश्चतुररतो विपक्षं प्रतिपन्नमावृणितवान् हतवान् वा ।
दिलहोपमा ॥ ४६ ॥

यदाशुगस्थानमितः स धीरः प्राणप्रणेता जयदेववीरः ।
अरातिवर्गस्तृणतां बभार तदास्थ काष्ठाधिगतप्रकारः ॥ ४७ ॥

यथेति । प्राणस्य जीवनदायकबायोर्बलस्य च प्रणेताऽधिकारकः स धीरो जयदेववीरो
यदा काले किल शृगस्थानं बाणाज्जातनं धनुस्तथा बायोः स्वल्पमितः अथ तथा अरातिवर्गो
वीरसमूहोऽपि यः काष्ठानु विद्यानु अधिगतः संलम्बः प्रकारो भेदो येन । अथवा काष्ठेन
सहाधिगतः प्राप्तः प्रकारः सामुह्यं येन तथाभूतस्तृणतां तृणभावं कामुकत्वं वा बभार
स्वीचकार । 'तृणता कामुकेऽपि च' इति चिदबलोचनः । समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ४७ ॥

सोमाङ्गजप्राभवमुद्विजेतुं सपीतयोर्ऽर्कस्य तदाऽऽनिपेतुः ।
स एव सूर्येन्दुसमागमोऽपि चिन्त्यः कुतः कस्य यशो व्यलोपि ॥ ४८ ॥

सोमेति । तथा सोमाङ्गजस्य जयकुमारस्य प्राभवं प्रभुत्वमुद्विजेतुमर्कस्य अर्क-
कीर्तः सपीतयो ह्यवा आनिपेतुः । तथा सोमस्य अग्रमसोऽङ्गाज्जातं प्राभवं प्रभासमूहम्

शास्त्रज्ञान (न्यायशास्त्रके साध्यके साधन स्वरूप-ज्ञानमें नैसर्गिक चतुरता)
प्राप्त करनेवाले, अत्यन्त दक्ष और विजयके इच्छुक सोमपुत्र जयकुमार-
ने परपक्षको भलीभाँति दूषित कर दिया—नष्ट कर दिया या हरा
दिया ॥ ४६ ॥

अन्वयः । अथ धीरः प्राणप्रणेता सः जयदेववीरः यदा आशुगस्थानम् इतः, तथा
काष्ठाधिगतप्रकारः अरातिवर्गः तृणतां बभार ।

अर्थः । जब प्रजाके प्राणोंकी रक्षा करनेवाले धीर-वीर जयकुमारने धनुष
उठाया तब नाना दिशाओंसे आये उसके शत्रुवर्गने तृणता स्वीकार की । दूसरा
अर्थः । जयकुमारने जिस समय लोगोंके प्राणस्वरूप ह्वाका रूप धारण किया तो
काठका अनुकरण करते हुए शत्रुओंने तृणरूप धारण कर लिया । अर्थात् जय-
कुमारके सामने शत्रु टिक नहीं सके । जैसे ह्वासे तृण उड़ जाता है, वैसे ही वे
तितर-बितर हो गये ॥ ४७ ॥

अन्वयः । तथा सोमाङ्गजप्राभवम् उद्विजेतुम् अर्कस्य सपीतयः निपेतुः । सः एवः
सूर्येन्दुसमागमः अपि कुतः कस्य यशः विलोपि (इति) चिन्त्यः (अमृत) ।

अर्थः । यह प्रसिद्धि है कि अमावस्याके दिन सूर्य और चन्द्रका समागम
५१

उद्विजेतुमर्कस्य सूर्यस्य सवीतय आनिपेतुः । स एष सूर्येन्दुसमागमोऽपि चिन्त्यो विचारणीयो-
ऽभूत् । कृत इति शेष्वस्मिन् अर्कस्य यशो व्यलोपि लुप्तमभूत् । प्रसिद्धे सूर्येन्दुसमागमे तु
चन्द्रस्य यशो नश्यतीत्यपूर्वता ॥ ४८ ॥

ह्यं सनामानमयं जयश्चारुह्य प्रतिद्वन्द्वितयाञ्च पश्चात् ।
आदिष्टवानेव नियोद्धुमश्वारोहाभिजीयानैरभिष्टदृश्वाम् ॥ ४९ ॥

ह्यमिति । अत्र युद्धप्रसङ्गे पश्चादनन्तरमयं अयो नाम कुमारस्य समानं नाम
यस्य तं जयनामकमेव ह्यमाश्रुह्य प्रतिद्वन्द्वितया इष्टं वृष्यतेऽनेनेति स इष्टदृश्वाम् भवन्
तुल्यप्रतिद्वन्द्वितामङ्गीकुर्वन् निजीयान् अश्वारोहान् नियोद्धुमादिष्टवान् प्रेरितवानेवेति
तुल्यतावृत्तौ ॥ ४९ ॥

प्रवर्तमानं तु निरन्तरायं निरीक्ष्य सोमोदयकारि सायम् ।
अच्छायमर्कोदघदेव कायं छन्नीभवत्त्वं गतवांस्तदायम् ॥ ५० ॥

प्रवर्तमानमिति । सोमस्य सोमनामवंशस्य चन्द्रमसो वा उदयं करोतीति सोमोदयकारि
सायो वाणो जयकुमारस्य, अथवा सायोऽपराह्णकालश्च तं निरन्तरायमविच्छिन्नतया प्रवर्त-
मानं निरीक्ष्य दृष्ट्वाऽप्यमर्कश्चक्रवर्तिपुत्रस्तथा निष्प्रभकायं दधत् स्वीकुर्वदछन्नीभवत्त्वमेव
नियमेन तिरोभवितुं किल गतवान् । तु पादपूर्ता । समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ५० ॥

होता है तो सूर्य चन्द्रमाको दबा लेता है । इसी प्रकार इस युद्धमें भी सोमके
पुत्र जयकुमारपर अर्ककीर्तिके घोड़े आ धमके अवश्य, पर सूर्येन्दु (अर्ककीर्ति
अर्क = सूर्य और सोमाङ्गज = सोमात्मक उसका पुत्र जयकुमार) का यह समागम
आज लोगोंमें चिन्ताका विषय बन गया है कि देखें किसके द्वारा किसका यश
नष्ट होता है ॥ ४८ ॥

अन्वयः पश्चात् अत्र इष्टदृश्वाम् अयं जयः च प्रतिद्वन्द्वितया सनामानं ह्यम् आश्रुह्य
अरं निजीयान् अश्वारोहान् नियोद्धुम् एव आदिष्टवान् ।

अर्थः जब अर्ककीर्ति घोड़ेपर चढ़कर आया तो जयकुमार भी प्रतिद्वन्द्वीके
रूपमें अपने ही नामवाले जयनामक घोड़ेपर चढ़कर उसके सामने आ गया
और अपने अन्य घुड़सवारोंको भी उसने खूब होशियारीके साथ युद्ध करनेका
आदेश दिया ॥ ४९ ॥

अन्वयः निरन्तरायं तु प्रवर्तमानं सोमोदयकारि सायं निरीक्ष्य तदा अयम् अर्कः
अच्छायं कायं दधत् छन्नीभवत्त्वम् एव गतवान् ।

घनुर्लताया गुणिनस्तु खिन्नः सुलोचकार्ष्णीकशरेण भिन्नः ।

अपत्रपः सन्नपरोऽत्र वीरः सम्भोगमन्तः स्मृतवानधीरः ॥ ५१ ॥

घनुरिति । अत्र प्रसङ्गे तु पुनर्गुणिनो धर्मवतो घनुर्लतायापचापयष्टेः सन्नाम-
पत्न्या वा सुन्दरी लोचकः प्रत्यञ्चा वा वृष्टिर्वा तस्यार्षकशरेण बाणेन कटाक्षेण वा भिन्नो
वातमवाप्तः, अत एव खिन्नो । खेवं गतएव तावताऽधीरो वीरतारुहितीऽपरः कोऽपि वीरो-
ऽपत्रपः पत्रं बाह्वं पाति स पत्रपो न पत्रपोऽपत्रपः अथवा पत्रार्थाधृतः सन् अन्तः अन्तरङ्गे
सम्भोगं भगवन्नाम सुरतं वा स्मृतवान् । 'सम्भोगो जिनशासने' इति 'लोचो मौर्व्या
ध्रुवश्चर्मणि च' इति विश्वलोचने । समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ५१ ॥

तेजोनिधौ सोमसुते प्रतीपा वधिष्णुके मृत्युमुखे समीपात् ।

अशक्नुवन्तो युगपत्पतङ्गा इवाऽऽनिपेतुर्दहनेऽनुषङ्गात् ॥ ५२ ॥

तेजोनिधाविति । तेजोनिधौ प्रतापयुक्ते अत एव वधिष्णुके वर्धनशीले मृत्युमुखे
मरणकारणे सोमसुते अयकुमारे सति संमुखे अशक्नुवन्तोऽसमर्थाः सन्तोऽपि समीपाधिकट-

अर्थः सोम (चन्द्रमा) का उदय करनेवाले सार्यकालको निरर्गल रूपसे
फैलता देख सूर्य निष्प्रभ होकर छिपनेकी सोचने लगता है । इसी प्रकार सोम-
वंशका उदय करनेवाला अयकुमारका अनिर्वाधि आगे बढ़ना देखकर निष्प्रभ
(उदास) अर्ककीर्ति भी कहीं छिप जानेकी सोचने लगा ॥ ५० ॥

अन्वयः अत्र गुणिनः तु घनुर्लतायाः सुलोचकार्ष्णीकशरेण भिन्नः खिन्नः अपरः
वीरः अधीरः अपत्रपः अन्तः सम्भोगं स्मृतवान् ।

अर्थः जैसे किसी गुणवान्की घनुर्लता नामक पुत्रीके कटाक्षरूपी बाणोंसे
आहत होकर खेदखिन्न और अधीर कोई कामी निर्लज्जताके साथ अपने अंत-
रंगमें सम्भोगकी सोचने लगता है, वैसे ही गुणवान् अयकुमारकी घनुर्लताकी
डोरीपर चढ़े बाणसे खेदखिन्न और बाह्वसे हीन शत्रुका वीर योद्धा भी अपने
अंतरंगमें जिनशासनको स्मरण करने लगा । यहाँ दिलिष्ट पदोंसे समासोक्ति
अलंकार बनता है ॥ ५१ ॥

अन्वयः तेजोनिधौ वधिष्णुके मृत्युमुखे सोमसुते अशक्नुवन्तः प्रतीपाः समीपात्
युगपत् अनुषङ्गात् दहने पतङ्गाः इव आनिपेतुः ।

अर्थः जैसे बढ़ती हुई तेज अग्निमें उसे न सह सकनेके कारण आत-ग्नास
इकट्ठे होकर फीतेगे एक साथ वा गिरते और मृत्युमुखमें चले जाते हैं वैसे ही

वेशाब् युगपदेकीभूय अनुचङ्गात् प्रसङ्गवशाद् बहनेऽनौ पतंगा इव प्रतीपाः शत्रव आनि-
पेतुः । उपमालङ्कारः ॥ ५२ ॥

परे रणारम्भपरा न यावद् बहुश्च काशीशसुता यथावत् ।
निष्क्रष्टुमागत्यतरा मितोऽर्धं हेमाङ्गदाद्या बवृषुः शरीषम् ॥ ५३ ॥

पर इति । यावच्च परे शत्रवो रणारम्भपरा न बभुर्जयकुमारस्योपरि न निषेतु-
स्तावदेव च काशीशसुता हेमाङ्गदाद्या इतो जयकुमारपादवर्तोरः संकटं निष्क्रष्टुं दूरीकृतुं
मागत्यतरां यथावच्छरीर्धं बवृषुः मुक्तवन्तः ॥ ५३ ॥

संस्थापनार्थं प्रवरस्य यावत् पृषत्पतिप्रासनमुद्धार ।
प्रत्यर्थिनोऽलङ्करणाय कण्ठे समर्पयामास शरं स चारम् ॥ ५४ ॥

संस्थापनार्थमिति । प्रवरस्य बलवतो बलवत्स्य वा संस्थापनार्थं भारणायो उपनिवेश-
नाय च यः कोऽपि यावत् पृषत्पतेरुत्तमबाणस्य प्रासनं स्थानं धनुः, यद्वा सिंहासनमुद्धार
गृहीतवास्तावदेव अरं शीघ्रं स च प्रत्यर्थिनस्तस्य शत्रोः प्रत्याशाभारिणो वा कण्ठे अलङ्कर-
णाय निवेद्यार्थं वा शोभार्थं शरं बाणं हारं वा समर्पयामास । समासोक्त्यलङ्कारः ॥ ५४ ॥

तेजके निधान, वर्धनशील प्रभावशाली जयकुमारको देखकर उसके सामने ठह-
रनेमें असमर्थ वैरी लोग इधर-उधरसे एक साथ इकट्ठे हो आ धमके और नष्ट
होने लगे ॥ ५२ ॥

अन्वयः यावत् च परे यथावत् रणारम्भपराः न बभुः, तावत् काशीशसुताः हेमा-
ङ्गदाद्याः इतः अर्धं निष्क्रष्टुम् आगत्यतरां शरीर्धं बवृषुः ।

अर्थः जबतक वे शत्रु युद्धारम्भार्थं सन्नद्ध हो भलीभाँति जयकुमारतक
पहुँच नहीं पाये, उसके पहले ही इधरसे काशीश्वरके पुत्र हेमांगद आदिने उस
जयकुमारपर आये उपद्रवको दूर हटानेके लिए बाणोंकी वर्षा शुरू कर दी,
अर्थात् उन्होंने शत्रुओंको बीचमें ही रोक लिया ॥ ५३ ॥

अन्वयः प्रवरस्य संस्थापनार्थं यावत् (कः अपि) पृषत्पतिप्रासनम् उद्धार तावत्
सः च अरं प्रत्यर्थिनः अलङ्करणाय तस्य कण्ठे शरं समर्पयामास ।

अर्थः किसी एक योद्धाने अपने सामने आये बलवान्को मार गिरानेके लिए
ज्योंही बाण उठाया, त्योंही उस दूसरे योद्धाने बड़ी तेजीसे अपने सामनेवाले
शत्रुको रोकनेके लिए उसके कंठमें खींचकर बाण चढ़ा दिया । दूसरा अर्थ किसीने

पाणी कृपाणोऽस्य तु केशपाश आसीत्प्रशस्यो विजयश्रिया सः ।

भुजङ्गतो भीषण एतदीयद्विषद्वेषे वा कुटिलोऽद्वितीयः ॥ ५५ ॥

पाणाविति । कृपाणोऽस्य जयकुमारस्य पाणी हस्ते विजयश्रियाः प्रशस्यः केशपाशो आसीत् । स एव पुनः एतदीयद्विषद्वेषे वैरिद्वेषाय भुजङ्गतोऽपि भीषणोऽधिकभयकर आसीत् पतोऽपि अद्वितीयः कुटिलो विभिन्नाभावयुक्तोऽभूत् ॥ ५५ ॥

यो गाढमुष्टिः कृपणो जयस्य शिरः परेषां भवितुं प्रशस्यः ।

दिगम्बरेषु स्वमपास्य कोषं मध्यस्वमाकारमगाददोषम् ॥ ५६ ॥

य इति । जयस्य कुमारस्य यः सङ्गो गाढो मुष्टिर्यस्य सः कृपणः एवाधुना परेषा-
न्मेषां वैरिणां शिरो भवितुं वा, मारयितुं पुण्यतां लब्धुं स्वं कोषमविच्छानं धनं च अपास्य
त्यक्त्वा दिगम्बरेषु विशामबकाशेषु निरम्बरेषु मध्यस्वम् आकारमगात्, तथा कृपाणो जातो
मध्यस्वमाकारम् उदासीनरूपं वा जगाम । समासोक्तिः ॥ ५६ ॥

अपने यहाँ आये बलवान्को आदरपूर्वक बैठनेके लिए सिंहासन दिया तो उसने उसके बदलेमें उसकी शोभा बढ़ानेके लिए उसके गलेमें हार पहना दिया । इस अप्रस्तुत व्यवहारका प्रकृत प्रस्तुतपर समारोप होनेसे यहाँ समासोक्ति अलंकार है ॥ ५४ ॥

अन्वयः अस्य तु पाणौ यः कृपाणः आसीत्, सः विजयश्रियाः प्रशस्यः केशपाशः ।
(सः एव) वा एतदीयद्विषद्वेषे अद्वितीयः कुटिलः भुजङ्गतः अपि भीषणः (आसीत्) ।

अर्थः जयकुमारके हाथमें जो तलवार थी वह तो ऐसी प्रतीत हुई मानो विजयश्रीकी वेणी है । किन्तु वही तलवार, जो बेजोड़ कुटिल थी, वैरीकी दृष्टिमें भुजङ्गसे भी भयंकर प्रतीत हुई ॥ ५५ ॥

अन्वयः जयस्य याः गाढमुष्टिः प्रशस्यः कृपणः, सः परेषां शिरः भवितुं स्वं कोषम्
अपास्य दिगम्बरेषु अर्धोषं मध्यस्वम् आकारम् अगात् ।

अर्थः जयकुमारके गाढ़ी मूठवाले, प्रशंसनीय सङ्गने जो कि कृपण अर्थात् किसी भी वैरीको प्राणोंका धान देनेवाला नहीं था, शत्रुओंके शिरपर चोट मारनेके लिए अपने कोष यानी म्यानको छोड़कर दिशाओंके आकाशमें अपना भीतरी निर्धोष आकार धारण कर लिया । तात्पर्य यह कि 'कृपण' शब्दके मध्यके अकारको आकार रूपमें प्राप्तकर 'कृपाण' बन गया ॥ ५६ ॥

भिन्नारिसन्नाहकुलान् स्फुलिङ्गानसिप्रहारैरुदितान् कलिङ्गाः ।
स्फुरत्प्रतापाग्निक्वणानिवाऽऽहुर्जयस्य यः स प्रचलत्सुबाहुः ॥ ५७ ॥

भिन्नारोति । कलिङ्गाश्चतुरा जना असिप्रहारेः सङ्गाघातंभिन्ना येऽरीणां सन्नाहाः कवचास्तेषां कुलं समूहस्तस्मादुदितान् संजातान् स्फुलिङ्गान् जयस्य यः प्रचलत्सुबाहुः प्रचलन्मनोज्ञभुजस्तस्य स्फुरत् स्फूर्तिं व्रजन् यः प्रतापाग्निस्तस्य क्वणानिवा आहुक्वुः । उत्प्रेषालङ्कारः ॥ ५७ ॥

यशस्तरोरङ्कुरकाः समन्ताद् बभ्रुः स्फुटन्तोऽरिकरीन्द्रदन्ताः ।
रक्तैर्निषिक्ते च रथाङ्गकृष्टे रणाङ्गणेऽस्मिन्नपि जिष्णुसृष्टेः ॥ ५८ ॥

यशस्तरोरिति । रक्तेः निषिक्ते च पुना रथाङ्गैश्चक्रैः कृष्टेऽस्मिन् रणाङ्गणेऽपि समन्तात्परितः स्फुटन्तोऽरिकरीन्द्राणां दन्तास्ते जिष्णोर्जयकुमारस्य सृष्टेः कर्तव्यताया यथा एव तस्त्व्याङ्कुरका इव बभ्रुवैरेजुः । उत्प्रेषागर्भो रूपकालङ्कारः ॥ ५८ ॥

बभ्रुव भूयोऽबलाधिकारी परम्परावृद्धिमयस्तथारिः ।
एवं स जातः कमलानुसारी जयस्तदानीमपि हर्षधारी ॥ ५९ ॥

अन्वयः : कलिङ्गाः असिप्रहारैः भिन्नारिसन्नाहकुलान् उदितान् स्फुलिङ्गान् जयस्य यः सः प्रचलत्सुबाहुः तस्य स्फुरत्प्रतापाग्निक्वणान् इव आहुः ।

अर्थः : चतुरजन कहते थे कि जयकुमारकी तलवारके प्रहारसे भिन्न शत्रुओंके कवचोंसे उठे स्फुरलिंग बलवान् भुजाओंवाले जयकुमारके प्रतापाग्निके मानो अंगारे ही हैं ॥ ५७ ॥

अन्वयः : रक्तैः निषिक्ते च रथाङ्गकृष्टे अस्मिन् रणाङ्गणे अपि समन्तात् स्फुटन्तः अरिकरीन्द्रदन्ताः जिष्णुसृष्टेः यशस्तरोः अङ्कुरकाः बभ्रुः ।

अर्थः : रक्तसे सींची गयी और रथके चक्रोंसे कर्षित की गयी रणभूमिपर वैरियोंके हाथियोंके जो टूटे हुए दाँत पड़े थे, वे ऐसे प्रतीत होते थे मानो जयशील जयकुमार द्वारा सृष्ट यशरूपी वृक्षके अंकुर ही लगे हों ॥ ५८ ॥

अन्वयः : तथा (तत्र) भूयः अपि परम्परावृद्धिमयः अरिः अबलाधिकारी बभ्रुव । एवं तदानीम् अपि सः जयः कमलानुसारी हर्षधारी (च) जातः ।

बभूवेति । तत्र युक्ते अरिः जयभूयो बारबारमपि रम्परा कङ्ककोशस्तनयाविर्वा तस्या
 बुद्धिः प्रणाकस्तम्बयोऽपि तथापिः अबलस्य बलाभावस्य, अबलायाः स्त्रियो वाऽधिकारी
 बभूव । जयो जयकुमारोऽपि तदानीं यः कमलाया सुलोचनाया विजयलक्ष्म्या वाऽनुसारी
 सत्त्वेन स हर्षधारी जातः प्रसन्नोऽभूवित्यर्थः । समासोक्त्यलङ्कारः । 'परम्परा तु सन्ताने
 खड्गकोशे परिच्छेदे' इति विश्वलोचनः ॥ ५९ ॥

अवेक्षमाणः प्रहृतं स्वसैन्यं सोऽन्तर्गतं किञ्चिदवाप्य दैन्यम् ।
 तमःसमूहेन निरुक्तमूर्तिमिभं तदाऽरुक्षदधार्ककीर्तिः ॥ ६० ॥

अवेक्षेति । अथ तदाऽर्ककीर्तिः स्वसैन्यं प्रहृतं हृतप्रायमवेक्षमाणः सोऽन्तर्गतं मनोनिष्ठं
 किञ्चिदवेन्यं कातर्यमवाप्य प्राप्य, तमःसमूहेन निरुक्ता मूर्तिः शरीरं यस्य तं इयामवर्ण
 करिणमरुक्षत् आरुरोह ॥ ६० ॥

द्विपं द्विपक्षायतघण्टिकाभिः सुषोषमुत्तोषवतां सनाभिः ।
 बलादलङ्कृत्य बभूव भूपः जयः प्रतिस्पर्धिनयस्वरूपः ॥ ६१ ॥

द्विपमिति । जयो जयकुमारोऽपि य उत्तोषवतां संहर्षणशालिनां सनाभिः जातीयः स
 भूपोऽपि बलाद्बलपूर्वकं द्वयोः पक्षयोरायता या घण्टिकास्ताभिः सहितमिति शेषः । सुषोषं
 नाम द्विपं हस्तिनमलङ्कृत्य समाहृष्ट प्रतिस्पर्धिनयस्वरूपः प्रतिद्वन्द्वितायुक्तो बभूव ॥ ६१ ॥

अर्थः बार-बार बलहीन होकर खड्गकोषके अभावसे युक्त होकर भी वैंरी
 तो अबलों या अबलाओंका अधिकारी बना । इसी तरह उसी समय जयकुमार
 लक्ष्मीका अधिकारी होकर हर्षधारी हो गया ॥ ५९ ॥

अन्वयः । अथ तदा अर्ककीर्तिः स्वसैन्यं प्रहृतम् अवेक्षमाणः अन्तर्गतं किञ्चित् दैन्यं
 जवाप्य तमःसमूहेन निरुक्तमूर्तिम् इभम् अरुक्षत् ।

अर्थः इस प्रकार अपनी सेनाको जयकुमार द्वारा परास्त होता देख
 अपने अन्तरंगमें विलक्षण दैन्य धारण करता हुआ उदास अर्ककीर्ति घोड़ेको
 छोड़ अधकारके समूहके समान स्थित हाथीपर चढ़ गया ॥ ६० ॥

अन्वयः । उत्तोषवतां सनाभिः जयः भूपः द्विपक्षायतघण्टिकाभिः सुषोषं द्विपं बलात्
 अलङ्कृत्य प्रतिस्पर्धिनयस्वरूपः बभूव ।

अर्थः संतोषियोंका मुखिया राजा जयकुमार भी प्रतिस्पर्धाकी दृष्टिको

बकाः पताकाः करिणोऽम्बुवाहाः शरा मयूरास्तडितोऽसिका हा ।

ढक्कानिनादस्तनितानुवादः सुधी रणं वर्षणमुज्जगाद ॥ ६२ ॥

बका इति । तस्मिन् रणे पताकास्ता एव बकाः, करिण एव अम्बुवाहा वेषाः, शरा एव मयूराः, अस्त्य एव तडितशब्दश्रवणाः, ढक्काया निनादी मुञ्जवादिशब्दा एव स्तनितस्य शेषवर्जनस्यानुवादः । एवं कृत्वा सुधीजनो रणं वर्षणमुज्जगाद । अन्वयानुसारः ॥ ६२ ॥

जयश्रियं श्रीधरपुत्रिकाया विधातुमानन्दपरः सपत्नीम् ।

जयोऽभवच्चक्रिसुतेऽप्य सद्यो गजं निजं प्रेरयितुं प्रयत्नी ॥ ६३ ॥

जयश्रियमिति । अथ जयः कुमारो जयश्रियं विशालवल्गुनीं शोचरस्य अकल्पनस्य पुत्रिकायाः सुलोचनायाः सपत्नीं विधातुं कर्तुं मानन्दपरो हर्षसंयुतः सद्यः सौम्यैव चक्रिसुते-
ऽर्ककीर्तीं निजं गजं प्रेरयितुं प्रयत्नी यत्नवानभवत् ॥ ६३ ॥

हिमे तमश्छेत्तुमिवोद्यतस्य रवेस्तुवारा इव ते जयस्य ।

आक्रामतश्चक्रपतेस्तुजं द्रागग्रे निपेतुः पुनरष्टचन्द्राः ॥ ६४ ॥

स्वीकार कर बलात् अपने उस सुषोषनामक हाथीपर बैठ प्रतिद्वन्द्वी वीर बन गया, जिसके दोनों ओर घंटियाँ बज रही थीं ॥ ६१ ॥

अन्वयः : हा यस्मिन् बकाः एव पताकाः, करिणः एव अम्बुवाहाः, शराः एव मयूराः, असिका च तडितः, ढक्कानिनादः स्तनितानुवादः । (अतः) तं रणं सुधीः वर्षणम् उज्जगाद ।

अर्थः : आश्चर्य है कि उस समय रणको सुधीजनने वर्षाकालके समान कहा । कारण, उसमें पताका ही बगुले थे और हाथी ही थे बादल । मयूरके स्थानपर बाण थे, तो चमकती तलवारें बिजलीका काम कर रही थीं । वहाँ नगाड़ेकी ध्वनि मेघगर्जनाका प्रातिनिध्य कर रही थी ॥ ६२ ॥

अन्वयः : अथ जयः जयश्रियं श्रीधरपुत्रिकायाः सपत्नीं विधातुम् आनन्दपरः (सन्) सद्यः चक्रिसुते निजं गजं प्रेरयितुं प्रयत्नी अभवत् ।

अर्थः : अन्तमें जयकुमार उत्साही होकर जयश्रीको सुलोचनाकी सपत्नी बनानेके लिए उद्युक्त हो प्रसन्नचित्त होता हुआ अपने हाथीको शीघ्र ही अर्क-कीर्तिकी ओर बढ़ानेका यत्न करने लगा ॥ ६३ ॥

अन्वयः : हिमे तमः छेत्तुम् उद्यतस्य रवेः तुवाराः इव पुनः ते अष्टचन्द्राः चक्रपतेः तुजम् आक्रामतः जयस्य अग्रे द्रान् निपेतुः ।

हित इति । द्विधे हेमन्तर्तौ तन्मन्त्रेणुमुद्यतस्य रथेः सूर्यस्यैव तत्र चक्रवर्तिस्तुषं पुन-
मर्ककोतिनाक्रान्तः सङ्गच्छतो वा अयस्य नाभ सोमसुनीरप्रेऽन्तरे पुनर्वागिकस्नाते अष्टचक्रा-
स्तस्मान्नामो राजानो निपिपुत्राजानुः । उपनालकृत्वारः ॥ ६४ ॥

मिथोऽत्र सम्मेलनकं समर्जन्नस्मै जनो वाजिनमुत्ससर्ज ।

अहो पुनः प्रत्युपकर्तुमेव मुदा ददौ वारणमेष देवः ॥ ६५ ॥

मिथ इति । अत्र मिथो जातं सम्मेलनकं समर्जन् समर्थयन् ऋषिपिपलीवो जनो-
ऽस्मै अयकुमाराय वाजिनं वागनुत्ससर्ज । पुनरनन्तरं प्रत्युपकर्तुमेव किलैव देवो अयकुमारो
मुदा प्रसन्नतया वारणं ददौ । वारणेन तन्नागतं वाजिनवारयत् । अहो हेतुयैव । यद्यि
कश्चिद् वाजिनं ददाति तर्हि प्रत्युपकर्तुं तस्मै गजो दीयत इति सिद्धजनानामाचारः ।
सनासोक्तिः ॥ ६५ ॥

सुवर्णरेखाङ्कितमेव बाणं ततो जये भुञ्चति सप्रमाणम् ।

मध्ये शरं रीतिधरं विसर्ग्यस्तत्याज मत्या जवनोऽरिवर्ग्यः ॥ ६६ ॥

सुवर्णैति । ततः पुनः शोभनो वर्णो गुणस्तस्य रेखायाङ्कितम् । यद्वा सुवर्णस्य हेनो
रेखायाङ्कितं निमित्तं बाणमेव सप्रमाणं युक्तिपूर्वकं भुञ्चति तति जये अरितनायके मत्या बुद्ध्या

अर्थः अर्ककोतिपर अयकुमार द्वारा आक्रमण होता देख अष्टचन्द्र नामक
राजा लोग बीचमें इस प्रकार आ गये, जिस प्रकार हेमन्तऋतुमें अन्धेरा
नष्ट करनेमें सूर्यको तत्पर देखकर उसके बीच तुषार (पाला) आकर खड़ा
हो जाता है ॥ ६४ ॥

अन्वयः अहो अत्र मिथः सम्मेलनकं समर्जन् (कः अपि) जनः अस्मै वाजिनम्
उत्ससर्ज । एवः देवः पुनः प्रत्युपकर्तुम् एव मुदा वारणं ददौ ।

अर्थः दोनों सेनाओंका परस्पर सम्मेलन होनेपर अयकुमारके लिए
उत्तरसे किसिने बाण फेंका तो अयकुमारने उसका बीचमें ही निवारण कर
दिया । दूसरा अर्थः सामनेवाले शत्रुने उन्हें वाजि (= बाण या घोड़ा) भेट
किया तो इन्होंने प्रत्युपकारकी दृष्टिसे बदलेमें वारण (= हाथी या निवा-
रण) दे दिया । शब्दश्लेष द्वारा कविने यहाँ अयकुमारकी उदारता
दिखायी है ॥ ६५ ॥

अन्वयः ततः सप्रमाणं सुवर्णरेखाङ्कितम् एव बाणं जये भुञ्चति (सति) मत्या
जवनः अरिवर्ग्यः विसर्ग्यः (अपि) मध्ये रीतिधरं शरं तत्याज ।

जबनोपरिबन्धः शीघ्रकारो शत्रुपक्षयो जनो योऽस्ती विसर्गो विसर्गबोधोऽपि मध्ये रीति-
चरं शरं पितलमुक्तं बाणम् । एवञ्च मध्ये रीकारसहितं शरम् अर्थाच्छरीरं तस्याज
जहौ ॥ ६६ ॥

शुण्डावता तस्य सता हता वा नवद्विपास्ते चपलस्वभावाः ।

यथा कथञ्चित्-पदकाश्रयेण नयाः परेषां जिनवाग्रयेण ॥ ६७ ॥

शुण्डावतेति । तस्य जयकुमारस्य शुण्डावता हस्तिना ते चपलस्वभावाश्चञ्चलानवद्विपा
अष्टो अष्टचन्द्राणाम् एकस्य अर्ककीर्तिरिति नवसंख्याका नवाश्च युद्धमजानानास्ते हताः
पराजिताः । यथा जिनवाचो रयेण प्रभावेण, कीदृशेन तेन कथञ्चित् इति पदकाश्रयेण
स्याद्वादस्वरूपेण परेषां चार्वाकादिनां नया वचनमार्गास्तथेति । वृष्टान्तालङ्कारः ॥ ६७ ॥

काराप्रकारायितमारुहानसं पुनश्चक्रपतेः सुतो हा ।

स्वयं सखीकृत्य तथाष्टचन्द्रान् प्रस्पष्टतन्द्रान् युधि कष्टचन्द्रान् ॥ ६८ ॥

कारेति । पुनर्हस्तिनाशानन्तरं चक्रपतेः सुतस्तान् अष्टचन्द्रान् । कीदृशान्, युधि युद्ध-
विषये कष्टः सङ्कटकारकश्चन्द्रग्रहो येषां तान् । तथा प्रस्पष्टा प्रकटीभूता तन्ना प्रमीला

अर्थः अनन्तर जयकुमारने अपना बाण शत्रुपर फेंका, जो सुधुर्गंकी
रेखासे युक्त था । उसी समय शीघ्रता करनेवाले शत्रु वर्गने भी बदलेमें मध्यमें
रीतिघर शर (पीतलका बना या श + र के बीच 'री' धारण किया हुआ =
शरीर) फेंका, अर्थात् शरीर ही त्याग दिया ॥ ६६ ॥

अन्वयः तस्य सता शुण्डावता ते चपलस्वभावाः नवद्विपाः वा (तथा) हताः यथा
जिनवाक् रयेण कथञ्चित्-पदकाश्रयेण परेषां नयाः (अहनत्) ।

अर्थः जयकुमारके उस हाथीने (अष्टचन्द्रसहित अर्ककीर्ति या) बैरियों-
के चपल-स्वभाव नौ हाथियोंको वैसे ही परास्त कर दिया, जैसे 'कथञ्चित्'
पदवाले जिनभगवान्के वचनोंके प्रभावसे चार्वाकादिके वचन खण्डित हो
जाते हैं ॥ ६७ ॥

अन्वयः हा पुनः चक्रपतेः सुतः प्रस्पष्टतन्द्रान् तथा युधि कष्टचन्द्रान् अष्टचन्द्रान्
स्वयं सखीकृत्य काराप्रकारायितम् अनसम् आरुहौ ।

अर्थः बड़े खेदकी बात है कि फिर अर्ककीर्तिने उन अष्टचन्द्रोंको, जिनके
लिए युद्धकी दृष्टिसे चन्द्रग्रह कष्टकारक था और जिनका आलस्य स्पष्ट प्रतीत

येवां तान् । स्वयं स्वप्रभावेन सतीकृत्य कारावा जन्वीमूहस्य प्राकार इव आचरितं येन
तत्कारावितमनसं रथमासरोह, हेति कष्टसूचकम् ॥ ६८ ॥

अङ्गीचकाराञ्चकलङ्कलोपी अरिञ्जयं नाम रथं जयोऽपि ।

खरोऽध्वना गच्छति येन सूर्यस्तेनैव सोमोऽपि सुधीषधुर्यः ॥ ६९ ॥

अङ्गीति । अध्वनो नीतिमार्गस्य कलङ्कं दोषं कुम्पतीत्यध्वकलङ्कलोपी जयः कुमारो-
ऽपि तथा अरिञ्जयनामकं रथमङ्गीचकार । यतो येनाध्वना खरस्तीक्ष्णः सूर्यो गच्छति तेनैव
सुधीषधुर्योऽमृतवृष्टिकरश्चन्द्रोऽपि नमसा गच्छति । वृष्टान्तालङ्कारः ॥ ६९ ॥

तेजोऽप्यपूर्वं समवाप दीप इव क्षणेऽन्तेऽत्र जयप्रतीपः ।

निःस्नेहतामात्मनि संब्रुवाणस्तथापदे संकलितप्रयाणः ॥ ७० ॥

तेज इति । जयस्य प्रतीपोऽरिः अर्ककीर्तिः स दीप इव अत्र अन्ते क्षणेऽपूर्वं पूजयिष्या-
प्रयधिकं तेजोबलमुद्योतञ्छवापि समवाप । कीवृषोऽर्ककीर्तिः ? आत्मनि स्वजीवने निःस्नेहतां
प्रेमाभावं तैलाभावं वा संब्रुवाणोऽङ्गीकुर्वाणः । तथा अपदेऽमृतितमार्गे किवा आपदे विपदे
संकलितः स्वीकृतः प्रयाणो गमनं येन सः । उपमालङ्कारः ॥ ७० ॥

हो रहा था, अपने प्रभावसे मित्र-सा बनाकर कैदखानेके समान दीखनेवाले
रथमें बिठा लिया ॥ ६८ ॥

अन्वयः अध्वकलङ्कलोपी जयः अपि अरिञ्जयं नाम रथं अङ्गीचकार । येन
अध्वना खरः सूर्यः गच्छति तेन एव सुधीषधुर्यः सोमः अपि गच्छति ।

अर्थः नीतिमार्गके दोषोंको नष्ट करनेवाले जयकुमारने भी अरिञ्जय
नामक रथ स्वीकार किया । कारण जिस रास्तेसे तीक्ष्ण सूर्य जाया करता है,
उसी रास्तेसे अमृतवृष्टिकर्ता चन्द्रमा भी जाया करता है ॥ ६९ ॥

अन्वयः अत्र जयप्रतीपः अन्ते क्षणे दीपः इव आत्मनि निःस्नेहतां संब्रुवाणः तथा
आपदे संकलितप्रयाणः अपि अपूर्वं तेजः समवाप ।

अर्थः यहाँ अर्ककीर्तिने अन्तसमयमें अपने जीवनके विषयमें स्नेहरहित
होकर और प्रयाणको स्वीकृत करके भी एक अपूर्वं तेज प्राप्त किया । अर्थात्
उसने पूरे उत्साहके साथ मरणकी तैयारी की, जैसे कि बुझते समय दीपक एक-
बार धमक उठता है ॥ ७० ॥

उत्तेजयामास स वा समस्तविद्याघृतामीक्षमितो वचस्तः ।
तवालसत्त्वं स्विदनन्यभासः क्षमे न मेऽहो सुनमेऽवकाशः ॥ ७१ ॥

उत्तेजयामासेति । वा सः अर्ककीर्तिः समस्तानां विद्याघृतामीक्षं सुनमितो वचस्तो
आत्म्याहुत्तेजयामास, परिकल हे सुनमे, तव अनन्यभासोऽसत्त्वृणतेजः सः अलसत्त्वमेतादृगुपेक्षा-
भावमहोर्हं क्षमे पश्यन् बलं, तत्राघृता अवकाशो मे समीपे नास्ति ॥ ७१ ॥

जयाज्ञयाक्रम्य तदैव मेघप्रभेण विद्याधिपतिर्नयेऽवः ।
प्रवर्तमानः सहसा मृगारिवरेण मत्तेभ इव न्यवारि ॥ ७२ ॥

जयाज्ञयेति । तदैव जयस्य आत्म्या दासनेन मेघप्रभेण विद्याधरेण आक्रम्य समागत्य
सः सुनमिर्विद्याधरेशो यो नये नीतिवर्त्मनि किल अथः पापकरोऽनर्थकारकः । सुनमे बिशेष-
णत्वाद् अग्रशब्दस्य पुंस्त्वं विहितम् । स सुनमिस्तत्र प्रवर्तमानो मृगारिवरेण सिहेन मत्तेभ
इव सहसा न्यवारि प्रनिवृद्धस्तेन मेघप्रभेण । उपमालङ्कारः ॥ ७२ ॥

रणोऽनणीयाननयो रमाद्वै सदिव्यशस्त्रप्रतिशस्त्रभावैः ।
समुत्स्फुरद्विक्रमयोरखण्डवृक्ष्या तदाश्चर्यकरः प्रचण्डः ॥ ७३ ॥

रण इति । तदा समुत्स्फुरन् विक्रमो ययोस्तौ तयोश्चखण्डवराक्रमयोः अनयोः सुनमि-
मेघप्रभवोः रमाद्वेगाद् विव्यशस्त्रप्रतिशस्त्रभावैः अखण्डवृक्ष्या सततयोधनभ्यापारेण,

अन्वयः वा सः समस्तविद्याघृताम् ईषां अनन्यभासः तव अलसत्त्वम् अहं क्षमे इति
मे अवकाशः न स्वित्, इतः वचस्तः सुनमे उत्तेजयामास ।

अर्थः अर्ककीर्तिने स्वपक्षीय विद्याधरोके अधिपतिको ह्यन शब्दोऽसि उत्तेजित
किया कि भाई सुनमे ! तुम युद्धमें आलस्य कर रहे हो, इस समय तुम्हारे इस
आलस्यको सहन करनेका मुझे अवकाश नहीं, अर्थात् पूरे बलसे काम लो ॥ ७१ ॥

अन्वयः तदा एव जयाज्ञया मेघप्रभेण आक्रम्य प्रवर्तमानः नये अथः विद्याधिपतिः
मृगारिवरेण मत्तेभः इव सहसा न्यवारि ।

अर्थः उसी समय इधरसे जयकुमारकी आज्ञा पाकर मेघप्रभ नामक विद्या-
धरने उत्तेजित हुए उस सुनमिका ऐसा धामना किया, जैसे कि कोई मत्त-
वाला सिंह हाथी का करता है ॥ ७२ ॥

अन्वयः तदा समुत्स्फुरद्विक्रमयोः अनयोः रमात् सदिव्यशस्त्रप्रतिशस्त्रभावैः
अखण्डवृक्ष्या आश्चर्यकरः प्रचण्डः अनणीयान् रणः अभवत् ।

अर्थः उस समय प्रस्फुरित बलशाली उन दोनों सुनमि और मेघप्रभका

आपचर्यं करोतीत्यापचर्यं करो विस्मयोत्पादकः प्रचण्डस्तुमुलः अननीवान् महान् रजः
सङ्ग्रामोऽभवदिति शेषः ॥ ७३ ॥

तौ पृष्ठतो द्रष्टुमशक्नुवानौ जयानुजानन्तपदाप्रसेनौ ।

परस्परं सिंहसुतौ नियोद्धुं युगं रभाते स्म यशः प्रबोद्धुम् ॥ ७४ ॥

ताविति । अयस्यानुजो विजयस्तथा अनन्तपदस्याप्रे तेनपदं यस्य सोऽनन्तसेनः, एतौ
पृष्ठतो द्रष्टुमशक्नुवानौ सिंहस्य सुताविष स्वयकाः प्रबोद्धुं प्रकटयितुं परस्परमग्नौष्यं
सम्यगुपं सूपम् अतिभयङ्करं नियोद्धुं रभाते स्म प्रारभेताम् । प्रतिवस्तूपमा ॥ ७४ ॥

हेमाङ्गदः किञ्च बली भुजेन परस्परं वव्रजतुस्तु तेन ।

उभाविभेन्द्राविष बाहुमूलबलेन नद्धौ समरं सतूलम् ॥ ७५ ॥

हेमाङ्गद इति । किञ्च हेमाङ्गदस्तु पुनभुंजेन बली भुजबली तावेतौ उभौ तेन स्वस्य
बाहुमूलबलेन नद्धौ युक्तौ सम्यौ इभेन्द्रौ हस्तिराजाविष परस्परं यथा स्वास्तथा सतूलं
विस्तारसहितं समरं युद्धं वव्रजतुः स्वीचक्रतुः । उपमालङ्कारः ॥ ७५ ॥

परेण विद्याबलयोः स्वपक्षमभूज्जयः संतुलयन् विलक्षः ।

स्थानं चकम्पेऽहिचरस्य तावद्भव्यस्य दैवं लभते प्रभावः ॥ ७६ ॥

परेणेति । अयो अयकुमारः परेण अर्काकीर्तिकोशे साधं स्वस्य पक्षं विद्या च बलञ्च

बड़े वेगसे दिव्यशास्त्र और प्रतिशास्त्रों द्वारा अखण्डवृत्तिसे बड़ा ही आपचर्य-
कारी प्रचण्ड घोरयुद्ध हुआ ॥ ७३ ॥

अन्वयः : पृष्ठतः द्रष्टुम् अशक्नुवानौ तौ जयानुजानन्तपदाप्रसेनौ सिंहसुतौ इव यशः
प्रबोद्धुम् परस्परम् युगं नियोद्धुम् रभाते स्म ।

अर्थः : कभी पीठ न दिखा सकनेवाले जयकुमारके भाई विजय और
अर्काकीर्तिके भाई अनन्तसेन, दोनों ही अपना-अपना यश प्रकट करनेके
लिए दो सिंहोंके समान आपसमें भिडकर उग्र युद्ध करने लगे ॥ ७४ ॥

अन्वयः : कि च हेमाङ्गदः भुजेन बली च उभौ बाहुमूलबलेन नद्धौ इभेन्द्रौ इव पर-
स्परं सतूलं समरं वव्रजतुः ।

अर्थः : इधर हेमांगद और भुजबली—बाहुबलसे सम्पन्न इन दोनोंने भी
दो करीन्द्रोंकी तरह आपसमें परस्पर लम्बा युद्ध छेड़ दिया ॥ ७५ ॥

अन्वयः : अयः (यावत्) परेण स्वपक्षविद्याबलयोः संतुलयन् विलक्षः अभूत्,
तावत् अहिचरस्य स्थानं चकम्पे । भव्यस्य प्रभावः दैवं लभते ।

अर्थः : अयकुमारने विपक्षके साथ विद्या और बल दोनोंमें ही तुलना करते

विद्यावले तयोः सन्तुलयन् विलसोऽभूत् । मम यजो विद्यायां बले च परस्य सम्मुखे स्वल्प-
रूप इति विचारमग्नो जातस्तावत्काले अहिचरस्य नाम द्वितीयसर्गेन्द्रस्य स्थानं कल्पन्ते
कल्पयन्वाप । भव्यस्य पुण्याधिकारिणः प्रभावो वैचं लभते, देवमपि तस्यानुकूलतामाचर-
सीति भावः । अर्थान्तरन्यासः ॥ ७६ ॥

सुरः समागत्यतमां स भद्रं सनागपाशं शरमर्धचन्द्रम् ।

ददौ यतश्चावसरेऽङ्गवत्ता निगद्यते सा सहकारिसत्ता ॥ ७७ ॥

सुर इति । स सुरः समागत्यतमां नागपाशेन सहितं सनागपाशं भद्रं मङ्गलकर्म-
चन्द्रनामकं शरं ददौ, यतोऽवसरे प्राप्ते सति या अङ्गवत्ता आत्मोपभावः, सा सहकारिसत्ता
निगद्यते । अर्थान्तरन्यासः ॥ ७७ ॥

शरोऽपि नाम्नाऽवसरोऽथ जीत्या बभूव भूत्याः प्रसरः प्रतीत्या ।

मन्दादिकेभ्यः सुविधाविधानः कुतो ग्रहत्वेऽपि रविः समानः ॥ ७८ ॥

शर इति । स देवैः प्रवृत्तः शरो नाम्नापि शर इति । अथ अपिःशब्दोऽवच्छेदार्थो
वर्तते । अथ पुनः प्रतीत्या अभिज्ञानेन स एव भूत्याः सम्पत्तेः प्रसरः, एवं जीत्या अवसरो
जयवायकोऽपि बभूव । ग्रहत्वेऽपि सति रविः सूर्यो यः सुविधायाः सुकरतायाः विधानं
यस्मात् स मन्दादिकेभ्यः शनिप्रभृतिभ्यः कुतः समानः स्यात्, न स्यात् । तथैवायं शरोऽपि
परैभ्यो विशिष्ट इति भावः ॥ ७८ ॥

हुए अपने पक्षको निर्बल पाया तो कुछ लज्जित, उदास हो गया । उसी समय
नागचर देवका आसन काँप उठा और वह दौड़ा हुआ आ पहुँचा । सच है कि
भयपुरुषका प्रभाव बनायास ही भाग्यको अनुकूल कर लेता है ॥ ७६ ॥

अन्वय : सः सुरः समागत्यतमां सनागपाशं भद्रं च ऋधचन्द्रं शरं ददौ । यतः
अवसरे (या) अङ्गवत्ता, सा सहकारिसत्ता निगद्यते ।

अर्थ : उस देवने जयकुमारको एक तो नागपाश दिया और दूसरा अर्धचन्द्र
नामक बाण दिया । ठीक ही है, मौकेपर हाथ बटाना ही सहकारीपन कहा
जाता है ॥ ७७ ॥

अन्वय : अथ नाम्ना शरः अपि (सः) प्रतीत्या भूत्याः प्रसरः जीत्या अवसरः बभूव ।
सुविधाविधानः रविः ग्रहत्वे अपि मन्दादिकेभ्यः कुतः समानः ।

अर्थ : यह अर्धचन्द्र बाण यद्यपि नामसे तो बाण था, फिर भी परिचय हो
जानेपर वह सम्पत्तिदायक और अखण्ड विजय दिलानेवाला सिद्ध हुआ । सूर्य
नामसे एक ग्रह होनेपर भी प्रभावमें शनि आदिके समान कैसे हो सकता है ?
अर्थात् शत्रुके अन्य शरोसे विशिष्ट था ॥ ७८ ॥

आसीत्किलासी बलिसंप्रयोगेऽपि स्फीतिमाप्तो ब्रह्मानुयोगे ।

जयश्रियो देवतया प्रणीतहेतिप्रसङ्गोऽथ जयस्य हीतः ॥ ७९ ॥

आसीदिति । देवतया प्रणीतहेतिप्रसङ्गः प्रवृत्तशस्त्रसमागमः अथवा प्रणीताग्निसम्बन्धो यः किलासी बलिभिर्बलशालिभिः सह । अथवा बलेः पूजाद्रभ्यस्य सम्प्रयोगे सम्पर्के सति स्फीति स्फूर्तिमाप्तो भवति, सोऽथ जयस्य जयकुमारस्य हि नाम्यस्य इतो जयश्रियो ब्रह्मणस्य प्राप्तेः करस्य बाऽनुयोगे सम्बन्ध एवासीत् अभूत् । समाप्तोऽख्यलङ्कारः ॥ ७९ ॥

सन्धानकाले तु शरस्य तस्य सम्मानितोऽभूत् स्वहृदा स वश्यः ।

जयेति वाचा स्तुत आशु देवैर्जगुस्तथा तं क्रियया परे वै ॥ ८० ॥

सन्धानेति । तस्य शरस्य सन्धानकाल एव तु स्वज्ञातिहृदा हृदयेन वश्यः स सोमसुतः सम्मानितोऽभूत् । अनेन बाणेनास्य अवश्यमेव विजयः स्यादित्याशासितोऽभूत् । तदा आशु शोभमेव जयेति वाचा स्पष्टमेव स्तुतः सः । तथा परे शत्रुवोऽपि तं तथा जयवन्तक्रियया आत्मसमर्पणारिप्रकया वेष्टया वै निश्चयेन जगुः कथितवन्तः ॥ ८० ॥

रथसादथ सारसाक्षिलब्धपतिना सम्प्रति नागपाशबद्धः ।

शुशुभेऽप्यशुभेन चक्रितुक् तत्तमसा सन्तमसारिरेव भुक्तः ॥ ८१ ॥

रथसादिति । अथ सारसे कमले इवाक्षिणी यस्याः सा सारसाक्षी मुलोचना तथा

अन्वयः । अथ देवतया प्रणीतहेतिप्रसङ्गः किल अतो बलिसंप्रयोगे अपि स्फीतिम् आप्तः हि, इतः जयस्य जयश्रियः ब्रह्मानुयोगे (आसीत्) ।

अथः यह बाण देवताओं द्वारा प्रदत्त और बलियोंके संप्रयोगसे स्फूर्ति-शाली हो गया था, अतः जयकुमारको विजय प्राप्त करानेमें समर्थ था, जैसे कि प्रणीताग्निमें बलि डालनेपर वह और बढ़तो तथा पाणिग्रहण करानेमें समर्थ भी होती है । यहाँ श्लेषके आधारपर समासोक्ति है ॥ ७९ ॥

अन्वयः । तस्य शरस्य सन्धानकाले तु स्वहृदा वश्यः सः सम्मानितः अभूत् । देवैः आशु जय इति वाचा स्तुतः । परे तं तथा क्रियया वै जगुः ।

अथः वह बाण धनुषपर चढ़ाते समय ही स्वयं जयकुमारके हृदय द्वारा सम्मानित, प्रोत्साहित किया गया । इधर देवोंने जय-जय बोलकर उसकी स्तुति की और शत्रुओंने भी आत्मसमर्पण द्वारा उसकी विजयका गान गाया । अर्थात् मन, वचन और कायासे जयकुमारको विजय प्राप्त हुई ॥ ८० ॥

अन्वयः । अथ संप्रति सारसाक्षिलब्धपतिना नागपाशबद्धः रथसात् चक्रितुक् अशुभेन तत्तमसा भुक्तः सन्तमसारिः एव शुशुभे ।

लब्धः स्वीकृतवशात् पतित्तेन जयकुमारैश्च सम्प्रति नागपाशेन बद्धस्तथा एवे स्थापितो रथसात् स चक्रितुक् सार्वभौमपुत्रः सोऽङ्गुभेन पापपूर्णेन तेन प्रतिज्ञेन राहुणा मुक्तो गृहीतः सन्तमसारिः सूर्य एव शुशुभे रेजे । अनुप्राप्तानुप्राणित उपमालङ्कारः ॥ ८१ ॥

विषसादैव जयोऽस्मात् प्रससाद न जातु विजयतो यस्मात् ।

स्वास्थ्यं लभतां चित्तं ह्यादायायोग्यमिह च किमु वित्तम् ॥ ८२ ॥

विषसादेवेति । जयो नाम कुमारश्च अस्माद्विजयतो विषसादैव विवाद्यमेवाप, न तु जातुचिदपि प्रससाद आह्लादभासवान् । तदेतद्वृत्तं कृत इति चेत् यस्मादिह हि भूतल्लेऽयोग्य-
मनुचितं वित्तमादाय लब्ध्या च चित्तं मनः किमु स्वास्थ्यं लभताम् ? न लभताम् । हीति निवचये ॥ ८२ ॥

अर्कस्तूदर्कचिञ्चितो जयश्च विजयान्वितः ।

जनोऽभिजनसम्प्राप्तो वर्धमानाभिधानतः ॥ ८३ ॥

अर्क इति । तत्र परिणामे यन्निष्पन्नं लभ्यते—अर्कश्चाक्रवर्तिवृत्तस्तु उदर्कं भाषिकलं किं स्यादित्येव अभिस्तयत् । उदर्कचिञ्चितं मनो यस्य सोऽमृतः । किं स्यात् किं करिष्या-
मीति विचारमग्नो जातः । जयश्च विजयेनाम्बितो विवाद्यवाद्यकजयेनाम्बितः स्पष्टमेवास्तीत् । सर्वसाधारणश्च जनो वर्धमानस्य अर्हतोऽभिधानतस्तन्नामोच्चारणपूर्वकम् अभिजनं स्वजन्मस्थानं सम्प्राप्तो गतवान् ॥ ८३ ॥

अर्थः पश्चात् नागपाशमें बाँधकर जयकुमारने अर्ककीर्तिको अपने रथमें डाल दिया । उस समय वह ऐसा प्रतीत हो रहा था कि राहु द्वारा आक्रान्त सूर्य ही हो । जैसे नागपाश तो राहु हुआ और अर्ककीर्ति हुआ सूर्य ॥ ८१ ॥

अन्वयः जयः अस्मात् विजयतः विषसाद एव, न जातु प्रससाद । यस्मात् इह हि च अयोग्यं वित्तम् आदाय चित्तं किमु स्वास्थ्यं लभताम् ।

अर्थः इस प्रकार यद्यपि जयकुमारको विजय प्राप्त हुई, फिर भी उससे वह प्रसन्न न होकर अप्रसन्न ही हुआ । कारण अयोग्य धनको पाकर क्या कभी चित्त स्वस्थ, प्रसन्न हो सकता है ? ॥ ८२ ॥

अन्वयः अर्कः तु उदर्कचिञ्चितः, जयः च विजयान्वितः । (किन्तु) जनः वर्धमानाभि-
धानतः अभिजनसंप्राप्तः अभूत् ।

अर्थः अर्ककीर्ति तो भविष्यकी चिन्ता करने लगा कि अब क्या करें ? और जयकुमारने सविषाद विजय प्राप्त कर ली । शेष सर्वसाधारण व्यक्ति भगवान् वर्धमानका नाम लेते हुए अपने-अपने स्थानपर चले गये ॥ ८३ ॥

अश्वसन्तं तु संस्कृत्य निःश्वसन्तमुपाचरत् ।

आगत्य सोमसत्पुत्रश्चकारानाथमात्मसात् ॥ ८४ ॥

अश्वसन्तमिति । सोमस्य सत्पुत्रः शोभनात्मजो जयकुमारः, आगत्य स्वाभिजनं प्राप्य, अश्वसन्तं निरुद्धश्वात्मकंकीर्तिं संस्कृत्य अप्रजलादिना स्नानादिना च संस्कृत्य निःश्वसन्तं श्वासोच्छ्वासयुक्तं विषण्णं तमुपाचरत् सेवितवान् । ततोऽनाथं स्वामिरहितं तनात्मसात् आत्मायत्तं चकार ॥ ८४ ॥

नीतिं नीतिविदो विदुः कुरुपतेः स्फीतिं तु शूरा नरा

वीतिं गोचरवेदिनः सुसमये भाग्यप्रतीतिं प्रजाः ।

नानारीतिरभूत्तमां मतिरिति श्रीजीतिहेतुं पुनः

साहस्रद्गुणगीतिरेव सुदृशा क्लृप्ता प्रतीतिस्तु मे ॥ ८५ ॥

नीतिमिति । जयकुमारस्य श्रीजीतो जये हेतुं नीतिविदो नीतिज्ञा जना नीतिं विदु-
विदन्ति । शूरा नराः स्फीतिं भुजबलाधिक्यं विदुः । गोचरचारिणो देवज्ञा वीतिं वैवं भाग्यं
विदुः । प्रजा लोकाः सुसमयेऽस्मिन् भाग्यस्य प्रतीतिं विश्वासं विदुः । एवं नाना विविध-
प्रकारा रीतयो यस्यां सा मतिर्बुद्धिः अभूत्तमाम् अतिजयेनाभवत् । किन्तु मे प्रतीति-
स्त्विदं वर्तते यत्सुदृशा सुलोचनया साहस्रंतां सद्गुणानां गीतिः स्तुतिः कृता सैव जीति-
हेतुरभूदिति । सानुप्रासः समुच्चयालङ्कारः ॥ ८५ ॥

अन्वयः : अथ सोमसत्पुत्रः आगत्य अश्वसन्तं संस्कृत्य निःश्वसन्तम् उपाचरत्,
अनाथम् (च) आत्मसात् चकार ।

अर्थः : जयकुमारने वापस आकर युद्धस्थलमें श्वास ले रहे घायलोंको तो इलाजके लिए भेज दिया और जो मर चुके थे, उन अर्ककोति आदिका दाह-
संस्कारादि करा दिया तथा जो अनाथ थे, उन्हें सनाथ बना दिया, अर्थात् अपने आश्रयमें ले लिया ॥ ८४ ॥

अन्वयः : कुरुपतेः श्रीजीतिहेतुं नीतिविदः नीति शूराः नराः तु स्फीतिं गोचरवेदिनः
वीतिं प्रजाः सुसमये भाग्यप्रतीतिं विदुः, इति नानारीतिः मतिः अभूत्तमाम् । मे प्रतीतिः
सुदृशा क्लृप्ता सा अहस्रद्गुणगीतिः एव ।

अर्थः : कुरुपति जयकुमारको जो विजय हुई, उसमें नीतिवान् तो उसकी
कारण मानते थे कि वह अत्यन्त नीतिमान् है । जो शूर-वीर थे, वे उसको
साहसको विजयका कारण समझते थे । जो ज्योतिषी थे, वे वैबको ही कारण मानते

ईशं सङ्गरसञ्चिताघहतये सम्यक् समर्च्यादरात्
 पुत्रीं प्रेक्षितवान् पुनर्मुदुदृशा काशीविश्वामीश्वरः ।
 आहारेण विना विनायकपदप्रान्तस्थितां भक्तितो
 जल्पन्तीमपराजितं हृदि मुदा मन्त्रं मृधान्तार्थतः ॥ ८६ ॥

ईशमिति । काशीविश्वामीश्वरोऽकम्पनो राजा सङ्गरे रणकार्ये सञ्चितमज्ञानावगु-
 चितप्रकृत्या यवघमजितं तस्य हृतये विनाशाय ईशं भगवत्समर्हंतं सम्यक् मनोवापकर्मणा
 समर्च्यं पुनरावराद् अन्तःस्थषामिकवात्सल्यात् मुदुदृशा स्निग्धवृष्ट्या पुत्रीं सुलोचनां प्रेक्षित-
 वान् । कीदृशम्, आहारेण विना यावन्मुधस्य मुदुस्यान्तोऽर्थः प्रयोजनं यस्मिन्स्तस्मा-
 द्भेतोः भक्तितो गुणानुरागाम्मुदा हृषेण हृदि हृषयेऽपराजितं नाम मन्त्रं जल्पन्तीमुच्चरन्तीम्,
 एवं विनायकस्य अहंतः पद्योः प्रान्ते स्थितिमासोनाम् ॥ ८६ ॥

वीराणां वरदेव एव वरदे नेता विजेताऽभव-
 च्छ्रीअर्हच्चरणारविन्दकृपयाभीष्टेन जातं तव ।
 मौनं मुञ्च मनीषिमानिनि मुधा धामात्मनः संव्रज
 तामित्थं समुदीर्य धाम गतवान् साकं तयाऽकम्पनः ॥ ८७ ॥

वीराणामिति । पुनस्तत्र अकम्पनः हे वरदे पुत्रि, वीराणां नेता ते वरदेव एव किल

थे । प्रजावर्ग इस शुभ समयमें भाग्यको प्रधान कारण मानते थे । इस प्रकार
 लोगोंकी भिन्न-भिन्न विचारधाराएँ थीं । किन्तु मेरी समझमें तो यही आ रहा
 है कि उसकी विजयका प्रधान हेतु सुलोचना द्वारा की गयी भगवान् अर्हंतकी
 स्तुति ही था ॥ ८५ ॥

अन्वय : काशीविश्वामी ईश्वर. सङ्गरसञ्चिताघहतये आदरात् ईशं सम्यक् समर्च्यं
 पुनः मुदुदृशा आहारेण विना विनायकपदप्रान्तस्थितां भक्तितः हृदि मुदा अपराजितं मन्त्रं
 मृधान्तार्थतः जल्पन्तीं पुत्रीं प्रेक्षितवान् ।

अर्थ : इधर अकम्पन महाराजने युद्धसे हुए पापको दूर हटानेके लिए
 सर्वप्रथम भगवान् अर्हंतकी पूजा की। उसके बाद उन्होंने वहीपर जो भगवान्के
 चरणकमलोंमें आहार त्यागकर बैठी हुई थीं और किसी भी तरह यह युद्ध
 शान्त हो जाय, इस अभिलाषासे अपराजित मन्त्रका जाप कर रही थी, उस
 सुलोचनाको स्नेहभरी दृष्टिसे देखा ॥ ८६ ॥

अन्वय : वरदे वीराणां नेता वरदेवः एव विजेता अभवत् । श्रीअर्हच्चरणार-

विजेताऽभवत् । श्रीमतामर्हतां चरणारविन्दयोः कृपया प्रसादेन तवाभीष्टेन जातं जन्म-
लब्धम् । यद्वा तव अभीष्टमेव इनः सूर्यस्तस्य जन्म, अर्थात् प्रभातमेवेवम् । अतो हे मनोषिषु
बुद्धिमत्स्वपि मानिनि सम्मानवति, मीनं मुषा व्यर्थम् । अतोऽधुना तन्मुञ्च त्यज,
आत्मनो धाम स्वामं संव्रज जल, इत्थं तां सुलोचनां समुदीर्यं तया सह धाम स्वस्थानं
गतवान् । अनुप्रासालङ्कारः ॥ ८७ ॥

सकलः सकलज्ञमाप्तवान् अपि सम्प्रार्थयितुं जनः स वा ।

भगवान् भगवानभिष्टुतो विपदामप्युत सम्पदाम्बुत ॥ ८८ ॥

सकल इति । सोऽकम्पनो यथा सकलज्ञं सर्वज्ञं भगवन्तं सम्प्रार्थयितुमासवान्, प्रार्थ-
यितुमारंभवानित्यर्थः । तथा तत्रत्यः सकलोऽपि जनः सर्वज्ञं प्रार्थयितुमारंभवान् ।
यतो यस्मात्कारणात् भगोऽस्यास्तीति भगवान्, ऐश्वर्यादिषट्कसम्पन्नः परमात्मा 'ऐश्वर्यस्य
समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः । वैराग्यस्याथ भोक्षस्य' शर्णां भग इतीरणम्' इति प्राचामुक्तिः ।
एवम्भूतो भगवान् अभिष्टुतः सन्नेव विपदामुद्धारकः, उत वा सम्पदामेइश्वर्याणां प्रति-
ष्ठापको भवतीति भावः । अनुप्रासालङ्कारः ॥ ८८ ॥

सपदि विभातो जातो आतर्भवभयहरणविभामूर्तेः ।

शिवसदनं सृदुवदनं स्पष्टं विश्वपितुर्जिनसवितुस्ते ॥ ८९ ॥

विन्दकृपया तव अभीष्टेन जातम् । मनोषिमानिनि मुषा मीनं मुञ्च, आत्मनः धाम संव्रज,
इत्थं तां समुदीर्यं अकम्पनः तया साकं धाम गतवान् ।

अर्थः हे पुत्रि ! भगवान् अर्हन्तदेवकी कृपासे तेरे मनचाहे वर, वीर-
शिरोमणि जयकुमार विजयी हो गये । इसलिए अब हे बुद्धिमानोंमें भी
सम्मान पानेवालों पुत्री ! व्यर्थ का मीन छोड़ो और प्रसन्नतापूर्वक घर चलो, इस
प्रकार कहकर महाराज अकम्पन उसे साथ लेकर घर चले गये ॥ ८७ ॥

अन्वयः : सः वा सकलः जनः अपि संप्रार्थयितुं सकलज्ञम् आप्तवान् । (यतः) भगवान्
अभिष्टुतः विपदाम् उत संपदाम् उत भगवान् ।

अर्थः सभी लोग और वह महाराज अकम्पन भी भगवान्के पास जाकर
उनकी स्तुति करने लगे । कारण भगवान् विपत्ति या सम्पत्तिमें भगवान् ही हैं ।
अर्थात् विपत्तिमें याद करनेपर वे उसका उद्धार करते और सम्पत्तिमें ऐश्वर्य-
प्रतिष्ठित कर देते हैं ॥ ८८ ॥

सपदीति । हे भ्रातः सपदि सारप्रतं विभातो जातः प्रभातकालः संवृत्तः, यतो भव-
भयस्य जननमरणभोतेः हरयो नाशवित्री चिभा प्रभा मूर्तिर्यस्य स तस्य जन्ममृत्युभय-
नाशकतेजोमयस्वरूपस्य, विश्वपितुः, जिन एव सविता तस्य शिवसदनं कल्याणघाम-
स्वकथं मनु मधुरं वदनमाननं ते स्पष्टं प्रतीयत इति शेषः । कल्पकालकुरेः ॥ ८९ ॥

गता निशाऽ, दिशा उद्घाटिता भान्ति विपूतनयनभूते ।

कोऽस्तु कौशिकादिह विद्वेषी परो नरो विश्वदीभूते ॥ ९० ॥

गतेति । हे विपूतनयनभूते, विश्वेषेण पूता पवित्रा, विपूता, नययोभूतिः नयनभूतिः,
विपूता नयनभूतिर्यस्याः सा, तस्मिन्बोधने हे निर्मलाक्षी, अधुना निशा गता व्यतीता, दिशा
उद्घाटिता प्रकटीभूता भान्ति । इह अस्मिन् विश्वदीभूते प्रकाशमाने समये कौशिकात्
उलूकात् परः अन्यः को नरो विद्वेषी विरोचकोऽस्तु ? न कोऽपीत्यर्थः ॥ ९० ॥

मङ्गलमण्डलमस्तु समस्तं जिनदेवे स्वयमनुभूते ।

हीराद्या हि कुतः प्रतिपाद्याश्चिन्तामणौ लसति पूते ॥ ९१ ॥

मङ्गलेति । जिनदेवेऽनुभूते सति समस्तं मङ्गलानां मण्डलं स्वयमस्तु भवेदित्यर्थः ।
सामान्यार्थं विशेषार्थेन समर्थयति—हि यस्मात्कारणात् पूते निर्मले चिन्तामणौ रत्न-
विशेषे लसति प्राप्ते सति हीराद्या हीरकप्रभूतीनि रत्नान्तराणि कुतः किमर्थं प्रतिपाद्याः ?
किमर्थं लब्धव्याः ? न लब्धव्या निष्प्रयोजकत्वादित्यर्थः । अर्थान्तरण्यासः ॥ ९१ ॥

अन्वयः : भ्रातः सपदि विभातः जातः । (यतः) भवभयहरणविभामूर्तेः विश्वपितुः
जिनसवितुः शिवसदनं मृदुवदनं ते स्पष्टं (प्रतीयते) ।

अर्थः : हे भाई ! अब प्रभात हो गया । कारण, भवभयका नाश करनेवाली
प्रभामूर्ति, विश्वके पिता जिन-सूर्यका मंगलघाम मधुर मुख तुम्हारे लिए
स्पष्ट दिखायी दे रहा है ॥ ८९ ॥

अन्वयः : विपूतनयनभूते निशा गता । अथ दिशाः उद्घाटिताः भान्ति । इह विश्वदीभूते
कौशिकात् परः कः नरः विद्वेषी अस्तु ।

अर्थः : हे विशाल एवं निर्मल नयनोंवाली पुत्री ! सुनो, निशा बीत गयी ।
अब सभी दिशाएँ स्पष्ट सुशोभित दिखायी देने लगी हैं । ऐसे प्रकाशमान समयमें
सिवा उल्लूके और ऐसा कौन नर होगा जो प्रसन्न न होगा ॥ ९० ॥

अन्वयः : जिनदेवे अनुभूते समस्तं मङ्गलमण्डलं स्वयम् अस्तु । हि पूते चिन्तामणौ
लसति हीराद्याः कुतः प्रतिपाद्याः ।

अर्थः : जिनदेवके दर्शन कर लेनेपर सब तरहके मंगल स्वयं सम्पन्न हो

कलिते सति जिनदर्शने पुनश्चिन्ता कान्यकार्यपूर्तेः ।
किमिह भवन्ति न तृणानि स्वयं जगति धान्यकणस्फूर्तेः ॥ ९२ ॥

कलित इति । जिनदर्शने कलिते बिज्ञाते सति पुनरन्यकार्यपूर्तेः का चिन्ता ? न कायी-
त्यर्थः । वृष्टान्तेनाह—किमिह जगति धान्यकणस्फूर्तेः धान्यबीजानां स्फूर्तेर्विकोपाद्भूमौ
बिकिरणात् स्वयं तृणानि शष्पाणि न भवन्ति ? अपि तु भवस्येव । एवमेव जिनदर्शन-
बिज्ञानादेव सर्वकार्याणि सिद्ध्यन्तीत्याशयः । वृष्टान्तालङ्कारः ॥ ९२ ॥

निःसाधनस्य चार्हति गोप्तरि सत्यं निर्व्यसना भूस्ते ।
द्युतये किं दीपैरुदयश्चेच्छान्तिकरस्य सुधासूतेः ॥ ९३ ॥

निःसाधनस्येति । निःसाधनस्य अपरसाधनवर्जितस्यापि ते भूरिद्यमर्हति योग्ये गोप्तरि
संरक्षके सति पुनः सत्यमेव निर्व्यसना सर्वापच्छून्या भवति । यथा शान्तिकरस्य सुधा-
सूतेवचनस्य उदयश्चेत्तत्र पुनर्द्युतये प्रकाशाय बोधैः किं प्रयोजनं स्यात् ? न किमपीत्यर्थः ।
वृष्टान्तालङ्कारः ॥ ९३ ॥

जाते हैं । चिन्तामणि रत्नके प्राप्त हो जानेपर हीरा, पन्ना आदि क्योंकर प्राप्तव्य
होंगे ? तब उनका कोई प्रयोजन ही नहीं ॥ ९१ ॥

अन्वयः जिनदर्शने कलिते सति पुनः अन्य कार्यपूर्तेः का चिन्ता ? इह जगति
धान्यकणस्फूर्तेः स्वयं तृणानि किं न भवन्ति ?

अर्थः जहाँ जिन भगवान्के दर्शन मिल गये, वहाँ फिर और किसी कार्यकी
पूर्तिकी चिन्ता ही क्या ? क्या इस जगत्में जमीनमें धानके बीज छिटक देनेपर
वहाँ घास स्वयं उग नहीं आती ? ॥ ९२ ॥

अन्वयः निःसाधनस्य च ते भूः अर्हति गोप्तरि सत्यम् (एव) निर्व्यसना ।
शान्तिकरस्य सुधासूतेः उदयः चेत् द्युतये दीपैः किम् ।

अर्थः हे भाई ! साधनरहित होनेपर भी भगवान् अर्हत् जैसे योग्य संरक्षक
रहते तेरी यह भूमि सबमुच सभी प्रकारकी आपत्तियोंसे शून्य हो जाती है ।
शान्तिकारक अमृतवर्षी चन्द्रमाका उदय हो जानेपर पुनः प्रकाशके लिए
दीपककी आवश्यकता ही क्या है ? ॥ ९३ ॥

अहन्तमागोहरमगादधुना समर्थयितुतरां
 कश्मलादाजिभवाज्जयो दरमावहन् स्मरसन्निभः ।
 पश्चात्तपन् कृतवान् समादरतो जिनस्य कृताह्वं
 वन्दना अर्कः सक इह परम्पराध्वंसमवाभवम् ॥ ९४ ॥

अहन्तमिति । स्मरसन्निभः कामतुल्यसुन्दरो जयोऽपि आधिभवात् युष्मन्नात् कश्म-
 लात् पापाद् हरं भयमावहन् सन्नधुना आगोहरं पापनाशकमहन्तं समर्थयितुम् अगात्तरां
 अगाम । स एव सकोऽर्कतीति इह युद्धे परम्पराया नरसन्तानस्य यो ध्वंसो नाश-
 स्तस्माद् भवो य आश्रयः क्लेशस्तं पश्चात्तपन् अनुशोचन् सन् समादरतो जिनयात् कृत
 आह्वो यतो यत्र तच्छा स्यात्तथा, जिनस्य देवस्य वन्दनाः कृतवान् । अर्कपराभव-
 शक्यबन्धोऽयम् ॥ ९४ ॥

धीमाञ्छेष्टिचतुर्भुजः स सुववे भुरादरोपाङ्गयं
 वाणोभूषणवर्णिनं घृतवरी देवी च यं धीषयम् ।
 स्वोदाराक्षरधारयामुककृतिः श्रीदुर्ह्वां मूर्धनि
 सर्गं कम्पकरी व्यतीत्य जयते सा चाष्टमं ह्लादिनी ॥ ८ ॥

अन्वयः : स्मरसन्निभः जयः आधिभवाम् कश्मलात् हरम् आवहन् अधुना आगोहरम्
 अहन्तं समर्थयितुम् अगात्तराम् । अर्कः इह परम्पराध्वंसमवाभवं पश्चात्तपन् समादरतः
 कृताह्वं जिनस्य वन्दनाः कृतवान् ।

अर्थः : कामदेवके समान सुन्दर जयकुमार युद्धके निमित्तसे होनेवाले पापसे
 डरता हुआ अब पापको नष्ट करनेवाले भगवान् अरहन्तदेवकी स्तुति करनेके
 लिए चला । इसी प्रकार अर्ककीतिने भी इस युद्धमें नरसमूहके नाशसे उत्पन्न
 क्लेशोंके लिए पश्चात्ताप करते हुए आदरके साथ यज्ञ-हवनपूर्वक जिनदेवकी
 स्तुति-वन्दना की । यह श्लोक अर्कपराभव चक्रबन्ध है ॥ ९४ ॥

आठवां सर्ग समाप्त ।

अथ नवमः सर्गः

मनसि साम्प्रतमेवमकम्पनः समुपलब्धयथोदितचिन्तनः ।

विजयनाज्जयनाममहीभुजः समभवत्समरेऽपि मही रुजः ॥ १ ॥

मनसीति । समरे जयनाममहीभुजो विजयनात् जयभावावपि साम्प्रतम् अकम्पनो मनसि समुपलब्धं यथोदितं युद्धे विपुलनरसंहारकम् चिन्तनं येन स एवमुदितचिन्तासुको रोगस्य मही स्वानमभूत् । अनुभ्रासालङ्कारः ॥ १ ॥

परिणता विपदेकतमा यदि पदमभून्मम भो इतरापदि ।

पतितुजोऽनुचितं तु पराभवं भ्रणति सोमसुतस्य जयो भवन् ॥ २ ॥

परिणतेति । भो भगवन् यदि एकतमा विपत् परिणता दूरोभूता, तथापि मम इतरस्याभावापि पदमभूत् । यत् किल सोमसुतस्य जयो भवन् पतितुजश्चाप्यतिसुतस्य अनुचितमयोर्यं भ्रणति वितरति ॥ २ ॥

जगति राजतुजः प्रतियोगिता नगति वर्त्मनि मेऽक्षतति सुताम् ।

भ्रगिति संवितरेयमदो मृदे न गतिरस्त्यपरा मम सम्मुदे ॥ ३ ॥

जगतीति । अस्मिन् जगति राजतुजः स्वामिपुत्रस्य प्रतियोगिता विरोधभावात् मम वर्त्मनि जीवनपथे नग इवाचरति इति नर्गात् पर्वतबहोषको भवतीत्यर्थः । अतोऽजो

अन्वयः । साम्प्रतं समरे जयनाममहीभुजः विजयनात् अपि मनसि समुपलब्धयथो-
चितचिन्तनः अकम्पनः रुजः मही समभवत् ।

अर्थः । अब यद्यपि युद्धमें जयकुमारकी विजय हो गयी, फिर भी महाराज अकम्पन युद्धमें हुए विपुल नरसंहारके लिए मनमें चिन्ता करते हुए निम्न-लिखित प्रकारसे चिन्ता-रोगसे ग्रस्त हो गये ॥ १ ॥

अन्वयः । भोः (भगवन्) यदि एकतमा विपत् परिणता, (तथापि) मम इतरापदि पदम् अभूत् । यतः सोमसुतस्य जयः भवन् तु पतितुजः अनुचितं पराभवं भ्रणति ।

अर्थः । हे प्रभो ! एक विपत्ति हठी, फिर भी हम दूसरी आपत्तिके शिकार बन गये । क्योंकि जयकुमारकी विजय तो हो गयी, किन्तु वह चक्रवर्तिक पुत्रकी पराजय भी वितरित कर रही है जो सर्वथा अयोग्य है ॥ २ ॥

मुदे तस्य प्रीतये मेऽभ्रतितमक्षमालां नाम सुतां कथ्यां जगति वितरेयं प्रयच्छेयम् । अतो मम सम्मुदेऽपरा गतिर्नास्ति ॥ ३ ॥

परिभवोऽरिभवो हि सुदुःसह इति समेत्य स मेऽत्ययनं रहः ।

किमुपघामुपघास्यति नात्र वा किमिति कर्मणि तर्कणतोऽथवा ॥ ४ ॥

अनुभवन् विपदन्तकृदित्यदःप्रभृतिकं भृतकत्वगुणास्पदः ।

निकटकं कटकप्रतिघातिनः समभवद् भवगर्तनिपातिनः ॥ ५ ॥

परिभव इति । अरिभ्यो जातः परिभवस्तिरस्कारो हि दुःसहोऽसह्यो भवतीति सोऽर्ककीर्तिः मेऽत्ययनं दुःखोऽगं रहोऽभ्यन्तरमेव समेत्य लक्ष्म्या किमुपघां शीघ्रां नोपघास्यति न स्वीकरिष्यति, अपि तु करिष्यत्येव । अत इति कर्मणि कर्तव्ये अथवा तर्कणत ऊहापोहतः किं फलं स्यात्, न किमपीत्यर्थः । अनुभवन्निति । इत्यदः प्रभृतिकमित्यादिकं विपदोऽन्तं, करोति तदनुभवन् भृतकत्वगुणोऽनुचरस्वभाव एवास्पदं स्थानं यस्य सोऽनुचररूपतां दृषदित्यर्थः । सोऽकम्पनः कटकस्य सेनायाः प्रतिघातोऽप्यास्तीति तस्य भगवतश्चिन्ता तत्र निपातोऽप्यास्तीति तस्य चिन्तालीनस्य अर्ककीर्तिनिकटकं समीपं सम्भवत् । अनुप्रासः ॥ ४-५ ॥

अन्वयः जगति राजतुजः प्रतियोगिता मे वर्तमनि नगति । (अत एव) अदः मुदे मे अक्षतति सुतां क्षग् इति संवितरेयम् । मम सम्मुदे अपरा गतिः नास्ति ।

अर्थः इस जगत्में राजाके पुत्रके साथ शत्रुता हो जाना मेरे मार्गमें पर्वतके समान रूकावट डालनेवाला है । इसलिए इसमें शीघ्र ही उसकी प्रसन्नताके लिए मैं अपनी दूसरी कन्या अक्षमाला इसे दान कर दूँ । इसके सिवा मेरी प्रसन्नता, निराकुलताके लिए कोई दूसरी गति नहीं है ॥ ३ ॥

अन्वयः हि अरिभवः परिभवः सुदुःसहः इति समेत्य सः मे अत्ययनं रहः समेत्य किम् उपघां न उपघास्यति । अथवा कर्मणि तर्कणतः किम् ? इति अदःप्रभृतिकं विपदन्तकृत् अनुभवन् भृतकत्वगुणास्पदः भवगर्तनिपातिनः कटकप्रतिघातिनः निकटकं समभवत् ।

अर्थः निश्चय ही अर्ककीर्ति दुस्सह पराभवके विषयमें नहीं सोचता होगा ? (अर्थात् चिन्तामें पड़ा ही होगा) । अथवा वितर्कणासे क्या लाभ ? इस प्रकार अपने आपपर आयी विपत्तिके बारेमें सोचता राजा अकम्पन, जो अर्ककीर्तिकी सेवकता स्वीकार किये हुए था, दुःखोंमें डालनेवाले तथा कटकका नाश करनेवाले अर्ककीर्तिके पास पहुँचा ॥ ४-५ ॥

मम पराजयकृत्तु पुरा रणं किमधुनाऽऽद्रियते मृतमारणम् ।

किमित आगत आगतदुर्विधेर्मम समीपमहो सुमहोनिधेः ॥ ६ ॥

ममेति । अहो आश्चर्यं तुवहः शुभ्र तेव एव निर्विद्यस्य सः, तस्य किम् आगतः सन्प्राप्तो दुर्विधिदुर्भाग्यं यस्य तस्य मम समीपमितोऽयमकम्पनः किमागतोऽस्ति । मम पराजयकृत्तु पुरा रणवेवाभूत् । पुनरधुना मृतस्य मारणं किमाद्रियते, एवम् अर्क-कीर्तिरचिन्तयत् ॥ ६ ॥

किमधुना न चरन्त्यसवश्चराः स्वयमिताः किम् कीलनमित्वराः ।

रुदति मे हृदयं सदयं भवत्तुदति चात्मविघातकथाभवः ॥ ७ ॥

किमधुनेति । चराचरजाला इत्वर गमनशीला मनी असवः प्राणा अधुना कि न चरन्ति निर्गच्छन्ति । किम् स्वयमकारणमेव कीलनं स्वयमिता इति सवयं सकलनमिदं मे हृदयं चित्तं रुदति विलपति । आत्मनो विघातस्तिरस्कारस्तस्य कथाया आश्चर्यः भवणं क्लेशो वा ना पीडयति ॥ ७ ॥

निजनिगर्हणनीरनिघाविति निपतते हृततेजस आभितिः ।

गुणवतीव ततिर्वचसां नराधिपमुखादियमाविरभूत्तराम् ॥ ८ ॥

निजेति । इति उपर्युक्तप्रकारेण निजस्य निगर्हणं निम्बनमेव नीरनिघिस्तस्मिन् निपतते निमज्जते, हृतं तेजो यस्य तस्मै, अर्ककीर्तये, आभितिरबलम्बनरूपा नराधिपस्य अकम्पनस्य मुखादियं गुणवती गुणयुक्ता वचसां ततिर्वचनावलो ततीव रज्जूपमा आविरभूत् प्रकटी-भूतेत्यर्थः । उपमालङ्कारः ॥ ८ ॥

अन्वयः : अहो सुमहोनिधेः आगतदुर्विधेः मम इतः किम् आगतः । मम पराजय-कृत्तु पुरा रणम् अभूत् । अधुना मृतमारणं किम् आद्रियते । चराः इत्वरः असवः अधुना कि न चरन्ति, किम् स्वयं कीलनम् इताः, (इति) सवयं भवद् हृदयं रुदति, च आत्मविघातकथाभवः तुवति । इति निजनिगर्हणनीरनिघी निपतते हृततेजसे इत्य् आभितिः नराधिपमुखात् गुणवती वचसां ततिः इव आविरभूत्तराम् ।

अर्थः : अकम्पनको देखकर अर्ककीर्ति सोचने लगा कि पहले जो युद्ध हुआ; उसमें मेरी हार ही हो गयी । अब यह फिर मुझ अभागेके पास आ रहा है तो क्या मरेको मारनेके लिए आ रहा है ? ऐसी परिस्थितिमें मेरे चर प्राण निकल क्यों नहीं जाते ? इस समय वे उलटे कीलित क्यों हो गये ? यह सोच-सोच मेरा हृदय रो रहा है । अपने आपकी निरादर-कथा मुझे पीड़ा दे रही है । इस प्रकार अपनी निन्दाकपी समुद्रमें बूबे हृतप्रभ उस अर्ककीर्तिके लिए अकम्पन

जय रवे वरवेश्वरस्तव चरणयो रणयोधनयोः स्तव ।

बलवतां हृदयाय समुत्सवः स्तुतिकृतां रसनाभिनयो नवः ॥ ९ ॥

अयेति । हे रवे, हे अर्ककीर्ते, जय विजयं याहि । वरवेश्वरत उत्तमस्वधारिणस्तव रणयोधनयोः युद्धकर्मरक्षयोश्चरणयोः स्तवः प्रार्थना, वर्तत इति शेषः । यः स्तवो धीराणां हृदयाय मनसे तु समुत्सवः, स्तुतिकृतां स्तावकानामपि रसनाया जिह्वाया अभिनयोऽपि नवो नूतन एवास्तौति शेषः । अनुप्रासालङ्कृतिः ॥ ९ ॥

चरितमादरित्वविरोधि यत्प्रभवते भवते धृतसक्रिय ।

परिवदामि सदाऽमितशासन नहि कदापि कदादरि मे मनः ॥ १० ॥

चरितमिति । हे धृतसक्रिय, धृताऽङ्गीकृता सती न्याययुक्ता सत्क्रिया चेष्टा येन तत्सम्बोधने, हे अमितशासन, अमितमपरिमितं शासनं यस्य तत्सम्बोधने, प्रभवते सामर्थ्य-शालिने भवते यद् आदरित्वविरोधि विनयभावप्रतिकूलं भयाऽप्येन वा केनापि चरितं कृतं तत् सदा सर्वकाले मनसा, वाचा, कर्मणा वा परिवदामि निन्वामि । हे प्रभो, मग्ममग्मिषत् कदापि कदाचरि निरादरकारि न, भवन्तं प्रतीति शेषः । हीति निदशये । अनुप्रासालङ्कारः ॥ १० ॥

द्वारा आगे कही जानेवाली गुणवती बाणीकी परम्परा रस्तीके समान हस्ताव-
लम्बन-सी बन गयी ॥ ६-८ ॥

अन्वयः : हे रवे जय । वरवेश्वरतः तव रणयोधनयोः चरणयोः स्तवः (अस्ति, यः)
बलवतां हृदयाय समुत्सवः, च स्तुतिकृतां नवः रसनाभिनयः ।

अर्थः : हे रवि अर्ककीर्ति ! आपकी जय हो । वर-वेश-धारक आपके चरणोंमें,
जो कि युद्धकर्ममें दक्ष हैं, मेरो एक प्रार्थना है जो बलवानोंके हृदयके लिए
तो उत्सवप्रद है और स्तुति करनेवालोंके लिए भी उनकी रसनाको प्रसन्न
करनेवाली है ॥ ९ ॥

अन्वयः : धृतसक्रिय अमितशासन प्रभवते भवते यत् आदरित्वविरोधि चरितं
(तत्) सदा परिवदामि । मग्मनः कदापि (भवन्तं प्रति) कदाचरि नहि ।

अर्थः : हे न्याययुक्त चेष्टा करनेवाले और अपरिमित शासनवाले महाराज !
सर्वसमर्थ आपके लिए जो मैंने निरादर करनेवाला प्रसंग उपस्थित किया,
उसकी मनसा, वाचा, कर्मणा निन्दा कर रहा हूँ । हे प्रभो ! मेरा मन कभी
भी आपके लिए अनादर करनेवाला नहीं है ॥ १० ॥

युवनृपात्र कृपा प्रपमाणके भवतु मय्युपयुक्तकृपाणके ।

भुवि भवान् विभविष्यति भो भवान् दिपदगाः पदगारतु वयं नवाः ॥ ११ ॥

युवनुपेति । हे युवनुप, उपयुक्तः स्वीकृतः कृपाय एव कृपाणकी येन तस्मिन् मयि भवतो विपत्तां गते, अत एव प्रपमाणके लज्जमाने पश्चात्तापयुतेऽत्र कृपा भवतु । भो भवान् भुवि भवानेव भविष्यति, वयं तु पुनः पदगाः । पद्भ्यां गमनशीलाः शेषकार्त्तं विषयं विवदभावं गच्छन्तीति विपदगा यतो नवा अस्मानि इत्यर्थः । अनुप्रासः ॥ ११ ॥

यदपि चापलमाय ललाम ते जय इहास्तु स एव महामते ।

उरसि सन्निहतापि पयोऽर्पयत्यथ निजाय तुजे सुरभिः स्वयम् ॥ १२ ॥

यदपीति हे । ललाम नृपरत्न, जयकुमारो यतो तुभ्यं चापलमाय कृतवान्, हे महामते, स पुनरिह स एवास्तु, तद्विषये भवता किमपि नानुचिन्तनीयमित्यर्थः । यतः सुरभिर्गौरसि सन्निहतापि ताडितापि सती निजाय तुजे वत्साव पयः एवाऽर्पयति । वृहत्तालङ्कारः ॥ १२ ॥

यदपि पातयतीति तुरङ्गमस्तरलतावशतो विचलत्क्रमः ।

तदपि हन्ति हयं किमुदारदृग् भवति वृत्तमिदं च ततः सदृक् ॥ १३ ॥

यदपीति । यदपि तरलतावशतः चाञ्चल्याद् विचलत् क्रमो यस्य स स्थितिचरणः सन् तुरङ्गमोऽवधारं पातयति, तथापि किम् उदारदृग् वृद्धिमान् प्रवक्तो हयं ताडयति ? न ताडयतीत्यर्थः । तथैवेवं वृत्तमपि तत्सवृत्तमेव भवतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

अन्वयः : हे युवनुप अत्र उपयुक्तकृपाणके प्रपमाणके मयि कृपा भवतु । भो भवान् भवान् एव भुवि भविष्यति । वयं तु नवाः पदगाः विपदगाः ।

अर्थः : हे युवराज ! मैंने आपपर खरग उठाया, अतएव मैं बहुत लज्जित हूँ । मुझपर आप कृपा करें; क्योंकि आप तो आप ही हैं । हम लोग आपके नवीन अबोध सेवक हैं, सो विपद्यगामी बन गये हैं ॥ ११ ॥

अन्वयः : अथ ललाम जयः यदपि ते चापलं आप, महामते सः इह एव अस्तु । सुरभिः उरसि सन्निहता अपि निजाय तुजे स्वयं पयः अर्पयति ।

अर्थः : हे नृपरत्न ! आपके लिए जयकुमारने जो भी चापलता की, वह यही रहे । महामते ! उसके विषयमें आप चिन्तान करे । दूध पीते समय बछड़ा गायकी छातीमें थोट मारता है, फिर भी गाय अप्रसन्न न होकर स्वयं उसे दूध ही पिलाती है ॥ १२ ॥

अन्वयः : तरलतावशतः विचलत्क्रमः तुरङ्गमः यदपि पातयति इति, तदपि उदारदृग् हयः किं हन्ति ? इयं च वृत्तं ततः सदृक् भवति ।

स्वमथ जीवनमप्यनुजीविनामिह कृतस्त्वदनुग्रहं विना ।

मम समस्तु महीवलयेऽमृत शफरता पृथरोमकतामृतः ॥ १४ ॥

त्वमथेति । हे अमृत, सुन्दर, अथ त्वमस्माकमनुजीविनामनुचरानां जीवनमपि प्राणा-
प्राणधारकोऽसि । त्वदनुग्रहं कृपां विना इह महीतले पृथरोमकतामृतः पथकेतवस्तो
मुदस्य शफरता च शफरता, रलयोरभेदात् सफलता ज्ञाता वा कुतः स्यात् ? समाप्तोक्तिः ।
'पथः कीलालममृतं जीवनं भुवनं वनमित्यमरः ॥ १४ ॥

अपि हठात् परिषज्जनुषां मुदः स्थलमतिव्रजतीति विधुन्तुदः ।

जनतया नतया स समर्च्यते किमु न किन्तु तमः परिवर्ज्यते ॥ १५ ॥

अपीति । अपिअप्यवपि शृणु । विधुन्तुवो राहुः हठात् स्वबलात् परिषत्पङ्कात् अनुर्जग्म
येषां तेषां कमलानां मुदः प्रसन्नायाः स्वलं सूर्यमतिव्रजति, तथापि किमु नतया जनतया
स न समर्च्यते ? अपि तु समर्च्यत एव । किन्तु राहुरेव न परिवर्ज्यते ? अपि तु वर्ज्यत
एव ॥ १५ ॥

अर्थ : घोड़ा चञ्चलताके वश यदि खलित-चरण हो घुडसवारको गिरा
देता है, फिर भी उदारदृष्टि वह घुडसवार क्या उसे मारता है ? स्वामिन् !
प्रस्तुत विषय भी उसी तरह है ॥ १३ ॥

अन्वय : अथ अमृत ! त्वम् अनुजीविनां जीवनम् अपि इह महीवलये त्वदनुग्रहं
विना पृथरोमकतामृतः मम शफरताः कुतः ?

अर्थ : हे अमृत ! फिर आप हम जैसे अनुजीवियों के जीवन, प्राणधारक
भी हैं । इस भूतलपर आपके अनुग्रहके बिना मुझ-सरीखे पलित-केश बूढेकी
जीवनमें सफलता वैसे ही संभव कहीं जैसे जीवनरूप जलके अनुग्रहके बिना
मछलीकी शफरता (सफलता = मछलीपन या सफलता) ॥ १४ ॥

अन्वय : विधुन्तुदः हठात् परिषज्जनुषां मुदः स्थलम् अतिव्रजति इति नतया जनतया
सः किमु न समर्च्यते ? किन्तु तमः परिवर्ज्यते ।

अर्थ : आप सोचते होंगे कि मेरा निरादर हो गया, किन्तु आपका निरादर नहीं
हुआ । देखिये राहु हठमें पड़कर कमलोंकी प्रसन्नताके स्थान सूर्यपर आक्र-
मण कर देता है, फिर भी राहुकी प्रशंसा नहीं होती, बल्कि दुनिया उसको
बुरा बताती और विनम्र हो सूर्यका ही आदर किया करती है ॥ १५ ॥

भवति विघ्नवतां प्रतिभासिता भवति बह्विबदाश्रयनाशिता ।

अवनिमण्डन नः सुतरां तता जगति सम्भवताच्छित्तवर्त्मता ॥१६॥

भवतीति । हे अवनिमण्डन, भूभूषण, भवति स्वयि विघ्नवतामुपद्रवकारिणां नो-
ऽस्माकं बह्विबद् अभिमुस्या आश्रयनाशिता, आभारविघ्नसंकारिता प्रतिभासिता भवति
एवमेव सोतले । अस्मिन् जगति शितं क्लृप्तं वर्त्म येन तता, उन्मार्गगामिता धूमकेतुता
वा सुतरामेव तता व्यासा सम्भवतात् । उपमा ॥ १६ ॥

शिरसि हन्ति रसिभयि बालको विगतबुद्धिबलेन नृपालकः ।

किमिति कुप्यति किन्तु स मोदकं परिददातितमाद्युत सोदकम् ॥१७॥

शिरसीति । अयि रसिन् अनुरागशालिन्, विगतबुद्धिबलेन विवेकहीनत्वेन यद्यपि
बालकः नृपं शिरसि हन्ति, पुनरपि नृपालकः किमिति कुप्यति ? नैव, किन्तु प्रत्युत स
तस्मै सोदकं तोयसहितं मोदकं परिददातितमाम्, येन त लङ्कुकमास्वाद्य जलञ्च पोत्या
प्रसन्नः स्यात् ॥ १७ ॥

न खलु देवतुजोऽभिरुचिर्बन्धिन् स्फुरति चानुचराङ्गभ्रवीदृष्टी ।

इति मयानुमितं कथमन्यथा प्रथितवान् इव भवान् कुविधेः पथा ॥१८॥

न खल्विति । हे बन्धिन्, हे जितेश्वर्य, देवतुजः भोमलो भक्तोऽभिरुचिर्बन्धोऽपि

अन्वयः हे अवनिमण्डन भवति विघ्नवतां नः बह्विबद् आश्रयनाशिता प्रति-
भासिता भवति । जगति शितवर्त्मता सुतरां तता सम्भवतात् ।

अर्थः हे पृथ्वीभूषण ! आपके विषयमें विघ्न करनेवाले हमलोगोंकी अग्नि-
के समान अपने आश्रयको नष्ट करनेकी कुप्रवृत्ति स्पष्ट हो गयी । धूमकेतुकी
तरह कलंकित करनेवाली हमारी यह उन्मार्गगामिता जगत्में अपने आप फेल
रही है ॥ १६ ॥

अन्वयः अयि रसिन् बालकः विगतबुद्धिबलेन शिरसि हन्ति, किन्तु नृपालकः
किम् इति कुप्यति ? उत सः सोदकं मोदकं परिददातितमाम् ।

अर्थः हे रसिक ! सुनिये, बालक नासमझीके कारण राजाके सिरपर लात
मार देता है, पर क्या सजा उसपर कोप करता है ? नहीं, वह तो उसे खानेको
लङ्कू और पीनेको पानी देता है । इसी प्रकार यह जयकुमार बालक है
और आप बड़े हैं ॥ १७ ॥

अन्वयः बन्धिन् देवतुजः ईश्वरी अभिरुचिः अनुचराङ्गभ्रुवि न खलु स्फुरति ।
भवान् कुविधेः पथा कथम् अन्यथा प्रथितवान् इति च मया अनुमितम् ।

ईवृशी, अनुचरस्य अङ्गाद् भवति जायते इत्यङ्गभूस्तस्मिन् जयकुमारे न स्फुरति न प्रभवति, किन्तु कुबिधेः यथोन्मागेण कथयेदमन्वया प्रथितवानिति च मयाऽनुमितं ज्ञातं, तत्कथनेनालम् ॥ १८ ॥

मयि दयिन्नयि चेत्त्वदनुग्रहः शृणु महीप हृदीयदहो रहः ।

त्वरितमक्षलतामुररीकुरु दिशतु भद्रमिदं भगवान् पुरुः ॥१९॥

मयीति । अयि दयिन्, चेद्यदि मयि त्वदनुग्रहो वर्तते, तर्हि शृणु, अहो महीये हृदि क्षित इयदेतावद् रहो गुह्यं वर्तते यन्मे अक्षलतां नाम तनयां त्वरितमेव उररीकुरु । भगवान् पुरुषं यम इदं भद्रं दिशतु ॥ १९ ॥

हृदि तमोपगमात् प्रतिभाऽविशदिति तदालपितेन जयद्विषः ।

यदिव कोकरुतेन दिनश्रियः समुदयः कृतनक्तलयक्रियः ॥२०॥

हृदीति । इति तस्य अकम्पनस्य आलपितेन कथनेन जयद्विषोऽर्ककीर्तः हृदि क्षितं तमसो दुर्विचारस्थापगमाद् विनाशात् प्रतिभा सद्बुद्धिरविशत् समुदियाय, यदिव यथा कोकस्य चक्रवाकस्य रुतेन विलपनशब्देन कृता नक्तस्य रात्रेर्लयाक्रिया विनाशो येन स दिनश्रियः सम्यगुदयः प्राकट्यं स्यात्तथा । उपमा ॥ २० ॥

अर्थः हे वशिन् ! मैं यह भी जानता हूँ कि आप हमारे राजाके पुत्र है, अतः आपका बरताव हमारे लिए ऐसा नहीं हो सकता । किन्तु इस प्रकारकी अन्यथाप्रवृत्ति जो आपकी हमारे प्रति हुई, उसमें आपका दोष नहीं, यह मैं जान गया हूँ । उसे कहनेकी आवश्यकता नहीं । यह सब उस दंभी दुर्मर्षणका ही कार्य है, यह भाव है ॥ १८ ॥

अन्वयः अयि दयिन् मयि त्वदनुग्रहः चेत् (तदा) अहो हृदि इयत् रहः, तत् शृणु (यत्) अक्षलतां त्वरितम् उररीकुरु । भगवान् पुरुः इदं भद्रं दिशतु ।

अर्थः हे दयालो ! यदि आपका हमपर अनुग्रहः है तो मेरे मनकी गुप्तबात सुनें । मैं चाहता हूँ कि मेरी पुत्री अक्षमालाको आप स्वीकार कीजिये । भगवान् ऋषभदेव यह कल्याण संपन्न कर दें ॥ १९ ॥

अन्वयः इति तदालपितेन जयद्विषः हृदि तमोपगमात् प्रतिभा अविशत् यदिव कोकरुतेन कृतनक्तलयक्रियः दिनश्रियः समुदयः (भवति) ।

अर्थः इस प्रकार अकम्पनके कहनेपर जयकुमारके विरोधी अर्ककीर्तिका रोष दूर हो उसके मनमें स्फूर्ति आ गयी, जैसे चक्रवर्के विलापसे रात्रि चली जाती और दिनश्रीका समुदय हो जाता है ॥ २० ॥

अपजितस्य ममेदमुपायनग्रहणमस्त्युचितं किमुतायनम् ।

नहि भुवि क्रमविक्रमलक्षणं भवति केसरिणो मृतभक्षणम् ॥२१॥

अपजितस्येति । अपजितस्य पराभूतस्य ममेदम् उपायनस्य पारितोषिकस्य ग्रहणं किमुत उचितमयत्नं मार्गः ? भुवि पृथिव्यां मृतस्य भक्षणं यत्तत्केसरिणो सिंहस्य क्रमस्य परिपाठया प्राप्तस्य विक्रमस्य बलबोधस्य लक्षणं स्वल्पं नहि भवति । दुष्टान्ता-
कृत्वारः ॥ २१ ॥

यमथ जेतुमितः प्रविचार्यते स जय आश्वपि दुर्जय आर्य ते ।

तरुणिमा क्षयदो यदि जायते जरसि किं पुनरत्र सुखायते ॥२२॥

यमिति । किन्तु यं जयकुमारं जेतुं स्ववक्ष्यमानेतुमितः प्रविचार्यते, स जय आश्वपि वा हे आर्य, ते तुभ्यं दुर्जयो जेतुमवाक्यो भवति । यदि तरुणिमा तावप्यथेव क्षयदः क्षीणता-
करो जायते तदा पुनरत्र लोके जरसि वाक्ये किं सुखायते । तर्थाश्वपुर्नद योज्येयः स पुनः
कदा परिहर्त्यात् पराजोयेत् ॥ २२ ॥

युवतिरत्नमयत्नमवाप्यते तदधिकं तु क्षमाय समाप्यते ।

सुरवरैपि सा ह्यनुमानिता यदि रमाभिगमाय विमानिता ॥२३॥

युवतिरत्नमिति । युवतिरत्नम् अक्षमाला नाम तद् अयत्नमवाप्यतेनैवावाप्यते ततो-

अन्वयः : अपजितस्य मम इदम् उपायनग्रहणं किम् उत उचितम् अयनम् ? भुवि
मृतभक्षणं केसरिणः क्रमविक्रमलक्षणः नहि भवति ।

अर्थः : तब अर्ककीर्ति सोचने लगा कि मैं तो पराजित हो गया हूँ,
अतः क्या इस प्रकारकी भेंट लेना मेरेलिए उचित है ? नहीं; क्योंकि संसारमें
विक्रमके धारी सिंहके लिए स्वयंमृत पशुका मांसभक्षण कभी उचित
नहीं होता ॥ २१ ॥

अन्वयः : अथ इतः यं जेतुं प्रविचार्यते, आर्य सः जयः आशु अपि ते दुर्जयः । यदि
अत्र तरुणिमा क्षयदः जायते, जरसि पुनः किं सुखायते ?

अर्थः : किन्तु दूसरी ओर जब मैं सोचता हूँ कि जयकुमारको जीत लूँ तो
बहु आज़ यौवनमें ही मेरेद्वारा जीता नहीं गया तो फिर कब जीता जा
सकेगा ? जहाँ यौवनमें ही क्षयरोग लग जाय तो फिर वार्धक्यमें उससे मुक्त
होकर सुखी होनेको आशा व्यर्थ है । ॥ २२ ॥

अन्वयः : तु युवतिरत्नम् अयत्नम् अवाप्यते, तदधिकं तु क्षमाय समाप्यते । हि यदि
सुरवरैः अपि रमाभिगमाय सा विमानिता अनुमानिता ।

अधिकं युवतिरत्नतः श्रेष्ठतरं यत् ज्ञानाय ज्ञान्तये सुखत्राप्तये स्यात् तत्समाप्यते नैवास्ति संसारे । हि अस्मात्कारणात् सुराणां बरैरिन्द्रैरपि किं पुनरन्यैः यदि किल रथायाः धियाः स्त्रिवो वा अभिगमः समागमस्तदर्थमेव विमानिता ज्योमयानिता सैव विमानिता ज्ञानरहिता अनुमानिता स्वीकृताऽस्ति । श्लेषोऽनुप्रासश्च ॥ २३ ॥

भरतभूमिपतेः कुलदीपक इति समङ्किततैलसमीपकः ।

स्वयममुद्रितशुद्धशिखाश्रयः समभवत् सहसा प्रतिभामयः ॥२४॥

भरतेति । इति किलोक्तरीत्या समङ्कितं पूरितं यतैलं तस्य समीपे क आत्मा यस्य स भरतभूमिपतेः कुलदीपकः सोऽर्ककोतिः स्वयमेव अमुद्रिता विकसिता, अत एव शुद्धा शिखानाम बुद्धिः, रश्मिश्च सैव श्रय आश्रयो यस्य सः, सहसैव प्रतिभामयः स्फूर्तिमवाप्तो द्युतिमयश्च समभवत् । रूपकालङ्कारः ॥ २४ ॥

ननु मनो विशिखं दिशि खन्विदं निदधदन्धकतां मम संविदः ।

अहिततां हिततानवति श्रयत्यपि भवादृशि धिक् महिताशय ॥२५॥

नन्विति । अथ नक्षत्रापूर्वकं वदति—ननु हे महिताशय, अकम्पनमहाराज, इदं मनः श्लु विशि विशिखं कस्यामपि विशि शिखावर्जितमनगलं तदिदं धिक् । यत्किल मम

अर्थः इधर युवतीरत्न जो अनायास प्राप्त हो रहा है, सुख-शांतिके लिए उससे बढ़कर संसारमें कोई वस्तु नहीं। कारण, निश्चय ही इन्द्र जैसे देव-श्रेष्ठोंने भी स्त्री या लक्ष्मीकी प्राप्तिके उद्देश्यसे ही विमानिता (अपमान और विमानयुक्ता) स्वीकार कर ली है ॥ २३ ॥

अन्वयः इति समङ्किततैलसमीपकः भरतभूमिपतेः कुलदीपकः स्वयम् सहसा अमुद्रितशुद्धशिखाश्रयः प्रतिभामयः समभवत् ।

अर्थः इस प्रकार स्नेहरूप तेलसे प्रपूरित भरत महाराजका कुल-दीपक तेल मिल जानेसे दीपकके समान जाग्वल्यमानरश्मि बुद्धिरूप शिखा (ज्वाला) से युक्त (प्रसन्न) हो सहसा स्फूर्तिशाली और द्युतिमान् हो गया [और बोला] ॥ २४ ॥

अन्वयः ननु महिताशय ! दिशि विशिखं इदं मनः धिक् श्लु मम संविदः अन्ध-कतां दधत् भवादृशि हिततानवति अपि अहिततां श्रयति ।

अर्थः हे उदारशय अंकपन महाराज, सुनिये । निश्चय ही मेरा यह मन हर दिशामें अनगल हो मेरी बुद्धिको भी तमःपूर्ण, निबिचार बनाता हुआ

संबिबो बुद्धेरन्धकतां सतमस्कतां निर्धिचारतां वा निदम्बत् स्वीकृष्यत्सद् हितस्य तानं
प्रस्तारस्तद्धति हितकारकेऽपि भवावृषि अहिततां भयति । अनुप्रासालङ्कारः ॥ २५ ॥

मम समर्थनकृत् समभूत् स किमु वदानि वदाम्युदयद्रुषः ।
निपतते हृदयाय विमर्षणः किल तरोः कुसुमाय मरुद्गणः ॥२६॥

ममेति । किमु वदानि, कि कथयामि, स्वमेव वद, यन्मम अभ्युदयद्रुषः समुद्र-
जलोपस्य निपतते हृदयाय स विमर्षणो नाम नरः समर्थनं करोतीति समर्थनकृत् समभूत् ।
तरोर्बन्धस्य कुसुमाय मरुद्गणो वायुसमूहः किल तथेत्युपमालङ्कारः ॥ २६ ॥

किमु न नाकिभिरेव निषेधितं यदि तर्कैः क्रियतेऽत्र जगद्धितम् ।
कटकपद्धतिसूत्थरजःकृताऽभवदहो विनिमेषतयाऽन्वता ॥२७॥

किम्विति । नाकिभिर्वेवैरेव किमु न निषेधितं, यदि किलागत्य तैरेव तर्कैर्जगद्धितं यथा
जनसंवावः क्रियते । अहो स्मृतम्, तेजामत्र कटकस्य सेनायाः समूहस्य या पद्धतिस्वरण-
प्रवृत्तिस्तया सूत्थमुत्थितं घट्टजस्तेन कृता विनिमेषतया निमेषाभावतया अन्धताऽबलोकन-
हीनताऽभवत् । सहेतुकोत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ २७ ॥

आपसरीखे हितचिन्तक महापुरुषके बारेमें भी अहितपनका विचार करता है,
सो इसे धिक्कार है ॥ २५ ॥

अन्वयः तु किमु वदानि, वद । मम अभ्युदयद्रुषः निपतते हृदयाय किल तरोः
कुसुमाय मरुद्गणः विमर्षणः समर्थनकृत् समभूत् ।

अर्थः राजन्, आप ही बताइये । मैं क्या कहूँ, जब मेरा मन रोषमें आ
गया और अपने स्थानसे डिगने लगा तो जिस प्रकार वृक्ष परसे गिरते फूलों-
के लिए हवाका झोंका सहायक हो जाता है, वैसे ही उस विकर्षणने मुझे
सहारा दिया ॥ २६ ॥

अन्वयः नाकिभिः एव किमु न निषेधितं यदि अत्र तर्कैः जगद्धितं क्रियते । अहो
विनिमेषतया कटकपद्धतिसूत्थरजःकृता अन्वता अभवत् ।

अर्थः खैर, दुर्मर्षणकी तो बात छोड़िये । देवता लोग तो जगत्का हित
करनेवाले हैं । उन्होंने भी अहंकर मुझे क्यों मना नहीं किया ? अहो, ध्यानमें
आ गया, कि स्वभावतः अपलक होनेके कारण उनकी आँसुओंमें सेनासे उठी
धूल पड़ गयी जिससे वे भी अंधे हो गये ॥ २७ ॥

ननु मनुष्यवरेण निवेदितं मयि निवेदमनर्थमवेहि तम् ।
कथमिवान्धकलोष्टमपि क्रमः कनकमित्युपकल्पयितुं क्षमः ॥२८॥

नन्विति । ननु स्मृतं मनुष्यवरेण सुमतिमन्त्रिणा यद्यपि निवेदितं कथितं किन्तु तं निवेदं निवेदनमपि मयि मूर्खेऽनर्थमेव अवेहि जानीहि, यतः कुतः क्रम उपायोऽन्धकलोष्टमपि घूर्तपाषाणमपि कथमिव कनकं सुवर्णमुपकल्पयितुं निर्मातुं क्षमः समर्थः स्यात् ? कदापि न स्यादित्यर्थः । वृष्टान्तालङ्कारः ॥ २८ ॥

स्तुतमुताऽस्तुतदैववशं तु तन्मम मनो हि जनो हितकृत्कुतः ।
सुरवरः प्रतिकर्तुमपीश्वरः किमु भवेद्भुवि भावि यदीश्वरः ॥२९॥

स्तुतमिति । स्तुतं ज्ञातमस्तुतस्य अज्ञातस्य देवस्य वशमधीनं, मम मनश्चित्तं हि यस्मात्ततः पुनरन्यो जनो हितकृत् कुतः स्यात् ? भुवि पृथिव्यां भावि यदीश्वरः समर्थस्तदा ततोऽप्यथाकर्तुं प्रतिकर्तुं सुरवरोऽपि, ईश्वरः सामर्थ्यवान् भवेत् किम् ? न भवेदित्यर्थः ॥ २९ ॥

मम पितामहतुल्यवया मयाऽतिचलितस्त्वमधीश दुराशया ।
प्रतिघृतो जय आप्तनयस्तथा जनविनाशकृदेवमहं वृथा ॥३०॥

ममेति । हे अधीश अकम्पन महाराज, मम पितामहस्य ऋषभदेवस्य तुल्यं वयो आयुष्यस्य स त्वं दुराशया वृष्टाभिलाषयाऽतिचलितोऽप्ययां नीतः, तथा आप्तः समुपलब्धो नय

अन्वयः : ननु मनुष्यवरेण निवेदितम्, (किन्तु) मयि तं निवेदम् अनर्थम् अवेहि ।
क्रमः अन्धकलोष्टम् अपि कनकम् इति उपकल्पयितुं कथम् इव क्षमः ।

अर्थः : नहीं-नहीं, मन्त्रिवर सुमतिने मना तो किया था, किन्तु उसका वह निवेदन भी मेरेलिए व्यर्थ ही सिद्ध हुआ । ठीक ही है, अंधक पाषाणको कोई सोनेका कैसे बना सकता है ? ॥ २८ ॥

अन्वयः : उत स्तुतम् अस्तुतदैववशं तत् मम मनः हि । तु जनः हितकृत् कुतः ? भुवि भावि यदि ईश्वरः (तदा) सुरः अपि प्रतिकर्तुं किमु ईश्वरः भवेत् ।

अर्थः : अथवा मैं समझ गया कि उस समय मेरा मन दुर्देवसे आक्रांत हो गया था । फिर समझानेवाला क्या करे ? यदि भाग्य ही नहीं चाहता, वही सब कुछ करनेमें समर्थ है तो देवता भी उसे कैसे बदल सकता है ॥ २९ ॥

अन्वयः : अधीश मम पितामहतुल्यवयाः त्वं मया दुराशया अतिचलितः । तथा आप्त-नयः जयः प्रतिघृतः । एवम् अहं वृथा जनविनाशकृत् ।

अर्थः : हे अकम्पन महाराज, आप मेरे बाबा ऋषभदेवके वयवाले हैं । उन आपका मैंने दुराशा से निरादर कर दिया और नीतिमान् जयकुमारके

नीतिमार्गो येन स जयः परिष्कृतो विगृहितः । एवमहं वृथा व्यर्थमेव जनविनाशकृत् लोक-
नाशकाऽस्मि ॥ ३० ॥

अनयनश्च जनः श्रुतमिच्छति परिकृतः परितोऽप्यधिगच्छति ।

अहह मूढतया न मया हितं सुमतिभाषितमप्यवगाहितम् ॥ ३१ ॥

अनयनश्चेति । अनयनोऽप्योऽपि ज्ञानो यद्यपि नयनाभ्यां न पश्यति, तथापि श्रुतमिच्छति
अवगाभ्यां श्रुत्वाति, परिकृतोऽप्येव अनुग्रहीतः परितोऽपि समुचितमधिगच्छति । किन्त्वहम्
अहह अत्यन्ता श्चर्चविषयो यन्मया मूढतया सुमतिना अन्वित्रा भाषितं हितमपि नावगाहितं
नालोचितम् । अतोऽहमन्धावपि हीन इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

अयि महाशय काशयशःश्रिया परिकृतोऽरिकृतोऽसि मयाऽधिया ।

कुशलतातिशयेन समर्थितः स्विदहमस्म्यनयेन कदर्थितः ॥ ३२ ॥

अयोति । अयि महाशय, त्वं कस्यात्मन आशाऽभिलाषा यत्र तस्य यशसः अधिया,
अपवा काशसंकाशयशः अधिया परिकृतोऽपि कुशलता चतुरता तथा कुशलय लता परम्परा
तस्यातिशयेन समर्थितोऽपि पुनीततया सम्मतोऽपि मयाऽधिया बुद्धिहीनेन अरिकृतोऽरि-
भ्रमर इति स्वोक्तः शत्रुकोपे वेति स्विवहमित्यनेन अनयेन कर्त्तव्यतो बुद्धिचन्तितोऽस्मि ॥ ३२ ॥
पथसमुद्युतये यतितं मया परिवदिष्यति तत्सुदृगाशया ।

मम हृदं तदुदन्तमहो भिनश्ययि विभो करपत्रमिवेन्धनम् ॥ ३३ ॥

पथेति । अन्यच्छ, अयि विभो, मया पथः समुद्युतये सन्मार्गप्रकाशनाय यतितं,

साथ विरोध भी मोल ले लिया । इस प्रकार अपने जनोंका व्यर्थ ही मैं विना-
शक बन गया हूँ ॥ ३० ॥

अन्वयः : अनयनः अपि जनः श्रुतम् इच्छति । च परिकृतः परितः अधिगच्छति ।
अहह ! मूढतया मया सुमतिभाषितं हितम् अपि न अवगाहितम् ।

अर्थः : अन्धा भी कहा हुआ तो सुनता है और अपने आप नहीं, दूसरे के हाथ
पकड़ लेनेपर चलता है । किन्तु मैंने तो ऐसी मूढता की कि सुमति मंत्रीका
हितका कहना भी नहीं माना ॥ ३१ ॥

अन्वयः : अयि महाशय त्वं कुशलतातिशयेन समर्थितः काशयशःश्रिया परिकृतः स्वित्
अधिया मया अरिकृतः असि । (अतः) अहम् अनयेन कर्त्तव्यतः अस्मि ।

अर्थः : हे महाशय ! आप तो काशके समान उज्ज्वल कीर्तिके धारक और
कुशल जनों द्वारा समर्थित हैं । ऐसे आपको भी मुझ बुद्धिहीनने अपना वैरी
समझ लिया, मैं बड़ा अन्यायी हूँ ॥ ३२ ॥

तर्बिर्बं जनः सुवृक्ष आशया यतितमिति परिवर्द्धिष्यतीत्येतदुदन्तं वृक्षात् मम हृदं हृदयं
करपत्रं क्रकृच्चमिन्धनं काष्ठमिव भिनत्ति विवारयति । उपमालङ्कारः ॥ ३३ ॥

रविबलाहकमश्रुततोदरं विनतमुन्नमयन्नपि सत्वरम् ।

निभृतमाकलितुं किल मानसे क्षितिभृदात्महृदाऽत्र समानशे ॥ ३४ ॥

रवीति । अधुभिनेत्रजलेस्तत् प्रुरितमुदरं यस्य तं रविरेव बलाहको मेघस्तं, कच-
म्भूतं विनतं नीचैः कृतमुखं सत्वरमप्युन्नमयन् निभृतं पूर्णरूपेण मानसे क्षित्ते हृदयसरोवरे
वा आकलितुं स्वीकृतुं किलात्र क्षितिभृद् अकम्प्यन् आत्महृदा आत्महृदयेन समानशे समा-
लिलङ्ग । रूपकालङ्कारः ॥ ३४ ॥

क्षितिभृतो वदनादिदमुद्ययावमुकवारिसुचः प्रतिवाक्तया ।

क्व युवराजवरा जगतां मता शुगिति येन सता भवता तता ॥ ३५ ॥

क्षितिभृत इति । अमुकस्य उपर्युक्तस्य वारिसुचो मेघस्य अर्ककीर्तिरूपस्य प्रतिवा-
क्तया प्रतिध्वनिरूपेण क्षितिभृतोऽकम्पननामगिरेर्बदनात् मुखाद् गङ्गाराज्ञा, इवं वाक्य-
मुद्ययो निर्जगाम—हे युवराज, जगतां मध्ये क्व कुत्रेवृषी शुक् चिन्ता वरा श्रेष्ठा मता,
येन हेतुना सतापि भवता तता स्वीकृतास्ति ; वरेत्यत्र रलयोरभेदाद् बला बलवती वेति ।
'बलो बलिनि वाच्यववि'ति विध्वलोचनः ॥ ३५ ॥

अन्वयः : अहो अयि विभो मया पथसमुद्युतये यतितम्, तत् (जनः) सुदृगाशया परि-
वर्द्धिष्यति । तत् उदन्तं मम हृदम् इन्धनं करपत्रवत् भिनत्ति ।

अर्थः : प्रभो! मैंने जो कुछ प्रयास किया, वह मार्गको निर्मल बनानेके लिए
किया । किन्तु लोग तो कहेंगे कि सुलोचनाकी आशासे इसने युद्ध किया । यही
बात मेरे हृदयको अब भी काष्ठको आरेकी तरह काटे जा रही है ॥ ३३ ॥

अन्वयः : अश्रुततोदरं रविबलाहकं विनतम् अपि सत्वरम् उन्नमयन् अत्र निभृतं
मानसे किल आकलितुं क्षितिभृत् आत्महृदा समानशे ।

अर्थः : इस प्रकार अर्ककीर्तिरूपी मेघको, जो कि अश्रुजलके प्रवाहसे भरा
था, अपने मानस (मानसरोवर और हृदय)में स्थान देनेके लिए राजा
अकम्पनने उठाकर शीघ्र ही हृदयसे लगा लिया ॥ ३४ ॥

अन्वयः : अमुकवारिसुचः प्रतिवाक्तया क्षितिभृतः वदनात् इदम् उद्ययो—युवराज !
शुक् जगतां क्व वरा मता येन सता भवता तता इति ।

अर्थः : जैसे मेघकी गर्जना पर्वतकी गुफासे प्रतिध्वनित होकर निकलती है
वैसे ही अर्ककीर्ति के वचनकी प्रतिध्वनि रूप से अकम्पन रूप पर्वत के मुख रूप

अलमनेन हृदाऽलमनेनसः स्वयमनागतवस्तुलसद्दृशः ।
 कृतपरिक्रमिणो गतचिन्तितः क्व कुशलं कुशलं कुरुताज्जिनः ॥३६॥

अलमिति । हे युवराज, स्वयमनागते वस्तुनि विषये भविष्यति लसन्ती दृग्बुद्धिर्यस्य स स्तस्य भाविष्यत्कारकारिणोऽनेनो निष्पापस्य भवाद्दृशः पुरुषपुङ्गवस्यानेन हृदा मनसाऽलं पुनरलम्, यतः कृतपरिक्रमिणः कृतमेव कुर्वन्तस्ताया गतचिन्तितो गतमेव चिन्तयतः क्व कुशलं स्यात् ? किन्तु भगवाञ्जिनः कुशलं कुरुतात् ॥ ३६ ॥

जठरवह्निधरं ह्युदरं वदत्यपि च तैजसमश्रुमुगक्ष्यदः ।
 जनमुखे करकृत्कतमोऽधुना हृदयशुद्धिमृदेतु मृदे तु ना ॥३७॥

जठरेति । यद्ब्रूयता जनसाधारणविषये कथितं स तु पुनः जठरवह्नि धरतीति जठर-
 वह्निधरमुदरमुदरं राति स्वीकरोतोऽधुदरं जलमयं कथयति, तथाऽश्रुणि मुञ्चति तदश्रु-
 मुग् अवोऽसि तत्तं असं तेजोमयं वदति, जनानां मुखे तु करकृत् हस्तबायकः कतमोऽस्त, न
 कतिश्चवपीत्यर्थः । ना मनुष्यस्य मुधे हृदयस्य शुद्धिपवित्रतामृजुतां बोधेतु प्राप्नोतु, अयमेव
 मार्गोऽधुना साम्प्रतमस्तौत्पाशयः ॥ ३७ ॥

गुफासे यह वचन निकला—महाराज युवराज ! क्या संसारमें शोक करना श्रेष्ठ
 या उचित कहा गया है जिसे आप जैसे समझदार भी कर रहे हैं ? ॥ ३५ ॥

अन्वयः : स्वयम् अनागतवस्तुलसद्दृशः अनेनसः अनेन हृदा अलम् । कृतपरिक्रमिणः
 गतचिन्तितः कुशलं क्व ? जिनः कुशलं कुरुतात् ।

अर्थः : स्वयं भविष्यत्की सोचनेवाले आप जैसे निष्पाप पुरुषको इस
 प्रकार बीती बातपर चिन्तानुर नहीं होना चाहिए; क्योंकि किये हुए कार्यको
 ही करते रहना और बीती बातको ही सोचते रहना जिसका काम है, उसकी
 यहाँ कुशल कहाँ ? भगवान् जिनराज ही तुम्हारा कुशल करें ॥ ३६ ॥

अन्वयः : अधुना जनमुखे करकृत् कतमः यत् जठरवह्निधरम् उदरं वदति ।
 अपि च अदः अश्रुमुक् असि तैजसं वदति । ना तु मृदे हृदयशुद्धिम् उदेतु ।

अर्थः : रही दुनियाके कहने-सुननेकी बात ! स्रो तो दुनिया ही है । वह
 तो जठर-अग्निके धारक स्थानको भी उदर (जलमय) कहती है और आसू
 बहानेवाली आँखको भी तैजस बलाती है । दुनियाके मुँहपर हाथ नहीं दिया
 जा सकता । मनुष्यको तो प्रसन्नताके लिए अपने हृदयको शुद्ध या सरल
 बना रखना चाहिए ॥ ३७ ॥

ननु भवाञ्छुभवानदयः पुनः स दुरितोदय एव समस्तु नः ।
विधुर्देति मुदेऽतिवियुज्यते तदथ कोकवयस्यभियुज्यते ॥३८॥

नन्विति । ननु विचारिते सति भवान् शुभवानेव, जनस्योपरि वयामेव करोति । नोऽस्माकं पुनर्दुरितस्य पापकर्मण उदय एव समस्तु । स योऽवयो निर्बंधो येन तथाभूता वार्ता जाता । यथा विधुश्चन्द्रः सर्वेषां मुदे हर्षादेव उदेति, अथ पुनः कोकपक्षी तत्रातिवियुज्यते, स्वकान्तातो दूरीभवति । तद्विधं कोकवयसि अभियुज्यते वृषणं जायते, चन्द्रः किं करोतु । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ३८ ॥

त्वमथ राशिरिहासि सुतेजसामपि कलानिधिरस्ति जयोऽञ्जसा ।
भवतु तावदमा नवधारणा द्रुतमनैक्यकृदङ्कनि वारणा ॥३९॥

त्वमिति । अवेह भूतले त्वं सुतेजस! प्रतापानां राशिरसि सूर्यवत् तथा जयो न्योऽपि कलानां धनुर्बद्धाविकीर्णालानामंशानां वा निधिरस्ति, चन्द्रवत् । द्रुतं शीघ्रमनैक्यं भेदं करो-
तीत्यनैक्यकृद् योऽङ्कोऽपराधस्तस्य निवारणं निराकरणं यस्यां साऽमा अमावास्यारूपा नव-
धारणा नवीना धारणा भवतु । 'अङ्कश्चित्ररणेमन्ताविति' विश्वलोचनः ॥ ३९ ॥

अन्वयः । ननु भवान् शुभवान् । पुनः नः दुरितोदयः एव समस्तु । सः अदयः । विधुः मुदे उदेति, अथ अतिवियुज्यते । तत् कोकवयसि एव अभियुज्यते ।

अर्थः । आप तो सदैव हम लोगोंके शुभचिन्तक हैं । यह जो अनहोनी बात हो गयी, सो तो हमारे ही पापके उदयसे हुई । देखिये, चन्द्रमा उगता है तो सबकी प्रसन्नताके लिए ही । लेकिन चकवेको उससे अपनी प्रियासे वियोग हो जाता है । इसमें चकवेका ही दोष है । बेचारा चन्द्र क्या करे ? ॥ ३८ ॥

अन्वयः । अथ इह त्वं सुतेजसां राशिः असि । जयः अपि अञ्जसा कलानिधिः अस्ति । तावत् द्रुतम् अनैक्यकृत् अङ्कनिवारणा अमा नवधारणा भवतु ।

अर्थः । आप तो सूर्यके समान प्रताके पुंज हैं । जयकुमार भी चन्द्रमाके तुल्य कलानिधि है । अतः मेरा विचार है कि शीघ्र ही अनेकताका कलंक दूर करने-
वाली अमा नवधारणा (अमा अमावस्याकी नवीन धारणा) अर्थात् तुम दोनोंमें परस्पर मेल हो जाय । अमावास्याको सूर्य और चन्द्र दोनों तेजस्वी मिल जाते हैं, यह प्रसिद्ध है ॥ ३९ ॥

जयमहीपतुजोर्विलसत्त्रपः सपदि वाच्यविपश्चिदसौ नृपः ।
कलितवानितरेतरमेकतां मृदुगिरो ह्यपरा न समार्द्रता ॥४०॥

अयेति । असौ वाच्ये वक्तव्येऽर्थे विपश्चिद् विद्वान्, कदा कस्मै कीदृग् वक्तव्यमित्यभिज्ञो नृपोऽकम्पनः, विलसती त्रपा यस्य लज्जामान् सन् सपदि अयस्य महीपतुग् अर्ककीर्तिश्च तयो इतरेतरं परस्परमेकतां यैत्री कलितवान् व्यधत् । हि यस्मान्मृदुगिरो मधुरवाच्या अपरा समार्द्रता स्निग्धता कापि न विद्यते । अर्चन्तिरन्यासः ॥ ४० ॥

त्वदपरो जलबिन्दुरहं जनो जलनिधे मिलनाय पुनर्मनः ।
यदगमं भवतो भुवि भिन्नतां तदुपयामि सदैव हि खिन्नताम् ॥४१॥

त्वदपरेति । अन्योक्तिमाश्रित्य अयोऽर्ककीर्तिं प्रतिवदति—हे, जलनिधे अहं त्वदपरो जलबिन्दुरस्मि, तवैव जनः । अतो मिलनाय पुनर्मनोऽस्ति । भुवि यवहं भवतो भिन्नतामगमं गतोऽस्मि, सतस्मात्कारणात् सदैव खिन्नतामुपयामि समनुभवामि । होति निश्चये ॥ ४१ ॥

तव ममापि समस्ति समानता त्वमुदधिर्मयि बिन्दुकताऽऽगता ।
पुनरपीह सदा सदृशा दशा भवति शक्तिरहो ममि किं न सा ॥४२॥

तवेति । तव अर्ककीर्तेः मम जयकुमारस्य च समानताऽस्ति, यत् त्वमुदधिः समुद्रोऽस्ति,

अन्वयः सपदि विलसत्त्रपः वाच्यविपश्चित् असौ नृपः जय-महीपतुजोः इतरेतरम् एकतां कलितवान् । हि मृदुगिरः अपरा समार्द्रता न ।

अर्थः इस प्रकार बोलनेमें चतुर और बुरी बातसे लज्जित महाराज अकम्पनने जयकुमार और अर्ककीर्तिमें इस तरह मेल करा दिया । ठीक ही है, मीठी बातके समान मेल करानेवाली कोई दूसरी वस्तु नहीं है ॥ ४० ॥

अन्वयः जलनिधे अहं जलबिन्दुः, त्वदपरः जनः मिलनाय पुनः मनः (अस्ति) । भुवि यत् भवतः भिन्नताम् अगमं तत् सदैव खिन्नताम् उपयामि हि ।

अर्थः समुद्र और बिन्दुकी अन्योक्ति द्वारा जयकुमार अर्ककीर्तिसे कहता है कि हे जलनिधे ! आप समुद्रके समान और मैं उसकी मात्र एक बूँद हूँ । जो कि तेरा ही अंगभूत जन है, किसी कारण भूमण्डलपर तुमसे जो अलग हो गया, निश्चय ही इसका मुझे अत्यन्त खेद है । अतः फिर आपसे मिलना चाह रहा हूँ, यह भाव है ॥ ४१ ॥

अन्वयः त्वम् उदधिः, मयि बिन्दुकता आगता । इह पुनः अपि तव मम अपि समानता समस्ति । (यतः) सदा सदृशा दशा भवति । अहो मयि किं न सा शक्तिः ।

अर्थः भेद है तो केवल इतना ही कि आप समुद्र हैं और मैं हूँ बूँद । फिर

किन्तु मयि जये विन्दुकता विन्दुभाव आगता समायाता । पुनरपीह आबयोः सदृशा वशा
विद्यत इत्यर्थः । मयि जये शक्तिः सामर्थ्यं किं न भवति, अहो इत्यादिष्वर्थम् ॥ ४२ ॥

हृदनुतप्तमहो तव चेद्यदि किमु न तापमहो मयि सम्पदिन् ।

तदनुतापि न मेऽप्युपकल्पनं भवितुमेति नभः सुमकल्पनम् ॥४३॥

हृदिति । हे सम्पदिन्, तव हृद् हृद्वर्थं वेदनुत्तं सन्तापयुक्तं, वर्तते, अहो तर्हि मयि
तापस्य यः प्रभावः न किमु, अपितु अस्त्येव । मे विसमनुतापि सन्तप्तं मेष्युपकल्पनं
कथनं तवेतत् नभस्तो गगनस्य सुभं पुण्यं तस्य कल्पनमिव मिथ्यास्तीति भावः ॥ ४३ ॥

किमनुतापरयेण तवोदये न यदि ते वडवोऽपि न हानये ।

समयतां समतां निखिलं दरमतिगभीरतया त्वयि सागर ॥४४॥

किमिति । हे सागर, तवोदये समुन्नतौ अनुतापरयेण किं साध्यं, यदि ते वडवो-
ऽपि न इदं भयं समतां विलीनतां समयतां प्राप्नोतु ॥ ४४ ॥

अपि समीररयादिमया सदा विनिपतन्ति ममोपरि चापदाः ।

समुपकर्तुमये किमु कस्यचित् तृडपसंहृतये किमहं सरित् ॥४५॥

श्री इस भूतलपर आपकी और मेरी समान दशा, एक ही जाती है । क्या मुझमें
वह सामर्थ्य नहीं जो समुद्र बन सकूँ ॥ ४२ ॥

अन्वयः : अहो संपदिन् यदि तव हृत् अनुतप्तं चेत् मयि तापमहः न किम् । मम हृत्
अपि अनुतापि न इति उपकल्पनं नभः सुमकल्पनम् एति ।

अर्थः : हे संपत्तिशालिन् ! यदि आपका हृदय संतापसे जल रहा है तो
मेरे मनमें भी कम ताप नहीं है । मेरा हृदय तापसे रहित है, यह कहना
आकाशकुसुमके समान है, अर्थात् आप और मैं दोनों ही परस्पर वियोगसे
दुःखी हैं ॥ ४३ ॥

अन्वयः : सागर तवोदये अनुतापरयेण किम् ? यदि सः वडवः अपि ते हानये न । अति-
गभीरतया त्वयि निखिलं दरं समतां समयताम् ।

अर्थः : हे सागर ! यह संतापका वेग आपके अभ्युदयका क्या बिगाड़ेगा ?
इससे उसमें कुछ भी कमी नहीं आ सकती जहां बडावनल-सरीखा अग्नि भी
अपना कुछ प्रभाव नहीं दिखा पाता । अत्यन्त गभीरचेता होनेसे आपमें सभी
तरहके भय विलीन हो जायें ॥ ४४ ॥

अन्वयः : अपि ममोपरि समीररयादिमयाः । आपदाः सदा विनिपतन्ति । अहं किमु
कस्यचित् तृडपसंहृतये समुपकर्तुम् अये किम् अहं सरित् ।

अपीति । अपि तु मनोपरि तु समीरस्य बायोः यो रवो ब्रह्मः स आदित्येवा जीवा-
दीनां तन्मयाः । अथवा समीररयादयो नया मार्गा यासां ताः आपवाः सवा विनियतन्ति ।
तथा किमु कस्यचिदपि तृणपसंहृतये पिपासानिवृत्तये समुपकर्तुम् अये गच्छामि ? न यामि,
यतः किमहं सरिरवस्ति ? न कौञ्च्युपयोगो ममेति भावः ॥ ४५ ॥

विनतिरस्ति समागमनाय मे समुपघामुपयामि तव क्रमे ।

न मनसीति भजेः किमु बिन्दुनाप्यवयवावयवित्वमिहाधुना ॥ ४६ ॥

विनतिरिति । अतस्तव क्रमे चरणे परिपाठ्यां वा समुपघां सम्भूतिमुपेयामि ।
समागमनाय मे विनतिरस्ति । हे सागर इत्यामन्त्रणोक्तया बिन्दुना किं स्यादिति मनसि
न भजेत्सं यतोऽधुना इह अस्मद्युष्मबोः परस्परमवयवावयवविभावो विद्यत इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

त्वमपरोऽप्यपरोऽहमियं भिदा व्रजतु बुद्धिमृदं क्ययुजा विदा ।

भवति सम्मिलने बहुसम्पदा विरहिता जगतामपि कम्पदा ॥ ४७ ॥

त्वमिति । हे बुद्धिमृद हे बीमन्, ऐक्यं युनक्तीत्येक्ययुग्ं तथा विदा बुद्ध्या त्वमपरोऽपि
पुनरहमपर इतीयं भिदा भेदभावो व्रजतु दूरीभवतु, यतः सम्मिलने बहुसम्पदा भवति,
किन्तु विरहिता तु जगतां जीवानां कम्पदा स्यात् ॥ ४७ ॥

अर्थः : और भी, मुझपर तो हवा आदिकी बाधा सदैव आती और सताती
रहती है । क्या मैं किसीकी प्यास बुझाने के लिए जाता हूँ, कभी नहीं; क्योंकि
मैं तो नदी भी नहीं, जब कि आप समुद्र हैं ॥ ४५ ॥

अन्वयः : बिन्दुना किमु इति मनसि न भजेः । इह अधुना अवयवावयवित्वम् अस्ति ।

(अतः) समागमनाय मे विनतिः तव क्रमे समुपघाम् उपयामि ।

अर्थः : हाँ, फिर भी आप कहीं यह विचार न कर लें कि बिन्दुसे मेरा क्या
होना-जाना है ? कारण आप और मुझमें अवयव-अवयवविभावरूप सम्बन्ध
है । इसीलिए समागम करनेके लिए मेरी आपसे बार-बार विनती है । आपके
चरणोंमें मेरा प्रणाम है ॥ ४६ ॥

अन्वयः : हे बुद्धिमृद त्वम् अपरः, अहम् अपि अपरः, इयं भिदा ऐक्ययुजा विदा
व्रजतु । यतः सम्मिलने बहु संपदा, विरहिता जगताम् अपि कम्पदा ।

अर्थः : हे बुद्धिमान् महाशय ! आप भिन्न हैं और मैं भिन्न—ऐसा जो भेद
है, वह अब ऐक्यभावनासे दूर हो जाय । क्योंकि मिलनमें लाभ ही लाभ है
और वियुक्तता तो जीवोंको अत्यन्त भयसे कँपानेवाली है, उससे हानि ही
हानि है ॥ ४७ ॥

विघटनं नहि संघटनं च नः प्रतिनिभालयतां सकलो जनः ।

भवतु संस्मृतयेऽप्यसकौ दिवा स्म जयदेवगिरेति निरेति वा ॥ ४८ ॥

विघटनमिति । सकलो जनः समस्तलोको नोऽस्माकं सङ्घटनं सम्भेलनं निभालयतां पश्यतु, विघटनं विरोधं न पश्यतु । असकौ स दिवा विवसः संस्मृतये स्मरणाय भवतु, इति जयदेवगिरा जयकुमारवाण्या निरेति स्म निर्गच्छति स्म ॥ ४८ ॥

अवसरोचितमित्यनुवादिना करिपुरप्रभुणा मृदुनादिना ।

निश्चमतीत्य विकासिनि भृङ्गवद् रविहृदब्ज इहापि नवं पदम् ॥ ४९ ॥

अवसरेति । इति उपयुक्तप्रकारेण अवसरोचितं समयकालमनुवादिना मृदुनादिना कोमलभाषिणा जयकुमारेण भृङ्गेण तुल्यं भृङ्गवत् निशं रात्रिमतीत्य अतिक्रम्य विकासिनि विकसिते रवेः हृदेव अब्जं तस्मिन् मानसकमले नवं नूतनं पदं स्थानमपि प्राप्तम् । उपमालङ्कारः ॥ ४९ ॥

हृदनयोरथ पारदसारदं सुजनयोर्द्रु तमैक्यमुपासदत् ।

मिलनमर्हति कर्हि न तत्पुनः स्फुटितकुम्भवदत्र धिगस्तु नः ॥ ५० ॥

हृदिति । अथ अनयोः सुजनयोर्हृद् हृदयं पारदस्य सूतस्य सारं बलं बवाति तत्पारद-सारदं पारवानुकरणकारि तद् द्रुतं शीघ्रमेवैक्यं भेदाभावमुपासदत् प्राप्तवान् । यथा

अन्वयः सकलः जनः नः संघटनं च प्रतिनिभालयताम्, च विघटनं नहि । वा असकौ दिवा अपि संस्मृतये भवतु, इति जयदेवगिरा निरेति स्म ।

अर्थः : सभी लोग हमारे संघटनको देखें और विघटन या विरोधको न देखें । अथवा आजका यह दिन भी स्मरणीय बन जाय । इस प्रकार जयकुमार-ने अर्ककीतिसे कहा ॥ ४८ ॥

अन्वयः इति अवसरोचितम् अनुवादिना मृदुनादिना करिपुरप्रभुणा इह निशम् अतोत्य विकासिनि रविहृदब्जे भृङ्गवत् नवं पदम् अपि ।

अर्थः : इस प्रकार अवसरोचित बात कहनेवाले, मधुरभाषी करिपुरके राजा जयकुमारने रात बिताकर विकासको प्राप्त अर्ककीतिके हृदयरूप कमलमें भौरके समान नवीन स्थान प्राप्त कर लिया ॥ ४९ ॥

अन्वयः अथ अनयोः सुजनयोः पारदसारदं हृत् द्रुतम् ऐक्यम् उपासदत् । अत्र पुनः (यत्) स्फुटितकुम्भवत् कर्हि मिलनम् न अर्हति, नः तत् धिग् अस्तु ।

अर्थः : इस प्रकार पारेके सार-स्वभाववाले इन दोनों सज्जनोके हृदय

पारवं पृथक्-पृथक्भूयापि पुनः संयोजितं सत् परस्परभेदोभवति तथाऽभूत् । यत्पुनः
स्फुटितकुम्भवद् कदाचिन्न मिलनं नाहति, तन्नो दुरभिमानिनां मनो धिगस्तु । उपमा-
लङ्कार ॥ ५० ॥

भरतबाहुबलिस्मरयोर्यथा रवियशःसुदृगीश्वरयोस्तथा ।
मिलनमेतदभूत् किल नन्दनं कुलभृतां परिकर्मनिबन्धनम् ॥ ५१ ॥

भरतेति । भरतश्च बाहुबलिस्मरश्च कामवेवस्तयोर्यथा पुरा मिलनमभूत्, तथा
रवियशा अर्ककीर्तिश्च सुदृगीश्वरो जयकुमारश्च तयोरेतन्मिलनं किल । कुलभृतां कुली-
नानां नन्दनमानन्दबायकं परिकर्मनिबन्धनम् उदाहरणरूपमभूत् ॥ ५१ ॥

भरतपुत्रममुत्र सुखाशया स पुनरभ्रमुवल्लभके रयात् ।
प्रगतवानधिकृत्य नरैः समं यतिचरित्रपवित्रजिनाश्रमम् ॥ ५२ ॥

भरतेति । अमुत्र उत्तरजन्मन्यपि सुखं स्यादित्याशया स जयकुमारः पुनरनन्तरं
भरतस्य पुत्रमर्ककीर्तिम् अभ्रमोर्हस्तिन्या यो वल्लभस्तस्य के शिरसि, अधिकृत्य उप-
स्थाय रयाच्छीघ्रमेव नरैरपरैर्लोकैः समं यतिचरित्रपवित्रं यतीनां चरित्रमाचरणं तद्विष-
यपवित्रमिति सार्धनाम, जिनस्याश्रमं मन्दिरं प्रगतवान् । 'अभ्रमुवल्लभकमिमति' वा,
'अधिकृत्ये'ति अधियोगे सप्तमी ॥ ५२ ॥

बातकी बातमें एक हो गये । यहाँ हम लोगोंके उस हृदयको धिक्कार है जो फूटे
घड़ेके समान एकबार टूट जानेपर फिर मिल नहीं पाता ॥ ५० ॥

अन्वयः यथा भरतबाहुबलिस्मरयोः तथा रवियशःसुदृगीश्वरयोः एतत् मिलनं
कुलभृतां नन्दनं परिकर्मनिबन्धनम् अभूत् किल ।

अर्थः जैसे कुछ काल पहले भरत और बाहुबलिका परस्पर विरोध हुआ
तो मिनटोंमें पुनः मेल हो गया, वैसे ही अर्ककीर्ति और जयकुमारका यह
मिलन भी हितैषी कुलीन लोगोंके लिए आनन्द देनेवाला और एक अनुकरणीय
दृष्टान्तरूप हो गया ॥ ५१ ॥

अन्वयः अमुत्र सुखाशया सः पुनः रयात् भरतपुत्रम् अभ्रमुवल्लभके अधिकृत्य नरैः
समं यतिचरित्रपवित्रजिनाश्रमं प्रगतवान् ।

अर्थः इसके बाद उत्तर जन्म या जीवनमें सुखकी आशावाला जयकुमार
अर्ककीर्तिको हाथीपर बैठाकर सब लोगोंके साथ यतिचरित्रोंसे पवित्र
'यतिचरित्र' नामक जिनमन्दिरमें पहुँचा ॥ ५२ ॥

यदिह लोकजितो गुणतो धृतौ खलु नृणां करकौ च समाहृतौ ।

जय जयेति गिरा न विलम्बितं पदयुगं शिरसा त्ववलम्बितम् ॥ ५३ ॥

यदिहेति । नृणां करावेव करकौ हस्तौ तौ समाहृतौ सन्तौ यद्यस्मात् कारणाद् इहावसरे लोकजितः भीजिनदेवस्य गुणतो निर्बोधत्वावितो रण्णा वा धृतौ बद्धौ जाती । तस एव खलु जयजयेति गिरा वाचापि न विलम्बितं शीघ्रमेव निगंतम्, पलायितुमिव भयात् जयकारशब्दो विष्वगभ्युच्चरितोऽभूदित्यर्थः । नृणां शिरसा तु तस्य जिनवेवस्य पदयुगमवलम्बितमाधितम् । सर्वे जिनभक्तिरता जाता इत्याशयः । खलु इत्युत्प्रेक्षायाम् । इलेषोत्प्रेक्षयोः सकृरः ॥ ५३ ॥

नहि तकैजितकैतव एव स स्नपनभावमितः प्रभुरेकशः ।

मुदुदिताश्रुजलैरनुभावितां वपुरपीह निजं शुचिताश्रितम् ॥ ५४ ॥

नहोति । तैरेव तकैर्लोकैः स जितं कैतवं छद्य येन स निष्कपटप्रभुरेव केवलं स्नपनभावमितः स्नापित इत्यर्थः । इति नहि, अपि तु तैरिह शुचिताश्रितं शुद्धं निजं वपुः अपि शरीरमपि एकशः सार्वथेव मुबो हर्षातिरेकाद् उचितानि जातानि यान्यश्रुजलानि तैरनुभावितां समभिविक्तमित्याशयः । सहोक्तिरलङ्कारः ॥ ५४ ॥

चरितमष्टदिनावधि पूजनं भगवतोऽखिलकर्मनिषूदनम् ।

हृदयदृक्श्रवसामभिनन्दनं स्वशिरसीष्टजिनाङ्घ्रिजचन्दनम् ॥ ५५ ॥

चरितमिति । अखिलकर्मनिषूदनम् अशेषकृतिनाशकं भगवतो जिनस्य पूजनमर्चन-

अन्वयः यत् खलु इह नृणां करकौ समाहृतौ लोकजितः गुणतः धृतौ (ततः एव) जय-जय इति गिरा च न विलम्बितम् । शिरसा तु पदयुगम् अवलम्बितं खलु ।

अर्थः इस अवसरपर लोगोंके हाथ भगवान् जिनेन्द्रके निर्दोषता आदि गुणों द्वारा मिलाकर बाँध दिये गये । फलतः वाणी भी डरकर मानो जय-जयके रूपमें निकल भागी और लोगोंके सिर भगवान्के चरणोंमें आ गिरे ॥ ५३ ॥

अन्वयः तकैः एकशः जितकैतवः प्रभुः एव स्नपनभावं नहि इतः । किन्तु इह शुचिताश्रितं निजं वपुः अपि मुदुदिताश्रुजलैः अनुभाविताम् ।

अर्थः उस समय उन लोगोंने न केवल निष्कपट भावसे भगवान्का अभिषेक ही किया, प्रत्युत हर्षातिरेकसे ब्रह्मेनेवाले अश्रुजलसे अपने शरीरोंको भी अभिषेक कर लिया ॥ ५४ ॥

अन्वयः (तैः) अखिलकर्मनिषूदनं हृदयदृक्श्रवसाम् अभिनन्दनं स्वशिरसि ष्ट-जिनाङ्घ्रिजचन्दनं भगवतः अष्टदिनावधि पूजनं चरितम् ।

अर्थः उन लोगोंने लगातार आठ दिनों तक बड़े ठाठ-बाटके साथ भगवान्की

मष्टदिनावधि चरितममुच्छितम् । कथम्भूतम् ? हृदयवृक्षश्रवसां मनश्चक्षुःकर्णानामभि-
नन्दनमानन्दकरम्, पुनः स्वशिरसि निजमस्तक इष्टमभिलषितं जिनाङ्घ्रिजं चन्दनं यस्मि-
स्तथाभूतमवभूतं पूजनमभूत् ॥ ५५ ॥

अयमयच्छदधीत्य हृदा जिनं तदनुजां तनुजाय रथाङ्गिनः ।
सुनयनाजनकोऽयनकोविदः परहिताय वपुर्हि सतामिदम् ॥ ५६ ॥

अयमिति । सुनयनायाः सुलोचनाया जनकोऽकम्पनः अयनस्य सन्मार्गस्थ कोविदो
विद्वान् आसीदित्यर्थः । अनुभवप्राप्तः स जिनं भगवन्तं हृदा मनसाऽधीत्य संस्मृत्य रथा-
ङ्गिनश्चक्रवर्तिनस्तनुजाय तस्याः सुलोचनाया अनुजामयच्छत् वदौ । यतः सतामिदं वपुः
शरीरं परहिताय परोपकारायैव भवति । अर्थान्तरन्यासः ॥ ५६ ॥

मनसि तेन सुकार्यमधार्यतः प्रतिनिवृत्त्य यथोदितकार्यतः ।
हृदनुकम्पनमीशतुजः सता क्रमविचारकरी खलु वृद्धता ॥ ५७ ॥

मनसीति । अतो यथोचितात्कार्यतोऽक्षमालाया विवाहतः प्रतिनिवृत्त्य तेन सताऽकम्प-
नेन मनसि हृदये, ईशस्याविपुरुषस्य तुग् भरतस्तस्य हृदश्चिन्तस्य अनुकम्पनमनुकूलकरणं

पूजा की, जो निखिल कर्मोंका नाश करनेवाली, हृदय, लोचन और कानोंको
प्रसन्न करनेवाली तथा जो अपने सिरपर अभिलषित जिनेन्द्रके चरणरजोरूप
चन्दनसे चर्चित थी । अर्थात् उन लोगोंने भगवान्की पूजाकर उनकी चरणरज
अपने मस्तकोंपर लगायी ॥ ५५ ॥

अन्वयः : अयनकोविदः अयं सुनयनाजनकः हृदा जिनम् अधीत्य तदनुजां रथाङ्गिनः
तनुजाय अयच्छत् । हि सताम् इदं वपुः परहिताय (भवति) ।

अर्थः : भगवान्की आराधनाके पश्चात् सन्मार्गके जाननेवाले महाराज
अकम्पनने सुलोचनाको छोटी बहन, अपनी पुत्री अक्षमालाका विवाह अर्ककीति-
के साथ कर दिया । ठीक ही है, क्योंकि सज्जनोंका शरीर परोपकारके लिए
ही होता है ॥ ५६ ॥

अन्वयः : अतः यथोदितकार्यतः प्रतिनिवृत्त्य तेन सता मनसि ईशतुजः हृदनुकम्पनं
सुकार्यम् अधारि । वृद्धता क्रमविचारकरी (भवति) खलु ।

अर्थः : तदनन्तर यथोचित कार्यसे निवृत्त हो उन महाराज अकम्पनने
आदिनाथके पुत्र भरत चक्रवर्तीके हृदयको अपने अनुकूल बनाना ही उचित

सुकार्यमचारि निर्धारितं सलु निश्चयेन । वृद्धता क्रमविचारकरो सलु भवति । अर्था-
न्तरन्यासः ॥ ५७ ॥

हृदयवद् गुणदोषविचारकं प्रवरवद्विपदां विनिवारकम् ।
सुमुखनाम चरं निदिदेश स भुवि सतां सहजा हि दिशा दृशः ॥ ५८ ॥

हृदयेति । सोऽकम्पनभूपो हृदयेन तुल्यं हृदयवत्, गुणाश्च बोधाय तेषां विचारकस्तं
तथा प्रवरवद् भाग्यवद्विपदां विनिवारकं परिहारकं सुमुखनामकं चरं दूतं निदिदेशादिष्टवान् ।
हि यस्मात् कारणाद् भुवि सतां दृशो वृष्टेर्विशा सहजा स्वाभाविकी सवाऽनुकूला भवति ।
अर्थान्तरन्यासः ॥ ५८ ॥

निगद नस्तु नमोऽर्क्यशःपितुस्त्वरितमन्तिकमेत्य महीशितुः ।
भवितुमर्हति भूवलयेऽपरः सुमुख कार्यचणः कतमो नरः ॥ ५९ ॥

निगदेति । हे सुमुख, त्वरितमहं महीशितुनुपस्य अर्क्यशःपितुरन्तिकमेत्य नोऽस्माकं
नमः प्रणतिं निगद । अस्मिन् भूवलये परो द्वितीयः कतमो नरः कार्यं वित्तः कार्यचणः
कार्यसाधने प्रसिद्धः कार्यचणः, कार्यसम्पादनप्रसिद्धः कतमो मनुष्यः कर्तव्यपालको भवति ?
न कोऽपीति, भवान् एव कार्यं सम्पादयेत्यर्थः ॥ ५९ ॥

माना । निश्चय ही वृद्धता सदैव क्रमिक कर्तव्यताका उचित विचार किया
करती है ॥ ५७ ॥

अन्वयः सः हृदयवत् गुणदोषविचारकं प्रवरवत् विपदां विनिवारकं सुमुखनाम चरं
निदिदेश । हि भुवि सतां दृशः दिशा सहजा ।

अर्थः फिर महाराज अकम्पनने चक्रवर्तीके पास सुमुख नामक दूतको भेजा
जो हृदयकी तरह गुण-दोषका विचारक एवं भाग्य यानी भाग्यवान् अथवा बीर
पुरुषके समान आगत विपत्तियोंका निराकरण करनेवाला था । ठीक है, सन्तोंकी
दृष्टिकी दिशा स्वभावतः सदैव अनुकूल ही हुआ करती है ॥ ५८ ॥

अन्वयः सुमुख त्वं (तु) त्वरितं महीशितुः अर्क्यशःपितुः अन्तिकम् एत्य नः
नमः निगद । भूवलये कतमः अपरः नरः कार्यचणः भवितुम् अर्हति ।

अर्थः महाराजने उससे कहा कि हे सुमुख । तुम अर्ककीतिके पिता
चक्रवर्तीके पास जाओ और उनसे मेरा नमस्कार कहो । इस भूमण्डलपर
तुम्हारे समान कार्य साधनमें चतुर दूसरा कौन पुरुष हो सकता है ? ॥ ५९ ॥

मम मनोरथकल्पलताफलं वदति शुक्तिजलक्ष्म स बोपलम् ।
समभिपश्य नृपस्य मनीषितं नृवर साधय तस्य मयीहितम् ॥ ६० ॥

समेति । हे नृवर हे मनुष्योत्तम, स नृपो मम मनोरथ एव कल्पलता तस्याः फल-
मिव मम मनोरथं काञ्चित् शुक्तिजलक्ष्म शुक्तेर्जातं शुक्तिजं मीक्षितकं तस्य लक्ष्मास्यास्तीति
शुक्तिजलक्ष्म मीक्षिकरूपं वदति, अथवा उपलं पाषाणरूपं वदति, इति नृपस्य मनीषितं
निश्चितं समभिपश्य, तस्य चेष्टितं मयीहितं मदनुकूलं साधय ॥ ६० ॥

रविपराजयतः स रुषः स्थलं यदि तदा भुवि नः क्व कलादलम् ।
मकरतोऽवरतस्य सरस्वति भवितुमर्हति नासुमतो गतिः ॥ ६१ ॥

रविपराजयत इति । यदि स रविपराजयतो रुषः क्रोधस्य स्थलं क्रुद्धो भवेत् तदा
नोऽस्माकं भुवि कलादलं गुणसमूहोपयोगः क्व कुतः स्यादित्यर्थः । मकरतो नकादवरतस्य
विरतस्य सरस्वति सागरे कथं गतिर्निर्वाहो भवितुमर्हति, न भवतीत्यर्थः । अर्था-
न्तरन्यासः ॥ ६१ ॥

सफलयन्नमनेन निजं तदा तरुरिवोत्तमपत्रकसम्पदा ।
इति स लेखहरः समुपेत्य ना विनतवागभवत् प्रभवेऽमनाक् ॥ ६२ ॥

सफलेति । इति स लेखहरो दूत उत्तमपत्रकसंपदा श्रेष्ठवलसम्पत्त्या उपलक्षितस्तद-

अन्वयः नृवर ! सः मम मनोरथकल्पलताफलं शुक्तिजलक्ष्म वदति, वा उपलं
वदति, (इति) नृपस्य मनीषितं समभिपश्य । तस्य मयि ईहितं (च) साधय ।

अर्थः हे नृवर ! पहले उनके मनकी परीक्षा करो कि वे चक्रवर्ती मेरे
मनोरथ रूपी कल्पलताके फलरूप इस कार्यको मोती बताते हैं या पत्थर,
अर्थात् इसे उचित मानते हैं या अनुचित ? बादमें उनकी चेष्टाओंको, यदि वे
मेरे प्रतिकूल हों तो, अनुकूल बना दो ॥ ६० ॥

अन्वयः यदि सः रविपराजयतः रुषः स्थलम् तदा नः भुवि क्व कलादलम् ?
सरस्वति मकरतः अवरतस्य असुमतः गतिः भवितुं न अर्हति ।

अर्थः कारण, यदि अर्ककीर्तिकी पराजयसे वे क्रुद्ध हो गये हों तो उस
हालतमें हम लोगोंके गुणोंका मूल्य ही क्या ? तब हमारे लिए गुजारा कहाँ ?
समुद्रमें रहकर मगरसे बैर करनेवाला व्यक्ति क्या कभी अपना निर्वाह कर
सकता है ? ॥ ६१ ॥

अन्वयः इति सः लेखहरः ना उत्तमपत्रकसम्पदा तरुः इव समुपेत्य तदा नमनेन
निजं सफलयन् प्रभवे अमनाक् विनतवाक् अभवत् ।

रिषः समुपेत्य तदा मन्मथेन प्रणत्या निजमात्मानं सफलवन् कृतायंयन् प्रमथे स्वामिने अम-
नागतिशयेन विनतबाहू नम्रवचनोऽभवत् । वक्ष्यमाणप्रकारेण नम्रवचनमुवाचेत्यर्थः ॥ ६२ ॥

जयतमां नृषु राजसुराज ते यशसि नो शशिनो मधु राजते ।

चरणयोर्मणयोऽरितिरीटजाः प्रतिवदन्तु रुजां पुरुजात्मजाम् ॥ ६३ ॥

जयतमामिति । हे राजसुराज हे नृपत्रेष्ठ, पुरुज, भवान् नृषु मनुज्येषु जयतमां
विजयताम् । ते यशसि वर्तमाने शशिनो मधु माधुर्यं नो राजते । एव चरणयोः पादयोः
अरितिरीटजाः अनुभूपकिरीटजा मणय आत्मजामात्मनि जातां रुजां पीडां प्रतिवदन्तु
निवारयन्तु । पादप्रणामेन आत्मदुःखं नाशयन्त्वित्यर्थः ॥ ६३ ॥

चरमुखेऽमृतगाविव भूमृतः किल चकोरसमा दृगगादतः ।

वदनतो निरगाच्छशिकान्ततः शुचितमापि च वाक्सरिता ततः ॥ ६४ ॥

चरमुख इति । अतः परं भूमृतश्चक्रवर्तिनश्चकोरसमा दृक् चक्षुरमृतगो खन्त्रे इव
चरमुखे नूताननेऽगात् किल । ततो वदनतो मुखतः शशिकान्त इव शुद्धतमाऽतिस्वच्छा
वागेव सरिता बाणोरुपा नदी निरगात्, वक्ष्यमाणप्रकारेण वक्तुमारेभ इत्याशयः ॥ ६४ ॥

अर्थः इस प्रकार विपुल पत्र-पुष्पादिसे संपन्न किसी वृक्षकी तरह वह
पत्रवाहक चक्रवर्तीके निकट पहुँचा और उन्हें नमनकर स्वयंको कृतार्थ मानता
हुआ अत्यन्त विनम्रवाणीसे कहने लगा । वृक्षपक्षमें 'विनतवाग्' का अर्थ होग
पक्षीकी वाणी ॥ ६२ ॥

अन्वयः राजसुराज (भवान्) नृषु जयतमाम् । ते यशसि (सति) शशिनः मधु
नो राजते । (ते) चरणयोः अरितिरीटजाः मणयः पुरुजामजां रुजां प्रतिवदन्तु ।

अर्थः हे चक्रवर्तिन पुरुज ! आप मनुष्योंके बीच सदैव विजयी रहें । आपका
यश सर्वत्र प्रसृत रहते चन्द्रमाका माधुर्यं शोभित ही नहीं हो पाता, फीका पड़
जाता है । शत्रुनरेशोंके मुकुटोंकी मणियाँ आपके चरणोंमें लगकर अपनी
आत्मामें होनेवाली पराजयजन्य पीड़ा दूर करें ॥ ६३ ॥

अन्वयः अतः भूमृतः चकोरसमा दृक् अमृतगो इव चरमुखे अगात् । अपि च
ततः वदनतः शशिकान्ततः इव शुचितमा वाक्सरिता निरगात् ।

अर्थः इतना सुननेके बाद उस चक्रवर्तीकी चकोरसदृश दृष्टि चन्द्रकी
तरह दूतके मुखकी ओर मुड़ी, अर्थात् दूतके मुखचन्द्रको देखने लगी । फलतः
चन्द्रकान्तमणिकी तरह उस चक्रवर्तीके मुँहसे अतिस्वच्छ वचनरूपा नदीकी
धारा बहने लगी । अर्थात् वक्ष्यमाण प्रकारसे वह कहने लगा ॥ ६४ ॥

परिचयोऽरिचयोदयहारिणे शुभवतो भवतोऽस्तु सुधारिणे ।

क निलयोऽनिलयोग्यविहारिणः किमथ नाम समर्थविचारिणः ॥ ६५ ॥

परिचय इति । हे दूत, अनिलयोग्यविहारिणः पवनतुल्यगमनशीलस्य, समर्थ-
विचारिणः सम्यग्विचारवतः शुभवतः कल्याणयुक्तस्य भवतः क्व निलयः स्थानमस्ति ।
किञ्च नामेति परिचय इत्यपरिचयोदयहारिणे शत्रुसमूहोत्पत्तिनाशकाय, सुधारिणे प्रजोन्नति-
विधायकाय मह्यमस्तु । स्वनाम-स्वानपरिचयो दीयतामित्यर्थः ॥ ६५ ॥

हृदयसिन्धुरभृदुपलालित इति सदीशगवा प्रतिपालितः ।

रयमयः सुतरामुदगादयं चरनरस्य च वारिसमुन्नयः ॥ ६६ ॥

हृदयेति । इति उक्तप्रकारेण सदीशस्य भ्रष्टचक्रवर्तिनो गोर्वाणो तथा प्रतिपालितो
वाक्चन्द्रकिरणसमुल्लासितः चरनरस्य दूतस्य हृदयं सिन्धुरिवेति हृत्समुद्र उपलालित-
स्तरलितोऽभूत् । ततोऽयं रयमय आनन्दवेगप्रचुरो वारिसमुन्नयो वचनरूपो जलप्रवाहः
सुतरामतिशयेन उदगाबुदगिरत् ॥ ६६ ॥

लसति काञ्चि उदारतरङ्गिणी वसतिरप्सरसामुत रङ्गिणी ।

भवति तत्र निवासकृदेषकः स शकुलार्भक ईश विशेषकः ॥ ६७ ॥

अन्वयः (दूत !) अनिलयोग्यविहारिणः समर्थविचारिणः शुभवतः भवतः क्व
निलयः ? अथ किं नाम परिचयः (इति) अरिचयोदयहारिणे सुधारिणे (मह्यम्) अस्तु ।

अर्थः हे दूत ! पवनतुल्य गतिशील और भलीभाँति विचारमें निपुण,
कल्याणशील आपका निवासस्थान कहाँ है ? साथ ही शत्रुसमूहकी उत्पात्तके
निरोधक और प्रजाकी उन्नतिमें तत्पर मुझे आपका नाम क्या है, इसका
परिचय प्राप्त हो । अर्थात् बतायें कि आपका क्या नाम है और कहाँसे पधार
रहे हैं ? ॥ ६५ ॥

अन्वयः इति सदीशगवा प्रतिपालितः चरनरस्य हृदयसिन्धुः उपलालितः अभूत् ।
अर्थ रयमयः वारिसमुन्नयः च सुतराम् उदगात् ।

अर्थः इस प्रकार चक्रवर्तीकी वाणीरूप चन्द्रमाकी किरणोंसे समुल्लासित
दूतका हृदय-समुद्र उमड़ पड़ा, जिसके वेगसे भरा निम्नलिखित वचनरूप जल-
का विशाल स्रोत उसके मुखसे बह निकला । अर्थात् दूत आगे लिखे अनुसार
बोलने लगा ॥ ६६ ॥

लसतीति । हे ईश हे प्रभो, उदारा विशाला तरङ्गिणी नदी भागीरथी यस्यां सा काशीनगरी लसति शोभते, या जलसुखवायिन्यस्ति । उत अन्यच्च याऽप्सरसां रङ्गिणी मनोरञ्जिता वसतिः आभयभूता वर्तते । तत्र निवासकृत्, एषकः शकुलार्भकविशेषको मत्स्यद्विन्मरुतो जनो भवति । यद्वा धेष्कुलोत्पन्नबालक एष काशीनिवासी अस्तीति भावः ॥ ६७ ॥

विनयतो विहरञ्जगदीक्षण तव भवन्नगरक्षणवीक्षणः ।
क्षणमिहाश्रमितोऽस्मि यदृच्छया नहि पुरेक्षितमीदृग्गहो मया ॥ ६८ ॥

विनयत इति । हे जगदीक्षण हे विश्वदर्शक, विनयतो विहरन्महं भवन्नगरक्षण-
वीक्षणो भवन्, भीमपुराबलोकनेच्छुः सन् यदृच्छया स्वेच्छया क्षणमिह आश्रमितोऽस्मि
स्थितोऽस्मि । अहो मया पुरा पूर्वभीवृक्षम् एतावृशं नगरं नेक्षितमासीत् ॥ ६८ ॥

अवनिनाथ तमां त्वयि वीक्षिते क्व दृग्देति पुनर्वलये क्षितेः ।
सुरभिताखिलदिश्युपकानने धुतिरुताम्रतरुस्थपिकानने ॥ ६९ ॥

अवनिनाथेति । हे अवनिनाथ हे धराधीश, त्वयि वीक्षिते सति पुनः क्षितेर्बलये

अन्वयः : ईश ! उदारतरङ्गिणी काशि लसति, उत अप्सरसां रङ्गिणी वसतिः । तत्र
निवासकृत् एषकः सः विशेषकः शकुलार्भकः भवति ।

अर्थः : हे नाथ ! विशाल भागीरथी नदीसे सम्पन्न यह काशी नामक नगरी
शोभित हो रही है (कः = जल या सुख, उसकी आशी = आशावाली यह नगरी
है) । साथ ही यह परमसुन्दरी स्त्रियों और अप्सराओंकी मनोरंजक बस्ती है । वहीं
रहनेवाला यह एक शकुलार्भक यानी मछलीका बच्चा है । दूसरे पक्षमें कल्याण-
मय कुलका बालक है, भगवान् और आपका नाम जपनेवाला है ॥ ६७ ॥

अन्वयः : जगदीक्षण ! विनयतः विहरन् (अहम्) भवन्नगरक्षणवीक्षणः यदृच्छया
क्षणम् इह आश्रमितः अस्मि । अहो मया पुरा ईदृग् नहि ईक्षितम् ।

अर्थः : हे विश्वदर्शक ! विनयपूर्वक विहार करता हुआ मैं आपके नगरको
देखनेकी अभिलाषासे यहाँ आ गया और इच्छानुसार क्षणभर अर्थात् एक-
आध दिनके लिए यहाँ ठहरा हूँ । अहो ! ऐसा नगर मैंने आजतक और कहीं
नहीं देखा ॥ ६८ ॥

अन्वयः : अवनिनाथ ! त्वयि वीक्षिते पुनः क्षितेः बलये क्व भव उदेतितमाम् ।
सुरभिताखिलदिशि उपकानने उत आम्रतरुस्थपिकानने धुतिः (भवति) ।

मण्डले बृह् नेत्रं बभोवेति कुत्र मण्डलि ? न तथापीत्यर्थः । यथा—सुरभिताः सौरभयुक्ताः
कृता अखिला विज्ञो बस्मिन् तथाभूते, उपकानने उपवने स्तुतिर्भवति, उत अथवा आस-
तस्त्वपिकानने भवति । यथा धर्मकवृष्टिः सकलमुपवर्नं विहाय आस्रतस्त्वपिकानन
एव रज्यति तथा स्वयि बृह् सति भूमण्डले किमपि ब्रह्म्यं न रोचत इत्यर्थः ॥ ६९ ॥

जगति तेऽलमुदेति तु साधुता स्तुतिषु मे चिदपैति च सा धृता ।

परहिताय जयेज्जनता नवं विरम भो विरमेति सुमानव ॥ ७० ॥

जगतीति । हे सुमानव साधुपुरुष, जगति ते साधुता सज्जनता अलं पर्याप्तमुदेति
प्रकटीभवति । स्तुतिषु स्तवेषु तव प्रशंसासु मे सा चिद् बुद्धिर्धृता कम्पिता सति
अपैति दूरीभवति, असमर्था जायत इत्यर्थः । हे प्रभो, जनता जनसमूहः परहिताय परोप-
कारार्थं नवं नूतनं जयेत् प्रशंसेत् । भो देव, त्वं विरम विरम चिरं स्थिरो भवेत्यर्थः ॥ ७० ॥

मृदुलदुग्धकलाक्षरिणी स्वतः किमिति गोपतिगौरुदिता यतः ।

समभवत् खलु वत्सकवत् सकश्चरवरोऽभ्युपकल्पधरोऽनकः ॥ ७१ ॥

मृदुलेति । यतः चरवचनध्वजणाद् गोपतेश्चक्रवर्तिनो गौरेव गौर्वाणोरूपा धेनुः

अर्थः : हे धराधीश ! आपका देख लेनेपर तो इस पृथ्वीमंडलपर मनुष्यकी
आँखें कहीं और जाती ही नहीं । सभी दिशाओंका सुगंधित कर देनेवाले
सारे उपवनकी ओर मनुष्यकी दृष्टि रंजित होती है, अथवा सारे वृक्षोंको छोड़
आम्रवृक्षस्थित कोयलके मुखमें अनुरक्त होती है : अर्थात् आपको देखनेपर
अब अखिल भूमण्डलमें मुझे कोई भी नहीं सुहाता ॥ ६९ ॥

अन्वयः : सुमानव ! जगति ते साधुता तु अलम् उदेति । स्तुतिषु मे सा चित् धृता
अपैति । जनता परहिताय नवं जयेत् । भो विरम विरम इति ।

अर्थः : हे साधुपुरुष ! इस पृथ्वीमंडलपर आपकी साधुता (सज्जनता) तो
पर्याप्त रूपमें प्रकट हो रही है । इसलिए मेरी बुद्धि भी आपकी स्तुति करनेमें
काँप रही है, अर्थात् असमर्था है । प्रभो ! सारी जनता परोपकार करनेके लिए
आपसरीखे नवीन महानुभावकी प्रशंसा करेगी । देव ! आप सदैव चिरकाल-
तक सुस्थिर हो जायें ॥ ७० ॥

अन्वयः : यतः गोपतिगौः स्वतः मृदुलदुग्धकलाक्षरिणी किम् इति उदिता । अनकः
सकः चरवरः अपि खलु वत्सकवत् उपकल्पधरः समभवत् ।

स्वत आत्मना मृदुलदुग्धम् कलायाः क्षरिणी प्रलविणी उदिता प्रकटीभूता, किमिति उपप्रेक्षायाम् । अनको निर्दोषः सकञ्चरवरो बत्सकवत् तर्णकतुल्य उपकल्पधरः सहायकरः समभवत् सल्लु । चरवचनमाकर्ण्य चक्रवर्ती नृपो वेनुवद् वाग्रूपं दुग्धमुवगिरवित्यर्थः । उपप्रेक्षा-रूपकयोः सङ्करालङ्कारः ॥ ७१ ॥

असुखितास्तु न यूयमिह क्षितावपि च काशिनरेशनिरीक्षिताः ।

नृवर कञ्चिदसौ जरसाञ्चित इतरकार्यकथास्वथ वञ्चितः ॥ ७२ ॥

असुखिता इति । हे नृवर पुरुषश्रेष्ठ, यूयमिह क्षितौ काशिनरेशनिरीक्षिता वाराणसोत्पत्संरक्षिता अपि, असुखिता दुःखितास्तु न स्व ? अथ जरसाञ्चिता वार्धक्य-विभूषितोऽसौ काशीपतिः इतरकार्यकथासु प्रजापालनादि-ध्यापारवार्तासु कञ्चिद् वञ्चितोऽसमर्थस्तु नास्तीत्यर्थः ॥ ७२ ॥

शुचिरिहास्मदधीद् धरणीधर सति पुनस्त्वयि कोऽयमुपद्रवः ।

तपति भूमितले तपने तमः परिहृतौ किमु दीपपरिश्रमः ॥ ७३ ॥

शुचिरिति । हे धरणीधर हे चक्रवर्तिन्, इह लोकेऽस्मदधीद् अधीश्वरः शुचिः शुद्ध-विवेकशालः स्वस्थश्च, अस्तीति शेषः । अतः प्रजापालनादिकार्येषु तत्परोऽस्ति । पुनस्त्वयि चक्रवर्तिनि विद्यमाने सति अयमस्माकमसुखिताद्युपद्रवः कः ? कथं भवितुमर्हतीत्याशयः । तदेवार्थान्तरेण समर्थयति—भूमितले क्षितौ तपने सूर्ये तपति सति तमः परिहृतौ अन्धकारनाशे दीपपरिश्रमः किमु किमर्ण भवेन्न स्यादित्यर्थः । अर्थांतरन्यासः ॥ ७३ ॥

अर्थः इसके बाद चक्रवर्तीकी वाणीरूपी गाय मानो स्वयं ही मृदुल मीठा दूध प्रवाहित करनेवाली बनकर प्रकट हुई, जिसमें वह निर्दोष दूत निश्चय ही बल्लडेके समान सहायक सिद्ध हुआ ॥ ७१ ॥

अन्वयः नृवर ! यूयम् इह क्षितौ काशिनरेशनिरीक्षिता अपि असुखिताः तु न ? अथ च जरसाञ्चितः असौ इतरकार्यकथासु कञ्चित् वञ्चितः ।

अर्थः चक्रवर्तीने कहा : हे पुरुषश्रेष्ठ ! आप लोग इस भूमण्डलपर संरक्षित होते हुए किसी तरहका कष्ट तो नहीं पा रहे हैं ? यह काशीपति अकम्पन बूढ़ा हो गया है, अतः प्रजापालनादि किन्हीं कार्योंको करनेमें असमर्थ तो नहीं हो गया है ? ॥ ७२ ॥

अन्वयः धरणीधर ! इह अस्मदधीद् शुचिः । पुनः त्वयि सति अयं कः उपद्रवः ? भूमितले तपने तपति तमः परिहृतौ दीपपरिश्रमः किमु ?

अर्थः (दूतने कहा) हे चक्रवर्तिन् ! इस लोकमें हमारे पवित्र महाराज परम विवेकशील स्वस्थ एवं प्रजापालनकार्यमें तत्पर हैं । ऐसे आपके रहते हमें

दुहितरं परिणाययितुं स्वयंवरसमाख्ययनं कृतवानयम् ।
भवतु यत्र वरः स जगत्पितः स्वयमलज्जतया सुतयाञ्चितः ॥ ७४ ॥

दुहितरमिति । हे जगत्पितः संसारजनक, सोऽयं काशीपतिः अकम्पनो दुहितरं सुतां सुलोचनां परिणाययितुं विवाहयितुं स्वयंवरसमाख्ययनं स्वयंवरमहोत्सवं कृतवान् । यत्र स्वयमलज्जतया अपारहिततया सुतया कन्यया अञ्चितोऽभिलषितो वरो भवतु ॥ ७४ ॥

तदिदमश्रुतपूर्वमथ स्त्रियां स्ववशतां दधदेवमपहियाम् ।
इतरनुस्त्वितरो हि समस्यते मनसि मे जनशीर्षं न शस्यते ॥ ७५ ॥

तद्विदमिति । हे जनशीर्षं हे नरशिरोमणे, अपह्रियां निर्लज्जायां स्त्रियां स्ववशतां स्वच्छन्वतां दधदेवमश्रुतपूर्वं तद्विदमाचरणमस्ति । हि यस्मात् इतरनुस्त्वितरः समस्यते, अन्यपुरुषस्य त्वितरः समस्यते समाधीयते, परं मम मनसि त्विवं न शस्यते ॥ ७५ ॥

अनुचितं प्रतिपद्य भवत्तुजा परिकृता प्रतिरोद्धुमहो भुजा ।
न कलितं किल गर्भवतावता तदपि तेन कुतो धिषणा हता ॥ ७६ ॥

कोई उपद्रव, कोई कष्ट क्या हो सकता है ? पृथ्वीपर सूर्यके अपने पूर्णतिजसे तपते रहते अन्धकार मिटानेके लिए क्या दीपकको थोड़े ही श्रम करना पड़ता है ? ॥ ७३ ॥

अन्वय : हे जगत्पितः ! अयं सः दुहितरं परिणाययितुं स्वयंवरसमाख्ययनं कृतवान्, यत्र स्वयम् अलज्जतया सुतया अञ्चितः वरः भवतु ।

अर्थ : हे जगत्-पिता ! उन काशीपति महाराज अकम्पनने अपनी कन्या सुलोचनाको परणानेके लिए स्वयंवर नामक समारोह किया है जहाँ लज्जाका आवरण हटाकर कन्या स्वयं मनोवाञ्छित वर चुन लिया करती है ॥ ७४ ॥

अन्वय : जनशीर्ष ! अपह्रियां स्त्रियां स्ववशतां दधत् एव तत् इदम् अश्रुतपूर्वम् । हि अथ इतरनुः, तु इतरः समस्यते, मे मनसि तु न शस्यते ।

अर्थ : हे नरशिरोमणि ! ऐसी स्वयंवर-सभा आजतक कहीं हुई हो, यह मैंने कभी नहीं सुना गया, जो स्त्रीको निर्लज्जताके साथ स्वतंत्रता देती है । इसके विषयमें औरोंकी तो और लोग जानें, किन्तु मेरे विचारमें वह प्रशस्त नहीं दीखता ॥ ७५ ॥

अन्वय : अहो भवत्तुजा अनुचितं प्रतिपद्य प्रतिरोद्धुं भुजा परिकृता । तेन अवता तद् अपि गर्भवता किल बत न कलितम् कुतः धिषणा हता ।

अनुचितमिति । अहो, भवत्तुजा इवमनुचितं प्रतिपद्य प्रतिरोद्धुं निवारयितुं भुजा परिकृता समुद्भृता, प्रतिवाद्यः कृत आसीत् । किन्तु तेन अवता रदाकेन अकम्पनेन तवपि तथापि गर्भता न कलितम्, बत इति खेदे । कुतः कस्मात्सत्य विषया हृतेति न ज्ञायते ॥७६॥

जयमुपैति सुभीरुमतल्लिकाऽखिलजनीजनमस्तकमल्लिका ।

बहुषु भूपवरेषु महीपते मणिरहो चरणे प्रतिबद्ध्यते ॥ ७७ ॥

जयेति । हे महीपते, बहुषु भूपवरेषु नृपश्रेष्ठेषु सत्स्वपि अखिलजनीजनमस्तकमल्लिका, निखिलयुवतिसमूहशिरोमल्लिका मालास्वरूपा, सुभीरुमतल्लिका प्रशस्ता तरुणी सुलोचना जयमुपैति प्राप्नोति । अहो मणिरचरणे बद्ध्यते । सुलोचनाया जयचरणं मणेश्चरणबन्धनमिष इत्यर्थासाम्यात् निदर्शनालङ्कारः ॥ ७७ ॥

भरतभूमिपतेरपि भारती सपदि दूतवराय त्रामिति ।

श्रवणपूरमुपेत्य विलासिनी हृदयमाशु ददावकनाशिनी ॥ ७८ ॥

भरतेति । भरतभूमिपतेऽष्वक्वर्तितनो भारते वागपि विलासिनी वरवर्णिनीव अकनाशिनी दुःखहारिणी सती श्रवणपूरं कर्णपथमुपेत्य दूतवराय आशु, हृन्मनोहरो घोष्यः सौभाग्यं ददौतराम् अतिशयेन चित्तोल्लासं दत्तवतीत्यर्थः ॥ ७८ ॥

अर्थः आश्चर्यं है कि आपके पुत्रने भी इसे अनुचित जानकर उसे रोकने-हेतु हाथ उठाया, प्रतिवाद किया । किन्तु खेद है कि रक्षक महाराज अकम्पन-ने निश्चय ही उसपर भी कुछ नहीं सोचा-विचारा । न जाने क्योंकर महाराजकी अकल मारी गयी ? ॥ ७६ ॥

अन्वयः महीपते बहुषु भूपवरेषु (सत्सु अपि) अखिलजनीजनमस्तकमल्लिका सुभीरुमतल्लिका जयम् उपैति । अहो मणिः चरणे प्रतिबद्ध्यते ।

अर्थः राजन् ! अनेक बड़े-बड़े राजाओंके होनेपर भी समस्त स्त्रीसमाजकी शिरोमाला, श्रेष्ठतम तरुणी सुलोचना जयकुमारको प्राप्त हो जाती है । अहो आश्चर्यं है कि (गले और मस्तक स्थित होनेवाली) मणि पैरोंमें बाँध दी जाती है ॥ ७७ ॥

अन्वयः सपदि भरतभूमिपतेः भारती अपि विलासिनी अकनाशिनी इति श्रवण-पूरम् उपेत्य दूतवराय आशु हृद् अयः ददौतराम् ।

अर्थः उसी समय महाराज भरतकी वाणी भी, जो विलासिनीके समान विलासप्रदा और दुःखका नाश करनेवाली थी, कानों द्वारा हृदयमें पहुँचकर दूतके लिए हादिक सौभाग्यप्रद एवं चित्तोल्लासकारिणी बन गयी ॥ ७८ ॥

जयकुमारमुपेत्य सुलक्षणा सुदृगतः प्रतिभाति विचक्षणा ।

मम महीबलयेऽपि वदापरः सपदि तत्सदृशः कतमो नरः ॥ ७९ ॥

अपेति । हे दूत, सुदृक् सुलोचना, जयकुमारमुपेत्य प्राप्य सुलक्षणा शोभन-
सौभाग्यवती स्यादिति शेषः । अतः सा तादृगुत्तमानुकूलवरचयने विचक्षणा बुद्धिमती
प्रतिभाति ज्ञायते त्वमेव वद, मम महीबलये पृथ्वीमण्डले, तत्सदृशोऽपरः कतमो नरः
स्यात् न कोऽपीत्यर्थः ॥ ७९ ॥

रवियशा दुरितेन मुरीकृतः स भवता वत शीघ्रमुरीकृतः ।

सदरिरप्यसदादरिवन्नरो भवतु सम्भवतुष्टिमतां परः ॥ ८० ॥

रवियशा इति । रवियशा अर्ककीर्तिः दुरितेन दुर्भाग्येण मुरीकृतः, अमुरो मुरः
सम्पद्यमानः कृत इति मुरीकृतो मुरारक्ष्यराक्षससदृशकृतः सन् जयप्रतिवावमकरोत् ।
स एव भवता भवन्स्वामिना शीघ्रमुरीकृतः, वतेति खेदे । सम्भवन्तो तुष्टिरस्ति येषां
ते तेषां सन्तोषिणां सञ्जनानां संज्ञासौ अरिः शोभनशत्रुः नरः, असंज्ञासौ आदरीति,
असदादरी, तेन तुल्यं तद्वत् परो भवतु ? न भवत्वित्यर्थः । सन्तोषिणः स्व-परयोः समभावा
भवन्तीत्यर्थः ॥ ८० ॥

अन्वयः : (दूत !) सुदृग् जयकुमारम् उपेत्य सुलक्षणा (स्यात्) । अतः (सा)
विचक्षणा प्रतिभाति । सपदि मम महीबलये अपि तत्सदृशः कतमः नरः (इति त्वम्
एव) वद ।

अर्थः : (महाराज भरत बोले :) हे दूत ! तुम ही मुझे बताओ कि जयकुमारके
समान मेरे इस भूमण्डलपर कौन है ? अतः सुलोचनाने जयकुमारको जो वरा,
तो निश्चय ही वह सौभाग्यशालिनी होगी । वह अत्यन्त विचक्षणा, बुद्धिमती है
उसने यह बहुत ही अच्छा काम किया है ॥ ७९ ॥

अन्वयः : रवियशाः दुरितेन मुरीकृतः । सः एव भवता उरीकृतः वत । सम्भव-
तुष्टिमतां सदरिः अपि नरः असदादरिवत् परः भवतु ।

अर्थः : अर्ककीर्तिने जो जयकुमारका प्रतिवाद किया, वह मुरनामक
राक्षसका-सा काम किया । फिर भी आपके महाराजने उसे स्वीकार किया, यह
बड़े खेदकी बात है । किन्तु महाराज तो महाराज हैं, संतोषी हैं । संतोषी लोग
तो शत्रु और भिन्नको समानभावसे ही मानते हैं ॥ ८० ॥

अहमहो हृदयाश्रयवत्प्रजः स्वजनवैरकरः पुनरङ्गजः ।
भवति दीपकतोऽञ्जनवत् कृतिर्न नियमा खलु कार्यकपद्धतिः ॥ ८१ ॥

अहमिति । अहो इत्याश्चर्यं, अहं तु हृदयमाश्रयो यस्याः सा हृदयाश्रयवती प्रजा यस्य स स्वहृदयस्थितलोकोः, अस्मीति श्लेषः । पुनः किन्तु ममाङ्गजः सुतः स्वजनेषु वैरं करोतीति स्वजनवैरकर आत्मीयजनसन्नुस्वविधायको जात इत्याश्चर्यम् । तत्रैव समर्थयति—दीपकतः प्रदीपाद् अञ्जनवत् कृतिः कार्यं भवति । अतः कार्यकपद्धतिः कार्य-कारणमार्गः नियमा नियतपरिणामा नास्तीत्यर्थः । अर्षान्तरम्यासः ॥ ८१ ॥

वृषधरेषु महानृषभो गणी यदिव चक्रधरेषु सतामृणी ।

जयपितृव्यजनः श्रणनेऽनृणी सुनयनाजनकः प्रकृतेऽग्रणीः ॥ ८२ ॥

वृषधरेष्विति । यदिव यथा वृषधरेषु तीर्थक्षुरेषु महान् सर्वश्रेष्ठ ऋषभो गण्यस्ति, चक्रधरेषु महान् सतामृणी अहमस्मि, तथैव श्रणने बानेऽनृणी जयपितृव्यजनः श्रेयांसकुमारोऽस्ति । एवमेव प्रकृते स्वयंवरैः अग्रणीः अग्रगण्यः सुनयनाजनकोऽकम्पनो-ऽस्तीत्यर्थः ॥ ८२ ॥

सुमुख मर्त्यशिरोमणिनाऽधुना सुगुणवंशवयोगुरुणाऽमुना ।

बहुकृतं प्रकृतं गुणराशिना पुरुनिभेन घरातलवासिनाम् ॥ ८३ ॥

अन्वयः । अहो अहं (तु) हृदयाश्रयवत्प्रजः, पुनः अङ्गजः स्वजनवैरकरः । दीपकतः अञ्जनवत् कृतिः । कार्यकपद्धतिः नियमा न खलु ।

अर्थः (चक्रवर्ती बोले) आश्चर्यं है कि मैं तो प्रजाको हृदयमें स्थान देता हूँ और यह मेरा पुत्र होकर भी अपने कुटुम्बियोंसे ही वैर-विरोध करनेवाला हो गया ! यह ऐसी ही बात हुई जैसे दीपकसे कञ्जल । अतः कारणके अनुसार ही कार्य हुआ करता है, ऐसा सर्वथा ऐकान्तिक नियम नहीं है ॥ ८१ ॥

अन्वयः । यद् इव वृषधरेषु महान् ऋषभः गणी, चक्रधरेषु महान् सताम् ऋणी (अहम्, तथैव) श्रणने अनृणी जयपितृव्यजनः प्रकृते । अग्रणीः सुनयनाजनकः ।

अर्थः हे सुमुख ! जैसे तीर्थकरोंमें शिरोमणि भगवान् ऋषभदेव हैं, वैसे ही चक्रवर्तियोंमें महान् मैं सत्पुरुषोंका ऋणी हूँ । दान देनेमें जयकुमारका चाचा श्रेयांसकुमार जैसा आदरणीय है, वैसे ही प्रकृतकार्य स्वयंवरमें सुलोचनाका पिता अकम्पन अग्रणी है ॥ ८२ ॥

अन्वयः । सुमुख ! अधुना सुगुणवंशवयोगुरुणा मर्त्यशिरोमणिना घरातलवासिनां पुरुनिभेन गुणराशिना अमुना (यत्) प्रकृतं (तद्) बहु कृतम् ।

सुमुखेति । हे सुमुख, अधुना सन्प्रति, मर्त्यशिरोमणिना मानवरत्नेन, सुगुणाश्च वंशश्च जयश्च शौर्याद्विगुण-सत्कुल-बावंबंध्यानि तैर्गुरुस्तेन शौर्याद्विगुण-कुलावस्थागरिमान्वितेन, गुणानां राशिस्तेन विविधगुणसमूहेन, धरातलवासिनां प्राणिनां पुढनिभेन, ऋषभदेवतुस्थेन अधुना अकम्पननूपेण यत् प्रकृतं स्वयंवराख्यं कर्म प्रस्तुतं तद् बहु कृतं महान् पुरुषार्थः सम्पादित इत्याशयः ॥ ८३ ॥

भुवि सुवस्तु समस्तु सुलोचनाजनक एष जयश्च महामनाः ।

अयि विचक्षण लक्षणतः परं कटुकमर्कमिमं समुदाहर ॥ ८४ ॥

भुवोति । अयि विचक्षण बुद्धिमन्, लक्षणतः स्वरूपतः भुवि लोके, एष सुलोचना-जनकः सुवस्तु शोभनपदार्थः समस्तु भवतु । एष जयकुमारोऽपि महामना उदारचित्तो भवतु, परं केवलमर्कमर्ककीर्तियेव कटुकं तीक्ष्णप्रकृतिगुदाहर कथय ॥ ८४ ॥

समयनान्यपि तानि किल ध्रुवाण्युपहितान्यपि भोगभुवा तु वा ।

प्रकटयन्ति जयन्ति नरोत्तमाः स्वपरयोः प्रतिबोधविधौ क्षमाः ॥ ८५ ॥

समयनान्यपीति । तानि प्रसिद्धानि समयनानि सन्मार्गा अपि ध्रुवाणि स्थिराणि किल । यानि भोगभुवा भोगभूया उपहितानि तिरोभूतानि वाऽऽसन् । स्वपरयो आत्मेतरयोः प्रतिबोधे ज्ञाने क्षमा नरोत्तमाः पुरुषपुङ्गवास्तानि प्रकटयन्ति, अतस्ते जयन्ति सर्वोत्कर्षेण वर्तन्ते ॥ ८५ ॥

अर्थः : हे सुमुख ! इस समय गुण, वंश और जयमें वृद्ध तथा मनुष्योंमें शिरो-मणि, पृथ्वीतलवासियोंके लिए ऋषभदेवके समान गुणराशि इन महाराज अकम्पनने यह जो किया, वह बहुत अच्छा काम किया है ॥ ८३ ॥

अन्वयः : अयि विचक्षण ! लक्षणतः भुवि एषः सुलोचनाजनकः सुवस्तु समस्तु । एषः जयः च महामनाः भवतु । परं इमम् अर्कं कटुकं समुदाहर ।

अर्थः : हे विचक्षण ! विचार करनेपर सुलोचनाका जनक तो उत्तम पुरुष है । इसी प्रकार जयकुमार भी महामना उदारचेता है । केवल अर्ककीर्तिको ही कड़वा यानी तीक्ष्णप्रकृतिवाला कहना होगा ॥ ८४ ॥

अन्वयः : तानि समयनानि अपि ध्रुवाणि किल (यानि) भोगभुवा तु उपहितानि वा आसन् । स्वपरयोः प्रतिबोधविधौ क्षमाः नरोत्तमाः तानि (अतः) प्रकटयन्ति । (अतः) जयन्ति ।

अर्थः : ये सब सन्मार्ग सदासे चले आये हुए हैं जो अपने इस क्षेत्रमें भोग-भूमि द्वारा तिरोहित हो गये थे । उन्हें नरोत्तम, श्रेष्ठ पुरुष ही प्रकट करते हैं जो अपने और दूसरेके प्रतिबोधनमें कुशल होते हैं । इसीलिए उनका जयजय-कार हुआ करता है ॥ ८५ ॥

पवनवद्भवनामयि सज्जन प्रचलितं हुररीकुरुते मनः ।

स्फटिकवत्परिशुद्धहृदाशयः स विरलो लभतेऽन्तरितं च यः ॥ ८६ ॥

पवनवदिति । अयि सज्जन, भविनां संसारिणां मनः प्रचलितं प्रवर्तमानं वस्तु हुररीकुरुते स्वीकरोति । कथमिव, पवनवत् वायुतुल्यम् । किन्तु स्फटिकवत् परिशुद्ध-हृदाशयः स्फटिकमणिरिव विशुद्धान्तःकरणः, योऽन्तरितमन्तर्हितं गुप्तरहस्यं लभते स विरल एव भवति ॥ ८६ ॥

इति कौशरधरवाचमुत्तमां विनिश्चम्याथ समेत्य मुत्तमाम् ।

इह जवनाशनविप्रियस्य वागपि सहसाऽभ्युदियाय सुश्रवाः ॥ ८७ ॥

इतीति । इत्येवं रण्योरभेवात् कौशलधरां चानुयंघारिकामुत्तमां वाचं निश्चम्य, अथमुत्तमाञ्च समेत्य प्राप्य, इह जवनाशनविप्रियस्य दूतस्य सुश्रवाः श्रवणमनोहरा वाग् वाणी, अभ्युदियाय प्रकटीबभूव ॥ ८७ ॥

तेजस्ते जयतादपि मित्रं महिमा तव महिमानविचित्रः ।

यद्यपि चक्र समाह्वयवस्तु भवति सतां प्रतिपाल इतस्तु ॥ ८८ ॥

तेज इति । हे चक्र हे सुदर्शन, ते तेजो मित्रं सूर्यमपि जयतात् जयतु । तव महिमा महत्त्वं, महिमानविचित्रः पृथ्वीपरिमाणः, अद्भुतश्च । यद्यपि चक्रं समाह्वयवस्तु दुर्जनसंहारकं वस्तु, तथापि इतश्चक्रात् सतां सज्जनानां प्रतिपालः पालनमपि भवति । अतस्तस्य स्तुतिविधीयते ॥ ८८ ॥

अन्वयः : अयि सज्जन भविनां मनः पवनवत् प्रचलितं हि उररीकुरुते । च स्फटिकवत् परिशुद्धहृदाशयः यः अन्तरितं लभते सः विरलः ।

अर्थः : हे सज्जन ! सर्वसाधारण संसारी जीवोंका मन तो वर्तमान वस्तु-का ही ग्रहण करता है । किन्तु स्फटिकके समान शुद्ध हृदयवाले तो विरले ही होते हैं, जो भीतर छिपे गुप्तरहस्यको भी प्राप्तकर जान लेते हैं ॥ ८६ ॥

अन्वयः : इति उत्तमां कौशरधरवाचं विनिश्चम्य अथ मुत्तमां समेत्य इह जवनाशन-विप्रियस्य सुश्रवाः वाक् सहसा अभ्युदियाय ।

अर्थः : इस प्रकार कुशलताको धारण करनेवाले चक्रवर्तीके उत्तम वचन सुनकर एवं प्रसन्न होकर दूतने बोलना प्रारंभ किया, जो सुननेमें बहुत अच्छा था ॥ ८७ ॥

अन्वयः : चक्र ! ते तेजः मित्रम् अपि जयतात् । तव महिमा महिमानविचित्रः । यद्यपि (त्वम्) समाह्वयवस्तु, (तथापि) इतः तु सतां प्रतिपालः भवति ।

अर्थः : हे सुदर्शन ! आपका तेज मित्र यानी सूर्यको भी जीते । आपकी महिमा भी पृथ्वीके मापवाली और अद्भुत है । यद्यपि आप यानी चक्र दुर्जनसंहारक

वीरत्वमानन्दभ्रुवामवीरो मीरो गुणानां जगताममीरः ।

एकोऽपि सम्पातितमामनेकलोकाननेकान्तमतेन नैकः ॥ ८९ ॥

वीरत्वमिति । हे चक्रवर्तिन्, भवान् एकोऽप्यनेकात्ममतेन नैकोऽनेकरूपः सन्, अवीरोऽपि आनन्दभ्रुवां गुणानां मीरः शोषधिः, जगतां संसाराणाममीरः प्रशस्तैश्वर्यशाली, अनेकलोकान् प्रति वीरत्वं शौर्यं सम्पातितमाम् ॥ ८९ ॥

समन्तभद्रो गुणिसंस्तवाय किलाकलङ्को यशसीति वा यः ।

त्वमिन्द्रनन्दी भुवि संहितार्थः प्रसक्तये संभवसीति नाथ ॥ ९० ॥

समन्तभद्रेति । हे नाथ, यो भवान् गुणिनां संस्तवस्तस्मै गुणिसंस्तवाय गुणबज्जन-परिचयाय समन्तभद्रो जिनोऽस्ति, वा यशसि कीर्ता किल अकलङ्कः कलङ्करहितोऽस्ति । संहितार्थं पवित्रितार्थं लोकानां प्रसक्तये प्रसन्नताये भुवि इन्द्रनन्दी संभवसि ॥ ९० ॥

मानसस्थितिमुपेयुषः पद-पद्मयुग्ममधिगत्य तेऽप्यदः ।

ईश्वरान्तरलिरेप मे सतः सौरभावगमनेन सन्धृतः ॥ ९१ ॥

मानसेति । हे ईश्वर, ते तव अदः पदपद्मयुग्मं चरणकमलयुगलमधिगत्य, मानस-स्थितौ चित्तैकाग्र्यमुपेयुषः प्राप्तवतः सतो मेऽन्तरलिषिचत्तभ्रमरः ते सौरभावगमनेन सन्धृतः सन् अन्यतो गन्तुं नेच्छतीति शेषः ॥ ९१ ॥

वस्तु है, फिर भी उससे सज्जनोंका प्रतिपालन भी होता है । अतएव उसकी स्तुति की जाती है ॥ ८८ ॥

अन्वयः (चक्रवर्तिन्! भवान्) एकः अपि अनेकान्तमतेन नैकः, अवीरः (अपि) आनन्दभ्रुवां गुणानां मीरः, जगताम् अमीरः अनेकलोकान् वीरत्वं सम्पातितमाम् ।

अर्थः हे चक्रवर्ति ! आप एक होकर भी अनेकान्तमतसे एक नहीं, अनेकरूप हैं । अवीर होकर भी आनन्ददायक गुणोंकी निधि हैं, जगतोंके प्रशस्त ऐश्वर्य-शाली और अनेक लोकोंके प्रति शौर्यका भलोभाँति पालन करते हैं ॥ ८९ ॥

अन्वयः नाथ यः त्वं गुणिस्तवाय समन्तभद्रः वा यशसि अकलङ्कः, इति संहितार्थः प्रसक्तये भुवि इन्द्रनन्दी संभवसि किल ।

अर्थः हे नाथ ! आप गुणीजनोंका परिचय करनेके लिए समन्तभद्र यानी सब तरहसे योग्य हैं । अथवा यशमें कलंकरहित, अकलंक हैं । पवित्रितार्थं आप सब लोकोंकी प्रसन्नताके लिए निश्चय ही इन्द्रके समान प्रसन्न होनेवाले हैं । इस तरह इस श्लोकमें कविने खूबीसे प्राचीन आचार्योंके नाम भी संगृहीत कर लिए हैं ॥ ९० ॥

अन्वयः ईश्वर ! अदः पदपद्मयुग्मम् अधिगत्य मानसस्थितिम् उपेयुषः सतः मे एषः अन्तरलिः ते सौरभावगमनेन सन्धृतः (गन्तुं नेच्छति) ।

कार्तिके सति भयात्र या दशा मत्कुलस्य परिवेद्यते प्रभो ।

तेन किञ्चन लतान्तमिच्छतः श्रीसमर्तुकं ममात्ययो वत ॥ ९२ ॥

कार्तिकेति । हे समर्तुक, अत्र कार्तिकमासागमने, मत्कुलस्य मम वंशस्य या दशा सा भया परिवेद्यते । तेन किञ्चन लतान्तं पुष्पान्तरमिच्छतो ममात्ययो नाशः स्यात् इति, बतैति खेदोज्ज्वलते ॥ ९२ ॥

इत्युपेत्य पदपद्मयो रजो लिम्पितुं हि निजधाम सत्प्रजः ।

तस्य पार्थिवशिरोमणेरगादेव सोऽप्यनुचरन्ति यं खगाः ॥ ९३ ॥

इतीति । इत्येवंप्रकारेण यं खगा विद्याधरा अनुचरन्ति, पक्षिणो वा, स सत्प्रजः निजधाम गृहं लिम्पितुं पार्थिवशिरोमणेः राजरत्नस्य तस्य चक्रवर्तिनः पादपद्मयो रजो धूलिमुपेत्य प्राप्य स्वस्थानमगात् अगाम ॥ ९३ ॥

अभ्रान्तरमितमुपेत्य वारिभरं समुद्रात् स्वघटे हारि ।

स्वामिकर्णदेशेऽप्यपूरयद् गत्वा लघिममयस्तरामयम् ॥ ९४ ॥

अभ्रान्तरमिति । लघिममयः प्रचुरक्षिप्रतायुक्तोऽयं चरः यथा कश्चित्पुरुषो-
ऽभ्रान्तरामितं मेघमप्यावमितं यथेष्टं पतितं हारि मनोहरं वारिभरं जलसमूहं स्वघटे

अर्थः हे प्रभो ! आपके इन दोनों चरणकमलोंको पाकर चित्तकी एकाग्रताको प्राप्त मेरा यह चित्त-भ्रमर आपके सौगन्ध्यके बोधसे भलीभाँति बँध गया है । वह कहीं अन्यतः जाना नहीं चाहता ॥ ९१ ॥

अन्वयः श्रीसमर्तुक प्रभो ! अत्र कार्तिके सति मत्कुलस्य या दशा (सा) भया न परिवेद्यते । तेन किञ्चन लतान्तम् इच्छतः मम अत्ययः इति वत ।

अर्थः हे सुन्दरकान्तिके धारक या शरद् जैसे अच्छे ऋतुरूप प्रभो ! यहाँ कार्तिक महीना आनेपर मेरे वंशकी (भ्रमर-वंशकी) क्या दशा होगी, इसे मैं नहीं जान पाता । इस कारण किसी दूसरे फूलको चाहनेवाले मेरा नाश हो जायगा, इस प्रकार खेदका अनुभव करता हूँ ॥ ९२ ॥

अन्वयः इति यं खगाः अनुचरन्ति, सः एषः सत्प्रजः निजधाम लिम्पितुं पार्थिव-शिरोमणेः तस्य पदपद्मयोः रजः उपेत्य अगात् ।

अर्थः इस दूतने, जिसका कि विद्याधर या पक्षी भी अनुकरण करते हैं, अपना घर लीपकर पवित्र करनेके लिए पार्थिवशिरोमणि महाराजके चरणोंकी धूल लेकर वहाँसे प्रस्थान किया ॥ ९३ ॥

अन्वयः लघिममयः अयम् अभ्रान्तरमितं हारि वारिभरं समुद्रात् स्वघटे उपेत्य गत्वा स्वामिकर्णदेशे अपि अपूरयत्तराम् ।

अर्थः जैसे मेघ द्वारा बरसाये जलको समुद्रसे घड़ेमें भरकर कोई ले

उपेत्य तेन स्वकार्यं साधयति तथैव स समुद्रात् मुद्राधिकारिणचक्रवर्तिनोऽभ्रान्तरं भ्रमरहितं हरि मनोहरं वचनसमूहं स्वघटे निजहृदये प्राप्य तेन तत्र गत्वा स्वस्वामिनः कर्णविशामपूरयत्; तद्वचनसमूहं स्वामिनसम्भावयवित्यर्थः ॥ ९४ ॥

भर्तुश्चित्तमवेत्य सुन्दरतमं काशीविशामीश्वरो
रङ्गत्तुङ्गतरङ्गवारिरचिताऽम्भोराशितुल्यस्तवः ।
तत्रासीच्छशलाञ्छनस्य रसनात् प्रारब्धपूर्णात्मनो-

नर्मारम्भविचारणे तत इतो लक्ष्यं बबन्धात्मनः ॥ ९५ ॥

भर्तुरिति । काशीविशामीश्वरः काशीपतिरकम्पनो भर्तुः स्वामिनो भरतचक्रवर्तिनश्चित्तमवेत्य स्वानुकूलं प्रसन्नमभिज्ञाय, तत्र शशलाञ्छनस्य भ्रमरगतो रसनावकलोकनात् रङ्गस्तः समुच्छलन्तो ये तुङ्गा उन्नतास्तरङ्गा बीचयो यस्यैवंभूतं यद्वारि जलं तेन रचितः शोभितो योऽम्भसां राशिः समुद्रस्तेन तुल्यस्तवः प्रशंसा हर्षो वा यस्य तथाभूतः सन्, प्रारब्धेन सुलोचनाविवाहकार्येण पूर्णस्यात्मनः स्वस्य नर्मारम्भस्य विवाहसम्बन्धिषोष्कौतुकचिन्तने ततस्तदनन्तरमितो लक्ष्यं बबन्ध समुद्यतोऽभूदित्यर्थः । इदं पद्यं भरतरवननाम चक्रबन्धप्रयोजकं सम्पद्यते ॥ ९५ ॥

श्रीमाञ् श्रेष्ठिचतुर्भुजः स सुपुत्रे भूरामरोपाह्वयं
वाणीभूषणवर्णिनं घृतवरीदेवी च यं धीचयम् ।
तेनास्मिन् रचिते जयोदयमहाकाव्ये मनोहारिणि
सर्गोऽयं नवमः सुदृक्परिणयप्रस्थः समाप्ति गतः ॥ ९ ॥

॥ इति जयोदयमहाकाव्ये नवमः सर्गः ॥

जाय, वैसे ही मुद्राओंके अधिकारी चक्रवर्ती द्वारा कथित भ्रमरहित मनोहर वचन-समूहको अपने अन्तरमें धारणकर वह अत्यन्त क्षिप्रगामी दूत अपने स्वामीके पास पहुँचा और उसने उसे उनके कानोंमें डँडेल दिया ॥ ९४ ॥

अन्वयः : काशीविशाम् ईश्वरः भर्तुः चित्तं सुन्दरतमम् अवैत्य तत्र प्रारब्धपूर्णात्मनः शशलाञ्छनस्य रसनात् रङ्गत्तुङ्गतरङ्गवारिरचिताम्भोराशितुल्यस्तवः आसीत् । ततः इतः नर्मारम्भविचारणे आत्मनः लक्ष्यं बबन्ध ।

अर्थः : काशीदेशके स्वामी महाराज अकम्पनने तो अपने स्वामी भरत चक्रवर्तीके मनको अपने अनुकूल समझकर चन्द्रमाको देखनेसे उमड़ते समुद्रके समान प्रसन्नता प्रकट की । उसके बाद वह प्रारम्भ किये अपने कार्यमें जुट गया, अर्थात् सुलोचनाके विवाहके शेष समारोहको सम्पन्न करनेके विषयमें विचार करने लगा । यह भरतरवन नामक चक्रबन्ध है ॥ ९५ ॥

दशमः सर्गः

नृपधाम्नि सुदाम्नि सुन्दरप्रतिसारः खलु कार्यविस्तरः ।
शयसन्नयनोचितोक्तिभृद् रचितोऽथान्तमितोऽपि तोषकृत् ॥ १ ॥

नृपधाम्नीति । अथ सुदाम्नि सुन्दरपुष्पहारलोभिते नृपधाम्नि राजप्रासादे, सुन्दरो मनोहरः प्रतिसारः समारम्भो यस्य सः, शयसन्नयनोचितोक्तिभृत्, पाणिग्रहणयोग्या या उक्तयो मन्त्रोच्चार-मङ्गलगायन-वाद्यव्यवहाराद्यस्ता विभक्ति सः, तोषं मनस्तुष्टिं करोत्येवं-भूतः कार्याणां शास्त्रोक्तविधीनां विस्तरः समूहो रचितो विहितः खलु । स च निष्पत्सूह-मन्त्रमपि इतः समाप्त इत्यर्थः ॥ १ ॥

समवेत्य तदात्ययान्तकं मृदु मौहूर्तिकसंसदोऽशकम् ।
रसना रसनालिकाऽत्र मे स सुतां दातुमथ प्रचक्रमे ॥ २ ॥

समवेत्येति । सोऽकम्पनो नृपो मौहूर्तिकानां ज्योतिर्विदा संसदः सप्तम्या मृदुशकं शुभलग्नमत्ययान्तकं विघ्ननाशकं समवेत्य खलु, अयं स्वसुतां दातुमुपचक्रमे । अथात्र मे रसना जिह्वा रसनालिका विवाहवर्णनात्मक-काव्यरसस्य कुल्यायते ॥ २ ॥

अवरोधमितोऽवदत् परं स तु जामातरमुज्ज्वलान्तरम् ।
स्वयमाप्तनयं रुचामयं दयिते सोदयमीक्षतां जयम् ॥ ३ ॥

अन्वयः । अथ सुदाम्नि नृपधाम्नि सुन्दरप्रतिसारः शयसन्नयनोचितोक्तिभृत् तोषकृत् कार्यविस्तारः रचितः खलु, (सः) अन्तम् अपि इतः ।

अर्थः । इसके अनन्तर सुन्दर पुष्पहारोसे सुशोभित राजप्रासादमें महान् समारम्भवाले पाणिग्रहणके लिए जो समुचित मन्त्रोच्चारण, मंगल-गायन एवं वाद्यादिका आयोजन किया गया था वह भी पूर्ण हो गया ॥ १ ॥

अन्वयः । अथ सः मौहूर्तिकसंसदः मृदु अंशकम् अत्ययान्तकम् समवेत्य तदा सुतां दातुं प्रचक्रमे । अत्र मे रसना रसनालिका ।

अर्थः । अनन्तर वे राजा अकम्पन ज्योतिषियोंकी गोष्ठीसे निर्दोष शुभ मुहूर्त प्राप्तकर अपनी पुत्रीका विवाह करनेके लिए-प्रस्तुत हो गये । यहाँ मेरी यह रसना (जिह्वा) इस विषयके वर्णनात्मक काव्यरसकी नहर-सी बन रही है ॥२॥

अन्वयः । स तु अवरोधम् इतः परम् अवदत् (यत्) दयिते ! स्वयम् आप्तनयम् रुचाम् अयम् उज्ज्वलान्तरं सोदयं जयं तु ईक्षताम् ।

अवरोधमिति । सोऽकम्पनस्तु अवरोधमन्तःपुरमितः परमवदत्—अपि वयिते, स्वयमासनं प्राप्तराजनीति, यथा कान्तोनामं स्थानमुच्छ्वलं निर्मलमन्तरमन्तःकरणं यस्य तं, सोऽयं विजयसम्पन्नं जयं जयकुमारमीकतामिति ॥ ३ ॥

चतुराः प्रचरन्तु भो श्रिया प्रचुराः स्त्रीसमयप्रियाः क्रियाः ।
ग्रहणग्रहमङ्गलोचिता वयमातन्म पुनः श्रुताश्रिताः ॥ ४ ॥

चतुरा इति । भो या याऽन्तःपुरे चतुराः स्त्रियस्ताः स्त्रीसमयप्रियाः श्रिया कोभया प्रचुराः पूर्णाः क्रिया मङ्गलगान-चतुष्कमण्डलपूरणादिकाः प्रचरन्तु । वयं पुनर्ग्रहणग्रहस्य पाणिग्रहणस्य मङ्गलस्योचिताः श्रुताश्रिताः शास्त्रोक्ताः क्रिया आतन्म-विदम्भ इत्यर्थः ॥ ४ ॥

समयात् स महायशाः स्थितिं करसंयोजनकालिकीमिति ।
उपयुज्य पुनर्नृपासनं मुनिरन्तःपुरतो यथा वनम् ॥ ५ ॥

समयादिति । महद् यशो यस्य स महायशा विपुलकीर्तिः सोऽकम्पन इत्येवं करसंयोजनकालिकीं पाणिग्रहणसमयोचितां स्थितिं मर्यादा मुपयुज्य विधाय, अन्तःपुरतः पुनर्नृपासनं समयाद् प्राप्तवान् । यथा मुनिरन्तःपुरतो वनं प्रतियातोऽप्युपमालङ्कारः ॥ ५ ॥

अर्थः : इसके बाद वे महाराज अकम्पन अन्तःपुरमें जा अपनी महिषीसे बोले कि प्रिये ! स्वयम् राजनीतिज्ञ, सौन्दर्यके एकमात्र अधिष्ठान, निर्मल अन्तःकरण-वाले तथा विजयी जयकुमारको तो देखो ॥ ३ ॥

अन्वयः : भोः (याः अन्तपुरे) चतुराः (स्त्रियः ताः) स्त्रीसमयप्रियाः श्रिया प्रचुराः क्रियाः प्रचरन्तु । वयं पुनः ग्रहणग्रहमङ्गलोचिताः श्रुताश्रिताः (क्रियाः) आतन्म ।

अर्थः : अरी ! अन्तःपुरमें जो चतुर स्त्रियाँ हैं वे स्त्रियोंके प्रिय, सौन्दर्ययुक्त गीत आदि क्रियाओंको प्रारम्भ कर द । इधर हम लोग विवाहसम्बन्धी मङ्गलके योग्य, शास्त्रोक्त क्रियाओंकी सम्पन्न कर रहे हैं ॥ ४ ॥

अन्वयः : महायशाः सः इति करसंयोजनकालिकीं स्थितिम् उपयुज्य मुनिः वनं यथा अन्तःपुरतः पुनः नृपासनं समयात् ।

अर्थः : इस तरह विवाहकालिक समस्त कृत्य सम्पन्न कर महान् यशवाले महाराज अकम्पन, वनको मुनिकी तरह, अन्तःपुरसे पुनः लौटकर राज्यसिंहासनपर आ बैठ गये ॥ ५ ॥

जयमाह स दूतवाग् गुरुर्मम बालां कुलमप्यलङ्कुर ।
स च पल्लवतान्मनोरथाङ्कुरकस्त्वच्चरणोदकैस्तथा ॥ ६ ॥

जयमिति । दूत एव वाग् यस्य स दूतवाग् - सोऽकम्पनो दूतद्वारा जयं जयकुमार-
माह—हे जय त्वं मम बालामात्मजां कुलञ्च अलङ्कुर विभूषय । तथा त्वच्चरणोदकैः
पद्भारभिसंम मनोरथः अङ्कुर इवेति मनोरथाङ्कुरकः पल्लव इव आचरतु पल्लवताद्
वृद्धिं प्राप्तित्यर्थः ॥ ६ ॥

स निशम्य च तत्प्रतिध्वनिं मृदु दूताननगह्वराद् गुणी ।
प्रजिघाय तमादराद् वदन् समये दास्यमये गुरोरदः ॥ ७ ॥

स निशम्येति । गुणो गुणवान् स जयो दूतस्य आननमेव गह्वरं तस्माद् दूतमुख-
कुहराम्मुदु मनोहरं तत्प्रतिध्वनिं निशम्य श्रुत्वा, अहं समये गुरोर्भवतो दास्यं सेवकभावमये
प्राप्तोमोक्ष्यो वदन् तं चरमादरात् प्रजिघाय प्रेषयत् ॥ ७ ॥

श्रुतदूतवचाः स चाप्यतः प्रभुरत्रागमयाम्बभूव तम् ।
श्रुतकुक्कुटवाक् प्रगेतरां शकटाङ्गस्तरणिं यथादरात् ॥ ८ ॥

श्रुतेति । यथाऽत्र लोके, अतिशयेन प्रगे इति प्रगेतराम्बःकालेः श्रुता कुक्कुटस्य
ताम्रबूबस्य वाग् येन स शकटाङ्गश्चक्रवाकस्तरणिं सूर्यं प्रतीक्षत इति शेषः, तथा श्रुतं
दूतस्य वचो येन स प्रभुरपि आदरात् तमागमयाम्बभूव प्रतीक्षाञ्जके ॥ ८ ॥

अन्वयः : दूतवाक् गुरुः सः जयम् आह—मम बालां कुलम् अपि अलङ्कुर । तथा
त्वच्चरणोदकैः सः च मनोरथाङ्कुरकः पल्लवतात् ।

अर्थः : महाराज अकम्पनने दूतों द्वारा जयकुमारको सन्देश भिजवाया कि
आप मेरी पुत्री और कुलको भी सुशोभित करें तथा आपके चरणोदकसे मेरा
मनोरथाङ्कुर पल्लवित हो ॥ ६ ॥

अन्वयः : गुणी सः दूताननगह्वरात् मृदु तत्प्रतिध्वनिं च निशम्य (अहम्) समये
गुरोः दास्यम् अये, अदः आदरात् वदन् तं प्रजिघाय ।

अर्थः : गुणवान् जयकुमारने दूतके मुखकुहरसे उनकी प्रतिध्वनि सुनकर
“मैं यथासमय आप गुरुकी सेवामें पहुँचता हूँ” ऐसा आदरपूर्वक कहते हुए
दूतको लौटा दिया ॥ ७ ॥

अन्वयः : यथा अत्र प्रगेतरां श्रुतकुक्कुटवाक् शकटाङ्गः आदरात् तरणिम् (आगम-
यति, तथा) श्रुतदूतवचाः सः प्रभुः अपि तम् (आदरात्) आगमयाम्बभूव ।

अर्थः : जैसे संसारमें प्रायः मुर्गोंकी बाँग सुनकर चक्रवाक पक्षी सूर्यकी प्रतीक्षा
करने लगता है, वैसे ही दूतके वचनको सुन महाराज अकम्पन सादर जयकुमार-
की प्रतीक्षा करने लगे ॥ ८ ॥

नगरी च गरीयसा सुधासुरसेनैवमलङ्कृता बुधाः ।
शिशिरांशुसितेन वाससा समिताभूद्भुना भ्रदीयसा ॥ ९ ॥

नगरीति । हे बुधाः, अधुना विवाहावसरे नगरी च गरीयसाऽतिगाढेन सुधारसेन
पूर्णकवचैर्बलङ्कृता यथा भ्रदीयसाऽतिकोमलेन शिशिरांशुऽचन्द्रः स इव सितं यद्वासो
वस्त्रं तेन समिता वेष्टितेव अतिमिर्मलाऽभूत् ॥ ९ ॥

चरितैरिव भाविभिस्तदाऽऽश्रमभित्तिः शुचिचित्रकैस्तदा ।
उचिता खचिता विदग्धया वरवध्वोरनुभाविभिस्तया ॥ १० ॥

चरितैरिति । तदा तस्मिन्समये विदग्धया चतुरया कथाषिस्त्रिया तदाश्रमभित्ति-
नृपयासावकुडघं वरवध्वोर्भाविभिरनुभाविभिरनुभविष्यद्भिः शुचीनि चरित्राणि येषां
तैः चरित्रैश्चिता वशनीया खचिताऽलङ्कृतेत्यर्थः ॥ १० ॥

मणिपूर्णसुतोरणोत्थितैः किरणैः कर्बुरिताम्बरैर्हितैः ।
धनुरैन्द्रमियं पुरी यदेन्द्रपुरीं जेतुमहो उपाददे ॥ ११ ॥

मणीति । यदा यस्मिन् विवाहोत्सवे, इयं काशीपुरी, मणिभिः पूर्णानि यानि
तोरणानि तेभ्य उत्यितैराविर्भूतैः कर्बुरितं शबलितमम्बरम् आकाशं यैस्तैः हितैर्मनोहरेः
किरणै रस्मिभिरैन्द्रं धनुशबलकषापं इन्द्रपुरीं जेतुमिव उपाददे उद्यताऽभूदित्यर्थः । उत्प्रेक्षा-
लङ्कारः ॥ ११ ॥

अन्वयः : बुधाः अधुना नगरी च गरीयसा सुधासुरसेन एव अलङ्कृता (यथा)
भ्रदीयसा शिशिरांशुसितेन वाससा समिता अभूत् ।

अर्थः : पण्डितो ! विवाहके अवसरपर अत्यन्त गाढ़े चूनेसे लिपी बहू नगरी
अत्यधिक कोमल चन्द्रकिरणकी तरह धवल-वस्त्रसे वेष्टित-सी प्रतीत होने
लगी ॥ ९ ॥

अन्वयः : तदा विदग्धया तथा तदाश्रमभित्तिः वरवध्वोः अनुभाविभिः शुचिचित्रकैः
चरितैः उचिता खचिता इव ।

अर्थः : उस समय किसी चतुर स्त्रीने राजप्रासादकी भित्तिको वर और बधू-
के अत्युत्तम चरित्र-चित्रणों द्वारा देखने-योग्य अलङ्कृत-सा कर दिया ॥ १० ॥

अन्वयः : अहो यदा इयं पुरी मणिपूर्णसुतोरणोत्थितैः कर्बुरिताम्बरैः हितैः किरणैः
ऐन्द्रं धनुः इन्द्रपुरीं जेतुम् इव उपाददे ।

अर्थः : आश्चर्य है कि तब यह पुरी मणिमय सुशोभन तोरणोंसे उत्पन्न,
आकाशको रंग-बिरंगे बनानेवाली, मनोहर किरणोंसे इस तरह उपस्थित
हो गयी मानो इन्द्रधनुष, इन्द्रपुरी अमरावतीको जितनेके लिए खड़ा हो गया
है ॥ ११ ॥

अपरा परमादरेण तान् समपूर्णास्तनुते स्म तावता ॥

विद्युच्चैरपि खाद्यतामितानमृतप्रायतया प्रसाधितान् ॥ १२ ॥

अपरेति । अपरा काचिद्वनिता परमादरेण तावता कालेन, अमृतप्रायतया पीयूष-
तुल्यतया प्रसाधितान् निमित्तान् विद्युच्चैः वैचैरपि खाद्यतामितान् भक्ष्यताप्राप्तियोग्यान्
अपूपान् घृतपाचितान् पिष्टशर्करामधुरान् पक्वान्नविशेषान् तनुते स्म निमंथे ॥ १२ ॥

अवदत् सर्वदर्शने पुरः सदनानाञ्च मुखानि सर्वतः ॥

अवलम्बितमौक्तिकस्रजां रुचिभिर्हास्यमयानि सा प्रजा ॥ १३ ॥

अववदिति । सा प्रजा, सबदर्शने, विवाहोत्सवालोकने पुरः काशीनगर्याः सदनानां
भवनानां मुखानि द्वाराणि सर्वतः परितः, अवलम्बिता या मौलिकानां स्रजो हारास्तासां
रुचिभिः कान्तिभिर्हास्यमयानि हसितान्बिसानि, अववदत् ॥ १३ ॥

प्रसरन्मृदुपल्लवेष्टया सुलताङ्गीकृतचित्रचेष्टया ॥

बहुविभ्रमपूरिताशया नृपसन्नोपवनोपमं तथा ॥ १४ ॥

प्रसरदिति । तथा, सुलताङ्गया बलीतुल्याङ्गया कृता या चित्रस्य युवतिप्रति-
मूर्तेश्चेष्टया तथा व्यापारेण नृपसद्य नृपभवनमुपवनोपममुद्यानसदृशं वक्ष्यते स्वेति शेषः ।
कथम्भूतया ? प्रसरन्तो ये मृदुपल्लवाः किसलयस्तैरिष्टा मनोहरा तथा, पुनर्बहुवो ये
विभ्रमा विलासास्तैः पूरिताः सम्भूता आशा विशस्तया ॥ १४ ॥

अन्वयः । अपरा परमादरेण तावता अमृतप्रायतया प्रसाधितान् विद्युच्चैः अपि खाद्य-
ताम् इतान् तान् समपूपान् तनुते स्म ।

अर्थः । किसी स्त्रीने अत्यन्त आदरके साथ अमृतकी तरह स्वादिष्ट एवं
देवताओंके लिए भी भक्षणयोग्य पद्योंको बनाया ॥ १२ ॥

अन्वयः । सा प्रजा सबदर्शने पुरः सदनानां च मुखानि अवलम्बितमौक्तिकस्रजां
रुचिभिः हास्यमयानि अवदत् ।

अर्थः । विवाहोत्सवके समय नगरीके भवनों के मुख्यद्वार मोतियोंकी
मालाओं से सुशोभित किये गये थे, जिनकी प्रभा से वे हैंसते हुए-से जान
पड़ते थे ॥ १३ ॥

अन्वयः । प्रसरन्मृदुपल्लवेष्टया बहुविभ्रमपूरिताशया सुलताङ्गीकृतचित्रचेष्टया
तथा नृपसद्य उपवनोपमम् अभूत् ।

अर्थः । फैलते हुए कोमल पल्लवोंसे मनोहर और अनेक विलासोंसे दिशाओं-
को पूरित करनेवाली सुन्दर लताकी तरह अंगोंवाली स्त्री द्वारा की गयी चित्रों,
की रचनासे वह राजभवन उपवनके सदृश हो गया ॥ १४ ॥

मृदुमोदमहोदधिश्रिया नवनीतोत्तमभावमन्वयगात् ।
अमृतस्थितिगोतभावृतेः सुरभिस्थानमिदं स्म राजते ॥ १५ ॥

मृदुमोदेति । अथवेवं राजसवनं सुरभिस्थानं गोकुलस्थानमिव राजते स्म । तवे-
वाह—मृदुमोदस्य मधुरहृष्यस्य महीदधिर्महासागरस्तस्य श्रिया क्षोभया । गोकुलस्थानपक्षे,
मृदुमोदस्य हृष्यस्य मह एव दधि तस्य श्रिया कान्त्या, नवनीतं हैयङ्गुर्बनं तस्योत्तमा या
भावना तामन्वयावनुययी । पक्षे दध्यपि नवनीतभावमनुगच्छति । पुनः कथम्भूतम्—अमृत-
मिव स्थितिर्यस्याः सा, अतिशयेन गोर्मङ्गलगीतादिवाणी तयाऽऽवृतेः समावृतत्वाद् राज-
सवनस्य । गोकुलपक्षे—अमृतरूपस्य दुग्धस्य स्थितिर्यासु ताः प्रशस्ता गाव इति गोतमा-
स्ताभिरावृतेः वेदितत्वाद् राजसवनं गोकुलस्थानं सुरभिस्थानमिव राजते स्म इति श्लेषा-
नुप्राणितोत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ १५ ॥

सघनं घनमेतदास्वनत् सुषिरं चाशु शिरोऽकरोत्स्वनम् ॥
स ततेन ततः कृतो ध्वनिः सममानद्धममानमध्वनीत् ॥ १६ ॥

सघनमिति । बाह्यभेदाश्चत्वार इत्यमरकोशानुसारं तत्र घन-सुषिर-तत-आनद्ध-
रूपानि क्षुब्धवाद्यान्यबाह्यन्त इत्याह—तत्र राजप्रासादे घनमेतन्नामकं बाह्यं सघनमति-
गम्भीरध्वनिमास्वनत् अशब्दायत । सुषिरमाशु शिरःस्वनमत्युच्चध्वनिमुच्चचार । ततेन
बाह्येन ततः परिध्यासे ध्वनिः कृतः । आनद्धाख्यं बाह्यं समं तुल्यरूपेण अमानमपरि-
मितमध्वनीद् दध्वान । अनेकक्रियाणां समुच्चयात् समुच्चयालङ्कृतिः ॥ १६ ॥

अन्वयः : इदं मृदुमोदमहोदधिश्रिया नवनीतोत्तमभावनाम् अन्वगात् इदम् अमृत-
स्थितिगोतभावृतेः सुरभिस्थानम् (इव) राजते स्म ।

अर्थः : यह राजभवन मधुर हृष्यरूप महासागरकी कान्तिसे मक्खनके
उत्तमभावको प्राप्त हो गया । अमृततुल्य मङ्गलगीतादि वाणियोंसे युक्त होने-
के कारण गोकुलकी तरह सुशोभित हो रहा था । गोकुलमें भी सुन्दर दधि-
मक्खन तथा दूध देनेवाली गायें होती ही है ॥ १५ ॥

अन्वयः : घनम् एतत् सघनम् आस्वनत् सुषिरं च आशु शिरःस्वनम् अकरोत् । ततः
ततेन सः ध्वनिः कृतः । आनद्धं समम् अमानम् अध्वनीत् ।

अर्थः : घन नामक बाह्य (बाजा) जोरसे बजने लगा । सुषिर नामक बाह्येन
भी बड़े वेग से शब्द किया । अनन्तर तत-बाह्य ध्वनि करने लगा तथा साथ

प्रभवन्मृदुलाङ्कुरोदयं स्वयमित्यत्र तदानको ह्ययम् ॥

सः सं धरणीतलं यदप्यकरोच्छब्दमयं जगद्वदन् ॥ १७ ॥

प्रभवन्निति । तदा स्वयं वदन् वाद्यमानः सन् अयमानक इत्यत्र राजप्रासादे धरणी-
तलं प्रभवन्तो ये मृदुला अङ्कुरास्तेषामुदयो यस्मिन्, प्ररोहत्कीमलशब्दं सरसमकरोत् ।
किञ्च सहैव जगत्संसारं शब्दमय-प्रचुररव भैरवश्च अकरोत् । कार्यद्वयस्य युगपत्सम्पादनात्
सहोक्त्यलङ्कारः ॥ १७ ॥

तदुदात्तनिनादतो भयादपि सा सम्प्रति वल्लकीत्ययात् ॥

विनिलेतुमिवाशु तादृशि पृथुले श्रीयुवतेरिहोरसि ॥ १८ ॥

तदुदात्तेति । इह तदुदात्तनिनादत आनकप्रचण्डध्वानतः, भयात् सम्प्रति सा बल्लकी
वीणापि, आशु तावसे पृथुले विशाले, श्रीयुवतेः कस्याश्चिन्मृगतस्या उरसि हृदये विनि-
लेतुमिव अयाद् ययौ । क्रियोत्प्रेक्षातिशयोक्तयोः सङ्करः ॥ १८ ॥

प्रणनाद यदानकस्तरामपि वीणा लसति स्म सापरा ॥

प्रसरद्रससारनिर्झरः स निसस्वान वरं हि झर्झरः ॥ १९ ॥

प्रणनादेति । यदाऽऽनकः प्रणनाद अतिशयमनवत् तदा साऽपरा वीणापि लसति स्म
वाद्यमानाऽऽसीदित्यर्थः । पुनः स प्रसरन् रससारस्य निर्झरः प्रवाहो यस्माद् वरं मनोहरं
निसस्वानशब्दमकरोत् । होति वाक्यपूरणार्थः ॥ १९ ॥

अन्वयः : तदा हि स्वयं वदन् अयम् आनकः इति अत्र धरणीतलं प्रभवन्मृदुलाङ्क-
रोदयं सरसम् अकरोत् । (सहैव) यत् जगत् (तत्) अपि शब्दमयम् (अकरोत्) ।

अर्थः : उस समय स्वयं बजते इस दुन्दुभिने राजभवनमें भूतल को नये
अङ्कुरोंसे युक्त करते हुए सरस कर दिया (जैसे कि मेघ पृथ्वीतल को जलसे
अङ्कुरित कर देता है) । साथ ही इसने संसारको भी शब्दायमान कर दिया,
संसार भी इसकी ध्वनिसे गूँज उठा ॥ १७ ॥

अन्वयः : इह तदुदात्तनिनादतः भयात् सम्प्रति सा बल्लकी अपि आशु तादृशि
पृथुले श्रीयुवतेः उरसि विनिलेतुम् इव अयात् ।

अर्थः : मेरीकी गम्भीरध्वनिके भयसे इस समय वह वीणा भी अविलम्ब
मानो छिपनेके लिए किसी युवतीके विशाल वक्षःस्थलमें जा पहुँची ॥ १८ ॥

अन्वयः : यदा आनकः प्रणनादतरां सा अपरा वीणा अपि लसति स्म । (पुनः)
प्रसरद्रससारनिर्झरः स झर्झरः हि वरं निसस्वान ।

अर्थः : जब मेरी जोरोंसे बजने लगी, तो वीणा भी अपनी मधुर ध्वनिसे
सुशोभित होने लगी । साथ ही आनन्दका सार-प्रसार करती शक्ति भी बजने
लगी ॥ १९ ॥

युवतेरसीति रागतः स तु कोलम्बकमेवमागतम् ।

समुदीक्ष्य तदेर्ष्याऽधरं खलु वेणुः सुचुचुम्ब सत्वरम् ॥ २० ॥

युवतेरिति । कस्यादिचक्षुवत्या उरसि वक्षःस्थले रागतः श्लोकल्याण-बीपकावि-
रागाद्धेतोः कोलम्बकं बीणादण्डमागतं समुदीक्ष्य वेणुर्वाद्यभेदस्तदा ईर्ष्याया सत्वरं तस्या अधरं
सुचुचुम्ब निनिश । अतिशयोक्त्यनुप्राणितं पर्यायोक्तम् । वस्तुतः सा वेणुवादनमारेभे,
इति तात्पर्यम् । 'बीणादण्डस्तु कोलम्ब' इत्यमरः ॥ २० ॥

शुचिवंशभवच्च वेणुकं बहुसम्भावनया करेऽणुकम् ।

विवरैः किमु नाङ्कितं विदुर्हुडकश्चेति चुकूज सन्मृदुः ॥ २१ ॥

शुचीति । शुचिवंशाद् भवतीति गृह्यवेणुभवेच्छुर्वेणुत्पन्नमणुकमपि वेणुकं यद्युवति-
करे बहुसम्भावनयाऽऽपादरेण स्थितमस्तीति शेषः । तद्विवरैरङ्कितं दोषैर्वर्गिङ्कितमिति जना
न विदुर्न जानन्ति, इति मृदुपरिहसन् हुडको वाद्यभेदश्च चुकूजाऽकूजवित्यर्थः । उत्प्रेक्षा-
लङ्कारः ॥ २१ ॥

परिचारिजनास्यनिःस्वनः पटहादीच्छितनादतो घनः ।

अभवत् प्रतिनादभेदुरः स्वदमेयो गगनोदरे चरन् ॥ २२ ॥

परिचारीति । यः परिचारिजनानामास्थानां मुखानां निःस्वनः कोलाहलः पटहा-

अन्वयः युवतेः उरसि रागतः एवं कोलम्बकम् आगतम् इति समुदीक्ष्य वेणुः तदा
खलु ईर्ष्याया सत्वरम् अधरं सुचुचुम्ब ।

अर्थः युवतीके वक्षःस्थलपर अनुरागसे आये बीणादण्डको देख बाँस
(वेणु) ने उस समय ईर्ष्यासे तुरत (किसी दूसरी) युवतीके अधरका चुम्बन
कर लिया ॥ २० ॥

अन्वयः शुचिवंशभवच्च अणुकम् (अपि) वेणुकं (यत्) करे बहुसम्भावनया
(स्थितम् अस्ति तत्), विवरैः अङ्कितम् इति न विदुः (इति) सन् मृदुः हुडकः चुकूज ।

अर्थः उत्तम कुलमें उत्पन्न, छोटा भी वेणुवाद्य यद्यपि युवतीके हाथमें
ससम्मान है, फिर भी क्या वह छिद्रों (दोषों) से युक्त नहीं है, इस प्रकार मन्द-
हास्य करता हुआ हुडक वाद्य भी बजने लगा ॥ २१ ॥

अन्वयः (यः) परिचारिजनास्यनिःस्वनः (सः) पटहादीच्छितनादतः (अपि)
घनः (आसीत्) । प्रतिनादभेदुरः गगनोदरे चरन् स्वित् अमेयः अभवत् ।

अर्थः सेवकजनोंके मुखकी ध्वनि नगाड़ेकी आवाजसे भी बढ़कर थी

बीन्धित्वावतोऽपि घनो भेदुर आसोत् । पुनः प्रतिवादेन प्रतिध्वनिना भेदुरो बहुलो गगने
धरन् सभ्रमेयोऽभवत् स्विदित्युप्रेक्षा ॥ २२ ॥

स्मर तैरियि पीलनस्य मे सुहृदोऽनन्यतमे गुणक्षमे ।

मुहुरेव लगत्तदाप्यदः खलु तैलं हृदि सुभ्रुवोऽवदत् ॥ २३ ॥

स्मरेति । तवापि, अनन्यतमेऽभिन्ने गुणक्षमे मार्बमार्बवादिगुणयोग्ये सुभ्रुवोः सुलो-
चनाया हृदि मुहुर्भ्रुवोभूयो लगत्सङ्गतं सद् अवस्तैलमवदत्—अयि सुलोचने, सुहृदो मे तैमं
निपीडनस्य स्मर ॥ २३ ॥

उपयुज्य वियोजितं नमत्तममुद्धर्तनमिष्टसङ्गमम् ।

पदयोः सदयोपयोगयोर्निपपातापि नतभ्रुवस्तयोः ॥ २४ ॥

उपयुज्येति । अयि यदुद्धर्तनमुपयुज्य वियोजितं तद्विष्टसङ्गममभोष्टसंयोगं, अतिज्ञयेन
नमत् नमत्तमं नतभ्रुवस्तयोः सदयोपयोगयोः पदयोः निपपात ॥ २४ ॥

कलशीकलशीकलाम्भसाभिषिषेचाऽथ धरामिहाशिषाम् ।

सुकृतांशुकृताश्वयेन वा कुलकान्ताकुलमाप्तसंस्तवाम् ॥ २५ ॥

कलशोति । अथ इह कुलकान्ताकुलं सङ्गास्त्रीसमूह आशिषां शुभावांसानां धरां
तथा इन सबकी प्रतिध्वनि आकाशमण्डलमें व्याप्त हो मानो अपरिमित
बन गयी ॥ २२ ॥

अन्वयः । तदा अपि अनन्यतमे गुणक्षमे सुभ्रुवः हृदि मुहुः एव लगत् । अदः खलु
तैलम् अवदत्—अयि सुहृदः मे तैः पीडनस्य स्मर ।

अर्थः । विवाहके समय अभिन्न, कोमलतादि गुणयोग्य सुलोचनाके हृदय-
में बार-बार लगाया जा रहा तैल मानो कह रहा था कि अरी सुलोचने ! अपने
मित्र मेरी करुण-पीडाका तो जरा स्मरण कर ॥ २३ ॥

अन्वयः । अपि (यत्) उद्धर्तनम् उपयुज्य वियोजितं तत् इष्टसङ्गमं नमत्तमं
नतभ्रुवः तयोः सदयोपयोगयोः पदयोः निपपात ।

अर्थः । सुलोचनाके शरीरमें लेप करके उत्तारा गया उबटन, पुनः शरीरके
साहचर्यका इच्छुक हो अत्यधिक विनम्रतापूर्वक मानो उसके दयालु दोनों
चरण-में गिर पड़ा ॥ २४ ॥

अन्वयः । अथ इह कुलकान्ताकुलम् आशिषां धाराम् आप्तसंस्तवां सुकृतांशुकृताश्वयेन
कलशीकलशीकलाम्भसा अभिषिषेच ।

अर्थः । अनन्तर कुलीन स्त्रियोंने सौभाग्यवती तथा प्रशंसित सुलोचनाको
स्वच्छवस्त्रसे आवृत, शीतोष्ण जलवाले कलशोंसे स्नान कराया ॥ २५ ॥

वारिधिषोम् अस्तः प्रांसः स्तबः स्तुतिः परिचयो वा यस्याः सा तां सुलोचनां सुकुतांशुना
स्वच्छमस्त्रेण कृत आशय आचरणं यस्य तेन कलशौकलशौकलाभसा शीतोष्णकलशशकलेन
अभिधिषेच सिक्तवत् ॥ २५ ॥

तदुरोजयुगेन निजिता इव नीता भुवि वारिहारिताम् ॥

त्रपयेव नतैर्मुखैर्नवाभिदधुस्ताः सहकारपल्लवान् ॥ २६ ॥

तदुरोजेति । ताः कलशयस्तदुरोजयुगेन सुलोचनाकुचयुगलेन निजिता तिरस्कृता इव
भुवि लोके वारिहारितां जलाहरणतां नीता इव प्रासा इव त्रपयेव लज्जयेव निजमुखैः
सहकारपल्लवान्, आम्रकिसलयान् निवषुर्वधुरिति क्रियोत्प्रेक्षा ॥ २६ ॥

जरतीजरतीष्टिहेतुना छिदिभृच्चामरमेव चाधुना ॥

सुपशोर्हसति स्म संकचः पतदम्भःकणमुच्चलद्रुचः ॥ २७ ॥

जरतीति । अधुना, उच्चलन्त्यो दधौ यस्य स चञ्चलुतिस्तस्याः संकचः कर्ता सुदु-
केशपाशः, सुपशोश्चमरस्य जरतीजरतीष्टिहेतुना बाधक्यपलितत्वेन, छिदिभृत् सच्छिद्रं
च तच्छामरं बालव्यजनं पतन्ति निर्गलन्ति अम्भःकणाः यस्मात् तत् पतदम्भःकणं यथा
स्यात् तथा हसति स्म, क्रियोत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ २७ ॥

सुतनुः समभाच्छ्रियाश्रितामृदुना प्रोञ्छनकेन माजिताः ।

कनकप्रतिमेव साश्रिताप्यनुशाणोत्कषणप्रकाशिता ॥ २८ ॥

सुतनुरिति । श्रिया काम्याऽऽश्रिता सेवितापि सा सुतनुर्विष्यदेहा सुलोचना, मृदुना

अन्वयः । ताः तदुरोजयुगेन निजिताः इव भुवि वारिहारितां नीताः त्रपया इव नतैः
मुखैः नवान् सहकारपल्लवान् निदधुः ।

अर्थः । उन कलशोने सुलोचनाके दोनों स्तनोंसे मानो परास्त होकर
जल भरनेका कार्य करते हुए झुके मुखोंसे आम्रपल्लवोंको धारण कर
लिया ॥ २६ ॥

अन्वयः । अधुना उच्चलद्रुचः संकचः सुपशोः जरतीजरतीष्टिहेतुना छिदिभृत्
चामरम् एव पतदम्भःकणं हसति स्म ।

अर्थः । इस समय झरते हुए जलसे युक्त सुलोचनाका केशपाश वृद्धा स्त्रीके
बालोंकी तरह श्वेत चमरी गौके बालोंकी हँसी उड़ाता था ॥ २७ ॥

अन्वयः । श्रिया आश्रिता (अपि) सा सुतनुः मृदुना प्रोञ्छनकेन माजिता अश्रिता
अपि अनुशाणोत्कषणप्रकाशिता कनकप्रतिमा इव समभात् ।

अर्थ । स्नानके बाद स्वयम् अत्यन्त सुन्दरी वह सुलोचना कोमल तोलिये-

कोमलेन प्रोञ्छनकेन भाजिता मृदा सती, अञ्जिताऽपि गौरवर्णाऽपि अनुशान्तोत्कण्ठनेन
शाणोत्कर्षणेन प्रकाशिता भासमाना कनकप्रतिबिम्ब समभाञ्जुभे । उवासात्कृत्वाः ॥२८॥

मुहुराप्तजलामिषेचना प्रथमं प्रावृडभूत् सुलोचना ॥
तदनन्तरमुज्ज्वलाम्बरा समवापापि शरच्छ्रियं तराम् ॥ २९ ॥

मुहुरिति । मुहुः पुनःपुनरासं जलामिषेचनं यथा सा सुलोचना प्रावृड् वर्षतुरभूत् ।
तत्तुल्याऽजायतेत्यर्थः । तदनन्तरमुज्ज्वलानि अम्बराणि वस्त्राणि यस्याः सा तथाभूता सती
शरवः शरवृतोः धियमपि समवापतरामतिशयेन प्राप्तवती ॥ २९ ॥

किमिहास्तु विभूषया सुता यदि भूषा जगतामसौ स्तुता ॥
अपि तत्र तदायतां हितादियमालीभिरितीव भूषिता ॥ ३० ॥

किमिहेति । यद्यसौ सुता राजपुत्री सुलोचना जगतां स्तुता प्रशंसिता भूषाऽलङ्काररूप
विद्यत इति शेषः । तदा इहास्यां विभूषया भूषणेन किम्प्रयोजनमस्ति ? न किमपीत्यर्थः ।
तथापि तदाभूषणं तत्र हिताद्धारणादायतां विशिष्टशोभामानोत्पत्ति हैतोरालीभिः
सखीभिरियमितीव भूषिता भूषणैरित्यर्थः ॥ ३० ॥

प्रतिमाविषयेऽनुयोगकृत् सुतनोर्भ्रुयुगमक्षरं सकृत् ॥
इति कापि नकारमुत्तरं तिलकस्य च्छलतो ददौ परम् ॥ ३१ ॥

प्रतिमेति । सुतनोः सुलोचनायाः प्रतिमाया उपमाया विषये तस्या भ्रुयुगमनुयोग-

से पोंछी गयी, जिससे उसका सौन्दर्य, सानपर चढ़ायी गयी सोनेकी प्रतिमाकी
तरह और भी निखर उठा ॥ २८ ॥

अन्वयः मुहुः आप्तजलामिषेचना सुलोचना प्रावृड् अभूत् । तदनन्तरम् उज्ज्व-
लाम्बरा (सती) शरच्छ्रियम् अपि समवापतराम् ।

अर्थः बार-बार स्नान करती हुई सुलोचना पहले वर्षाके सदृश प्रतीत
होती थी । पश्चात् उसने श्वेतवस्त्र धारण कर शरदऋतुके सौन्दर्यको प्राप्त कर
लिया ॥ २९ ॥

अन्वयः यदि असौ सुता जगतां स्तुता भूषा (अस्ति), तदा इह विभूषया किम्
अस्तु ? अपि तत्र हितात् आयताम् (प्राप्नोतु), इति इव इयम् आलीभिः भूषिता ।

अर्थः यदि वह सुलोचना जगत्-प्रशंसित आभूषणरूपिणी है तो इसे
अलङ्कृत करनेसे क्या प्रयोजन ? किन्तु स्वयं इन आभूषणकी शोभा बढ़ेगी,
मानो इसीलिए सखियोंने उसे आभूषणसे अलङ्कृत किया ॥ ३० ॥

कृत् प्रथमकारकं सङ्कृद् एकै प्रथमाक्षरमस्तौति अथा कापि सखी तस्या ललाटे तिलकस्य
च्छलेन गोलविशेषकनिमग्निर परमुत्कृष्टं पथार्थमुत्तरं ददौ । बसुतिलककारणेन शून्यार्थः
सूच्यते । तेनास्याः प्रतिभा नास्ति चेति व्यज्यते ॥ ३१ ॥

सकलासु कलासु पण्डिताः सुतनोरालय इत्यखण्डिताः ।

न मनागपि तत्र शश्रमुः प्रतिदेशं प्रतिकर्म निर्ममः ॥ ३२ ॥

सकलास्त्विति । सुतनोः सुलोचनाया आलयः सख्यः सकलासु कलासु, अखण्डिताः
पूर्वाः पण्डिता आसन्निति शेष इत्यतस्ताः प्रतिवेशं प्रतिनरोराख्यवं प्रतिकर्म प्रसाधनं
निर्ममः व्यरचयन्त । तथापि तत्र ता मनाभीषदपि न शश्रमुः परिभ्रान्ताः, इत्यर्थः । अने-
नालीनां कौशलं ध्वंस्यते ॥ ३२ ॥

अलिकोचितसीम्नि कुन्तला विबभूवुः सुतनोरनाकुलाः ।

सुविशेषकदीपसम्भवा विलसन्त्योऽञ्जनराजयो न वा ॥ ३३ ॥

अलिकेति । सुतनोरलिकोचितसीम्नि ललाटप्राग्नेऽनाकुलाः प्रसाधनीप्रसाधिता ये
कुन्तलाः कचास्ते सुविशेषक शुभतिलकमेव दीपकस्ततः सम्भवा विलसन्त्यः शोभमाना
अञ्जनराजयः कज्जलपट्टकयः सन्ति किंवा केशा इति सन्नेहो जायते । तेन कज्जल-
कृष्णास्तस्याः कचा आसन्निति ध्वंस्यते । सन्नेहालङ्कारः ॥ ३३ ॥

अन्वयः सुतनोः प्रतिमाविषये भ्रूयुगम् अनुयोगकृत् सकृत् अक्षरम् (अस्ति),
इति (मत्वा) कापि तिलकच्छलेन परं नकारम् उत्तरम् ददौ ।

अर्थः सुन्दर शरीरवाली सुलोचनाकी बराबरीमें उसकी दोनों भीहें एक
प्रपनाक्षर हैं, ऐसा मानकर किसी सखीने उसके मस्तक पर तिलकके कपटसे
मानो उत्कृष्ट निषेधात्मक उत्तर दे दिया ॥ ३१ ॥

अन्वयः सुतनोः आलयः सकलासु कलासु अखण्डिताः पण्डिताः (आसन्), इति
(ताः) प्रतिवेशं प्रतिकर्म निर्ममः । (किन्तु) तत्र मनाक् अपि न शश्रमुः ।

अर्थः उस सुलोचनाकी सखियाँ सम्पूर्ण कलाओंमें पूर्ण पण्डित थीं, इसलिए
उन्होंने प्रत्येक अंगोंको भलीभाँति अलंकृत किया, परन्तु उसमें थोड़ा भी परि-
श्रम उन्हें नहीं हुआ ॥ ३२ ॥

अन्वयः सुतनोः अलिकोचितसीम्नि अनाकुलाः कुन्तलाः सुविशेषदीपसम्भवाः विल-
सन्त्यः अञ्जनराजयः न वा (इति). विबभूवुः ।

अर्थः नताङ्गी (सुलोचना) के ललाट प्रदेशमें सँवारे गये केशोंने लोगोंको
संशय में डाल दिया कि यह तिलकरूपी दीपकसे उत्पन्न कहीं कज्जलका समूह
तो नहीं है ॥ ३३ ॥

निबबन्ध मृगीदृशः कचान् जगतो यौवतकीर्तये रुचा ।

विधवस्वविधानवाससः समयान् कापि गुणानिवेदृशः ॥ ३४ ॥

निबबन्धेति : काव्याली मृगीदृशस्तस्याः कचान् रुचा कान्त्या जगतः संसारस्य यौवतस्य युवतिसमूहस्य कीर्तये विधवस्वविधानवाससो वैधव्याचरणवस्त्रस्य समयान् सवृषालीदृशो गुणानिव निबबन्ध गितरामबन्धनात् ॥ ३४ ॥

स्फुटहाटकपट्टिकाश्रिया दिनरात्र्यन्तरसायसत्क्रिया ।

अलिकालकयोरिहान्तरा सममेवेति समद्युतत्तराम् ॥ ३५ ॥

स्फुटेति । इह सुवृषो ललाटेऽलिकालकयोरन्तरा मध्ये स्फुटा बीप्ता या हाटकपट्टिका नाम विभूवा बद्धेति शेषः । तस्याः श्रिया कान्त्या, दिनरात्र्यन्तरे सायसत्क्रिया सन्ध्याकाल-शोभा जातेति भावः । सा च; ललाटकचयोः सममेव सार्धमेवाद्युतत्तराम् अतिशयेना-द्योतिष्ठ ॥ ३५ ॥

न दृगन्तसमधिनी रसादिह लेखा खलु कज्जलस्य सा ।

समपूरि तु सूत्रणक्रिया नयने वर्धयितुं वयः श्रिया ॥ ३६ ॥

न दृगन्तेति । रसाद्वर्तित्खलु दृगन्तं नेत्रमर्थांवा कटाक्षं वा समर्थयति सा या कज्जल-रेखा समपूरि, सा नयने वर्धयितुं वयःश्रिया तास्त्वलक्ष्म्या सूत्रणक्रिया इव समपूरोत्यर्थः । उपमा ॥ ३६ ॥

अन्वयः : कापि मृगीदृशः कचान् रुचा जगतः यौवतकीर्तये विधवस्वविधानवाससः समयान् ईदृशः गुणान् इव निबबन्ध ।

अर्थः : किसी सखीने हरिणाक्षी सुलोचनाके बालोंको उसकी कान्तिसे संसारकी स्त्रियोंकी कीर्तिके लिए विधवापनमें धारण करने योग्य वस्त्रकी तरह धागोंसे बाँध दिया ॥ ३४ ॥

अन्वयः : इह अलिकालकयोः अन्तरा स्फुटहाटकपट्टिकाश्रिया दिनरात्र्यन्तरसाय-सत्क्रिया (जाता), इति समम् एव समद्युतत्तराम् ।

अर्थः : सुलोचनाके ललाट और बालके मध्य श्वेत हाटकपट्टिका नामक आभूषणके सौन्दर्यसे दिन और रातके बीच सायंकालकी शोभा प्राप्त होती थी, जो ललाट और बालके साथ ही अत्यन्त चमक रही थी ॥ ३५ ॥

अन्वयः : रसात् खलु दृगन्तसमधिनी (या) कज्जलस्य रेखा समपूरि, सा नयने वर्धयितुं वयश्रिया सूत्रणक्रिया (समपूरि) ।

अर्थः : हर्ष-वश उस समय नेत्रके कोने तक खींची गयी कज्जलकी रेखा, मानो नेत्रोंको बढ़ानेके लिए यौवनश्री द्वारा सूत्रित की गयी थी ॥ ३६ ॥

भुवि वंशमसौ क्षमो गलः स्वरमात्रेण विजेतुमुज्ज्वलः ।

ननु तेन हि सन्धयेऽर्पिता कुवलाली स्वकुलक्रमेहिता ॥ ३७ ॥

भुवीति । भुवि लोके सुवृशोऽसी, उज्ज्वलो गलः कण्ठो वंशं वाद्यविशेषं स्वरमात्रेण विजेतुं क्षमः समर्थोऽस्तीति हेतुना ननु तेन स्वकुलक्रमेहेहिता वाञ्छिता कुवलाली मौक्तिकमाला सन्धयेऽर्पिता इत्युत्प्रेक्ष्यते । सखीभिस्तस्याः कण्ठे मौक्तिकमाला परिधापितेत्यर्थः । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ३७ ॥

तकयोः प्रतिमल्लताहिते नयनाभ्यामतिमात्रपीडिते ।

अपि तत्समरूपिणीं श्रुती व्रजतः स्मोत्पलकद्वयीं सतीम् ॥ ३८ ॥

तकयोरिति । सुदृशो नयनाभ्यामतिमात्रपीडिते अतो कर्णौ तकयोस्ताम्रेत्रयोः प्रतिमल्लताहिते घृतप्रतिद्विगुभावे सत्यौ तत्समरूपिणीं नयनोपमस्वरूपिणीं सतीं शोभनामृत्यलद्वयीं कुवलम्ययुग्ममपि व्रजतः स्म प्राप्नुताम् । नेत्रोत्पीडनवारणाय कुवलम्ययुगलमाच्यतामित्यर्थः । काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ३८ ॥

सुषमाप महर्घतां परैर्भुवि भाग्यैरिव नीतिरुज्ज्वलैः ।

सुतनोस्तु विभूषणैर्यका खलु लोकैरवलोकनीयका ॥ ३९ ॥

सुषमेति । सुतनोः सुलोचनायाः सुषमा परमशोभा तु यैव यका खलु लोकैर्जनैरवलोकनीयका दर्शनार्हाऽऽसीत् सा भुवि लोके परैश्कुष्ठैर्भाग्यैर्विष्टेर्नीतिरिव, उज्ज्वलैर्विभूषणैर्महर्घताममृत्यतामतिरामणीयकमाप प्रापत् । अत्र वाक्यार्थदोषमनोपमेयत्वान्निदर्शनालङ्कारः ॥ ३९ ॥

अन्वयः भुवि असौ उज्ज्वलः गलः वंशं स्वरमात्रेण विजेतुं क्षमः (अस्ति) । ननु तेन हि स्वकुलक्रमेहिता कुवलाली सन्धये अर्पिता ।

अर्थः लोकमें उस सुलोचनाका कण्ठ स्वरमात्रसे बाँसको जीतनेमें समर्थ है, इसीलिए मानो सखियों द्वारा कुलक्रमागत मोतीकी माला सन्धि करनेके लिए (गलेमें) अर्पित कर दी गयी ॥ ३७ ॥

अन्वयः नयनाभ्याम् अतिमात्रपीडिते श्रुती तकयोः प्रतिमल्लताहिते तत्समरूपिणीं सतीम् उत्पलकद्वयीम् अपि व्रजतः स्म ।

अर्थः उसके दोनों नेत्रों द्वारा अत्यधिक दबाये गये दोनों कानोंने नेत्रोंकी प्रतिद्वन्द्विताके लिए कटिबद्ध हो मानो दो कर्णफूल धारण कर लिये ॥ ३८ ॥

अन्वयः सुतनोः सुषमा तु यका खलु, लोकैः अवलोकनीयका (आसीत्) । (सा) भुवि परैः भाग्यैः नीतिः इव उज्ज्वलैः विभूषणैः महर्घताम् आप ।

अर्थः सुलोचनाका जो सौन्दर्य लोगों द्वारा दर्शनीय था, वह ऊँचे भाग्यके कारण नीतिकी तरह श्वेत आभूषणोंसे अत्यन्त शोभाको प्राप्त हो गया ॥ ३९ ॥

मुकुरे छविदशिनी रसान्मुखमिन्दोः सविधं विधाय सा ।

क्रियदन्तरमेतयोश्च तद्विचरन्तीव तरामराजत ॥ ४० ॥

मुकुर इति । सा सुवद् मुखमिन्दोः सविधं विधाय रसात्प्रमदान्मुकुरे दर्पणे छवि ररथति तच्छीला छविदशिनी कान्त्यबलोकिनी सती, एतयोराननेन्द्रो क्रियदन्तरमस्तीति तद् विचरन्ती चिन्तयन्तीवाराजततराम् । उत्प्रेक्षालङ्कृतिः ॥ ४० ॥

सुतनोर्निदधत्सु चारुतां स्वयमेवावयवेषु विश्रुताम् ।

उचितां बहुशस्यवृत्तितामधुनाऽलङ्करणान्यगुर्हिताम् ॥ ४१ ॥

सुतनोरिति । स्वयमेवात्मनेव विधुतां प्रसिद्धां चास्तां निदधत्सु धारयत्सु सुतनो-
वयवेषु करधारणाविषु, अधुना यानि अलङ्करणानि तानि हितामुचितां बहुशस्यवृत्तितां,
बहुशस्यानि, वृत्तिसंख्य तस्य भावतां पशुभावं जडभावं वाऽगु प्राप्नु-न्निति शब्दार्थः । यद्वा,
बहुशस्यशब्देन बहुव्रीहिरित्यर्थो गृह्यते । तस्य वृत्तिर्बहुव्रीहिसमासतामगुरित्यर्थः । एवञ्च,
अलङ्क्रियन्ते यथा यैर्वा सुतन्ववयवैरित्यलङ्करणानीत्यर्थं सम्पद्यते फलतस्तदवयवैस्तान्य-
लङ्कृतानि, न तु तैस्तदवयवा इत्यर्थेऽलङ्करणापेक्षया तदवयवा एव रमणीयतरः इति
व्यज्यते ॥ ४१ ॥

गुरुमभ्युपगम्य पादयोः प्रणमन्त्याः सुषमाशये श्रियाः ।

शिरसः खलु नागसम्भवं भवमत्राप तु यावकाख्यया ॥ ४२ ॥

गुशमिति । सुषमाशयाः परमशोभाया आशये सारभूते स्वचेतसि; आत्मनोऽप्यधिक-

अन्वयः सा मुखम् इन्दोः सविधं विधाय रसात् मुकुरे छविदशिनी (सती)
गतयोः क्रियत् अन्तरम् (अस्ति इति) तद्विचरन्ती इव अराजततराम् ।

अर्थः आभूषणोसे अलङ्कृत वह मृगनयना सुलोचना अपने मुखको चन्द्रके
समक्ष कर हर्षसे दर्पणमें देखती हुई चन्द्र और मुखमें कितना अन्तर है, मानो
इसीका विचार करती हुई-सी अत्यन्त सुशोभित हुई ॥ ४० ॥

अन्वयः स्वयम् एव विश्रुताम् चारुतां निदधत्सु सुतनोः अवयवेषु अधुना (यानि)
एलङ्करणानि, (तानि) हिताम् उचिताम् बहुशस्यवृत्तिताम् अगुः ।

अर्थः स्वयं प्रसिद्ध सोन्दर्यको धारण करनेवाले सुलोचनाके अंगोंमें जो
इस समय अलङ्करण (आभूषण) थे, वे समुचित जडताको प्राप्त हो गये,
अथवा बहुव्रीहि समासको प्राप्त हो गये । अर्थात् सुन्दर हैं आभूषण जिनके
द्वारा ऐसे अंग यानी अंगोंसे आभूषण सुशोभित हुए, आभूषणोंसे अंग सुशो-
भित नहीं ॥ ४१ ॥

अन्वयः सुषमाशये गुरुम् अभ्युपगम्य पादयोः प्रणमन्त्या श्रिया शिरसः खलु
(त्) यनागसम्भवम् (अपतत्) । (तत्) अत्र तु यावकाख्यया भवम् आप ।

शोभनानां तां सुलोचनां गुणमभ्युपगम्य स्वीकृत्य तस्या यावयो प्रणमन्त्या वियाप लक्ष्म्या गिरसो यन्नागसम्भवं सिन्दूरमपतविति शेष । तदेवात्र लोके तु यावकाष्यया भवं जन्म आप प्रापत् । तस्या पादगतं यावकं न अपितु सिन्दूरमित्यर्थ । इत्थं चात्रापह्नुत्या- लङ्कार ॥ ४२ ॥

तरुणस्य च तद्वदुच्छ्रिता भुवि पाणिग्रहणक्षणोचिता ।

अनुजीविजनैः प्रसाधनाऽभिजनैस्तावदमण्डि मण्डना ॥ ४३ ॥

तरुणस्येति । यथा राजप्रासादे सुदृशोऽलङ्कारणमभूत् तथैव भुवि विवाहस्थले, प्रसाधनाभिजनैरलङ्कारणपटुभिरनुजीविजने सेवकैस्तरुणस्य जयकुमारस्यापि पाणिग्रहणक्षणो- चिता विवाहसमययोग्या, उच्छ्रिता परमोत्तमा मण्डनाऽमण्डि ध्यरधि तावत् ॥ ४३ ॥

त्रिजगत्तिलकायतामिति कृतवान् यन्त्रिकमङ्कमङ्कतिः ।

मिषतो सनभोभ्रुवोव्रतित्तिलकेनाचरितं तदोमिति ॥ ४४ ॥

त्रिजगदिति । हे व्रतिन्, अङ्कतिविधाता, अयं जयकुमारस्त्रिजगतां तिलकमिष- चरत्स्वित्यालोच्य सोऽयं सनभोभ्रुवो नासिकायुक्तं भ्रुवोमिषतो व्याजेन यन्त्रिकमङ्कं चिह्नं कृतवान् तदेव तिलकेन, ओमित्याकारमाचरितम्, मण्डनकारकजनैरिति शेषः ॥ ४४ ॥

समवाप मनोभ्रुवस्तुतां रथसञ्चारुचतुष्कचक्रताम् ।

ननु गण्डगतावतारयोद्वितयं कुण्डलयोस्तदीययोः ॥ ४५ ॥

अर्थं सौन्दर्यके विषयमें गुरु (सुलोचना)के समीप जाकर पैरोंमें प्रणाम करती हुई लक्ष्मीके मस्तकसे जो सिन्दूर गिरा, उसीने सुलोचनाके पैरमें यावक (महावर) नाम प्राप्त कर लिया ॥ ४२ ॥

अन्वय तद्वद् भुवि प्रसाधनाऽभिजनैः अनुजीविजनैः तरुणस्य पाणिग्रहणक्षणोचिता उच्छ्रिता मण्डना तावत् अमण्डि ।

अर्थ जिस प्रकार राजमहलमें सुलोचनाको अलङ्कृत किया गया, उसी प्रकार सजानेमें दक्ष सेवकोंने तरुण वर जयकुमारको विवाहस्थलमें योग्य अत्युत्तम आभूषणोंसे अलङ्कृत किया ॥ ४३ ॥

अन्वय हे व्रतिन् ! अङ्कति त्रिजगत्तिलकायताम् इति सनभोभ्रुवो मिषत यत् यन्त्रिकम् अङ्कम् कृतवान् तत् तिलकेन ओम् इति (मण्डनकारैः) आचरितम् ।

अर्थ ब्रह्मा ने, 'यह जयकुमार तीनों लोकोंमें तिलक (श्रेष्ठ)के सदृश, आचरण करनेवाला हो जाय' इस प्रकार नासिकायुक्त भौंहके व्याजसे जो तीन अंकका चिह्न किया, वही तिलक द्वारा (सजानेवालों)को अपना समर्थन-सा प्रतीत हुआ ॥ ४४ ॥

समवापेति । गण्डवर्जतावतारो ययोस्तद्योस्तदीयकुण्डलयोर्द्वितयं युग्मं ननु मनो-
भुवो मदनस्य रथसञ्चारुचतुष्कक्रतां स्थम्बनस्थमनोहरचतुश्चक्रभावसवाप प्राप्तम् ।
गण्डस्थलप्रतिबिम्बितं कुण्डलयुगलं चतुःसंख्यं सत्कामरथचक्रत्वेनोत्प्रेक्षणानुत्प्रेक्षा-
लङ्कारः ॥ ४५ ॥

जगतीजयवान् भुजोरसी समवर्षत्सुयशःसुतेजसी ।

सितशोणमणित्विषां मिषात्स्वविभूषाग्रजुषां प्रभोर्विशाम् ॥ ४६ ॥

जगतीति । विशां प्रभोर्नृपजयकुमारस्य भुजो बाहुर्यो जगतीजयवान् बभूव, रसी बल-
वान् स स्वविभूषाप्रजुषां निजाङ्गवकङ्कणाद्यलङ्कारस्थितानां सितशोणमणित्विषां इवेतरक्त-
रत्नकान्तोनां मिषाच्छलात्सुयशःसुतेजसी समवर्षत् प्रावुश्चकारेति भावः । अतिशयोक्तिर-
लङ्कारः ॥ ४६ ॥

श्रियमेति यतोर्धिसार्थकः खलु शङ्खादिकमानवान् सकः ।

स्विदपां शुचिराशयः शयो वरराजस्य समुद्रतां ययौ ॥ ४७ ॥

श्रियमिति । सको वरराजस्य जयस्य शयः करः खलु शङ्खादिकमानवान् कम्बुकावि-
बिह्ववान् आसीत्, यतोर्धिसार्थको याचकसमूहः श्रियं सम्पत्तिमेति प्राप्नोति, किञ्च अपां
शुचिराशयो निर्मलकान्तियुक्तः, यद्वा अपां जलानां दानसंकल्पप्रयुक्तजलानामाशयः स्थान-
मासीत्, अतएव शम्बशक्तिसामर्थ्येन समुद्रतामर्णवभावं ययौ । तथा च मुन्नाभिरङ्गुलीयकैः
सहितः समुद्रस्तस्य भावतां ययौ । अत्र श्लेषानुप्राणितो रूपकालङ्कारः ॥ ४७ ॥

अन्वयः गण्डगतावतारयोः तदीययोः कुण्डलयोः द्वितयं ननु मनोभुवः स्तुतां रथ-
सञ्चारुचतुष्कचक्रताम् अवाप ।

अर्थः जयकुमारने दोनों कपोलोंपर लटकनेवाले कुण्डल और उनका प्रति-
बिम्ब, कामदेवके रथके चार चक्रोंके समान प्रतीत होते थे ॥ ४५ ॥

अन्वयः विशां प्रभोः भुजः (यः) जगतीजयवान् (बभूव), रसी (सः)
स्वविभूषाग्रजुषां सितशोणमणित्विषां मिषात् सुयशःसुतेजसी समवर्षत् ।

अर्थः जगतीपति जयकुमारकी भुजाओंने सारे संसारपर विजय प्राप्त कर
ली थी, इसलिए मानो अपने आभूषणोंके अग्रभागमें विद्यमान, श्वेत और लाल
मणियोंकी प्रभाके व्याजसे वे सुयश और प्रतापकी वर्षा कर रही थीं ॥ ४६ ॥

अन्वयः सकः वरराजस्य शयः खलु शङ्खादिकमानवान् आसीत् यतः अर्थिसार्थकः
श्रियमेति, अपां शुचिराशयः (अतएव) समुद्रताम् ययौ ।

अर्थः जयकुमारका हाथ शङ्खादि चिह्नोंसे युक्त था, जिससे याचकगण
सम्पत्ति प्राप्त करते थे । वह निर्मलकान्ति युक्त था (दानसंकल्पके लिए
प्रयुक्त जलका स्थान था), इसीलिए समुद्रभाव को प्राप्त हुआ अर्थात्

स्वसदोदयतामनाकुलामिह नक्षत्रकमालिकाऽमला ।

उपलब्धुमिवाधिनी हिता वदनेन्दोः पदसीमनि स्थिता ॥ ४८ ॥

स्वसदोदयतामिति । इह जयकुमारस्य कण्ठेऽमला स्वच्छा हिता शोभाकारिका नक्षत्रकमालिका मोहितकमाला परिधापितेति शेषः । याऽनाकुलाधिनितिकीं स्वसदोदयितां सततदीप्यमानतामुपलब्धुं प्राप्नुमिथिनी सती तस्य वदनेन्दोर्लक्ष्मणस्य पदसीमनि स्वाग-
सीमायां स्थिता बभूवेत्यर्थः । सवा प्रकाशमानतां लब्धुमिवेति क्रियोत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ४८ ॥

प्रतिदेशमवाङ्किनामलङ्करणानां मणिमण्डले परम् ।

निजरूपनिरूपिणे घृणाकरि अस्मै खलु दर्पणार्पणा ॥ ४९ ॥

प्रतिदेशमिति । प्रतिदेशं प्रत्यवयवमवाङ्किना परिहृतानामलङ्करणानां मणिमण्डले रत्नराशौ परमत्यन्तं निजरूपं निरूपयति तस्मै स्वरूपदर्शनेऽस्मै परिजनविहिता दर्पण-
स्यापंगा मङ्कुरवानं घृणाकरो निरपेक्षा गह्वराऽभवदित्यर्थः ॥ ४९ ॥

ननु तस्य तनुर्विभूषणैः सहजप्रश्रयभूरदूषणैः ।

लसति स्म गुणैरिवोज्ज्वलैरधुनासौ परिणामकोमलैः ॥ ५० ॥

नन्विति । या तस्य जयस्य तनुः शरीरं सहजप्रश्रयभूः प्राकृतिकमार्त्तवाभयाऽभवत्, असावधुनाऽदूषणैर्दोषरहितैर्विभूषणैरलङ्कारैः, उज्ज्वलैः प्रभासमानैः परिणामकोमलैर्गुणै-
र्बयावाक्षिप्याविसवृणैरिव लसति स्म शोभते स्म । उपमालङ्कारः ॥ ५० ॥

(अंगूठीवाला) बना ॥ ४७ ॥

अन्वयः इह अमला हिता च नक्षत्रमालिका (परिधापिता), (या) अनाकुला स्वसदोदयताम् उपलब्धुम् अधिनी इव सती वदनेन्दोः पदसीमनि स्थिता ।

अर्थः जयकुमारके गलेमें स्वच्छ एवं अतिसुन्दर नक्षत्रमाला (मोतीकी माला) पहना दी गयी जो कभी नष्ट न होनेवाली दीप्तिकी प्राप्तिकी याचक हो मानो चन्द्रसदृश मुखके घेरेमें आकर खड़ी हो गयी ॥ ४८ ॥

अन्वयः प्रतिदेशम् अवाङ्किनाम् अलङ्करणानां मणिमण्डले परं निजरूपनिरूपिणे अस्मै खलु दर्पणार्पणा घृणाकरि (अभूत्) ।

अर्थः प्रत्येक अङ्गमें धारण किये गये आभूषणोंकी रत्नराशिमें अपने स्वरूपको देखनेवाले जयकुमारके लिए दर्पणप्रदान निरर्थक ही रहा ॥ ४९ ॥

अन्वयः तस्य तनुः सहजप्रश्रयभूः (अभवत्) असौ अधुना अदूषणैः विभूषणैः उज्ज्वलैः परिणामकोमलैः गुणैः इव लसति स्म ।

अर्थः जयकुमारका शरीर स्वभावतः कोमल था । इस समय वह निर्दोष अलङ्कारोंसे उज्ज्वल एवं परिणामतः मृदु गुणोंके समान सुशोभित होने लगा ॥ ५० ॥

रथमेवमथोपढौकितः किमु पद्माङ्गमुदेन सोऽङ्कितः ।

रथिवच्च विभासुरच्छविर्वदतीदं विभवाश्रयः कविः ॥ ५१ ॥

रथमेवमिति । अथ पद्माया लक्ष्मीरूपाया सुलोचनाया अङ्गं शरीरं तस्य मुदेन तद्वचलोकनहर्षणाङ्कित उपलक्षितः, पुनर्विशेषरूपेण वरनेपथ्येन भासुरा दीप्यमाना छविः कान्तिर्यस्य स जयकुमारः, रथिवत्सूर्यंतुल्यः सूर्योऽपि पद्मानां कमलानामङ्गस्य मुदेन विकासरूपेणोपलक्षितः, भासुरच्छवि प्रकाशमानकान्तिश्च भवति, रथं स्थान्बनमेवोपढौकित 'आरूढः किमु ? सूर्योऽपि रथारूढः समनेबोदयत इति प्रसिद्धिः । विभवस्य काव्यरचनौ-पयिकाप्रतिमप्रतिभापाटवरूपैर्दिव्यस्य आश्रयः कविरिवं भवति । श्लेषानुप्राणितोत्प्रेक्षा-लङ्कारः ॥ ५१ ॥

स पवित्र इतीव सत्क्रियासहितः सम्महितो वरश्रिया ।

शुचिवेषधरैः पुरस्सरैश्च सुनाशीर इवाभवन्नरैः ॥ ५२ ॥

स इति । इह वरस्य श्रिया शोभया सम्महितः शोभमानः, सत्क्रिया पापत्यागावि-देवाचनसहितः, पवित्रः शुचिः स जय इतोवैवम्भूतः, शुचिवेषधारिभिः पुरस्सरैर्नरैः सुनाशीर इन्द्र इवाभवत् । उपमालङ्कारः ॥ ५२ ॥

नरपोऽनुचराननुक्षणं समयासन्नतरत्वशिक्षणम् ।

निदिदेश समुल्लसन्मतेः पथि सार्थं पृथुचक्रिरेऽस्य ते ॥ ५३ ॥

नरप इति । नरपो राजाऽकम्पनोऽनुचरान् सेवकान् अनुक्षणं बारं बारं समयासन्नत-

अन्वयः । अथ पद्माङ्गमुदेन अङ्कितः विभासुरच्छविः सः रथिवत् रथम् एव उपढौ-कितः किमु, विभवाश्रयः कविः इदं वदति ।

अर्थः । पश्चान् 'लक्ष्मीरूपिणी सुलोचनाके देखनेके हर्षसे चिह्नित, अत्यन्त प्रकाशमान कान्तिवाले महाराज जयकुमार सूर्यकी तरह रथपर चढ़े' ऐसा काव्यरचनाचतुर कविका कहना है । (सूर्य भी कमलके विकासरूपमें उप-लक्षित है) ॥ ५१ ॥

अन्वयः । वरश्रिया सम्महितः सत्क्रियासहितः पवित्रः सः इति इव शुचिवेषधारिभिः पुरस्सरैः नरैः सुनाशीर इव अभवत् ।

अर्थः । अथवा सौन्दर्यसे सुशोभित, देवाचनोदिमत्क्रियायुक्त, पवित्र वह जयकुमार इस प्रकार स्वच्छ वेष धारण करनेवाले लोगोंसे युक्त ही साक्षात् इन्द्र-सा प्रतीत हो रहा था ॥ ५२ ॥

अन्वयः । नरपः अनुचरान् अनुक्षणं समयासन्नतरत्वशिक्षणं निदिदेश । ते समुल्ल-सन्मतेः अस्य पथि पृथु सार्थं चक्रिरे ।

रत्नरस्य समयस्य विवाहलग्नबेलायाः सामीप्यस्यानुमिक्षणं निदिदेश बहो । ते समुल्ल-
सन्तेः प्रसन्नमतेरस्य जयकुमारस्य पथि मार्गे पृथु विपुलसार्धं समूहं चक्रिरे
बभूवुः ॥ ५३ ॥

अमुकस्य सुवर्गमागता नृपदूताः स्म लसन्ति तावता ।

पुलकाबलिफुल्लिताननास्तटलग्ना इव वारिधेर्घनाः ॥ ५४ ॥

अमुकस्येति । तावताऽमुकस्य जयकुमारस्य सुवर्गं समूहमागताः, पुलकानां रोम्भा-
न्मयलिभिः फुल्लितानना विकसितमुखा नृपदूता वारिधेर्जलधेस्तटलग्ना घना इव लसन्ति
स्म । उपमालङ्कृतिः ॥ ५४ ॥

इति शृङ्खलिताङ्गकारकैरवकृष्टो वरसन्नयस्तकैः ।

किल कण्टकिताङ्गको जनैः पृथुले पथ्यपि सोऽव्रजच्छनैः ॥ ५५ ॥

इतीति । इत्येवं शृङ्खलिताङ्गकारकैरनिरन्तराङ्गानविधायकैस्तकैर्नृपदूतैरवकृष्ट आक-
वितोऽपि कण्टकिताङ्गकोऽपि स वरसन्नयो वरयातुकसमूहो जनैः पृथुले विस्तृते पथ्यपि
शनैरव्रजद् ययौ ॥ ५५ ॥

गुणकृष्ट इवाधिकारकः सुदृशः कण्टकिताङ्गधारकः ।

स न कैः शनकैर्व्रजन् क्षिताविह दृष्टो नितरां महीक्षिता ॥ ५६ ॥

अर्थः महाराज अकम्पनने बार-बार विवाह समयकी समीपताका निर्देश
किया । किन्तु उन सेवकोंने प्रसन्न चित्तवाले जयकुमारके मार्गमें बहुत बड़े जन-
समूह बना डाले । (अकम्पनके सेवकोंके जयकुमारकी सेनामें मिल जानेसे
अपार भीड़ हो गयी) ॥ ५३ ॥

अन्वयः तावता अमुकस्य सुवर्गम् आगताः पुलकाबलिफुल्लिताननाः नृपदूताः
वारिधेः तटलग्नाः घनाः इव लसन्ति स्म ।

अर्थः उस समय महाराज जयकुमारके समूहमें आये, रोमराजिसे प्रफुल्लित
मुखवाले राजदूत लोग, समुद्र तटपर लगे बादलोंके समान सुशोभित हो रहे
थे ॥ ५४ ॥

अन्वयः इति शृङ्खलिताङ्गकारकैः तकैः अवकृष्टः (अपि) कण्टकिताङ्गकः
स वरसन्नयः जनैः पृथुले पथि अपि शनैः अव्रजत् ।

अर्थः इस प्रकार पंक्तिबद्ध नृपदूतों द्वारा आहूत भी वह वरयानसमूह
लम्बे-चौड़े मार्गपर अत्यन्त धीरे-धीरे चल रहा था ॥ ५५ ॥

अन्वयः कण्टकिताङ्गधारकः सुदृशः गुणकृष्टः इव अधिकारकः महीक्षिता इह
क्षितौ शनकैः व्रजन् कैः नितराम् न दृष्टः ।

गुणकृष्ट इति । कष्टकित्ताङ्गधारको रोमाञ्चितवेहः, सुवृषाः सुलोचनाया गुणकृष्टः सौन्दर्यसद्वृणाकवित इव, अधिकारकः स्वामी, महीमीसत इति महोक्षिता पृथ्वीवर्शकः, इह सितौ शनकैर्वजन् स जयः कौर्जनैर्न दृष्टः ॥ ५६ ॥

अयि रूपममुष्य भूषिणः सुषमाभिश्च सुधांशुद्विषिणः ।

द्रुतमेत च पश्यतेति वाऽमृतकुण्ड्येव ससार सारवाक् ॥ ५७ ॥

अयीति । अयि द्रुतमेत, आगच्छत, सुषमाभिः सुधांशुद्विषिणश्चन्द्रमपि तिरस्कृतः, भूषिणोऽलङ्कृतस्यास्य रूपं पश्यत-इत्यमृतकुण्ड्येव सारवाक् मनोहरा स्त्रीणां वाक् ससार प्रसृता । स्वभावोक्तिरलङ्कारः ॥ ५७ ॥

अथ राजपथान् जनीजनः सविभूषोऽरमभूषयद् घनः ।

सदनान्मदनादनात्मको वरमागत्य निरीक्षितुं सकः ॥ ५८ ॥

अथेति । अथ विभूषाभिः सहितः सविभूषः सालङ्कारः घनो विपुलः, मदनमात्मा यस्य स प्रमोदसम्भूतः, सको जनीजनः प्रमदासमूहः, वरं जयकुमारं निरीक्षितुं सबनाद्वासगृहाद् आगत्य, राजपथान् नृपमार्गान्भूषयवलङ्कार । प्रमदाजनस्य कौतुकप्रियत्वाद्दुरयात्रावलोकनं स्वभावः । अतएवात्र स्वभावोक्तिरलङ्कारः ॥ ५८ ॥

दृशि चैणमदः कपोलकेऽञ्जनकं हारलतावलग्नके ।

रञ्जना तु गलेऽबलास्विति रयसम्बोधकरी परिस्थितिः ॥ ५९ ॥

अर्थः सुलोचनाके गुणोसे आकृष्टकी तरह पृथ्वीको देखनेवाले और धीरे-धीरे जाते हुए रोमाञ्चित अङ्गोवाले महाराज जयकुमारको किसने भली-भाँति नहीं देखा ? ॥ ५६ ॥

अन्वयः अयि द्रुतम् एत सुषमाभिः सुधांशुद्विषिणः भूषिणः अमुष्य रूपं पश्यत इति अमृतकुल्या इव सारवाक् ससार ।

अर्थः अरे ! जल्दी आइये, अपने सौन्दर्यसे चन्द्रको तिरस्कृत करनेवाले अलङ्कृत इसके रूपको देखिये, इस प्रकार अमृतकी नहरकी तरह मनोहर वाणी चारों तरफ फैल गयी ॥ ५७ ॥

अन्वयः अथ सविभूषः घनः मदनात् अनात्मकः सकः जनीजनः वरं निरीक्षितुं सदनात् आगत्य राजपथान् अभूषयत् ।

अर्थः अनन्तर, बहुत बड़ा तथा कामवशीभूत, अलङ्कृत स्त्रियोंके उस समूहने वरको देखनेके लिए वासगृहोंसे निकलकर राजमार्गको व्याप्त कर लिया ॥ ५८ ॥

अन्वयः अबलामु इति रयसम्बोधकरी परिस्थितिः (अमृतम्) । (कावित्) दृशि

हृशोति । अबलापु कामिनीषु तदेत्येवं रयसम्बोधककरी शौड्र्यस्यावबोधकारिणी परिस्थितिरभूवजायत । तदेवाह—काञ्चिद् भुवतिरैणमधं सलाटापेक्षया वृक्षि न्यक्षिपविति शेषः । अपरा, अञ्जनकं नेत्रापेक्षया कपोलके बधार । काञ्चिद् हारलतां कण्ठापेक्षयाऽवलग्नके कटिभाने बन्ध । अपरा रशनां कटपपेक्षया गलेऽक्षिपवित्येवंभूताऽभ्यवस्थाऽभूवित्या-
सयः ॥ ५९ ॥

अयने जनसंकुले रयादुपयान्त्याः कथमप्यहन्त्या ।

सहसा दयितोपसङ्गतात् परिपुष्टं वपुराह विघ्नताम् ॥ ६० ॥

अयन इति । जनैर्जनैः संकुले व्याप्तोऽयने पथि रयाद्देगात् कथमप्यहन्त्या हठादु-
पयान्त्या व्रजन्त्या नाथिकायाः सहसाऽकस्माद् दयितस्योपसंगतं सम्मेलनं तस्मात्परिपुष्टं
रोमोद्गमेनोच्छ्वसितं वपुः शरीरमेव विघ्नतां पुरोगमनप्रत्यूहतामाह; अप्रे गन्तुमशक्तम-
भूवित्यर्थः ॥ ६० ॥

निषिसेच पृथुस्तनी स्तनन्धयमुत्तार्य समागता पुनः ।

बलभीतलमेव भूयसा पयसा संस्त्रवता स्फुरद्यशाः ॥ ६१ ॥

निषिसेचेति । काञ्चित् स्फुरद्यशा विकसिततारुण्यकीर्तिः पृथुस्तनी विशालकुचा
तरुणी स्तनन्धयं शिषुमुत्तार्य पुनः समागता संस्त्रवता प्रभ्यवता भूयसाऽतिशयेन पयसा
दुग्धेन बलभीतलमेव निषिसेचासिद्धत् ॥ ६१ ॥

एणमदः, (अपरा) कपोलके अञ्जनकम्, (अन्या) अवलग्नके हारलता, (अन्या च)
गले रशना (अक्षिपत्) ।

अर्थः उस समय स्त्रियोंमें शीघ्रता, (हड़बड़) प्रकट करनेवाली यह स्थिति
पैदा हो गयी कि किसीने आँखोंमें कस्तूरी लगा ली, दूसरीने कपोलोंपर अञ्जन
पोत लिया, किसीने कमरमें हार धारण कर लिया तो किसीने गलेमें करधनी
पहन ली ॥ ५९ ॥

अन्वयः जनसंकुले अयने रयात् कथमपि अहन्त्या उपयान्त्याः सहसा दयितोप-
सङ्गतात् परिपुष्टं वपुः विघ्नताम् आह ।

अर्थः लोगोंसे संकीर्णं मार्गपरं वेगसे बड़ी कठिनाईसे हठात् जाती किसी
स्त्रीका शरीर अपने प्रियसे लगकर रोमांचयुक्त हो गया, जिससे स्वयं ही
गमनमें विघ्न उत्पन्न हो गया ॥ ६० ॥

अन्वयः स्फुरद्यशाः पृथुस्तनी स्तनन्धयम् उत्तार्य पुनः समागता संस्त्रवता भूयसा
पयसा बलभीतलमेव निषिसेच ।

अर्थः विपुल स्तनवाली किसी नवयुवतीने स्तन्यपान करनेवाले बच्चेको

उरसः स्फुरणेन सम्मदात् स्तनकाभ्यां स्खलितेऽशुके तदा ।

मृदुमङ्गलकुम्भसम्मतिमतनोत् तत्क्षणमागता सती ॥ ६२ ॥

उरस इति । सम्मदात् हर्षवशाद्बुरसो वक्षःस्थलस्य स्फुरणेन स्पन्दनेन तदा स्तन-
काभ्यामंशुके वस्त्रे स्खालिते प्रच्युते सति तत्क्षणमागता कापि सती स्त्री मृदुमङ्गलकुम्भयोः
सम्मति स्मृतिमतनोदकरोत् ॥ ६२ ॥

मृदुमालुदलभ्रमान्मुखे दधति केलिकुशेशयं तु खे ।

वरवीक्षणदीक्षणेऽप्यदात् तदसूयाफलमस्य सद्रदा ॥ ६३ ॥

मृद्विति । कापि सद्रदा समीचीना रवा वस्ता यस्याः सा स्त्री वरस्य वीक्षणेऽवलोकने
वीक्षणं यस्य तस्मिन् खेऽवकाशे तु पुनर्मृदुनो मालुदलस्य नागवस्तीपत्रस्य भ्रमात्सन्धेह
केलिकुशेशयं क्रीडाकमलं ताम्बूलनिवर्गिति बुद्ध्या मुखे दधती प्रक्षिप्तवती सती साऽस्य
कमलस्य तस्मिन्मुखे याऽसूया स्पृष्ट्वा तस्या यत्फलं तदवाहृतवती, कफलं यन्मुखेन सह
स्पृष्ट्वा निवाप तत एव तथैवं चर्चितमिति ॥ ६३ ॥

परयोपपतिं समीक्ष्य तत्परिरम्भाभिगमोत्कया तयोः ।

समियद्वरसन्दिदृक्ष्या स्फुटमेकैकमदायि नेत्रयोः ॥ ६४ ॥

परयेति । परया कयाचित् स्त्रियोपपतिमकस्मादागतं स्वकीयं आरं सक्मा
पुरस्थितमवलोक्य तस्य परिरम्भः समालिङ्गनं तस्याभिगमे सम्प्राप्तानुत्काऽभिलाषा यया
सा तया तथैव समियतः समागच्छती वरस्य विवृक्षा इच्छामिच्छा यस्यास्तया समयेषी

गोदसे उतारकर फिर लौटती हुई, झरनेवाले अपने अत्यधिक दुर्घसे छज्जे कह
सोच दिया ॥ ६१ ॥

अन्वयः तदा सम्मदात् उरसः स्फुरणेन स्तनकाभ्याम् अंशुके स्खलिते तत्क्षणम्
आगता (कापि) सती मृदुमङ्गलकुम्भसम्मतिम् अतनोत् ।

अर्थः उस समय हर्षसे हृदयके फड़कनेके कारण जिसके स्तनोंसे वस्त्र खिसक
गये, इस तरह आयी हुई किसी स्त्रीको देख दो मंगलकलशका स्मरण ही
आया ॥ ६२ ॥

अन्वयः सद्रदा (काचित्) वरवीक्षणदीक्षणे खे तु मृदुमालुदलभ्रमात् केलिकुशे-
शयम् मुखे दधती अस्य तदसूयाफलम् अदात् ।

अर्थः सुन्दर दाँतोवाली किसी स्त्रीने वर देखनेके समय क्रीडाकमलको
ताम्बूलके भ्रमसे मुखमें डाल उसकी ईर्ष्याका फल दे दिया ॥ ६३ ॥

अन्वयः परया उपपतिम् समीक्ष्य तत्परिरम्भाभिगमोत्कया (तथा) समियद्वर-
सन्दिदृक्ष्या तयोः नेत्रयोः स्फुटम् एकैकम् अदायि ।

नेत्रयोर्मध्यात् स्फुटं स्पष्टमेवैकमेकमित्येकैकमवापि वत्तम् । एकं वर-वीक्षणैऽपरं जारे-
क्षणे चेति ॥ ६४ ॥

वरसान्नयने तु तन्निभे नवतंसोत्पलके पुनः शुभे ।

भवतां सुदृशां विचित्पणमिति नो शुश्रुवतुः श्रुतीक्षणम् ॥ ६५ ॥

वरसाविति । नयने नेत्रे तु तावद्दूरसादुल्लभदर्शनपरायत्तैऽभूतां तथैव कश्चिदेते-
ऽवतंसोत्पलके नाम कर्णभूषणे तन्निभे नेत्रतुल्याकारे शुभे सुन्दरलक्षणे ते च पुनर्वरसादेव न
भवेतामिति चिद्वद्वेत्तसो यत्पणं मूल्यं विगतं चित्पणं यथा स्यात्तथा तद्बुद्धघघीनता-
माश्रित्य क्षणं किञ्चित्कालं श्रुती श्रवणावपि सुदृशां सुलोचनानां नो शुश्रुवतुरिति ॥ ६५ ॥

त्वरितार्णितयावशादयोरभियान्त्या द्वितयेन पादयोः ।

रचितानि पदानि रामयाथतदातिथ्यकृतेऽभिरामया ॥ ६६ ॥

त्वरितेति । त्वरितमेव तत्कालमेवापितो यो यावद्भावो लाक्षाकर्ममा यत्र तयोः पादयो-
श्चरणयोर्द्वितयेन, अभियान्त्या गच्छन्त्याऽभिरामया मनोहरया रामया तदातिथ्यकृते तस्य
समागच्छतो वरस्यातिथ्यं तस्य कृते पदानि तावद् रचितानि । अथेति शुभसंवाद-
करणे ॥ ६६ ॥

असमाप्तविभूषणं सतीरधिभित्तिस्खलदम्बरं यतीः ।

पटहप्रतिनादसंवशा खलु हर्म्यावलिरुज्जहास सा ॥ ६७ ॥

अर्थः किसी दूसरी स्त्रीने अपने उपपतिको देखकर उसके साथ आलिंग-
नादिकी उत्कण्ठासे तथा आ रहे वरकी देखनेकी इच्छामें एक-एक नेत्रको एक-
एक तरफ लगाया ॥ ६४ ॥

अन्वयः नयने तु वरसान् नवतंसोत्पलके तन्निभे शुभे च पुनः (वरसात् न) भव-
ताम् इति विचित्पणम् (आश्रित्य) क्षणम् श्रुती सुदृशाम् नो शुश्रुवतुः ।

अर्थः स्त्रियोंके दोनों नेत्र तो वरके देखनेमें ही तल्लीन हो गये, ऐसा
सोचकर नेत्रोंके सदृश सुन्दर दोनों कर्णफूलोंने 'कहीं हम भी वरकी तरफ न
आकृष्ट हो जायें, इस भयसे स्त्रियोंके फेरमें न पड़कर क्षणभरके लिए दोनों
कानोंका भी सेवन नहीं किया । अर्थात् वे दोनों वरकी बात सुननेमें लग
गये ॥ ६५ ॥

अन्वयः अथ त्वरितार्णितयावशादयोः पादयोः द्वितयेन अभियान्त्या अभिरामया
रामया तदातिथ्यकृते पदानि रचितानि ।

अर्थः ताजे यावक (महावर)को दोनों पैरोंमें लगाकर जाती हुई किसी
सुन्दर स्त्रीने वरके अतिथि सत्कारमें मानो पैरोंका चित्र बना दिया ॥ ६६ ॥

असमाप्तेति । हर्म्याणामावलिः पङ्क्तिः, पटहस्य यः प्रतिनावः प्रतिध्वनिस्तस्य संवशा तवचीना सम्भवन्ती न समाप्तानि विभूषणानि यत्र तद्यथा स्यात्तथा, अतएव च स्खलन्ति सम्पत्तन्मन्त्रराणि यत्र तद्यथा स्यात्तथा, अधिमिति भित्तिमधिकृत्य यतीर्गच्छन्तीः सतीः उज्जहास हसितवती । उद्ये वा ध्वन्यते ॥ ६७ ॥

अभिवाञ्छितमग्रतो रयादभिवीक्ष्याशयसूचनाशया ।

निदधावघरेऽथ तर्जनीं वररूपस्मयिनीव सा जनी ॥ ६८ ॥

अभिवाञ्छितमिति । अप्रतीजभिवाञ्छितं प्रियजनं रयाद्देगादेवाभिवीक्ष्य, अथ पुनर्वरस्य रूपं सौन्दर्यं तेन तवबलोकनेत्यर्थः । स्मयिनी विस्मयमाना सा जनी स्त्री आशयस्य, अथरपानरूपाभिप्रायस्य या सूचना तस्या आशया वाञ्छयाऽधरे स्वकीयेऽधरोष्ठे तर्जनीमङ्गुलिं निदधौ न्यधात् ॥ ६८ ॥

गुणगौरसुवर्णसूत्रकं कलयन्ती करतो नरं तकम् ।

नयनान्तशरेण सा पृषत्परकोदण्डधराऽपराऽस्पृशत् ॥ ६९ ॥

गुणगौरेति । अपरा काचित्स्त्री करतः स्वकीयेन पाणिना गुणगौरं पवित्रं यत्सुवर्णस्य सूत्रकं काञ्चीतिनामकं कटिभूषणं कलयन्ती दधती सती पृषति बाणे परं परायणं कोदण्डं धनुर्वरन्तीति स्त्री पृषत्परकोदण्डधरा भूत्वेव क्षु सा नयनान्तशरेण कटाभवाणेनास्पृशत् । तमेव तकमभिवाञ्छितं नरं तावत्, धनुर्व्याप्त्यानीयाऽत्र काञ्ची जाता ॥ ६९ ॥

अन्वयः : सा हर्म्यावलिः पटहप्रतिनादसंवशा असमाप्तविभूषणम् (अतएव) स्खल-
दम्बरम् अधिमिति यतीः सतीः उज्जहास ।

अर्थः : प्रासादोकी वह पङ्क्ति नगाडोंकी प्रतिध्वनिके वश हो, अधूरे ही आभूषणको धारण कर वस्त्रोंके गिर जानेसे नग्नवत् प्रतीत होनेवाली तथा विभक्तिका आश्रय कर जानेवाली स्त्रियोंकी मानों हँसो उड़ा रही थी ॥ ६७ ॥

अन्वयः : अग्रतः अभिवाञ्छितम् रयात् अभिवीक्ष्य अथ वररूपस्मयिनीव सा जनी आशयसूचनाशया अधरे तर्जनीम् निदधौ ।

अर्थः : आगे आये हुए प्रियजनको सहसा देखकर फिर मानो वररूपसे आश्चर्य-चकित हुई-सी किसी स्त्रीने हार्दिक इच्छा सूचित करनेकी आशासे अधरोष्ठ पर तर्जनी अंगुलि रख दी ॥ ६८ ॥

अन्वयः : परा करतः गुणगौरसुवर्णसूत्रकम् कलयन्ती पृषत्परकोदण्डधरा सा नयनान्तशरेण तकम् नरम् अस्पृशत् ।

अर्थः : किमी दूसरी स्त्रीने गुणोंसे गौरवणं वाली स्वर्णिमकाञ्ची (करधनी) धारण कर, धनुष पर बाण रखनेवाली-सी होकर मानो नेत्रके कोण रूपी बाणसे उस प्रियजनका स्पर्श किया ॥ ६९ ॥

श्वशुरालयवर्तिनो निजे पतितां दृग्भ्रमरीं मुखाम्बुजे ।

अवरोद्धुमिवावगुण्ठतः सुदृशाच्छादयदप्यकुण्ठतः ॥ ७० ॥

श्वशुरेति । शोभने दृशौ लोचने यस्याः सा सुदृक् कापि स्त्री श्वशुरालयवर्तिनो बलभपक्षीयस्य द्रुगेव भ्रमरी दृग्भ्रमरी तां निजे मुखाम्बुजे वक्त्रपङ्कजे पतितां निबद्धां तामकुण्ठतोऽनल्पपरिणामभूतोऽवगुण्ठतो वस्त्राच्छादनतोऽवरोद्धुमिवाच्छादयत् । वरपक्षीयपुरुषावलोकने सति मुक्ताच्छादननाम स्त्रोणामाधारः । तत्रैवमुत्प्रेष्यते । उत्प्रेषालङ्कारः ॥ ७० ॥

प्रतिदेशमशेषवेशिनः स्वयमप्युज्ज्वलसन्निवेशिनः ।

प्रवरस्य वरस्य वीक्षणात् पुरनार्यः स्म भणन्त्यतः क्षणात् ॥ ७१ ॥

प्रतिवेशमिति । प्रतिदेशमशेषः समाप्तं गतो यो वंशः शृङ्गारस्तद्वतः स्वयं स्वभावेनाप्युज्ज्वलो निर्मलो यः सन्निवेशस्तद्वतश्चैवं प्रवरस्य वीक्षणस्य वरस्य तस्य जयकुमारस्य वीक्षणादवलोकनाद् अतोऽनन्तरं पुरनार्यः पुरन्ध्यः क्षणात्सत्कालादेवं भणन्ति स्म आहः ॥ ७१ ॥

सुदृशो भुवि वृत्तसत्तमैर्नृपवृत्तैः कविवृत्तकैः समैः ।

जगतां त्रितयस्य सत्कृतं चित्तमूहेऽमुकमालिके सितम् ॥ ७२ ॥

सुदृश इति । हे आलिके, सखि, पृथिव्यां सुदृशः सुलोचनाया वृत्तान्याचरणानि, एव सत्तमानि प्रशंसनीयानि तैरेवं च नृपस्य अकम्पनस्य वृत्तैश्चेष्टितैस्तथा च कवयैशो गायकस्य वृत्तैरेव वृत्तकैश्छन्दोभिः समैर्मनोहरैर्यज्जगतां त्रितयस्य सत्कृतं पुण्यजातं सर्वमेवामुकं पवित्रमिति चित्तं संगृहीतमेवाहमहे ॥ ७२ ॥

अन्वयः सुदृक् (काऽपि) श्वशुरालयवर्तिनीम् दृग्भ्रमरीम् निजे मुखाम्बुजे पतिताम् अकुण्ठतः अवगुण्ठतः अवरोद्धुम् इव आच्छादयत् ।

अर्थः सुन्दर नेत्रोंवाली किमी स्त्रीने वर देखनेकी अभिलाषा की, इसी चीच ससुरालके किसी पुरुषने उसकी ओर देखा तो उसने अपना घूँघट आगे कर लिया, मानों उसकी दृष्टिने भौरोंको दबा रखनेके लिए ही ऐसा किया ॥ ७० ॥

अन्वयः प्रतिदेशम् अशेषवेशिनः स्वयमपि उज्ज्वलसन्निवेशिनः प्रवरस्य वरस्य वीक्षणात् अतः पुरनार्यः क्षणात् भणन्ति स्म ।

अर्थः प्रत्येक अंगोंमें आभूषणोंसे अलङ्कृत, स्वयं भी स्वच्छ शरीरवाले योग्य वरके देखनेसे नगरकी स्त्रियाँ आपसमें इस प्रकार बातचीत करने लगीं ॥ ७१ ॥

अन्वयः हे आलिके ! भुवि सुदृशः वृत्तसत्तमैः नृपवृत्तैः कविवृत्तकैः समैः जगताम् त्रितयस्य सत्कृतम् अमुकम् सितम् चित्तम् ऊहे ।

सुमनस्सु मनोहरंस्तरामिह मानुष्यकमेव देवराट् ।

परमोऽपरमोहिविग्रहादयते कौतुकतोऽप्यनुग्रहात् ॥ ७३ ॥

सुमनस्स्त्विति । देवराट् सुमनस्सु, देवेषु सज्जनेषु च मनोहरं मानुष्यकमयते तराम् ।
योऽपरमोहिविग्रहात् परमः कौतुकतो विनोदावनुग्रहाच्च ॥ ७३ ॥

परमङ्गमनङ्ग एति तत्सुदृशा योगवशादसावितः ।

भुवि नान्वभिधातुमीश्वरः खलु रूपं परमीदृशं नरः ॥ ७४ ॥

परमिति । यद्वा, हे सखि, असावितो वर्तमानो महानुभावः सुदृशा सह योगवशात्
सम्बन्धात् परं केवलमनङ्गोऽङ्गवजितः काम एवाङ्गं शरीरमेतदीयमेति । अयं साक्षात्
नङ्ग एवेति भावः । यतः कारणात् कोऽपि नरो भुव पृथिव्यामीदृशं रूपमन्वभिधातुं
वर्णयितुं धतुं वा ईश्वरः समर्थो नास्तीति ॥ ७४ ॥

सखि चैनमतीत्य सुन्दरं जगदाह्लादकरं कलाधरम् ।

स्पृहयालुरहो कुमुद्वती स्वयमर्काय भवेत् कुतः सती ॥ ७५ ॥

सखीति । हे सखि, जगतामाह्लादकरं प्रसादविधायकं कलाधरं बुद्धिभ्रष्टमयथा
सुन्दरं चन्द्रमसं विहाय सा सती कुमुद्वती यद्वा पृथ्वीमण्डलहर्षवती, अर्काय नाम कटुस्व-
भावाय परस्मै पुरुषाय सूर्याय कुतः स्वयं स्पृहयालुर्वाञ्छावती भवेदिति वित्स्मयः ॥ ७५ ॥

अर्थः हे सखि ! पृथ्वीतल पर सुलोचनाके प्रशंसनीय आचरण, राजा अक-
म्पनके चरित्र तथा कवियोंके गुणगानसे त्रिलोकका पुण्य इस वरके व्याजसे
एकत्रित हो गया, ऐसी मैं कल्पना करती हूँ ॥ ७२ ॥

अन्वयः इह परमः देवराट् एव कौतुकतः अपि अनुग्रहात् परमोहिविग्रहात् सुमनःसु
मनोहरम् मानुष्यकम् अयतेतराम् ।

अर्थः देवश्रेष्ठ इन्द्र हो कौतुकवश होकर मनुष्यका रूप धारण किये हैं,
क्योंकि यह रूप अद्वितीय है ॥ ७३ ॥

अन्वयः असौ इः सुदृशा सह योगवशात् अनङ्ग एव तदङ्गम् एति । भुवि नरः
खलु ईदृशम् रूपम् विधातुम् ईश्वरः न (अस्ति) ।

अर्थः अथवा हे सखि ! ये महानुभाव सुलोचनाके साथ सम्बन्धकी काम-
नासे कामदेव ही मानो उसके अंगोंको प्राप्त कर रहे हैं, भूतलपर इस प्रकारके
रूपको बनानेमें मनुष्य समर्थ नहीं है ॥ ७४ ॥

अन्वयः हे सखि ! जगताम् आह्लादकरम् सुन्दरम् एनम् कलाधरम् अतीत्य सती
कुमुद्वती अर्काय कुतः स्वयम् स्पृहयालुः भवेत् (इति) अहो ।

अर्थः (दूसरी स्त्री बोली—) हे सखि, संसारको आनन्द-प्रदान करनेवाले

प्रथमं परिभूष्य काशिकामियमेतस्य सतो हृदाशिका ।

पृथुपुण्यविधेरुपासिकाऽस्ति यतः शीघ्रं यदङ्घ्रिदासिका ॥ ७६ ॥

प्रथममिति । इयं सुलोचना प्रथमं काशिकां परिभूष्य, स्वजन्मनालङ्कृत्य पुनरभू-
नैतस्य सतो जयकुमारस्य हृद आशिकाऽस्ति, या पृथुपुण्यविधेः परमधर्मानुष्ठानस्योपासि-
काऽऽराधयित्री वर्तते । यतः कारणाच्छीर्लक्ष्मीः स्वयं यस्या अङ्घ्रयोश्चरणयोर्भासिका
सेवमाना दासीव भवतीति शेषः ॥ ७६ ॥

घटकं तु विधिं तयोः सतोरनुजानामि वरं विचारिणाम् ।

जडमित्यनुजानतां वचः शुचिं तावद्धरणौ विरागिणाम् ॥ ७७ ॥

घटकमिति । हे सखि, सतोः सुन्दरयोः तयोः सुलोचनाजयकुमारयोर्घटकं निर्माणं
विधिं विधातारं विचारिणं मनस्विनां मध्ये सर्वश्रेष्ठमनुजानामि, तं पुनर्जडमनुजानतां
विरागिणामार्हतानां वचः कथनं यद्भवति तद्धरणौ शुचिं पवित्रमेवास्ति । अयं भावः—
प्राणिनां शुभाशुभविधिविधायकमदृष्टं तत्पौद्गलिकं निर्जोषमेव बन्तु भवतीति जैनसिद्धान्तः ।
किन्त्वोद्गोयोग्यस्वभावयोः प्राणिनोः संयोजकमदृष्टं चैतन्यमेव प्रतिभाति, इति नश्चितम्
इति परमताभितामाशङ्कामनु वप्राह ॥ ७७ ॥

अथ सोमजवाहिनीत्यतः खलु पद्मालयमालिनी ततः ।

अनयोर्मिलनं श्रियं श्रयज्जनतासिद्धवरं व्यभावयत् ॥ ७८ ॥

सुन्दर इस चन्द्रमाको छोड़कर सतो कुमुदिनी सूर्यके लिये कैसे इच्छा कर सकती
है । (अथवा चन्द्र सदृश सुन्दर इस राजाको छोड़, सुलोचना दूसरे राजाको
कैसे वरण कर सकती है ?) ॥ ७५ ॥

अन्वयः : इयम् प्रथमम् काशिकाम् परिभूष्य एतस्य सतः हृदाशिका (अस्ति) ।
पृथुपुण्यविधेः उपासिका अस्ति, यतः श्रीः यदङ्घ्रिदासिका ।

अर्थः : इस सुलोचनाने सर्वप्रथम काशिकाको अपने जन्मसे अलंकृत किया, फिर
इस जयकुमारके हृदयकी आशा बन बैठी, क्योंकि यह श्रेष्ठ धर्मकी उपासना
करने वाली है । इसीलिए लक्ष्मी भी इसके चरणोंकी सेवा करती है ॥ ७६ ॥

अन्वयः : सतोः तयोः घटकम् विधिम् विचारिणाम् (मध्ये) वरम् अनुजानामि
जडम् इति अनुजानताम् विरागिणाम् वचः तावत् धरणौ शुचिं ।

अर्थः : सुन्दर उन दोनों (सुलोचना व जयकुमार)को बनानेवाले विधाता-
को बुद्धिमानोंके बीच मैं सर्वश्रेष्ठ मानता हूँ । 'विधाता ऋद्ध है' ऐसा कहनेवाले
विरागियोंका वचन तो पृथ्वीपर पवित्र ही है ॥ ७७ ॥

अन्वयः : अथ खलु सोमजवाहिनी ततः पद्मालयमालिनी अनयोः मिलनम् श्रियम्

अवेति । अचानन्तरं खलित्वतः सोमजस्य जयकुमारस्य बाहिनी सेना, बरयात्रा या ततः पद्माया आलयः पद्मालयो राजभवनं तस्य माला, प्रसङ्गप्राप्ता जनपङ्क्तिः साऽन्या-स्तीति पद्मालयमालिनी सुलोचनाप्रासादलोकसमुदायधेनीत्यर्थः । अनयोदययोर्मिलनं सम्मेलनं तस्य धीः शोभा तां अयन्ती सेवमाना या जनता मानवसमूहः स तदा सिद्धः ख्यात-इच्छासौ बरः प्रकृष्टसौन्दर्याशाली यो जयकुमारस्तं व्यभावयत् विशिष्टरूपेण भावयाञ्चकार ॥ ७८ ॥

किमनन्य इवाश्विनीसुतः स्वदनङ्गोऽलसदङ्गवानुत ।

नहि किन्नर एष विन्नरो भवतां येन सतामिहादरः ॥ ७९ ॥

किमनन्य इति । तं बरमबलोक्य लोकास्तर्कयन्ति—किम् एष बरोऽनन्योऽद्वितीयो-अश्विनीसुतोऽश्विनीकुमार इवास्ति, स्वित् अथवा, उल्लसदङ्गमस्यास्तीत्युल्लसदङ्गवान्, मनोऽशरीरघारी, अनङ्गः कामो विद्यते, उदेष किन्नरः सुधीं पुरुषः किन्नरो गन्धर्वाऽस्ति एष किन्नरोऽपि न यतो विन्नरोऽयं यतश्च सतां भवतामिहादरः । सन्धेहालङ्कारः ॥ ७९ ॥

मुखमस्मधृताङ्गलाञ्छनः पतिरार्ये किमु यज्वनां स न ।

मुखमस्य समञ्चितुं सतः प्रभवेदानु सुवृत्तां गतः ॥ ८० ॥

मखेति । हे आर्ये, मखस्य यज्ञस्य भस्मना विभूत्या धृतं समुद्भासितमङ्गस्य लाञ्छनं येन स यज्वनां पतिश्चन्द्रमा जानु शीघ्रमेव सुवृत्तां शोभनवतुलाकारत्वमेव सवाचारवतां गतोऽङ्गीकारकः सन्नस्य सतः प्रवास्तस्य मुखमाननं समञ्चितुं किमु न प्रभवेदपि तु प्रभवे-विति यतोऽयमपि सुवृत्तो यागविभूतिभूषितशिराश्चेति ॥ ८० ॥

श्रयञ्जनतासिद्धवरम् व्यभावयत् ।

अर्थः पश्चात्, एक ओर जयकुमारकी सेना तो दूसरी ओर सुलोचनाके प्रासादोके जनसमूहका आपसमें मिलना लोगोंको सिद्धवर ऐसा प्रतीत हुआ ॥ ७८ ॥

अन्वयः : किम् एष अनन्यः अश्विनीसुतः इव (अस्ति) स्वित् लसदङ्गवान् अनङ्गः, उत (एष) विन्नरः किन्नरः नहि येन भवताम् सताम् इह आदरः ।

अर्थः : क्या यह एकाकी अश्विनीकुमारकी तरह है, अथवा सुन्दर अंगोंवाला कामदेव है, यह विद्वान् है इसलिए किन्नर नहीं हैं, क्योंकि सज्जन आप लोगोंका इसमें आदरभाव है ॥ ७९ ॥

अन्वयः : आर्ये ! मखमस्मधृताङ्गलाञ्छनः यज्वनाम् पतिः सः आशु सुवृत्ताम् गतः (अपि) अस्य सतः मुखम् समञ्चितुम् किमु न प्रभवेत् ?

अर्थः : हे आर्ये ! यज्ञकी भस्मसे अंगोंमें लाञ्छन (धूम) धारण करनेवाला,

समुपात्तमुदभ्रुभिः पुनर्दृष्टिं मुक्ताफलता किमस्तु न ।

इममङ्ग जगत्त्रयोदरेऽमृतरूपं परिपीय सोदरे ॥ ८१ ॥

समुपात्तेति । अङ्ग सोदरे भगिनि, इमममृतं निर्दोषं रूपं स्वरूपं यस्य तं, यद्वा-
ऽमृतस्य पीयूषस्य रूपमिव रूपं यस्य तं परिपीय समाकलय्यास्मिन् जगत्त्रयोदरे गर्भे
पुनः सम्यगुपात्तैः स्वीकृतैर्बुधैः प्रमोदस्याङ्गुभिर्बुधैश्चि चक्षुषि मुक्ताफलता, मुक्ता परि-
त्यक्ताऽफलता निरर्षकता यद्वा मुक्ताफलता मोक्षितकरुपा किन्नास्तु, अस्त्वेष
तावत् ॥ ८१ ॥

सङ्गिराशासितः प्राप भूमिमृद्वन्नवनं पुनः ।

एषयन्मोदपाथोधिं स राजा विशदांशुकः ॥ ८२ ॥

सङ्गिरिति । पुनरनन्तरं स राजा वरराजश्चन्द्रमा वा विशदान्यंशुकानि वस्त्राणि
यस्य सः, पक्षे विशदा अंशुकाः किरणा यस्य स विशदांशुकः सङ्गिः सभ्यैः पक्षे नक्ष-
त्रैराशासितः परिवारितः मोदस्य हर्षस्य पाथोधिं समुद्रमेधयन् वर्षयन् समुद्रे लयन्मित्यर्थः
भूमिभूतो रामोऽकम्पनस्य, पक्षे, उदयगिरेर्नवनं स्थानं प्राप । श्लेषानुप्राणितोपमा-
लङ्कारः ॥ ८२ ॥

स वरोऽभीष्टसिद्धयर्थं समाचक्राम तोरणम् ।

तत्त्वार्थाभिमुखो ज्ञानी यथा दृङ्मोहकर्म तत् ॥ ८३ ॥

यज्ञपति चन्द्रमा शीघ्र ही सुन्दर गोलाई (चरित्रवत्ता)को प्राप्त होकर भी
क्या इस जयकुमारके मुखकी तुलना नहीं प्राप्त कर सकता ? ॥ ८० ॥

अन्वयः : अङ्ग सोदरे ! इमं अमृतरूपम् परिपीय जगत्त्रयोदरे पुनः समुपात्तमुद-
भ्रुभिः दृशि मुक्ताफलता किम् न अस्तु ?

अर्थः : हे बहन ! अमृततुल्य इस जयकुमारको आँसोंसे देख तीनों लोकोंके
मध्य हर्षकी अश्रुओंसे नेत्रमें मुक्ताफलता (सफलता अथवा मुक्तायुक्तता)
क्यों न हो ॥ ८१ ॥

अन्वयः : पुनः सः राजा विशदांशुकः सदिग्धः आशासितः मोदपाथोधिम् एषयन्
भूमिभूदन्नवनम् प्राप ।

अर्थः : फिर राजा जयकुमार, स्वच्छ वस्त्रवाले, सभ्यों सहित हर्षरूपी समुद्र-
को बढ़ाते हुए महाराज अकम्पनके महलको प्राप्त हुए—जैसे कि चन्द्रमा,
स्वच्छ किरणों वाला हो, नक्षत्रोंसे वेष्टित, समुद्रको उद्वेलित करता हुआ
उदयाचल पर प्राता है ॥ ८२ ॥

अन्वयः : सः वरः अभीष्टसिद्धयर्थम् तोरणम् समाचक्राम । यथा तत्त्वार्थाभिमुखः
ज्ञानी तत् दृङ्मोहकर्म (समाक्रामति) ।

स वर इति । स वरो जयकुमारोऽभीष्टस्य या सिद्धिनिष्पत्तिस्तवर्षम्, पक्षे-
ऽभीष्टा या सिद्धिनिर्वृत्तिस्तवर्षं तोरणं प्रधानद्वारं समाचक्रामोत्पलङ्के । यथा तत्त्वार्थ-
स्याभिमुखो ज्ञानी सम्यग्दृष्टिरार्हतो महाशयः स तस्मात् 'द्वि' बहुमोहकर्मातस्त्वथद्वानास्यं
समाक्रामति ॥ ८३ ॥

सम्यग्दृशाञ्चितस्तावद्राजद्वारं समेत्य सः ।

प्रापञ्चरणचारित्वं सिद्धिमिच्छन्निजोचिताम् ॥ ८४ ॥

सम्यगिति । सम्यग्दृशाञ्चितस्तावत्तवानीं राजद्वारं प्रधानतोरणं, यद्वा, राजश्चासी
वारः समयस्तं क्षुभलग्नसमयं समेत्य प्राप्य सन्निजोचितामात्मानुक्त्यां, सिद्धिं कार्यनिष्पत्तिं,
संसारबन्धमोक्षरूपाञ्चेच्छन् वाञ्छन् सन् चरणाभ्यां पादाभ्यां चरतीति पादचारी चरण-
चारी यद्वा, आचरणं चारित्र्यनिग्रयनिरोधाविलक्षणं चरतीति चरणचारी तस्य भावं
प्रापत् प्राप ॥ ८४ ॥

बन्धुभिर्बहुधाऽऽदृत्य मृदुमङ्गलमण्डपम् ।

उपनीतः पुनर्भव्यो गुरुस्थानमिवालिभिः ॥ ८५ ॥

बन्धुभिरिति । पुनर्भव्यो मनोहरः स बन्धुभिः कन्याबाण्डवैरालिभिः सखीभिरिव
बहुधा नानाप्रकारेणादृत्य सत्कृत्य, मृदु कोमलं यन्मङ्गलमण्डपं विवाहस्थानं तद् गुरुस्थानं
मञ्जालसङ्कृतमनुत्तस्थानमुपनीतः ॥ ८५ ॥

अर्थः वर जयकुमारने विवाहकी सिद्धिके लिए प्रधान द्वारपर उस प्रकार
चढ़ाई कर दो जैम तत्त्वार्थके अभिमुख ज्ञानवान् अभीष्ट सिद्धिके लिए दर्शन-
मोह कर्मपर आक्रमण करता है ॥ ८३ ॥

अन्वयः सम्यग्दृशाञ्चितः स तावत् राजद्वारम् समेत्य निजोचिताम् सिद्धिम् इच्छन्
चरणचारित्वम् प्रापत् ।

अर्थः सम्यग्दृष्टा (सम्यग्दर्शनसे युक्त) वह जयकुमार महाराज अकम्पन-
के मुख्यद्वारको प्राप्त कर अपने योग्य कार्यसिद्धिके पानेकी इच्छासे चरण-
चारिताको प्राप्त हुआ । अर्थात् सिद्धि (मुक्ति) के पक्षमें चारित्र्यका धारक
हुआ और प्रकृतमें चरणचारिता—पैदल गमन करने लगा ॥ ८४ ॥

अन्वयः पुनः भव्यः बहुभिः आलिभिः इव बहुधा आदृत्य मृदुमङ्गलमण्डपम् गुरु-
स्थानम् उपनीतः ।

अर्थः पुनः वह मनोहर जयकुमार बहुतसे कन्याबाण्डवों द्वारा नानाप्रकार-
से सम्मानित हो मृदुल विवाह मण्डपमें उच्च स्थानपर लाये गये—जैसे कन्या
अपनी सखियों द्वारा विवाह मण्डपमें लायी जाती है ॥ ८५ ॥

विशालं शिखरप्रोतवसुसञ्चयशोचिषाम् ।

निचयैस्तु सुनाशीर-व्योमयानं जहास यत् ॥ ८६ ॥

विशालमिति । यद्विशालमसंकटं मण्डपं शिखरेषु भृङ्गेषु प्रोतानामङ्कितानां वसूनां रत्नानां पद्यरत्नबद्धोर्षवीनां सञ्चयस्य शोचिषां कान्तीनां सञ्चयै राशिभिः समुज्ज्वलाकारतया सुनाशीरस्येन्द्रस्य व्योमयानं विमानमपि अहास । इन्द्रयानावपि तन्मण्डपं रमणीयतरमासीदित्याशयः । भङ्गपन्तरेण प्रोक्तत्वात् पर्यायोक्तमलङ्कारः ॥ ८६ ॥

वाहिनीव यतो रेजे सुगन्धिनलिनान्तरा ।

ऊर्मिकाङ्कितसन्तानां मत्तवारणराजिका ॥ ८७ ॥

वाहिनीति । यत्र स्थितानां मत्तवारणानां बन्दनमालिकानां राजिका परम्परा सुगन्धीनि नलिनानि अन्तरे यस्याः सा यन्मध्यभागे कमलानि निक्षितान्येवं भूताभिर्ऊर्मिकाभिः शाखाप्रशाखाभिः, पक्षे लहरीभिरङ्कितः सन्तानो विस्तारो यस्याः सा वाहिनीव नवीसदृशी रेजे शुशुभे ॥ ८७ ॥

हीरवीरचिताः स्तम्भा अदम्भास्तत्र मण्डपे ।

बभुः कन्दा इवामन्दाः पुण्यपादपसम्भवाः ॥ ८८ ॥

हीरेति । तत्र मण्डपे हीरेषु बज्रकेषु ये वीराः प्रधानास्तैश्चिता व्याप्ता ये अदम्भा विशालाः स्तम्भास्ते पुण्यमेव पादपः पुण्यपादपस्तस्मात्सम्भवन्तीति पुण्यपादपसम्भवाः सुकृततरुत्पन्नाः अमन्दाः प्रकाशमानाः कन्दा मूलाङ्कुरा इव बभुः । उपमालङ्कारः ॥ ८८ ॥

अन्वयः यत् विशालम् शिखरप्रोतवसुसञ्चयशोचिषाम् निचयैः सुनाशीर-व्योमयानम् जहास ।

अर्थः जो मण्डप अत्यन्त विशाल था तथा ऊपर भागमें जड़े हुए रत्नोंकी राशिकी कान्तिके समूहसे इन्द्रके विमानकी हँसी उड़ा रहा था ॥ ८६ ॥

अन्वयः यतः मत्तवारणराजिका सुगन्धिनलिनान्तरा ऊर्मिकाङ्कितसन्ताना वाहिनी इव रेजे ।

अर्थः जहाँ पर बन्दनवारोंकी पंक्ति जिनके बीचमें सुगन्धित कमल थे । तथा शाखा-प्रशाखाओंसे जो विस्तृत थीं वे नदीकी तरह सुशोभित हो रही थीं । नदीमें भी बीचमें कमल होते हैं तथा लहरें उठती हैं ॥ ८७ ॥

अन्वयः तत्र मण्डपे हीरवीरचिताः अदम्भाः स्तम्भाः पुण्यपादपसम्भवाः अमन्दाः कन्दा इव बभुः ।

अर्थः उस मण्डपमें हीरेसे बने हुए विशाल स्तम्भे, पुण्यरूपी वृक्ष से उत्पन्न चमकने वाले अङ्कुरकी तरह प्रतीत होते थे ॥ ८८ ॥

अर्कसंस्कृतकुड्येषु संक्रान्तप्रतिमा नराः ।

विलोक्यन्ते स्फुटं यत्र चित्राङ्का इव मञ्जुलाः ॥ ८९ ॥

अर्थेति । यत्र मण्डपे, अर्केण संस्कृतानि यानि कुड्यानि तेषु भास्करभासितमितिषु सङ्क्रान्ताः प्रतिमा मूर्तियेषां ते प्रतिबिम्बितवेहा नरा मञ्जुला मनोहराचित्राङ्का इव स्फुटं विलोक्यन्ते ॥ ८९ ॥

पद्मरागकृतारम्भं सदाविदितस्थिति ।

यद् विभर्ति स्थण्डिलञ्च ललाटे तिलकायितम् ॥ ९० ॥

पद्मरागेति । मन्मण्डपं पद्मरागीरणमणिभिः कृत आरम्भो यस्य तत्, पुनः कीदृशं सतां सज्जनानामालिः पङ्क्तिस्तया विविता प्रसिद्धा स्थितिर्यस्मिस्तत्, यद्वा, सतीभिरालीभिः सुलोचनासखीविविता विज्ञाता स्थितिर्यस्य तत्, स्थण्डिलं मध्यस्तूपं ललाटे तिलकमिवाचरतीति तिलकायितं विभर्ति धारयति ॥ ९० ॥

प्रणयस्यैव बीजानि मौक्तिकानि विरेजिरे ।

चतुष्कपूरणे स्त्रीभिः प्रयुक्तानि यदङ्गणे ॥ ९१ ॥

प्रणयस्येति । यदङ्गणे मण्डपस्थले स्त्रीभिः सौभाग्यवतीभिश्चतुष्कस्य पूरणे माङ्गलिके प्रयुक्तान्युपयुक्तानि मौक्तिकानि प्रणयस्यानुरागस्य बीजानोव विरेजिरे ॥ ९१ ॥

बिम्बितानि तु नेत्राणि स्वच्छे यस्याङ्गणेऽधुना ।

प्रीत्यार्पितानि निस्वापैः पुष्पाणीव भृशं बभूवुः ॥ ९२ ॥

अन्वयः । यत्र अर्कसंस्कृतकुड्येषु सङ्क्रान्तप्रतिमाः नराः मञ्जुलाः चित्राङ्का इव स्फुटं विलोक्यन्ते ।

अर्थः । जिस मण्डपमें, सूर्यसे चमकने वाली दीवालोंमें प्रतिबिम्बित होने वाले मनुष्य मनोहर चित्रोंके समान स्पष्ट दिखाई पड़ते थे ॥ ८९ ॥

अन्वयः । यत् पद्मरागकृतारम्भम् सदाविदितस्थिति स्थण्डिलम् ललाटे तिलकायितम् विभर्ति ।

अर्थः । जो मण्डप, पद्मरागमणियोंसे विनिर्मित तथा सज्जनोका पङ्क्तिसे विज्ञात मध्यखम्भेको मस्तक पर तिलकके समान धारण करता था ॥ ९० ॥

अन्वयः । यदङ्गणे स्त्रीभिः चतुष्कपूरणे प्रयुक्तानि मौक्तिकानि प्रणयस्य बीजानि इव विरेजिरे ।

अर्थः । मण्डपस्थलमें स्त्रियों द्वारा चौक पूरणमें प्रयुक्त मोतीके दाने प्रेमके बीजकी तरह सुशोभित होते थे ॥ ९१ ॥

बिम्बितानीति । अधुना यस्य मण्डपस्य स्वच्छेऽङ्गणे पारवर्त्तकप्रस्तररचितेऽङ्गणे,
बिम्बितानि लाञ्छितानि यानि समागतलोकानां नेत्राणि तानि निस्वापेर्वैबलोकैः प्रीत्यापि-
तानि पुष्पाणीव इतोपहारकुमुदानि यथा भृशं बभूः शुशुभिरै ॥ ९२ ॥

रम्भोचितोरुकस्तम्भा पयोधरघटोच्छिता ।

गोमयोपहितास्या च वेदी नेदीयसी स्त्रियाः ॥ ९३ ॥

रम्भोचितेति । रम्भाभिः कदलीभिरुचिताः सम्पाविता उचकाः सुवीर्धाः स्तम्भा
यस्याः सा, पक्षे रम्भा नाम स्वर्णव्या तस्या उचिता सद्गुणावृत्तौ अङ्घ्रास्तम्भौ यस्याः
सा, पयोधरेऽंजलपरिपूर्णेघटैः क्रुम्भैरुच्छिता समुन्नता, पक्षे पयोधराबेव घटौ ताभ्या-
मुच्छिता, गोमयेन धेनुशङ्कतोपहितमाच्छादितमास्यं मुखं यस्याः सा, पक्षे गौवचन्द्र-
मास्तस्य मया लक्ष्म्या, उपहितमास्यं यस्याः सा, वेदी देवाधिकरणभूता परिष्कृता भूमिः
स्त्रिया नेदीयसी पादवर्त्तितानी तुल्यस्वरूपेति यावद् बभूवेति शेषः । श्लिष्टापमा-
लङ्कारः ॥ ९३ ॥

वेदीं मनोहरतमां समगान्नवीना-

मालोकितुं दृगमुकस्य मुदामधीना ।

तावद्विचारचतुरापि सुवाक् कपाटं

स्मोद्घाटयत्ययि पवित्रितचक्रवाट ॥ ९४ ॥

अन्वयः अधुना यस्य स्वच्छे अङ्गणे बिम्बितानि नेत्राणि निस्वापैः प्रीत्या
अपितानि पुष्पाणि इव भृशम् बभू ।

अर्थः इस समय मण्डपके अत्यन्त निर्मल आँगनमेंमें प्रतिबिम्बित लोगोंके
नेत्र, देवलोकसे प्रेमपूर्वक समर्पित पुष्पोंकी तरह अत्यधिक सुशोभित होते
थे ॥ ९२ ॥

अन्वयः रम्भोचितोरुकस्तम्भा पयोधरघटोच्छिता गोमयोपहितास्या वेदी स्त्रियाः
नेदीयसी (बभूव)

अर्थः कदलीके खम्भोंसे बनी हुई, जलपूर्ण कलशोंसे समुन्नत तथा गोबर-
से मुख्य भागमें लिपी हुई वेदी स्त्रीके समान रूप वाली हो गई । क्योंकि स्त्री भी
कदलो स्तम्भ सदृश जघे वाली, कलग सदृश स्तनोंसे युक्त तथा सुन्दर मुख
वाली होती है ॥ ९३ ॥

अन्वयः अयि पवित्रितचक्रवाट ! अमुकस्य मुदाम् अधीना दृक् मनोहरतमाम् नवी-
नाम् वेदीम् आलोकितुम् समगात् तावत् विचारचतुरा सुवाक् अपि कपाटम् उद्घाट-
यति स्म ।

वेदीमिति । पवित्रितश्चक्रवाटः क्रियासमारम्भो येन तस्य सम्बोधनं हे पवित्रित-
 चक्रवाट, हे भगवन्, आरम्भे भगवन्नामस्मरणत्वात् किल हे प्रभो, अमुकस्य कुलभस्य
 मुदामानन्दसम्पदामधीना वृद्धृष्टिर्मनोहरतमा सर्वभेदो नवीना सद्यः सम्पन्ना तां बेदी-
 साराध्य भुवमालोक्तुं ब्रह्मणात्, तावत्तदानीमेव विचारे या चतुरा विचक्षण भवति
 सा वाग्वाणी सापि पुनः कवाटं कस्यात्मनो वाटं कवाटं मुक्तमुद्धाटयति स्म ॥ ९४ ॥

विश्वम्भरस्य तव विश्वमनेन लोकः

संशर्म नर्म भुवि भर्म समेत्य शोकः ।

विघ्नश्च निघ्न इह भाति पुनर्विमोहः

क्वाहं करो जिनदिनङ्कर संवरोह ॥ ९५ ॥

विश्वम्भरस्येति । हे जिनदिनङ्कर, जिनवररत्ने, हे संवरोह, संवराय पापावरो-
 धाय, ऊहो वितर्को यस्य स तत्सम्बोधने, हे पापापहारक, विघ्नस्यान्तरायस्य निघ्नकर-
 संहारक, संकटहरण, हे विमोह मोहवर्जित, संवश, तव विश्वम्भरस्य, त्रिलोकनायस्य
 विश्वसनेन, अयं लोको मादृशः पुनरिह भुवि पृथिव्यामशोकः शोकरहितः सन् संशर्म
 शान्तिसौख्यं, भर्म कनकलाभं तेन पुष्टिं नर्म विनोदवृत्तिं तुष्टिश्च समेत्य प्राप्य तावदहंकर
 आश्चर्यकारकः क्व भाति ? न क्वचिदपीति भावः ॥ ९५ ॥

हे छिन्नमोह जनमोदनमोदनाय

तुभ्यं नमोऽशमनसंशमनोदमाय ।

निर्वृत्यपेक्षितनिवेदनवेदनाय

सूर्याय मे हृदरविन्दविनोदनाय ॥ ९६ ॥

अर्थः हे भगवन् ! इस जयकुमारकी हर्षित दृष्टि जब अत्यधिक सुन्दर
 एवं नवीनतम वेदीकी तरफ पड़ी तो उसी समय विचार चतुर उसकी वाणीने
 भी मुख खोल दिया, अर्थात् वह बोल उठी ॥ ९४ ॥

अन्वयः (हे) जिनदिनङ्कर ! हे संवरोह । विश्वम्भरस्य तव विश्वसनेन लोकः
 पुनः इह भुवि अशोकः संशर्म भर्म नर्म च समेति अहङ्कारः क्वः विघ्नः च निघ्न भाति ।

अर्थः हे जिन सूर्य ! हे पापापहारक ! संसारका पालन करने वाले आप-
 के ऊपर विश्वास रखने वालेको पृथ्वी पर, सुख-शान्ति, सम्पत्ति, तथा आनन्द
 प्राप्त होता है एवं वह व्यक्ति निश्चिन्त हो जाता है फिर उसके पास अहंभाव
 कैसे रह सकता है ? विघ्न तो हमेशाके लिए नष्ट ही हो जाता है ॥ ९५ ॥

अन्वयः हे छिन्नमोह ! जनमोदन ! अशमनसंशमनोदमाय मोदनाय निर्वृत्यपेक्षित
 निवेदनवेदनाय मे हृदरविन्दविनोदनाय सूर्याय तुभ्यं नमः ।

हे छिन्नमोहेति । छिन्नः प्रणष्टो मोहो मुग्धभाषी वेदां ते तेषां मोहनं प्रहर्षणं येन स तत्सम्बोधने, तुभ्यं सीदनाय प्रसन्निकर्त्रे नमोऽस्तु । अथवा छिन्नमोहजनमोह, देवमुद्धि-परिणामेन नः पूष्याय तुभ्यं नमः । न शमनभक्षणं रोषस्तस्य संसा प्रख्यापना यत्र तस्य मनसोऽन्नं भक्षणं प्रशासनं येन तस्मै तुभ्यं नमः । निवृत्त्या मुक्तिलक्ष्म्याऽपेक्षितं यन्नि-वेदनं प्रार्थनं तस्य वेदनं परिज्ञानं यस्य तस्मै तुभ्यं नमः । मे हृदेवारविग्धं मनचित्तकमलं तस्य विनोदनं विकासो येन तस्मै सूर्याय रविरूपाय नमः ॥ १६ ॥

मातःस्तवस्तु पदयोस्तव मे स एष

यस्या अपाङ्गशरसंकलितो जिनेशः ।

प्राप्नोति तेऽत्र सुभगो वरदर्शनन्ना-

मय्यप्यहो विभवकृद्भव सुप्रसन्ना ॥ १७ ॥

मातरिति । हे लक्ष्मि, हे मातस्तव चरणयोर्में मम स एष स्तवः स्तुतिसंदेशस्तु पुन-रस्ति यस्या जगन्मातुरपाङ्गशरेण कटाक्षबाणेन संकलितः संगृहीतो जिनानामीशो-ऽर्हंप्रभुः, किञ्च, यत्ते वरदर्शनं ना मनुष्यमात्रोऽपि, ईहते चाञ्छति, सा त्वं विभवकुरमर्भ-सम्पत्तिकर्त्रे, मयि तव स्तावकेऽपि सुप्रसन्ना भव । इह भूतले, अहो इति समनु-रोधे ॥ १७ ॥ ।

हे धर्मचक्र तव संस्तव एष पातु

पश्चाद् भुवि क्व परचक्रकथास्तु जातु ।

दुष्कर्मचक्रमपि यत्प्रलयं प्रयातु

सिद्धिः समृद्धिसहिता स्वयमेव भातु ॥ १८ ॥

अर्थः हे मोह-रहित ! लोकों को आनन्द प्रदान करने वाले प्रभो ! शांतिके शमनके लिए प्रेरक, स्वयं आनन्दस्वरूप, मुक्तिके लिए आवश्यक निवेदन के ज्ञाता, तथा मेरे हृत्कमलके विनोदहेतु सूर्यरूप आपको नमस्कार है ॥ १६ ॥

अन्वयः हे मातः ! तव पदयोः मे सः एषः स्तवः तु यस्याः अपाङ्गशरसंकलितः जिनेशः यत् ते वरदर्शनम् ना अपि ईहते । मयि अपि सुप्रसन्ना विभवकृद् भव ।

अर्थः हे माता ! तुम्हारे चरणमें मेरी वह यह स्तुति है जिमके अपाङ्गशर-से जिनेश भगवान् भी परबश हो जाते हैं, तुम्हारे सुन्दर दर्शनको मनुष्य भी चाहता है, आज मेरे पर भी प्रसन्न हो धन सम्पत्ति प्रदाता बनो ॥ १७ ॥

अन्वयः (हे) धर्मचक्र ! एष तव संस्तवः पातु पश्चात् भुवि परचक्र-कथा जातु क्व अस्तु । यत् दुष्कर्मचक्रम् (तत्) अपि प्रलयम् प्रयातु, समृद्धिसहिता सिद्धिः स्वयम्

हे धर्मचक्रेति । हे धर्मचक्र, एष ते स्तवः सोऽस्मान् पातु रक्षतु । ततः पश्चाद्-
नन्तरमिह भुवि परब्रह्मस्य चेरिसमूहस्य कथा जातुष्विदमिदं क्वास्तु, न क्वापीत्यर्थः । केतव
कृपा तवाऽस्य शरीरिणो न कोऽपि परो भवेदिति । यतो यद् दुष्कर्मणां दुरितानां चक्रं
समुदायस्तदपि प्रलयं प्रयातु प्राप्नोतु, तव कृपया समृद्ध्या सहिता सिद्धिः सफलता च
स्वयमेवानाम्यासेनैव भातु शोभतामिति ॥ ९८ ॥

नित्यातपत्र, परमत्र तव प्रतिष्ठा

सत्यागमाश्रयभृतामसकौ सुनिष्ठा ।

छायां सुशीतलतलां भवतो धनिष्ठा-

मप्याश्रितस्य किमु तप्तिरिहास्त्वरिष्ठात् ॥ ९९ ॥

नित्यातपत्रंति । हे नित्यातपत्र, छत्रत्रय, तवापि परमत्र भूतले प्रतिष्ठा पूजा
वर्तते । सत्यागमाश्रयभृतां जैनानामसकौ सुनिष्ठा श्रद्धाऽस्तीति यावत् । भवतस्तव
सुशीतलतलामतिशयशान्तिवायिनो धनिष्ठां निबिडां छायामाश्रितस्य जनस्येह संसारे-
ऽरिष्ठावुपद्रवात् तप्तिः सन्तापः किमुतास्तु, न स्यादित्यर्थः ॥ ९९ ॥

हे शारदे सपदि संस्तवनं वदामः

सज्जाङ्गलाय जगतां तव वारि नाम ।

नैकान्तनिष्ठवचनाय तु सम्पदासि

धीर्नः पुनर्भवति तेऽपि पदान्तदासी ॥ १०० ॥

एव भातु ।

अर्थः हे धर्मचक्र ! गृह आपकी स्तुति रक्षा करे, फिर पृथ्वीपर शत्रुओंकी
कथा भी कहाँ संभव है ? दुष्कर्मोंका समूह भी नष्ट हो जाय तथा समृद्धियुक्त
सफलता बिना किसी श्रमके ही सुशोभित हो जावे ॥ ९८ ॥

अन्वयः (हे) नित्यातपत्र ! अत्र तव परम् प्रतिष्ठा (अस्ति) सत्यागमाश्रयभृताम्
असकौ सुनिष्ठा (अस्ति) भवतः सुशीतलतलाम् धनिष्ठां छायां आश्रितस्य अपि इह
अरिष्ठात् तप्तिः किमु अस्तु ।

अर्थः हे छत्रत्रय ! भूतल पर तुम्हारी बड़ी प्रतिष्ठा है सत्य, आगम का
आश्रय लेने वाले जैनोंकी अच्छी निष्ठा है । तब आपकी सुशीतल एवं धनी
छायाका आश्रय करने वाले व्यक्तिको संसारमें उपद्रवोंसे सन्ताप कैसे हो
सकता है ॥ ९९ ॥

अन्वयः (हे) शारदे ! सपदि तव संस्तवनम् वदामः सज्जाङ्गलाय तव वारि नाम

हे शारदे इति । हे शारदे, सरस्वति, अमुना वयं तव संस्तवनं स्तुतिप्रस्तावं वचनः कुर्म इत्यर्थः । तत्र तावत्सर्वं सर्वलक्षणसम्पन्नमङ्गं शरीरं लातीति तस्मै सज्जाङ्गलाय, सुलक्षणशरीरभूते जनाय, अथ च सत्प्रशास्तं आङ्गलं नाम निजलस्थानं यस्य तस्मै सज्जाङ्गलाय जनाय तव वारि नाम जलमित्यर्थकरं नाम वचनः । जगतां लोकानां मध्ये वारि नाम सरस्वत्याः प्रतिद्वेषेव । एकस्मिन्मन्त्रे कस्मिन्चिदपि स्थाने निष्ठा स्थितिर्नास्ति यस्य तन्मैकान्तनिष्ठं तादृशं वचनं यस्य तस्मै नैकान्तनिष्ठ-वचननाय स्थानप्रष्टाय त्वं सम्पदपूर्वं स्थानं यस्यामितोवृत्ती, यद्वा, नैकान्ते स्याद्वादाव्ये वर्तन्नि निष्ठा श्रद्धा यस्यैतादृशं वचनं यस्य तस्मै सम्पदं पूर्वं शब्दानियमनं यत्र सा सम्पदा किञ्च सम्पत्तिकर्त्री चास्ति सम्भवति । अत एव पुनर्नोऽस्माकं बोद्धुंश्चित्ते पदयोर्वचरणयोरन्तस्य प्रान्तभागस्य दासी सेविका भवति ॥ १०० ॥

पूज्याङ्घ्रिभूमिति संस्तुवता जयेन

श्रीलोचनाप्रणयपुण्यपिपासितेन ।

पूतोत्सवोत्थितसुधारसमेव पातुं

बद्धोऽञ्जलिश्च शुचिचित्तभृतां तदा तु ॥ १०१ ॥

पूज्याङ्घ्रितीति । इत्युक्तप्रकारेण पूज्यानां श्रीमद्वर्तुपरवेश्वरादीनामङ्घ्रिभूमि श्रीचरणस्थिति संस्तुवता प्रार्थयता, शुचिचित्तभृता पवित्रहृदयभृता, श्रीलोचनाया अकम्पन-सुताया यत्प्रणयपुण्यं पाणिग्रहणलक्षणं तस्य पिपासितेनाभिलाषुकैः जयेन वरराजेन तदा तु तस्मिन् समये पूतात्पवित्राबुत्सवाबुत्थितं सञ्जातं सुधारसमानन्वयायकं पातुमेव किलाञ्जलिः करपुगसंयोगे बद्धः समुपरचित्तोऽभूत् ॥ १०१ ॥

(वचनः) जगताम् नैकान्तनिष्ठवचननाय तु सम्पदा अस्ति, पुनः नः धीः ते पदान्तवासी भवति ।

अर्थ - हे शारदे ! मैं शीघ्र ही तुम्हारी स्तुति करता हूँ । सुन्दर लक्षणोंसे युक्त शरीर धारण करने वाले जन के लिए तुम्हारा नाम जल ऐसा कहता हूँ । अनेकान्त वचनवादियोंको तुम सम्पदा प्रदान करने वाली हो फिर हमारी बुद्धि तुम्हारे चरणों की दासी हो रही है ॥ १०० ॥

अन्वयः इति पूज्याङ्घ्रिभूमिम् संस्तुवता शुचिचित्तभृता श्रीलोचनाप्रणयपुण्यपिपासितेन तदा तु पूतोत्सवोत्थितसुधारसम् एव पातुम् अञ्जलिः बद्धः ।

अर्थ : इस प्रकार पूज्योंके श्रीचरणकी स्तुति करने वाले तथा पवित्र हृदय वाले, सुलोचनाके प्रणयपिपासु जयकुमारने उस समय पवित्र उत्सवसे उत्थित अमृतरसको मानो पीनेके ही लिए अञ्जलि बाँध ली ॥ १०१ ॥

सम्पूततामति तां बरराजपादै-
स्तस्मिन् सदम्बरवितान इतः प्रसादैः ।
तत्कालकार्यपरदारतरङ्गचारः
शुद्धान्तसिन्धुरभवत्समुदीर्णसारः ॥ १०२ ॥

सम्पूततामिति । बरराजस्य श्रीजयकुमारस्य पादैश्चरणैर्हंतुभूतैः संपूततां पवित्र-
भावमति गच्छति तस्मिन् समीचीनस्थाम्बरस्य वस्त्रस्य विताने मण्डपवेशे ताववितो-
ऽन्तरं प्रसादैः प्रसत्तिभिस्तत्काले यानि कामिचित्कार्याणि तेषु परायणा ये दाराः स्त्रिय-
स्त्रियां त एव वा तरङ्गास्तरलरूपत्वात्तेषां चारः प्रचारो यत्र सः, समुदीर्ण उद्दलभावं
गतः सारोऽन्तर्भागे यस्य स शुद्धान्तोऽन्तःपुरमेव सिन्धुः समुद्रोऽभवत्, अन्तःपुराङ्गना-
समूहे कावत्बरताभूदित्याशयः ॥ १०२ ॥

काचन स्मितसमन्वितवक्त्रतुल्यतामनुभवत् स्वयमत्र ।

लाजभाजनमदोऽप्युपयोक्त्री सम्बभौ तरुणिमोदयभोक्त्री । १०३ ॥

काचनेति । काचन स्त्री, अत्र प्रसङ्गे स्मितेनेषढास्येन समन्वितं यद्दृश्यं मुखं तस्य
तुल्यतामनुभवत् स्वयमनायासेनैव, अनुभवदङ्गीकुर्वद्वोऽनुकूलं लाजानां भ्रष्टधान्यानां
भाजनं पात्रमुपयोक्त्री या तरुणिम्नो यौवनस्योदयस्तस्य भोक्त्री सम्बभौ ॥ १०३ ॥

शातकुम्भकृतकुम्भमनल्पदुग्धमुग्धकमुरोरुहकल्पम् ।

जानती तमपि चाञ्चलकेनाच्छादयत् स्वमुपपद्य निरेनाः ॥ १०४ ॥

अन्वयः बरराजपादैः सम्पूतताम् अति तस्मिन् सदम्बरविताने इतः प्रसादैः
तत्कालकार्यपरदारतरङ्गचारः समुदीर्णसारः शुद्धान्तसिन्धुः अभवत् ।

अर्थः श्रीजयकुमारके चरणौसे पवित्रताको प्राप्त, सुन्दरवस्त्रों वाले
मण्डपप्रान्तके ही जाने पर, इधर प्रसादोंसे तत्कालकार्यमें तल्लीन स्त्री रूपिणी
तरङ्गोंका प्रसार, भीतरी भागमें उद्वेल्लित हुआ अन्तःपुर ही समुद्र जैसा
प्रतीत होता था ॥ १०२ ॥

अन्वयः काचन अत्र स्मितसमन्वितवक्त्रतुल्यताम् स्वयम् अनुभवत् अदः लाज-
भाजनम् उपयोक्त्री तरुणिमोदयभोक्त्री सम्बभौ ।

अर्थः कोई स्त्री इस प्रसङ्गमें स्मितयुक्त मुखकी बराबरी स्वयं ही करती
हुई लाजाके पात्रका उपयोग करनेवाली यौवनारम्भका उपभोग करनेवाली
तरुणिमाकी तरह सुशोभित हुई ॥ १०३ ॥

अन्वयः निरेनाः शातकुम्भकृतकुम्भम् अनल्पदुग्धमोहकम् स्वयम् उरोरुहकल्पम्
जानती तम् अपि उपपद्य अञ्चलकेन आच्छादयत् ।

घातकुम्भेति । निरेना निर्गतमेनो यस्याः सा पापवर्जिता काचित्स्त्री घातकुम्भेन सुवर्णेन कृतं निर्मितं कुम्भमनल्पेन बहुतरेण कुम्भेन मुग्धं मनोबोहकमत एव स्वमातृवीय-
मुरोयहकल्पं स्तनमण्डलं जानती पश्यन्ती तल्प्युपपद्य लब्ध्वाऽञ्चलकेन वस्त्रपल्लवेनाच्छा-
वयत् ॥ १०४ ॥

कुक्षिरोपितकफोणितयाऽरं प्राप्य सा दक्षिशरावमुदारम् ।

गण्डमण्डलमतोलयदेवानेन पिच्छिलतमेन सुरेवा ॥ १०५ ॥

कुक्षीति । शोभना रतिरिच्छेति सा सुरेवा कापि स्त्री कुक्षी रोपितः कफोणियया
तस्या भावस्तेनोदारं दक्षिशरावं प्राप्यारं शीघ्रमेव, अनेन पिच्छिलतमेन, अतिस्निग्धेन
गण्डमण्डलमतोलयत् किल ॥ १०५ ॥

सर्पिरपितमुखप्रतिमानं सेन्दुकेन्दुदयितप्रणिधानम् ।

पाणिपद्म मृदु सद्य सुवेशाऽपूर्वमाप्य कुमुदे मुमुदे सा ॥ १०६ ॥

सर्पिरिति । सुवेशा शोभनवेशवती, अपितं मुखस्य प्रतिमानं प्रतिबिम्बं यत्र तत्
सर्पिर्घृतामत्यनेन घृतस्य पात्रं तावद्विन्दुकेन चन्द्रेण सहितः सेन्दुकः स चासाविन्दुः
सेन्दुकेन्दुस्तस्य दयितः प्रियजनकः समुद्रस्तस्य प्रणिधानं बिम्बारो यत्र तत् । चन्द्रस्थाने
मुखप्रतिबिम्बं यत्र तत्, समुद्रस्थाने च सर्पिष्पात्रं तावत् । तत्र कुमुदे पृथ्वीप्रमोदाय,
पाणिः स्वहस्त एव पद्मं कमलं तवेव मृदु सद्य स्थानं यस्य तदेवमपूर्वमद्यावप्यथ तन्नपि
किलाप्यलब्ध्वा मुमुदे, मोक्षमवाप सा ॥ १०६ ॥

उद्धृता न कदली लसद्वा पाणिनैव खलु सम्प्रति दूर्वाः ।

किन्तु मङ्गलमुदञ्च पदेन गात्रतोऽपि चािदयं हृदये नः ॥ १०७ ॥

अर्थः निष्पाप किसी स्त्रीने स्वर्णनिर्मित व द्रुधसे भरे हुए घड़ेको स्वयं ही
अपने स्तनके सदृश समझकर उसे अपने अञ्चलसे ढक लिया ॥ १०४ ॥

अन्वयः : सुरेवा सा कुक्षिरोपितकफोणितया उदारम् दक्षिशरावम् प्राप्य अरम् अनेन
पिच्छिलतमेन गण्डमण्डलम् एव अतोलयत् ।

अर्थः कोई सुन्दर स्त्री, कुक्षिमें कफोणि (केहुनाठ) को लगाकर, सुन्दर
दधिके पात्रको प्राप्त करके शीघ्र ही इसके द्वारा अपने कपोलोंकी तुलना
करने लगी ॥ १०५ ॥

अन्वयः : सुवेशा अपितमुखप्रतिमानम् सर्पिः सेन्दुकेन्दुदयितप्रणिधानम् पाणिपद्म-
मृदुसद्य, अपूर्वम् अपि आप्य मुमुदे ।

अर्थः सुन्दर वेशवालो किमी स्त्रीने, जिसमें अपने मुखकी प्रतिमा दीख रही
है ऐसे घृतपात्रको, चन्द्रसहित समुद्र की कल्पना कर और हस्तकमलरूपी गृहमें
रखकर अर्पण आनन्दको प्राप्त किया ॥ १०६ ॥

उद्धृतेति । कबलीव लसन्ती शोभमाना तावद्वृक्षस्याः सा तथा रम्भोवक्या कया-
चित्स्त्रिया सम्प्रति पाणिनेव केवलेन हस्तेनेव दूर्वा मोद्धृता, किन्त्वपितु मङ्गलस्य पाणि-
ग्रहणस्य या मुत्तयाञ्चो रोमाञ्चस्तस्य पदेन व्याजेन गात्रतोऽपि शरीरेणाञ्चविक्षि-
मोद्धृता, इतीयं चिद्धृष्टिनोऽस्माकं हृदये वर्तते इति यावत् ॥ १०७ ॥

शार्करं तदपि काचिदिहाली प्रोद्धार मधुराधरपाली ।

पश्यताधरमिदं न मदीयमौष्ठमित्थमधुनोक्तवतीयम् ॥ १०८ ॥

शार्करमिति । मधुरा मनोहराऽधरपाली रबच्छदकला यस्याः सा काचिद्वाली सखीह
प्रसङ्गे शार्कराया इवं शार्करं तत् पात्रं प्रोद्धार यत्, हे लोका मूयं पश्यताधुनेवमेव
तावधरं धरावर्जितमस्मदस्ते वर्तमानं तथैवाधरं गुणहीनं न तु मदीयमौष्ठमधरं पश्य-
तेत्थमित्युक्तवतीवेत्युत्प्रेक्ष्यते ॥ १०८ ॥

सञ्चकार समिधोऽप्यबला का संगुणौघगणनाय शलाकाः ।

ताः सुयज्ञसदसो हविलम्बादङ्गुलीरिव निजा बहुलम्बा ॥ १०९ ॥

सञ्चकारेति । काप्यबलाऽविलम्बाद्धेतोर्निजाः स्वकीया अङ्गुलीरिव बहुलम्बाः
सुवीर्वास्ताः समिधो यज्ञार्थं चन्दनादीनां काष्ठस्रग्धाः सुयज्ञसदसः सत्यार्थयज्ञशालाया यः
संगुणौघः पापघ्नंसनलक्षणस्तस्य गणनाय परिसंख्यानाय शलाका हि किल सञ्च-
कार ॥ १०९ ॥

अन्वयः कदलीलसदूर्वा सम्प्रति पाणिनेव दूर्वाः न उद्धृताः किन्तु मङ्गलमुदञ्च-
पदेन गात्रतः अपि (उद्धृताः) इयम् चिद् नः हृदये वर्तते ।

अर्थः कदलीस्तम्भके सदृश उरुवाली किसी स्त्रीने अपने हाथसे ही दूर्व
(घास) नहीं उठायो, प्रस्युत विवाहके हृषसे उत्पन्न रोमाञ्च होनेसे ही
उठायी गयी, ऐसा मेरा अपना विचार है ॥ १०७ ॥

अन्वयः मधुराधरपाली काचित् वाली इह शार्करम् प्रोद्धार (इति) पश्यत्,
मधुना इदम् अधरम्, मदीयम् ओष्ठम् न इति उक्तवती ।

अर्थः मधुर ओष्ठवाली किसी स्त्रीने शक्करके पात्रको उठायी और मानो
यह कहा कि "यह शक्कर पात्र ही गुणहीन है, मेरा अधरोष्ठ नहीं" ॥ १०८ ॥

अन्वयः कापि अबला अविलम्बात् ताः निजाः अङ्गुलीः इव बहुलम्बाः समिधः
सुयज्ञसदसः संगुणौघगणनाय शलाकाः हि सञ्चकार ।

अर्थः किसी स्त्रीने तत्काल ही अपनी अङ्गुलीकी तरह, बहुत लम्बी चन्द-
नादिकी लड़कियोंको सुन्दर यज्ञभवनके पापघ्नसस्वरूप गुणोंको गिननेके लिए
ही मानो शलाकाएँ बनायी हैं ॥ १०९ ॥

तामृतिं द्रुतमनङ्गमयेऽसुं सम्बभूव सुसमघ्ननये तु ।

श्रीपुरोहितवरस्य च देहीत्युक्तिमुक्तिरुदयद्विभवेही ॥ ११० ॥

तामृतिमिति । उदयमानो विभव आनन्दो यत्र तस्मिन् पक्षे उदयमानविभवो भवाभावश्च यत्र तस्मिन्, अनङ्गमये कामपुरुषार्थरूपे, पक्षे शरीराभावरूपे शोभनं समग्रं पदार्थसंग्रहो यस्मिन्, पक्षे, शोभनं समग्रमन्तः परिभाषो यस्मिन्, संख्यासौ अग्रमयः सुसमघ्ननयस्तस्मिन् श्रीपुरोहितवरस्य याजकस्य च देहि प्रयच्छेत्पुक्तेः, पक्षे देही शरीर-धारीत्येवमुक्तेर्बन्धनस्यापि मुक्तिः परित्यागो सम्बभूव, हीति निश्चये । तामृतिमनङ्गल-वृत्तिमस्तु दूरोक्तुं वा रा 'ऋत्तिर्मतौ जगुप्तायां स्वर्धायामप्यमङ्गले' इति विश्वः ॥ ११० ॥

स्रक्करीत्यनुचरी स्मरसाया ख्यातिजातिदरमादरदायाः ।

सूचिसूचितशिखां विनिखायाऽशोभयत्सु मनसां समुदायात् ॥ १११ ॥

स्रक्करीति । आदरं ददाति वृद्धेभ्यो या तस्या आदरदायाः सुलोचनायाः स्रक्करी मालाकारिणी, अनुचरी किङ्करी सा पुनः सूचिसूचितां शिखां सूच्याः सजातमप्रभाणं विनिखाय समारोप्य सुमनसां पुष्पाणां समुदायात् समूहात् तावत्स्मरस्य साया बाणा एत इत्याख्यातेः प्रसिद्धे जातिः प्रसूतिर्यस्य तद् वरं भयमेवाऽशोभयत् किल ॥ १११ ॥

प्रावृषेव सरसा वयस्यथा निर्ययौ घनघटासुदुक्तया ।

चातकेन च वरेण केकितापन्नजन्यमनुना प्रतीक्षिता ॥ ११२ ॥

प्रावृषेति । सरसा शृङ्गारसवती, पक्षे सञ्जला सुदुक् सुलोचनाघनघटा वेधमा-

अन्वयः : उदयद्-विभवे हि अनङ्गमये सुसमघ्ननये श्रीपुरोहितवरस्य देहि इति उक्ति-मुक्तिः सम्बभूव । ताम् अृतिम् द्रुतम् अत्तुम् वा ।

अर्थः : जहाँ आनन्द उदित हो रहा है ऐसे काम पुरुषार्थरूप, अच्छी नीतियोंसे युक्त उस समयमें पुरोहितकी (दो) इस प्रकारकी उक्तिका अभाव हो गया ? अथवा उस अमंगल वृत्तिको दूर करनेके लिए 'दो' इस उक्तिका अभाव हो गया ॥ ११० ॥

अन्वयः : आदरदायाः स्रक्करी अनुचरी सुमनसां समुदायात् सूचिसूचितशिखां विनिखाय स्मरसायाख्यातिजातिदरम् इति अशोभयत् ।

अर्थः : सुलोचनाकी माला बनानेवाली दासीने फूलोंके समूहमें सूई वेधकर पार कर दिया, मानो वह कामदेवके बाणभूत उन फूलोंके भणको निकालकर दूर कर रही थी ॥ १११ ॥

अन्वयः : प्रावृषा सह घनघटा इव तथा वयस्यया सह सरसा सुदुक् निर्ययौ (या) केकितापन्नजन्यमनुना चातकेन च वरेण प्रतीक्षिता ।

लेख प्राचुरा वृष्ट्येव खयस्यया सख्या समं केकितया वह्वी निरततया, पक्षे मयूरक्येणा-
पन्ना प्राप्ता अन्या आनन्वससा येन स चासी मनुः प्रधानो यस्य तेन चातकेनेव वरेण
प्रतीक्षिता नियमौ निर्जगाम ॥ ११२ ॥

कुसुमगुणितदाम निर्मलं सा
मधुकररावनिपूरितं सदंसा ।
गुणमिव धनुषः स्मरस्य हस्त-
कलितं संदधती तदा प्रशस्तम् ॥ ११३ ॥

कुसुमेति । सा सबंसा शोभनस्कन्धवती सुलोचना मधुकराणामलीना रावैः
शब्देनिपूरितं निर्मलं सुन्दरं कुसुमगुणितं प्रारब्धं यद्ब्रह्म मात्यं तदा तस्मिन् काले
प्रशस्तं प्रशोसायोग्यं स्मरस्य कामदेवस्य धनुषो गुणं ज्योतिमिव हस्ते स्वकरे कलितं स्वीकृतं
संबधती धृतवती सती ॥ ११३ ॥

तरलायतवर्तिरागता साऽभव-
दत्रस्मरदीपिका स्वभासा ।
अभिभूततमाः समा जनानां
किमिव स्नेहमिति स्वयं दधाना ॥ ११४ ॥

तरलेति । अत्र मन्वपदेशे तरला चञ्चला चायता च वर्तिर्नेत्रवृत्तिः पक्षे दशा
यस्याः सा, वर्तिर्दशालोचनधोरित्यादिकोवात् । ततः स्वभासा देहवीप्याऽभिभूतं परास्तं
तमो यया साऽभिभूततमा इत्यत एव समा शोभावती लक्ष्मी कर्त्री वा जनानां वर्तिक-
लोकानां, स्वयमपि किमिव स्नेहं प्रेम तैलादि च दधानाऽङ्गीकुर्वाणा स्मरस्य कामस्य
दीपिकोद्दीपनकर्त्री साऽभवत् ॥ ११४ ॥

अर्थः वर्षाकालके साथ घन-घटाकी तरह सखीके साथ मुस्कराती हुई
सुलोचना आयी तथा चिर पिपासित चातकके समान उसे वर जयकुमारने
देखा ॥ ११२ ॥

अन्वयः : सदंसा सा मधुकररावनिपूरितम् निर्मलम् कुसुमगुणितदाम तथा प्रशस्तम्
स्मरस्य धनुषः गुणम् इव हस्तकलितम् सन्धधती ।

अर्थः सुन्दर कन्धे वाली सुलोचना भ्रमरोके शब्दोसि पूरित व स्वच्छ
फूलोंकी मालाको कामदेवके धनुषकी प्रत्यञ्चाकी तरह हाथमें लेकर सुशोभित
हुई ॥ ११३ ॥

अन्वयः : अत्र तरलायतनेत्रवर्तिः आगता स्वभासा अभिभूततमा (अतएव) समा
जनानाम् स्वयम् किमिव स्नेहम् दधाना स्मरदीपिका अभवत् ।

दृक् तस्य चायात्स्मरदीपिकायां
समन्ततः सम्प्रति भासुरायाम् ।

द्रुतं पतङ्गावलिवत्तदङ्गा-

नुयोगिनी नूनमनङ्गसङ्गात् ॥ ११५ ॥

हृगिति । यस्य बरराजस्य दृक् चक्षुः सम्प्रति भासुरायां, स्मरस्य मदनरस्य दीपिकायां प्रवीणरूपायां सुलोचनायामयावुपजगाम । साऽनङ्गसङ्गात्कामव्यतिकरारुतं पतङ्गावलिवच्छलभंपक्तिवत्तस्याः सुदृशोऽङ्गानानुयोगोऽस्या अस्तीत्यनुयोगिनी तदङ्गसङ्गतं बभूवैत्यर्थः ॥ ११५ ॥

अभवदपि परस्परप्रसादः पुनरुभयोरिह तोषपोषवादः ।

उषसि दिगनुरागिणीति पूर्वा रविरपि हृष्टवपुर्विदो विदुर्वा ॥ ११६ ॥

अभवदिति । पुनरिह पाणिग्रहणपूर्वक्षणेऽप्युभयोर्द्वयोर्बन्धवोस्तोषस्तोषलक्षणस्य पोषस्य च वादः सम्बाधो यत्र स परस्परस्यान्योऽन्यस्य प्रसाधो दृष्टिवानलक्षणः सोऽप्यभवत् । यथा, उषसि प्रातःकाले पूर्वा दिग् अनुरागिणी, रक्तवर्णा स्नेहयुक्ता वा भवति तथैव रविर्दिनकरोऽपि हृष्टवपुः प्रसन्नशरीरः स्यादित्येवं विधोर्विधांसो जना अस्माकं बुद्धयो वा विदुः ॥ ११६ ॥

अर्थः चञ्चल एवं विशाल नेत्रों के व्यापार (लपलपाती लम्बी बर्तिका—वत्ती) से युक्त सुलोचना ज्यों ही मण्डपमें प्रवेश करती है त्यों ही उसने अपनी कान्तिसे वहाँके अन्धकारको दूर कर दिया—प्रकाश फैला दिया, अतएव सुषमा-सम्पन्न वह सुलोचना दर्शकोंके लिए स्वयं ही स्नेह (तेल) को धारण करती हुई, कामदेवकी दीपिका (उद्दीपन करनेवाली) सिद्ध हुई ॥ ११४ ॥

अन्वयः : तस्य च दृक् सम्प्रति समन्ततः भासुरायाम् स्मरदीपिकायाम् अयात् अनङ्गसङ्गात् द्रुतम् पतङ्गावलिवत् तदङ्गानुयोगिनी नूनम् बभूव ।

अर्थः जयकुमारकी हृष्टि भी इस समय चारों तरफ चमकने वाली, काम-देवकी दीपिका रूप सुलोचना पर पड़ी जो कि कामके साहचर्यके कारण शीघ्र ही पतङ्गोंके समूहकी तरह उसके अङ्गोंमें लिपट गई ॥ ११५ ॥

अन्वयः : पुनः इह उभयोः तोषपोषवादः परस्परप्रसादः अपि अभवत् । उषसि पूर्वा दिक् अनुरागिणी रविः अपि हृष्टवपुः इति विदः विदुः ।

अर्थः फिर दोनोंका सन्तोषप्रद वार्त्तालाप तथा आपसमें अवलोकन भी हुआ । जैसे प्रातः पूर्व दिशा लालवर्ण (प्रेमयुक्त) होती है वैसे ही सूर्य भी प्रसन्नशरीर वाला होता है ॥ ११६ ॥

नन्दीश्वरं सम्प्रति देवदेव पिकाङ्गना चूतकसूतमेव ।

वस्वौकसारार्कमिवात्र साक्षीकृत्याशु सन्तं मुमुदे मृगाक्षी ॥ ११७ ॥

नन्दीश्वरमिति । सम्प्रत्यधुना मृगाक्षी हरिणनयना सुलोचना, आशु सन्तं तं जयकुमारं साक्षीकृत्य समलोच्य मुमुदे जहर्ष । यथा नन्दीश्वरं नामाष्टमं द्वीपं वृष्ट्वा, चूतकस्याभ्रवृक्षस्य सूतं प्रसूतं वृष्ट्वा पिकाङ्गना कोकिला, अर्कं सूर्यं वृष्ट्वा, वस्वौक-सारा कमलिनो प्रसन्ना भवति । 'वस्वौकसारा श्रीदस्य तलिन्यामलकापुरि' इति विश्व-लोचनः ॥ ११७ ॥

अध्यात्मविद्यामिव भव्यवृन्दः

सरोजरार्जि मधुरां मिलिन्दः ।

प्रीत्या ययौ सोऽपि तकां सुगौर-

गात्रीं यथा चन्द्रकलां चकोरः ॥ ११८ ॥

अध्यात्मेति । सोऽपि जयकुमारोऽपि तामेव तकां सुगौरगात्रीं सुन्दराङ्गीं सुलोचनां प्रीत्या मवा पपी सावरमपिबत् । ववशं इत्यर्थः । तदेवोवाहरति-यथा भव्यानां मुमुक्षुणां वृन्दः समूहोऽध्यात्मविद्यामात्मानुभवशास्त्रवृत्तमिव, मिलिन्दो भ्रमरः सरोजानां कमलानां मधुरां मनोहरां राजिमिव पङ्क्तिमिव यथा च चकोरश्चन्द्रकलामिव तां ववशं ॥ ११८ ॥

अन्वयः अत्र सम्प्रति मृगाक्षी आशु सन्तम् साक्षीकृत्य मुमुदे यथा नन्दीश्वरम् साक्षीकृत्य देवता, चूतकसूतम् साक्षीकृत्य पिकाङ्गना, अर्कम् वस्वौकसारा ।

अर्थः यहाँ सुलोचना शीघ्र सज्जन जयकुमारको देकर उस प्रकार प्रसन्न हुई जैसे नन्दीश्वरको देखकर इन्द्र, आम्रमञ्जरी देख कोयल तथा सूर्यको देखकर कमलिनो प्रसन्न होती है ॥ ११७ ॥

अन्वयः भव्यवृन्दः अध्यात्मविद्याम् इव मिलिन्दः सरोजराजिम् इव चकोरः चन्द्रकलाम् यथा सः अपि तकाम् सुगौरगात्रीम् प्रीत्या पपी ।

अर्थः मुक्तिके इच्छुक भव्यजीवोंका समूह जैसे अध्यात्मविद्याको, भ्रमर जैसे कमल पङ्क्ति प्राप्त करके, तथा चकोर पक्षी जैसे चन्द्रमाकी कला पाकर प्रेमसे पीता है वैसे ही उस जयकुमारने भी उस सुन्दराङ्गी सुलोचनाको प्रेमसे पिया (अत्यधिक आदरपूर्वक देखा) ॥ ११८ ॥

कमलामुखीमयमात्मरश्मिभिः श्रीपरिफुल्लदेहां,
 रसति स्मेयमिमं खलु रमणीधामनिधिं स्वाधारम् ।
 ग्रहणग्रहणस्यादौ परमो भविनोरभिविश्रम्भं
 भवतु कवीश्वरलोकाग्रहतो हावपरश्चारम्भः ॥ ११९ ॥

कमलेति । अयं जयकुमार आत्मनः स्वस्य 'रश्मिभिरकिकिरजैः श्रिया लक्ष्म्या परिफुल्लदेहां सम्पुष्यत्कार्या समलङ्कृतशरीरामित्यर्थः, कमलं पद्मं तद्वन्मुखं वदनं यस्याः सा, तां सुलोचनां, खलु निश्चयेन रसति स्म प्रीत्या पश्यति स्म । इयं रमणी सुलोचना धाम्ना तेजसां निधिमतितेजस्विनमिति यावत्, स्वाधारं स्वप्राणाधारम्, इमं जयं रसति स्म प्रेम्णाबलोकयति स्म । भविनो भविष्यतो ग्रहण-ग्रहणस्य पाणिग्रहणस्य, आदौ प्रारम्भे, अभिविश्रम्भं विषवासपूर्वकं (जायमानः) हावपरः सविलासः, आरम्भः प्रारम्भः कवीश्वराणां कवीन्द्राणां लोकस्य दुस्वस्याऽऽग्रहतो वर्णनाग्रहणशात् परमः श्रेष्ठो भवतु ॥ ११९ ॥

श्रीमान् श्रेष्ठिचतुर्भुजः स सुषुवे भूरामलोपाह्वयं,
 वाणीभूषणमस्त्रियं धृतवरी देवी च यं धीचयम् ।
 तस्योक्तिः प्रतिपर्वसद्रसमयीयं चैश्रुयष्टिर्यथा-
 मुं सम्ब्येति मनोहरं च दशमं सर्गोत्तमं संकथा ॥१२०॥

अन्वयः : अयम् आत्मरश्मिभिः श्रीपरिफुल्ल देहाम् कमलमुखीम् रसतिस्म खलु । इयम् रमणी धामनिधिम् स्वाधारम् इमम् (रसतिस्म ग्रहण ग्रहणस्य आदौभविन अभि- विश्रम्भम् कवीश्वरलोकाग्रहतः परमः हावपरः आरम्भः भवतु ।

अर्थः : जयकुमारने अपनी आँखोंसे, अलङ्कारोंसे सुशोभित कमलमुखी सुलोचनाको देखा, और सुलोचनाने अत्यन्त तेजस्वी एवं अपने जीवनके आधारभूत जयकुमारको देखा । निकट भविष्यमें होनेवाले पाणिग्रहण संस्कार-के प्रारम्भमें उसका हाव-भाव भरा जो उपक्रम ही, वह उत्तम कवियोंकी आग्रहगर्भा लेखनीसे प्रसूत होकर चास्तर—अधिक सुन्दर बने ॥ ११९ ॥

इति श्रीवाणीभूषण-महाकवि-ब्रह्मचारि-भूरामलशास्त्रि-रचितं
 जयोदयापरनामसुलोचनास्वयम्बरमहाकाव्ये
 दशमः सर्गः समाप्तः

एकादशः सर्गः

रूपामृतस्रोतस एव कुल्यामिमामतुल्यामनुबन्धमूल्याम् ।

लब्ध्वाऽक्षिमीनद्वितयी नृपस्य सलालसा खेलति सा स्म तस्य ॥ १ ॥

रूपेत्यादि । नृपस्य जयकुमारस्याक्षिणी एव मीनौ तयोर्द्वितयी युग्मं, रूपमेवामृतं जलं पीयूषं वा तस्य स्रोतसः प्रवाहस्य कुल्यां कृत्रिमां नदीं, यद्वा, कुले सञ्जाता कुल्या सहोदरी ताम्, न विद्यते तुला यस्याः सा तामनन्यसदृशीम्, तथा, अनुबन्धः प्रणयस्तट-परिणामश्च मूल्यं यस्याः सा ताम्, इमां सुलोचनां लब्ध्वा लालसया सहिता सलालसा सोत्कण्ठा खेलति स्म । श्लेषरूपकयोः सङ्करः ॥ १ ॥

प्रेम्णाऽऽस्यपीयूषमयूखवन्तं समुज्ज्वलं कौमुदमेधयन्तम् ।

पुरा तु राजीवदृशः किलोरीचकार राज्ञो दृगियं चकोरी ॥ २ ॥

प्रेम्णेत्यादि । राज्ञो जयस्य दृग्दृष्टिरेव चकोरी सञ्जनिका किल सा पुरा तु प्रथमं तु, प्रेम्णा-प्रीत्या, राजीव इव दृशी यस्याः सा तस्याः सुलोचनाया आस्यं मुखमेव पीयूष-मयूखश्चन्द्रोऽस्यास्तीति तम्, समुज्ज्वलं सम्बद्धं प्रकाशयुक्तं कौमुदं पृथिव्यां मुदं हर्षं, पक्षे कुमुदानां समूहं कौमुदमेधयन्तं धर्षयन्तमुरीचकाराङ्गीकृतवती । श्लेषरूपकयोः सङ्करः ॥ २ ॥

विलोकनेनास्यनिशीथनेतुः समुन्वणे सद्रससागरं तु ।

द्रुतं पुनः सेति पदवदोऽहमुच्चैःस्तनं पर्वतमारूरोह ॥ ३ ॥

अन्वयः । तस्य नृपस्य सा अक्षिमीनद्वितयी रूपामृतस्रोतसः एव कुल्याम् अतुल्याम् अनुबन्धमूल्याम् इमां लब्ध्वा सलालसा (सती) खेलति स्म ।

अर्थः । जयकुमारके लोचनरूप मीनयुगलं अनुपम रूपामृतवाहिनी प्रेमानु-बन्धिनी सुलोचनाको पाकर उसमें उत्कण्ठापूर्वकं क्रीडा करने लगा ॥ १ ॥

अन्वयः । राज्ञः इयं दृक् चकोरी पुरा तु प्रेम्णा राजीवदृशः समुज्ज्वलं कौमुदम् एध-यन्तम् आस्यपीयूषमयूखवन्तं किल उरीचकार ।

अर्थः । जयकुमारकी यह दृष्टिरूपी चकोरी सबसे पहले सुलोचनाके मुखरूपी चन्द्रमापर गयी; क्योंकि (दोनों—मुख और चन्द्रमामें एक विशेषता है कि) चन्द्रमा कुमुदवृन्दको प्रसन्न (विकसित) करता है और सुलोचनाका मुख पृथ्वी-पर प्रसन्नताका प्रसार करता है ॥ २ ॥

विलोकनेनेति । सा जयस्य दृष्टिः सुलोचनाया आस्यमेव निशीयनेता चन्द्रमास्त-
स्याबलोकनेन कृत्वा सद्रसम्य शृङ्गारस्य सागरे समुल्लवणे बुद्धिं गते सति, पुनरनन्तरं
तस्या उच्चैःस्तनं पोनतमं पयोधरमेव पर्वतं, समुन्नतार्थे तनागमो वा, तमाहरोहेति,
पवं बवामीति पवंबवोऽहं भवामि । चन्द्रोदये समुद्रचङ्कनं स्वाभाविकम्, अलोत्प्लनाद्यान्तु
पुनरुच्चैः स्वानारोहणं जातिः । रूपकालङ्कारः ॥ ३ ॥

कालागुरोर्लेपनपङ्किलत्वाद् दृष्टिः स्खलन्तीव च स स्पृहत्वात् ।

उरोजसम्भूतिमगान्मुहुर्वा तनुं चरिष्णुः सदृशोऽप्यपूर्वाम् ॥ ४ ॥

कालागुरोरिति । सुदृशः सुलोचनाया अपूर्वामद्वितीयां तनुं देहं चरिष्णुः सम्भोक्तुं
विवक्षुः सा जयकुमारस्य दृष्टिस्तस्या उरोजजावन्यत्र गन्तुं यत्नवतीव च तत्र कालागुरो-
र्लेपनेन कृत्वा पङ्किलत्वात्कर्दमबाहुल्यात् स्खलन्ति सतीव किल सस्पृहत्वाद्धेतोमुहुं मुहुं-
नेकवारमुरोजसम्भूतिमेवागात् । गमनशीलो जनः कर्दमे स्खलिन्वा पूर्वमेव स्थानं यथाऽऽ-
प्नोति तथा सापि मुहुंरतृसत्वात्कुचस्थानमेवागात् । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ४ ॥

पुनरच निःश्रेणिमिवैणशावदृशोऽवलम्ब्य त्रिवलिं यथावत् ।

सतृष्णया नाभिसरस्य वापि किलावतारः शनकैस्तयापि ॥ ५ ॥

पुनरित्यादि । पुनरनन्तरं तृष्णया सहिता तथा सतृष्णया विपासितया जयकुमार-
दृशा, एणशावस्य दृशाविव दृशी यस्यास्तस्यास्त्रिवलिं बलित्रयं निःश्रेणिमिवावतरणपद्धति-

अन्वयः । आस्यनिशीयनेतुः विलोकनेन सद्रससागरे समुल्लवणे तु सा पुनः द्रुतम् उच्च-
स्तनं पर्वतम् आहरोह — इति पवं बवः अहं (भवामि) ।

अर्थः सुलोचनाके मुख-चन्द्रके अवलोकनसे ज्योही शृङ्गार-रसके सागरमें
ज्वार आया त्योही वह (जयकुमारकी दृष्टि) शीघ्र ही समुन्नत स्तनरूपी पर्वत-
पर जा पहुँची—ऐसा मैं कहता हूँ ॥ ३ ॥

अन्वयः । सुदृशः अपूर्वां तनुं चरिष्णुः अपि कालागुरोः लेपनपङ्किलत्वात् स्खलन्ती
इव च दृष्टिः सस्पृहत्वात् मुहुः उरोजसम्भूतिम् अगात् ।

अर्थः जयकुमारकी दृष्टि सुलोचनाके अपूर्व—अत्यन्त सुन्दर शरीरपर
सर्वत्र संचार करना चाह रही थी, परन्तु चन्दनके लेपने उसपर फिसलन उत्पन्न
कर दी—इस कारणसे मानो लड़खड़ाती-सी वह (दृष्टि) स्पृहावश पुनः स्तनों
पर पहुँच गयी ॥ ४ ॥

अन्वयः । पुनः च एणशावदृशः त्रिवलिं निःश्रेणिम् इव यथावत् अवलम्ब्य सतृष्णया
किल तथा शनैः नाभिसरसि अवतारः अवापि ।

मिव यथावदबलम्य शनकैर्नाभिसरति सुण्डीरूप-जलाशयेऽवतारः समागमनमवापि किलेति सम्भावनायायाम् । स्तनाभ्यां पुनस्त्रिबलिवल्लोकयन्तो नाभिमापरूपकोट्रेऽथोः सकूरः ॥ ५ ॥

सुवर्णसूत्राम्युपलम्भनेन समारोहाथ ततः सुखेन ।

तुङ्गं पुनः सा परिधाय कायमहार्यमार्यप्रकृतेः समायम् ॥ ६ ॥

सुवर्णेति । अथ पुनर्नाभ्युपभोगानन्तरं सा जयवृष्टिरार्या वर्णाश्रमरूपा प्रकृतिर्यस्या-स्तस्या आर्यप्रकृतेः सुलोचनायाः सुवर्णसूत्रस्य काञ्चीवाम्नोऽभ्युपलम्भनेन सम्प्रापणेन कृत्वा परिधायो नितम्ब एव कायो यस्य तं, अहार्यं पर्वतं तुङ्गमत्युन्नतं, तमः श्रेष्ठो यो विधियस्य तम्, यद्वा, माययासहितं समायं गोपनशीलमिति तम् । ततो नाभिस्थानासुखे-नानायासैर्नैव समारोहः । कूपादिगभीरस्थानाद्गुञ्जाद्यबलम्बनेनैव निगच्छति लोकोऽ-पोति । 'परिधायो जलस्थाने नितम्बे च परिच्छेद' इति, 'अहार्यः पर्वते पुंसि' इति च विश्वलोचनः ॥ ६ ॥

कलत्रचक्रे गुरुवतुले दृक्, भ्रान्त्वा स्वलन्तीव परिश्रमस्पृक् ।

स्थिरा बभूवाथ किलोरुहेमस्तम्भन्तु घृत्वा स्वकरेण सेमम् ॥ ७ ॥

कलत्रेत्यादि । सा जयस्य दृक् वृष्टिगृह च वतुलञ्च गुरुवतुलं तस्मिन् प्रशस्तगोला-कारे कलत्रमेव चक्रं तस्मिन् भोगिषिम्बे 'कलत्रं भूमुजां दुर्गस्थानेऽपि भोगिभार्ययोः' इति विश्वलोचनः । भ्रान्त्वा परिश्रम्य, परिश्रमं स्पृशतीति परिश्रमस्पृक् परिभ्रान्ता सती ततः

अर्थः और फिर मृगलोचना-सुलोचनाकी त्रिवलीरूपी सीढीको मजबूतीसे पकड़कर जयकुमारकी उस सतृष्ण (प्यासी) दृष्टिने धीरेसे (सुलोचनाके) नाभि-रूपी सरोवरमें अवतरण किया ॥ ५ ॥

अन्वयः अथ सा सुवर्णसूत्राम्युपलम्भनेन ततः पुनः सुखेन आर्यप्रकृतेः परिधायकायं समायं तुङ्गम् अहार्यं समारोहः ।

अर्थः तत्पश्चात् जयकुमारकी वह दृष्टि सुलोचनाकी करधनीका सहारा मिल जानेसे उस नाभिरूप-सरोवरसे निकलकर सुखपूर्वक उत्तम स्वभाववाली सुलोचनाके नितम्बरूपी सुन्दर समुन्नत पर्वतपर आरूढ़ हो गयी ॥ ६ ॥

अन्वयः अथ सा दृक् गुरुवतुले कलत्रचक्रे भ्रान्त्वा परिश्रमस्पृक् स्वलन्ती इव किल स्वकरेण दमम् उरुहेमस्तम्भं घृत्वा तु स्थिरा बभूव ।

अर्थः तत्पश्चात् जयकुमारकी वह दृष्टि सुलोचनाके श्रेष्ठ वतुलाकार (गोल) नितम्बरूपी चक्रपर घूमकर थकानका अनुभव करने लगी और नीचे

स्खलन्ती, ऊर्ध्वेव हेमस्तम्भो जघनस्वर्णस्तम्भस्तं स्वकरेण किरणैरेव करेण हस्तेन वृत्वा तु पुनः सक्तु स्थिरा निश्चला बभूव । ऋपकल्लेखयोः संसृष्टिः ॥ ७ ॥

भृङ्गीवदृग्घस्तिपुराधिपस्यावगाह्य सद्गात्रलतां च तस्याः ।

प्रसन्नयोः पादसरोजयोः सा गत्वा स्थिराभृद्गुना सुतोषा ॥ ८ ॥

भृङ्गीवेति । हस्तिपुराधिपस्य जयकुमारस्य दृग्घृष्टिर्भृङ्गीव भ्रमरीव तस्याः सुलोचनाया गात्रस्य शरीरस्य लतां, यद्वा गात्रमेव लता तामवगाह्य तस्याः प्रसन्नयोः सुन्दरयोः, पादादेव सरोजे तयोर्गत्वा शोभनस्तोषः सुखभावो यस्याः सा तथाभृत्वाऽधुना स्थिराऽभूत् । ऋपकालङ्कारः ॥ ८ ॥

समागतां वामपरम्परायाः पीत्वा स्रुतिं कोमलरूपकायाम् ।

तरङ्गभङ्गीतरलाभिनेतुर्जगाम जन्माथ च मानसे तु ॥ ९ ॥

समागतायामिति । वामा मनोहरा परम्परा यस्याः सा वामपरम्परा, यद्वा, वामस्य कामपेवस्य परम्परा यस्यां सा तस्याः कोमलं स्निग्धं च तद्वर्णं तदेव कायो यस्यास्तां स्रुतिं सन्तति, यद्वा, कोमलं रूपं यस्यैवम्भूतः कायो यस्यास्तां स्रुतिं समागतां पीत्वाऽऽस्वाद्य वृष्ट्वा नेतुर्नायकस्य जयस्य मानसे हृदये तरला चवला, तरङ्गणां विचाराणां भङ्गो छटा जन्म जगाम । किञ्च, वामस्य मेघस्य परम्पराया आगतां कोमलरूपी जलरूप एव कामो यस्या एवम्भूतां स्रुतिं प्रवाहरूपां पीत्वा संगृह्य मानसे नाम सरोजरे तरङ्गणां भङ्गी जन्म जगामेति । तरला मनोहरा सा तरङ्गभङ्गी । अथ वेति प्रकरणारम्भे । तु निश्चये, प्रशंसायां वा । श्लेषालङ्कारः ॥ ९ ॥

गिरती-सी प्रतीत हुई, फलतः अपने कर (किरणरूपी हाथ) से सुलोचनाके जघनस्वरूप स्वर्णस्तम्भको पकड़ कर स्थिर हो गयी ॥ ७ ॥

अन्वयः : हस्तिपुराधिपस्य सा दृक् भृङ्गी इव तस्याः सद्गात्रलताम् अवगाह्य प्रसन्नयोः पादसरोजयोः गत्वा च सुतोषा अधुना स्थिरा अभूत् ।

अर्थः : हस्तिनापुरके राजा जयकुमारकी वह दृष्टि भँवरीकी भाँति उस सुलोचनाकी सुन्दर कायारूपी लतामें अवगाहन कर और उसके प्रसन्न (विकसित) चरण-कमलोंमें जाकर सन्तुष्ट होती हुई तत्काल उन्हींमें स्थिर (लीन) हो गयी ॥ ८ ॥

अन्वयः : अथ च वामपरम्परायाः समागतां कोमलरूपकायां स्रुतिं पीत्वा अभिनेतुः मानसे तु तरला तरङ्गभङ्गी जन्म जगाम ।

अर्थः : मनोहर परम्परावाली सुलोचनाकी सामने आयी शक्ति कायास्वरूप स्रुति (धारा) को पीकर (प्रमपूर्वक देखकर) जयकुमारके मनमें नाना प्रकारके

सुवर्णमूर्ती रचितापि यावत्समेति सैषा निरवद्यभावम् ।

तेजस्तरैः सङ्गुणिता प्रदृश्या न सस्पृहं कस्य मनोऽत्र च स्यात् ॥ १० ॥

सुवर्णस्यादि । सेवा सुलोचना नाम सुवर्णस्य हेन्दो मूर्तिरिव सुवर्णमूर्तिः शोभनरूपा रचिता सती तेजस्तरैर्वर्चनरूपैर्बहिःसङ्गुणिता पूर्वापिभया गुणवत्सा नीता प्रदृश्या भवन्ती यावन्निरवद्यभावं समेति तावन्न कस्य अनस्य मनः सस्पृहं साभिलाषं न स्यात् । सुवर्णघटिता मूर्तिर्बहिःसङ्गुणितानेन स्पृहणीया स्यःत्, असौ च यौवनारम्भादिति भावः ॥ १० ॥

नतभ्रुवो भोगभुजाऽभिभूतः समेत्यसौ श्रीवयसा निपूतः ।

अथोरगो गूढपदोऽपि सत्याः पयोधरत्वं युवतेर्भवत्याः ॥ ११ ॥

नतभ्रुव इत्यादि । अथ प्रकरणे योऽस्तावुरग उरसा गच्छति वक्षसा चलति स स्तनः सर्पवद्य स गूढपदः, बाल्यकालतया गूढस्वरूपः, पक्षे त्वस्पष्टकरणः, स एव सत्या भवत्या नतभ्रुवः सुखाग्नेत्राया भोगभुजा भोगा इन्द्रियविषया भुज्यन्ते यत्र तेन, वक्षे सर्पभक्षकेण श्रीवयसा यौवनेन 'पक्षे गवडेन निपूतः सम्भावितो यतः सत्वभिभूतस्ततः पयोधरत्वं' धीनस्तनभावं पक्षे गरपरिणतिं त्यक्त्वा दुग्धवद्गुणकारित्वं समेति ॥ ११ ॥

विचार उत्पन्न हुए । जैसे वर्षा ऋतुमें जलधाराओंको पाकर मानस सरोवरमें तरल तरङ्ग उत्पन्न होते हैं ॥ ९ ॥

अन्वयः : सा एषा सुवर्णमूर्तिः रचिता अपि तेजस्तरैः संगुणिता प्रदृश्या यावत् निरवद्यभावं समेति (तावत्) च अत्र कस्य मनः सस्पृहं न स्यात् ।

अर्थः : वह सुलोचना यों तो पहलेसे रची हुई सुवर्ण मूर्ति है, पर यौवनके तीव्र तेजसे निखार पाकर पहलेसे भी कहीं अधिक सौन्दर्य पानेसे दर्शनीय होकर ज्योंही निर्दोष अवस्थामें पहुँची त्योंही इसके बारेमें ऐसा कौन-सा व्यक्ति है, जिसके मनमें स्पृहा न हुई हो । जैसे स्वर्णमूर्ति अग्निके सम्पर्कसे स्पृहणीय हो जाती है वैसे ही यह सुलोचना यौवनके प्रादुर्भावसे स्पृहणीय हो गयी ॥ १० ॥

अन्वयः : अथ यः उरगः गूढपदः अपि सत्याः युवतेः भवत्याः नतभ्रुवः भोगभुजा श्रीवयसा अभिभूतः निपूतः असौ पयोधरत्वं समेति ।

अर्थः : इसके पश्चात् जयकुमारने अपने मनमें यह सोचा—कि सुलोचनाका जो स्तन उसके बाल्यकालके कारण गूढ-अदृश्य रहा, तो भी वह सतीत्व, यौवन और दोनों ओरसे नीचेकी ओर झुकी हुई भीहोंसे विभूषित उस (सुलोचना) के भोग भोगने योग्य यौवन (श्रीवयसा) से आक्रान्त एवं प्रभावित हुआ तो पयोधर—प्रीढ़ स्तनकी अवस्थाको प्राप्त हो गया । दूसरा अर्थ—सर्प जबतक

प्रजापतेर्यः शिशुभावमाप्तोऽस्याविग्रहात्स प्रथमोऽपि भावः ।

पलायते पुष्पशरस्य कर्मकरेण लब्धो वयसा यथावत् ॥ १२ ॥

प्रजापतेरित्यादि । योऽन्वाः सुलोचनायाः प्रथमो भावः पर्वण्यः प्रजापतेः सृष्टि-
सम्पादकाच्छिशुभावं बालरूपतामाप्तः स एव पुष्पशरस्य कर्मकरेण कामस्यादेशकारकेण
वयसा यौवनेन लब्ध आक्रान्तः सन् विग्रहात् पलायते शरीरान्निर्गच्छति । तथा च
राज्ञो ज्येष्ठपुत्रतां गतश्च कश्चित् कुसुमबाणवतोऽपि किङ्करेण लब्धः प्रतिकारितः सन्
विग्रहाद् युद्धस्थलात् पलायते—इति यथावन्नः प्रतिभाति । बाल्यमतिक्रम्य यौवनमुपलोकते
असाविति ॥ १२ ॥

पादैकदेशच्छविभाक् प्रसत्तिभूतः स्वतः पल्लवतां व्यनक्ति ।

समस्ति यः स्वयस्य तु वाच्यतात्परः प्रबालोऽपि स चाभिजातः ॥ १३ ॥

पादैकेत्यादि । यः प्रसत्तिभूतः प्रसावयुक्ताया अमुष्या पादस्यैकदेशां छवि शोभां
विभति, एवं कृत्वा पल्लवतां पवोर्लव एकदेशः पस्त्व इति तद्भावं व्यनक्ति प्रकटो-
करोति किसलयः स स्वस्य वाच्यतात्परः सार्थकतापरायणः प्रबालः कुपलाख्यो भूत्वाऽ-

छोटा रहता है तबतक उसके पैर सर्वथा गूढ़ रहते हैं, पर तरुण होने पर वे
गूढ़ नहीं रहते । यदि वही तरुण सर्प, सर्पभोजी गरुड़ (श्रीवयसा) से आक्रान्त
हो तो वह विषकी परिणतिको छोड़कर दूधकी भाँति गुणकारिताको प्राप्त हो
जाता है । सर्प का भक्षण करके भी गरुड़ मरता नहीं है, प्रत्युत पुष्ट हो जाता
है, जैसे दुग्ध पीनेवाला व्यक्ति पुष्ट हो जाता है ॥ ११ ॥

अन्वयः । अस्याः यः प्रथमः अपि भावः प्रजापतेः शिशुभावम् प्राप्तः सः पुष्पशरस्य
कर्मकरेण वयसा लब्धः विग्रहात् पलायते (इति) यथावत् (प्रतिभाति) ।

अर्थः । इस सुलोचनाकी जो पहली अवस्था विधातासे 'शैशव' संज्ञाको प्राप्त
हुई थी वही कामदेवकी आज्ञापालक अवस्था (यौवन) से आक्रान्त होकर उस
(सुलोचना) के शरीरसे भाग गयी—यह बात वास्तविक मालूम पड़ती है ।
आशय यह कि सुलोचनाका बाल्यकाल चला गया और उसके स्थानमें यौवन
आ गया ।

ध्वन्यर्थः । राजाका ज्येष्ठ पुत्र भी यदि भीरु हो तो वह युद्ध क्षेत्रमें साधारण
प्रतिपक्षी राजाके भी कर्मचारीसे आक्रान्त होकर वहाँसे भाग निकलता है ।
भीरु राजकुमारकी यह स्थिति भी यथावत्—वास्तविक है ॥ १२ ॥

अन्वयः । यः प्रसत्तिभूतः पादैकदेशच्छविभाक् (सः) पल्लवतां व्यनक्ति, यः तु स्वस्य
वाच्यतात्परः स प्रबालः अपि अभिजातः समस्ति ।

प्यभिजातस्तत्कालभब एवात्मनिन्वापरायणतया बालिशोऽप्यभिजात उच्यतेकुलसम्पन्न
एवातिप्रशस्तः ॥ १३ ॥

पादद्वयाग्रे नखलाभिधानोऽनुरञ्जितः सन्नधुना सुजानोः ।

विधेर्वशत्साधुदशत्वशंसः सोमः समस्त्वेष सतां वतंसः ॥ १४ ॥

पादद्वयेत्यादि । एष नखलाभिधानः खलो न भवतीत्यभिधावान् नखपर्यायोऽधुना
सुजानोः शोभनजानुमत्याः पादद्वयाग्रेऽनुरञ्जितः सन् गुणानुरागी भवन्, किञ्च यथोचित-
शोणितभावं व्रजन् विधेर्वशत् साधु शोभनञ्च यद्दशत्वं तच्छंसो नखानां दशात्मकत्वात्,
तथा साधोः सज्जनस्य दशो दशाऽवस्था यस्य तत्त्वं शंसतीत्येषमेष सतां नक्षत्राणां प्रशस्त-
जनानां वा वतंसः शिरोमणिः सोम एव समस्तु इति सम्भावनाख्यानम् । श्लेषोत्प्रेक्षयोः
संसृष्टिः ॥ १४ ॥

अर्थः जो पल्लव (कोपल) प्रसन्नचित्त सुलोचनाके चरणोंकी आंशिक छवि-
को धारण करता है वह पल्लवता (अपने नामकी सार्थकता) को प्रकट करता
है, (क्योंकि वह सुलोचनाके पद-चरणका लव—एक अंश है), किन्तु सद्योजात
प्रवाल (मूंगा) छोटा (प्रवाल) होकर भी (सुलोचनाके चरणोंकी तुलनामें) अपनी
निन्दा कर रहा है, अतः वह कुलीन है ।

विशेषार्थः पल्लवका अर्थ कोपल है और प्रवालका अर्थ मूंगा । ये दोनों
(पल्लव और प्रवाल) चरणोंके उपमान हैं । कवि संसारमें यह प्रसिद्ध है ।
सुलोचनाके चरण अत्यधिक लाल है और कोमल भी । पल्लवमें आंशिक
लालिमा और कोमलता है, अतः वह सुलोचनाके चरणोंके समक्ष उनका एक
'अंश' मात्र है, अतएव उसका 'पल्लव' नाम सार्थक है । तुरन्त उत्पन्न हुआ
मूंगा लाल तो होता है पर कोमल नहीं होता—इस दृष्टिसे उसके चरणोंकी
तुलनामें बच्चा (प्रवाल) है, पर वह स्वयं ही चरणोंके समक्ष आत्मनिन्दा करता
है सो ठीक ही है; क्योंकि कुलीन (अभिजात) है ॥ १३ ॥

अन्वयः एषः नखलाभिधानः अधुना सुजानोः पादद्वयाग्रे अनुरञ्जितः सन् विधेः
वशात् साधुदशत्वशंसः सतां वतंसः सोमः समस्तु ।

अर्थः यह नख खल-दुर्जन नहीं है; क्योंकि इस समय सुलोचनाके, जिसके
जानु अत्यन्त सुन्दर है, चरणोंके अगले भागमें अनुरक्त (माहुरसे रंगा हुआ,
अथ च गुणोंमें आसक्त) है; तथा भाग्यवश सुन्दर अवस्था (दश संख्या एवं
सज्जनों सरोखी अवस्था) का सूचक है एवं सज्जनों (नक्षत्रों) का आभूषण है ।
अतएव ऐसा प्रतीत होता है मानो चन्द्रमा हो ॥ १४ ॥

हैमं तुलाकोटियुगं च कस्मान्ममाप्यमूल्यस्य निबद्धमस्मात् ।
रुषारुणं श्रीचरणारविन्दद्वयं सुदत्या विभवन्तु विन्दत् ॥ १५ ॥

हैममिति । विभवं कान्तिसम्बन्धं विन्दत्कर्मणाम् सुदत्याः शोभनरवायाः सुलोचनायाः
वीर्युक्तं चरणारविन्दयोर्द्वयं रवा कोपेन अरुणं शोभनमवधिति शेषः । कस्मात्कारणादि-
त्युत्प्रेक्षयते—अमूल्यस्यातिममोहरस्य मम हेनू इदं हैमं स्वर्णमयं तुलाकोटयोयुगं
मञ्जीरयुगलं कस्मात्कारणान्निबद्धमितीर्ष्ययेति । अस्मादेव हेतोस्तवचणमभूवित्युत्प्रेक्षा
कङ्कारः ॥ १५ ॥

शिरस्सु धत्तौ सुषमाभिमानजुषां रुषा संवपुषा धिया नः ।
तत्रत्यसिन्दूरकलासमस्यावशेन पादावरुणौ स्विदस्याः ॥ १६ ॥

शिरस्स्विति । स्विवषवा, अस्याः पादौ यतः सुषमाभिमानजुषां शोभाविषयकगर्व-
वतीनां शिरस्सु रवा क्रोधेन धत्तौ मोऽस्माकं विचारेण (धिया) ततस्तत्रभवा सत्रत्या
या सिन्दूरकला तस्याः समस्या संप्रहृष्टं तद्गोशेनैवारुणौ जातौ कोपस्य सिन्दूरस्य राग-
परिणामकारणत्वात् ॥ १६ ॥

विशुद्धपाष्णीजयतः प्रयाणे श्रीराजहंसान्नलतुल्यपाणेः ।
पादाब्जराजौ नहि चित्रमेतत्सेव्यावहो भूमिभृतोऽपि मे तत् ॥ १७ ॥

अन्वयः । सुदत्याः विभवं विन्दत् श्रीचरणारविन्दद्वयं तु अमूल्यस्य अपि मम हैमं
तुलाकोटियुगं च कस्मात् निबद्धम् अस्मात् रुषा अरुणम् (अभवत्) ।

अर्थः । सुन्दर दन्तावलीसे विभूषित सुलोचनाका कान्तिसम्पन्न अत्यन्त
सुन्दर चरण-युगल मानो (यह सोचकर) कोपसे लाल हो गया कि 'मैं स्वयं ही
अमूल्य अति सुन्दर हूँ तो मुझे यह स्वर्णरचित पायजेबकी जोड़ी क्यों बाँधी—
पहनायी गयी है ?' ॥ १५ ॥

अन्वयः । स्वित् नः धिया अस्याः पादौ संवपुषा रवा सुषमाभिमानजुषां शिरस्सु
धत्तौ तत्रत्यसिन्दूरकलासमस्यावशेन अरुणौ जातौ ।

अर्थः । अथवा मेरे विचारसे इस सुलोचनाके पैर मूर्तिमान क्रोधके द्वारा,
सौन्दर्यका गर्व करने वाली नायिकाओंके मस्तकों पर रखे गये, फलतः उनका
सिन्दूर (जो उनकी माँगोंमें भरा था) लग जानेसे लाल हो गये हैं ॥ १६ ॥

अन्वयः । नलतुल्यपाणेः पादाब्जराजौ विशुद्धपाष्णीं प्रयाणे श्रीराजहंसान् जयतः
एतत् चित्रं न भूमिभृतः अपि मे सेव्यी तत् अहो ।

विशुद्धेत्यादि । तलेन कमलेन 'नलं तु सरसीच्छे' इति विदधः, सुखी पाणी हस्तौ यस्यास्तस्या अमुष्याः पादाब्जराजौ, पादाब्जेबाब्जानां राजानौ तौ विशुद्धौ निर्दोषौ पार्ष्णी चरणपृष्ठदेशौ, सेनापृष्ठभागी वा ययोस्ती प्रयाणे गमनसमये समाक्रमणे वा, श्रीराजहंसाभ्रमरालम्बेष्ठान् भूपतीश्रीश्च जयतो वित्तवन्ती, इत्येतच्चित्रमाश्रयकारणं न हि, किन्तु मे भूमिभूतोऽपि सेव्यावेतौ, तबहौ विस्मयप्रकरणम्, हीति नित्यमे ॥ १७ ॥

जङ्घे सुवृत्ते अपि बुद्धिमत्याः स्वयं सुवर्णानुगते च सत्याः ।

मनोजनानां हरतोयदीमे विलोमतैवात्र तु सेमुषी मे ॥ १८ ॥

जङ्घ इति । सत्याः पतिव्रताया अस्या जङ्घे सुवृत्ते बर्तुलाकारे, यद्वा, सवाचार-धारिके, अपि च स्वयं सुवर्णानुगते हेमवटितानुसारिभ्यौ, किञ्च, उत्तमगोत्रसम्मूले अपीमे यदि जनानां मनो हरतश्चित्तं गृह्णीतोऽत्र विलोमता, लोभाभावता यद्वा वैपरीत्यविवा-स्तोति मे शेमुषी बुद्धिर्भवति, परधनहरणस्य हीनकार्यत्वात् ॥ १८ ॥

घात्रा कृतास्याः प्रसृताच्छलेन प्रेङ्गाभरुस्तम्भमयीत्यनेन ।

स्फुरत्पदाङ्गुष्ठनखांशुराजिरन्तो रतेश्चानुवदेत्समाजी ॥ १९ ॥

घात्रेत्यादि । अस्याः प्रसृतयोर्जङ्घयोश्छलेनानेन घात्रा धिरम्बिता रतेः कामवेध-

अर्थः जिसके हाथ कमल सरीखे कोमल और लाल हैं, उस सुलोचनाके चरणरूपी अब्जराज (कमलोसे श्रेष्ठ अथ च साक्षात् राजा) विशुद्धपार्ष्णी (सामुद्रिक शास्त्रकी दृष्टिसे निर्दोष एङ्गियोसे युक्त अथ च राजनीतिकी दृष्टिसे निर्दोष सेनाके पृष्ठ भागसे युक्त) हैं, इसीलिए वे प्रयाण (गमन अथ च आक्रमण) के अवसर पर श्रीसम्पन्न राजहंसों (राजहंस पक्षी अथ च विशिष्ट राजाओं) को जीत लेते हैं—यह कोई आश्चर्यकी बात नहीं है, आश्चर्यकी बात तो यह है कि मुझ भूमिभूत (पर्वत अथ च राजा) के लिए भी वे (सुलोचना के चरण) सेव्य हैं ॥ १७ ॥

अन्वयः बुद्धिमत्याः सत्याः च जङ्घे सुवृत्ते स्वयं सुवर्णानुगते अपि यदि इमे जनानां मनः हरतः, अत्र तु विलोमता एव (हेतुः इति) मे शेमुषी ।

अर्थः बुद्धिमती और शीलवती सुलोचनाकी जङ्घाएँ गोल (सदाचारयुक्त) तथा स्वयं श्रेष्ठ वर्ण एवं स्वर्णसे युक्त (उत्तम गोत्रमें उत्पन्न) हैं, तो भी यदि ये दर्शक जनोके मनका हरण-आकर्षण करती (चित्तको चुराती) हैं तो इस विषयमें उनकी निर्लोमता (विपरीत वृत्ति) ही कारण है—ऐसा मैं समझता हूँ ॥ १८ ॥

अन्वयः अनेन घात्रा अस्याः प्रसृताच्छलेन भरुस्तम्भमयी अन्तःस्फुरत्पदाङ्गुष्ठ-नखांशुराजिः च रतेः प्रेङ्गाकृता—इति समाजी अनुवदेत् ।

शिवदाः श्रीहमार्थं भरोः सुवर्णस्य स्तम्भमयी, अन्तः स्फुरन्त्यौ पद्माङ्गुष्ठयोर्मन्त्राङ्गानां मन्त्रो-
द्भूतरश्मिनां राज्ञी यक्ष्णी यम सा, प्रेङ्गा बोलैव चेति समाजीजनोद्भवेत्, सुहृदश्चरेत्
श्रीत्येत्यर्थः ॥ १९ ॥

जाड्यासुगुर्वङ्गमधो विधायासकौ तपोभिः स्विदनिष्टतायाः ।

सहेत निस्सारतया समस्यां मोचोरुचारुर्भवितुं तु यस्याः ॥ २० ॥

अडघाविति । शिववधवा सकौ मोचा नाम कवली तु पुनर्वस्य विबुध्या ऊरुवधाव
भवितुं अङ्घ्रासवृशी सम्भवितुं जाडघादेतौगुर्वङ्गं स्वकीयं स्थूलभागमुत् मस्तकमधो
विधाय निःसारतयाऽनिष्टतायाः समस्यां घटनां सहेत कतु ॥ २० ॥

रम्भाजिता श्रीतरुणी यतः साम्प्रत्याः किलोर्वोः कलिता प्रशंसा ।

ममात्मने श्रीघनसारवस्तु रम्भातरः सम्प्रति दूरमस्तु ॥ २१ ॥

रम्भेति । यतः किलामुध्या ऊर्वोः प्रशंसा कलिता श्रुता तलः तरुणी रम्भा तरुण-
वयस्का रम्भा नाम स्वर्धेस्यापि जिता पराजिता साऽवधा तर्हं नयतीति तरुणीप्रसिधौवत् ।
ततश्च काष्ठसंवाहिका जाता । सम्प्रति पुना रम्भातर्हूर् रमेवास्तु, यदा तरुणी स्वयमेव

अर्थः : इस विधाता ने इस सुलोचनाकी जङ्घाओं के बहाने दो स्वर्णस्तम्भ
और उनके बीचमें उसके पैरोंके चमचमाते अंगूठोंकी किरणोंको रस्सी बनाकर
रति—कामदेवकी पत्नीके झूलनेके लिए एक झूला तैयार कर दिया है—इसे
सामाजिक व्यक्ति भी कहें कि यह रतिका अनोखा झूला है ॥ १९ ॥

अन्वयः : शिवत् असकौ मोचा तु यस्याः ऊरुवारः भवितुं जाड्यात् गुह अङ्गम् अधः
विधाय तपोभिः निस्सारतया अनिष्टतायाः समस्यां सहेत ।

अर्थः : क्या यह कदलीस्तम्भ सुलोचनाके ऊरुके समान होनेके लिए अपनी
जड़ताके कारण बोझिल अङ्गको नीचे करके अर्थात् उलटा होकर तपश्चरणके
द्वारा निस्सारता-जनित अनिष्टताकी समस्याको सुलझा सकता है ? आशय यह
कि कदलीस्तम्भ नीचे मोटा और ऊपर पतला होता है, जड़ होता है और
निस्सार भी । किन्तु सुलोचनाके ऊरुओंमें ये तीनों दोष नहीं हैं ऐसी स्थितिमें
कदलीस्तम्भ उन ऊरुओंकी समानता पानेके लिए क्या उन्मस्तक होकर
तपश्चरण कर सकता है ? यदि नहीं कर सकता तो वह सुलोचनाके ऊरुओंके
समान भी नहीं हो सकता ॥ २० ॥

अन्वयः : यतः किल अमुध्याः ऊर्वोः प्रशंसा कलिता (ततः) श्रीतरुणी रम्भा जिता
सम्प्रति रम्भातवः दूरम् अस्तु (यत्) मम आत्मने श्रीघनसारवस्तु ।

अर्थः ; जबसे इस सुलोचनाके ऊरुगुलकी प्रशंसा सुनी तभीसे श्रीसम्पन्न

पराजीयते तदा सत्कर्मात् किम् । यत्किल ममात्मने धनसारः कपूर एव वस्तुसमुत्पत्तिस्थानं
समुत्पाद्य धनसारकरजनेव योग्यं, न तु निरीक्षणमिति यावत् ॥ २१ ॥

अन्यातिशायी रथ एकचक्रो रथविश्रान्त इतीध्मशक्रः ।

तमेकचक्रं च नितम्बमेनं जगज्जयी संलभते मुदे नः ॥ २२ ॥

अन्येस्यादि । रथेः सूर्यस्य रथो योऽन्यातिशायी, अन्येभ्यो रथेभ्योऽतिशयवान् यतो-
ऽसावविश्रान्तः कवाचिदपि विश्रान्तं नैति, स एकचक्र एवैकं चक्रं रथाङ्गं यस्येति श्रुते-
रितीव किलेष्माशक्रो मदनमथवा यो जगज्जयी विषयविजेता स च योऽस्त्वाकं मुदे, तं
सुप्रसिद्धमेकं चक्रं परिमण्डलं यस्यैवभूतमेनं नितम्बं संलभते ॥ २२ ॥

स्मरार्थमेकः परदर्पलोपी दुर्गः पुनर्दुर्लभदर्शनोऽपि ।

नितम्बनामा रसनाकलापच्छलेन शालः परितस्तमाप ॥ २३ ॥

स्मरार्थमिति । स्मरार्थं कामदेवायायं नितम्बनामा दुर्गो दुर्गमस्थानविशेषः, दुर्लभं
दर्शनं च यस्य, किं पुनर्गमनं, परेषां प्रति पक्षिणां हर्षलोपी मयमर्बनकर एक एव विद्यते ।
तत एव तं परितो रसनाकलापच्छलेन काञ्चीवाममिवेण शालोऽपि प्राकारोऽप्याप
प्रापत् ॥ २३ ॥

युवती रम्भा नामक अप्सरा पराजिय हुई । अब रहा रम्भातरु—कदलीवृक्ष, सो
वह तो दूर ही रहे; क्योंकि रम्भा—अप्सरा तरुणी (तरुं नयतीति तरुणी’—
इस व्युत्पत्तिके अनुसार लकड़ी ढोने वाली) होनेके कारण जीत ली गयी तो तरु
वृक्ष पर विजय पानेमें क्या रखा है ? मेरे लिए कपूरका उत्पादक स्थान प्राप्त
हो जाये तो कपूर मिलनेमें क्या कठिनाई हो सकती है ? ॥ २१ ॥

अन्वयः । रथेः एक चक्रः रथः अन्यातिशायी अविश्रान्तः इति जगज्जयी इध्मशक्रः
च नः मुदे तम् एकचक्रम् एनं नितम्बं संलभते ।

अर्थः । सूर्यका केवल एक पहियेका रथ अन्य रथोंसे बढकर है; क्योंकि वह
कहीं विश्राम नहीं करता—निरन्तर चलता ही रहता है । मानो यही सोचकर
लोकविजेता कामदेवरूपी इन्द्रने मुझे प्रसन्न करनेके लिए प्रसिद्ध गोल (एक
पहिये वाले) इस, सुलोचनाके नितम्ब (नितम्बरूपी रथ) को प्राप्त किया
है ॥ २२ ॥

अन्वयः । स्मरार्थं नितम्बनामा दुर्गः पुनः दुर्लभदर्शनः अपि परदर्पलोपी एकः रसना-
कलापच्छलेन शालः तं परितः आप ।

अर्थः । कामदेवके लिए नितम्ब नामका दुर्ग (दुर्गम स्थान-किला) दुर्लभ-दर्शन
(जिसका दर्शन भी कठिन हो) है फिर भी प्रतिपक्षियोंके अहङ्कारको चूर कर

गुरुनितम्बः स्वित्तुरोजविम्बस्तस्मात्कृशीयानयमाप्तडिम्बः ।

माभूत्क्षमाभूर्लभतेऽवलग्नं सैषा सुकाञ्चीगुणतो ह्यविघ्नम् ॥ २४ ॥

गुरुरिति । इतो गुरुः स्थूलतरो नितम्बः स्वित्तत उरोजविम्बोऽपि गुरुरिति, तस्मा-
दयं कृशीयान्, अतिकृशाकपोऽप्योऽवलग्नस्तयोर्मध्यगतस्तस्मात्प्रतिडिम्बो लम्बप्रणाप्तो माभूदेवं
सैषा सुन्दरी काञ्ची गुणतो रसनासूत्रेणावेष्टितं कृत्वा फिलाचिघ्नं निर्वाचं लभते क्षमाम्बुः
सहिष्णुत्वभावा ॥ २४ ॥

चक्रं विनिर्माय पुरारमस्मिञ्चन्द्रभ्रमात्सङ्कुचतीह तस्मिन् ।

निजासने चाकुलतां प्रयाता चक्रे न वै मध्यमितीव घाता ॥ २५ ॥

रहा है । यह दुर्ग अपने ढंगका एक ही है, अतः सुलोचनाकी करधनीके बहाने
प्राकारने उसे चारों ओरसे प्राप्त कर लिया । अभिप्राय यह कि सुलोचनाका
नितम्ब कामदेवका अजेय एवं परदर्पलोपी दुर्ग है और करधनी उसका पर-
कोटा है ॥ २३ ॥

अन्वयः (इतः) गुरुः नितम्बः स्वित् (?) (ततः) उरोजविम्बः तस्मात् कृशीयान्
अयम् आप्तडिम्बः माभूत् (इति) हि क्षमाम्बुः सा एषा सुकाञ्चीगुणतः अवलग्नम् अविघ्नं
लभते ।

अर्थः इधर स्थूल (गुरु) नितम्ब स्थित है और उधर-ऊपरकी ओर स्थूल
(गुरु) स्तन, इसी कारणसे यह अवलग्न अर्थात् कटि नष्ट न हो जाये इसीलिए
क्षमाशीला इस सुलोचनाने अपनी करधनीसे लपेट कर कटिको निर्विघ्न कर
पाया है ।

प्रस्तुत महाकाव्यकी संस्कृत टीकाके आधार पर यह अर्थ किया गया है ।
टीकामें 'स्वित्' का 'ततः' पर्याय दिया जान पड़ता है । मेरी दृष्टिसे 'स्वित्'
का प्रचलित अर्थ 'अथवा' किया जाये तो भी कोई हानि नहीं । 'अथवा' अर्थ
मानने पर अनुवाद इस प्रकार होगा—मेरे एक ओर नितम्ब है तो दूसरी ओर
स्तन हैं । इन दोनोंमेंसे मेरा गुरु कौन है ? नितम्ब अथवा स्तन ? यों तो दोनों
ही गुरु (विशाल) हैं, पर एकको गुरु मानने पर तो मुझे दूसरेका कोप-भाजन
बनना पड़ेगा—ऐसी स्थितिमें मेरी रक्षा कौन करेगा ? 'शिवजी रुष्ट हों तो गुरु
रक्षा करता है, पर गुरु रुष्ट हो तो कोई भी रक्षा नहीं कर सकता—'शिवे
रुष्टे गुरुस्त्राता गुरौ रुष्टे न कश्चन' । इसी द्विविधामें अवलग्न (कटि-कमर)
अत्यन्त कृश हो गया । कृश होते-होते कहीं नष्ट न हो जाये या भाग न जाये
मानो यही सोचकर सहनशीला सुलोचनाने उसे अपनी तगड़ी (करधनी) से
वेष्टित कर दिया और उसके विघ्नका निवारण किया ॥ २४ ॥

वक्त्रमिति । पुरास्या वक्त्रं मुखं विनिर्माय पुनरस्मिन् मुखे, आङ्गावकत्वाण्चन्द्रोऽय-
मिति अमान्निष्ठस्यासने कमले सङ्कुचति सङ्कोचमञ्चति सति, आकुलतां प्रयातागन्ता
घाता विरञ्चिन्मूर्तितीव वै सोऽस्या मध्यं न चक्रे विबधे, इत्युत्प्रेष्यते ॥ २५ ॥

गुरोर्नितम्बाद्बल्लिपर्वणां तत्त्रयीमधीत्याखिलकर्मणांतः ।

जुहोति यूनां च मनांसि मध्यस्तारुण्यतेजस्यथ सन्निबध्यः ॥ २६ ॥

गुरोरिति । अस्या मध्यो नामावयवो गुरोः स्थूलरूपात्, शिक्षकाश्च नितम्बात्
पुरतो बलिपर्वणामुदरत्रिबलिरैक्षणां तथा बलिप्रदानमेव यज्ञकरणमेव पर्वं येषु प्रतिपादितं
तेषां त्रयीमधीत्य समेत्य, पठित्वा च पुनरखिलकर्मणां कर्मकाण्डप्रयोगाणांतः समर्थकः,
यूनां जनानां मनांसि तारुण्यतेजसि बद्धौ जुहोति । अथ तत एव सन्निबध्यो बन्धनयोग्यो-
ऽसौ यथायंतो जीर्वाहिसाकरस्यापराधित्वान्मध्यश्च वस्त्रेण ब्रुध्यते, एव सवेति । सश्लेष
उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ २६ ॥

अन्वयः : इह पुरा वक्त्रं विनिर्माय तस्मिन् चन्द्रभ्रमात् अस्मिन् निजासने अरं सङ्कु-
चति (सति) घाता आकुलतां प्रयाता इतीव वै मध्यं न चक्रे ।

अर्थः : सुलोचनाके शरीरमें सबसे पहले मुखका निर्माण करके 'उसमें
चन्द्रमाके भ्रमसे अपने इस आसन--कमलके नितरां संकुचित होने पर विधाता
व्याकुल हो जायगा' मानो यही सोचकर उस (विधाता) ने इस (सुलोचनाकी
कमर नहीं बनाई ।

विधाता-ब्रह्माका आसन कमल माना गया है—यह प्रसिद्ध है । कवि
संसारमें नायिकाओंकी कटिकी कृशताका वर्णन भी प्रचलित है । 'चम्पूभारतम्'
के प्रारम्भमें हस्तिनापुरका वर्णन करते हुए उसके रचयिताने लिखा है कि
वहाँ एक आश्चर्यकी बात है कि नायिकाओंका अधोभाग जिस ओर जाता है
उसी ओर उनका ऊर्ध्वभाग भी । इससे यही ध्वनि निकलता है कि उनके
शरीरमें कटि थी ही नहीं ।

प्रस्तुत पद्यमें भ्रान्तिमान् और हेतूत्प्रेक्षाके साथ अतिशयोक्ति अलङ्कार
भी है जो प्रायः सभी अलङ्कारोंका आधार है ॥ २५ ॥

अन्वयः : गुरोः नितम्बात् बलिपर्वणा तत्त्रयीम् अधीत्य (अस्याः) मध्यः तारुण्य-
तेजसि यूनां मनांसि जुहोति अथ च (सः) सन्निबध्यः ।

अर्थः : स्थूल (शिक्षक) नितम्बसे उदर-प्रदेशमें स्थित त्रिवलीको पाकर
(बलिदान को जिनमें पर्वके रूपमें स्थान दिया गया है उनकी त्रयी अर्थात्
वेदत्रयीको पढ़कर) इस सुलोचनाका मध्यभाग (कटि) यौवनकी अग्निमें युबकों-

नीदृत्ययुक् चापि कुतो जघन्यः पुरो नितम्बस्य गुरोर्भवन्त्यः ।

सदोल्लुत्ताभ्युदयीत्यशेषे विलोमता किन्न पुनः कुदेशे ॥२७॥

नीदृत्ययुगिति । वः कश्चिदपि गुरोः सर्वश्रेष्ठस्याचार्यस्य पुरोऽप्ये, नीदृत्ययुक्-
भाबो न भवति तद्वन् विनयी भवन् तबोधयुक्ते ज्ञानुभक्तैः अभ्युदयवान्, अथवा ऋषिगुण
पुस्तारं वृत्तं चरितं तस्य तेन वाच्युदयः कीर्तिभावस्तद्वाग्वास्तीति चापि जघन्यो हीन-
चरणकरो शिष्यायोग्यः कुतः ? किमु नैव । तथापि जघने भवं जघन्यमिति यन्निगद्यते,
तत्रात्राशेषेऽपि कुदेशे पृथ्वीतले विलोमता वैपरीत्यमेव, हीनाचारिणो महत्तराभिधानवत्
किमुत नास्ति ? यद्वास्य विलोमता लोभाभावता किमुत नास्ति, किन्तस्तस्यैव । अलोमता
स्फुरत्प्रामिति सामूहिकशास्त्रसम्भावात् विचमालङ्कारः श्लेषानुप्राणितः ॥२७॥

जगज्जिगीषाभृदन्नज्जिष्णुः रथस्तथैतस्य वरं चरिष्णुः ।

परिस्फुरन्ती पथपद्धतिर्वाऽस्मिन्निग्रहेऽतस्त्रिवलीति गीर्वा ॥ २८ ॥

जगविति । अस्या अस्मिन् विग्रहे शरीर एव रथस्थलेऽन्नज्जिष्णुर्नृममहोन्नः स जगतो
जिगीषां विभति, इति जगज्जिगीषाभृत्तया चेतस्य रथो वरं चरिष्णुः सततमेव पर्यटन-
शीकोऽतएव परिस्फुरन्ती स्फुटतरतामनुमान्ती पथपद्धतिर्नार्गपव्यमेव सा त्रिवलिरित्येवं
गीर्वाग् यस्याः सा रथगमनविज्ञस्य त्रिवलिसमुदाकरत्वात् सत्कथ्य उदयेशालङ्कारः ॥२८॥

के मनकी आहुति दे रहा है, इसीलिए वह (वस्त्रसे) बाँधने योग्य है । हिंसक
जिस प्रकार बन्धन योग्य होता है उसी प्रकार सुलोचनाका मध्यभाग भी,
इसीलिये तो वह वस्त्रसे बाँधने योग्य है ॥ २६ ॥

अन्वयः : गुरोः नितम्बस्य पुरः भवन् यः नीदृत्ययुक् न सदा अरुवृत्ताभ्युदयी च
(सः) जघन्यः इति कुलः, अवशेषे कुदेशे पुनः किं विलोमता न (विलोकयते) ।

अर्थः : सुलोचनाका जो जघनभाग शूल (सर्वश्रेष्ठ आचार्य) नितम्बके आगे
विद्यमान है, उद्दण्डतासे युक्त है और सदा ऊरु युगलके वर्तुलाकारके अभ्युदय
(श्रेष्ठ चारित्रिके अभ्युदय) से युक्त है, तो फिर वह 'जघन्य' क्यों कहा जाता
है ? सही बात तो यह है कि समस्त कुदेश (भूमण्डल खोटा देश) में क्या
विलोमता (रोमोंका अभाव) प्रतिकूलता नहीं देखी जाती ? आचरणहीन
व्यक्तिको लोग महत्तर (महत्तर) कहा करते हैं ॥ २७ ॥

अन्वयः : अस्मिन् विग्रहे अन्नज्जिष्णुः जगज्जिगीषाभृत् तथा एतस्य रथः वरं
चरिष्णुः अतः परिस्फुरन्ती पथपद्धतिः वा त्रिवलीति गीः ।

अर्थः : सुलोचनाके इस शरीर (रणस्थली) में कामदेवरूपी राजा सारे
जगत्को जीतने का अभिलाषी है, और इस (कामराज) का रथ निरन्तर

सरस्वती या प्रथमा द्वितीया लक्ष्मीश्च सृष्टौ सुदृशा सती या ।
सर्गस्तृतीयोज्यमितीव सृष्टा चकार लेखास्त्रिवलीति कृष्टा ॥ २९ ॥

सरस्वतीति । सुदृशां सुलोचनानां सृष्टौ विनिर्माणे या सरस्वती सा प्रथमा, लक्ष्मीश्च द्वितीया, ततः सुन्दरतरा, द्वितीयसर्गस्य प्रथमापेक्षया कौशलपूर्णत्वात् । तथा च सा सती सर्वजनश्लाघ्या, यश्च पुनः सुलोचनाकल्पः सर्गः स तृतीयः, तृतीयसर्गस्य सर्वा निर्वोच्यत्वात्प्रेयसं सुन्दरतमा वर्तते, इतीव यत्सु सृष्टा, ब्रह्मा त्रिवलीति कृष्टा तन्नामतः संकृष्टा तिस्रो लेखाश्चकारेति यावत् उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥२९॥

अस्या विनिर्माणविधावहुण्डं रसस्थलं यत्सहकारिकुण्डम् ।

सुचक्षुषः कल्पितवान् विधाता तदेव नाभिः समभूत्सुजाता ॥ ३० ॥

अस्या इति । विधाताऽस्या निर्माणविधौ सर्गसमो यवहुण्डं मनोहरं रसस्य स्थलं जलस्थानं सहकारिकुण्डं कल्पितवांस्तदेव पुनरधुना सुचक्षुषोऽस्या नाभिः सुजाता समभूति मन्वेऽहमिति शेषः । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥३०॥

उचित रीति से धूम रहा है । अतएव इसके रथका मार्ग ही (वा) 'त्रिवली' शब्दसे अभिहित है ॥ २८ ॥

अन्वयः सुदृशा सृष्टौ या सरस्वती सा प्रथमा या सती लक्ष्मीः च द्वितीया अयं तृतीयः सर्गः, इतीव सृष्टा त्रिवली इति कृष्टाः लेखाः चकार ।

अर्थः नायिकाओंके निर्माणमें सबसे पहली सृष्टि सरस्वती है, इससे भी कहीं अच्छी दूसरी सृष्टि लक्ष्मी है और लक्ष्मीसे भी सुन्दर तीसरी सृष्टि यह सुलोचना है—इन तीनोंमें पहली सृष्टि सुन्दर है, दूसरी सुन्दरतर और तीसरी सुन्दरतम । मानों इसी बातको बतलानेके लिए विधाताने सुलोचनाकी त्रिवली के रूपमें तीन रेखायें खींच दीं ॥ २९ ॥

अन्वयः विधाता अस्याः निर्माणविधौ यत् अहुण्डं रसस्थलं सहकारि कुण्डं कल्पितवान् तदेव सुचक्षुषः नाभिः सुजाता समभूत् ।

अर्थः विधाता-ब्रह्माने इस सुलोचनाके निर्माण करनेमें जो सुन्दर जलका स्थान सहकारी कुण्ड बनाया था वही सुलोचनाकी नाभिके रूपमें परिणत हो गया है । मकान बनानेके लिए जल आवश्यक होता है और उसके लिए एक कुण्ड बनाकर उसमें जल भरा जाता है । इसी प्रकारसे सुलोचनाके शरीरका निर्माण करते समय विधाताने एक सुन्दर जलपूरित कुण्ड बनाया था, जो बादमें सुलोचनाकी नाभि बन गया । इससे नाभिकी गहराई ध्वनित की गई है ॥ ३० ॥

सुदक्षिणावर्तकनाभिकूपपदाद्दाम्युत्तमकुण्डरूपम् ।

स्मरस्य सन्तर्पणभृत्तदीयधूमोच्छ्रितिलोमततिः सतीयम् ॥ ३१ ॥

सुदक्षिणेत्यादि । शोभने दक्षिणतयावर्तो यस्मिन् यद्वा शोभनां दक्षिणां वर्तयतीति सुदक्षिणावर्तको यस्मिन् प्रथमसम्बन्धकरस्तस्य नाभिकूपस्य पदाच्छलात् स्मरस्य कामदेवस्य सन्तर्पणभृत् प्रसादनकरभृत्तमकुण्डस्य रूपमस्ति तथेवं स्ती लोमततिलोम्यां राशिष तस्तन्वग्भिनस्तदीयस्य चान्वयोच्छ्रितः समुत्पत्तिरेवास्तीति शेषः । उत्प्रेक्षालक्ष्णः ॥ ३१ ॥

लोमोत्थितिः सौष्टववैजयन्त्यां सुमेधु साम्राज्यपदं लिखन्त्याः ।

तारुण्यलक्ष्म्या गलिताथ नाभिगोलान्मधेः सन्ततिरेव भाभिः ॥ ३२ ॥

लोमोत्थितिरिति । येन लोमोत्थितिकोमावतिः सा सौष्टवस्य सौम्यस्य वैजयन्त्यां पताकायां सुमेधोः कामदेवस्य साम्राज्यपदं सर्वविजयित्वप्रतिपादकलेखं लिखन्त्यास्तादृश्या लक्ष्म्या नाभिगोला तुण्डो नाम मयीयात्रात् गलिता निर्गता मधेः सन्ततिरेव भाभिः स्वकीयाभिः प्रभाभिः सम्भवतीति यावत् । उत्प्रेक्षालक्ष्णः ॥ ३२ ॥

पयोधरोऽभ्युन्नमतीह वृष्टिः रसस्य भूयादिति लोमसृष्टिः ।

पिपीलिकालीक्रमकृत्प्रशस्तिर्विनिर्गता नाभिविलात्समस्ति ॥ ३३ ॥

अन्वयः । सुदक्षिणावर्तकनाभिकूपपदात् स्मरस्य सन्तर्पणभृत् उत्तमकुण्डरूपं वदामि यदीयधूमोच्छ्रितः इयं सती लोमततिः (अस्ति) ।

अर्थः । मनोहर, दक्षिणावर्तक चिह्नसे युक्त नाभिकूपके बहाने कामदेवका सन्तर्पक यह उत्तम प्रशस्त कुण्ड है—ऐसा मैं कहता हूँ । जिस प्रशस्त अग्निका धूम (सुलोचनाकी वाभिसे ऊपरकी ओर बिद्यमान) सुन्दर रोमराजीके रूपमें दृष्टिगोचर हो रहा है ॥ ३१ ॥

अन्वयः । अथ लोमोत्थितिः सौष्टववैजयन्त्यां सुमेधु साम्राज्यपदं लिखन्त्याः तारुण्यलक्ष्म्याः नाभिगोलात् गलिता मधेः सन्ततिः एव भाभिः (सम्भवति) ।

अर्थः । और ऊपरकी ओर गयी, सुलोचनाकी रोमावलि ऐसी जान पड़ती है मानों सोन्दर्यकी पताका (सुलोचना) पर कामदेवकी विजय प्रशस्ति लिखती हुई तारुण्यलक्ष्मी (की अनवधानतासे सुलोचनाके शरीरमें स्थित) नाभिरूपी गोल दावातसे गिरी हुई सूक्ष्म धारा हो, जैसा कि उसके काले रंगसे प्रतीत हो रहा है और सम्भव भी है ॥ ३२ ॥

अन्वयः । इह पयोधरः अभ्युन्नमति इति रसस्य वृष्टिः भूयात् नाभिविलात् निर्गता क्रमकृत्प्रशस्तिः पिपीलिकाली लोमसृष्टिः (सम्भूता) ।

पयोधर इति । पयोधरः स्तनप्रवेशो यद्वा येषः स इहाभ्युत्थमिति, तसो रसस्य प्रसा-
दस्य पक्षे अमस्य वृष्टिभूयादित्येवमिह या नामिबिलद्विगिरिता क्रमकृतु किलानुक्रमकर्त्री
प्रकृतिस्तयैस्याः सा पिपीलिकामामाली समततिः सैव लोमसुष्टिः सम्भूता समस्तीति ।
यनाभ्युदये पिपीलिकामिगमनमिति निसर्गः ॥ ३३ ॥

बृहत्स्तनाभोगवशाद्विलम्बः कृच्छिद्विभग्नोऽस्त्विति भावमग्नः ।

विधिर्ददावेनमिहोदरे तु लोमालिदण्डं तदुदात्तहेतुम् ॥ ३४ ॥

बृहद्वित्यादि । बृहतः स्तनाभोगस्य बलसद्वयं विलम्बो मध्यवेशः कृच्छिद्विभग्नोऽस्तु,
स्तनगौरवाद्धेतोस्त्वृच्छिद्विति सम्भावना । इत्येवं भावमग्नः सन् विधिर्विधाता, इहोदरे तु
पुनस्तस्योदात्तहेतुं स्तम्भनकारणवेनं लोमालिक्यं दण्डं वदौ, यतः कस्याप्युच्यैः प्रलम्ब-
मानवस्तुनो वृक्षावेषपरितनवारवज्ञेनावगमनसम्भावनायां तस्यैवाध्ययभूतं स्पृशापिवस्तु
धीयत इति जातिः । सामुदाय उद्रेकालङ्कारः ॥ ३४ ॥

अस्याः स्फुरद्यौवनमानुतेजः शुष्यद्बृहद्दाल्यजलान्तरायाः ।

विभात एतावधुनान्तरीपी स्तनच्छलेनापि तु नर्मदायाः ॥ ३५ ॥

अस्या इति । स्फुरन् प्रकाशमानो यो यौवनामानुस्तदधिभस्यूर्यस्तस्य तेजसा प्रभावेण
शुष्यच्छ्लेषं वक्ष्यं यद् बहुद् बहुलं बाल्यमेव जलं वनेवमन्तरं यस्यास्तस्या बधः सन्निस्थिताया

अर्थः सुलोचनाके उरस्थलपर पयोधर स्तन (बादल) उन्नत हो रहे है
(घुमड़ रहे हैं) इसलिए प्रसन्नता (जल) की वृष्टि होनी चाहिए, क्योंकि नामि-
रूपी बिलसे निकली हुई और एक पंक्तिमें चलनेके लिए प्रशंसित चींटियों-
की पंक्ति (सुलोचनाकी) रोम राजिके रूपमें प्रकट हुई है । पावसमें चींटियाँ
अपने-अपने बिलों से निकलकर एक पंक्तिमें चलती हुई दृष्टिगोचर होती हैं ।
जो वृष्टिकी सूचक होती है । इसी प्रकार सुलोचनाकी रोमराजि यह सूचित कर
रही है कि उसके स्तनों की वृद्धि हो जानेसे प्रसन्नता की वृष्टि होगी ॥ ३३ ॥

अन्वयः कृच्छित् बृहत्स्तनाभोगवशात् विलम्बः विभातः अस्तु इति भावमग्नः विधिः
तदुदात्तहेतुम् इह उदरे तु एवं लोमालिदण्डं वदौ ।

अर्थः बड़े-बड़े स्तनों के विस्तारके कारण क्या सुलोचनाका मध्यभाग टूट
ही जायगा, इस विचारमें मग्न विधाताने उसके स्तम्भनके लिए पेटके बीचमें
इस रोमराजिरूपी दण्डको लगा दिया है ॥ ३४ ॥

अन्वयः अपितु स्फुरद्यौवनमानुतेजः शुष्यद्बृहद्दाल्यजलान्तराया अस्याः नर्मदायाः
स्तनच्छलेन अधुना एतौ अन्तरीपी विभातः ।

अर्थः प्रकाशमान यौवनरूपी सूर्यके तेजसे जिसके बाल्यकालरूपी जलका

अस्या मर्म-प्रसादनं ददातीति तस्या मर्मवाया एव तथा एतौ स्तनच्छलेनाग्लरीषी द्वीषी
विभातः कोभेते । इत्येवमथ-उत्प्रेक्षाकुरारानां संसृष्टिः ॥ ३५ ॥

यद्वाञ्छिष्टं तदिहास्ति निष्ठं स्फुटस्तनाभोगमिषादभीष्टम् ।
संगृह्य सारं जगतोऽङ्गसृष्टावस्या यदारम्भपरस्तु स्रष्टा ॥ ३६ ॥

यद्वेति । यद्वेति कल्पनान्तरे । अस्या सुलोचनाया अङ्गसृष्टी तनुमिमिषि, आरम्भपरः
अष्टा विधाता तु पुनर्जगतः संसाराद् यत्किञ्चिदभीष्टं सारं तत्सांशं संगृह्याऽऽवाय एना-
मरचयति शेषः । पुनर्मर्मवर्षिष्टं निर्मातानुद्धरितं तत् स्फुटस्य प्रकटीभूतस्य स्तनाभोगस्य
मिषादिह संरक्षितमस्ति ॥ ३६ ॥

अस्याः स्तनस्पर्धितया घटस्य शिल्पादिवान्पादिह पश्य तस्य ।
स चक्रभर्ता मणिकादिभारकर्तापि देवाऽकथि कुम्भकारः ॥ ३७ ॥

अस्या इति । हे देव, स्वामिन्, पश्य, तावदिह लोके मणिकादीनां भारस्यं कर्ता स
प्रसिद्धश्चाक्रस्य भर्ता कुलालोऽपि जालवस्याः सुवृक्ष. स्तनस्य स्पर्धितया कुचाभोगस्य तुल्य-
तयैव तावत्तस्य घटस्य शिल्पाग्निर्माणाद्वल्पावप्यन्येषां कुक्षुलादिस्तूनामनेक्या भूनादपि
कुम्भकारोऽकथि ॥ ३७ ॥

व्यवधानं हट गया है तथा जो प्रसन्नता प्रदान करती (स्वयं नर्मदा नदी) है,
उसके स्तनों के बहाने इस समय ये दो टापू सुशोभित हो रहे हैं ॥ ३५ ॥

अन्वयः : यद्वा अस्याः अङ्गसृष्टी आरम्भपरः तु स्रष्टा जगतः अभीष्टं सारं संगृह्य
(एनाम् अरचयत्) यत् अवशिष्टं तत् स्फुटस्तनाभोगमिषात् इह निष्ठम् अस्ति ।

अर्थः : अथवा इस सुलोचनाकी कायाकी रचनाके प्रारम्भ करनेमें विधाता
तत्पर हुआ तो उसने सारे संसारसे सारभूत अंशका संग्रह करके उसे सम्पन्न
किया, तत्पश्चात् जो कुछ बचा रहा उसे उभारको प्राप्त स्तनोंके विस्तारके
बहाने यहीपर सुरक्षित कर दिया ॥ ३६ ॥

अन्वयः : हे देव ! पश्य इह स चक्रभर्ता मणिकादिभारकर्ता अपि अस्याः स्तन-
स्पर्धितया घटस्य अल्पात् अपि शिल्पात् इव कुम्भकारः अकथि ।

अर्थः : हे स्वामिन् ! देखिये, यहाँ वह चक्रका मालिक, मणिका अर्थात्
कलश आदि अनेक पात्रों (बरतनों) का निर्माता होनेके बावजूद मानों इस
सुलोचनाके स्तनोंकी स्पर्द्धामें घड़ेके शिल्पसे, जो अन्य पात्रोंके निर्माणकी
तुलनामें मामूली है, कुम्भकार (कुम्हार) कहा जाने लगा ॥ ३७ ॥

अस्याः किमूचे कुचगौरवन्तु श्रियोऽप्यपूर्वा इह सञ्जयन्तु ।

करं परं दास्यति मादृशोऽपि यत्राखिलक्ष्मापतिदर्पलोपी ॥ ३८ ॥

अस्या इति । अस्याः कुचयोगीरवं समुत्पन्नभावं किं पुनश्चेतिनिबंधनीयं तदिति यावत् । यत् इहापूर्वं अभूतपूर्वाः श्रियः सञ्जयन्तु । अखिलानां क्षमापतिनां राज्ञां दर्पलोपी मन्मथमर्दनकरः क्वचु मादृशोऽपि नरः परं करं दास्यति, आलिङ्गनं करिष्यति आयवच्छांसं वा समर्थयिष्यतीति ततो गौरवं प्रभुत्वञ्च ॥ ३८ ॥

हारावलीयं तरलावलाया उत्तुङ्गयोः श्रीस्तनयोश्च भायात् ।

मध्यादिदानीं यमकस्तुभाजोः सीतेव सम्यक् परिपूरिताजौ ॥ ३९ ॥

हारावलीरथावि । इयमबलायास्तरला हारावली, उत्तुङ्गयो श्रीस्तनयोर्मध्य इदानीं तावुशी भायात् । यमकयोः स्तुभाजोः पर्वतयोर्मध्यात् सम्यक् परिपूरिताजौ पृथिव्यां सीतानाम् नदी वेति । उपमालङ्कारः ॥ ३९ ॥

हृद्याप वैदग्ध्यमभूतपूर्वममान्तमस्मत्प्रणयं च तेन ।

समुत्सहाहारवरप्रभाविन्युच्छूनतामेति कुचच्छलेन ॥ ४० ॥

हृद्यापेति । इयं समुत् सवा सम्यगुत्साहवती हारस्य मुक्तामाल्यस्य वरः प्रभाव-
स्तद्वति, यद्वा, हेत्याश्चर्योक्तो, वरस्य वद्वं नशोलपवार्यस्य प्रभाववति स्वकीये हृद्यन्तरङ्गे

अन्वयः अस्याः कुचगौरवं तु किम् ऊचे इह अपूर्वाः सियः सञ्जयन्तु यत्र परम्
अखिलक्ष्मापतिदर्पलोपी मादृशः अपि करं दास्यति ।

अर्थः इस सुलोचनाके स्तनोंके गौरवके बारेमें क्या कहा जाये, जो अनिर्वचनीय है—शब्दोंके माध्यमसे प्रकट करने योग्य नहीं है । इन स्तनोंपर अभूतपूर्वं श्री (सर्वोत्कृष्ट छवि)को प्राप्त करे, जहाँ केवल समस्त राजाओंके गर्वको नष्ट करनेवाला मुझ जैसा राजा भी कर (टैक्स) देगा ? हाथसे मर्दन करेगा ॥ ३८ ॥

अन्वयः अबलायाः इयं तरला हारावली इदानीम् उत्तुङ्गयोः श्रीस्तनयोः भायात्
यमकस्तुभाजोः मध्यात् सम्यक् परिपूरिताजौ सीता इव ।

अर्थः सुलोचनाकी यह हिलती-डुलती या चमचमाती हुई हागवली इस समय (इसके-) उन्नत स्तनोंपर ऐसी मुशोभित हो रही है जैसे दो पर्वतोंके मध्यवर्ती समतल भूमिपर 'सीता' नदी मुशोभित होती है ॥ ३९ ॥

अन्वयः ममुत्सहाहारवरप्रभाविनि हृदि अभूतपूर्वम् अमान्तवैदग्ध्यं मत्प्रणयं च
आप नैन कुचच्छलेन उच्छूनताम् एति ।

न पूर्वं बभूवैत्यभूतपूर्वं वैद्यव्यं चातुर्यं तममेव पुनर्नानुवर्हति, तममान्तमस्माकं प्रजयं प्रेम चाप प्राप्तवती । तेनैव कारणेनेमामुच्छूनतां प्रफुल्लभावं कुचबोधिल्लेनैति प्राप्नोति, यतो वाताविसम्पूरणेनोच्छूनताङ्गीकरणं वरस्य प्रभावः सत् ॥ ४० ॥

दधत्प्रवालोजपि तु पत्रतां यः विज्ञैरभीष्टः कुपलाख्यया यः ।

निर्भीकलोकस्य गिरेति तु स्याच्छयस्य सोप्यस्तु समोप्यमुष्याः ॥ ४१ ॥

दधत्प्रवालौ । यः पत्रतां बलपरिणति, पत्राणताञ्च बधत्, अपि तु प्रवालौ बालस्वभावाः किशलयो विज्ञैर्जनैः कुपलाख्ययाभीष्टः प्रमाणितः, कुत्सितं निश्चितं पल-मुग्धानं यत्रेति तन्मान्ना ख्यातः सोऽपि पुनरमुष्याः सुन्दर्या शयस्य हस्तस्य समः सद्ब्रजता-करोऽप्यस्त्विति तु निर्भीकलोकस्योच्छूनलभाविणः कविजनस्यैव गिरा वाणी स्यान्म पुनस्तास्त्विकी ति यावत् ॥ ४१ ॥

विद्यो न पद्मोऽर्हति यत्र पाणेस्तुलां तु लावण्यगुणार्णवाणेः ।

वृत्तिं पुनर्वाञ्छति पल्लवस्तु तत्रेति बान्यं परमस्तु वस्तु ॥ ४२ ॥

अर्थः सुलोचना सदा उत्साह सम्पन्न रहती है । आश्चर्य है कि इसने श्रेष्ठहारके प्रभावसे युक्त, तथा रवरकी भाँति प्रभावशाली फूलनेवाले अपने हृदयमें अभूतपूर्व एवं न समाने योग्य चातुर्यको और मेरे प्रेमको भी एक ही साथ धारण कर लिया है । इसी कारणसे यह स्तनोंके बहाने उच्छूनता (प्रफुल्लता अर्थात् फूलनेकी स्थितिको; क्योंकि हवा भरनेसे रवरका फूलना स्वभाविक है) को धारण कर रही है ।

प्रस्तुत पद्यके तृतीय चरणमें सभङ्गश्लेषकी महिमासे 'हारवरप्रभाविनि' पद दो प्रकारसे पढ़ा जा सकता है—१. 'हारवरप्रभाविनि' के रूपमें और २. हा + रवर प्रभाविनि । पहलेका अर्थ है—श्रेष्ठहारके प्रभावसे युक्त और दूसरेका अर्थ है, हा ! आश्चर्य है कि रवरकी भाँति प्रभावशाली । 'रवर' शब्द संस्कृतेतरं भाषाका है, पर यहाँ सभङ्ग श्लेषके कारण व्यक्त हुआ है ॥ ४० ॥

अन्वयः यः पत्रतां दधत् अपि तु प्रवालः विज्ञैः कुपलाख्यया अभीष्टः सः अपि अमुष्याः शयस्यः समः अस्तु इति तु निर्भीकलोकस्य गिरा स्यात् ।

अर्थः जो पत्तेकी [एवं पदत्राणकी अवस्थाको] धारण करनेवाला है और बालस्वभाव है तथा विज्ञजनोंने जिसे 'कुपल'—कोपल (अथ च, कु = कुत्सित अर्थात् बुरा, पल = उन्मान जहाँ हो) कहना उचित समझा, वह भी इस सुलोचनाके हाथकी तुलना प्राप्त करे—यह कथन निरङ्कुश कविका ही हो सकता है, जो वास्तविकतासे दूर है । अभिप्राय यह है कि प्रवालको सुलोचना-

विषय इति । सत्वव्युत्पाद्यस्य सौन्दर्यपरिणामसमुद्रस्याभेदोलाया अमुष्याः पद्मः पद्मोर्मा यत्र स चरन्साधुइत्यवरः ५पद्मपदार्यः सोऽपि पात्रेर्हस्तस्य तदपेक्षयाधिककोमलस्य तुलां नाहति न प्राप्नोति । तत्र पुनर्यः पल्लवः पद्मासक्यकः किशालयः स क वृत्ति तुल्यातां वाञ्छतीत्यत्र परं केवलं बाल्यमेव भद्रत्वमेव वस्तवस्तुः न पुनरम्यत् । बालका-
स्वरोऽनधिकारचर्चा न करोतीति यावत् ॥ ४२ ॥

भुजो रुजोऽङ्गोऽम्बुजकोपकाय करं त्वमुष्याः कमलं विधाय ।

कन्दप्रकारो जगदेकदृश्यः समुत्करः शेष इहास्तु यस्य ॥ ४३ ॥

भुज इति । अस्याः सुकेष्या भुजो हस्तवण्डः कमलं कोवाप्रसम्भवं फुल्लमस्याः ५रं हस्तमृत विधाय कृत्वा बलात्कारेण मुलकरूपतया गृहीत्वा, अम्बुजकोपकाय जलमताया यजोऽङ्गो जातः किलास्वास्थ्यकरो बभूव । यस्य समुत्कर उच्छिष्टांशो जगतामेकदृश्यः कम्बस्य प्रकारोऽङ्गुरमात्रक इह शेषः समवशिष्टो नागराजो वास्तु, इत्येवं सकं सुखं वधातीति तत्प्रकारः केन बहिष्णा दृश्योऽस्यैव मुत्करः सर्वस्यापि प्रसन्नतावायकः शेषो नाम सर्पराजः स्वयं जगत् तेनेति यावत् ॥ ४३ ॥ —

के हाथका उपमान नहीं माना जा सकता ॥ ४१ ॥

अन्वयः लावण्यगुणार्णवाणेः पाणेः यत्र तु पद्मः तुलां न अहति तत्र पुनः पल्लवः वृत्ति वाञ्छति इति तु परं बाल्यं वस्तु अस्तु (इति) विषयः ।

अर्थः सुलोचना लावण्य-('लावण्य' का सरल अर्थ सौन्दर्य है, पर सूक्ष्म दृष्टिसे विचार किया जाये तो इसका अर्थ शरीरकी वह चमक है जिसमें सामने स्थित वस्तु प्रतिबिम्बित हो) गुणकी अन्तिम सीमा है । इसके हाथकी बराबरी जहाँ पद्म, जिसमें पैरोंकी शोभा हो, नहीं कर सकता, वहाँ पल्लव-कमल उसकी बराबरीकी इच्छा करे तो यह उसकी नादानी या भोलापन है; क्योंकि उसमें तो केवल पद = पैरका, लव - अंश पाया जाता है—ऐसी स्थिति-में वह उसके हाथकी तुलनाको कैसे प्राप्त कर सकता है । पैरोंकी अपेक्षा हाथोंकी कोमलता अधिक होती है—ऐसे हम समझते हैं ॥ ४२ ॥

अन्वयः अमुष्या भुजः कमलं करं विधाय अम्बुजकोपकाय रुजः अङ्गः (जातः) यस्य समुत्करः जगदेकदृश्यः कन्दप्रकारः इह शेषः वस्तु ।

अर्थः इस सुलोचनाका भुज (बाँह), कमलको हाथ (हथेली) बनाकर जलसे उत्पन्न अन्य वस्तुओंके लिए अस्वास्थ्यकर हो गया । करका 'टेक्स' अर्थ भी होता है, अतः एक अर्थ यह भी है कि कमा-उसे टेक्स ले लिया तो अन्य जलोत्पन्न वस्तुओंको चिन्ता हो गई कि उन्हें भी टेक्स देना पड़ेगा, फलतः उनके स्वास्थ्य पर बुरा असर पड़ा । कमलको हाथ बनानेके बाद

करः स्मरैरावतहस्तिनस्तु शेषावतारो जगते समस्तु ।

सौन्दर्यसिन्धोः कमलैककन्दोपमो भुजोऽसौ विश्वदाननेन्दो ॥ ४४ ॥

कर, इति । इवम् सुलोकम् ॥ ४४ ॥

अस्यैव सर्गाय कृतः प्रयासः पुरा सरोजेषु मयेत्युपाशः ।

विधिश्च सौन्दर्यनिषेद्धारः करे च रेखात्रितयं चकार ॥ ४५ ॥

अस्यैवेति । मयाऽस्यैव सौन्दर्यनिषे रामनीवकलौबधेः सुलोचनायाः करस्य सर्गाय निर्माणाय पुरा सरोजेषु पङ्कजरचनास्त्वित्यर्थः । प्रयास उद्यमः कृत इत्युपाशः प्राप्ताभिलाष उदारो विधिस्तस्याः करे वाणी रेखात्रितयश्चकार । कमलनिमग्निस्रग्भ्यासं कृत्वा तत्करमरचयित्वित्यर्थः ॥ ४५ ॥

उसका जो उच्छिष्ट भी भाँति, जिसे सारा जगत् देख सकता है, बचा हुआ केवल अङ्कुर ही रहा ॥ ४३ ॥

अन्वयः स्मरैरावतहस्तिनः करः जगते शेषावतारः समस्तु सौन्दर्यसिन्धोः विश्वदान-नेन्दाः असौ भुजः तु कमलैककन्दोपमः (समस्ति) ।

अर्थः कामदेवरूपी ऐरावत हाथीका सुण्डादण्ड जगत्के लिए भले ही अनुभव शेषनागका अवतार हो, पर जो (सुलोचना) सौन्दर्यका सागर है और जिसका मुखचन्द्र सदा स्वच्छ या निर्मल रहता है, उसकी यह भुजा कमलकी जड़ (लक्षण या मृणाल) की ही उपमाको धारण कर सकती है ।

कवि-संसारमें (पुरुषों) के भुजका उपमान हाथीका सुण्डादण्ड है, पर सुलोचना अनिन्द्य सुन्दरी, अनुपम नायिका है, अतः इसकी भुजाकी उपमा जिस किसी हाथीकी सूँडसे नहीं दी जा सकती—ऐसी स्थितिमें कोई सुझाव दे कि कामदेवरूपी ऐरावतकी सूँडकी उपमा दी जाये, तो कविका कहना है कि नहीं दी जा सकती; क्योंकि वह बहुत लम्बी है और कठोर भी, अतः वह तो शेषनागके अभिनव अवतार-सी प्रतीत होगी । सुलोचनाकी बाँह गौर है और कोमल, अतः उसकी उपमा केवल कमलकी जड़ या मृणाल से ही दी जा सकती है ॥ ४४ ॥

अन्वयः अस्य सौन्दर्यनिषेः एव सर्गाय मया पुरा सरोजेषु प्रयासः कृत इति उपाशः उदारः विधिः च करे च रेखात्रितयं चकार ।

अर्थः इस सुन्दरताके भंडार (अर्थात् सुलोचना) के ही निर्माणके लिए मैंने (ब्रह्माने) पहले कमलके निर्माणका अभ्यास किया । इससे सफलताकी आशा पाकर उदार ब्रह्माने (इस सुलोचनाके शरीका निर्माण किया) और

स्फुरन्मुखस्याङ्गुलिपञ्चकस्यापदेशतोऽस्याश्च करे प्रदृश्या ।

सहेमपुङ्खा बहुपर्वसत्त्वाऽनङ्गस्य वै पञ्चशरीति तत्त्वात् ॥ ४६ ॥

स्फुरन्नित्यादि । स्फुरन्तः प्रकाशमाना नखा यत्र तस्य, अस्यां सुवृक्षोऽङ्गुलीनां पञ्चकस्यापदेशतवच्छलात् करे हस्ते प्रदृश्या वर्णानार्हा हेम्ना सुवर्णेन कृतः पुङ्खैः सुतीक्ष्ण-
भागैः साहता सहेमपुङ्खा बहूनां पर्वणां प्रन्वीनां सत्त्वं यत्र साऽनङ्गस्य कामदेवस्य पञ्चशरी
तत्त्वाद्बस्तुतोऽस्तीत्युरप्रेक्ष्यते ॥ ४६ ॥

पराजितास्या गलकन्दलेन मन्चे मुहुः पूत्करणस्य रीणा ।

मिषान्निषादर्षभमात्रगम्या मता विपञ्चीति जनैस्तु वीणा ॥ ४७ ॥

पराजितेति । अस्या मञ्जुभाषिण्या गलकन्दलेन कण्ठनालेन सुस्वरकरणेन पराजिता
वीणा पुना रीणात्पुदासीना सती मुहुः पूत्करणस्य मिषाद् व्याजात् षड्जवर्षभ-गान्धार-
मध्यम-पञ्चम-धैवत-निषादनामकेषु सप्तस्वरेषु मध्यान्निषादवर्षभमात्रगम्याभ्यः स्वरेभ्यो
बिहीना जाता सेत्यत एव अनेः सर्वसाधारणैर्विपञ्ची मता । पञ्चम्यो बिहीना विपञ्चीति
यावत् ॥ ४७ ॥

गानं कवित्वं मृदुता च सत्यमेतच्चतुष्कं सुदृशोऽधिकृत्य ।

गलेऽथ लेखात्रितयेण चागः प्रहाणये किन्नु कृतो विभागः ॥ ४८ ॥

उसके हाथमें तीन रेखाएँ खींच दीं ॥ ४५ ॥

अन्वयः स्फुरन्मुखस्य अङ्गुलिपञ्चकस्य अपदेशतः अस्याः करे प्रदृश्या सहेमपुङ्खा
बहुपर्वसत्त्वा अनङ्गस्य वै तत्त्वात् पञ्चशरी इति ।

अर्थः चमकते हुए नखोंसे युक्त पाँच अङ्गुलियोंके बहाने सुलोचनाके हाथमें
देखने योग्य सुवर्णपुङ्खमय और अनेक पोरोंवाली, कामदेवकी निश्चय ही यह
वास्तविक पञ्चशरी (पाँच बाण) है ॥ ४६ ॥

अन्वयः अस्याः गलकन्दलेन पराजिता वीणा रीणा (सती) मुहुः पूत्करणस्य मिषात्
निषादवर्षभमात्रगम्या जनैः 'विपञ्ची'—इति मता (अहं) तु इति मन्चे ।

अर्थः सुलोचनाके गले अर्थात् स्वरसे पराजित वीणा रीणा (उदास)
होती हुई बार-बार पूत्कार (दुःखभरी आवाज) करने लगी । उसके बहाने
श्रोता लोग जान गये कि अब केवल दो—निषाद और ऋषभ नामक स्वर ही
बचे हैं, शेष पाँच—षड्ज, गान्धार, मध्यम, पञ्चम और धैवत लुप्त हो गये
हैं । फलतः उन्होंने उसे 'विपञ्ची' माना—मैं तो ऐसा ही समझता हूँ । आशय
यह कि वीणा की अपेक्षा सुलोचनाका स्वर मधुर था । उसके स्वरकी तुलना
में वीणा रोती हुई-सी जान पड़ती थी ॥ ४७ ॥

गानमिति । मुद्गुतो गानं गीतवातुर्ब कवित्वं कल्पनाशीलत्वं, मुद्गुता, माधुर्यं, सत्यं निर्येतत्कवतुष्कमधिकृत्याच तेषामैकत्र निवासिना भागः-प्रहाणये पारस्परिककलहनिवारणाय लेखनितयेन गले विभाग एव कृतः, किन्तु सद्यः, तेषां निवाससौकर्याथमिति यावत् ॥ ४८ ॥

वदाम्यथो सौधनिधीश्वरन्तत्सहासमास्यं शुचिरश्मिवन्तम् ।

छन्ना किलोच्चैः स्तनशैलमूले छाया तु लोमावलिकानुकूले ॥ ४९ ॥

वदामीति । हास्येन सहितं सहास्यं मन्दस्मितमुपेतमास्यं मुखमेव शुचिरश्मिवन्तं चन्द्रमत्, तत एव सौधनिधीश्वरं निधिषु प्रगस्तेषु स्वामिनं निधीश्वरं, सौधस्य उद्गमसाहास्यं निधीश्वरं, पक्षे सुधाया इमं सौधममृतमयं निधीश्वरमहं वदामि, यतः किलानुकूले सहजसहायके, उच्चैस्तन एव समुन्नतकुच एव धातिशयोक्तव्यासी शैलस्तस्य मूले तलभागे प्रशंसायां तनप्रत्ययः । तु पुनर्वच्छाया तमोरूपा सा छन्ना प्रसुप्ता भवति लोमावली जायते ॥ ४९ ॥

कुशेशयं वेधि निशासु मौनं दधानमेकं सुतरामघोनम् ।

मुखस्य यत्साम्यमवाप्तुमस्या विशुद्धदृष्टेः कुरुते तपस्याम् ॥ ५० ॥

कुशेशयमिति । विशुद्धदृष्टेः शोभननेत्राया अस्या मुखस्य यत्साम्यं तुल्यत्वं तदवाप्तुं

अन्वयः : मुद्गुतः गानं कवित्वं मुद्गुता सत्यं च एतत् चतुष्कम् अधिकृत्य अथ (तेषाम्) आगःप्रहाणये किं नु गले लेखनितयेन विभागः कृतः ।

अर्थः : सुलोचनाके गान, कवित्व, मुद्गुता और सत्य—इन चार गुणोंको (सुलोचना के गलेमें निवास करनेके लिए) अधिकार देकर और फिर उनके पारस्परिक अपराध एवं तज्जन्य कलहको दूर करनेके लिए ही क्या गले में तीन रेखाओंके द्वारा विभाजन किया गया है, जिससे उन्हें एकत्र निवासमें सुविधा हो ॥ ४८ ॥

अन्वयः : अथो सहासम् आस्यं (अहं) शुचिरश्मिवन्तं सौधनिधीश्वरं वदामि (यतः) किल अनुकूले उच्चैस्तनशैलमूले छाया छन्ना लोमावलीका (जाता) ।

अर्थः : और मन्दहासयुक्त, सुलोचनाके मुखको मैं चन्द्रमा एवं सौधनिधीश्वर कहता हूँ; क्योंकि सहज सहायक समुन्नत स्तनरूपी पर्वतके मूलभागमें जो छाया (अन्धकार) रही वह लुप्त हो गयी और उसके स्थानमें रोमराजि उत्पन्न हो गयी है ॥ ४९ ॥

अन्वयः : विशुद्धदृष्टेः अस्याः मुखस्य यत् साम्यं (तत्) अवाप्तुं कुशेशयं निशासु मौनं दधानम् एकं तपस्यां कुरुते (अतः) सुतराम् अघोनं वेधि ।

तत्कुशोन्नयं कमलं दमं शयानं निशासु रात्रिषु मीमं मुखमुद्रणात्मकं, उत मूकीभावं दधान-
मेकानमन्धं तपस्यां कुरुते अतः सुतरामेव, अधीनं पापवर्जितं वेधि जानामि । काव्यलिङ्ग-
मल्लकारः ॥ ५० ॥

मुखं तु सौन्दर्यसुधासमष्टेः सुखं पुनर्विश्वजनैकदृष्टेः ।

रुखं श्रियः सम्भवति ह्रियश्चाशुखं च मे स्याद्विरहो न पश्चात् ॥ ५१ ॥

मुखमिति । सौन्दर्यसुधायाः समष्टेरमुध्या मुखं लेपनं तदेव पुनर्विश्वजनानां समस्त-
लोकानामेका निरन्तरदर्शना या दृष्टिस्तस्याः सुखं, तत एव श्रियः शोभाया रुखं, रोम्यस्य
खं शून्यं नाशरूपं निर्भयनिवासस्थानं सम्भवति । पुनरत्र ह्रियस्त्रपाया आशु शीघ्रमेव
क्षमस्तु, यतो निःसंकोचतया मालाक्षेपण-पाणिग्रहणादि भूत्वा पश्चान्मेऽस्या विरहो न
स्यादिति ॥ ५१ ॥

मुखं तदेतत्समुदारमाया रुखं न कस्मात्पुरुषः समायात् ।

सुखं पुनः स्याद्भुधातिवर्ति तुषाररुक् किन्तु खमाविभति ॥ ५२ ॥

मुखमिति । समुदारा 'भा' जननी यस्यास्तस्यास्तद्वेतन्मुखं लपनं तावन्मुकारस्य खं
नाश्वेतस्मात्सवारमाया नित्यलक्ष्मीरूपाया इति । अत्र पुरुषो रुखं दृग्ध्यापारं कस्मान्न

अर्थः सुन्दर नेत्रोंवाली इस सुलोचनाके मुखकी समानताको प्राप्त करनेके
लिए कमल (दर्भ पर सोने वाले) को, रात्रिके समय मौन (संकोच) धारण
करके अकेला (अपने ढंगका एक ही) रहकर तपस्चरण करता है, उसे मैं
सुतरां निष्पाप मानता हूँ ॥ ५० ॥

अन्वयः सौन्दर्यसुधासमष्टेः (अमुध्याः) मुखं तु पुनः विश्वजनैकदृष्टेः सुखं श्रियः
रुखं सम्भवति ह्रियः च आशु खं स्यात् मे च पश्चात् विरहः न स्यात् ।

अर्थः सुलोचना सुन्दरतारूपी सुधाकी समग्र राशि है, इसका मुख समस्त
विश्वके लोगोंकी अपलक दृष्टिके लिए सुखकर है, या साक्षात् सुख है । यही
(मुख) श्री (शोभा या लक्ष्मी) का निर्भय निवास स्थान हो सकता है । (मैं
चाहता हूँ कि इसकी) लज्जा का शीघ्र ही (खं) विनाश हो (जिससे यह
स्वयंवरमें माला पहनाकर मेरा वरण कर सके, और विवाहके पश्चात्-) मेरा
विरह न हो ॥ ५१ ॥

अन्वयः समुदारमायाः (अस्याः) तत् एतत् मुखं (अत्र) पुरुषः रुखं कस्मात् न
समायात् (यतः) पुनः वसुधातिवर्ति सुखं स्यात् किन्तु तुषाररुक् क्षम् आविभति ।

अर्थः जिसकी माँ उदार है और जो स्वयं सदैव लक्ष्मीस्वरूपा है, उसका
यह मुख अनुपम सौन्दर्य सम्पन्न (तत्) है, + तो इस ओर पुरुष दृष्टिपात क्यों

समायात् । यथा रुखं वृक्षार्णभावस्तस्माद् पुषः पौष्णानि वा कथं न लभेत, यतो वसुधा-
मतीत्य वर्तते तद्वसुधातिवर्ति स्वर्गीयं सुखं स्यात्, तथा तुकारप्रणामः स्यात्तेन वधातिवर्ति
नित्यकथं तविति चार्थः । तुकारस्य रगिव रक् कान्तिर्यस्य स हिमकरचन्द्रमाः स किमा-
बिभर्ति तु, तुकाराभावमान्णोति, मारः क्षनिस्तस्य या महतो रगिव रग्यस्य स इयामलो
भवति । स मातुर इति पाठान्तरे रणः प्रसङ्गात् क्लेशसम्पन्नः स पुनस्तु क्षमाबिभर्ति, स
मारः कामातुरो भवति यन्मुखं वृष्टवेति ॥ ५२ ॥

स्मितामृतांशोरपि कौमुदीयं रुचिः शुचिर्वाक्यमिदं मदीयम् ।

वेलातिगानन्दपयोधिष्वृद्धिलोकस्य नो कस्य पुनः समृद्धिः ॥ ५३ ॥

स्मितेत्यादि । इयमस्याः सुलोचनायाः स्मितमेवामृतांशुचन्द्रस्तस्य स्मितामृतांशो-
रीषट्वायोरूपेणोः कौमुदी चन्द्रका र्षिमंनोहरा, शुचिरववाता वेति मदीयमिदं वाक्य-
मस्तीति शेषः । यस्यावलोकनेन कस्य लोकस्य पुरुषस्य वेलातिगच्छतीति वेलातिगाऽति-
क्रान्ततटा, आनन्द एव पयोधिर्हर्षसागरस्तस्य वृद्धिः पुनः समृद्धिर्हर्षसम्पत्तिश्च नो भवति ?
सर्वस्यैव भवतीति भावः ॥ ५३ ॥

न करे तथा उस (मुख) की पुष्टि क्यों न हो ? जिससे भूतलका सर्वातिशायी
एवं स्थायी सुख प्राप्त हो । किन्तु (उसे देखकर) चन्द्रमा क्या धारण करता है ?
वह तो (सुलोचनाके मुखका अवलोकन करके) शनिग्रह-सरीखी कान्तिको प्राप्त
करता है (आरसक्) काला पड़ जाता है । तुषाररुक्के स्थानमें 'समातुरः' पाठ
रहे तो 'तु' का लोप होनेपर 'स मारः' शेष रहेगा, जिसका अर्थ होगा वह
प्रसिद्ध कामदेव जिसे देखकर कामातुर हो जाता है ।

प्रस्तुत पद्यके चारों चरणोंके जिन (मुखं, रुखं, सुखं, तुखम्) वर्णोंके आगे
'खं' है उनका लोप विवक्षित है । जैसे 'मुखं' में 'मु' का लोप : इत्यादि ।
ऊपरके अर्थमें इसका भी ध्यान रखा गया है ॥ ५२ ॥

अन्वयः : अपि (च) मदीयम् इदं वाक्यम्—इयं कौमुदी (अस्याः) स्मितामृतांशोः
शुचिः रुचिः (यस्यावलोकनेन) पुनः कस्य लोकस्य वेलातिगानन्दपयोधिष्वृद्धिः समृद्धिः
(च) नो (भवति) ।

अर्थ : और मेरा यह कहना है कि यह ज्योत्स्ना-चाँदनी इस सुलोचनाके
मन्दहांसरूपी चन्द्रमाकी धवल तथा मनोहर कान्ति है, (सत्य है; क्योंकि) इस
(स्मितचन्द्र) के अवलोकनसे किस व्यक्तिका सीमातीत आनन्दका सागर वृद्धि-
गत नहीं होता, एवं किसे हर्ष सम्पदा नहीं मिलती अर्थात् किसे अपार हर्ष
नहीं होता ? (सभीको होता है) ॥ ५३ ॥

नहीनभाया वदनद्विजन्मा नवोदयं याति सदैव तन्मा ।

रदच्छदाभोगमिषादवन्ध्या समग्रतोऽसौ समुदांत सन्ध्या ॥ ५४ ॥

नहीनेत्यादि । यस्या भा कान्तिर्हीना न भवति सा नहीनभा, तस्या अक्षीणकान्ति-
मत्याः, तथा नहि-इनस्य सूर्यस्य कान्तिर्यस्यां सा तस्या वचनमेव द्विजन्मा चन्द्रः स नित्यं
नवोदयं नूतनमुदयं याति प्राप्नोति, तन्मा तज्जन्मवात्रो या सन्ध्याऽसौ समग्रतः सम्पूर्ण-
तया तवादावेव रदच्छदाभोगस्याधरप्रवेशस्य मिषाच्छलावन्ध्या फलवती सती
समुदेति ॥ ५४ ॥

अद्वैतवाग्यद्विजराजतश्चाधिकप्रभाव्यास्यमदोऽस्त्यपश्चात् ।

दिदेश वाणान्मदनस्य शुद्धया पिकद्विजोऽभ्यस्यतु तान्सुबुद्धया ॥ ५५ ॥

अद्वैतेत्यादि । अत्र आस्यं द्विजराजतश्चन्द्रावेप्यधिकप्रभावि, पुनरद्वैताजन्यसदृशी
वाग्वाणी यस्य तदस्ति । तत्र एव चापश्चात् सर्वप्रथमभावरयोग्यं च, तथेवाद्वैतस्यैकं ब्रह्म
द्वितीयो नास्तीत्यादि-इत्यादिसम्प्रवायस्य वाग्यस्य, अतएव द्विजानां राजा, द्वाभ्यां जन्म-
संस्काराभ्यां जायन्ते ते द्विजास्त्रैवणिकास्तेषु राजा द्विजराजस्ततोऽप्यधिकप्रभावि, तच्च
मदनवाणान् विदेश । तानेव पुनः पिकद्विजः कोकिलो नामपक्षी, ब्राह्मणश्च सुबुद्धया
शुद्धया चाभ्यस्यतु ॥ ५५ ॥

अन्वयः : नहीनभायाः वदनद्विजन्मा सदैव नवोदयं याति तन्मा असौ सन्ध्या समग्रतः
रदच्छदाभोगमिषात् समुदेति ।

अर्थः : जिसकी कायाकी कान्ति कभी हीन नहीं होती—सदा अक्षीण रहती
है तथा जिसपर कभी सूर्यको कान्ति नहीं पड़ती, उस सुलोचनाका मुखचन्द्र
प्रतिदिन नवीन उदयको प्राप्त होता है, जिस (मुखचन्द्र) की माँ सन्ध्या
सम्पूर्णतया (सुलोचनाके) अधरोष्ठके व्याजसे अपनेको अवन्ध्य सिद्ध करती हुई
प्रकट होती है ॥ ५४ ॥

अन्वयः : अदः आस्यं च द्विजराजतः अधिकप्रभावि अद्वैतवाक् अस्ति (अतः)
अपश्चात् यत् मदनस्य वाणान् विदेश पिकद्विजः तान् सुबुद्धया शुद्धया अभ्यस्यतु ।

अर्थः : और यह सुलोचनाका मुख, चन्द्रमा (श्रेष्ठ द्विज) से भी कहीं अधिक
प्रभावशाली है तथा अनुपम वाणी (सारे जगत्में एक ब्रह्म-ही-ब्रह्म है, इसके
अतिरिक्त और कुछ नहीं है—इस वचन) से सम्पन्न है, अतएव सर्वप्रथम है
एवं समादरणीय है । जिस (मुख) ने कामदेवके वाणोंको उपदेश दिया,
उन्हीं (वाण और उपदेश) का कोकिल (ब्राह्मण) सदबुद्धिसे शुद्धिपूर्वक अभ्यास
करे ॥ ५५ ॥

खण्डं गिरः पौंड्रविजित्पदायाश्चेदाश्रयिष्यत्कथमप्युपायात् ।

सुपर्वधामाभिभवामकान्तां किमाश्रयिष्यत्सुमनाः सुधां ताम् ॥५६॥

खण्डमिति । पौंड्रविजित्ति पदानि, इक्षुज्यकराणि वाक्पानि मधुराणि यस्याः सा तस्या गिरः खण्डं वागंशमपि यद्वा, गिर एव खण्डं शर्करां शेषाश्रयिष्यत्वास्वावयिष्यत् खलु कथमप्युपायात्केनापि मार्गेण स्वकण्ठं पुटगतमकरिष्यद्; तदा पुनः सुपर्वधामाभिभवां स्वर्ग-सञ्जातां, यद्वा सुपर्वधाम पौंड्रं ततोऽभिभवो जग्म यस्यास्तां तथा चाकान्तामकस्य दुःख-स्यान्तकरीमकान्तां, किञ्चाकान्तामशोभनीयां तां सुधाञ्चापि सुमना मनस्वी जनो देवगणद्वय किमग्रहीष्यत् ? न कथमपीत्यर्थः ॥५६॥

मन्येऽमुकं रागसुभागसत्त्वं बिम्बन्तु बिम्बस्य किलाधरत्वम् ।

हेतुः सुसम्वादपथीह देव-मिथोऽस्तु नामव्यतिहार एव ॥ ५७ ॥

मन्य इति । अस्या अमुकमधरं रागस्य लोहितत्वस्य गान्धाराविगीतस्य प्रीति-भावस्य च सुभागस्य सत्त्वं यत्र तथैव बिम्बं ज्ञानामि । बिम्बस्य बिम्बीफलस्य पुनरस्माद-धरत्वम् नीचेत्वम् अस्ति किल हे देव स्वामिन् ननु कथमेतदुपयुक्तं सम्वादपथमप्युपलब्धता-मितित्चेन्नाम व्यतिहारं संज्ञापरिवर्तनमेवेह हेतुं वदामो वयमिति मिथः परस्परस्य ॥ ५७ ॥

अव्यक्तलेखाङ्कितमेति शस्तं नतभ्रुवश्चाधरपल्लवस्तम् ।

यन्त्रं जगन्मोहकरं स्वभावात्समङ्कितं मन्मथमन्त्रिणा वा ॥ ५८ ॥

अन्वयः पौण्ड्रविजित्पदायाः गिरः खण्डं चेत् उपायात् कथम् अपि आश्रयिष्यत् सुपर्वधामाभिभवा र्कान्तां तां सुधां सुमनाः किम् आश्रयिष्यत् !

अर्थः सुलोचनाके मुखसे निकले सुव्रन्त या तिडन्त पद गन्नेको मात करने वाले हैं, अर्थात् उससे भी अधिक मधुर हैं। उस (सुलोचना) की वाणीके एक अंश को भी यदि किसी उपायसे जिस किसी प्रकार प्राप्त करले, अर्थात् सुनले तो स्वर्गमें होने वाली एवं दुःखको मिटाने वाली (अशोभनीय) उस सुधा-अमृतको मनस्वी मानव या देववृन्द ग्रहण करेगा ? ॥ ५६ ॥

अन्वयः (अहम्) राग-सुभागसत्त्वम् अमुकं बिम्बं मन्ये बिम्बस्य तु किल अधरत्वं देव ! मिथः नामव्यतिहार एव इह सुसंवादपथि अस्तु ।

अर्थः मैं सुलोचनाके लालिमा गान्धार आदि राग एव प्रीतिके अंशोंके अस्तित्वसे युक्त अधर (नीचे के होंठ) को बिम्ब मानता हूँ; बिम्बाफल (कुंदरू) तो इसकी तुलनामें अधर (निष्कृष्ट) है, फलतः इसके नीचेके ओष्ठको 'बिम्ब' कुंदरूको 'अधरबिम्ब' कहा जाना चाहिए। हे देव ! यह कैसे ? इसका सङ्गत उत्तर यह है कि दोनोंके नामोंमें अदला-बदली हो गई है ॥ ५७ ॥

अव्यक्तेत्यादि । एष नतभ्रुवोऽधरपल्लवः स्वभावादेव मन्मथ एव मन्त्री कार्मणकर-
स्तेन वा समङ्कितं लिखितं यतोऽव्यक्तलेखेनाङ्कितं तथा व्यक्ताभिलेखाभिरङ्कितं ततो
जगन्मोहकरं नाम यन्त्रमेव शस्तं प्रशंसायोग्यमित्यवाप्नोति तावत् ॥ ५८ ॥

स्वयं सदा सैकतलक्षणायाः श्रीविद्भुमच्छायतया रमायाः ।

मरोस्तुलामेत्यधरोऽथवाऽस्या यतः पिपासाकुलितश्च ना स्यात् ॥५९॥

स्वयमिति । अथवाऽस्या रमायाः शोभनायाः स्वयमेव सती वाऽऽज्ञाऽभिलाषा तस्या
एकं तलं तस्य क्षण उत्सवो यस्या उत्तमाभिलाषवत्या इति । किञ्च सदा सिक्ताया इव
सैकतं धूलिप्रायं लग्नं यस्या इति यतो ना मनुष्यः पिपासाकुलितोऽभिलाषावानुत् जला-
भावात्सृग्गवान् स्यात्, स एषोऽधरो रवच्छदभागो विद्भुमस्य प्रवालस्य च्छायेव च्छाया
शोभा यस्य तद्भावतया तथैव विगता इमाणां वृक्षाणां च्छाया यस्मात्तद्भावतया मरो-
निर्जलदेशस्य तुलामेति ॥ ५९ ॥

अन्वयः : नतभ्रुवः अधरपल्लवः स्वभावात् मन्मथमन्त्रिणा वा समङ्कितं (यतः)
अव्यक्तलेखाङ्कितं (तथा) जगन्मोहकरं यन्त्रं शस्तम् (इति व्यवहारम्) एति ।

अर्थः : दोनों ओर झुकी हुई—कमानीदार भोहोंसे युक्त मुलोचनाका
अधरोष्ठ—नीचेका होठ स्वभावतः अथवा कामदेवरूपी मन्त्रीके द्वारा लिखा
गया (यन्त्र) प्रतीत होता है : क्योंकि यह अव्यक्त-अस्पष्ट लेखसे अङ्कित है,
अतएव जगत्को मोह उत्पन्न करने वाला यह यन्त्र प्रशंसाके योग्य है—'बहुत
अच्छा है' इस व्यवहारको प्राप्त हो रहा है ॥ ५८ ॥

अन्वयः : अथवा स्वयं सदासैकतलक्षणायाः अस्याः रमायाः यतः ना पिपासाकुलितः
स्यात् (सः) अधरः विद्भुमच्छायतया मरोः तुलाम् एति ।

अर्थः : अथवा स्वतः उत्तम अभिलाषाओंसे युक्त (स्वतः सदा बालुकामय
प्रदेश-टापू सरीखे (नितम्ब आदि चिह्नोंसे युक्त) इस शोभासम्पन्न मुलोचना-
के जिस (ओष्ठ) से दर्शक पानकी अभिलाषा (प्यास) से आकुल—बेचैन
हो उठता है, वह (ओष्ठ) मूँगेकी शोभा (वृक्षोंकी छायाके अभाव) से
मरुस्थल (रेगिस्तान)की समानताको प्राप्त कर रहा है ।

अभिप्राय यह कि मुलोचना बालुकामय टापू जैसे नितम्ब आदि चिह्नोंसे
चिह्नित है, और उसका लालरंगका अधर रेगिस्तानके समकक्ष है, क्योंकि जिस
प्रकार रेगिस्तानमें, जो वृक्षोंकी छायासे रहित होता है, मनुष्य प्याससे व्याकुल
हो जाता है, उसी प्रकार मुलोचनाके अधरोष्ठको देखकर मानव उसके पान
करनेकी आशासे आकुल हो जाता है ॥ ५९ ॥

सुनासिका चञ्चु बृहच्छरीरः-यदीष्यते सम्प्रति मारकीरः ।

दन्तावली दाडिमबीजभुक्तिः प्रबालशुक्तिः प्रथिताधरोक्तिः ॥ ६० ॥

सुनासिकेति । सम्प्रति मारकीरः कामदेवशुको यदि सुनासिका एव चञ्चु यस्यैवं भूतं बृहच्छोभनीयं शरीरं यस्य स इष्यते तदा दन्तावलीयैव दाडिमबीजानि तेषां भुक्ति-भोजनस्थितिर्यत्र साऽधर इत्येवं प्रकारोक्तिर्नाम विशेषो यस्याः सा प्रबालकृता शुक्तिमुक्ता-स्फोटाभिर्व्यक्तिः प्रथिता सुप्रसिद्धाऽस्ति ॥ ६० ॥

जित्वा त्रिलोकीं स्वदमोघबाणस्तूणीं द्विवाणीं विफलां विजानम् ।

तत्याज मारोऽथ सुगन्धगम्या नासेति धात्रा रचिता सुरम्या ॥६१॥

जित्वेति । स्वदमोघबाणः सफलशरसाधनः स मारः कामस्त्रिनिर्वाणैस्त्र-याणां लोकानां समाहारस्त्रिलोकीं तां जित्वा पुनर्द्वौ वाणी यस्यां सा द्विवाणी तां स्वकीयां तूणीं विफलां निष्फलां विजानन्, तत्याज मुक्तवान् । अथ सा पुष्परूपत्वात्सुगन्धेन गम्येति कृत्वा धात्रा विरञ्चिनाऽस्या सुरम्या नासा नासिका रचितेति सम्प्रत्येक्यते । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ६१ ॥

अपूर्वरूपाममुकीं विधातुं श्रीमङ्गलोक्ती रुचितैव घातुः ।

अत्रत्यविस्मापनदैवतार्षितापि नासा खलु गुल्गुलाया ॥६२॥

अन्वयः : सम्प्रति मारकीरः यदि सुनासिकाचञ्चुबृहच्छरीरः इष्यते (तदा) दन्ता-वलीदाडिमबीजभुक्तिः अधरोक्तिः प्रबालशुक्तिः प्रथिता ।

अर्थः : इस समय कामदेवरूपी तोतेको यदि सुन्दरनाकरूपी चोचसे युक्त बड़े शरीरका मान लिया जाये तो दन्तपङ्क्तिरूप अनारदानोंका भोजन जहाँ हो वह अधर नामक मूंगेकी शीप सुप्रसिद्ध हो जाती है (?) ॥ ६० ॥

अन्वयः : स्वित् अमोघबाणः मारः त्रिलोकीं जित्वा द्विवाणीं तूणीं विफलां विजानन् तत्याज अथ धात्रा (अस्याः) सुगन्धगम्या रम्या नासिका रचिता इति ।

अर्थः : अथवा लक्ष्यवेध करनेमें जिसके बाण सफल है, उस कामदेवने तीनों लोकोंको (केवल एक-एक बाणसे) जीत लिया; तो उसने शेष दो बाणों से युक्त तूणी (तरकस) को व्यर्थ समझते हुए छोड़ दिया । इसके पश्चात् ब्रह्माने उस तूणी से इस सुलोचनाकी, सुगन्धिके माध्यमसे जानने योग्य (क्योंकि काम-देवके बाण, जो फूलोंके थे, उस तूणी-तरकसमें रखे हुए थे) सुन्दर नासिका बना दी ॥ ६१ ॥

अन्वयः : अपूर्वरूपाम् अमुकीं विधातु घातुः धीमंगलौक्तिः रुचिता एव अपि (च) अत्रत्यविस्मापनदैवतार्षितापि नासा खलु सा नासा (सञ्जाता) ।

अपूर्वरूपामिति । अपूर्वरूपामनन्वसुन्दरीमनुकीं विधातुं धातुबंधनः श्रीमङ्गलौकिकः समुचितैव । अभीष्टकार्यावी निविघ्नतासिद्धये स्तुत्यर्चनादेः शिष्टाचारत्वात् । तस्मात्कनू अत्रत्यस्य प्रसङ्गस्य सौन्दर्याविहातुतया प्रसिद्धाय विस्मापनवैषताय कामदेवाय, विस्मापनी हरिश्चन्द्रपुरे ना कुहके स्मरः', इत्यभिधानात् । अपिता नैवेद्यरूपा या गुल्गुला तैवास्या नासा सञ्जातेत्प्रेष्यते ॥ ६२ ॥

सारं सुधांशोः समवाप्यमध्यात् कृतो कपोलौ सुषुमैकसिद्धयाः ।

तज्जम्भपीयूषलवोपलम्भाद् व्रणः पुनस्तत्र कलङ्कदम्भात् ॥ ६३ ॥

सारमिति । सुधांशोश्चन्द्रस्य मध्यात्सारं समवाप्य पुनस्तेन सुषुमायाः शोभाया एका सिद्धिर्यस्यां सा तस्याः कपोलौ कृतौ । यत्स्तयोः कपोलयोर्ध्वं जम्भा वन्तास्त एव पीयूषलवा निर्गन्तोऽमृतांशास्तैवामुपलम्भात् सत्वात् । पुनश्च तत्र चन्द्रमसि कलङ्कस्य स्फुरन्तो वन्माद् व्रणोऽपि दृश्यते । यतो यदि चन्द्रसारतः कपोलौ न कृतौ भवेतां तर्हि कथं तत्र पीयूषांशा भवेयुः, कुतश्च चन्द्रे व्रणसञ्जावः स्यादिति । अनुमानालङ्कारः ॥ ६३ ॥

कृत्वा ललाटेऽर्द्धमिहोडुशक्रं धनीभवत्सौषरसौघनक्रमम् ।

स्फुरद्रदव्याजसुधांशयोः सत्पदावथादात्तु कपोलयोः सः ॥ ६४ ॥

अर्थः अपूर्वं रूप-सौन्दर्यं से युक्त इस सुलोचनाका निर्माण करनेके लिए ब्रह्मणे 'श्री' इस मङ्गलकारी शब्दका उच्चारण किया, या मङ्गलपाठ किया वह उचित ही है; और इसी प्रसङ्गमें सौन्दर्यके अधिष्ठाता कामदेवके लिए जो गुल्गुला (नैवेद्यविशेष) अपित की गई-चढ़ाई गई मानों वही उस (सुलोचना) की नाक बन गई ॥ ६२ ॥

अन्वयः सुधांशोः मध्यात् सारं समवाप्य सुषुमैकसिद्धयाः कपोलौ कृतौ (यतः) तज्जम्भपीयूषलवोपलम्भात् पुनः तत्र कलङ्कदम्भात् व्रणः ।

अर्थः चन्द्रमा के मध्यभागसे सार प्राप्तकर, सौन्दर्यकी अद्वितीय सिद्धिसे युक्त सुलोचनाके दोनों कपोल (गाल) रचे गये; क्योंकि दोनों कपोलोंके अन्दर दांतरूपी अमृतके अंश पाये जाते हैं, और चन्द्रमामें कलङ्कके छलसे व्रण (धाव) दृष्टिगोचर हो रहा है । यदि चन्द्रमाके सारसे उसके कपोल न रचे गये होते तो उनके अन्दर दांतीके रूपमें अमृतके अंश कैसे पाये जाते, तथा चन्द्रमाके बीचमें काला-काला घब्बा कैसे होता ॥ ६३ ॥

अन्वयः इह सः धनीभवत्सौषरसौघनक्रमं अर्द्धम् उडुशक्रं ललाटे कृत्वा अथ सत्पदात्तु स्फुरद्रदव्याजसुधांशयोः कपोलयोः अथात् ।

कृत्येत्वादि । इह धनीभवंश्चात्सी सुधासम्बन्धी लीकोयो रसीधः स एव नक्तं प्राण-
नाम, यत्र तमुदुशाक्तं चन्द्रमसमर्द्धं ललाटे कृत्वा, पुनरर्द्धस्य यौ द्वौ सत्पथौ तौ तु पुनः
स्फुरन्तो रदानां बन्तानां ध्यानाच्छलात् सुधाया यत्र तयोः कपोलयोरदात् । स विधाता
पूर्वोक्तप्रकारेण पूर्णचन्द्रेणास्या मुखं चक्र इति ॥ ६४ ॥

जगन्ति जित्वा त्रिभिरेव शेषावुपायनीकृत्य पुनर्विशेषात् ।

दृग्यामितः पञ्चशरः स्मरोऽतिशेते विधिं तौ सफलीकरोति ॥ ६५ ॥

जगन्तीति । पञ्चशरा यस्य स स्मरः कामस्त्रिभिः शरैर्जगन्ति त्रिलोकं जित्वा
बशीकृत्य पुनः शेषौ द्वौ शरौ विशेषात् विशिष्टरूपत्वाद्देवोरितोस्तस्याः सुदृशो दृग्भ्यां
नेत्राभ्यां नेत्रे रक्षयितुमित्यर्थः । तस्यै उपायनीकृत्य तौ सफलीकरोति, विधिं विधातारं
चातिशेतेऽतिशामिति ॥ ६५ ॥

सकज्जले रम्यदृशौ तु तत्स्वाबलोचिके अप्यतिचञ्चलत्वात् ।

सुदूरदर्शित्वमिवोपहृतुं श्रुती तदन्ते निहिते च कर्तुः ॥ ६६ ॥

सकज्जले इति । तत्स्वाबलोचिके यथाचंसंबेदनकारिण्यौ, अपि तु, अतिशयेन
चलत्वात्, कज्जलेनाग्नेन सहिते सकज्जलेऽस्या रम्यदृशावास्तामिति शेषः । एष-

अर्थः सुलोचनाके शरीरके निर्माणमें ब्रह्माने एक चन्द्रमाका उपयोग
किया । कैसे ? इस तरह कि आधे चन्द्रमासे उसके ललाटका निर्माण, जिस
(ललाट) से बहा हुआ कुछ अमृत रस (घी की तरह) जमकर नाक बन
गया । शेष आधे चन्द्रमाको दो भागोंमें विभक्त करके, दोनों कपोलोंमें लगा
दिया जिनके अन्दर दाँतोंके छलसे अमृतके अंश विद्यमान हैं ॥६४॥

अन्वयः पञ्चशरः स्मरः त्रिभिः एव शरैः जगन्ति जित्वा शेषो पुनः विशेषात् इतः
दृग्भ्याम् उपायनीकृत्य तौ सफलीकरोति विधिं (च) अतिशेते ।

अर्थः अरविन्द आदि पाँच बाणों वाले कामदेवने केवल तीन बाणोंसे तीनों
लोकोंको जीतकर शेष दो बाणों को, विशिष्ट रूपसे सुलोचनाके नेत्रोंका
निर्माण करनेके लिए उसे उपहारमें देकर, सफल कर दिया और ब्रह्मासे बाजी
मार ली; (क्योंकि ब्रह्माने जो वस्तु नहीं दी उसे उस (कामदेव) ने प्रस्तुत
कर दिया ॥ ६५ ॥

अन्वयः तत्स्वाबलोचिके अपि तु अतिचञ्चलत्वात् सकज्जले रम्यदृशौ सुदूरदर्शित्वम्
उपहृतुं इव च कर्तुः श्रुती तदन्ते निहिते ।

अर्थः सुलोचनाके सुन्दर लोचन यथार्थज्ञान कराने वाले हैं और अत्यधिक

मिहानयोः सुदूरवर्षित्वमुपहृतुं प्रवातुमिव कर्तुंविधातुः श्रुती कर्णी, द्रव्यभावरूपे शास्त्रे च तयोश्चक्षुषोरन्ते समीपे निहिते स्थापिते स्त इत्युपेक्षात्संख्ययोः सङ्करः ॥ ६६ ॥

दग्धं क्रुधा कामधनुर्हरेण पुनर्जनिं तद्विधिनादरेण ।

प्राप्य भ्रुवोर्युग्ममिवेण सत्याः सुबालभावं लभते सुदत्या ॥ ६७ ॥

दग्धमिति । यत्काले कामस्य धनुस्तल्लुधा कोपेन हेतुना हरेण कृत्रेण दग्धं भस्मी-
कृतं, तदेव विधिना भाष्येनावरेण योव्यरूपेण पुनर्जनिं द्वितीयं जन्म प्राप्य सत्या
अमुष्याः सुदत्या भ्रुवोर्युग्ममिवेण शोभनं बालभावं शिशुत्वं केदात्स्वरूपं लभते, इत्यु-
पेक्ष्यते ॥ ६७ ॥

सत्कर्तुं मुञ्चैः स्तनहेमकुम्भौ भ्रातर्विधाता यतते स्वयम्भोः ।

तेजांसि तूत्तेजयितुं हि नासामिवेण भस्त्रा रचिता तथा सा ॥ ६८ ॥

सत्कर्तुमिति । भो भ्रातः, उच्चैरूपो स्तनौ कुचाववातिशयेनोच्चैः स्तनौ तौ हेम-
कुम्भौ सुवर्णकलशौ सत्कर्तुं समुज्ज्वलयितुं किल तेजांसि कान्तिरूपाणि बह्विलक्षणानि
च बोत्तेजयितुं संबद्धं यितुं स्वयं विधाता यतते । तथा च नासाया मिवेण भस्त्रा वायु-
संबद्धिनी रचिताऽस्ति सेति यावत् ॥ ६८ ॥

चञ्चल होनेसे कज्जल-युक्त हैं । इन्हें मानों दूरदर्शित्व प्रदान करनेके लिए
आदि विधाताकी (द्रव्य और भाव) श्रुतियों (कानों) को उनके (नेत्रों) के
निकट स्थापित किया गया ॥ ६६ ॥

अन्वय : (यत्) कामधनुः हरेण क्रुधा दग्धं पुनः तत् विधिना आदरेण जनि प्राप्य
भ्रुवोः युग्ममिवेण सत्याः सुदत्याः सुबालभावं लभते ।

अर्थ : जो कामदेवका धनुष भगवान् शङ्करके द्वारा क्रुद्ध होकर जला दिया
गया था, वही भाग्यवश योग्यरूपसे पुनर्जन्म लेकर शीलसम्पन्न एवं सुन्दर दाँतों
से सुशोभित इस सुलोचनाके दोनों भौंहोंके बहाने सुन्दर बालभाव (शैशव,
भौंहोंके बाल) को प्राप्त कर रहा है ॥ ६७ ॥

अन्वय : भोः भ्रातः ! उच्चैः स्तन हेमकुम्भौ सत्कर्तुं तेजांसि च उत्तंजयितुं हि
स्वयं विधाता यतते तथा नासामिवेण सा भस्त्रां रचिता ।

अर्थ : हे भाई ! सुलोचनाके समुन्नत स्तनरूपी स्वर्णकलशोंको और अच्छा
करनेके लिए तथा उनकी चमक (अग्नि) को और तेज (प्रज्वलित) करनेके
लिए—पालिश चढ़ाने के लिए निश्चय ही विधाता-ब्रह्मा स्वयं यत्न कर रहा
है और (उसने अग्निको प्रज्वलित करनेके लिए सुलोचना को) नासिकाके बहाने
वह धोंकनी बना दी है ॥ ६८ ॥

काला हि बालाः खलु कज्जलस्य रूपे स्वरूपे गतिमज्जलस्य ।
स्पर्शे मृदुत्वादुत मृक्षणस्य तुल्या स्मरारेर्गललक्षणस्य ॥ ६९ ॥

कालाहीति । अमी बालाः केशा हीति निश्चयेन कालाः श्यामलास्ते अमी रूपे कज्जलस्य तुल्या, स्वरूपे प्रसरणे गतिमतो जलस्व तुल्याः, स्पर्शे मृदुत्वात्कोमलत्वाद्दुत हेतोर्मृक्षणस्य नवनीतस्य तुल्याः । एवञ्च वृशा क्षुधासुप्तस्य रूपे स्मरारेर्महावेवस्य गलस्य लक्षणं कुण्डलं नीलरवं वा तस्य तुल्या नीलकान्तयश्चासन् ॥ ६९ ॥

वेणीयमेणीदृश एव भायाच्छ्रेणी सदा मेकलकन्यकायाः ।

हरस्य हाराकृतिमादधाना यूनां मनोमोहकरी विधानात् ॥ ७० ॥

वेणीयमिति । इयवेणीदृशो मृगीसवृशमेभाया एव वेणी भायात्, या मेकलकन्यकाया नर्मदाया नद्याः श्रेणी प्रवाह-तुल्या वर्तते । यथा नर्मदाया जलप्रवाहः श्यामलो गतिश्च कुटिला तथैव तस्या श्रेण्यपीति भावः । पुनः कथम्भूता ? हरस्य महावेवस्य हारो गलालङ्कारः सर्पस्तस्याकृतिमादधाना धारयन्ती, अत एव यूनां तद्वचानां मनोमोहकरी सम्मोहिनी ॥ ७० ॥

विराजमाना क्षमुना मुखेन सुधाकरेणापि तथा नखेन ।

अवर्णनीयोत्तमभास्करा वा निशा यथा शस्यतमस्वभावा ॥ ७१ ॥

अन्वयः (सुलोचनायाः) बालाः कालाः हि रूपे खलु कज्जलस्य तुल्याः स्वरूपे गतिमज्जलस्य तुलाः उत स्पर्शे मृदुत्वत् मृक्षणस्य तुल्याः (दुगुत्सवे च) स्मरारेः गल-लक्षणस्य तुल्याः (सन्ति) ।

अर्थः सुलोचनाके सिरके बाल काले हैं, जो निश्चय ही रूप (रंग) में काजलके समान हैं; स्वरूप (फैलाव) में बहुते पानीके समान हैं; स्पर्शमें कोमलताके कारण मक्खनके समान हैं और दृष्टिको सुख देनेमें कामारि नीलकण्ठ भगवान् शङ्करके गलेके चिह्नके समान हैं ॥ ६९ ॥

अन्वयः इयम् एणीदृशः एव वेणी भायात् (या) सदा मेकलकन्यकायाः श्रेणी हरस्य हाराकृतिम् आदधाना विधानात् यूनां मनोमोहकरी (वर्तते) ।

अर्थः यह, मृगनयनी सुलोचनाकी ही चोटी सुशोभित हो, जो सर्वदा नर्मदानदीकी धाराकी भाँति (काली तथा कुटिल (धुंधराली)) है, और भगवान् शङ्करके हार-सर्पकी आकृतिको धारण करती हुई अपनी निराली रचनासे तरुणोंके मनको मोह उत्पन्न करने वाली है ॥ ७० ॥

विराजमानेति । इयममुना मुखेन सुधाकरेण चन्द्रमुखेन मनोहरेण तथा नखेनापि सुधाकरेण विराजमाना, तथा मुकाररहितेनामुना मुखेन, तथा न विद्यते स्वकारोऽपि यत्र तेन मुकार-स्वकाररहितेन मुखेन सुधाकरेण विराजमाना, राजवन्मण्ययत विनामकेन वर्णेन सहिता सुबिधाकरा, अत एव वर्णेन नीयते गम्यते भासः कान्तयः कला यस्याः साप्युत्तमा यस्याः सा वचनागोचरकान्तिमतीत्यर्थः । ततः कस्यतमः सर्वोभ्योऽपि जनेभ्यः प्रशंसत्योभ्यः स्वभावो यस्याः सा निदोवास्ति । निशापि सुधाकरेण चन्द्रेण सहिता तथा च, अवर्णनीयोऽकृषणीयो भास्करो रविर्धस्यां सा, अत एव कस्यं कामिभिः प्रशंसनीयं तम एव स्वभावो यस्याः सा, तावृषी भवति ॥ ७१ ॥

वामामिमां वेधि तथाभिरामां नामापि यस्याः किल भातु सा मा ।

यद्वा पदोरेव मदोज्जितासाऽमुष्याः स्थितैवं च ममामिलाषा ॥ ७२ ॥

वामामिति । तथाभिरामां तावृषीं मनोहारिणीमिमां वामां स्थियं वेधि । कीवृषी-
मिति वेद्. यस्या नामापि सर्वजनेभ्यो भातु सा मा लक्ष्मीरपि मदोज्जिता गिरभिमाना
भवन्ती यस्यावचरणयोरेव स्थिता वर्तते । एवंविधा ममामिलाषास्तीति यावत् ॥ ७२ ॥

पुत्रागपुत्रीयमहोपवित्रीकृतावनिः काऽत्र तुला भवित्री ।

सा नागकन्यापि यतो जघन्या ऋषिः किञ्चरीणान्तु नुमैव घन्या ॥ ७३ ॥

अन्वयः : अमुना सुधाकरेण मुखेन तथा नखेन अपि विराजमाना अवर्णनीयोत्तम-
भास्करा कस्यतमस्वभावा (इयं) निशा यथा (समस्ति) ।

अर्थः : इस, चन्द्रमाकी भाँति मनोहर मुख तथा नख (जात्यर्थमें एकवचन)
से भी सुशोभित, वचनागोचर कान्तिसे तथा अत्यन्त प्रशंसनीय स्वभावसे युक्त
होनेसे यह सुलोचना रात्रिके समान है, जो चन्द्रमासे अलङ्कृत होती है, वर्ण-
नीय उत्तम सूरसे मुक्त रहती है और कामियोंके द्वारा प्रशंसनीय तमस्वभावसे
युक्त होती है ॥ ७१ ॥

अन्वयः : इमां वामां तथा अभिरामां वेधि, यस्याः नाम अपि किल (सर्वजनेभ्यः)
भातु सा सा मात्रमदोज्जिता अमुष्याः पदोः एव स्थिता (स्यात्) एवं मम अभिलाषः
(अस्ति) ।

अर्थः : इस सुलोचनाको मैं अत्यन्त सुन्दर समझता हूँ । जिसका नाम भी
निश्चय ही सभी लोगोंको अच्छा लगे, और लोकविख्यात वह लक्ष्मी निर्मद
होकर इसके चरणकमलोंमें ही स्थित रहे—इस प्रकारकी मेरी अभिलाषा है ।
'अभिलाष' शब्द हिन्दीमें स्त्रीलिङ्ग है ॥ ७२ ॥

अन्वयः : सा नागकन्या अपि यतः जघन्या इयं पुत्रागपुत्री पवित्रीकृतावनिः अहो

पुनान्नेत्यादि । सा नागकन्या जगत्प्रसिद्धरूपवत्यपि यतो यस्या अपेक्षया जघन्या हीनेव स्यादेतादृशीयमस्ति । यस्मादियं पुम्सु नामस्य पुरुषश्रेष्ठस्य पुत्रीति वर्णाधिक्यपि ततोऽसौ पवित्री कृताऽवनिः पृथ्वी यया सा पवित्रीकृतावनिः, इति हेतोरहो अत्र पुनरस्याः का तुला तुलना भवित्री, किन्तु नैव भवित्रीत्यर्थः । यतश्च, किन्नरीषान्तु नुमैव संज्ञैव धन्या प्रशंसायोग्या ? क्व यतस्ताः कुत्सिता नरी, किन्नरीत संज्ञा गताः सन्ति, किं पुना रूपमिति ॥ ७३ ॥

ये येऽनिमेषा विचरन्तु ते तेऽप्सरस्सु नो मे तु मनोऽतिशेते ।

इमामिदानीं मम सौमनस्यं सुधाधुनी मेतितरामवश्यम् ॥ ७४ ॥

ये ये इति । ये ये क्रेऽप, अनिमेषा निमेषरहिता देवा भ्रवाश्च ते ते पुनरप्सरस्सु स्वर्बेद्यासु, अयां जलानां सरस्सु स्थानेषु विचरन्तु, पर्यटन्तोऽमी सुखमनुभवन्तु, किन्तु ये मनस्तत्र नातिशेते, नातिशयं स्वीकरोति । मम तु सौमनस्यं सन्निवस्य देवत्वमिदं न वश्यमवश्यं चञ्चलं भवद्विदानीमिमां सुधाधुनीममृतनदीमेवैति तरामिति ॥ ७४ ॥

अत्र का तुला भवित्री किन्नरीणां तु नुमा एव धन्या क्व (तुला) ।

अर्थः वह प्रसिद्ध नागकन्या भी सौन्दर्यकी दृष्टिसे सुलोचनाकी अपेक्षा जघन्य है; क्योंकि यह पुत्राग-श्रेष्ठ पुरुषकी पुत्री है, पर नागकन्या, नागकी । तथा इसने समस्त पृथ्वीको पवित्र किया है (पर नागकन्याने केवल नागलोकको) । ओह ! सुलोचनाका सौन्दर्य जब नागकन्यासे भी बढ़कर है तो इस संसारमें इसके रूपकी क्या तुलना हो सकती है ? अब रही किन्नरियोंकी बात, सो उनका तो नाम (नुमा) ही धन्य है ! (कुत्सिता नरी किन्नरी), फिर उनके रूपकी तुलना कहाँ ?

नैषधके टीकाकार नारायणने लिखा है कि पाताल, स्वर्गसे भी कहीं अधिक सुन्दर हैं—‘स्वर्गादप्यतिरमणीयानि पातालानि’ । नागकन्याका निवास पातालमें माना गया है । कवि संसारमें नागकन्याकी सुन्दरता प्रसिद्ध है । पर सुलोचनाकी सुन्दरता तो सर्वथा अनुपम है ॥ ७३ ॥

अन्वयः : ये ये अनिमेषाः ते ते अप्सरस्सु विचरन्तु मे तु मनः नो अतिशेते मम अवश्यं सौमनस्यम् इदानीम् इमां सुधाधुनीम् एतितराम् ।

अर्थः जो भी कोई अनिमेष-देव (मत्स्य) हों वे अप्सराओं (जलाशयों) में भले ही विचरण करें, पर मेरा मन तो उन्हें (अप्सराओं व जलाशयोंको) तर्निक भी महत्त्व नहीं देता । मेरा उदात्त मन (देवत्व) किसीके भी बशमें नहीं आ सकता । इस समय वह (सौमनस्य) केवल इस अमृतकी नदी अर्थात् सुलोचनाको ही प्राप्त कर रहा है—चाह रहा है ॥ ७४ ॥

निर्माणकाले पदयोस्तात्राऽभ्युप्या यदुच्छिष्टमहो विधात्रा ।

प्रयत्नतः प्राप्य ततः कृतानि जातानि पद्यानि तु पङ्कजानि ॥ ७५ ॥

निर्माणोत्थादि । उतात्राऽभ्युप्याः पदयोर्निर्माणकाले संघटनसमये विधात्रा यत्किञ्चि-
दुच्छिष्टं निस्तारयति मत्वा समुज्जितं तदेव पुनः प्राप्य तत् एव पङ्काज्जायन्त इति
पङ्कजानि कमलानि कृतानि विहितानि, तावदेव पदयोर्मां येषु तानि, इति व्युत्पत्त्या पद्यानि
पद्याण्यानि जातानि, इत्युत्प्रेक्ष्यते ॥ ७५ ॥

सुमेषुशुभम्त्सरकैकदेव्याः कादम्बरीमुज्ज्वलवर्णसेव्याम् ।

स्तवीमि या कर्णपुटेन गत्वा मदप्रदा मन्मनसीष्टसत्त्वा ॥ ७६ ॥

सुमेज्विति । सुमेवोः कामदेवस्य शुभ्रतः शोभमानस्य सरकस्य मद्यस्यैका घाऽधि-
ह्यात्री देवी तस्या अमुष्या उज्ज्वलनिर्मलैर्बर्णरत्नैः सेव्या, तथोज्ज्वलः पवित्रो वर्णः कुल-
समन्वयो येषां तैरपि सेव्यां कादम्बरीं वाणीदेव मविरां स्तवीमि, या कर्णपुटेन मन्मनसि
गत्वा, इष्टसत्त्वा भवन्ती मदप्रदा मत्तमाववात्री भवति ॥ ७६ ॥

इतः परा सम्प्रति मे न कापि समुद्धिधा नाम तिलोत्तमापि ।

सदापरम्भादरमित्यतस्तु जानेऽप्सरः स्नेहविधानवस्तु ॥ ७७ ॥

अन्वयः । उत अत्र अमुष्याः पदयोः निर्माणकाले विधात्रा यत् उच्छिष्टम् अहो तत्
प्रयत्नतः प्राप्य ततः पङ्कजानि कृतानि पद्यानि तु जातानि ।

अर्थः । अथवा सुलोचनाके चरणोंकी रचनाके समय विधाताने उससे बचे-
खुचे जितने अंशको जू ठनकी भाँति निःसार समझ कर छोड़ दिया था, आश्चर्य
है कि उसीको बड़ी सावधानीसे ले लिया, और फिर उससे कमलोंकी रचना की,
जो कमल बादमें पद्य कहे जाने लगे; क्योंकि उनमें सुलोचनाके चरणों जैसी
कुछ शोभा थी ॥ ७५ ॥

अन्वयः । सुमेषुशुभम्त्सरकैकदेव्याः उज्ज्वलवर्णसेव्यां कादम्बरीं स्तवीमि या कर्णपुटेन
मन्मनसि गत्वा इष्टसत्त्वा मदप्रदा भवति ।

अर्थः । सुलोचना कामदेवकी सुन्दर मद्यकी एक मात्र अधिष्ठात्री देवी है,
मैं इसकी, निर्दोष उज्ज्वल अक्षरोंसे युक्त तथा पवित्र उत्तम वर्णमें उत्पन्न—
कुलीन व्यक्तियोंके द्वारा सेवनीय अर्थात् श्रोतव्य वाणी (कादम्बरी) की स्तुति-
प्रशंसा करता हूँ, जो कर्णमार्गसे मेरे हृदयमें पहुँचकर इष्ट सत्त्व-सत्ता अथवा
अच्छाई वाली होती हुई मद्य-हर्ष (नशा) को देने वाली हो जाती है । निष्कर्ष
यह कि मैं इसकी वाणीको सुनकर झूम उठता हूँ और अपनेको भूल-सा जाता
हूँ ॥ ७६ ॥

इत इत्यादि । सम्प्रति मुवो हर्षस्य विधा प्र-आरस्तेन सहितानां हर्षकारिणीनां स्त्रीणां मध्ये मे मह्यं मलिलत्वनामल्पत्वेन, उत्तमा श्रेष्ठा, इतः सुलोचनायाः पराऽन्या कापि नास्ति । यत इत्यतो भा प्रभा सवा सर्वदेव परमुत्कृष्टमादरमाप । अनयैव कृत्वा प्रभाया अपि सभावरणमस्ति । या परा समुत्कृष्टा मेनकाभिधानाऽपसरसोऽपि पुनर्मुद्विधा हर्षस्य प्रकारविशेषस्तेन सहिता, तिलोत्तमापि रम्भा चापसरसः सम्प्रति, इतोऽमुष्यां सवावरमाप । अत एवाहमिमामपसरसां स्नेहविधानस्य वस्तु पात्रं जाने । श्लेषानुप्राणित उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ७७ ॥

सद्रूपमणान्तस्स्थसदंशुकेन स्तनेन माध्वी मुकुलोपमेन ।

चेतश्चुरा या पटुतातुलापि स्वरङ्गनामानमिता रुचापि ॥ ७८ ॥

सद्रूपमणेत्यादि । शोभन ऊष्मा यौवनतेजो यत्र तेन सर्वंशुकस्यान्तर्मध्ये तिष्ठतीति तेन, यद्वा, अन्ते प्रान्तभागे तिष्ठति शोभनमंशुकं यत्र तेन मुकुलोपमेन कुङ्कुमलसदृशेन स्तनेन कुचेन या साध्वी चेतश्चुरा मनोहरा या पटुताया चतुरतायास्तुला, अत एव रुचा कान्त्या स्वरङ्गनासु, अपसरःप्रभृतिषु मानं सम्मानमिता प्राप्ता, किञ्च सन्त ऊष्माणो नाम वर्णाः श-श-स-हा यत्र तेनान्तःस्थानां य-र-ल-वानां सन्नंशुकी लेशो यत्र तेन तथा मुं च कुं च लातीति संबोपमा मानं यस्य तेन मवर्ग-कवर्गसहितेनेत्यर्थः । स्तनेन द्रुता टवर्गस्य प्रतिपालनकर्त्री तुला तवर्गयुक्ता चुरा चवर्ग एव रा धनं यस्याः सा चुरा, तथा

अन्वयः सम्प्रति समुद्विधानाम् अतिलोत्तमा मे इतः परा का अपि न (अस्ति, यतः) इत्यतः सा सदा परम् आदरम् आप (अतः अहम्) अपसरःस्नेहविधानवस्तु जाने ।

अर्थः इस समय हर्ष उत्पन्न करानेवाली नायिकाओंमें अत्यधिक उत्तम, मेरे लिए इस सुलोचनासे बढ़कर और कोई भी नहीं है; क्योंकि इस (सुलोचना को आश्रय बनानेसे) भा-प्रभा हमेशाके लिए उत्कृष्ट आदरको प्राप्त कर चुकी है—कान्तिका आदर केवल सुलोचनाके निमित्तसे हुआ है तथा श्रेष्ठ मेनका, तिलोत्तमा और रम्भा नामक अपसरारण्य भी इस समय इस (सुलोचना) के बारेमें आदरभाव रखती है—अतः इस सर्वातिशायिनी अपसरारण्य (सुलोचना) को मैं अपने स्नेहका पात्र समझता हूँ ॥ ७७ ॥

अन्वयः सद्रूपमणा अन्तस्स्थसदंशुकेन मुकुलोपमेन स्तनेन साध्वी अपि चेतश्चुरा या पटुतातुला रुचा अपि स्वरङ्गनामानम् इता ।

अर्थः यौवनकी ऊष्मासे युक्त, कान्तली या चोलीस आवृत और कलीसरोखे स्तन युगलसे उपलक्षित, साध्वी-सुचरिता होती हुई भा दूसरोंके मनको चुरानेवाली (मनोहर) जो सुलोचना चतुरताके लिये आदर्श है, उसने कान्तिसे भी देवाङ्गनाओंमें सम्मान प्राप्त किया ।

स्वरमकारादि वर्णं गच्छति तन्नामाभिधानं तेना नमिता समुन्नता सती रुचा कान्त्या साध्वी सम्पूर्णवर्णमात्रिकाधिकारिणीयं मम चेतोऽन्तःकरणमाप प्रापत् ॥ ७८ ॥

नवालकेनाधरता प्रबाले मुखेन याऽमानि सुदन्तपालेः ।

सुपा (धा) किने मे मधुलेन सालेख्यतः सुधालेन विधौ सुधाले ॥ ७९ ॥

नवालकेनेत्यादि । शोभना इत्यानां पालिः पङ्क्तिर्व्यस्त्यास्तस्या अमुष्या मुखेन, कीदृशेन नवालकेन, नवा नवीना अलकाः केना यस्य तेन, अथ च बालको न भवतीति तेन नवालकेन तेन प्रबाले विद्वुभे पल्लवं च एा प्रकषेण बालकरूपे तस्मिन्मधरोष्ठरूपता रवच्छदतुल्यताऽपवा ततोऽप्यपकर्षगुणताऽमानि स्वीकृता । कीदृशेन सुष्ठु धाकः प्रभावो यस्य तस्मै, किं वा सुधयाऽप्यकं दुःखं यस्य तस्मै सुधाकिने मे महामय मधुलेन लिष्टन मधुमुक्तेनापि पुनरमुधालेन सुधां मुखोत्पादनकारिणीं प्रस्तरविकाररूपां चूर्णेत्यपराभिधानां न काति स्वीकरोतीति तेनामुधालेन, अत एवाधुना प्राणानां धारा परम्परा यत्र तेन पुनः सुधालेऽमृतकिरणे, एव चूर्णपूर्णे विधौ चन्द्रोऽप्यधरता न्यूनगुणवत्साऽलेखि सदुल्लेखिता ॥ ७९ ॥

प्रस्तुत पद्यका दूसरा अर्थ—समोचीन ऊष्मवर्ण—श ष स ह, एवं अन्तःस्थ-वर्ण—य र ल व से उपलक्षित मु—म वर्ग अर्थात् पवर्ग—प फ ब भ म एवं कु—क वर्ग अर्थात् क ख ग घ ङ- इन वर्णों से विभूषित स्तनों से टवर्ग—ट ठ ड ढ ण की रक्षिका, तवर्ग—त थ द ध न से युक्त, चवर्ग—च छ ज झ ञ को अपनी सम्पदा समझने वाली (चुरा) तथा अकार आदि समस्त स्वर और उनके अङ्गों के नामके अपूर्व ज्ञानसे समुन्नत होती हुई, कान्तिसे साध्वी सुलोचना सभी वर्णों एवं मात्राओंकी अधिकारिणी है उसने मेरे मनको अपने अधिकार क्षेत्रमें ले लिया है ॥ ७८ ॥

अन्वय : सुदन्तपालेः नवालकेन मुखेन प्रबाले या अधरता अमानि सुपा (धा) किने मे मधुलेन असुधालेन सुधाले सा अलेखि ।

अर्थ : सुन्दर दन्तपङ्क्तिवाली सुलोचनाके अभिनव केशपाशसे विभूषित मुखने मुगे और पल्लवमें जो अधरता—ओष्ठता या गुणोंकी अपकर्षता मानी वह ठीक ही है; क्योंकि मुख वालक नहीं, प्रौढ़ है और प्रबाल अभी शिशु है यहाँ श्लेषके कारण व और ब अमेद है, अतः नवालकेनके स्थानमें नवालकेन और प्रबालेके स्थानमें प्रबाले मानकर यह भी अर्थ किया गया है तथा अनुकूल कर्मपाक एवं प्रभावसे युक्त तथा सुधा-अमृत भी जिसे दुःखप्रद है—ऐसे मेरे लिए मधुर एवं सुधा-चूनेको अस्वीकार करनेवाले (सुलोचनाके) मुखने अमृत-गर्भकिरणों (चूनेके चूर्ण) से युक्त चन्द्रमाके विषयमें भी उसी अधरताका

अवर्णनीयप्रभयान्विता मेहवर्णनीयाङ्गमिताभिरामे ।

स्वान्ते विवर्णातिशयैकजातिः प्रत्याहृता भाति सुवर्णतातिः ॥८०॥

अवर्णनीयेत्यादि । अवर्णनीयाऽनिर्वचनयोग्या या प्रभा तयाऽन्वितापि वर्णनीयं च तवङ्गमितेति विरोधः, वर्णगुणैर्नीयं संवाहनयोग्यमङ्गमिता गुणवदङ्गसहितेति परिहारः । विवर्णस्य रजनस्यातिशयस्यैकजातिस्तुल्यरूपापि, सुवर्णस्य काञ्चनस्य तातिः पङ्क्तिरिति विरोधः । सुवर्णस्य शोभनरूपस्य तातिरपि विविधं वर्णनं कथनमेव विवर्णस्तस्यातिशयैकजातिरिति परिहारः । अभिरामे स्वान्ते प्रसन्ने मनसि प्रत्याहृताऽती मा लक्ष्मी-भाति । तथा आकारेण वर्णनीयया प्रभयाऽन्विता, पुनर्हकारेण वर्णनीयाङ्गमिता मेऽभिरामे स्वान्ते विवर्णातिशयस्य कथनविशेषस्यैकजातिरियं सुवर्णताति रहा—इत्येवं साश्चर्यान्वस्वरूपा प्रत्याहृता भाति । तथा आकारेण हकारपर्यन्ता समस्ता वर्णमाला प्रत्याहृता प्रत्याहारीकृता, तेन सा सरस्वतीव भातीति भावः ॥ ८० ॥

या पक्षिणी मञ्जुलतासुनाभिव्यक्त्या मुदालम्बितरङ्गभाभिः ।

दृष्टिः सदाचारसमष्टिनावमधिष्ठिताऽगादनिमेषभावम् ॥ ८१ ॥

धेति । या मञ्जुलतासु सुन्दरतासु पक्षिणी पक्षपातवती दृष्टिः सा मुदालम्बिताभि-

उल्लेख किया अर्थात् अधर-निष्ठ माना ॥ ७९ ॥

अन्वयः : अवर्णनीयप्रभया अन्विता (अपि) वर्णनीयाङ्गम् इता विवर्णातिशयैकजातिः (अपि) सुवर्णतातिः अभिरामे मे इह स्वान्ते प्रत्याहृता मा भाति ।

अर्थः : अनिर्वचनीय प्रभासे युक्त होती हुई भी वर्णनीय शरीरको प्राप्त है—यह तो विरुद्ध बात है । इसका परिहार यह है कि अनिर्वचनीय प्रभासे युक्त होकर गुणोंके द्वारा आश्रय लेने योग्य शरीरसे युक्त है । तथा उच्चकोटिकी चाँदीके समान है, फिर भी सुवर्णकी पंक्ति है—यह तो परस्पर विरुद्ध है । इसका परिहार यह है कि विविध प्रकारके वर्णनके प्रकर्ष की जाति है और अच्छे वर्णकी परम्परासे युक्त है—ऐसी यह सुलोचना मेरे प्रसन्न मनमें लाई गयी साक्षात् लक्ष्मी है ।

अन्वय अर्थः : यह सुलोचना 'अ' अक्षरसे, वर्णनीय प्रभासे, और 'ह' अक्षरसे वर्णनीय शरीरसे युक्त होकर आश्चर्य-गर्भ आनन्दमय स्वरूपसे युक्त है । इसने 'अ' से 'ह' तककी पूरी-की-पूरी वर्णमालाको प्रत्याहार बना लिया है, अतः सरस्वती सरीखी मालूम पड़ती है ॥ ८० ॥

अन्वयः : या दृष्टिः मञ्जुलतासु पक्षिणी (मा) मुदालम्बितरङ्गभाभिः सदाचार-समष्टिनावम् अधिष्ठिता नाभिव्यक्त्या अनिमेषभावम् अगात् ।

हर्षप्रयुक्ताभिः, रङ्गभाभिः प्रसङ्गभावनाभिः सदाचारस्य प्रवृत्ताचारणस्य समष्टिरेव नौ
दुलिस्तामधिष्ठिता सत्यनिमेषभावं निधेयराहित्यमविच्छिन्नावलोकनकरत्वमगात् । नाभि-
व्यक्त्याऽभिष्यक्तिरहितरूपेण मानसिकभावेन, यद्वा, या वृष्टिमञ्जुषु च तासु लतासु वस्तीषु
पक्षिणी पक्षिस्त्री जाता सैव नाभिभ्यक्त्यां नाभिनामकेऽवयवे, उदे जले, आलम्बनशीला,
उबालम्बनश्च ते तरङ्गाश्च तेषां भाभिः शोभाभिः सदा सततमेव चारस्य पर्यटनस्य
समष्टिर्यया ता नावमधिष्ठिता सत्यनिमेषभाव मीनरूपतामगात् ॥ ८१ ॥

अजानुलोमस्थितिरिष्टवस्तु गौरीदृशीयं महिषी समस्तु ।

यथोत्तरारब्धसमृद्धिसत्त्वाऽपि मे सदैवामृतरूपतत्त्वा ॥ ८२ ॥

अजान्वित्यादि । इयमोक्षणपथगता नास्ति जान्बोजंङ्घयोर्लोम्ना स्थितिर्यस्याः सा
निलोमजङ्घावति, पक्षेऽजायाइच्छाल्या अनुलोमाऽनुकूला स्थितिर्यस्याः सा । गौरीदृशी
गौरीसदृशी पार्वतीतुल्या, पक्षे, गीर्षेणुः पुनर्मे महिषी पट्टरानी, पक्षे रक्ताक्षिका समस्तु ।
पुनः कोदृशी, यथोत्तरमुत्तरारब्धस्य समृद्धीनां गुणसम्पत्तीनां सत्त्वं यस्यां सा, पक्षे
समृद्धिः शरीराविगौरवकृता । अपि पुनः सदैव ईदंन भाष्येन सहिताऽथ चामृतरूपं वृषधात्मकं
तत्त्वं यस्याः सा ॥ ८२ ॥

न वाच्यताऽथापि सदक्षलावा तन्वी किलानल्पगुणप्रभावा ।

समुभ्रतं वृत्तमुपैम्यमुष्या मुग्धोत्तमायाश्च सदा विदुष्याः ॥ ८३ ॥

अर्थः जयकुमारकी जो दृष्टि सुन्दरतामें पक्षपात करती है—अनुरक्त है
वह हर्षसे प्रेरित प्रासङ्गिक भावनाओंसे सदाचारकी समष्टिरूप नौकामें बैठकर
अभिव्यक्ति-रहित मानसिक विचारसे निनिमेष-अपलक हो गयी ।

अन्य अर्थ—जयकुमारकी दृष्टि सुन्दर लताओंमें पक्षिणी बन गयी, उन्हींमें
रम गयी और फिर सुलोचनाकी नाभि (सरोवर) की अभिव्यक्ति होनेपर
उसकी जलक-ल्लोलोंकी छविसे आकृष्ट होकर निरन्तर वहीं विचरणमें सहायक
नौकापर सवार होकर मीन हो गयी ॥ ८१ ॥

अन्वयः इयम् अजानुलोमस्थितिः गौरीदृशी अपि मे महिषी समस्तु यथोत्तरारब्ध-
समृद्धिसत्त्वा सदैवा अमृतरूपतत्त्वा इष्टवस्तु (अस्ति) ।

अर्थः दृष्टिके सामने स्थित यह सुलोचना निलोम जङ्घाओंसे युक्त है
(इसकी स्थिति बकरीके अनुकूल है), पार्वती सरोखी है (ऐसी गाय है) । यह
बकरी-सी, गाय-सी या भैंस सरोखी है, तो रहे, पर मेरी पट्टरानी हो । यह
उत्तरोत्तर आत्मीय व शारीरिक गुणोंकी सम्पदाओंके अस्तित्वसे एवं अनुकूल
भाग्यसे सम्पन्न रहेगी, अतएव यह अमृततत्त्व है, और इसीलिए मेरे लिए इष्ट
वस्तु है ॥ ८२ ॥

नवाच्यतेति । वाऽथवा, अतो सन्ति समीचीनाभ्यांजाणि लालीति सबक्षला निर्दोषे-
भ्रियवतो, किञ्च र-ल्योरभेदात् समीचीनाक्षरवती च भवति । तथाप्यस्या वाच्यता
वचनयोप्यता नास्तीति विरोधे, वाच्यता निन्दा नास्तीत्यर्थः । इयं तन्वी स्वल्पगुणपि
किलानल्पगुणप्रभावेति च विरोधे तन्वी नाम सूक्ष्माङ्गी अनल्पगुणप्रभावा च सत्वाऽमुष्या
मुग्धोत्तमाया मूर्खशिरोमणिरूपाया अपि विदुष्या इति विरोधः । अतो मुग्धाया अति-
सुम्भर्या इत्यर्थे परिहारः । वृत्तं वर्तुलाकारं च समुन्नतमूर्ध्वोत्थितञ्चेति विरोधे समुन्नतं
सर्वाल्लङ्घ्यं वृत्तं चरित्रमुपैति प्राप्नोमि ॥ ८३ ॥

अस्या हि सर्गाय पुरा प्रयासः परः प्रणामाय विधेर्विलासः ।

स्त्रीमात्रसृष्टान्नियमेव गुर्वी समीक्ष्यते श्रीपदसम्पदुर्वी ॥ ८४ ॥

अस्या इति । अस्याः सुलोचनायाः सर्गाय निर्माणाय हि विधेर्विधातुः पुरा पूर्वकाले
निर्मितासु स्त्रोषु प्रयासः कृतस्ततः कौशलमुपेत्य, अधुनैतद्दृशोमनन्यरूपायेनां सम्पादित-
वान् । अथ च परः प्रयास उत्तरकाले स्त्रीनिर्माणरूपेण यः प्रयासो भविष्यति सोऽमुष्या
विषये प्रणामाय चरणवन्दनाय वात्यकभहेतव एव विलासः स्यात् । यदियं श्रीपदयोश्चरज-
श्रेष्ठघोररथा श्रिया लक्ष्म्याः पवस्य प्रतिष्ठायाः सम्पदः शोभया उर्वी भूमिः । स्त्रीमात्रस्य
सृष्टौ सम्पूर्णस्त्रीणां मध्ये, इयमेव गुर्वी समीक्ष्यते समनुभव्यते ॥ ८४ ॥

अन्वयः वा सबक्षला अथापि वाच्यता न तन्वी (अपि) किल अनल्पगुणप्रभावा
सदा मुग्धोत्तमायाः (अपि) विदुष्याः अमुष्याः समुन्नतं वृत्तम् उपैमि ।

अर्थः अथवा सुलोचना समाचीन निर्दोष इन्द्रियों एवं तज्जन्य ज्ञानसे युक्त
हे तो भी बोलनेकी योग्यता (परिहार पक्षमें, बदनामी) से रहित है; तन्वी—
गुणोके विकासकी दृष्टिसे कृश है (दूसरा अर्थ—कृशाङ्गी) है तो भी गुणोंके
अत्याधिक प्रभावसे युक्त है, सदा मूर्खोंकी शिरोमणि है—सबसे बड़ी मूर्ख
(परिहार पक्षमें अत्यन्त सुन्दर) है तो भी विदुषी है । अतएव मैं ऐसेके ऊँचे
(उदात्त) फिर भी गोल (परिहार पक्षमें चरित्रका प्राप्त कर रहा हूँ ॥ ८३ ॥

अन्वयः अस्याः सर्गाय हि पुरा विधेः प्रयासः प्राणामाय विलासः श्रीपदसम्पदुर्वी
इयम् एव स्त्रीमात्रसृष्टौ गुर्वी समीक्ष्यते ।

अर्थः इस सुलोचनाके निर्माणके लिए निदचथ ही पूर्वकालमें निर्मित
स्त्रियोंकी सृष्टिमें ब्रह्माको महान् प्रयास करना पड़ा, उसी प्रयाससे दक्षताको
प्राप्तकर इस अनुपम (सुलोचना) की रचना की । सुलोचनाको प्रणाम करनेके
लिए भविष्यमें स्त्री सृष्टिके लिए अगला प्रयास उस (ब्रह्मा) का विलासमात्र
होगा, विशेष परिश्रम नहीं करना पड़ेगा । यह सुलोचना लक्ष्मीपदकी शोभाके

करो विधेस्तस्त्ववरौ धियापि सवेदनस्येयमहो कदापि ।

नमोऽस्त्वनङ्गाय रतेस्तु भर्त्रे स्मृत्येव लोकोत्तररूपकर्त्रे ॥ ८५ ॥

करावोति । विधेः करो हस्ती यो ती क एव रा इत्थं ययोस्ती आत्ममात्रसाधनो तस्माद्द्वारो, साधमान्तरहीनतया स्वत एव निर्बलौ स्तः किन्तु तस्य सवेदनस्य वेदनायुक्तस्य क्वन्ततया क्लिष्टस्य ज्ञानवतोऽपि तस्य धियापि विकृतया ताचबीजं कदा कस्मिन् काले, अपि प्राप्ता ? नवापि । अस्या निर्माणं तु दूरमास्ताम्, एतन्निर्माणविषयकचिन्तनमपि कर्तुं न शक्नोति सः । किन्तु रतेभर्त्रे कामदेवाय, अनङ्गाय शरीररहितायापि स्मृत्येव स्मरण-मात्रेणैव, अनायासेन लोकोत्तररूपस्य कर्त्रे सम्पादयित्रे नमो नमस्कारोऽस्तु, स एव सर्वश्रेष्ठाधिकारीति । अहो आश्चर्ये ॥ ८५ ॥

यदेतदङ्गं नवनीतमस्ति श्रीकामधेनोरमृतप्रशस्तिः ।

कुतोऽन्यथा स्वेदपदाद् द्रवत्वं प्रयाति लब्ध्वा खलु घर्मसत्त्वम् ॥ ८६ ॥

यदेतदिति । श्रीकामधेनोः कामस्य सुरभ्या वाञ्छितकर्त्र्या यदेतदङ्गं शरीरममृतस्य सर्वश्रेष्ठा प्रशस्तिः यस्येवृशं नवनीतं नवीनतया नीतं संघटितं सुन्दरतममस्ति । अमृतं

लिए आश्रयभूमि है और यही स्त्रीमात्रकी सृष्टिमें सर्वात्तम प्रतीत हो रही है ॥ ८४ ॥

अन्वयः : सवेदनस्य विधेः करो तु अवरो स्तः धिया अपि इयं कदा अपि अनङ्गाय स्मृत्या एव लोकोत्तररूपकर्त्रे रतेः भर्त्रे तु नमः अस्तु अहो ।

अर्थः : ज्ञान (वेदना) से युक्त विधाताके दोनों हाथ तो निर्बल हैं; क्योंकि वे साधन-हीन है, आत्ममात्र सापेक्ष है, अतः उनसे सुलोचनाके सलौनेरूपकी रचना सम्भव नहीं और वेदनायुक्त होनेसे उस (विधाता) की बुद्धिके द्वारा भी इस (सुलोचना) की रचनाका कब चिन्तन किया गया ? सच तो यह है कि विधाता इसके निर्माणकी तो जाने दीजिये उसके विचार करनेमें भी असमर्थ है । अङ्गरहित होनेपर भी केवल स्मरणमात्रसे बिना किसी अभ्यासके लोकातिशायी रूपको उत्पन्न करनेवाले रतिपति कामदेवको नमस्कार हो । रचनाका सर्वश्रेष्ठ अधिकारी कामदेव ही हैं । यदि वह न हो तो सृष्टि ही बन्द हो जाये । यह कितने आश्चर्यकी बात है ॥ ८५ ॥

अन्वयः : श्रीकामधेनोः यत् एतत् अंग (तद्) अमृतप्रशस्ति नवनीतम् अस्ति अन्यथा खलु घर्मसत्त्वं लब्ध्वा स्वेदपदाद् द्रवत्वं कुतः प्रयाति ।

अर्थः : कामधेनु (कामदेवकी गाय) का जो मनोरथकी पूति करती है, यह शरीर नवनीत-(नवीनतासे संघटित एवं अत्यन्त सुन्दर) मक्खनमय है । नवनीत

दुग्धमेवप्रसृतिः सन्धसिर्षस्य तन्नवनीतं नाम मुक्षणमेवास्ति । अन्यथा यद्येवं न स्यात्तदा
सक्तु घर्मसत्त्वं लक्ष्वा स्वेदपवाच्छुभजलभ्याजाद् द्रवत्वं विगलनं कुतः प्रयाति, घृतमेव
घर्मसत्त्वं लक्ष्वा विगलतीति यावत् ॥ ८६ ॥

एनां विधायानुपमां भविष्यस्तनस्मरोऽस्या विधिरप्यशिष्यः-।

मध्यादतोऽस्यानतदंशभागस्तदङ्गुलीनां त्रिवलीति भागः ॥८७॥

एनामित्यादि । एनामनुपमामनन्यसद्दर्शी विधाय कृत्वापुनरस्या भविष्यतीः
स्तनयोः स्मरः स्मरणं यस्य स विधिविधाता नामकर्मरूपो यः सत्वशिष्यः केनापि शिक्षा-
योग्यो न भवति स निरङ्कुशः स्वयं स्फूर्तिकरश्चातोऽमुष्या मध्यान्नाभिस्यानावध्यासः
सर्वशभागः समुपात्तः प्रशस्तलेगो येन सोऽभूत् । स्तननिर्माणार्थं मध्यप्रदेशादेवोत्तमंशं
हस्तेनोत्थापितवान्, इति तस्याङ्गुलीनां यत्किञ्चिद्भागोऽपराधकरणमभूत् तत्रैव त्रिवलीति
मा त्रिवलीनामकाऽवयवप्रभाऽभूत् ॥ ८७ ॥

समुद्रतान्ताप्यधिकक्षभावा सुरीतिकर्त्री च सुवर्णभावात् ।

समस्ति संख्यातिगतानुभावापि या समुक्ताङ्गुविधिः स्वभावात् ॥८८॥

समुद्रेत्यादि । मुत्सहितं रतान्तं, श्लयोरभेवात्कान्तं पुष्पं यत्र सापि, पुनः कक्ष-
मरुष्यं क्षुन्याटवीस्थानमधिकृत्य मा लक्ष्मीर्यस्या इति विरोधे, मुत्सहितो रतान्तः सुरत-

के लिए दूध ही सर्वस्व है । अन्यथा यदि ऐसा न हो, अर्थात् कामधेनुका शरीर
नवनीतरूप न हो तो धूपके अस्तित्वको पाकर वह पसीनाके व्याजसे द्रव
अवस्थाको कैसे प्राप्त करता ? नवनीत या घी ही तो धूपके संसर्गसे पिघलता
है ॥ ८६ ॥

अन्वयः अनुपमाम् एनां विधाय अस्याः भविष्यस्तनस्मरः अशिष्यः अपि विधिः
अतः मध्यात्तदंशभागः तदङ्गुलीनाम् भागः त्रिवली इति मा ।

अर्थः इस अनुपम सुलोचनाके शरीरका निर्माण करके भविष्यमें प्रकट
होनेवाले इसके स्तनोंकी याद आते ही, विधाताने, जो किसीसे भी शिक्षा पाने
योग्य नहीं है—निरङ्कुश है, जिसका अपर नाम 'नामकर्म' है, सुलोचनाकी
नाभसे स्तनोंके निर्माण योग्य अंश निकाल लिया—इस कारण उसकी चारों
अङ्गुलियोंसे जो अपराध (आगः) हुआ वह 'त्रिवली' के नामसे अपनी छाप
छोड़ गया है ॥ ८७ ॥

अन्वयः या समुद्रतान्ता अपि अधिकक्षमा वा सुवर्णभावात् सुरीतिकर्त्री सङ्ख्याति-
गतानुभावा अपि समुक्ताङ्गुविधिः च स्वभावात् समस्ति ।

अर्थः जो सुलोचना विकसित पुष्पोसे युक्त है तो भी शून्य वनसे सुशोभित

परिचामो यस्याः सापि चायिका क्षमा सहिष्णुता यस्यां सा, समुद्रेण ताप्ता व्यासा कम-
 चिकुरत्य क्षमा पृथ्वी यस्याः सा जलसहितपृथ्वीभती । सुवर्णभावाद्भ्रमसङ्कावाच्च सुरीतेः
 शोभनस्य पित्तलस्य कर्त्रीति विरोधे, सुवर्णभावाच्छोभनरूपत्वात् सुरीणां स्दन्तरीणानपि
 कर्त्री वीर्यस्यकारिणी । तथैवोच्चवर्णभवत्वात्सुरीतेः सदाचारवृत्तः कर्त्री । सङ्ख्या
 गणनामतिगच्छते त्येवंभूतोऽनुभावो यस्याः सापि पुनः समुक्तः सम्पन्नितोऽङ्गविधि-
 द्विष्ट्याविगणनाप्रकारो यस्याः सा, इति विरोधे सङ्ख्याति प्रसिद्धिं गतोऽनुभावो यस्याः
 सा, एवम्भूता सती मुक्ताभिर्नौकिकैः सहितोऽङ्कानामाभूषणानां विधियंस्याः सा, अथवा
 संख्याति सम्यङ्नामगतोऽनुभावो मङ्गलकरीति प्रकारो यस्या सा, मुक्तेः संभारतीतेः
 सहितोऽङ्कस्य स्थानस्य विधियंस्या सैवम्भूता या स्वभावादेव समस्ति ॥ ८८ ॥

स्फुरत्कराग्रा मृदुपल्लवा चाधरश्रिया नाधिकलम्बवाचा ।

समस्ति त्रयःस्मितपुष्पिताऽऽभ्यां नवा लतेयं फलिता स्तनाभ्याम् ॥ ८९ ॥

स्फुरदित्यादि । इयं न विद्यते बालता यस्याः सा न बालता नवयौवनवती,
 सैव नवा लता नवीनवल्लरी, यतः स्फुरन्ति कराप्राणि नखा यस्याः सा, पक्षे स्फुरन्ति
 कलं मनोहरमयं पुरस्ताद्भ्रामी यस्याः सा, मुववः सुकोमलाः पद्मोच्चरणयोर्लंबा विलासा
 यस्याः सा, पक्षे, कितलया यस्याः सा । नाधिकोलम्बोदीर्घोऽसाविति वाक्, यस्या-
 स्तयाऽधरश्रिया शोभया, पक्षे नास्त्याधिर्नाम वाषा यस्य स चासी कलम्बो नाम लता-

होती है—यह तो परस्पर विरुद्ध है, अतः इसका परिहार भी है—कि सुलोचना
 समुद्रसे अर्थात् मुद्रा-अंगूठी प्रभृति भूषणवृन्दसे व्याप्त है और अति सहनशील
 है; सुवर्णके सद्भावसे पीतलका निर्माण करती है—यह विरुद्ध है, इसका परि-
 हार है—उच्चवर्णमें उत्पन्न होनेसे सदाचारका वातावरण बनाती है; सौन्दर्य
 के सद्भावसे दिव्याङ्गनाओंका पराभव करती है; सुलोचनाका प्रभाव गणनातीत
 है फिर भी वह दो-तीन आदि अङ्कोंकी विधिसे गणनाद्वारा गिना जाता है—
 यह तो विरोध हुआ, इसका परिहार—कि इसका प्रभाव प्रसिद्ध है और आभू-
 षण मोतियोंसे जड़ा हुआ है—इन विरोधाभासगर्भ विशेषताओंसे वह स्वभावतः
 विभूषित है ॥ ८८ ॥

अन्वयः स्फुरत्कराग्रा मृदुपल्लवा नाधिकलम्बवाचा अधरश्रिया च (उपलक्षिता)
 स्मितपुष्पिता त्रयं नवालता आभ्यां स्तनाभ्यां सद्यः फलिता समस्ति ।

अर्थ सुन्दर नखों (मनोहर अग्रभाग) से युक्त; कोमल पैरोंकी सुषमा
 (कोमल कोपलों) से सम्पन्न; और अधिक वचनोंके प्रयोग (व्याधि) से रहित
 अधरोष्ठ (कोमल पत्तों) की छविसे उपलक्षित; मुस्कानरूप पुष्प (खिले फूलों)

शीनां स्फुरन्ते शाखाप्रभातः क्रोमवर्णस्तद्वाचा । स्मितेन मन्त्रज्ञात्वेन पुष्पिता सद्य
एवाभ्यां स्तनाभ्यां फलिता फलवती च समस्ति ॥ ८९ ॥

कणीचिमेनां कुसुमेषुमान्यां समन्ततः कौतुकभृक् सुमान्याम् ।

नखाच्छिखान्तं सुमनोभिरेतु चक्रैऽतिशस्ते स्तनकुड्मले तु ॥ ९० ॥

कणीचिमित्यादि । यः कौतुकि कौतुकभृक् विनोदवान् कुसुमप्रेमी च जनः स एनां
स्त्रियं नखाच्छिखान्तं समन्ततः सुमनोऽभिर्मनस्विजनैःर्बैश्व सुमान्यां माननीयां, तथा
सुमनोभिः पुष्पैः सुमान्यां समन्तितां, तत एव पुनः सुषुपुष्पं पुष्पवाजेन कामेनापि मान्यां
कणीचि पुष्पलतारूपां शकटीयेतु पश्यतु, स्तनकुड्मले तु पुनरतिशस्ते चक्रं भवत् इति
विक् ॥ ९० ॥

कायादितो याऽप्युचिताश्रिवाय समस्ति मे कौ च नरोत्तमाय ।

जगुः स्वयं राजगणस्त्वपूर्वामिमां लसन्मङ्गलमञ्जु द्वाम् ॥ ९१ ॥

कायावितद्वायादि । या कायावितः कायः शरीरमादिव्येवां बचनमानसादीनां तानि
कायादीनि तेभ्य इति ततो मे नरोत्तमाय, कौ पुष्पिण्यां शिवाय कुशलायोषिता समस्ति ।
याममां स्वयं लसन्ति मङ्गलस्य मञ्जुवो द्ववां मङ्गलोक्तिपूर्वकनिकिता द्ववां यस्यास्ता-
मिमामपूर्वामपूर्वसञ्जातामतिमनोहरां जगुः । अचवा, यावित एव कायब्रह्मणे, का नाम
पञ्चमी विभक्ती क्वा माया तथा शिवाय पद्मयोषिता । उकारेण चिता सहिता उमा नाम,
या च नरोत्तमाय विष्णवे कौ, सन्मुद्रपेकचचने मे, इत्येवं सगविता, तामिमां राज-
गणवचनकुदुम्बस्तु, अकारोऽस्ति पूर्वस्मिन् यस्यास्तामिमां माङ्गलिकपूर्वाप्रयोक्त्रीं स्वयं

से युक्त यह (सुलोचना) बाल्य अवस्थासे मुक्त (नबालता) अभिनवलता
है, जो इन दोनों स्तनोंसे शीघ्र ही फल-युक्त हो गयी है ॥ ८९ ॥

अन्वयः कौतुकभृक् नखात् शिखान्तं (यावत्) सुमनोभिः सुमान्यां कुसुमेषुमान्याम्
एनां कणीचि समन्ततः एतु (यत्र) तु स्तनकुड्मले अतिशस्ते चक्रं (स्तः) ।

अर्थः जिसे कौतूहल (फूलोंसे प्रेम) हो, वह नखसे शिखा-चोटी तक,
मनस्वी पुरुषों एवं देवों (फूलों) के द्वारा मान्य और इसीलिए कामदेवके द्वारा
माननीय इस पुष्पलता (सुलोचना) रूपगाड़ीको सभी ओरसे देखे—समझे
(एतु), जिसमें स्तनकुड्मलोंके अत्यन्त सुन्दर पहिये लगे हुए हैं ॥ ९० ॥

अन्वयः या कायावितः मे नरोत्तमाय अपि च कौ शिवाय उचिता याम् इमां स्वयं
लसन्मङ्गलमञ्जुद्ववां राजगणः तु अपूर्वा जगुः ।

अर्थः जो सुलोचना शरीर आदिकी दृष्टिसे मुझ श्रेष्ठ पुरुषके लिए और
भूतल पर कल्याणके लिए योग्य है—इस तरह इसे, जो स्वयं ही मङ्गलोच्चारण-

जगौ, नूतनअन्मवात्रीमिति, यद्वा परोऽपि भूपवर्ण इमान्भूमिभिः पूजनीयायेष जगौ न तु भोष्यामिति ॥ ९१ ॥

चारुर्विधोः कारुरुतामृतात्मा स्वारुक् सदा रूपनिधेरुतात्मा ।

पद्मोदरादात्तनुः शुभाभ्यां विभ्राजते मार्दवसौष्टवाभ्याम् ॥ ९२ ॥

चारुरित्यादि । उतापवाऽसौ चारुमनोहराऽमृतात्माऽमृतवदानन्दवाग्बिनी विधो-
एवमन्मसः कावः क्रिया विभ्राजते । उताप स्वाङ्कू स्वर्णवस्त्रवती शेषोच सदा भवति, यासौ
रूपनिधेः सौन्दर्यसिन्धोरात्मा, शुभाभ्यां मार्दवसौष्टवाभ्यां कोमलता सुन्दरताभ्यां वशात्
पद्मोदरात्पद्मध्यावात्तनुर्लम्बशरीरा सम्भवति ॥ ९२ ॥

शशिनस्त्वास्ये रदेषु भानां कचनिचयेऽपि च तमसो भानाम् ।

समुदितभावं गता शर्वरीयं समस्ति मदनैकमञ्जरी ॥ ९३ ॥

शशिनइत्यादि । इयं तस्मिन् सुलोचना शर्वरीरूपा वर्तते इति शेषः । तदेवोपपादयति-
इयमास्ये मुखे शशिनश्चन्द्रमसः, रदेषु इन्तेषु भानां नक्षत्राणाम्, अपि च कचनिचये केश-
समूहे, तमसोऽन्धकारस्य भानां शोभानां समुदिताभावं स्यवायुरूपतामाहोऽस्ति । किञ्चयं
मदनस्य कामस्यैका मञ्जरी पुष्पकलिका, वाणरूपा वा वर्तते इति शेषः ॥ ९३ ॥

साम्प्रत मम तु कामदारताङ्गीयमप्यततु कामदारताम् ।

प्राप्य यामपि तु तामसारतां संसृतिस्त्यजति तामसारताम् ॥ ९४ ॥

पूर्वक निक्षिप्त दूर्वा-युक्त है, राजगण—अनेक वर्गोंमें स्थित राजा-महाराजाओं-
ने अपूर्व अर्थात् अभूतपूर्व सौन्दर्यमय कहा है ॥ ९१ ॥

अन्वय - उत (असौ) विधोः अमृतात्मा चारुः कारुः उत सदा स्वारुक् रूपनिधेः
आत्मा शुभाभ्यां मार्दव सौष्टवाभ्यां पद्मोदरात् आत्तनुः विभ्राजते ।

अर्थ : अथवा यह सुलोचना चन्द्रमाकी, अमृतकी भाँति आनन्द प्रदान
करनेवाली मनोहारिणी शिल्पक्रिया है; अथवा सदा दिव्यरूपवाली देवी है, या
सौन्दर्यरूपी समुद्रकी आत्मा है, जो शुभ-सूचक कोमलता तथा सुन्दरताके
कारण ऐसी प्रतीत हो रही है मानों इसने कमलके उदरसे अपना शरीर प्राप्त
किया हो ॥ ९२ ॥

अन्वय : आस्ये शशिनः रदेषु भानाम् अपि च कचनिचये तमसः भानां समुदित-
भावं गता इयं शर्वरी समस्ति (किंवा) मदनैकमञ्जरी (वर्तते) ।

अर्थ : मुखमें चन्द्रमाकी, दाँतोंमें नक्षत्रोंकी और केशपाशमें अन्धकारकी
इस तरह इन तीनोंकी सम्मिलित शोभाको पाकर यह सुलोचना साक्षात् रात्रि
है, या फिर कामदेवकी पुष्प-कलिका है ॥ ९३ ॥

साम्प्रतमिति । इयं रताङ्गी लतावस्तुकोमलशरीरा साम्प्रतमिवानीं मम कामवा
वाञ्छितवायिनी कामस्य भवनस्य द्वारतां रतिरूपतामस्तु प्राप्नोतु । यां तामसे तमोगुणे
तावद्वरतां कोपरहितामिति प्राप्य समुपलभ्य संसृतिरियं तां स्वकीयां सहजमभवामसारतां
निस्सारवरिणमितिपि तु त्यजति सारवती भवति ॥ ९४ ॥

स्वच्छद्रक्षणावलम्बनायाप्युच्चैः स्तनफलोदयप्राया ।

सत्सुलता ख्यातास्त्विति जाने सौरभार्थमपि सुमनःस्थाने ॥ ९५ ॥

स्वच्छेत्यादि । इयं सत्सु सभ्येषु लता ख्याता वल्लरी प्रसिद्धा, कथम्भूता—सत्सुरता
प्रशंसनीयाऽमरता, सौरभं यशः लतापक्षे परिमलः, स्वर्गपक्षे सुराणां भा तदर्थमस्तु,
इत्यहं जाने । यतो यासौ स्वच्छस्य वरस्य नाभिनामगर्तस्य क्षण उत्सवो यत्रेशोऽवलम्बो
मध्यदेशो यस्याः, लतापक्षे स्वच्छानां द्वारानां निजपत्राणां । स्वर्गपक्षे स्वच्छस्य निर्दोषस्य
वरस्य द्वारस्य यद्वा समूहस्य रक्षणोऽवलम्बना तत्परा । उच्चैः स्तनरूपफलयोदय—प्रायो
यस्याः; लता उच्चैः स्तनानां पुष्पानां फलानामुदयप्रायो यस्याः, स्वर्गपक्षे उच्चैः-
स्तन उपरिप्रदेशे वर्तमानः फलोदयः स्वर्गस्तत्प्राया तद्वतीत्यर्थः । सुमनसां सज्जनानां
पुष्पाणां देवानां च । स्थाने सापीति यावत् ॥ ९५ ॥

अन्वयः साम्प्रतं मम तु कामवा इयं लताङ्गी कामद्वारताम् अतनु अपितु यां
तामसारतां प्राप्य संसृतिः ताम् असारतां त्यजति ।

अर्थः इस समय मेरे मनोरथोंको पूरा करनेवाली और लताकी भाँति
कोमलाङ्गी यह सुलोचना कामदेवकी पत्नी-रतिके रूपको प्राप्त करे, जिसे
तमोगुणमें कोपरहित पाकर संसृति (संसार) अपनी सहज असारताको छोड़
रही है—सारवती हो रही है ॥ ९४ ॥

अन्वयः (इयं) सत्सुलता ख्याता सौरभार्थम् अस्तु इति जाने अपि च या स्वच्छ-
द्रक्षणावलम्बना उच्चैः स्तनफलोदयप्राया सुमनःस्थाने अपि (वर्तते) इति जाने ।

अर्थः यह सुलोचना सत्पुरुषोंमें लताके रूपसे प्रसिद्ध है, जो अमरता, यश
(लता पक्षमें सुगन्धि और स्वर्गपक्षमें दिव्य आभा) प्राप्त करे । प्राप्त करेगी—
ऐसा मैं जानना हूँ, क्योंकि इसकी कायाके मध्यभागमें स्वच्छ नाभि-गर्तका
उत्सव विद्यमान है (लता पक्षमें स्वच्छ पत्तों और स्वर्गपक्षमें स्वच्छ-नदोष
समुदायके) रक्षण करनेमें उद्यत है । इसके अतिरिक्त यह उन्नत स्तनरूपफलों
(लतापक्षमें ऊँचाईपर लगे हुए बड़े-बड़े फलों और स्वर्गपक्षमें अत्यधिक ऊँचाई
पर विद्यमान दिव्य सुख) के उदयके सन्निकट है । फलतः यह सत्पुरुष, पुष्प
और देव—इन तीनोंमें प्रख्यात है (?) ॥ ९५ ॥

मृक्षणं म्रदिमलक्षणे रणे काद्रवेयमपि वक्रिमक्षणे ।

अञ्जनं जयति रूपसम्पदि एतदीयकबरीति नाम दिक् ॥ ९६ ॥

मृक्षणमिति । एतदीया कबरी नाम वेणी म्रदिमलक्षणे भार्वाक्ये रणे मृक्षणं नबनीतम्, वक्रिमक्षणे वक्रतावस्थे रणे काद्रवेयं सर्पं, रूपसम्पदि वर्णविद्यायामञ्जनं कञ्जलमपि जयति । तेभ्योऽप्यतिष्व् ष्ठगुणवर्तीयमिति विक् ॥ ९६ ॥

इयं नाभिवापी रसोत्सारिणी लोमलाजी जलाजीव चञ्चूयते ।

स्मरः सिञ्चकस्तत्पदन्यासहेतोर्बलिभ्याजतः पद्धतिः स्तूयते ॥ ९७ ॥

इयमित्यादि । इयं नाभिनामवापी बीधिका सा रसोत्सारिणी सोम्यंघारिणी, जल-
सम्वाहिका च भवति । तत्रैव लोमलाजी रोमावली सा जलाजीवनाम् चञ्चूयते, चञ्चू-
वदाचरति । स्मरः कामदेवः सिञ्चकोऽस्ति । तस्य पदभ्यासहेतोश्चरणप्रदानकारणाद्
बलिभ्याजतस्त्रिवलिनामावयवच्छलात् पद्धतिः स्तूयते, पदबी विलोक्यते ॥ ९७ ॥

असौ यौवनारामसिद्धिस्ततः श्रीफलाभ्यामिदानीमिहोद्भूयते ।

महाबाहुवल्लीमतल्लीतले यद्विलोक्यैव लोकोऽपि मोमुह्यते ॥ ९८ ॥

असाविति । असौ यौवनारामस्य तंशनिमोक्षानस्य सिद्धिनिष्पत्तिरेव, तत इहेदानीं

अन्वयः । एतदीयकबरी नाम म्रदिमलक्षणे रणे मृक्षणं वक्रिमक्षणे रणे काद्रवेयं
रूपसम्पदि अञ्जनम् अपि जयति इति दिक् ।

अर्थः । सुलोचनाकी विशेष प्रकारकी केशरचना कोमलताकी प्रतियोगितामें
मक्खनको, वक्रताकी प्रतियोगितामें सर्पको और रूप-(रंग) सम्पत्तिकी प्रति-
योगितामें कञ्जलको भी पराजित कर रही है—इस तरह यह उसकी केश
रचनाके श्रेष्ठगुणोंका दिग्दर्शनमात्र है ॥ ९६ ॥

अन्वयः । इयं नाभिवापी रसोत्सारिणी लोमलाजी जलाजीवचञ्चूयते स्मरः सिञ्चकः
तत्पदन्यासहेतोः बलिभ्याजतः पद्धतिः स्तूयते ।

अर्थः । (यौवनरूपी उद्यानमें पानी देनेके लिए) सुलोचनाकी नाभि सुषमा
सम्पन्न नाभिवापिका जल देनेका साधन है, इसकी रोमावली जल खींचनेकी
चञ्चु-सूक्ष्म पोली लकड़ी है और सिञ्चन करनेवाला कामदेव है, जिसके पंर
रखनेके लिए त्रिवलिके बहाने स्तुत्य तीन पंक्तिर्यां बनी हुई हैं ॥ ९७ ॥

अन्वयः । असौ यौवनारामसिद्धिः ततः इह इदानीं महाबाहुवल्लीमतल्लीतले श्री
फलाभ्याम् उद्भूयते यद् विलोक्य लोकः अपि मोमुह्यते ।

महाबाहुर्बलीमत्स्लीतले श्रीफलाभ्यां स्तनाभिघानाभ्यामुद्भूयते, यद्विलोक्यैव लोकेन जन-
समूहेन ओमुद्यतेऽतिप्रयेन भूयो भूयो मृगधीभूयते ॥ ९८ ॥

कर्मकरीति नाम्नास्यास्तुण्डिकेरी महौजसः ।

समाख्याता फलं लब्धुं बिम्बन्तु रदवाससः ॥ ९९ ॥

कर्मकरीत्यादि । तुण्डिकेरीनाम बिम्बिका साऽस्याः शोभनाया महौजसो रववासस
ओष्ठस्य, ओष्ठाद्वा बिम्बं प्रतिच्छायरूपं फलं परिणामं प्रसवञ्च लब्धुं कर्मकरी किं-
रिणीत्येवं नाम्ना समाख्याताऽभूत् । कर्मकरीत्येतन्नाम तुण्डिकेरी लोकप्रसिद्धिमाभि-
त्योक्तिः । बिम्बं तु तस्याः फलस्य नामास्ति ॥ ९९ ॥

सुष्ठु श्रीसुदृशः स्वरूपकथनं कर्तुं समुच्चार्यक-

दृप्तोऽनङ्गुणोचितं सक इतोऽस्त्यङ्गस्फुरत्संकथः ।

शस्तेनापि किमायुधेन कलितं व्योम्नः पुनः खण्डनं

नर्मैष्टि सुमुखेदृगेतु शशभृत्कल्पे कथं नाथ नः ॥ १०० ॥

सुष्ठ्वत्यादि । इतोऽस्मिन् भूतले, अङ्गेन शरीरेण स्फुरति सम्यक् कथाकथन-
शक्तियस्य सप्रशस्तशरीरोऽपि जनो विद्वान् सकोऽस्ति, योऽनङ्गुणेन भवनजनितेऽङ्गत्वेन,
उचितं युक्तं, यद्वा, अङ्गातीतगुणैश्चितं मुखा सहितं समृद्ध तन्नाम च तत्समुन्नामकं
यस्य नामापि प्रसक्तिकरं तदित्यर्थः । यद्वा, उन्नतत्वसम्पादकं यस्या वशनेन पुष्पपात्रं

अर्थः यह, यौवनरूपी उद्यानकी सिद्धि है, इसीलिए इस उद्यानमें इस
समय लम्बी-लम्बी श्रेष्ठ बाहुलताओंके नीचे (स्तन नामक) सुन्दर फल लग
गये है, जिन्हें देखकर लोग भी अत्यन्त मोहित हो रहे हैं ॥ ९८ ॥

अन्वयः तुण्डिकेरी अस्याः महौजसः रदवाससः बिम्बं फलं लब्धुं कर्मकरी इति
नाम्ना समाख्याता (अस्ति) ।

अर्थः तुण्डिकेरी लता, जिसमें बिम्ब (कुनरू) फल लगते हैं, इस सुलोचना-
के अत्यधिक कान्ति सम्पन्न नीचेके ओष्ठ (होठ) सरीखे फलको प्राप्त करनेके
लिए 'कर्मकरी' (कर्मचारिणी-नीकरानी) इस नामसे प्रसिद्ध है ॥ ९९ ॥

अन्वयः इतः अङ्गस्फुरत्संकथः सकः अस्ति यः श्री सुदृशः अनङ्गुणोचितं
समुन्नामकं सुष्ठु स्वरूपकथनं कर्तुं दृप्तः (भवेत्) किं शस्तेन अपि आयुधेन व्योम्नः,
खण्डनं कलितम् अथ पुनः नः दृक् शशभृत्कल्पे मुखे नर्मैष्टि कथं न एतु ।

अर्थः इस भूतलपर, जिसके केवल शरीरसे ही श्रेष्ठ कथा कहनेकी शक्ति
प्रकट हो जाती है ऐसा प्रशस्त शरीर विद्वान् वह है, जो सुलोचनाके अङ्गातीत-

जनः स्यादिति । यतस्तच्छ्रीसुदशः सुलोचनायाः स्वरूपस्य कथनं कर्तुं द्रुप्तः समर्थो भवेत् । सुष्टु यथा स्वात्तया, किन्तु न कोऽप्यस्तीत्यर्थः । शस्तेनापि वज्रभेदकेन किं पुनरप्रशस्ते-
नायुधेन शस्त्रेण अयोम्न आकाशस्य खण्डनं भवति किम् ? न भवतीत्यर्थः । यथा तथैव ।
तथापि नोऽस्माकं दग्ं दृष्टिरथ पुनः शशभृत् कल्पे चन्द्रतुल्येऽस्याः सुसुक्ते नमोऽहं विनोद-
वृत्तिं कथं नंतु लभेतैव । एतच्छकमबन्धस्या राक्षरैः सुदशः कथन मिति सर्गसूची । सु दशः
कथनं नाम शकबन्धः ॥ १०० ॥

श्रीमात्रं श्रेष्ठिचतुर्भुजः स सुसुक्ते भूरामलोपाह्वयं,
वाणीभूषणवर्णिनं घृतवरीदेवी च यं धीचयम् ॥
तस्येयं कृति रात्मसौष्टवतया श्रीमन्मनोरञ्जनी,
सर्गं साधु दशोत्तरं विदधती जीयादिवेत्यं जनी ॥ ११ ॥

इति श्रीवाणीभूषण-महाकवि-ब्रह्मचारि-भूरामलशास्त्रि-रचितं
जयोदयापरनामसुलोचनास्वयम्बरमहाकाव्ये
एकादशः सर्गः समाप्तः ॥११॥

आत्मीय गुणोंके योग्य एवं उन्नति-सम्पादक स्वरूपको अच्छी तरह कहनेके लिए समर्थ हो । पर ऐसा है कोई ? क्या वज्रभेदी आयुधके द्वारा भी आकाश खण्डित हुआ है या हो सकता है ? तो भी मेरी दृष्टि (सुलोचनाके) चन्द्रमा सरीखे मुखके विषयमें क्यों न विनोदवृत्तिको प्राप्त करे ?

आशय यह कि जैसे वज्रका भेदन करनेवाला भी अस्त्र आकाशको खण्डित नहीं कर सकता वैसे ही कोई विशिष्ट विद्वान् भी सुलोचनाके स्वरूपका निरूपण नहीं कर सकता है—यह मैं जानता हूँ, पहन्तु केवल मनोविनोदके लिए ही मैं इसमें प्रवृत्त हुआ हूँ ॥ १०० ॥

जयकुमार-सुलोचनाका वर्णन करनेवाला ग्यारहवाँ सर्ग समाप्त हुआ ॥ ११ ॥

द्वादशः सर्गः

शिवमो शिवमो नमोऽर्हमद्य शिवमोद्दीमृषिवन्दितं तु सद्यः ।

वशिवं शिवरैः श्रितं हितं च वृषिबोध्यञ्च सुधाशिवोध्यमञ्चत् ॥१॥

शिवमित्यादि । हितं सर्वेषां प्राणिनां कल्याणमञ्चत् प्रकुर्वत्, यवों तच्छिवं मङ्गल-
रूपमो नमोऽर्हमित्यपि शिवं मङ्गलमो ह्योमित्येतवपि शिवं मङ्गलम् यत्तावदृषिभिः कुम्ब-
कुम्बाविभित्तु पुनरद्य सद्य एव बन्धितमारोहितं भवति, वशिष्ठो जितेन्द्रियाद्यत्ते ते वशिवरा
गृहस्थाद्यत्ते तैः श्रितं सेवितं, वृषिभिर्धर्मरामभिः सञ्जनैर्बोध्यमनुमननीयम्, सुधाशिवैर्बैरपि
बोध्यमस्तीति यावत् ॥ १ ॥

शशिवन्निशिवर्तते महस्ते दिशि बन्धुर्मषिवर्तिनां नमस्ते ।

तृषि वारि शिवारिधारिणे वा शिवमेवासि वचोऽधिदेवतेऽम्बा ॥२॥

शशिवदिति । हे वचोऽधिदेवते, सरस्वति, ते महस्तेऽः, निशि रात्रौ शशिवच्चन्द्र-
मण्डलमिव, मषिवर्तिनां तमसि स्थितानां बन्धुर्भवति, तथा शिवारिः काम-तद्वारिणं
सकामाय जनाय तृषि वारि, पिपासायां जलवच्छिवं मङ्गलकरमत एवाम्बासि ततस्ते
नमोऽस्तु ॥ २ ॥

अन्वयः : अद्य ऋषिवन्दितं वशिवंशिवरैरुपासितं च वृषिबोध्यं च सुधाशिवोध्यं च
तु सद्यः अञ्चत् ओं शिवं ओं नमो अर्हं शिवं ओं ह्रीं शिवम् ।

अर्थः : 'ओं' यह शिव है (कल्याणकारी) मंगलरूप है, ओं नमो अर्हन् यह
भी शिवरूप है, 'ओं ह्रीं' यह भी शिव है जो कि सदा ऋषियोंके द्वारा वन्दनीय
है, इन्द्रिय-विजयी लोगोंके द्वारा उपासना करनेके योग्य है और धर्मात्माओंके
द्वारा जानने योग्य है । तथा देवताओंके द्वारा भी जानने योग्य है, क्योंकि वह
निर्दोष है ॥ १ ॥

अन्वयः : हे वचोऽधिदेवते ! निशि ते महः शशिवत् वर्तते मषिवर्तिनां ते महः दिशि
बन्धुः वर्तते, अतस्ते नमः, त्वं तृषिवारि असि शिवारिधारिणे वा अम्बा असि ।

अर्थः : हे माता सरस्वती देवि ! तेरा तेज रात्रिमें चन्द्रमाके समान है ।
अन्धकारमें पड़े हुए लोगोंको दिग्दर्शन करानेके लिए बन्धुके समान (हितकर)
है, तृषातुरके लिए जलके समान हैं । शिवजीका बैरी जो कामदेव उसके धारक
व्यक्तिके लिए भी तेरा महत्त्व कल्याणकारक है, अतः हे देवते ! आपको
नमस्कार है ॥ २ ॥

ऋषयोऽस्मि शयोभयोपयोक्त्री शिवमुर्वी खलु वः पदोपभोक्त्री ।
वरदं वरदर्शनञ्च येषां चरदन्तश्चरदम्भदुष्टलेशान् ॥ ३ ॥

ऋषय इति । हे ऋषयः, अहंशयोधोपभयस्य हस्तद्वयस्य, उपयोक्त्री भवामि । यतः कारणाद्दः पदोपभोक्त्री, उर्वी भवतां चरणमही खलु शिवं मङ्गलं, येषां वरं दर्शन-
मन्तश्चरस्य दम्भस्य पापाचारस्य दुष्टान् लेशान्, चरद् भक्षयद् विनाशयदित्यर्थः । वरद-
मभीष्टदायकं भवति, तस्मात्कारणात् ॥ ३ ॥

वृषचक्रमपक्रमप्रभाव-प्रतियोगि प्रतियोगि च प्रभावत् ।

प्रवलेऽत्र कलेर्दले खलेनः शिवमेवासिवदस्तु भेत्तुमेनः ॥ ४ ॥

वृषचक्रमिति । अत्र कलेः कलहस्य कले दुष्टरूपे दले प्रबले बलशालिन्यपि, यद्वा
कलेरिति दुःखमकालस्य, नोऽस्माकमेनः पापं भेत्तुमसिवत् खङ्गस्तुस्यं यत्खलु वृषचक्रं
धर्मचक्राख्यं रत्नं यत् किलापक्रमप्रभावस्य दुर्मतप्रसारस्य प्रतियोगि प्रतियोगिप्रवलेन यच्च
योगिनं योगिनं प्रति प्रभावद् भवति, तच्छिवं मङ्गलमस्तु ॥ ४ ॥

कलशः कलशर्मवागनून दलसङ्कल्पलसत्फलप्रसूनः ।

वसुधामसुधावशात्समुद्रः शिवतार्तिं कुरुतात्तरामरुद्रः ॥ ५ ॥

कलश इति । अनूनानल्पेन बलसङ्कल्पेन पल्लवप्रपञ्चेन लसन्ति शोभन्तानि फल-

अन्वयः हे ऋषयः ! अहं शयोभयोपयोक्त्री अस्मि खलु वः पदोपभोक्त्री उर्वी
शिवं अस्तु, अन्तश्चरदम्भदुष्टलेशान् चरत् एषां वरदर्शनं च वरदं अस्ति ।

अर्थः हे ऋषि लोगो ! मैं आप लोगोंके सन्मुख दोनों हाथ जोड़े खड़ी हूँ,
अतः आपके चरणोंसे छूई हुई जो यह पृथ्वी है वह कल्याणकारी हो, जिसका
सुन्दर दर्शन मनके भीतर होनेवाले दम्भ व मायाचारके दुष्ट अंशोंको नष्ट
करनेवाला होते हुए भी वरदायक होता है ॥ ३ ॥

अन्वयः वृषचक्रं अपक्रमप्रभावप्रतियोगि प्रतियोगि च प्रभावत् तत् न एनः भेत्तुं
असिवत् अत्र कलेः प्रवले दले शिवं अस्तु ।

अर्थः जो वृषचक्र (धर्मचक्र) दुष्कर्मके (दुर्मतोंके) प्रभावको नष्ट करनेवाला
है, योगियोंके प्रति प्रभाव दिखानेवाला है वह धर्मचक्र प्रबल एवं दुष्ट इस कलि-
कालके दलमें हमारे पापोंको नष्ट करनेके लिए तलवारके समान होकर
कल्याणकारी हो ॥ ४ ॥

अन्वयः अनूनदलसङ्कल्पलसत्फलप्रसूनः कलशर्मवाक् अरुद्रः वसुधाम सुधावशात्
समुद्रः स कलशः शिवतार्तिं कुरुतात्तराम् ।

प्रसूनानि यत्र स मुखस्यबीजपुराण्यफलपल्लवपुष्पसहितः कलशमंवाहः मङ्गलोपवधः कलदाः सकलं मनोहरं चो शभं यस्माद्विति, वसूनां रत्नानां वाम स्थानभूता या तुषा अमृतप्रवाह-स्तस्या वक्रात् समुद्रो मुद्रया सहितः सलिलपूर्णकुम्भो योऽष्टः सौम्याकृतिः स शिवतार्ति कल्याणपरम्परां कुक्षताम्बलोत्सर्वाशिला इति भावत् ॥ ५ ॥

शशिवद् दृशि वल्लभं प्रजायाः शिशिरच्छायतयाध्वनीह भायात् ।
गणनैकसमाश्रयात्समेतं त्रितयं चातपवारणोक्तमेतत् ॥ ६ ॥

शशिवदिति । यद्येत्त् कलातपवारणोक्तमितयं गणनेयैकः समाश्रयो यद्वा गणस्य वार्तिकसमूहस्य नः पूज्यो यो जिनराट् तस्य समाश्रयात् समेतं शिशिरानुष्णच्छाया यस्या-स्तस्य भावतया प्रजाया दृशि वल्लभं मनोमोहकं तच्छैहाध्वनि भायात् ॥ ६ ॥

परमेष्ठिरसेष्टितत्पराणीतिसर्ता श्रीरसतारतम्यफाणिः ।

किल सन्ति लसन्ति मङ्गलानि सुतरां स्वस्तिकमञ्जुवाङ्मुखानि ॥७॥

परमेष्ठीत्यादि । स्वस्तिकमिति मङ्गमंनोहा वाग्वाणी मुखे प्रज्वलत एव येषां तानि किल सन्ति शोभनानि मङ्गलानि तानि चैतानि परमेष्ठिनो जिनदेवस्य रसः शरीरं तस्वैष्टी पूजायां तत्पराणि सञ्जानि, 'रसः स्वादेऽपि तिफावो भृङ्गारावो इवे विधे । पारदे वातु-योर्याम्बु-रागे गन्धरसे तनौ' इति विश्वकलोचनः । लसन्ति शोभन्ते, सुतरामेवेत्येवं क्वः सर्ता सभ्यानां श्रीरसस्य तारतम्यफाणिम् ७ इव मधुरः ॥ ७ ॥

अर्थः यह मंगलकलश, सुन्दर सुखको देनेवाले वचनयुक्त है, महान् पत्रों के संकल्पसे युक्त जो फल और फूल उनसे संयुक्त है । रत्नोंसे युक्त सुधाजलके होनेसे समुद्र सरीखा है और जो शान्ति देने वाला है वह कलश हम लोगोंका कल्याण करे ॥ ५ ॥

अन्वयः एतत् च आतपवारणोक्तं त्रितयं गणनैकसमाश्रयात्समेतं सत् इह अध्वनि शिशिरच्छायतया भायात्, यत् प्रजायाः दृशि शशिवत् वल्लभम् ।

अर्थः (छत्रत्रय) चन्द्रमाके समान देखनेवाले लोगोंके नेत्रोंको प्रसन्न करने वाला है, ठंडी छाया देनेके कारण मार्गमें चलने वालोंके लिये उपयोगी है और गणनाकी दृष्टिसे तीन संख्याको धारण करता है ॥ ६ ॥

अन्वयः स्वस्तिकमञ्जुवाङ्मुखानि सुतरां मङ्गलानि किल सन्ति लसन्ति तानि परमेष्ठिरसेष्टि-तत्पराणि इति सर्ता श्रीरसतारतम्यफाणिः अस्ति ।

अर्थः स्वस्तिकादि जो अष्ट मंगल द्रव्य हैं वे पंचपरमेष्ठीकी पूजामें उप-योगी है, अतः वे मिष्ट मधुर रसवाले गुडके समान है, ऐसा सत्पुरुषोंके कथन-का तात्पर्य है ॥ ७ ॥

दृशि वः शिवमस्तु हे सुरेशा मृदुवेशा कुलदेवतापि मे सा ।

शिवमाशिवि वर्तते च येषां गुरवः श्रीपुरवर्तिनोऽपि शेषाः ॥ ८ ॥

दृशीत्यादि । हे सुरेशाः सुपर्वाणः, वो युष्माकं दृशि दृष्टौ शिवमस्तु, सा मृदुवेशा प्रसन्नवेशवती कुलदेवतापि शिवमस्तु, कल्याणकरी भवतु । तथा देवमाशिवि बंधुत्वात् शिवं मङ्गलं वर्तते ते गुरवो बृद्धा अपि शेषाः पुरवर्तिनोऽपि लोकाः शिवमस्तु कल्याणाय भवन्तु ॥ ८ ॥

शिवपीरुषदोरुशर्म शक्तिमनुगन्तुं मनुभिस्त्रिवर्गभक्तिः ।

कथिता पथि तावदस्मि गौरी शिवमास्तां भगवाञ्जयोक्तिमौरिः ॥ ९ ॥

शिवेत्यादि । शिवपीरुषं चरमपुरुषार्थं ब्रूयाति या सा चासावुदशर्मशक्तिश्चानन्त-सुकृत्कृपा, तामनुगन्तुं मनुभिर्महापुरुषं पथि लोकमार्गे त्रिवर्गभक्तिर्धर्मार्थकामसम्बन्ध-कृपा विनतिः कथिता, सा मया यच्चौचित्येन कृतेति किलाहं गौरी बालस्वभावा अस्मि जय ज्योति किलेवं भुक्तिर्मात्मा वाऽऽत्मी यस्मै स भगवान् जिनदेवः शिवमास्ताम्, भद्रं भवत्वित्यर्थः ॥ ९ ॥

सुचिराच्छुचिरागतोऽधुनाथ न वियुज्येत पुनर्ममात्मनाथः ।

बालिनं नलिनस्रजानुबन्धवशगेत्थं दयितं तु सा बबन्ध ॥ १० ॥

अन्वयः । हे सुरेशा वः दृशि शिवं अस्तु मृदुवेशा सा कुलदेवताऽपि मे शिवमस्तु येषां च आशिवि शिवं वर्तते ते गुरवः श्रीपुरवर्तिनो शेषाः अपि जनाः सन्तु ।

अर्थः हे देवता लोगो । आपकी दृष्टिमें भी हमारे प्रति कल्याणमयी भावना हो ! हे कुल देवताओ ! आपकी भी मुझ पर सौम्यदृष्टि रहे । जिनके आशीर्वादमें कल्याण सुनिहित रहता है ऐसे गुरु लोग और शेष सभी नगरवासी लोग भी हमारे लिये मंगलकारक हों ॥ ८ ॥

अन्वयः मनुभिः शिवपीरुषदोरुशर्मशक्तिं अनुगन्तुं त्रिवर्गभक्तिः कथिता, अहं तु तावत् पथि गौरी अस्मि जयोक्तिमौरिः भगवान् शिवं आस्ताम् ।

अर्थः हमारे कुलकरोंने त्रिवर्गकी भक्तिको (धर्म, अर्थ, कामकी) मोक्ष पुरुषार्थके प्रति शक्ति प्राप्त करनेके लिए उपयोगी बताया है, मैं तो इस विषयमें बिलकुल भोली हूँ, किन्तु जयकार शब्दका ही मुकुट रूपसे धारण करनेवाले भगवान् मंगलकारक हों ॥ ९ ॥

अन्वयः अथ ममात्मनाथः शुचि सुचिरात् आगतः अधुना पुनः न वियुज्येत इत्थं सा अनुबन्धवशात् तु त बालिनं दयितं नलिनस्रजा बबन्ध ।

शुचिरादिति । यः शुचि हृदयस्य पवित्रो जनात्मनाथः प्राणेश्वरः शुचिरात् कालात् प्रतीकितः सन्नधुना किलागतः सम्प्राप्तः सोऽथ पुनर्न विमुञ्चयेत्, इति विचारत एव किलानुबन्धवशात् प्रणयवशीलता सा सुलोचना बलिनं बलन्तं दयितं स्वामिनं सु लय-कुमारं नलिनानां कमलानां लजा मालया बबन्ध गृहीतवती ॥ १० ॥

स्रगहो सुदृशः शयोपचिद्या द्विषते स्तम्भकरीव भाति विद्या ।

जयवक्षसि सा पुनः प्रगत्या जनिवेणीव तदाश्रियो जरत्याः ॥ ११ ॥

श्रगिति । द्विषते वैरिणं स्तम्भकरी स्तम्भनकारिणी विद्या कामर्णक्रियेव भाति स्म, या सुःशोऽकम्पनदुहितुः शयोपचित् करगता लक् कुसुममाला सेव पुनर्कथस्य नाम वर-राजस्य वक्षसि, उरोवेशे प्रगत्या साद्य तदा जरत्या वृद्धि गतायाः श्रियो लक्ष्म्या वेणी कवरीवासजनि सजाता ॥ ११ ॥

सुममाल्यमिदं वित्रीयं चेहाऽतुलसम्भोदभरातिपीनदेहा ।

उपनीतवती प्रसादमेवा स्वयमन्तः शयमीशितुर्विशेषात् ॥ १२ ॥

सुममाल्यमिति । अतुलस्यानन्यसदृशस्य सम्भोदस्य भरेण रोमहर्षलक्षणेनातिपीनो देहो यस्याः सा सुलोचना चेह पाणिग्रहणावसरे इवं सुममाल्यं कुसुमबाम वित्रीयं गले निक्षिप्य, ईशितुः प्राणप्रियस्य अन्तः शयं हृदि वर्तमानं कामदेवं स्वयं सुतरामेव विशेषा-दनिशयतया प्रस व प्रमन्नतामुनीतवती । स्वामिनो हृदयजं पुष्पमालया पूजयामास ॥ १२ ॥

अर्थः इस प्रकार मंगल-कामना करके सुलोचनाने विचार किया कि यह प्राणपति जो चिरकालसे प्राप्त हुआ है वह फिर बिलुड़ न जाय, इस विचारसे परम प्रेमवश होती हुई उसने उस बलवान् जयकुमारको कमलोंकी मालासे बाँध लिया अर्थात् उसके गलेमें जयमाला (वरमाला) डाल दी ॥ १० ॥

अन्वयः : अहो ! या लक् सुदृशः शयोपचित् तत्र द्विषते स्तम्भकरी विद्या इव पुनः सा जयवक्षसि प्रगत्य तदा जरत्याश्रियो वेणीव अजनि ।

अर्थः वह माला सुलोचनाके हाथमें जब तक रही तब तक तो वैरियोंका स्तम्भन करनेवाली विद्या सरीखी प्रतीत हुई, किन्तु वही माला जब जय-कुमारके वक्षस्थलपर पहुँच गई तो वहाँ बूढ़ी लक्ष्मीकी वेणीके समान दीखने लगी ॥ ११ ॥

अन्वयः : एषा इह इदं सुममाल्यं वित्रीयं अतुलसम्भोदभरा अतिपीनदेहा सती ईशितुः अन्तःशयं विशेषात् स्वयं प्रसादं उपनीतवती ।

अर्थः इस प्रकार पुष्पमालाको पहिनाकर प्रसन्नतासे रोमांचित हो गया है शरीर जिसका ऐसी उस सुलोचनाने स्वामीके अन्तरंगमें होनेवाले काम-

सुखतो हृदि गिःश्रियोः ऽणेतुरियमास्थातुमथान्तरा घने तु ।

प्रमुमोच सुमोच्चयोत्थमालामिषसीमोचितसूत्रमेव बाला ॥ १३ ॥

सुखत इति । मोच श्रीष्व गिःश्रियो तयोः प्रणेतुरधिकारिणो हृदि बक्षः स्थलेऽत-
एव घने तयोर्ध्याप्तस्वात् परिसंकीर्णेष तयोर्द्वयोरन्तरा मध्ये, आस्थातु निबस्तुमियं बाला
सुमोच्चयोत्थोत्पत्तिर्यस्यास्तस्या मालाया निषदृष्टय यत्र तादृक् सीमोचितसूत्रं विभाग-
कारकं रज्जुगुणमेव प्रमुमोच किल । मालाक्षेपास्त्रिभागी कृते हृदि, इतस्ततो गिभियो
मध्ये च सेति सुखतः स्थातुमर्हति स्मेत्यर्थः ॥ १३ ॥

सुमदामभरेण कण्ठकम्बुश्रितमस्याधरजेयराजम्बूः ।

विनताननवारिजाजवेन स्वयमासीदियमेव किन्तु तेन ॥ १४ ॥

सुमदामेत्यादि । सुमदामभरेण पुष्पमालप्रक्षेपणगौरवेण, अस्य जयकुमारस्य कण्ठ-
कम्बुश्रितमलङ्कृतमभूत् । किन्तु तेनैव हेतुना स्वयमनायासेनैवेयं सुलोचना विनतं नति-
मागतमानमेव वारिजं यस्याः साऽऽसीत् । यदा जयकुमारस्य गले मालां क्षिप्तवती
तावत्तैव लज्जानुभावेन विनन्नाऽभूदित्याशयः ॥ १४ ॥

किमसौ मम सौहृदाय भायादिति काकुत्थमनङ्गमङ्गलायाः ।

अतिलम्बितनायकप्रसूनस्तवकं माल्यमुदीक्ष्य सोऽथ नूनम् ॥ १५ ॥

देवको विशेषतासे प्रसन्न किया अर्थात् जयकुमारकी भावनाके अनुसार ही उसने
कार्य कर दिया ॥ १२ ॥

अन्वयः अथ गिःश्रियोः तुणे तु हृदि घने तु अन्तरा सुखतः आऽथातुं इय बाला
सुमोच्चयोत्थमालामिषसीमोचितसूत्रमेव प्रमुमोच ।

अर्थः जिस प्राणपतिके हृदयमें लक्ष्मी और सरस्वती विराजमान हैं उसमें
स्वयं भी स्थान पानेके लिए सुलोचनाने मालाके बहानेसे सीमाकारक सूत्र ही
अर्पण किया । अर्थात् मालाके अर्पण करनेसे हृदयके तीन विभाग हो गये
जिसमें तीनों पृथक् पृथक् रह सकें ॥ १३ ॥

अन्वयः सुयदामभरेण अस्य कण्ठकम्बुश्रितं अभूत् किन्तु तेन इयमेव अधरजेयराज-
जम्बूजवेन विनताननवारिजा स्वयं आसीत् ।

अर्थः यद्यपि उस समय फूलांकी मालाके भारसे तो जयकुमारका कण्ठ
अलङ्कृत हुआ, किन्तु अपने अधरसे लाल जामुनोंको जीतनेवाली सुलोचना
स्वयं उस समय (लज्जासे) विनन्न हो गयी ॥ १४ ॥

अन्वयः असौ मम सौहृदाय भायात् किमु इति अनङ्गमङ्गलायाः काकुत्थं अति-
लम्बितनायक प्रसूनस्तवकं माल्य उदीक्ष्य अथ पुनः नूनं स आह ।

नृप आह समाहसन्तु मे या तनया साम्प्रतमस्ति चेत्प्रदेया ।
भवताद्भवतां प्रसन्नपादपरिणेत्रीति वरं ममानुवादः ॥ १६ ॥

किमसाविति । किमसौ जयकुमारः, प्रलम्बमानोऽतिलम्बितो यो नायकस्य नाम मध्यस्थमृग्यपुत्रेः स्थानीयः प्रसूनस्तवको यत्र तन्मालयमनङ्गमङ्गलायाः कामदेवस्य कल्याण-
रूपाया मम सौहृदाय भायात् सौभाग्यार्थं भवति काकूत्थं प्रश्नवाचकमक्षरमुदीक्ष्य
समनुमन्य, अथात्र स नृपोऽकम्पनो नूनमित्येतदाह—यत्किल हे वरराज, या मे तनया
साम्प्रतं प्रदेयास्ति तदा भवतामेव प्रसन्नपादयोः परिणेत्री सेविका भवताविति ससाहसं
ममानुवादः समर्थनरूपो वरः शुभाशीरस्तीति शेषः ॥ १५-१६ ॥

किमु सोऽस्ति विचारकृत्पयोदः परियच्छन्निह चातकाय नोदम् ।
अभिलाषभृतेऽथ पर्वताय प्रतिनिष्कासयते ददाति वा यः ॥ १७ ॥

किम्विति । हे वरराज, यः पयोदो मेघोऽभिलाषभृते वाञ्छयते चातकाय जलं न
परियच्छन् न समुत्सजन्, अथ च प्रतिनिष्कासयते तिरस्कुर्यते, पर्वताय वा ददाति स
किमु विचारकृत्पुष्पकारो, अपि तु नैव, यतो यत्रोपयोगस्तत्रैव वातभ्यं बुद्धिमतेति ॥ १७ ॥

हृदयेन दयेन धारकोऽसि त्वमुष्या यदनुग्रहैकपोषी ।

असमञ्जसवाधिंराशुभावात्परितीर्येत किलेति बुद्धिनावा ॥ १८ ॥

अर्थः सुलोचनाने जो जयकुमारके वक्षःस्थलपर माला डाली वह अत्यन्त
लम्बे नायक फूलसे युक्त थी अतः वह ऐसी प्रतीत हुई कि मानों मंगल चाहने-
वाली सुलोचनाने प्रश्नवाचक चिह्न ही अंकित किया हो कि ये मेरे पति
बनें ॥ १५ ॥

अन्वयः नृपः ससाहसं आह या मे तनया तु साम्प्रतं चेत् प्रदेया अस्ति तदा
भवता प्रसन्नपादपरिणेत्री भवतात् इति ममानुवादः वरम् ।

अर्थः इस प्रसंगको देखकर महाराज अकम्पन साहसपूर्वक बोले कि यह
मेरी पुत्री इस समय देने योग्य है तो यह आपके प्रसन्न चरणोंकी सेवा करने
योग्य बनें, यही मेरा दृढ़ संकल्प है ॥ १६ ॥

अन्वयः इह यः पयोदः अभिलाषभृते चातकाय उदं न परियच्छन् अथ प्रतिनिष्का-
सयते पर्वताय ददाति स किमु विचारकृत् अस्ति वा ।

अर्थः (हे वरराज), जो मेघ पानी चाहने वाले चातकको तो पानी नहीं
देता, किन्तु पर्वतको पानी देता है जो कि उसे बाहर निकाल देता है, अतः वह
मेघ विचारशील नहीं है । (कहनेका आशय यह है कि जब आपका इस कन्या-
के साथ अनुराग है तो आपको ही देना चाहिये) ॥ १७ ॥

हृदयेनेति । हे दयेन, दयाया इनः स्वामी, तत्सम्बोधने, हे अतिशयदयालो, त्वमनुग्रहं पुष्पासीत्यनुग्रहपोषी, विशेषानुग्रहपोषकोऽसीत्यर्थः तस्मादमप्या हृदयेन धारकोऽसीति वयं जानीमहे । इत्यतः किल बुद्धिनावाऽऽशुभावाच्छीघ्रतयाऽसमञ्जसवाधस्तोयंत, वि-सम्बावसमुद्रः परितोयंत तावत् ॥ १८ ॥

सुमदामसमङ्कितैकनाम्ना किमिवाधारि रुचिर्मदीयधाम्ना ।

वरवागिति निर्जंगाम द्रष्टु फलवत्तामथवोत्सवस्य स्रष्टुम् ॥ १९ ॥

सुमदामेत्यादि । सुमदाम्ना पुष्पमालया समङ्कितमलङ्कृतमित्येकं नाम तेन मदीयधाम्ना स्थानेन वक्षःस्थलेन कण्ठदेशेन वा किमिव नामाऽनिर्वचनीया रुचिरधारि शोभा समपावि । तद् द्रष्टुमथवोत्सवस्य पाणिग्रहणलक्षणस्य फलवत्तां साफल्यं स्रष्टुं रचयितुं वरस्य जयकुमारस्य वाग्वाणी निर्माङ्कितरीत्या निर्जंगाम ॥ १९ ॥

मम धीर्यदुपेयधारिणीवा भवतोऽस्मद्भवतोषकारिणीवाक् ।

श्वशुराश्वसुराजिरेषका मे मनसे किन्न् भवेद् भसद्यवामे ॥ २० ॥

ममधीरिति । हे श्वशुर, मम धीर्यस्योपेयस्य प्राप्य वस्तुनो धारिणी वाञ्छिका वा पुनस्तदुपरि भवतः श्रीमतोऽपि वाक् किलात्माकं भवस्य जन्मनस्तोषकारिणोत्यत आशु शीघ्रमेवैषकाऽस्मिन्नवामे भसदि समयेऽसुराजिः प्राणपङ्क्तिरिव मे मनसे हृदयाय किन्न् भवेद्, भवत्वेव तावदित्यथः ॥ २० ॥

अन्वयः : हे दयेन ! त्वं अमप्या हृदयेन धारकः असि यत् अनुग्रहकपोषी चासि अतः इति बुद्धिनावा किल असमञ्जसवाधिः आशुभावात् परितोयंत ।

अर्थः : किन्तु हे दयालो ! आप इसको हृदयसे धारण करनेवाले बनें जो कि कि इसके अनुग्रहको पुष्ट करनेवाले है और इस प्रकार बुद्धिरूपी नावके द्वारा विसवादरूपी समुद्र शीघ्र ही पार कर दिया जावे ॥ १८ ॥

अन्वयः : मदीयधाम्ना सुमदामसमङ्कितैकनाम्ना किमिव रुचिः आधारि इति दृष्टुं अथवा उत्सवस्य फलवत्तां स्रष्टुं वरवाग् निर्जंगाम ।

अर्थः : (यह बात अकम्पनने वरसे कहीं, तब वर बोला—इस पर कवि उत्प्रेक्षा करते हैं कि) मेरा स्थान जो हृदय वह फूलोंकी बनी हुई वरमालाके द्वारा अलंकृत है उससे उसकी कौसी शोभा है इस बातको देखनेके लिए ही और उत्सवको सफल बनानेके लिए वरकी इस प्रकार वाणी निकली ॥ १९ ॥

अन्वयः : हे श्वसुर ! मम धीः दुपेयधारिणा भवतो वाक् वा अस्मद् भव तोष-कारिणी एष कामे मनसि अतः अवामे भसदि आशु अमुराजि कि न भवत् ?

अर्थः : मेरी बुद्धि सुलोचनाको चाहती है और आपका कथन भी हमारे

अहहाग्रहहावभावधात्री मम च प्रेमनिबन्धनैकपात्री ।

भवतां भुवि लब्धशुद्धजन्मा वर आहेति समेतु माम् तन्माम् ॥२१॥

अहहेति । अहह, मायेयं सुन्दरी, आग्रहश्च हावश्च भावश्च तेषां धात्री जन्म-
भूमिर्मम च पुनः प्रेमनिबन्धनस्यैका प्रधानभूता पात्री भवतां भुवि त्वदीयवंशे लब्धं शुद्धं
जन्म यथा साऽऽसौ तत्सन्मात्कारणात्, मां समेतु सङ्गच्छताम्, तावदित्येवं वाचमाह वरो
जयकुमारः ॥ २१ ॥

इयमभ्यधिका ममास्त्यमुभ्यस्तुलनीयापि न साम्प्रतं वसुभ्यः ।

भवते नवतेजसे प्रसाद इति वाक्यं खलु सुप्रभा जगाद ॥ २२ ॥

इयमिति । इयं ममाङ्गजाऽवुभ्यः प्राणेश्चोऽप्यधिका, अतएव साम्प्रतं वसुभ्यो
रत्नेभ्यो हीरकादिभ्योऽपि किं पुनरन्येभ्यो न तुलनीया, रत्नेभ्योऽप्यधिकमूल्यशालिनीय-
मित्याशयः । भवते नवतेजसे नूतनप्रभाववते प्रसादोऽस्ति, तुभ्यं प्रसादरूपेण वित्तीर्णय-
मिति वाक्यं सुप्रभा सुलोचनामातापि जगाद ॥ २२ ॥

सुरभिर्नुरभीष्टदर्शना मे मनसीयं सुमनस्यथास्त्ववामे ।

परितश्चरितं मयैतदर्थं मम सर्वस्वमिहैतया समर्थम् ॥ २३ ॥

विचारोके अनुसार है अतः हे स्वसुर महोदय ! यह मेरे प्राणोंसे भी अधिक
प्रिय है अतएव इस सुन्दर अवसरमें यह मेरी मनभावती बनें अर्थात् मैं आपके
कथनको स्वीकार करता हूँ ॥ २० ॥

अन्वयः : अहह माम् ! आग्रह हाव-भावधात्री मम च प्रेमनिबन्धनैकपात्री भवतां
भुवि लब्धशुद्धजन्मा इयं तत् तस्मात् माम् समेतु इति वर आह ।

अहह !!! यह सुलोचना हावभावकी धारण करनेवाली है और प्रेम-सम्बन्ध
की एक मात्र पात्र है क्योंकि इसने आपके उत्तम कुलमें जन्म लिया है अतएव
हे माम् ! यह मुझे प्राप्त हो अर्थात् यह मेरी अर्द्धांगिनी बने । इस प्रकार वर
राज जयकुमारने कहा ॥ २१ ॥

अन्वयः : इयं मम असुभ्यः अधिका अस्ति साम्प्रतं वसुभ्योऽपि तुलनीया नास्ति सा
भवते नवतेजसे प्रसाद इति वाक्यं खलु सुप्रभाजगाद ।

अर्थः : हे वरराज ! यह सुलोचना मुझे प्राणोंसे भी अधिक प्यारी है,
जिसकी तुलना रत्नोंसे भी नहीं की जा सकती है ऐसी यह सुलोचना नवीन
तेजके धारक आपके लिए भी प्रसाद रूपमें है अर्थात् आपको दी जा रही है इस
प्रकार सुलोचनाकी माता सुप्रभाने अपने पतिकी बातका समर्थन किया ॥२२॥

अनुक्तुं मधीश्वरस्य वारां समुपन्यस्तलसत्पदामिधारात् ।

प्रवरस्य वरस्य निर्जगाम सुगिरा मङ्गलदर्शनेति नाम ॥ २४ ॥

सुरभिरिति । इयं सुन्दरी, अभीष्टं मङ्गलकरं दर्शनं यस्याः सा शोभनाकारा मे मनावायेऽनुक्ता चरणवति मनस्येव सुमनसि कुसुम इव प्रसन्ने सुरभि सुवासनेवास्तु । इत्येवमभिप्रायवता मया, एतदर्थं परितश्चरितं, यत इह नुः पुण्यस्वरूपस्य मम सर्वस्वमपि तदेतया समर्थं भवति । भुवि पृथिव्यां समुपन्यस्ते लसती शोभने च ते पदे चरणौ यस्यास्तां, पक्षे, समुपन्यस्तानि लसन्ति च पवानि सुप्तिङन्तानि यस्यामिति मङ्गलमानचकरं विघ्नहरं च दर्शनं यस्यास्तामधीश्वरस्य राज्ञोऽकम्पनस्य वारां सुलोचनामनुक्तुमिव प्रवरस्य विचक्षणस्य वरस्य नाम दुर्लभस्य सुगिरा वाणो च निर्जगामाभिव्यक्त्याऽभूत् ॥ २३-२४ ॥

किल कामितदायिनी च यागावनिरित्यत्र पवित्रमध्यभागा ।

तिलकायितमञ्जुदीपकासावथ रम्भारुचितोरुशर्मभासा ॥ २५ ॥

वनितेव विभातु निष्कलङ्का सफलोच्चैः स्तनकुम्भशुम्भदङ्का ।

विलसत्त्रिवलीष्टनाभिकुण्डा शुचिपुष्पाभिमतप्रसन्नतुण्डा ॥ २६ ॥

द्विजराजतिरस्क्रियार्थमेतल्लपनश्रीरिति शिक्षणाय वेतः ।

द्रुतमक्षतमुष्टिनाथ यागगुरूाडेनमताडयद्विरागः ॥ २७ ॥

अन्वयः । मया एतदर्थं परितश्चरितं मम सर्वस्वं इह एतया समर्थं अथ अवा मे नुः मनसि अभीष्टदर्शना इयं सुरभिः सुमनसि अस्तु । इति अधीश्वरस्य वारां समुपन्यस्तलसत्पदां इव आरात् अनुक्तुं मङ्गलदर्शनेति नाम प्रवरस्य वरस्य सुगिरा निर्जगाम ।

अर्थः । मैने इसे प्राप्त करनेके लिए पूर्ण प्रयत्न किया है और इसके द्वारा ही मेरा सर्वस्व समर्थ होगा, अर्थात् मेरा जीवन सफल होगा, इसलिए मंगलकारक दर्शन वाली यह सुलोचना सुन्दर फूलके समान मेरे मनमें सुगन्ध होकर रहे । इसप्रकार अकम्पन महाराजकी जो बाला सुलोचना है सुन्दर चरणोंको धारण करनेवाली है उसका अनुकरण करती हुई मंगलरूप है वपु जिसका ऐसी उत्तम वर राजाकी वाणी निकली । (जयकुमारकी वाणी उत्तम पदयुक्त थी और सुलोचना उत्तम चरणोंसे युक्त थी) ॥ २३-२४ ॥

अन्वयः । अथ इत्यत्र किल यागावनिः च कामितदायिनी पवित्रमध्यभागा तिलकायितमञ्जुदीपका रम्भारुचितोरुशर्मभासा असौ वनितेव विभातु । विलसत्त्रिवलीष्टनाभिकुण्डा शुचिपुष्पाभिमतप्रसन्नतुण्डा सफलोच्चैस्तनकुम्भशुम्भदङ्का निष्कलङ्का वनिता इव विभातु । किन्तु एतल्लपनश्रीद्विजराजतिरस्क्रियार्थं इति शिक्षणाय वा इतः याग-

किलेत्यादि । इयं यागावनिर्घञ्भूमिरित्यत्र किलोक्तम् पवित्रो जिसलो प्राणी यस्याः, वनितापक्षे पवित्रो ब्रह्माकारोऽतिशुद्धो मध्यभागः कदिवेशो यस्याः सा, तिलकमिवाचरतीति तिलकवितो यो मञ्जूवीपको यस्याः, स्त्रीपक्षे तिलकमेव मञ्जूवीपकस्यानीयो यस्याः सा, रम्भापक्षतुष्कोणस्थ-कदलीस्तम्भस्तीः सुषिता प्रकाशिता, उष्णानीयो मञ्जूकस्य भाः शोभा यस्याः सा, स्त्रीपक्षे रम्भे इव वसिते शोभने ऊरु जङ्घे ताभ्यां धर्मभा यस्याः सा, सफली फलसहितो वायुच्छेः स्तनो इव उन्नतो कुम्भी मञ्जूककलशो ताभ्यां क्षुम्भशोभमानो-ऽङ्गो भूवेशो यस्याः सा, स्त्रीपक्षे सफलो पतिसंयोगशालिनो, उच्छेः रूपौ स्तनो पयोधरादेव कुम्भी ताभ्यां क्षुम्भमङ्गो वक्षो यस्याः सा, विलसन्ती त्रिवलीनां मेखलानामिष्टिर्नागिरेव कुण्डं यस्याः सा, स्त्रीपक्षे त्रिवलीनामुदरस्थितानामिष्टिरर्धा यन्नेतादुङ्गान्निरेव कुण्डं यस्याः सा, सुषिभिः पुष्पैरभिमलमलङ्कृतमत एव प्रसन्नं तुण्डं तल स्थानं यस्याः सा, पक्षे सुषिना पुष्पेणाभिमत्तं तुल्यमत एव प्रसन्नं तुण्डं मुखं यस्याः सा, द्विजराजानां शेषादिनागानां तिरस्कृत्या निवारणं विघ्नहरणमर्थो यत्र तत्, पक्षे द्विजराजस्येन्धोस्तिर-स्कृत्यार्थमेतस्या लयनधोमुखोभा किलेत्येवं शिक्षणाय संज्ञापनायैव वेतो यागगुरुराद् पुरोहितो यो विरगः सांसारिकप्रयोजननिःस्पृहः सोऽथ द्रुतमेवाक्षतमुष्टिना वरराज-मताडयत् मञ्जुलाक्षतारोपणं चकारेत्यर्थः ॥ २५-२७ ॥

यदभूच्चसा त्रिपूरुपीति भुवि रत्नत्रयवच्छिद्यः प्रतीतिः ।

द्वयतः स्थितिकारणैकरीतिर्मुद्गुनिश्रेयसके यशः प्रणीतिः ॥ २८ ॥

यदभूदिति । इह परस्परमुभयतो वरयात्रिक-माण्डविकयोर्वचसा त्रिपूरुषी गोत्र-

गुरुराद् विरागः सन् अथ द्रुतं अक्षतमुष्टिना एतत् (एतत्त्वपनं) अताडयत् ।

अर्थः यह यज्ञभूमिरूपीका नायिका पवित्र मध्यभाग वाली और मनो-वांछित सिद्ध करनेवाली है, तिलकके स्थानपर इसमें दीपक जल रहा है और कदलीके स्तम्भ ही जिसके ऊरुभाग (जंघाएँ) है। अतएव यह यज्ञभूमि वनिताके समान सुशोभित हो रही है ॥ २५ ॥ विलसित होनी हुई त्रिवलीके साथ जो नाभि उसका अनुकरण करनेवाला कुण्ड है और जिसका मुखभाग फूलोंसे सुहावना है, कलंकरहित एवं निर्मल है और फल-सहित जो मंगल-कुम्भ वही जिनका स्तन सरीखा है ऐसी यह यागावनि वनिताके समान शोभित हो रही है ॥ २६ ॥ किन्तु जिसके मुखकी शोभा द्विजराज (चन्द्रमा और ब्राह्मण) के तिरस्कारके लिए है इसलिए उसको शिक्षण देनेके लिए ही मानों राग-रहित होते हुए यज्ञके पुरोहितने अक्षतोंकी मुष्टिसे इसके मुखको ताड़ना दी। अर्थात् यज्ञभूमिपर अक्षताञ्जलि क्षेपण की ॥ २७ ॥

अन्वयः : भुवि रत्नत्रयवत् श्रियः प्रतीतिः द्वयतः स्थितिकारणैकरीतिः मुद्गुनिःश्रेयसके यशः प्रणीतिः इति वचसा त्रिपूरुषी अभूत् ।

शास्त्रोच्चारो यद्यन्तु, यथा, अमुकगोत्रोत्पन्नस्य, अमुकनाम्नः प्रपौत्राय, अमुकस्य पौत्राय, अमुकस्य पुत्राय, अमुकनाम्ने वराय, अमुकगोत्रस्य, अमुकनाम्नः प्रपौत्रो, अमुकनाम्नः पौत्रो, अमुकनाम्नः पुत्रो, अमुकनाम्नीमर्षयामि—इत्येवं साती भुवि रत्नत्रयवत्सम्यस्वर्दान-ज्ञानचारित्रवच्छ्रयः सम्पत्त्याः प्रतीतिद्वयत् एव स्थितिकारणैकरोतिर्बंशशुद्धिप्रख्यापन-रूपतया सा मनुनिधेयसकेऽप्यवर्गक्ये यदासः प्रणीतिरासीत् ॥ २८ ॥

गुणिनो गुणिने त्रयीधराय मृदुर्वंशाय तु दीयते वराय ।

त्रिविशुद्धिमता मया जयाय ह्यसकौ कर्मकरी शरीव या यत् ॥२९॥

तनया विनयान्वितेति राज्ञः नयमाकर्ण्य समर्थनैकभाग्यः ।

कृतवांस्तदिति प्रमाणमेव वरपक्षो गुणकारि सम्पदेऽवन् ॥ ३० ॥

गुणिन इति । तत्र त्रिपुरुषी-व्याख्यानावसरेऽकल्पनेनोक्तं यत्किल हे गुणिनः, त्रयो-धराय श्रेष्ठशुद्धिधारकाय पक्षे नतिमते गुणिने सुशोलाय, पक्षं प्रत्यञ्चायुक्ताय मृदुर्वंशाय, मनुः प्रदांसनीयो वंशो गोत्रं यस्य तस्मै, पक्षे मृदुर्वंशस्य तस्मै चापायेव वराय जयाय त्रिविशुद्धिमता, मनोवाक्कायशुद्धेन तथैव जाति गोत्रात्मशुद्धेन, मयाऽकल्पनेन, असकौ सुलोचना नामतनया शरीव दीयते वा विनयान्विता शरीव कर्मकरीव प्रवीयते । कथम्भूता तनयेत्याह—विनयान्वितावरशालिनी, शरीपक्षे वीणां पक्षिणां मयेन नीत्या गगनगत्यान्विता, शरीव कर्मकरी कार्यसाधिका तनया मया जयाय दीयत इति राज्ञोऽकल्पनस्य नयं कथन-माकर्ण्य समर्थनैकभाग्यः समर्थनमेवैकं भजतीति समर्थनैकभाग्यं वरपक्षस्तदुक्तं सम्पदे सम्पत्तये गुणकार्यवन् पश्यन् प्रमाणं कृतवान्, स्वीचकारेति यावत् ॥ २९-३० ॥

अर्थः इसके पदवात् त्रिपुरुषी अर्थात् दोनों पक्षोंकी तीन पीढ़ियोंके नामादि-का गोत्रोच्चारण हुआ, वह रत्नत्रयके समान संपत्तिका प्रतीति-कारक और वर-वधू इन दोनों पक्षोंका स्थिरीकरण करनेवाला तथा मोक्षमार्गके लिए यश-का प्रणता अर्थात् प्रसार करनेवाला प्रतीत हुआ ॥ २८ ॥

अन्वयः हे गुणिनः ! गुणिने त्रयीधराय मृदुर्वंशाय वराय जयाय त्रिविशुद्धिमता मया असकौ या शरीव कर्मकरी विनयान्विता तनया यत् किल दीयते इति राज्ञः नयं आकर्ण्य वरपक्षः गुणकार्यसम्पदे अवन् समर्थनैकभाग्यं तदिति प्रमाणमेव कृतवान् ।

अर्थः हे सज्जनो ! त्रयी विद्याके जाननेवाले और उत्तम वंशवाले ऐसे इस (धनुष) गुणवान् वर (जयकुमार) के लिए तीन पीढ़ियोंमें विशुद्धि वाले भेरे द्वारा यह कन्या जो कि बाणका काम करनेवाली है वह दी जा रही है, अर्थात् धनुष-की सफलता जिस प्रकार बाणके द्वारा होती है उसी प्रकार इस जयकुमारका त्रिवर्ग-जीवन इस सुलोचनाके द्वारा सफल होगा । यह पुत्री विनययुक्त है

सुजना तु मनाक् समर्थनं च रवये दीप इवात्र नार्थमञ्चत् ।

उररीक्रियते न किं पिकाय कलिकाग्रस्य शुचिस्तु सम्प्रदायः ॥३१॥

सुजना इति । वरपक्षः कथनिव स्वीचकार तदेव कथ्यते—हे सुजनाः, अत्र प्रसङ्गे यत् समर्थनं कथनस्यानुकथनं तत्किल रवये सूर्याय दीप इव मनात् आतुषिष्यति, अर्थमञ्च-
शुचियोगि न भवति यतः कल्पाग्रस्य कलिका मंजरी सा पिकाय कोकिलाय किन्नोररोक्रियते ?
किन्तु क्रियत एव, यतस्तस्मै तस्याः प्रयोगस्तु शुचिरेव सम्प्रदायस्तथाप्यीति ॥ ३१ ॥

मृदुषट्पदसम्भृताय मान्या विलसत्सौरभविग्रहाय कान्या ।

शुचिवारिभुवः समुद्भवायाः परमस्याः स्विदमुष्मकै तु भावात् ॥३२॥

मृदुषट्पदेत्यादि । मृदुभिः सुशोभनेः वदभिः पदैरित्यस्मात्पूर्वमपि पुष्पवरम्बरा-
रूपैस्तथैव वदभिः पदैर्गृहस्थोचितैरावश्यकैर्वैवपूजागुरुपास्तिः स्वाध्यायः संयमस्तपो दानं
चेति गृहस्थानां षट् कर्माणि विने विने—इति, अमरपक्षे, वदभिः पदैरङ्गिभिः सम्भृताय
सम्मानिताय, सुराणां सम्बन्धो सौरश्चासौ भवश्च स यस्यास्तीति, एतावृशो ग्रह आप्रहो
यस्य तस्मै, पक्षे विलसति सौरभे सुगन्धे विग्रहः शरीरं यस्य तस्मै, शुचिवारेः पुनीतवाचः,
पक्षे वारिणो जलस्य भूः स्थानं सत्कुलं, पक्षेः सरः प्रनृति ततः समुद्भवाया लम्ब-
सम्भूतेरेत एव परमस्याः समुच्चिताया अस्या अन्या स्वित् पुनः का भावात् ॥ ३२ ॥

इसप्रकार राजाको वाणीको सुनकर उसीका समर्थन करते हुए वरपक्षके लोगों-
ने अपने समाजके अभ्युदयके लिए स्वीकार किया ॥ २९-३० ॥

अन्वयः हे सुजनाः ! अत्र नु मनाक् समर्थनं च रवेर्दीप इव न अर्थमञ्चत् यतः
आग्रस्य कलिका पिकाय किं न उररीक्रियते ? अयं तु सम्प्रदायः शुचिरेव ।

अर्थः वर पक्षके लोगोंने इसप्रकार कह कर समर्थन किया कि हे सज्जनो !
आपकी इस बातका हम थोड़ा सा भी समर्थन क्या करें ? क्योंकि वह तो रवि-
को दीपकके समान कोई भी प्रयोजन रखनेवाला नहीं है । अभिप्राय यह है कि
आमकी मंजरी कोयलके लिए क्या अंगीकार नहीं की जाती ? अपितु अवश्य
स्वीकार की जाती है यह निर्दोष सम्प्रदाय सदासे ही चला आया है ॥ ३१ ॥

अन्वयः विलसत्सौरभविग्रहाय मृदु षट्पद-सम्भृताय शुचिवारिभुवः समुद्भवायाः
अस्याः स्फुटं अन्या का मान्या स्वित् अमुष्मकै तु इयं भावात् ।

अर्थः जो षट्पद (भौरत) के नामसे प्रसिद्ध है और सुगन्ध को चाहा
करता है उसके लिए निर्मल जलमें उत्पन्न हुई कमलिनीके सिवाय और दूसरी
कौन मान्य होगी ? इसी प्रकार गृहस्थोचित देव पूजा, गुरुपास्ति, स्वाध्याय,
संयम, तप और दान इन छह आवश्यकरूप पदवाले जयकुमारके लिए आग्र-

समभूतक्रमभूमिरेकधा चाखिलकानीनजनो मनोज्ञवाचा ।

कुशलैः समवधिं सम्यगेवाऽस्मदभीष्टं परवारि-सम्यदे वा ॥ ३३ ॥

समभूति । एकधा च पुनस्तवाऽऽश्लकः कानीनजनो माण्डफिकोऽपि लोको मनोज्ञ-
वाचा सुगुणित्वा नीचैरगच्छन्वा क्रमभूमिः परिपाटीपरावणः समभूत् । यत् किल कुशली-
वंशं भवद्विभक्त कुलं अलं लामित यच्छन्तीति तैर्जलदैरिति परिवारिणां कुटुम्बिणां यथा
सन्नुद्वेगजलानां सम्यदे देवभावत्समवीष्टमस्माकं वाञ्छितं सम्यगेव समवधि ॥ ३३ ॥

किमुधीवरतोऽमुतः परस्य वशगा वारिचरी ह्यसौ नरस्य ।

भवतादवतादभीष्टमेव सुजनेभ्यो भुवि भावि दिष्टदेवः ॥ ३४ ॥

किञ्चित् । अतो वारो सरस्वत्यां वरतीति वारिचरी बुद्धिमती वारिचरी मत्स्यकेव
वीवरतो बुद्धिमतो मीमघ्राहिणोऽपरस्य नरस्य वशगा किमु भवतात् ? किन्तु नेवेति । भावि-
दिष्टदेवो भविष्यद्नाम्यस्यो भगवान् भुवि पृथिव्यां सुजनेभ्यः पुण्यशालिभ्योऽभीष्टदेवा-
वतात् संरक्षेदिति यावत् ॥ ३४ ॥

कुसुमानि सुमानिनीभिरेतत्फलवद्वक्तुमिव क्षणं तदेतत् ।

रदरश्मिभिषाद्रिभुञ्चितानि सुतरां द्युक्तिपरामिरुज्ज्वलानि ॥ ३५ ॥

कुसुमानोति । तदेतत्क्षणं पाणिग्रहणलक्षणं फलवद्वक्तुमिव किल सुमानिनीभिः

मंजरीके समान यह सुलोचना भी अवश्य ही मान्य होगी ॥ ३२ ॥

अन्वयः : अखिलकानीनजनः एकधा च मनोज्ञवाचा क्रमभूमिः समभूत् यत्किल
कुशलैः परवारि-सम्यदे वा अस्मत् अभीष्टं सम्यक् एव समवधि ।

अर्थः : तत्पश्चात् एक साथ सारे कन्या पक्षने मनोहर शब्दोंमें उपयुक्त
बातका समर्थन किया कि आप चतुर लोगोंने यह बात बहुत सुन्दर कही, यह
हम लोगोंको अपनी गृहस्थ-संपत्तिके लिए अभीष्ट (मान्य) ही है ॥ ३३ ॥

अन्वयः : असौ हि वारिचरी अमुतः धीवरतः परस्य नरस्य किमु वशगा भवतात्
सुजनेभ्यो भुवि भाविदिष्टदेवः अभीष्टमेव अवतात् ।

अर्थः : यह सुलोचना जो बुद्धिमती है एवं मछलीके समान चपल स्वभाव
वाली है वह इस धीवर (बुद्धिमान्) जयकुमारके अतिरिक्त और किसके अधीन
हो सकती है ? अतएव इस भूमण्डल पर होनहार भाग्यदेवता, सज्जन लोगोंके
लिए अभीष्टका कर्ता हों ॥ ३४ ॥

अन्वयः : तदा मुदे एतत् क्षणं फलवत् वक्तुं इव सुमानिनीभिः सुतरां सूक्तिपरामिः
ऽज्ज्वलानि कुसुमानि रदरश्मिभिषात् विमुञ्चितानि ।

सौभाग्यवतीभिः कुतरी स्वयमेव पुत्रीर्ष्वं पुत्रीर्ष्वमित्यादिकल्पतया सुकितरपतिर्भङ्गकल्पन-
परम्परामित्येतावद्वाक्यां रत्नमेव इत्युच्यतेत्यास्तासां कियत्कलकतः कस्य कुतुमानि पुण्यान्वेव
किमुक्तितामि । पुण्यपतनं च कलापनावसरकालं भवतीति प्रायत् ॥ ३५ ॥

तनुजा यद्युरीचकार राज्ञः प्रतिभास्फूर्त्युपलब्धिपूर्णभाग्यः ।

प्रकृतेर्ष्वतयेव चास्यजा वाक् समुपारब्धुमगानमेव सा वा ॥ ३६ ॥

यदपि त्वमिह प्रमाणभूरित्यमिद्वृद्धैरनुमानितोऽसि भूरि ।

इयमाश्रयणेन वर्णशाला जय ते नामविधायिकास्तु बाला ॥ ३७ ॥

यदपीति । यः प्रतिभावाः स्फूर्तेरुपलब्धिस्तयां पूर्णो भाग्यो जनोऽयं च राज्ञोऽकम्प-
नस्य तनुजाऽङ्गसम्भवा, उरीचकार स्वीकृतवती तमेव वा वरराजं समुपारब्धुं स्वीकर्तुं
प्रकृतेर्ष्वतया सम्बद्धस्यर्द्धकल्पत्वेन तस्याऽकम्पनस्य, आस्यजा वाक्साणी आगात् निरलम्ब-
वेनेत्यनुप्रेषायाम् । तदेव स्पष्टयति—हे वरराज, यदपीह सुलोचनायाः प्राणिग्रहणसम्भवे
कार्यं त्वं सोमराजपुत्रः प्रमाणभूरित्येवमिद्वृद्धैर्बन्धसा ज्ञानेन च ज्येष्ठैर्भूरि वारम्बार-
मनुमानितोऽसि । हे जय, इयं पुत्रः स्थिता बाला सुलोचनाऽऽश्रयणेन ते नाम विधायिका
प्रख्यातिभर्त्री वर्णशाला रूपसौन्दर्यवती वर्णमातृकेवास्तु ॥ ३६-३७ ॥

वर एव भवानियन्तु वारास्त्युभयोर्विग्रहलक्षणं सदारात् ।

जय एतु इमां पराजये स्यादथवेयं वरमेव सम्बिधे स्यात् ॥ ३८ ॥

अर्थः यह कहते हुए सौभाग्यवती स्त्रियोने इस उत्सवको सफल बनानेके
लिए अपने दांतों की पंक्तिके बंहानेसे फूल बरसाये । अर्थात् सब स्त्रियोने सम-
र्थन किया कि यह सम्बन्ध बहुत अच्छा है ॥ ३५ ॥

अन्वयः राज्ञः तनुजा यं उरीचकार यश्च स्फूर्त्युपलब्धिपूर्णभाग्यः तमेव वा
प्रकृतेर्ष्वतयेव च राज्ञः आस्यजा वाक् सा समुपालब्धुं अगात् । यदपि हे जय ! त्वं इह
प्रमाणभूः इति अभिवृद्धः भूरि अनुमानितः असि, इयं बाला वर्णशाला ते आश्रयणेन
नामविधायिका अस्तु ।

अर्थः अकम्पन राजाकी पुत्री सुलोचनाने जिसे वरा, वह प्रतिभा एवं
स्फूर्तिकी उपलब्धिसे पूर्ण भाग्य वाला है, अतः प्रकृत अर्थकी स्पर्धासे ही मानों
उस अकम्पन राजाकी वाणी भी उसे प्राप्त करनेके लिए प्रकट हुई ॥ ३६ ॥
यद्यपि हे जयकुमार ! तुम यहाँ प्रमाणभूत वृद्धोंके द्वारा भरपूर सम्मानित हुए हो,
पर यह मेरी पुत्री वर्णशाला है (सुन्दरी है), अब आपका आश्रय लेकर आपके
नामको प्रख्यात करने वाली हो ॥ ३७ ॥

वर इत्यादि । हे दुर्लभ, भवान् वरः श्रेष्ठ एव, इयं तु सुरोचना वारा बालवयोख्या-
स्तएवोभयोर्युवयोविग्रहस्य शरीरस्य नाम तमरस्य लक्षणं सत्प्रसस्तमिति । तस्माद् भवान्,
जय इमावेतु प्राप्नोतु, अथवा, इयं जये भवति पराजया स्यादुभयोः परस्परं प्रेमसम्बन्धो
भवेत्, तव जयोऽस्याश्च पराजय एव च वरं श्रेष्ठं स्यात् सम्बन्धे सुविचालक्षणे लक्षणे
वर्त्यन्ति ॥ ३८ ॥

अजरोऽस्तु भवान् स्मरेण तुल्यं मुखमस्या अवलोकयन्नमूल्यम् ।

तव भूमिमुपेत्य साम्यसूया जरतीयं रतिरूपिणी च भूयात् ॥ ३९ ॥

अजर इति । हे जय, अस्याः सुलोचनाया मुखमास्यमथ च शब्दापेक्षया मुखमन्त्या-
क्षरं नाकारमवलोकयन् स्वोक्तुर्वन्, कीदृशं तच्छब्दमूल्यं भवति तद् भवान् स्मरेण कामदेवेन
तुल्यः सन्, अजरो जरारहितस्तथा, न जकारं लातीत्यजरस्तु किञ्चैयं च रतिरूपिणी
कामदेवस्य स्त्रीतुल्या तव भूमिं वंशपरम्परामुपेत्य, अथ च माम्नोऽपि प्रथमाक्षरं जकार-
माप्त्वा जरती भूयाद्, भवानजरो ना च भूयादियं च भवता समं जरती चिरसौभाग्यवती
भूयादिति । कीदृशीयं सायां लक्ष्यामभ्यसूया स्पर्धा यस्या इति यावत् ॥ ३९ ॥

हृदयं सदयं दधानि विद्धं स्मर-वाणैरनया नयात्सुसिद्धम् ।

समभूदिति साक्षिणीव तस्य सुममाल्येन करद्वयी वरस्य ॥ ४० ॥

हृदयमिति । अयं जयकुमारः स्वस्य हृदयं मनोऽनया सुलोचनया हेतुभूतया स्मर-

अन्वयः भवान् वर एव इयं तु पुनः वाराः इति उभयोः सदा आरात् विग्रह-
लक्षणं, किन्तु इमां जय एतु अथवा इयं पराजये वरमेव सम्बन्धे स्यात् ।

अर्थः महाराज अकम्पन पुनः बोले—आप तो वर (श्रेष्ठ) हैं, किन्तु यह
बाला (भोली) है, यह आप दोनों में बड़ा भारी अन्तर सदाका है, अब चाहे
इसे जय प्राप्त हो (जयकुमार प्राप्त हो) या भले ही यह पराजयमें अर्थात् जयमें
तत्पर हो, दोनों अवस्थाओंमें यह बात सारे संसारके लिये सुहावनी है ॥ ३८ ॥

अन्वयः भवान् अस्याः अमूल्यं मुखं अवलोकयन् स्मरेण तुल्यः अजरोऽस्तु इयं च
रतिरूपिणी साम्यसूया तव भूमि उपेत्य जरती भूयात् ।

अर्थः अब आप इसके अमूल्य मुखका अवलोकन करते हुए कामदेवके
समान अजर, अमर बनें, और यह बाला आपके घरको प्राप्त होकर आपसे
स्पर्धा प्राप्त करती हुई 'जरती' वृद्धा और रति बने । अर्थात् यह मेरी पुत्री सदा
सुहागिनी बनी रहे ॥ ३९ ॥

अन्वयः तस्य वरस्य करद्वयी सुममाल्येन इति साक्षिणीव समभूत् यत् किल अयं
अनया स्मरवाणः विद्धं सदयं हृदयं दधाति इति नयात् सुसिद्धं ।

वार्षोविद्धं विभिन्नं वधाति । एतन्नयात् सुसिद्धमस्ति, तावदिति तस्य वरस्य जयकुमारस्य करद्वयो हस्तद्वितयो सा सुममालयेन प्रतिकोपणार्थं गृहीतेन पुष्पवाम्ना तस्य पूर्वोक्त-संज्ञापनस्य साक्षिणोव किल समभूविति ॥ ४० ॥

वरदोद्धितयेन तद्भूदाजाबुदितेनार्पयितुं सुमाल्यभाजा ।

ग्रहणाग्रगतस्त्रगंशकेन रुचिरोमित्युदपादि किन्न तेन ॥ ४१ ॥

वरद्वोरिति । सुमाल्यभाजा वरस्य बोद्धितयेन भुजयुगेन तस्याः सुलोचनाया हृद-
भाजी वक्षोभ्रमी तद्वर्षयितुमुचितेन तेन ग्रहणयोः करयोरग्रगतो बहिः प्राप्तः अर्जोऽशको
यत्र तेन तत्रोमित्येवंरूपा रुचिः प्रतीतिः किन्नोवपादि ? अपि त्ववपाद्येऽप्यर्थः ॥ ४१ ॥

सुमदाममिषान्सतां पतिर्यः सकुटुम्बं हृदयाम्बुजं वितीर्य ।

निजमम्बुजचक्षुषोऽधिकारं हृदये सप्रतिपत्तिकं चकार ॥ ४२ ॥

सुमदामेत्यादि । यः सतां सज्जनानानां पतिवर्धः स सुमवाम्नो मिषाण्डलात्
सकुटुम्बं परिवारसहितं निजं हृदयाम्बुजमेव वितीर्य अम्बुजचक्षुषः कमलनयनाया हृदये
सप्रतिपत्तिकं प्रतिपत्त्या सहितं विश्वासमुत्पाद्य निजमधिकारं चकार, यबालोक्षेण
कृतवान् ॥ ४२ ॥

अर्थः : उस जयकुमारके हाथोंमें सुलोचनाको पहिनानेके लिए रखी हुई
पुष्पमाला मानों इस बातकी साक्षिणी (गवाह) हुई कि इस जयकुमारका हृदय
इस बाला सुलोचनाके द्वारा कामबाणोंसे बिद्ध होते हुए भी दयाशील है, यह
बात अनायास ही स्वतः सिद्ध है ॥ ४० ॥

अन्वयः : तद्भूदाजौ अर्पयितुं उदितेन ग्रहणाग्रगतस्त्रगंशकेन सुममाल्यभाजा
वरदोद्धितयेन तेन ओम् इति रुचिः किं न उदपादि ।

अर्थः : सुलोचनाके वक्षःस्थलपर अर्पण करनेके लिए मालाको धारण किये
हुए दोनों हाथोंके अग्रभागमें स्थित मालाके अंश द्वारा सुन्दर 'ओंकार' की
रुचि धारण की गई । अर्थात् जयकुमारने अपनी स्वीकृति प्रकट की ॥ ४२ ॥

अन्वयः : यः सतां पतिः स सुमदाममिषात् सकुटुम्बं हृदयाम्बुजं वितीर्य अम्बुजचक्षुषः
हृदये सप्रतिपत्तिकं निजं अधिकारं चकार ।

अर्थः : फूलोंकी मालाके बहानेसे जयकुमारने कुटुम्बं सहित अपने हृदय
कमलको अर्पण करके सुलोचनाके हृदयमें उसने स्पष्टतापूर्वक विश्वास उत्पन्न
कर अधिकार प्राप्त कर लिया । अर्थात् जयकुमारने सुलोचनाके गलेमें माला
पहिना दी ॥ ४२ ॥

करपल्लवयोः सतो विभान्ती सुममाला पुनरुत्सवेन यान्ती ।

सुतनोः स्तनबिल्वयोः सुमित्रात्रसुसाफल्यमगादियं पवित्रा ॥ ४३ ॥

करपल्लवयोरिति । सतो वरस्य करपल्लवयोर्मध्ये विभान्ती शोभमाना प्रथमं, पुनरन्तरमत्सवेन मञ्जुलनाशात्मकेन यान्ती गच्छन्तीयं पवित्रा यवगलीति नाम मालाऽत्रा-
वसरे हे सुमित्र, पाठक, सुतनोः सुन्दरशरीरायाः सुलोचनायाः स्तनाबेव बिल्वे श्रीफले
तयोर्मध्ये सुसाफल्यं फलवतामगात् । कुसुमेषु फलमपि भवत्येव, तत्स्थानीयो स्तनाविति
भावः ॥ ४३ ॥

जयहस्तगतापि या परेषां कथितान्तःकरणप्रयोगवेशा ।

स्मरसौधसुभासि कामकेतुहृदि माला किलतोरणश्रिये तु ॥ ४४ ॥

जयहस्तेत्यादि । या माला जयस्य बल्लभस्य हस्तगतापि सती परेषां द्विषामन्तः-
करणानां मनसां प्रयोगः संग्रहणं तस्य वेशो यस्याः सा स्मरसौधस्य कामदेवप्रासादस्य
सुभा इव भा यस्य तस्मिन् कामकेतो रतिपतिष्वजाया हृदि वक्षसि गत्वा किल निश्चयेन
तोरणश्रिये सुख्यद्वारशोभायै प्राप्ता ॥ ४४ ॥

जगदेकविलोकनीयमाराद्रमणं द्रष्टुमिवात्तसद्विचारा ।

निरियाय बहिर्गुणानुमानिन्नरनाथस्य सरस्वती तदानीम् ॥ ४५ ॥

जगदित्यादि । तवानि तस्मिन् काले, हे गुणानुमानिन् पाठक ! जगतां सर्वेषामपि

अन्वयः : हे सुमित्र ! इयं पवित्रा सुममाला सतः करपल्लवयोः विभान्ती सती पुनः
उत्सवेन सुतनोः स्तनबिल्वयोः अत्र सुसाफल्यं अगात् ।

अर्थः : हे सुमित्र ! जयकुमारके दोनों कर पल्लवोंमें सुशोभित होनेवाली
यह पवित्र फूलमाला फिर उत्सवके साथ सुलोचनाके स्तनरूपी बिल्वफलोंके
ऊपर जाकर अब सफलताको प्राप्त हो गई । अर्थात् पल्लव पुष्प एवं फलका
योग सार्थक हुआ ॥ ४३ ॥

अन्वयः : या माला किल जयहस्तगता सती परेषां अन्तःकरण-प्रयोगवेशा कथिता
अपि सा स्मरसौधसुभासि कामकेतु-हृदि किल तोरणश्रिये तु कथिता ।

अर्थः : वह पुष्पमाला जबतक जयके हाथमें रही, तबतक वैरियोंके मनोंको
दबानेवाली रही, किन्तु वही पुष्पमाला कामदेवके महलरूपी सुलोचनाके हृदयमें
जाकर तोरणकी शोभाको प्राप्त हुई ॥ ४४ ॥

अन्वयः : हे गुणानुमानिन् ! तदानीं जगदेकविलोकनीयं रमणं द्रष्टुमिव आत्-
सद्विचारा नरनाथस्य सरस्वती आरात् बहिः निर्जगाम ।

लोकानामेकमेव बिलोकनीयं सर्वेषु दर्शनीयतमं रमणं ब्रह्ममिव किलासः सम्प्राप्तः सम्यग्
विचारो यथा सा नरनाथस्याकम्पनस्य सरस्वती वाग्बहिर्निरियाय निरगच्छत् ॥ ४५ ॥

भवता भवता प्रणायकेन तनयासौ विनयान्विता मुदेनः ।

शुभलक्षण रक्षणक्रियाया रसतोऽरं वृषतोऽधिकात्र भायात् ॥ ४६ ॥

भवतेति । हे शुभलक्षण, भवता त्वया प्रणायकेन भवता सता विनयान्विताऽसौ
तनया समावरणशीला पुत्री या नोऽस्माकं मुदे प्रसत्यर्थं सा रक्षणक्रियाया रसतोऽनुभावेन
वृषतो धर्मेणानुबिन्दन्धिका भायात्, असौ भवता धर्मेण सस्नेहं पालनीयेत्यर्थः ॥ ४६ ॥

शुचिसूत्रमुपेत्य ना कृतार्थः-वरितत्वाच्चरितस्य मापनार्थम् ।

शुशुभे सुशुभेऽङ्गणेऽत्र वस्तु त्रिगुणीकृत्य समर्थयन्नदस्तु ॥ ४७ ॥

शुचित्यादि । शुचिसूत्रनिबोधपर्युक्तं धर्मेण पालनीयेत्येतदुपेत्य सम्पुलभ्य कृतार्थः
सफलप्रयत्नो ना जयकुमारो वरितत्वाद्धतोच्चरितस्य मापनार्थं परिमातुमेव किलात्र
सुशुभेऽङ्गणे मण्डपलक्षणे तु पुनरत्र एव वस्तु त्रिगुणीकृत्य समर्पयन् शुशुभे रराज ॥४७॥

अर्थः हे सुननेवाले पाठक ! जगत् भरमें एकमात्र अवलोकनीय अद्वितीय
ऐसे वरराजको देखनेके विचारसे ही मानों उस समय अकम्पनकी वाणी
भी अपने मुखरूप धरसे बाहर निकली । अर्थात् वक्ष्यमाण प्रकारसे प्रकट
हुई ॥ ४५ ॥

अन्वय । हे शुभलक्षण ! भवता प्रणायकेन भवता असौ विनयान्विता तनया या नः
मुदे सा रक्षणक्रियाया रसतो ऽत्र वृषतोऽधिका अरं भायात् ।

अर्थः हे उत्तम शुभलक्षणवाले वरराज ! आप इस सुलोचनाके नायक
हैं यह विनयवती है, और जो हम लोगोंकी प्रसन्नताके लिए है अब वह आपके
द्वारा सदा सुरक्षित रहे, जिससे कि वह सुख भोगती हुई धर्मपूर्वक जीवन
व्यतीत करे । आशय यह है कि आप धर्मपूर्वक स्नेहके साथ इसकी सदा रक्षा
करते रहें ॥ ४६ ॥

अन्वय : सुशुभे अङ्गणे शुचिसूत्रं उपेत्य कृतार्थः ना (जयकुमारः) वरितत्वात्
चरितस्य मापनार्थं अदस्तु वस्तु त्रिगुणीकृत्य समर्पयन् शुशुभे ।

अर्थः उस शुभ आँगनमें महाराज अकम्पनके 'इसकी धर्मसे रक्षा करना'
इस सूत्र वाक्यको पाकर कृतार्थ होता हुआ जयकुमार वरपनेकी श्रेष्ठतासे
अपने चरित्रको नापनेके कारण ही मानो उसे तिगुणा करके वापिस समर्पण

मम दोहृदि वाचि कर्मणीव किमु धर्मं हि च नर्मशर्मणी वः ।

लभतामियमङ्गजा जगन्ति पुरुपर्वाभिनयात् स्वयं जयन्ती ॥ ४८ ॥

अमेति । हे महानुभाव, वाचीव कर्मणीव वा मम हृदि मनस्यपि वः शुद्धिभावो वर्तते, मनसा, वचसा, कर्मणा शुद्धो भवन् वशामीति वाक्यत्, पुरोराविवेकस्य पर्वाभिनयात् कृपानुभावात् स्वयमाप जगन्ति भुवनानि जयन्तीयं वोऽङ्गजा भवतां तनुसम्भवा केवलं धर्मं हि किमु, अपि तु नर्मशर्मणी, अर्थकामपुरुषार्थो-अपि लभताम् । अहं त्रिवर्ग-सम्पादन-पुरस्सरमिमां सम्भालयिष्यामीति भावः ॥ ४८ ॥

मुदिरस्य हि गर्जनं गभीरमुदियायोचितमेव यत्सुवीर ।

धरणीधरवक्त्रतः पुनस्तत् प्रतिशब्दायितमित्यभूत्प्रशस्तम् ॥ ४९ ॥

मुदिरस्येति । मुवः प्रसन्नताया इरा स्थानं यत्र तस्य मुदिरस्य धरस्यैव मेघस्य गर्जनं स्पष्टपरिभाषणं गभीरमतिशयगर्भपूर्णं यत्कलोचितं समयानुसारमुदियाय प्रकटी-बभूव । तदेवाभित्य हे सुवीर, भ्रातः, धरणीधरस्याकम्पनस्य हि पर्वतस्य वक्त्रतो मुक्तात् पुनरित्येवं वक्ष्यमाण-प्रकारं प्रदास्तं प्रतिशब्दायितमिवाभूत् । यथा मेघगर्जनेन पर्वतात्प्रति-ध्वनिर्भवति तथैव प्रतिशब्दायितमिवाभूत् ॥ ४९ ॥

नयतो जय तोषथेरुपेतां प्रणयाधीनतया नितान्तमेताम् ।

तनयां विनयाश्रयां ममाथानुनयाख्यानकरीति रीति-गाथा ॥ ५० ॥

अन्वयः मम हृदि वाचि कर्मणीव वः वः इयं अङ्गजा पुरुपर्वाभिनयात् स्वयं जगन्ति जयन्ती धर्मं हि किमु, अपि च नर्मशर्मणी लभताम् ।

अर्थः मेरे हृदयमें, वचन और कर्ममें शुद्धि है (मैं मन वचनकायसे कहता हूँ) कि यह आपकी तनया धर्मको ही क्या, बल्कि पुरुदेव (ऋषभनाथ) की कृपासे स्वयं तीनों जगतींको जीतती हुई धर्म, नर्म (अर्थ) और शर्म (सुख) इन तीनोंको प्राप्त होगी ॥ ४८ ॥

अन्वयः हे सुवीर ! यत् मुदिरस्य हि गभीरं गर्जनं उदियाय, पुनः धरणीधर-वक्त्रतः प्रतिशब्दायितं इत्येवं प्रशस्तं अभूत् ।

अर्थः हे सुवीर ! (पाठक) इस प्रकार मेघ (हर्षित) जयकुमारकी गम्भीर गर्जनाको सुनकर सुन्दर प्रतिध्वनिके समान अकम्पन महाराजरूपी धरणीधरं अर्थात् पर्वतके मुखद्वारा वक्ष्यमाण प्रकारसे प्रतिध्वनि निकली ॥ ४९ ॥

अन्वयः हे जय ! एतां विनयाश्रितां तनयां नितान्तं प्रणयाधीनतया उपेतां नयतो तोषथेः, अथेति अनुनयाख्यानकरी मम रीति-गाथा अस्ति ।

नयत इति । हे जय, एतां विनयाभ्यां मम तमयां नितान्तमघोषितां संगृहीतां प्रणयस्याधीनतया प्रीतिपूर्वकं स्वीकृतां नयतो नीतिमार्गेण लोषयेरिष्यद्बधर्माचारेण नर्म-
व्यवहारेण बोधयेस्त्वस्मिन्नुनयालघानकरी प्रार्थनाकारिणी रीति-नाथा समस्तीति
शेषः ॥ ५० ॥

नरपेण समीरितः कुमारः शिखिसम्प्रार्थितमेघवत्तथारम् ।

समुदङ्कुरधारणाय वारिमुग्भूद् भूवलये विचारकारिन् ॥ ५१ ॥

नरपेणेत्यादि । पूर्वोक्तरीत्या नरपेणाकम्पनेन समीरितः प्रार्थितो योऽसौ कुमारो जय-
नामा स शिखिना मयूरेण प्रार्थितो यो मेघस्तद्वत्तथा तस्मिन् समयेऽस्मिन् भूवलये धरातले
हे विचारकारिन् भ्रातः, समुदङ्कुराणां रोमाञ्चानां पक्षे कन्दानां धारणाय वारिमुग्
जलबोऽभूत् ॥ ५१ ॥

नयनेषु विमोहिनी स्वभावात्प्रणयप्रायतयाऽऽत्तयानुभावात् ।

अयि माम कलाधरोचितास्या किमुपायेन न मानिनी मया स्यात् ॥ ५२ ॥

नयनेष्विति । अयि माम, कलाधरेण चन्द्रसमोचितं तुल्याकारमास्यं मुखं यस्याः
साः स्वभावादेव नयनेषु नामाबलोकनेषु विमोहिनी स्नेहसत्करोत्यत एवात्तया स्वीकृतया
प्रणयप्रायतया प्रीतिबाहुल्येनेत्यर्थोऽनुभावान्निश्चयान्मया किमुपायेन केन प्रकारेण माननीया
न स्यात् ॥ ५२ ॥

अर्थः हे जय ! 'इस पुत्रीकी न्यायपूर्वक स्नेहके साथ रक्षा करना',
क्योंकि यह विनयशालिनी है' ऐसी आपसे हमारी अनुनय-पूर्ण प्रार्थना
है ॥ ५० ॥

अन्वयः हे विचारकारिन् ! नरपेण समीरितः कुमारः भूवलये शिखिसम्प्रार्थित-
मेघवत् तथा स मुदङ्कुर धारणाय अरं वारिमुग् अभूत् ।

अर्थः हे विचारशील पाठक ! इस प्रकार अकम्पन महाराजके द्वारा प्रेरित
किया हुआ जयकुमार लोगोंको रोमांचित करनेके लिए वक्ष्यमाण प्रकारसे फिर
बोला, जैसे कि मयूरकी प्रार्थना पर मेघ जल बरसाने लगता है ॥ ५१ ॥

अन्वयः अयि माम ! या नयनेषु स्वभावात् विमोहिनी अनुभावात् आत्तया प्रणय-
प्रायतया कलाधरोचितास्या मया किमुपायेन न मानिनी स्यात् ।

अर्थः हे स्वसुर महोदय ! जो स्वभावसे ही (देखने मात्रसे ही) मोहित
करनेवाली है और जिसका मैंने भावुकतापूर्वक पाणिग्रहण किया है और
चन्द्रमाके समान जिसका सुन्दर मुख है ऐसी यह मानिनी मेरे द्वारा आदरणीय
कैसे नहीं होगी ? अवश्य ही होगी ॥ ५२ ॥

निपपात हि पातकातिगाया हृदि पुष्टा स्रगनङ्गमङ्गलायाः ।

स करः सकरङ्कभावतस्तां फलवत्तां नृपतेः समाह शस्तोम् ॥ ५३ ॥

निपपापेति । पातकातिगाया दूरवतिन्या अनङ्गे कामपुष्पायै मङ्गलरूपायाः सुलोचनाया हृदि वक्षःस्थले पुष्पलङ् निपपात यथा तथा हि नृपतेरकम्पनस्य स वक्षिणः करः करङ्केन भृङ्गारकेण सहितः सकरङ्कस्तद्भावतः शस्तां प्रशंसनीयां फलवत्तां समाह । कन्याप्रदानार्थं करे भृङ्गारकं अघ्राह इति यावत् ॥ ५३ ॥

धरति श्रियमेष एवमुक्तः सुतरां सोऽथ बभूव सार्थसूक्तः ।

उदितोदकवर्तनादरुद्रस्तनयारत्नसमर्पकः समुद्रः ॥ ५४ ॥

धरतीति । श्रियं धरतीति श्रीधर इत्येवमुक्तः संज्ञप्तो राजाऽकम्पनः स एव चाद्य समुद्रो मुद्रया सहितो हस्ते मुद्राधारकोऽधुनोवितस्योदकस्य वर्तनाद् भाजनात् कारणभूता-दरुद्रः सोम्यमूर्तिस्तनयारत्नस्य समर्पकश्च, इत्येवं रूपतया सार्थसूक्तो यथार्थनामा अभूत् ॥ ५४ ॥

खलु पल्लवितोऽभितोऽयमत्र फलतात् प्रेमलताङ्कुरः पवित्रः ।

करवारिरुहेऽभ्यसिञ्चदारादिति वारां नृपतेर्जयस्य धाराम् ॥ ५५ ॥

खल्विति । अत्र प्रसङ्गे, एष प्रेमलताया अङ्कुरो यः पवित्रः सोऽयमभितः पल्लवितो वृद्धि गतः सन् फलतात् सकलो भवेदिति किल जयस्य वरराजस्य कर एव वारिणहं तस्मिन्

अन्वयः पातकातिगायाः अनङ्गमङ्गलायाः हृदि पुष्पलङ् निपातात् हि स नृपतेः करः सकरङ्कभावतः तां शस्तां फलवत्तां समाह ।

अर्थः जब अनंगके लिये मंगलस्वरूप और पातकसे दूर रहनेवाली अर्थात् निष्पाप सुलोचनाके वक्षस्थलपर फूल माला आई, तभी अंकपन महाराजका हाथ झारी लिये हुए होनेसे फलवत्ताको प्राप्त हुआ । अर्थात् कन्या-दानके लिए महाराज अकम्पनने भृङ्गारको हाथमें लिया ॥ ५३ ॥

अन्वयः एष श्रियं धरति एवम् उक्तः सः अद्य उदितोदकवर्तनात् अरुद्रः तनयारत्नसमर्पकः समुद्रः सार्थसूक्तः सुतरां बभूव ।

अर्थः अकम्पन महाराज श्रीधर तो नामसे थे ही, किन्तु झारोमेंसे जल छोड़नेके कारण और तनयारत्नके समर्पण करनेके कारण स्पष्टरूपसे भद्र समुद्र बन गये ॥ ५४ ॥

अन्वयः नृपतिः खलु अत्र पवित्रः प्रेमलताङ्कुरः अयम् अभितः पल्लवितः फलतात् इति जयस्य करवारिरुहे आरात् वाराम् धाराम् अभ्यसिञ्चत् ।

सुदृशः करमद्य वीरपाणेरुपरिस्थं खलु भाविनः प्रमाणे ।

पुरुषायितकस्य सूत्रमेनमनुमन्य स्मितमालिमण्डलेन ॥ ५८ ॥

सुदृश इति । सुदृशः सुलोचनायाः करमद्य करग्रहणसमये वीरस्य पाण्डेज्यकुमार-
करस्योपरिस्थं दृष्ट्वा खलु तमेन भाविनो अभिष्यतः पुरुषायितकस्य रतिविशेषस्य सूत्रं
सूत्रनाम्नमनुमन्य मत्वेव खलु तवानीमालिमण्डलेन सखीसमूहेन स्मितं हसितम् ॥५८॥

परिपुष्टगुणक्रमोऽयमास्तामनुयोगस्फुटमेवमेव शास्ता ।

प्रददौ वरपाणये शुभायाः करमङ्गुष्ठनिगूढमङ्गजायाः ॥ ५९ ॥

परिपुष्टेत्यादि । अयं करग्रहणलक्षणोऽनुयोगः प्रयोगः स परिपुष्ट उत्तरोत्तरमुन्नतो
गुणः शोलाविर्यस्यैवम्भूतः क्रमो वंशपरम्पराकूपो यस्मिन् स आस्तामेवमेव स्फुटं शास्ता
स्वष्टवका पुरोहितः शुभायाः प्रशस्ताया अङ्गजायास्तस्याः करं हस्तमङ्गुष्ठोऽपि निगूढो
यस्मिन् इति तं साङ्गुष्ठमेवेत्यर्थो वरपाणये कुलम्बस्य हस्ताय वस्तवानिति ॥ ५९ ॥

उपघातमहो करस्य सोढुं क्व समर्थोऽसिपरिग्रहस्य वोढुः ।

नलकोमल एव पाणिरस्या अनवद्यद्रव एवमर्पितः स्यात् ॥ ६० ॥

उपघातमिति । असिरेव परिग्रहो ग्रहणविषयो यस्य तस्य सख्यः स्वष्टवगाहिणो वोढुः
करस्य प्रेयसो हस्तस्योपघातं सोढुमस्याः सुतनोरेव नलकोमलः कमलतुल्यो मुहुः पाणिः

अन्वयः । अद्य सुदृशः करम् वीरपाणेः उपरिस्थं खलुः भाविनः पुरुषायितकस्य प्रमाणे
एनं (करम्) सूत्रं अनुमन्य आलिमण्डलेन स्मितम् ।

अर्थः । आज वीर जयकुमारके हाथके ऊपर सुलोचनाका हाथ आया, यह
आगामी होनेवाली पुरुषायित चेष्टाका द्योतक है, अतः उसे देखकर सखी-
मंडल हँस पड़ा ॥ ५८ ॥

अन्वयः । अयं अनुयोगः परिपुष्टगुणक्रमः आस्तां एवम् एव स्फुटं शास्ता शुभायाः
अङ्गजाया अङ्गुष्ठनिगूढं करम् वरपाणये प्रददौ ।

अर्थ—गृहस्थाचार्यने जयकुमारके हाथमें उत्तम सुलोचनाका अगुष्ठसे
निगूढ हाथ दिया कि यह इन दोनोंका सम्बन्ध सदाके लिये पुष्ट गुणक्रम-
वाला हो ॥ ५९ ॥

अन्वयः । अहो एष अस्या नलकोमलः पाणिः असिपरिग्रहस्य वोढुः करस्य उपघातम्
सोढुं क्व समर्थः एवम् अनवद्यद्रवः अर्पितः स्यात् ।

अर्थः । जयकुमारका हाथ जो कि तलवारको ग्रहण करनेसे कठोर था और
सुलोचनाका हाथ कमलके समान कोमल था, वह जयकुमारके हाथका उपघात

कथं समर्थः स्याद् । अहो इत्यादिचर्चो, तत्रेवं विचार्य, अत्रानवच्छो मङ्गलरूपो मालिनी
प्रबोधिषति इति ॥ ६० ॥

हृदयं यदयं प्रति प्रयाति सरलं सन्मम नाम मञ्जुजातिः ।

प्रतिदत्तवती सतीति शस्तं तनया तावदवाममेव हस्तम् ॥ ६१ ॥

हृदयमिति । यद्यस्मात्कारणात्सञ्जुर्मनोहरा जातिर्जन्म, यद्वा मातृपक्षो यस्य स
मञ्जुजातिरयं महानुभावो मम सरलमतिशयञ्च हृदयं चित्तं प्रतिप्रयाति प्रतिगच्छति,
तावद्वितीव सती तनया वाला सुलोचना शस्तमवामं दक्षिणमेव हस्तं प्रतिवत्तवती ॥ ६१ ॥

सहसोदितसिप्रसारतान्ता करसरूपकमुपेत्य चन्द्रकान्ता ।

तरुणस्य कलाघरस्य योगे स्वयमासीत् कुमुदाश्रयोपभोगे ॥ ६२ ॥

सहसेत्यादि । चन्द्रकान्ता चन्द्र इव मनोहरा सुलोचना संव चन्द्रकान्तमणिः कुमुदा-
श्रयेण पृथिवीहर्षानुभावेनोपभोगो यस्य तस्मिन् योगेऽधुना तरुणस्य नववयस्कस्य कलाघरस्य
बुद्धिमतश्चन्द्रस्येव करसरूपकं हस्तप्रहणं किरणसंसर्गं चोपेत्य गत्वा सहसोदितेन अभि-
व्यक्तिमतेन सिप्रप्रसांण प्रस्वेदपूरेण तान्ता आसीत् ॥ ६२ ॥

उभयोः शुभयोगकृत्प्रबन्धः समभूदञ्चलवान्तभागबन्धः ।

न परं दृढ एव चानुबन्धो मनमोरप्यनमोः श्रियां म बन्धो ॥ ६३ ॥

सहन कर सकनेके लिए कहाँ समर्थ है, मानों इसीलिये उसे मेंहदीके निर्दोष
लेपसे लिम्पित कर दिया ॥ ६० ॥

अन्वयः : यत् मञ्जुजातिः सन् अयं सरलं मम नाम हृदयं प्रति प्रयाति इति तावत्
सती तनया अवामम् शस्तं हस्तं एव प्रतिदत्तवती ।

अर्थः : जब कि यह स्वामी जयकुमार मेरे लिये सरल हृदयको धारण कर
रहा है, तो फिर मैं कुटिल कैसे रहूँ, यह बतानेके लिये ही मानों उसने अपना
अवाम अर्थात् दाहिना हाथ जयकुमारके हाथमें दे दिया ॥ ६१ ॥

अन्वयः : सा चन्द्रकान्ता कुमुदाश्रयोपभोगे तरुणस्य कलाघरस्य योगे स्वयम् कर-
सम्पर्कम् उपेत्य सहसा उदित सिप्रसारतान्ता आसीत् ।

अर्थः : जैसे कुमुदों को आनन्दित करनेवाले चन्द्रमाके योगमें चन्द्रकान्त-
मणि द्रवित हो जाता है, उसी प्रकार जयकुमारके योग को पाकर सुलोचना भी
भी सास्त्विक प्रस्वेद (पसीने) के पूरसे व्याप्त हो गई ॥ ६२ ॥

अन्वयः : हे बन्धो ! श्रियां अनसो उभयोः शुभयोगकृत्प्रबन्धः अञ्जलवान्तभागबन्धः
एव परम् दृढ न समभूत, अपि मनसोः वा अनुबन्धः दृढः समभूत् ।

उभयोरिति । ये उभयोर्बधु-वरयोः शुभयोगकृत् प्रधास्तोऽसौ प्रबन्ध इत्येवं कृत्वा, अञ्चलवान्तभागस्य वस्त्रप्रान्तस्य बन्धो ग्रन्थिबन्धनास्यो यः स एव परं केवलं नाभूत्, किन्तु हे बन्धो भ्रातः धिया मनसो शकटयोरपि तयोर्मनसो हृदययोश्चैधोऽनुबन्धः सम्बन्धः समभूत् ॥ ६३ ॥

परघातकरः करोऽस्य चास्या नलिनश्रीहर एवमेतदास्याः ।

द्वयमप्यतिकर्कशैः किलेतः किमु कार्पासकुशैः स्म वध्यतेऽतः ॥६४॥

परघातकर इति । अस्य वरस्य करः परेषां शत्रूणां घातकरः संहारकारकोऽस्यावध वध्वा करो नलिनस्य कमलस्य श्रीहरः शोभापहारक इत्येव तयोर्द्वयोरस्या स्थिति-रितः किल, अतएव तद्वयमप्यतिकर्कशैः कार्पासकुशोर्बध्यते स्म किमु साम्प्रतम् ? काव्य-लिङ्गोत्प्रेक्षयोः सङ्करः ॥ ६४ ॥

स्वकुले सति नाकुलेक्षणेन सुखतः सम्मुखतस्वशिक्षणेन ।

अनयोस्त्रपमाणयोः पयोऽपि स्मरजं शान्तिकवारिभिर्व्यलोपि ॥६५॥

स्वकुल इति । आकुले न भयतीत्यनाकुलस्तस्मिन् व्याकुलतारहिते स्वकुले बन्धु-वर्गं सति विद्यमाने तत्र सम्मुखतस्वस्य शिक्षणेन क्षणेन त्रपमाणयोर्लज्जमानयोरनयोर्बधु-वरयोः स्मरजं प्रेम-वासनाजनितमपि पयो जलं तवेतत्तावच्छान्तिकवारिभिः भृतिविहित-

अर्थः हे पाठको, सुलोचना और जयकुमारका यह जो पाणिग्रहण हुआ, वह जहाँ सबके लिये मंगल कारक हुआ, वहाँ उन दोनों का आपसमें वस्त्रका गठ-बन्धन भी हड़ किया गया । इतना ही नहीं, किन्तु सौभाग्य के भंडार रूप उन दोनों के हृदयोका भी परस्पर गठबन्धन हो गया ॥ ६३ ॥

अन्वयः अयम् करः परघातकरः, अस्याः च नलिनश्रीहरः, एवम् एतदास्या अतः किल इतः किमु द्वयम् अपि अति कर्कशैः कार्पासकुशैः वध्यते स्म ।

अर्थः इस जयकुमारका हाथ तो परका अर्थात् वैरियोंका घात करनेवाला है और सुलोचनाका हाथ कमलकी लक्ष्मीका हरण करनेवाला है, इस प्रकार ये दोनों ही अपराधी है इस अभिप्रायको लेकरके ही मानों उस समय उन दोनों के हाथोंको कठोर कपास और कुशके सूतोंसे बाँध दिया गया । अर्थात् कंकण-बन्धनका दस्तूर किया गया ॥ ६४ ॥

अन्वयः स्वकुले सति चाकुलेक्षणेन सुखतः सम्मुखतस्वशिक्षणेन त्रपमाणयोः अनयोः स्मरजं पयोपि शान्तिकवारिभिः व्यलोपि ।

अर्थः प्रत्यक्षमें कुटम्बी जनोंका सान्निध्य होते हुए और उनके स्पष्ट देखते हुए लज्जित होने वाले उन वर-वधु दोनोंका प्रेमवासना-जनित प्रस्वेदरूप जल

मन्त्रैः, ॐ पुण्याहमित्यादिसूक्तैश्च संसिक्तानि यानि शान्तिचारीणि तैर्बल्योपि क्लृप्तप्राय-
मभूदित्यर्थः ॥ ६५ ॥

वसुसारमुदारधारयाऽरादुपकाराय मुमोच काशिकाराट् ।

तमुदीक्ष्य मुदीरिते जने तु स तयोः सात्त्विकरोमहर्षहेतुः ॥ ६६ ॥

वसुसारमिति । काशिकाराट् अकम्पनमहाराजः उपकाराय प्रजानां हिताय,
आरास्वरितमेव तावदुदारधारया, अत्यधिकतया वसुसारं रत्ननिकरं मुमोच व्यकितम् ।
तमुदीक्ष्य जने लोकसमूहे मुवा प्रमोदेनेरिते प्रयंमाणे सति, स वसुसारस्तयोर्बधू-वरयोः
सात्त्विकस्य सहजमिषः संश्लेषजन्यस्य रोमहर्षस्य रोमाञ्चस्य हेतुरभूत् ॥ ६६ ॥

हुतधूपजधूमधन्यधाम्नाऽनुतते ध्योमनि मण्डपेऽपि नाम्ना ।

मनुजा अनुमेनिरे तदात्तमनयोः सात्त्विकमेतदश्रुजातम् ॥ ६७ ॥

हुतेत्यादि । हुताद्वापाजितः सम्भूतो यो धूमस्तस्य कन्येन धाम्ना प्रभावेणाऽनुतते
व्याप्ते सति ध्योमन्वाकाशे तत्र मण्डपेस्थिता नाम्ना मनुजा वर्धाकाः परिचारकाश्च लोका-
स्तवानयोर्बधू-वरयोः सात्त्विकं स्वाभाविकं प्रसादसम्भवमेतदश्रुजातं तस्माद् धूमादासत्वेच
मेनिरे । भ्रान्तिमानलङ्कारः ॥ ६७ ॥

ककुभामगुरूत्थलेपनानि शिखिनामम्बुदभांसि धूपजानि ।

खतमालतमांसि खे स्म भान्ति भविनां त्रुट्यदधच्छवीनि यान्ति ॥ ६८ ॥

है वह गृहस्थाचार्यके द्वारा छोड़ी गई शान्तिधारामें विलुप्त-सा ही गया ॥ ६५ ॥

अन्वयः काशिकाराट् आरात् उपकाराय उदारधारया वसुसारम् मुमोच तम्
उदीक्ष्य मुदीरिते जने तु स तयोः सात्त्विकरोमहर्षहेतुः ।

अर्थः उस समय अकम्पन महाराजने जनताके उपकारके लिये खूब उदार
धारसे रत्नोंकी वर्षा की, अर्थात् रत्न-स्वर्णादिका खूब दान किया, उसे देखकर
लोग प्रसन्नतासे फूल गये । अतः वह दोनों वर-वधूके सात्त्विक रोमांचका भी
कारण हुआ ॥ ६६ ॥

अन्वयः हुतधूपजधूमधन्यधाम्ना अनुतते धामनि नाम्ना मण्डपेऽपि मनुजा अनयोः
मात्त्विकम् एतत् अश्रुजातं तदात्तम् अनुमेनिरे ।

अर्थः हवन-कुंडमें होमी गई धूपके धूमसे सारा राजभवन और मंडप व्याप्त
हो गया, अतः उन दोनों वर-वधुओंके सात्त्विक प्रेमानन्दसे जनित आंसुओंकी
भी वहाँके लोगोंने उसे धूम-जनित ही समझा ॥ ६७ ॥

अन्वयः धूपजानि खतमालतमांसि खे यान्ति ककुभाम् अगुरूत्थलेपनानि शिखिनाम्
अम्बुदभांसि भविनां त्रुट्यदधच्छवीनि भान्ति स्म ।

ककुभामिति । धूपजानि हृतसम्भ्रवानि हतमालानां धूमानां तन्नांसि खे गगने प्रसरन्ति, तानि ककुभां विशामगुह्यलेपनामिष निविडयामरूपाणि, मयूराणां कृते अम्बुवानां मेघानां भा इव भा येषां तानि जलबलुल्यानि, भविनां शरीरिणां कृते पुनस्त्रुट्यतां नश्यतामघानां कृष्टविरिष यान्ति निर्गच्छन्ति भान्ति स्म । उल्लेखालङ्कार-
ध्वनिः ॥ ६८ ॥

हविषा कविसाक्षिणा समर्चरनुरागोऽप्यनयोर्दृगञ्चदर्ची ।

क्षणसादधिकाधिकं जजृम्भे जनताया मुदुपायनोपलम्भे ॥ ६९ ॥

हविषेति । समर्चाः सम्बोच्चो नो यो हवनाग्निस्तथैव वानयोर्वधु-धरयोरनुरागोऽपि कविर्यजनाचार्यः साक्षी यत्र तेन हविषा घृतेन हुतेन सह जनताया धुदेवोपायनं मृत्युर्वकं वोपायनं तस्योपलम्भे सम्प्राप्तौ बुधा दर्शनमात्रेणानायासेन स्वत एवाञ्चन्निर्गच्छदर्शिर्यस्य, यद्वा, दशोरञ्चदर्शिर्यस्य स क्षणसादधिकाधिकं यथा स्यात्तथा जजृम्भे वृद्धि-
माप ॥ ६९ ॥

न सुधा वसुधालयैस्तु पीतोत्तममस्यास्तु हविः कवीन्द्रगीतौ ।

मखवह्निविदग्धगन्धिनेऽस्मायनु यान्तो हि सुधान्धसोऽपि तस्मात् ॥७०॥

न सुषेति । वसुधालयैर्धरानिवासिभिर्ननुजैस्तु पुनः सुधा न पीता तावदित्यत्र कारणं कवीन्द्रगीतौ प्रणीतौ किलानुपलब्धिर्नास्याः सुधायाः, किञ्चेतव्येषया हविर्धृत-
मुत्तममस्तीति कारणम्, यतो हि कारणान्मखवह्निना यज्ञाग्निना विदग्धो भस्मीभूतो गन्धो

अर्थः उस समय धूपके धूपसे पेदा हुए और आकाशमें फैलनेवाले धूप के लेश दिशाओंमें तो अगुरुके विलेपनके समान प्रतीत हुए, मयूरोके लिए मेघके समान प्रतीत हुए और भव्य जीवोंके लिये टूटते हुए अपने पापोंके आकारमें प्रतीत हुए ॥ ६८ ॥

अन्वयः : जनताया मुदुपायनोपलम्भे कविसाक्षिणा हविषा समर्चाः अनयोः दृगञ्च-
दर्ची अनुरागोऽपि क्षणसात् अधिकाधिकं जजृम्भे ।

अर्थः गृहस्थाचार्यके द्वारा डाले हुए घी से इधर तो होमकी अग्निज्वाला और उधर वर-वधुओंके आँखोंमें परस्परका अनुराग क्षण-क्षणमें उत्तरोत्तर बढ़ता रहा जो कि देखनेवाली जनताको आनन्दका देने वाला हुआ ॥ ६९ ॥

अन्वयः : वसुधालयैस्तु सुधा न पीता कवीन्द्रगीतौ अस्यास्तु उत्तमम् हविः सुधान्ध-
सोऽपि मखवह्निविदग्धगन्धिने अस्मै हि अनुयान्तः तस्मात् ।

अर्थः : यद्यपि पृथ्वी पर रहने वाले मनुष्योंके द्वारा अमृत नहीं पीया गया

यस्यास्तीति तस्मै सपिबे सुधान्वसो देवा अपि हि निश्चयेनानुधान्तोऽगुगच्छन्तः स्पृह्यालवो भवन्तीति तस्मात् ॥ ७० ॥

ननु तत्करपल्लवे सुमत्वं पथि ते व्योमनि तारकोक्तिमत्वम् ।

जनयन्ति तदुज्जिताः स्म लाजा निपतन्तोऽग्निमुखे तु जम्भराजाः ॥७१॥

नन्विति । तद्योजिता वधूपरित्यक्ता लाजास्तस्याः करपल्लवे सुमत्वं कुसुमरूपत्वं जनयन्ति स्म । पथि मार्गाव्योमनि तारकोक्तिमत्त्वं नक्षत्ररूपत्वं जनयन्ति स्म । अग्निमुखे निपतन्तस्ते पुनर्जम्भराजाः प्रधानवन्ता इव जनयन्ति स्म बक्रुः । ननु नानाविकल्पने । उल्लेखो ध्वन्यते ॥ ७१ ॥

नम एतदभङ्गमङ्गलार्थमभवद्दोमरवश्च तृप्तिसार्थः ।

मुद्दुरेव मखे सकाम्यनादः यजमानाय जिनेशिनां प्रसादः ॥७२॥

नम इति । तत्र मखे हवनकर्मणि समुक्तं नम इत्येतद् ३० सत्यजाताय नम इत्यादि, तवभङ्गस्याविकिञ्चिन्नरूपस्य मङ्गलस्यार्थमभवत् । होमरवश्च, ३० सत्यजाताय स्वाहा— इत्यादिमयः स तृप्तिसार्थः सन्तर्पणकारकः । एकमेव पुनः स काम्यनादः, ३० षट् परमस्थानं भवतु, अयमृत्युविनाशनं भवतु— एवं रूपः स मुद्दुरेव्यमानो यजमानाय क्रतुकार्त्विजे जिनेशिनां मङ्गललोकोत्तमदारण्यानां प्रसाद इवाभवत् ॥ ७२ ॥

हे तो भी कोई बात नहीं, क्योंकि कवियोंके कहनेमें घी उस अमृतसे भी अधिक उत्तम है, देवता लोग मनुष्योंके द्वारा यज्ञमें होम किये जाने वाले घी की भी सुगन्ध लेकर प्रसन्न होते हैं ॥ ७० ॥

अन्वय : ननु तदुज्जिताः लाजा अग्निमुखे निपतन्तः तु जम्भराजाः ते तत्करपल्लवे सुमत्वं पथि व्योमनि तारकोक्तिमत्वम् जनयन्ति स्म ।

अर्थ : हवनमें जो लाजा क्षेपण की जा रही थीं, वे उन दोनों वर-वधुओंके करपल्लवोंमें तो फूल सरीखी प्रतीत होती थीं और डालते समय आकाशमें ताराओंके सदृश प्रतीत होती थीं, तथा अग्निमें पड़ते समय वे अग्निकी दन्त-पंक्ति-सी प्रतीत होती थीं ॥ ७१ ॥

अन्वय : मखे नम एतत् अभङ्गमङ्गलार्थम् होमरवश्च तृप्तिसार्थः मुद्दुरेव सकाम्यनादः यजमानाय जिनेशिनां प्रसादः अभवत् ।

अर्थ : हवनके समय जो 'सत्य जाताय नमः' इत्यादि मन्त्रोंमें 'नमः' बोला जाता था वह तो अभंग मंगलके लिए (अखंड सौभाग्यके लिए) बोला जाता था, जो '३० सत्यजाताय स्वाहा' इत्यादि मन्त्रोंके साथ स्वाहा शब्द बोला जाता था वह सन्तर्पण करनेवाला था, तथा जो '३० षट् परमस्थानं भवतु'

विशदानि पदानि गेहिसानौ परमस्थानसमर्हणानिवानौ ।

गतवत्स्थुरनागतानि ताभ्यां कलिताः सप्त परिक्रमाः क्रमाभ्याम् ॥७३॥

विशदानीति । नौ आबधोगेहिसानौ गृहस्थमार्गे परमस्थानीव समर्हणानि मान्यानि, विशदानि स्वच्छानि पदानि याग्यनागतानि भविष्यत्कालप्रभवाणि गतवत्प्राप्तानीव स्पु-
रिति किल ताभ्यां वधू-वराभ्यां द्वाभ्यां क्रमाभ्यां चरणाभ्यामेव सप्त परिक्रमाः प्रदक्षिणाः
कलिता वसास्तत्र सज्जातिः, सवृहस्थत्वं, पारिष्राज्यं, सुरेन्द्रता, चक्रित्वं तार्थकृत्वं, च
परिनिर्वृतिरित्यपीति सप्त परमस्थानानि सन्ति ॥ ७३ ॥

परितः परितपितानलं तं कनकाद्रीन्द्रमिवाधुनोल्लसन्तम् ।

मिथुनं दिनरात्रिवज्जगाम सुखतोऽन्योन्यसमीक्षया वदामः ॥ ७४ ॥

परित इति । परितपितश्चासावनलोऽग्निश्च तमतएव कनकाद्रीन्द्रं सुषेरुमिबोल्ल-
सन्तं प्रकाशमानमधुना दिन-रात्रिवत्सन्मिथुनं वधू-वरदुग्दलमपि किलान्योन्यस्य परस्परस्य

इत्यादि काम्य मन्त्र बार-बार बोला जाता था वह यजमानके लिये जिनभगवान्-
का प्रसाद स्वरूप था ॥ ७२ ॥

अन्वयः : गेहिसानौ नौ परमस्थानसमर्हणानि विशदानि पदानि गतवत् अनागतानि
तानि स्युः वा ताभ्यां क्रमाभ्यां सप्त परिक्रमाः कलिताः ।

अर्थः : गृहस्थीरूपी पर्वतके शिखरपर ये सात परमस्थान पद भूतकालके
समान हमारे लिए भविष्यकालमें भी निर्दोष बने रहें, इस बातकी सूचना देनेके
लिए ही दोनों वर-वधुओंने अपने पदों-चरणोंसे घूमते हुए उस अग्निको (सात)
प्रदक्षिणाएँ कीं ।

विशेषार्थ—विवाहके समय जो सात प्रदक्षिणाएँ दी जाती हैं उनको देनेका
अभिप्राय यह है कि हम लोगोंको सात परम स्थानोंकी प्राप्ति हो । वे सात
परमस्थान ये हैं—१. सज्जातित्व, २. सद्-गृहस्थत्व, ३. पारिव्रजत्व, ४
सुरेन्द्रत्व, ५. चक्रवर्तित्व, ६. तीर्थंकरत्व और ७. परिनिर्वाणत्व । छह
प्रदक्षिणाओंके समय वधु आगे रहती है और वर उसके पीछे रहता है ।
अन्तिम सातवीं प्रदक्षिणाके समय वर आगे हो जाता है और वधु उसके पीछे
रहती है । इसका अभिप्राय यह है कि सातवाँ परमस्थान जो परिनिर्वाणत्व
अर्थात् निर्वाण (मोक्ष) पदकी प्राप्ति साक्षात् अधिकार उसी भवसे पुरुषको
ही है, स्त्रीको नहीं । यह भाव ७४ वें श्लोकसे ध्वनित किया गया है ॥ ७३ ॥

अन्वयः : अधुना मिथुनं दिन-रात्रिवत् सुखतः अन्योन्यसमीक्षया परितः परि-
तपितानलं तं कनकाद्रीन्द्रं च उल्लसन्तं जगाम इति वदामः ।

समीक्षया प्रेक्षणेन सुखतः स्वस्थकथेण परितः समस्ततो जगाम परिक्रामेति । तत्र सप्त-
प्रदक्षिणासु मध्यात् प्रथमवद् प्रदक्षिणास्तावन्नसरो भूय वधूश्चरमां प्रदक्षिणामग्रेसरो
वरो भवन् क्लृप्तवामिति वद् परमस्थानानि स्त्रीप्राप्यानि, परमनिर्वाणस्तु पुण्येभ्यः लभ्य
इत्यासायः ॥ ७४ ॥

प्रथमं भुवि सज्जनैर्वृत इति वामोऽपि सदक्षिणीकृतः ।

स्वयमाशु पुनः प्रदक्षिणीकृत आभ्यामधुनाशुशुक्षिणिः ॥७५॥

प्रथममिति । अधुना भुवि सज्जनैः वृतः अङ्गीकृतः इति हेतौः वामोऽपि सुम्बरोऽपि
वक्रवध स आशुशुक्षिणिरग्निः प्रथमं दक्षिणीकृतः स्वयं पुनः पश्चात् आशु शीघ्रं आभ्याम्
वधु-वराभ्याम् प्रदक्षिणीकृतवध परिक्रान्त इति यावत् ॥ ७५ ॥

हिमसागविलिप्तहस्तसङ्गे मिथुने वेपथुमञ्चतीह रङ्गे ।

मुररीमुररीचकार काऽऽरान्मदनाग्नेरुत फूत्कृतेविचारात् ॥ ७६ ॥

हिमसारेत्यादि । इहास्मिन्नवसरे हिमसारेण कपूरविब्रवणे विलिप्तयोर्हस्तयोः
सङ्गः संसर्गोऽप्य तस्मिन्, तत एवेह रङ्गे वेपथुमञ्चति कम्पमाने सति मिथुने काचिद-
बला मदनान्नेः कामपावकस्य फूत्कृतेविचारादुत किल मुररीं वंशीमुररीचकार, वावनार्थ-
मिति शेषः ॥ ७६ ॥

स्फुटरागवशङ्गतोऽधरं स सुतनोः सम्प्रति चुम्बतीह वंशः ।

स्तनमण्डलमीर्ष्येति वाऽलङ्कृतवान् मञ्जुलवागसौ प्रवालः ॥७७॥

अर्थः : उस समय दिन और रात्रिके युगलके समान वर भी वधुने सुमेरुके
समान अग्निके चारों ओर सुख-पूर्वक एक दूसरेकी प्रतीक्षा करते हुए उल्लास-
से गमन किया, अर्थात् प्रदक्षिणाएँ दीं ॥ ७४ ॥

अन्वयः : आशुशुक्षिणिः भुवि सज्जनैर्वृतः इति वामः अपि स आभ्यां प्रथमं दक्षिणी-
कृतः पुनः अधुना स्वयं आशु प्रदक्षिणीकृतः ।

अर्थः : इस संसारमें जो अग्नि प्रथम तो सज्जनोके द्वारा स्वीकार कर
आदरणीय मंगलकारी मानी गयी, उसीको उन वर-वधुने अपने दक्षिण भागमें
किया, फिर उन्होंने उसकी प्रदक्षिणा की ॥ ७५ ॥

अन्वयः : इह रंगे हिमसागविलिप्तहस्तसङ्गे मिथुने वेपथुम् अञ्चति अधुना म-
दान्ने फूत्कृतेः विचारात् का (काचित् स्त्री) आरात् मुररीम् उररीचकार ।

अर्थः : जिनके हाथ कपूरसे लिप्त हैं अतः ठंडकके कारण काँपनेवाले वर-
वधुके होनेपर उस मंडपमें कामरूपी अग्निको फूँककर जगानेके विस्तरसे ही
मानों किसी स्त्रीने बजानेके लिए बाँसुरीको उठाया ॥ ७६ ॥

स्फुटरागेत्यादि । स्फुटस्य स्पष्टतामासस्य रागस्य गीतस्य प्रेम्णश्च वंशज्जतोऽमीनो यो वंशो वाद्यविशेषः सम्प्रति सुतनोरबलाया अधरमोहं चुम्बति तावदिति वा किलेर्ष्यया स्वर्षावशेन मञ्जुमनोहरा वाग्वाणी यस्य स प्रवालो वीणावण्डइवासी स्तनमण्डलमलङ्कृतवान् । यथा वंशो वदति स्म तथा वीणा । यस्य वंशो युवतिजनाधरचुम्बनपरायणो भवति तस्य शिशुरपि स्तनसंसक्तो भवत्येवेत्यर्थः ॥ ७७ ॥

पटहोऽवददेवमङ्कशायी मुरजोऽसौ तु जडः सदाभ्यधायि ।

सदसीह वंशजो हरेणुरदवासः परिचुम्बको नु वेणुः ॥ ७८ ॥

पटह इति । पटहस्तु तत्रैववेवावत् किलासौ मुरजो मूढः स तु इह सबसि सबसि हरेणोयुवत्या अङ्कशायी तस्या उरसङ्गवर्ती भवन्, जडो बुद्धिहीनः स्थूलतरपचाभ्यधायि । किञ्च वंशावुष्णकुलावध च वेणुतो जातो वंशजो वेणुरपि हरेणोर्नवयौवनायाः स्त्रिया रववासतोऽधरस्य परिचुम्बकः समास्वावनं करोतोत्याशचयम् । नु इति वितर्कं ॥७८॥

बहिरेव गुणैर्य एष तान्तस्वनुरागस्थितिर्लान्यते किलान्तः ।

पुनरस्ति विरिक्तको मृदङ्गः, स्फुटमाहेति स झर्झरोऽपि चङ्गः ॥७९॥

बहिरिति । य एष मूढज्जो रागं गीतमनुकृत्य स्थितियंत्र, यद्वा, अनुरागस्य प्रेम्णः स्थितियंत्र तद्यथा स्यात्तथा लाल्यते समनुभाव्यते । किल स बहिरिव केवलं गुणैः सारैः

अन्वयः : इह स वंशः सम्प्रति स्फुटरागवशज्जतः सुतनोः अधरं चुम्बति इति ईषया जा मञ्जुलवाक् असौ प्रवालः स्तनमण्डलं अलङ्कृतवान् ।

अर्थः : वीणा-दंड इस प्रकार कहते हुए कि देखो कि यह वंशी-वाद्य स्पष्ट रूपमें राग (रागिनी, प्रेम) के वश होकर इस सुन्दरीके होठोंको चूम रहा है यह देखकर ईर्ष्यासि ही मानों सुन्दर बोलने वाला प्रवाल (वीणा-दंड) युवतिके स्तनमण्डलका आर्लिगन करने लगा ॥ ७७ ॥

अन्वयः : अङ्कशायी असौ मुरजः तु सदा जडः अभ्यध्यायि नु वंशजः वेणुः च इह सदसि हरेणुरदवासः परिचुम्बकः एवं पटहः अवदत् ।

अर्थः : इस पर पटह (नगारा) बोलने लगा कि देखो यह मूढग जो कि युवतीकी गोदमें लेट रहा है वह तो जड़ है यह तो सब जानते हैं किन्तु जा वेणु है वह तो वंशज है फिर भी युवतीके होठका इस भरी सभामें चुम्बन कर रहा है यह एक आश्चर्यकी बात है ॥ ७८ ॥

अन्वयः : चङ्गः झर्झरोऽपि, य एष मृदङ्गः अनुरागस्थितिः (यथा स्यात् तथा) लाल्यते किल स बहिरिव गुणैः तान्तः पुनः अन्तः विरिक्तकः अस्ति इति स्फुटं आह ।

सूत्रतन्तुमिषव ताप्तो ष्यासोऽस्ति, किन्तु स एवान्तरभ्यन्तरं विरिण्णिकोऽस्तीति पुनः
स चङ्गी क्षमंरोऽपि नाम वाद्यभेदः स्फुटमाह कल ॥ ७९ ॥

निवहन्तमदाद्वरीयसे तु दशनौ जम्पतिकीर्तिपूर्तिहेतुः ।

मदचिन्दुपदेन कारणानि द्विषतां दुर्यशसे करेणुजानिम् ॥ ८० ॥

निवहन्तमिति । सोऽकम्पनो नाम महाराजो वरीयसे जयाय जम्पद्योर्ध्व-वरयोः
कीर्तः पूर्वये हेतु कारणस्वरूपी स्वच्छरूपी बसानो दन्तो मदचिन्दुनां पदेनच्छलेन तु पुनद्विषतां
वैरिणां दुर्यशसेऽपनान्मे कारणानि निवहन्तं वधतं करेणुजानिं हस्तिनं अवाहसवान् ॥८०॥

सुहृदां भुवि शर्मलेखिनी वा द्विषदग्रे पुनरन्तकस्य जिह्वा

कबरीव जयश्रियोऽर्पितासि-लतिका पाणिपरिग्रहोचितासीत् ॥ ८१ ॥

सुहृदामिति । तथा तस्मै जयायासिलतिका लङ्कयद्विरपिता वत्तासोद् या कल सुहृदां
सज्जनानां भुवि स्वाने शर्मण आनन्दस्य लेखिनी समुल्लेखकर्त्री, वाऽथवा द्विषतां वैरिणा-
मग्रे पुनरन्तकस्य जिह्वा जयश्रियो विजयलक्ष्म्याः कबरीव वेणीवासीत् । या कल पाणि-
ग्रहोचिता विवहनयोग्याऽभवत् ॥ ८१ ॥

हयमाह यमात्मवानरं यान्विषमानुत्तरदक्षिणाध्वगम्यान् ।

गमिताङ्गमिताखिलप्रदेशोऽरुणदम्याञ्जितवान् धरातलेऽसौ ॥ ८२ ॥

अर्थः तभी अच्छी जो शार्श थी वह बोली—कि जो मृदंग बाह्रमें गुणोंसे
युक्त दीखता है इसीलिये वह अनुरागपूर्वक दुलारा जा रहा है, पर भीतरमें
बिलकुल रीता है ॥ ७९ ॥

अन्वयः तु दशनौ जम्पति-कीर्तिपूर्तिहेतु मदचिन्दुपदेन द्विषतां दुर्यशसे कारणानि
निवहन्तम् करेणुजानिम् वरीयसे अवात् ।

अर्थः अब अकम्पन महाराजने वरराज जयकुमारको हाथी दिया जो कि
दम्पत्तिकी कीर्तिके हेतुभूत, दोनों दार्ताको धारण करनेवाला था और मदकी
बूँदोंके बहानेसे दुष्टोंके लिये अपयशका भी कारण था ॥ ८० ॥

अन्वयः पाणिपरिग्रहे असि-लतिका अर्पिता आसोत् (या) भुवि सुहृदां शर्मलेखिनी
वा द्विषदग्रे अन्तकस्य जिह्वा पुनः जयश्रियः कबरी इव मिता ।

अर्थः अब इसके बाद अकम्पनने जयकुमारको तलवार दी जो कि सज्जनो-
के लिए तो कल्याण करनेवाली थी, किन्तु वैरियोंके लिए यमकी जिह्वा सरीखी
थी और विजयश्रीकी वेणी सरीखी थी ॥ ८१ ॥

अन्वयः आत्मवान् यम् हयम् आह असौ धरातले गमिताङ्गमिताखिलप्रदेशः अरं

ह्यमिति । आत्मवान् विचारशीलः कश्चिराद् ग्रं हयमाह, सोऽस्मिन् गमिताङ्गं गमन-
कृपमिताः प्राप्ता अखिलाः प्रवेशा येन सोऽस्मिन् धरातले केवलमुत्तरदक्षिणदक्षिणोत्तरदक्षिणी
यावद्वानौ तद्योग्यान् गमनयोग्यान्, अरणस्य सूर्यसारवेदम्यान् घोटकाश्रितवान्,
विषमान् कुटिलानपि जितवानिति ॥ ८२ ॥

समदायि जनेश्वरेण मह्यामपि पद्माप्रणयेश्वराय शय्या ।

यदहीनगुणैर्नरोत्तमाय विषदैः सङ्घटितेति सम्प्रदायः ॥ ८३ ॥

समदायीति । अपि पुनर्नरोत्तमाय विष्णव इव पुण्यभेदाय तस्मै वराय, कीदृशाय,
पद्माया लक्ष्म्या इव सुलोचनायाः प्रणयस्य प्रेम्णा ईश्वरायामधिकारिणे तस्मै जनेश्वरेणा-
कम्पनेन शय्या समदायि दत्ता, या लल्लु मह्यां पृथिव्यामहीनैरम्युनैर्गुणैः सूक्ष्मैरय चाहीनां
सर्पाणामिनः स्वामी शेषस्तस्य गुणैः अतएव विषदैः विषप्रदैः शुक्लैश्च सघटिता रञ्जितेति,
रञ्जितेति सम्प्रदायो मार्गः ॥ ८३ ॥

नहि किं किमहो प्रदत्तमस्मै ददता तां तनुजामपीह तेन ।

मनुजातिसुजातिनां त्रिवर्ग-प्रतिसर्गोऽस्मि कृतो धराधवेन ॥ ८४ ॥

नहि किमिति । इह तावत्तनुजामपि स्वशरीरसम्भवां तां ददता प्रयच्छता धरा-
धवेन स्वामिनाऽकम्पनेन मनुनां कुलप्रवर्तकाणां जाती समन्वये सुजातिः प्रसूतियस्य

यान् विषमान् उत्तर-दक्षिणाध्वगम्यान् अरुणदम्यान् जितवान् ।

अर्थः महाराज अकम्पनने जयकुमारको घोड़ा दिया जो कि धरातलपर
क्या उत्तर, क्या दक्षिण, सर्व ओर शीघ्र ही चलनेवाला था, इसलिये दक्षिण
और उत्तरकी ओर ही चलनेवाले सूर्यके घोड़ोंको भी जीतनेवाला था ॥ ८२ ॥

अन्वयः मह्यामपि पद्मा प्रणयेश्वराय नरोत्तमाय जनेश्वरेण शय्या समदायि यत्
अहीनगुणैः विषदैः सङ्घटिता इति सम्प्रदायः ।

अर्थः इस अवसरपर महाराज अकम्पनने जयकुमारके लिये शय्या दी
वह शय्या कैसी थी कि विशद (उज्ज्वल) या विषद (विषको देनेवाली), अहीन
गुण, (सर्पके गुणसे रहित) अथवा अहि जो साँप उनके इन (स्वामी) शेष नागके
द्वारा निमित्त थी, और उत्तम रस्तीसे बनी हुई थी । आशय यह कि वह विष्णुकी
नागशय्याके समान सुन्दर थी ॥ ८३ ॥

अन्वयः अहां इह तान् तनुजाम् अपि अस्मै ददता तेन धराधवेन मनुजातिसुजातिनां
किं किं न हि प्रदत्तम् ? अस्य त्रिवर्ग-प्रतिमर्गः कृतः ।

अर्थः उन अकम्पन महाराजने अपनी कन्या देकर जहाँ जयकुमारके

तेनास्मी वराय किं किं वस्तु न प्रवर्त्तं, यतोऽन्य गार्हस्थ्यमुपहीकतो जयस्य त्रिवर्गप्रतिसर्गो
अर्थाधिकारमिर्भावमपि हुतम् । अहो इत्याचर्ये ॥ ८४ ॥

मनुजैरनुविस्मयं तदानीमिह राजन्वति पत्तनेऽप्यमानि ।

करमुञ्चनमित्यनङ्गरम्यं वचनं स्पष्टतयाऽऽदराभिज्ञम्य ॥ ८५ ॥

मनुजैरिति । तदानीं तस्मिन् समये, इह राजन्वति पत्तने सम्यक् नरपतिनगरेऽपि
करं मुञ्चतादिति करमुञ्चनविषयेऽभ्यर्थनात्मकं वचनमावरात्कृतं । नक्षत्रम्य मनुजैः सर्व-
साधारणैरपि जनैस्तद्वचनमनुविस्मयमावचर्यपूर्वकमनङ्गरम्यमप्रासङ्गिकमुत् कामपुत्रवार्थ-
मनोहरमित्यमानि समनुमत्तमिति यावत् ॥ ८५ ॥

नरपापितमादराद् गृहीतमतिना श्रीपतिनाप सङ्गृहीतम् ।

जगतां तृडुपायनोऽपि कूपः किमु नो वारिदवारिदक्षरूपः ॥ ८६ ॥

नरपेत्यादि । गृहीता मतिर्धेन तेन गृहीतमतिना विचारशीलेन श्रीपतिना स्वयं
सम्पत्तिशालिनापि तेन वरराजेन नरपेजाकम्पनेनापितं वस्तुजातं यतिकश्चिदपि तत्सङ्गृहीत-
मेव, यत् खलु जगतां समस्तप्राणिनां तुषि पिपासायामुपायन उपहारस्वरूपस्तुडुपहारकोऽपि
सन् कूपो वारिदस्य मेघस्य वारि जले दक्षरूपोऽभिलाषो भवत्येव । बुद्धान्तालङ्कारः ॥ ८६ ॥

श्रणता प्रणतारिणापि जातु मखमार्गेण हुता दरिद्रता तु ।

वसुधैककुटुम्बिनाथ साऽऽरादुतचिन्तामणिमाश्रिता विचारात् ॥ ८७ ॥

त्रिवर्गकी पूर्ति कर दी, वहाँ उन्होंने और क्या-क्या नहीं दिया ? अर्थात् सभी
कुछ दिया ॥ ८४ ॥

अन्वयः । इह राजन्वति पत्तने अपि तदानीम् करमुञ्चनम् इति वचनं स्पष्टतया
आदरात् अनुविस्मयं निशम्य मनुजैः अनङ्गरम्यं अमानि ।

अर्थः । उस अवसरपर उस सुदेशमें भी लोगोंने 'राज्य-कर छोड़ दिया गया'
यह वचन सुना तो उन्हें अनंगरम्य (अप्रासंगिक) अथवा प्रसन्नताकारक हानसे
बहुत आश्चर्य हुआ ॥ ८५ ॥

अन्वयः । गृहीतमतिना श्रीपतिना अपि नरपापितम् आदरात् सङ्गृहीतं जगतां
तृडुपायनः अपि कूपः वारिदवारि किमु दक्षरूपः नो ?

अर्थः । अकम्पन महाराजकी दी हुई सभी दहेजकी वस्तुओंको अटूट लक्ष्मी-
के भंडारवाले बुद्धिमान जयकुमारने भी आदरसे ग्रहण (स्वीकार) किया । ठीक
ही है यद्यपि कूप दुनियाँकी प्यासको मिटानेवाला होता है फिर भी वह
बरसातके पानीको संग्रह करनेमें तो तत्पर रहता ही है ॥ ८६ ॥

श्रणतेति । प्रणताः प्रणञ्जा अरयो यस्य यस्मै वा तेन प्रणतारिणा तेनाकम्पनेन श्रणता मुक्तहस्तेन ब्रह्मता तदा तु पुनर्मलमार्गे यज्ञकार्ये दरिद्रता जातुष्विदपि न हुता न भस्नोक्ता, कीदृशेन, वसुधैककुटुम्बिना पृथ्वीमात्रस्य जन्मना, किन्तु साध, आरादेव विचाराद् युक्तस्वतया चिन्तामणिमाभिता । सर्वेऽपि जना निर्वाञ्छकाः कृता, तदा पुनस्तत्रभावेण चिन्तामणिर्वानशीलताभावाद्दरिद्रोऽभूत् । यतश्च सर्वेभ्यः सर्वस्वदायकेन राज्ञा दरिद्रतायै चिन्तामणिर्वत् इति भावः ॥ ८७ ॥

करपीडनमेष बालिकायाः कृतवानुद्धृतवाञ्छनोऽत्र भायात् ।

परमस्थितिसाधनैकबुद्धिश्चरणाङ्गुष्ठगृहीतिरेव शुद्धिः ॥ ८८ ॥

करपीडनमिति । एव वरराद् उद्धृता वाञ्छा यस्य सोऽत्र भवन् बालिकायाः करपीडनं कृतवान् । स्त्रीमात्रस्य पीडनमयुक्तं किमुत पुनर्बालिकाया इत्यत्र शुद्धिस्तस्य परिहारस्तावत् परमस्थितिसाधनानि, सत्परमस्थानसूक्तानि, तत्रैका प्रधाना बुद्धिर्यथा सा तेन वरेण तस्या बालिकायाश्चरणाङ्गुष्ठस्य गृहीतिरेवाभूत् । कोऽपि कस्मैचिदप्य-पराध्यति प्रमादेन स तस्य चरणप्राही तथाऽत्रापि—इति यावत् । सत्परमस्थानसूक्तोक्ति-पुरस्तरं ब्रह्वाश्चरणाङ्गुष्ठग्रहणपूर्वकं वरस्तां स्ववानपाद्वे निवेशयते—इति समान्ताया-चारः ॥ ८८ ॥

पुरवो ननु पृष्ठरक्षिणो वाऽस्त्यरिहन्ता भुज एष दक्षिणो वा ।

प्रजया परिपूर्यते पुरस्तादिति वामे क्रियते स्म सा तु शस्ता ॥ ८९ ॥

अन्वयः । अथ वसुधैककुटुम्बिना प्रणतारिणा अपि श्रणता मलमार्गे दरिद्रता तु जातु न हुता विचारात् सा आरात् उत चिन्तामणिम् आश्रिता !

अर्थः । उस विवाह-यज्ञके समय इस प्रकार मुक्तहस्त होकर मुँह-माँगी वस्तुएँ देते हुए वसुधाके स्वामी अकम्पन महाराजके द्वारा कहीं दरिद्रता नष्ट न हो जाय; इस विचारसे ही मानों वह दरिद्रता स्वयं चिन्तामणिके पास चली गई । आशय यह है कि सब लोगोंको सभी कुछ देनेवाले राजाने मानों दरिद्रताके लिए चिन्तामणि रत्न ही दे दिया ॥ ८७ ॥

अन्वयः । एव उद्धृतवाञ्छनोः बालिकायाः करपीडनम् कृतवान् । अत्र परमस्थिति-साधनैकबुद्धिः चरणाङ्गुष्ठगृहीतिः एव शुद्धिः भायात् ।

अर्थः । उद्धृत है वाञ्छा जिसकी ऐसे जयकुमारने उस समय उस भोली सुलोचनाका पाणि-पीडन किया (हाथको कष्ट दिया) इसलिये उस अपराधकी शुद्धिके लिये जयकुमारने प्रायश्चित्तके रूपमें उस सुलोचनाके पैरके अंगूठेको ग्रहण किया । आशय यह कि जयकुमारने सुलोचनाको अपने वाम पादवर्षमें बैठाया ॥ ८८ ॥

पुरव इत्यादि । पुरवः पूरुवयुक्त्वा ऋचभासास्तेऽस्माकं पृष्ठरक्षिणो रक्षकाः सन्ति, बाधयवा पुनरेव दक्षिणो भुजो बाहुररिहस्ताऽस्ति चरित्राणे प्रवर्तते, पुरस्ताःपूराणम्ब प्रजया सन्तस्या परिपूर्यते, इत्येवं कृत्वा सा तु शस्ता प्रशंसनीया । अबशिश्टो वामभागस्तत्र तेन क्रियते स्म क्व ॥ ८९ ॥

मिथुनस्य मिथो हृदपर्णस्य किमहो यच्च पदं न तर्पणस्य ।

प्रणयोत्तममन्दिराप्रवस्तुवदभृत्स्वस्थलपूरणे षणस्तु ॥ ९० ॥

मिथुनस्येति । मिथः परस्परं हृदोर्हृदयोरपर्णं प्रतिबानं यस्य तस्य मिथुनस्य वरवधू-
रूपस्य स्वस्थलस्य वामदक्षिणयोर्मध्ये स्वीचिंतस्य पूरणे स्वीकरणे यः पक्षः प्रतिज्ञानमभूत्
तदेतत् प्रणयोत्तममेव मन्दिरं तस्याप्रवस्तु कलशास्तद्वत्, यच्च तर्पणस्य पदं स्वानं किम्
अभूत् ? अहो इति विस्मये ॥ ९० ॥

छदिवत्सरलाम्बुमुक्षणेऽसि जडतायाः प्रतिकारिणी सुकेशि ।

गृहमाव्रजते सतेऽथ वामा क्रियते नाम मया सदाभिरामा ॥ ९१ ॥

छदिवदिति । हे सुकेशि, शोभनकक्षे, एवं जडताया अम्बुभावस्येव मूलत्वस्य प्रति-
कारिणी निवारणकर्त्री, तत एव छदिवत्, गृहस्योपरिभागवत्सरला प्रणुषा, सरप्रकाण्डवतो

अन्वयः ननु पृष्ठरक्षिणो वा पुरवः एष दक्षिणो वा भुजः अरिहन्ता अस्ति पुरस्तात्
प्रजया परिपूर्यते इति सा तु शस्ता वामे क्रियते स्म ।

अर्थः जयकुमारने सुलोचनाको अपनी बाईं ओर इसलिए बिठाया कि
पीठपर तो पूर्वज (बड़े) लोगोंका हाथ है ही, दाहिना हाथ बैरियोंको परास्त
करनेके लिए है और अग्रभाग बच्चोंके लिए है । अब केवल वाम भाग ही
अवशिष्ट रहा, अतः उसे सुलोचनाको समर्पित कर दिया ॥ ८९ ॥

अन्वयः मिथुनस्य मिथो हृदपर्णस्य स्वस्थलपूरणे षणस्तु प्रणयोत्तममन्दिराप्र-
वस्तुवत् अभूत्, अहो यच्च तर्पणस्य पदं किम् न ?

अर्थः आपसमें अपना हृदय एक दूसरेको देनेवाले एवं अपने पदका
सन्तर्पण करनेवाले उस मिथुन (वर-वधू) की आपसमें जो वचन-वद्धता हुई,
वह प्रेमरूपी उत्तम मन्दिरपर कलशा चढ़ाने सरीखी हुई । अभिप्राय यह है कि
सात फेरे (प्रदक्षिणा) करनेके पश्चात् सप्त पदी होनेपर उन दोनोंका अनुराग
और भी दृढ़ हो गया ॥ ९० ॥

अन्वयः हे सुकेशि ! अम्बुमुक्षणे जडतायाः प्रतिकारिणी छदिवत् सरला नाम सदा
अभिरामा गृहमाव्रजते सते असि अथ मया वामा क्रियते ।

वासि सम्भवति, अतः पुनरम्बुदुक्षणे वेद्यस्य क्षणे वर्णाकालेऽस्मिन् क्षणे प्रदानादानलक्षण-
जलोत्सर्जने मया वामा वामभागस्था वक्रा च क्रियते नाम, या गृहमाजजते स्वीकृत्यते सते
सभ्याय सदाऽन्निरामा मनोहरा गृहिणी भवेत्स्वर्धः ॥ ९१ ॥

प्रतिकूलविधानकाय वामां स्थविरभ्योऽतिथये तुजेऽथ वामाम् ।

गृहकर्मणि भाषणे न वामामनुकर्त्रीमनुकर्त्रीमनुभावयामि वामाम् ॥९२॥

प्रतिकूलेत्यादि । प्रतिकूलं विपुलं विधानं यस्य तस्मै प्रतिकूलाविधानकाय वामां
भयंकरां, १ बुद्धभ्यः पितृस्थानीयेभ्योऽतिथयेऽभ्यागताय, अथ तुजे सन्तानाय, स्वस्मात्लघु-
जनाय मां, २ बुद्धभ्यो मां स्वयमिवाचरणकर्त्रीं तेषां सेवाकारिणीमित्यर्थः । अभ्यागताय च
मां लक्ष्मीमिवाभिलाषापूतिकर्त्रीं, ३ बालजनाय मां मातरमिव पुष्टिवां ४ गृहकर्मणि
रन्धनाविकार्ये न वामां वक्रां ५, भाषणे च पुनर्नवामामवक्रां मञ्जुभाषिणीं ६, माञ्जु-
नुकर्त्रीं मविच्छानुवर्तिनीं ७ स्वामनुभावयामि प्रतिकरोमीति वरवचनोच्चारणमेतत् ॥९२॥

सरलामनुमन्य वंशजां मां कुरुपे कान्त नितान्तमेव वामाम् ।

इह चापलतेव मन्वदामि सुगुणत्वं तव कर्मणेऽर्हयामि ॥ ९३ ॥

सरलामिति । हे कान्त, अहं चापलतेव, अपल एव चापलस्तस्य भावश्चापलता
चाञ्छत्यं तविव भूत्वा, अपलतां स्वीकृत्येत्यर्थः । यद्वा, चाप एव लता, सेव धनुर्यांष्टिरिच

अर्थः पहले जयकुमार बोला कि हे सुकेशि, तुम गृहके ऊपरां भागके समान
सरल हो, जलके गिरनेके समय तथा जडता (शीतलता और मूर्खता) का
प्रतीकार करनेवाली हो और घरपर आये हुए सत्पुरुषके लिए 'मा' (लक्ष्मी)
के समान हो, इस प्रकार तूम सर्वथा अभिराम हो, अतः मैं तुम्हें वामा बना
रहा हूँ ॥ ९१ ॥

अन्वयः प्रतिकूलविधानकाय वामां स्थविरभ्यः अतिथये अथवा तुजे माम् गृहकर्मणि
भाषणे च न वामाम् अनुकर्त्रीम् वामां अनुभावयामि ।

अर्थः अथवा प्रतिकूल चलनेवालेके लिए तो तुम वाम (वक्र) हो, वृद्धोंके
लिए तथा अतिथियोंके लिए और वच्चोंके लिए मा (माता और लक्ष्मी) हो,
घरके कार्यमें तथा सम्भाषण करनेमें नवामा (दक्षिण चतुर) हो, इसलिए मैं
तुम्हें मेरा अनुकरण करनेवाली वामा (इच्छानुवर्तिनी) अनुभव करता हूँ ।
इस प्रकारसे सप्तपदीके अन्तमें जयकुमारने वचनोच्चारण किया ॥ ९२ ॥

अन्वयः हे कान्त ! माम् सरलाम् वक्रा अनुमन्य नितान्तमेव वामां कुरुपे इह
चापलता इव मन्वदामि तव कर्मणे सुगुणत्वं अर्हयामि ।

अर्थः तव सुगुणता वाली—हे कान्त ! मुझे आप वंशज और सरल

भवन्ती सम्बदासि । अत् किल त्वं मां बंशजां वदित्तकुलोत्पन्नां, पक्षे सुद्वेषमुत्सम्भवामतएव सरसां प्रयुजामुञ्चामीमनुमस्य नितान्तमेव वामामर्षाङ्गिनीं पक्षे वक्रां कुक्षे तदा पुनरिहाहं तव कर्मणे कर्तव्याय सुगुणत्वमानुकूल्यं, पक्षे सप्रत्यञ्चस्त्वमर्हासि ॥ ९३ ॥

मम सम्प्रति किं न दक्षिणोसि द्विषते दिग्धव एव दक्षिणोऽसि ।

अभिवन्द्हि कृतप्रदक्षिणोसि मम पित्रा बहुदत्तदक्षिणोऽसि ॥ ९४ ॥

स्वयशांसि च तावदक्षिणोषि सततं दीनजनाय दक्षिणोऽसि ।

प्रणयाय यथावदक्षिणोऽसि सकलानन्दविवेचनैकपोषी ॥ ९५ ॥

ममेति । हे कान्त, त्वमभिवन्द्हि यज्ञाग्निमभिव्याप्य कृता प्रदक्षिणा येनेतावुशोऽसि । मम पित्राऽकम्पनेन बहुवत्ता दक्षिणा यस्मै सोऽसि । द्विषतेऽरिर्वाय दक्षिणो दिग्धवो विष्णालो यम इवासि । दीनजनायापि दक्षिण उदारमना दानशीलोऽसि । सततमेव ततः स्वयशांसि च तावदक्षिणोषि न नाशयसि । प्रणयाय प्रंशने च यथावदक्षिण शक्नुषि णो निर्णयो विद्यते यस्य सोऽसि । एवं प्रकारेण सकलानन्दस्य विवेचनमेकं पुष्पासीति सकलानन्द-विवेचनैकपोषी भवन्, सम्प्रति मम दक्षिणो वामेतर-पादवर्षभाक् किन्नासि किन्न भवसौत्यर्थः ॥ ९४-९५ ॥

समझकर भी वामा (वक्र) बना रहे हो, इसलिए मैं चापलता (चंचलता या धनुर्लता) बनकर कहती हूँ कि मैं आपके योग्य गुण (प्रत्यञ्चा, क्षमा, विनयादि-युक्त) को धारण करनेवाली बनूँ ॥ ९३ ॥

अन्वयः सम्प्रति मम दक्षिणः किन्न असि द्विषते दक्षिणः दिग्धव एव असि, अभिवन्द्हि कृतप्रदक्षिणः असि, मम पित्रा बहुदत्त-दक्षिणः असि । स्वयशांसि तावत् न दक्षिणोषि, दीनजनाय सततं दक्षिणः असि, प्रणयाय यथावत् दक्षिणः असि सकलानन्द-विवेचनैकपोषी ।

अर्थ : इस समय आप मेरे दक्षिण भागवर्ती हुए हैं, इतना ही नहीं, किन्तु वैरियोंके लिए आप दक्षिण दिशाके पति (यम) भी हैं तथा आपने प्रणीतानि-की प्रदक्षिणा भी दी है और इसीके उपलक्ष्यमें मेरे पिताने आपको बहुत-सी दक्षिणा भी दी है ॥ ९४ ॥ इसी प्रकार आप अपने यशको कभी क्षीण नहीं होने देते हैं क्योंकि दीनजनोंके लिए दान देनेवाले हैं, और प्रेमके लिए नेत्रके निर्णायक हैं (कि अमुक व्यक्तिके लिए अमुकका प्रेम है यह बात आप देखते ही जान जाते हैं) इस प्रकार आप सर्वथा सर्वदा आनन्दरसका पोषण करनेवाले हैं ॥ ९५ ॥

सुलभीकृतदुर्लभेयमेका जगतां वर्णविशोधिनी निषेकात् ।
प्रवरोऽयमियानिमां कुमालीं कृतवानेव वधूं सुपुण्यशाली ॥९६॥

सुलभीत्यादि । सुलभीकृतः सहजं प्राप्तो दुर्लभो यथा सा सुलभीकृतदुर्लभा तावदियं सुलोचना निषेकात् बुद्धिकौशलादेकैवास्ति वर्णस्व विशोधिनी संशोधनकर्त्री जगतां प्राणिनां मध्ये न पुनरन्वेतादृशी, किन्त्वयन्तु प्रवरोऽतिशयबलवान् शुभपुण्यशाली च भवति किल, इयानेतावृग् य इमां कुमालीं, र-स्योरभेवात् कुमारीचेतादृशीभत्यन्तपरावृत्त्या वधूमेव कृतवान् । सा त्वेकमेव वर्णशोधितवती, जयस्तु पुनः कुमार्याः सचनेव वर्णान् परावृत्त्य तां वधूमेव चकार ॥ ९६ ॥

गुरवोऽभिवधूवरं ददुर्वा शुभसम्वादकरीः पवित्रदूर्वाः ।
ललिताः स्म लसान्त हृन्निवेशा वचसा निम्नसमङ्कितेन येषाम् ॥९७॥

गुरव इति । येषां हृदयिचतस्य निवेशा विचारस्ते निम्नसमङ्कितेन अस्ति जीवन-नायक इत्यादिना वचसा सूक्तेन ललिता श्लाघनीया लसन्ति स्मेति ते गुरवो बृहज्जना गृहस्थाचार्यादिव, वधूमेव वरवधू वधूवरी तावभिध्याप्य वर्तते यस्तु यथा स्यात्तथा शुभ-सम्वादकरीराशीर्वावसूचिनीः पवित्रदूर्वाः परमेष्ठिपवसस्पृष्टा बहुः क्षिप्तवन्तो वेति निघारणे ॥ ९७ ॥

असि जीवननायकस्त्वमस्या असकौ ते इदखण्डमण्डनं स्यात् ।
सरसः सुत तामृते कुतः श्रीः कमलिन्यै किल यत्पुनःसदस्ति ॥९८॥

अन्वयः सुलभीकृतदुर्लभा इयम् निषेकात् जगताम् वर्णविशोधिनी एका अयं सुपुण्यशाली इयान् प्रवरः इमाम् कुमालीम् एव वधूं कृतवान् ।

अर्थः यह सुलोचना तो वर्णका विशोधन करनेवाली है जिसने दुर्लभको सुलभ बना लिया । किन्तु जयकुमार तो प्रवर हैं जिस पुण्यशालीने इस कुमारी-को ही वधू बना लिया । आशय यह कि सुयोग्य वरकी प्राप्ति दुर्लभ होती है, सो सुलोचनाने उसे सुलभ-सुखपूर्वक पा लिया । यहाँ दुर्लभसे सुलभमें एक ही वर्णका परिवर्तन करना पड़ा । पर जयकुमारने तो कुमारीको वधू बना करके सभी वर्णोंका परिवर्तन कर दिया ॥ ९६ ॥

अन्वयः येषां ललिताः हृन्निवेशाः लसन्ति स्म (ते) गुरवः वा अभिवधूवरं निम्नसमङ्कितेन वचसा शुभसम्वादकरीः पवित्रदूर्वाः ददुः ।

अर्थः जिन गुरुजनोंका हृदय पवित्र था उन गुरुओंने उन दोनों वर-वधूको वक्ष्यमाण प्रकारसे आशीर्वाद-सूचक सुन्दर पवित्र दूर्वा (दूत्र) क्षेपण की ॥ ९७ ॥

असीति । हे सुत, जयकुमार, त्वमस्याः सुलोचनायाः, जीवननायकः प्राणाधार एवासि, तथासकी सुलोचनायि पुनस्ते हृदो हृदयस्याखण्डमण्डनमलङ्करणं स्यात् । यथा किल यत् किञ्चिदपि सरः कमलिन्यै शोभनोऽन्नः कोणः स्थानं यत् तदपि भवति, तस्य सरसोऽपि पुनस्तां कमलिनीं विना श्रीः शोभा कुतः स्यात् ॥ ९८ ॥

सुपुलोमजयेव देवराजः सुदृशा ते जयदेव नामभाजः ।

विबुधैः समितस्य जैनधर्मकृपया सम्भवताञ्च नर्मशर्म ॥ ९९ ॥

सुपुलोमेत्यादि । जैनधर्मकृपया विबुधैर्बैः पक्षे विद्वद्भिः समितस्य संयुक्तस्य देवराज इन्द्रस्य, पुलोमजा शची, शोभना पुलोमजा तथा तथा नर्म शर्म च भवति, ते तव जयदेवस्यापि भूपालस्यानया सुदृशा यथा नर्म शारीरिकं बाह्यिकं च सुखं, शर्म मानसिकं च सुखं सम्भवतात् ॥ ९९ ॥

पठितं च पुरोधसा निशम्य शिरसोद्धर्तुमिवेदमत्र सम्यक् ।

नमतः स्म गुरुनुदारभावेर्विनयान्नास्त्यपरा गुणज्ञता वै ॥ १०० ॥

पठितमिति । तो बध्वरौ पुरोधसा पठितं निशम्य, अत्रावसरे पुनस्तद्विषयं शिरसा मस्तकेनोद्धर्तुमिवोदारभावेरसंकीर्णं विचारैर्गुरुन् जनकप्रभृतीन् नमतः स्म । यतो वै निश्चयेन विनयादपराऽप्या काश्चिदपि गुणज्ञता नास्ति ॥ १०० ॥

अन्वयः । हे सुत ! त्वम् अस्या जीवननायकः असि, असको ते हृदखण्डमण्डनं स्यात्, कमलिन्यै किल यत् पुनः सदस्त्रितामृते सरसः कुतः श्रीः ।

अर्थः गुरुजन बोले कि हे वत्स जयकुमार ? तुम इस सुलोचनाके जीवनके अधिकारी (स्वामी) हो तो यह सुलोचना भी तुम्हारे हृदयकी अखण्ड शोभाके लिए है । जैसे सरोवर कमलिनीकी रक्षा करता है तो कमलिनीके द्वारा सरोवरकी भी शोभा होती है ॥ ९८ ॥

अन्वयः सुपुलोमजया देवराजः इव सुदृशा ते जयदेव नामभाजः विबुधैः समितस्य जैनधर्मकृपया नर्म च शर्म सम्भवतात् ।

अर्थः जिस प्रकार देवताओं सहित देवराजको शचीके द्वारा जैनधर्मकी कृपासे लौकिक और पारमार्थिक सुख मिलता है उसी प्रकार विद्वानोंके साथ रहनेवाले तुम्हें भी इस सुलोचनाके द्वारा दोनों प्रकारके सुख प्राप्त हों ॥ ९९ ॥

अन्वयः अत्र पुरोधसा पठितं च सम्यक् निशम्य इदं शिरसा उद्धर्तुमिव (तो बध्वरौ) उदारभावेः गुरुन् नमतः स्म । वै विनयाद् अपरा गुणज्ञता नास्ति ।

अर्थः पुरोहितके द्वारा पढ़े गये उक्त आशीर्वादात्मक वचनको सम्यक्

अनयोः करकुङ् मलेऽलिमालायितमेतन्मखधूमसन्प्रदिम्ना ।

अलिके तिलकायितं प्रतिज्ञाभिनयेनाभिनिवद्धतन्महिम्ना ॥ १०१ ॥

अनयोरिति । एतस्य मखधूमस्य यज्ञबूझस्य सता अदिम्ना कोमलतयाऽनयोर्बर-बन्धोः करकुङ्मले मुकुलिते करदुगले प्रतिज्ञाया अभ्यमुजाया अभिनयेन विचारणाभिनिवद्धस्तस्य यज्ञस्य महिम्ना यस्मिन् तेन मखधूमअदिम्नाऽलिमालायितम्, अमरपङ्क्तिव्याचरितम्, अलिके ललाटे च तिलकायितं तिलकव्याचरितं तावदिति ॥ १०१ ॥

मम शान्ति-विवृद्धयंहसां तु प्रलयः सत्कृतशेमुषीति भान्तु ।

हृदये सदये समस्तु जैनमथवा शासनमर्हतां स्तवेन ॥ १०२ ॥

उचितामिति कामनां प्रपन्नौ खलु तौ सम्प्रति जम्पती प्रसन्नौ ।

कुसुमाञ्जलिमादरेण ताभ्यः सुतरामर्पयतः स्म देवताभ्यः ॥ १०३ ॥

ममेत्यादि, उचितामिति । मम सदये इयान्विते हृदये शान्तिश्च विवृद्धिश्च अंहृदयतेषां शान्तिवृद्धिपापानां प्रलयः प्रणाशनं, सत्कृतस्य पुण्यपरिणामस्य च शेमुषी मतिरित्येवं प्रकारा भान्तु । अथवा, अर्हतां तीर्थङ्करपरमदेवानां स्तवेन स्तोत्रेण जैनशासनं समस्तु । इत्येवमुचितां कामनां मनोभावनां प्रपन्नौ सम्प्राप्तौ जम्पती बधूबरो खलु तौ सम्प्रति प्रसन्नौ भवन्ती च, आदरेण विनयभावेन ताभ्यो देवताभ्योऽर्हत्प्रतिमादिभ्यः कुसुमाञ्जलिमर्पयतः स्म तावत् ॥ १०२-१०३ ॥

प्रकारसे मुनकर उसे शिरसे उद्धार करते हुए के समान उन वर-बधूने उदार भावोंके साथ गुरुजनोंको नमस्कार किया । निश्चयतः विनयसे बढ़कर अन्य कोई गुण-प्राहकता नहीं है ॥ १०० ॥

अन्वयः प्रतिज्ञाभिनयेन अभिनिवद्धतन्महिम्ना एतन्मखधूमसन्प्रदिम्ना अनयोः करकुङ्मले अलिमालायितं अलिके तिलकायितम् ।

अर्थ । तत्पश्चात् प्रतिज्ञाके विचारसे मुकुलित उन दोनों वर-बधुओंके कर-कमलोंमें तो हवनके धूमने भौरोंकी पंक्तिका अनुकरण किया और ललाट-पर केगोंका अनुकरण किया ॥ १०१ ॥

अन्वयः अथ अर्हतां स्तवेन शान्तिविवृद्धिः, अर्हसां तु प्रलयः, सत्कृतशेमुषी इति भान्तु, अथवा मुदये हृदये जैनं शासनं समस्तु, इति उचिताम् कामनां प्रपन्नौ सम्प्रति प्रमन्नौ खलु तौ दम्पती आदरेण ताभ्यः देवताभ्यः सुतराम् कुसुमाञ्जलिम् अर्पयतः स्म ।

अर्थः तदनन्तर उन दोनों दम्पतियोंने ऐसी कामना की कि अरहन्त भगवानके स्तवनसे उत्तरोत्तर शान्तिकी वृद्धि हो; पापोंका नाश हो; पुण्येय

अनयोः करकञ्जराजिसेवामिव कर्तुं सुकृतांशसम्पदे वा ।

मृदु पादभुविष्टदेवतानां समभूत्सा कुसुमाञ्जलिः सुमाना ॥ १०४ ॥

अनयोरिति । सा कुसुमाञ्जलिः शोभनो भागः सम्मानो यस्याः सा, एवमभूता स्त्री, अनयोर्द्वयोः करकञ्जानां हस्तकमलानां राज्ञेः सेवां परिचर्यामारजनां मुग्धाधिकतमेव कर्तुं वाञ्छन्वा पुनरिष्टदेवतानां पादभुवि चरणवेत्ते सुकृतांशस्य पुण्यसमयस्य सम्पदे सम्भावनायै मृदु यथा स्यात्तथा समभूत् ॥ १०४ ॥

प्रिययोः श्रिय ईक्षणक्षणेन शुचिनीराजनभाजनप्रणेन ।

मृदुलाञ्जनसंयुजा हितेन दिनरात्री भ्रमिमाश्रिते हितेन ॥ १०५ ॥

प्रिययोरिति । श्रियोस्तयोर्बन्धुवरयोः श्रियोः शोभयोरीक्षणक्षणेन शुचिनीराजनस्य, आरात्किपावतरणस्य इवधूद्वारा भाजनमेव प्रणो मूल्यं प्रतिज्ञानं वा तेन कीदृशेन, मृदुल-मञ्जनं कञ्जलारविनाङ्गुलिकं संयुनक्ति तेन तादृशेन हितेन शुभसम्वादेन तत्र दिवस्य रात्रिश्च त एव भ्रमिमाश्रिते भ्रमर्गञ्जकाले । ह्रीत्सुप्तैक्षणं । सुन्दरवस्तुदर्शनाय प्रेम्णा पूर्णनं युक्तमेव । कञ्जलं रात्रिस्थानीयं, भाजनञ्च दिनस्थानीयं; स्वल्पमेव तावत् ॥ १०५ ॥

पिप्पलकुपलकुलौ मृदुलाणी विलसत एतौ सुदृशः पाणी ।

सहजस्नेहवशादिह साक्षाद्दलयच्छलतः प्रमिलति लाक्षा ॥ १०६ ॥

बुद्धि का प्रकाश हो और दयायुक्त हृदयमें जैनधर्म बना रहे । इस प्रकारकी कामनासे उन्होंने अहन्त आदि पंचपरमेष्ठी देवताओंके चरणोंमें पुष्पाञ्जलि समर्पण की ॥ १०२-१०३ ॥

अन्वयः । सा कुसुमाञ्जलिः इष्टदेवतानाम् मृदुपादभुवि सुकृतांशसम्पदे वा अनयोः करकञ्जराजिसेवाम् इव कर्तुं मु सुमाना समभूत् ।

अर्थः । वह पुष्पाञ्जलि इष्ट देवताओंकी कोमल चरण-भूमिको प्राप्त होकर इन दोनोंके कर-कमलोंकी सेवा करके मानों विशेष पुण्यार्जन करनेके लिए ही आई हुई थी सो अधिक शोभाको प्राप्त हुई ॥ १०४ ॥

अन्वयः । प्रिययोः श्रिय ईक्षणक्षणेन शुचिनीराजनभाजनप्रणेन तेन हि मृदुलाञ्जन-संयुजा दिन-रात्री हितेन भ्रमिमाश्रिते ।

अर्थः । इसके पश्चात् इन दोनों वर-वधूकी शोभाका निरीक्षण करनेके लिए पवित्र अंजन-सहित नीराजन-भाजन (आरतीके पात्र) के बहानेसे दिन और रात्रि ही आई हुई-सी प्रतीत हुई । (आरतीका पात्र श्वेत होनेसे दिन-सा और कञ्जल रात्रि-सा लग रहा था) ॥ १०५ ॥

पिप्पलेत्यादि । अत्र मृदुला, आमिः सीमा यद्योस्तौ मृदुलाणी सुकोमलौ सुदृशः सुलोचनायाः पाणी हस्तौ चैतौ पिप्पलकुपलस्याहवत्थ-किसलयस्य कुलमिव कुलं जातिर्य-योस्तौ साक्षादिव सहजस्नेहवशाद् एकोद्भूजास्तथा प्रीतिभावात्लाक्षा जनुपरिणतः सा बलयानी कञ्चुगानां च्छलतः प्रमिलति याभ्यां ताभ्यां सह सम्मेलनं करोतीत्यर्थः । अनु-प्रासात्कृदारोपेक्षयोः संसृष्टिः ॥ १०६ ॥

अरिकरिकुलपरिहरणपराभ्यां नयरयमयजयनृपतिकराम्याम् ।

योद्धुमिवास्या नवलरुचाभ्यां कञ्चुकमञ्चितमपि च कुचाम्याम् ॥ १०७ ॥

अरीत्यादि । नयरयमयो मोतिविचारवान् यो अयनृपतिस्तस्य कराभ्यां, कीदृशा-भ्याम्, अरीणां वैरिणां करिकुलं हस्तिसमूहस्तस्य परिहरणे पराभ्यां तत्पराभ्यां ताभ्यां सह योद्धुमिव किलास्याः सुलोचनायाः कुचाभ्यां, कीदृशाभ्यां ताभ्यामिति चैन्नबला नवीना रूचा कान्तिर्ययोस्तौ ताभ्यां, कञ्चुकमावरणवस्त्रयैव कवचमञ्चितं परिहितं यत्र यथा स्यात्तथा । स्वरूपेण कुम्भस्थलसदृशाभ्यां करिसधर्मभ्यां कुचाभ्यां करिकुलहरणपरायणस्य जयकुमारस्य करयोर्युद्धाचरणं युक्तमेवेत्यर्थः ॥ १०७ ॥

स्नेहनमुत्तारितमवतार्य त्रिवर्गवर्त्मनि गत्वोद्धार्यम् ।

अपवर्गं प्रतिवददिव ताभिः सुदृशः सुवासिनीमहिलाभिः ॥ १०८ ॥

अन्वयः एतौ सुदृशः पाणी मृदुलाणी पिप्पलकुपलकुलौ विलसतः (इति) सहज-स्नेहवशादिव लाक्षा बलयच्छलतः साक्षात् मिलति स्म ।

अर्थः इसके अनन्तर सुलोचनाको लाखके वलय (चूडा) पहनाये गये, इस-पर (उत्प्रेक्षा) की गई है कि सुलोचनाके दोनों हाथ पीपलकी कूपलके समान कोमल थे और लाख पीपलके लगती है अतः सहज स्नेहके वशसे ही मानों वह लाख उनके साथ आकर मिली ॥ १०६ ॥

अन्वयः अरिकरिकुलपरिहरणपराभ्यां नयरयमयजयनृपतिकराम्याम् (सह) योद्धुम् इव अस्या नवलरुचाम्याम् अपि च कुचाम्याम् कञ्चुकम् अञ्चितम् ।

अर्थः न्याय नीतिके जानकार जयकुमारके हाथ जो कि अरियोंके गज-कुलको पराजित करनेवाले थे, उनके साथ सुलोचनाके कुचोंको युद्ध करना पड़ेगा, इसी विचारको लेकर सुलोचनाके दोनों कुचोंने कंचुकरूपी कवच धारण कर लिया । अर्थात् सुलोचनाने अपने स्तनोपर कंचली-वस्त्रके बहानेसे मानों कवच धारण किया ॥ १०७ ॥

अन्वयः सुदृशः सुवासिनीमहिलाभिः त्रिवर्गवर्त्मनि गत्वा अपवर्गम् उद्धार्य (इति) प्रतिवदद् इव ताभिः स्नेहनम् अवतार्य उत्तारितम् ।

स्नेहनमिति । तत्र ताभिः सुवासिनीभिर्महिलाभिः सौभाग्यवतीस्त्रीभिः सुवृषः सुलोचनायास्त्रिभुवर्गवर्त्मनि गार्हस्थ्यमार्गे तावद् गत्वा प्रविश्य तत्रोद्धार्य प्रतिपादनोद्यं परस्मै सुोहनं तैलमद्यतार्यं सुलोचनायाः शरीरे वत्सा, अथौभाषातुपरिभागपर्यन्तं नीत्वा, पुनरनुनाम्भवर्गं शं सुलक्ष्म्यां प्रतिबद्धिव तत् तत उच्चारितमुपरिद्वादशः प्रवेशपर्यन्तं वाक्पुद्गलितमिति ॥ १०८ ॥

कुक्षिरमुष्याः फलतु सुनाभिः पुरुवरपुण्यकथाभिरथाभीः ।

मङ्गलमञ्जुलगानपराभिरित्येवमिहाम्युदितं ताभिः ॥१०९॥

कुक्षिरिति । अथानन्तरं मङ्गलं पुण्यकायकं मञ्जुलं मनोहरञ्च यद् गानं तस्मिन् पराभिस्तस्लीनाभिस्ताभिः सुवासिनीभिरिहामुष्याः सुलोचनायाः सुनाभिः शोभना तुष्ठी यस्यां सा कुक्षिः पुरुवरस्य श्रीशुभभवेववरस्य तीर्थकरस्य पुण्यकथाभिः कारणभूता-निर्याऽभी भंयरहिता सा फलतु, फलवती भवतु, इत्येवं रूपमभ्युदितं कथितं, पूर्वोक्त-वाक्येन तस्या उत्सङ्गे श्रीफलं निमित्तमिति ॥ १०९ ॥

अथ कश्चन नाथनामवंशसमयस्य स्म समीप्यते वर्तसः ।

परिहासवचोभिरेव धन्यान्निजदासीभिरभोजयत्स जन्यान् ॥११०॥

अथेति । अथ यथाविधि पाणिग्रहणानन्तरं यः कश्चनपि नाथनामवंश एव समयः, यद्वा नाथनामवंशस्य समय आचारस्तस्य वर्तसो मङ्कटस्थानीयो मनुष्यः समीप्यते स्म । स धन्यान् जन्यान् वरपक्षीयान्, लोकान् परिहासवचोभिः दिल्ष्टशब्दोच्चारणैर्हेतुभूतै-निजदासीभिः स्वकीयचेटीभिरभोजयत् भोजनमकारयत् ॥ ११० ॥

अर्थः सुलोचनाके शरीरमें तेलको चढ़ाकर बादमें सुवासिनी स्त्रियोंने यह कहते हुए तेल उतारा कि पहिले त्रिवर्ग (धर्म, अर्थ, कामपुरुषार्थ) मार्ग का पीछे अपवर्ग (मोक्ष) मार्गका अनुसरण करना होगा । अर्थात् गृहस्थाश्रममें रहकर अन्तमें त्यागी बनना होगा ॥ १०८ ॥

अन्वयः : अमुष्याः सुनाभिः अथ अभीः कुक्षिः पुरुवरपुण्यकथाभिः फलतु इति एवं इह ताभिः मङ्गलमञ्जुलगानपराभिः अभ्युदितम् ।

अर्थः फिर उन सुवासिनी स्त्रियोंने मंगल-गान करते हुए ऐसे कहा कि भगवान् ऋषभदेवकी पुण्य कथाओंके द्वारा इस सुलोचनाकी कूख जो सुन्दर नाभिवाली है वह फलवती हो, अर्थात् सन्तान प्रतिसन्तान प्राप्त करे । (ऐसा कहते हुए उसकी गोदीमें श्रीफल समर्पण किया) ॥ १०९ ॥

अन्वयः : अथ कश्चन नाथनाम वंशसमयस्य वर्तसः समीप्यते स्म स एव धन्यान् जन्यान् परिहासवचोभिः निजदासीभिः अभोजयत् ।

अर्थः अब इसके बाद नाथ वंशके किसी एक शिरोमणि पुरुषने हास्य-

स कमप्यद् आह काश्चनारं रचयन्त्वत्र हि ते मनोपहारम् ।

सत्पुः खलु सर्वतो मुखञ्च प्रतियच्छन्त्वथ काममोदनञ्च ॥१११॥

स कमपीति । स नाथवंशवर्तंसः कमपि अन्वयमनुश्रित्वावो वचनमाह—यद् भो महाशय । काश्चन वेदिका अत्र हि ते मनोपहारं, तेजनं व्यञ्जनवेधोपहारं परितोर्व रचयन्तु । सत्पुः पिपासितस्य तव क्लृप्तु सर्वतोमुखमुवकाञ्च प्रतियच्छन्तु वितरन्तु । अथ च कामं परममनोहरं यथाभिलाषं बौद्धनमन्मञ्च प्रतियच्छन्तु । यद्वा, हिते सुखसम्पादने मनसोऽपहारं सत्पुः साभिलाषस्य तव पुनः सर्वतः सर्वभावेन मुखं वक्त्रञ्च पुनः कामस्य रतपरिणामस्य मोहनं परिचर्द्धनञ्च प्रतियच्छन्तु । सत्पुष इति परिहासवचनत्वात्पद्यी । कामुकपञ्च वचनमिति ॥ १११ ॥

अपि गोत्रिगुणाश्च गोपघाम्नीति वृषसंयोजनकारणैकदाग्नि ।

सति वः समिताः सुपात्रनाग्नीति ददे भाजनकानि काप्यसक्नी ॥११२॥

अपीति । काव्यसक्नी, अन्तःपुरव्यवहितिस्तैभ्यो अन्वयनेभ्यो अपि महानुभावा भवन्तो गोत्रिगुणा गोत्रिषु कुलीनेषु सिद्धा ये गुणाः सौजन्यावयो येषां सन्ति ते वृषोऽतिथिसत्कारण्यो धर्मस्तस्य संयोजने परिपूरणे कारणं यदेकं प्रसिद्धं दाम मास्यं यस्मिस्तास्मिन् सुपात्रनाग्नि मनोहरक्ये सति पवित्रे गोपघाम्नि वो मुष्माकं राजगृहे समिता भवन्तः सन्तीति निगद्य किञ्च गोत्रिगुणा वेनुभ्योऽपि त्रिगुणा भवन्तो वृषसंयोजनकारणैकदाग्नि

विनोद-मिश्रित वचनोके द्वारा उन आये हुए बारासी लोगोंको अपनी दासियोंसे भोजन करानेके लिए कहा ॥ ११० ॥

अन्वयः : स कं अपि अद् आह—अत्र हि काश्चन अरं ते मनोपहारं सत्पुषः खलु सर्वतोमुखं च रचयन्तु अथ काममोदनञ्च प्रतियच्छन्तु ।

अर्थः : वह प्रमुख पुरुष किसी एक बारासीको लक्ष्यमें लेकर बोला—इन दासियोंमेंसे कुछ दासियाँ आपको 'सिमन' (शाक) परोंसे या आपके मनका हरण करें। कुछ दासियाँ तृषावान् आपको सर्वतोमुख (जल) पिलावें या अपना आनन मुख देवें। कुछ दासियाँ आपको यथेष्ट ओदन परोंसे या आपको कामोत्पादक हर्ष पैदा करें ॥ १११ ॥

अन्वयः : का अपि असक्नी—गोत्रिगुणाश्च वः अपि वृषसंयोजन-कारणैकदाग्नि गोपघाम्नि सुपात्रनाग्नि सति समिताः इति भाजनकानि ददे ।

अर्थः : इसके बाद किसी एक युवतीने यह कहते हुए कि आप वृष (बैल और धर्म) के संयोजन करना ही जहाँ पर एक मात्र प्रधान कारण है ऐसे गोत्री गुण—मले गोत्रमें पैदा हुए हैं, अथवा त्रिगुणे बैल गोत्रमें पैदा हुए हैं ?

वस्तीवर्षसंधोगहेतुपूतरञ्जुमति युवावनामिन् युष्वाधिकमभवति योपवातिन् योपालकगृहे
समितः सन्तीति परिहृत्य भाजनकानि जेमनार्थं पात्रानि इव वक्तव्यी ॥ ११२ ॥

अभवत्स तद्दृढङ्गसृष्टेः सुविधाता निखिले जनेऽपि हृष्टे ।

ननु भोजनभाजनेषु चाद्य सुजनीनां समयः स्वयं क्रमाद्यः ॥ ११३ ॥

अभवदिति । ननु चाद्यास्मिन् काले यः सुजनीनां भोजनार्थं यार्थं नियुक्तानां स्त्रीणां
समयः समाजः स निखिले जने हृष्टे सुसृष्टे सति भोजनभाजनेषु जेमनपानेषु तद्वर्हणा-
मङ्गानां लडकुकादीनां सृष्टेः शरीरे स्तनादीनामिव सुविधाता विधानकर्ताऽभवत् ॥ ११३ ॥

अनुविन्दति सुन्दरे नवीनां दररूपोच्चकुचामितः प्रवीणा ।

स्वमुरोऽम्बरमाददे भ्रियेऽवच्युतमारात्पृथुलस्तनी हिये वः ॥ ११४ ॥

अनुविन्दतीत्यादि । कस्मिन्दिग्दपि सुन्दरे इरूपेणैवत्प्रकारेण, उच्यते कुचौ यस्या-
स्तां नवीनां कामपि बभूवोमनुविन्दति, पश्यति सति तत्रेतः प्रवीणा तस्याभिप्रायका प्रौढा
परा काञ्चिदपि पुपुलौ पीनतामाप्तौ स्तनी यस्याः साऽऽरात्तत्कालमेव च्युतं स्कलितं
स्वमुरोऽम्बरं स्वकीयमञ्चलं ह्रिया लज्जयेव कालु भ्रिये स्ववासनाभिष्यक्तियतोभार्थ-
माददे । एतद्वेषेक्षयाहमधिकतुन्दरीति निबन्धनार्थमिति भावः ॥ ११४ ॥

अयि चेतसि जेमनोतिचारः सकलव्यञ्जनमोदनाधिकारम् ।

शुचिपात्रमिदं कयेत्थमुक्ताः सहसा जग्धिविधौ तु ते नियुक्ताः ॥ ११५ ॥

इस प्रकार हास्य करती हुई किसी युवतीने बारातियोंको भाजन दिये । अर्थात्
थाली-कटोरे आदि पात्र परोसे ॥ ११२ ॥

अन्वयः : ननु चाद्य यः स्वयं सुजनीनाम् समयः स निखिले अपि जने हृष्टे भोजन-
भाजनेषु क्रमात् तद्वर्हदङ्गसृष्टेः सुविधाता अभवत् ।

अर्थः : तत्पश्चात् परिचारिकाओंके समूहने हर्षित होते हुए बाराती जनों-
को भोजन करने योग्य सभी वस्तुएँ उन भोजनके भाजनोंमें परोसीं ॥ ११३ ॥

अन्वयः : दररूपोच्चकुचाम् नवीनां सुन्दरे अनुविन्दति (सति) इतः पुथुलस्तनी
प्रवीणभ्रिये अवच्युतम् स्वम् उरोम्बरम् आरात् ह्रियेव आददे ।

अर्थः : कोई एक युवा बाराती कुल-कुल उठे हुए हैं कुच जिसके ऐसी
नवोढाकी ओर देखने लगा तो किसी प्रौढा स्त्री जिसके कि स्तन बहुत उन्नत
थे उसने लज्जाके वश होकरके ही मानों अपने स्तनोंसे चिपके हुए अंचलको
ठीक किया । आशय यह कि इस बहानेसे उसने अपनी सुन्दरता और कामा-
भिलाषा प्रकट की ॥ ११४ ॥

अयीति । अयि महाशयाः, यदि भवतां चेतसि जेमनस्योतिः संरक्षणं, यद्वा, स्फूर्ति-
स्तस्यां चारुचरणं वर्तते तदेवमग्रगतं शुचिपात्रं सकलानि व्यञ्जनानि शाकादीनि यस्मि-
स्तत् तद्योवनस्याधिकारो यस्मिस्तद् वर्तते भुज्यतां तावत् । किञ्च चेतसिजे रतप्रवृत्तौ
मनसोऽतिचारोऽति चेतःशब्दः शुचिपात्रं युवसिस्वरूपं सकलानां व्यञ्जनानां स्तनादीनां
मोदने प्रसन्नतायामधिकारो यस्य तत् तावत्समस्येव । इत्युक्ताः कयाचिदित्यं गबितास्ते
जन्मजनाः सहसा हास्ययुक्ताः सन्तस्तु पुमर्जनिषविधौ भोजने नियुक्ता जाताः ॥ ११५ ॥

स्फटिकोचितभाजने जनेन फलिताया युवतेः समादरेण ।

उरसि प्रणिधाय मोदकोक्तद्वितयं निर्दयमर्दितं करेण ॥ ११६ ॥

स्फटिकेत्यादि । स्फटिकेनाच्छपायागेनोचिते निमित्ते भाजने फलितायाः प्रतिबिम्बि-
तायाः सम्मुखस्थाया उरसि स्तनप्रवेशे समादरेण प्रेमभावेन मोदकयोद्धितयं प्रणिधाय
धृत्वा जनेन पुनस्तद् द्वितयं निर्दयं यथा स्यात्तथा करेणावितं परिमर्दितं यवहं स्तनमर्दना-
भिलाषुक इति सूचनार्थमित्यर्थः ॥ ११६ ॥

यदमत्रगतं बुभुक्षुराज्यं प्रतिबिम्बगतेऽपि सम्बिभाज्यम् ।

अनुनीवि निवेशयन्स्वहस्तं चक्रे तत्समुदञ्चितं ततस्तम् ॥ ११७ ॥

अन्वयः कया-अयि चेतसि जेमनोतिचारः सकलव्यञ्जनमोदनाधिकारं इदं शुचि-
पात्रम् इत्यम् उक्ताः ते तु सहसा जनिष-विधौ नियुक्ताः ।

अर्थः पात्रोंमें भोज्य पदार्थ परोसे जानेके बाद कोई स्त्री बोली कि हे
महाशयो, यदि आपके मनमें भोजन करनेकी इच्छा है तो सभी व्यञ्जन और
पक्वान्न पात्रोंमें परोस दिये गये हैं अतएव आप भोजन करना प्रारम्भ कीजिए ।
(दूसरा अर्थ) काम वासनाके प्रति यदि आपका भाव रहे तो सम्पूर्ण अगों-
पांगोंमें सुन्दरता रखनेवाला यह पात्र विद्यमान है । उसका उपयोग कीजिए ।
(इस प्रकार कहे जानेपर हँसते हुए सभी बाराती लोग) भोजन करने
लगे ॥ ११५ ॥

अन्वयः स्फटिकोचितभाजने समादरेण फलितायाः युवतेः उरसि मोदकोक्तद्वितीयं
प्रणिधाय जनेन निर्दयम् (यथा स्यात् तथा) करेण अर्दितम् ।

अर्थः भोजनका पात्र जो कि स्फटिकका बना हुआ था उसमें परोसने
वाली की परछाईं पड़ रही थी, उसके उरस्थलपर दो मोदक रखकर किसी
बारातीने उनको निर्दय होकर हाथसे मर्दन कर दिया ॥ ११६ ॥

अन्वयः अथ यत् अमत्रगतम् आज्यं बुभुक्षुः अत्रगते प्रतिबिम्बे अपि सम्बिभाज्यं
स्वहस्तं अनुनीवि निवेशयन् इदं समस्तं मुदञ्चितं आह ।

यद्यमत्रेत्यादि । यत् किलामजगतं पात्रस्थितमाद्यं यत् बुभुक्षुर्भोगुभिक्षुः कश्चिदपि
अभ्यञ्जनीत्यापि गते प्राप्ते प्रतिबिम्बे युवत्याः प्रतिमाने सम्बन्धाद्यं विभागयोग्यं स्वहस्त-
मात्मकरं नीचिमनु सनीयमनुनीचि कश्चिदत्रबन्धनघ्नो तस्मिन् स्थाने निवेशयन् सम्बन्धानः
सन्, तत् प्रतिबिम्बं समुदञ्चितं चक्रे । नीचिस्थाने तस्य करवानं बुष्ट्वा प्रतिबिम्बिता
तस्मीं हर्षबशाद्रोमाञ्चिताभूवतस्तत् प्रतिबिम्बमपि समुदञ्चितं बभूवैत्यर्थः । तद्रोमाञ्चितं
प्रतिबिम्बं तं अन्यजनमपि समुदञ्चितं चक्रे इति भावः ॥ ११७ ॥

तरुणेङ्गितविज्जगाद बाले क्रमदित्सां सहते न तेऽद्यकाले ।

अयमित्यवतर्पयेर्विलोममृदुलव्यञ्जनतोऽमुकं तु सोमम् ॥ ११८ ॥

तरुणेत्यादि । तरुणेत्येङ्गितं वेधितं वेति जगतीति तरुणेङ्गितवित् काचित्प्रोद-
वयस्या किशोरीं प्रति जगाव, यत् किल हे बाले, अद्यकाले, सम्प्रत्ययं मुग्धस्ते क्रमशो बित्सा
क्रमदित्सा तां पङ्क्तिशो वितरणवेष्टां न सहते, ततोऽमुकं सोमं सुन्दराकारं विलोमेनैव
सर्वाञ्जनानुल्लङ्घ्य प्रथमत एव मुदुलव्यञ्जनतः शाकादिनाऽवतर्पय, यद्वा, अयं ते क्रमस्य
घरणप्रहारस्य निरावरकरणस्योपेक्षाभावस्य बित्सां वापुमिच्छां, यद्वा, पुनः क्रमतो बित्सां
कामशास्त्रविहितविधिना मुदुसम्भाषणाशवासनचुम्बनादिनामन्तरं बानलक्षणां तव चण्डां न
सहते, तस्माद्यम् यद्विलोम लोमवर्जितमत एव मुदुलव्यञ्जनकोमलं यद्वाद्यञ्जनं भवनभन्विर-
मङ्गलवतर्पयेवितरेत्यर्थः ॥ ११८ ॥

तव सम्मुखमस्म्यहं पिपासुः सुदतीत्यं गदितापि मुग्धिकाशु ।

कलशीं समुपाहरत्तु यावत् स्मितपुष्परियमञ्चितापि तावत् ॥ ११९ ॥

अर्थः पात्रमें प्राप्त धीको खानेकी इच्छावाले दूसरे बारातीने उसमें प्रति-
बिम्बित युवतीके नीचि-बन्धन (नाडे) के स्थानपर अपना हाथ रखा, जिसे
देखकर वह युवती रोमाञ्चित हो गई, और इससे वह प्रतिबिम्ब रोमाञ्चित हो
गया । फलतः वह बाराती भी रोमाञ्चित हो गया ॥ ११७ ॥

अन्वयः : तरुणेङ्गितवित् (काचित्) सखीं समुवाच—हे बाले, अयं ते क्रमदित्सां न
सहते, (अतः) विलोममृदुलव्यञ्जनतो अमुकं सोमं अपवर्तय ।

अर्थः कोई एक दूसरी युवती खाद्य पदार्थ परोसनेवाली सखीसे बोली
कि क्रमसे जो तूम परोसती चली आ रही हो उसको यह महाशय सह नहीं
रहे हैं अतः इन्हें तो तूम विलोम-प्रक्रिया द्वारा प्रसन्न करो ॥ ११८ ॥

अन्वयः : (हे) सुदति ! तव सम्मुखम् अहम् पिपासुः अस्मि, इत्यम् गदितापि
मुग्धिका तु गायन् आशु कलश्रीम् समुपाहरत् तावत् इयं स्मितपुष्पैः अपि अञ्चिता ।

तवेति । केनापि युवा स्नेहवता हे सुषति, क्षोभनवन्ति, अहं तव संमुखं कर्माभूतं स्वदानं पिपासुरास्वाद्यितुमिच्छुरस्मि सम्भवातीति शकित्वापि मुग्धिका बालकवयस्काञ्छी पानीयं वास्तुमिच्छतीति शास्त्राऽऽद्यु क्षीप्रमेव वाचस्तु कलशां समुपाहरन् उपाजहार ताव-
देवेवं स्मितपुष्पैर्हास्यकुसुमैरञ्जिताऽभूत् ॥ ११९ ॥

निपपौ चषकापितं न नीरं जलदायाः प्रतिबिम्बितं शरीरम् ।

समुदीक्ष्य मुदीरितश्चकम्पे बहुशैत्यमितीरयँल्ललम्बे ॥१२०॥

निपपाविति । कश्चिदपि जनश्चकम्पे पानपात्रेऽपितं नीरं न निपपौ न पीतवान्, किन्तु तत्रैव पानपात्रे प्रतिबिम्बितं निश्चल-निर्मलजले पतितं जलदायाः शरीरच्छायं समुदीक्ष्य दृष्ट्वा मुदीरितः प्रसन्नतया प्रेरितः सन्, चकम्पे कम्पमन्वय । ततो बहुशैत्यमिती-
यन् कथयंस्तज्जलपात्रं ललम्बे गृहीतवानित्यर्थः । जलस्याग्निशीतत्वोक्त्या तदबभूवसतीर्न्वाधा-
वलोकनञ्च कम्पं गृहीतवानित्याशयः ॥ १२० ॥

जलदा परिरब्धपूतवेषा च कियञ्चारुञ्जुषेति पश्यते सा ।

स्फुटमाह करद्वयीसमस्यामिह भृङ्गारधृतेर्मिषेण तस्याः ॥१२१॥

जलवेति । परितः समन्ताद्बन्धः प्राप्तः पूतो मञ्जुलो वेषो यया सा समुज्ज्वलाम्बरा-
वृतशरीरा, शकियन्तौ अपि कुचौ यस्याः सा, कीदृशसुन्दरस्तमीति पश्यतेऽवलोकयते जना-
यहे जलोत्सर्जनावसरे तस्या जलदायाः करद्वयी भृङ्गारस्य धृतेर्मिषेण ग्रहणव्याजेन तां

अर्थः : किसी एक बारातीने कहा कि मैं तेरे सम्मुख पिपासु हूँ, तब उसके द्वारा ऐसा कहे जानेपर उसका अभिप्राय नहीं समझती हुई भोली स्त्री शटसे जलका कलशा उठाकर ले आई। यह देखकर वह युवा हँसा और हँसकर उस स्त्रीको रोमांचित कर दिया ॥ ११९ ॥

अन्वयः : चषकापितं नीरं न निपपौ जलदाया प्रतिबिम्बितं शरीरं समुदीक्ष्य मुदीरितः चकम्पे ततः बहुशैत्यप्रतिवाक् ललम्बे ।

अर्थः : जलको परोसनेवाली जिस स्त्रीका प्रतिबिम्ब जलमें पड़ रहा था अतः उस जलको बारातीने नहीं पिया, किन्तु उसके प्रतिबिम्बित शरीरको देखकर यह बहुत ठंडा है ऐसा कहते हुए उसके अद्भूत सौन्दर्यके देखनेके बहानेसे उस जल-पात्रको ही उसने हाथसे उठा लिया ॥ १२० ॥

अन्वयः : जलदा परिरब्धपूतवेषा च कियञ्चारुञ्जुषा इति पश्यते इह भृङ्गारधृतेः मिषेण तस्याः सा करद्वयी समस्याम् स्फुटमाह ।

अर्थः : सुन्दर वेषको धारण किये हुए इस जल देनेवाली स्त्रीके कुच कैसे

समस्यां स्फुटमाह प्रकटीकरणम् । भृङ्गारमुत्पावावयुन्नती तस्याः कुचावास्तामिति भावः ॥ १२१ ॥

अपि सात्विकसिप्रभागुदीक्ष्य व्यजनं कोऽपि विधुन्वतीं सहर्षः ।

कलितोष्ममिषोऽभ्युदस्तवक्त्रो ह्रियमुज्जित्य तदाननं ददर्श ॥१२२॥

अपीति । सात्विकं सहजस्वाभाविकं, यद्वा, सत्वाद्यौवनमवाप्तात् सात्विकभावं सिप्रं भजति स्वीकरोतीति सा सात्विकसिप्रभाग् जनस्तत्रौष्ण्यसम्भावनयापि, व्यजनं तालवृन्तं विधुन्वतीं युषतिमुदीक्ष्य तत्सौन्दर्यावलोकनात् सहर्षः सन्, कलितः स्वीकृत ऊष्णो मिषः सन्तपनच्छलो येन सः, अत एवाभ्युदस्तं समुत्थापितं वक्त्रमाननं येन सः, ह्रिय-मुज्जित्य लज्जां त्यक्त्वा तस्या आननं मुक्तमपि ददर्श दृष्टवान् ॥ १२२ ॥

रसवत्यपि पायसस्मिता वा घृतवद्-व्यञ्जनशालिनी स्वभावात् ।

मृदुलङ्घुकुचा प्रियेव शस्तैरुपभुक्ता बहु वारयात्रिकैस्तैः ॥१२३॥

रसवतीति । सा रसवती भोजनसामग्री सरसापि तैः शस्तैः समावृतेवारयात्रिकैर्जन्य-जनैः प्रियेव वनितावद् बहुतिशयेन यथा स्यात्तथोपभुक्ता । कीदृशी सा रसवती, स्वभावादेव घृतवद्भृङ्गराज्यपरिपूर्णैर्व्यञ्जनेः शाकाभिः, पक्षे, घृतवद्भिः कान्तिमद्भिर्व्यञ्जनेः कुच-मुखादिभिरवयवैः शालिनी शोभमाना, पायसक्षीरान्मयेव स्मितं हसितं यत्र, पक्षे पायस-मिवोष्णलं स्मितं यस्याः सा मृदुलङ्घुका एव कुचा यस्याः सा, पक्षे मृदुलङ्घुकाविव कुचौ यस्याः सेति ॥ १२३ ॥

हैं इसको देखनेकी अभिलाषावाले बारातीको उस युवतीके हाथोंने भृङ्गारको उठानेके बहानेसे मानों उत्तर दिया ॥ १२१ ॥

अन्वयः कोऽपि सात्विकसिप्रभाग् अपि व्यजनं विधुन्वतीं उदीक्ष्य कलितोष्ममिषः अभ्युदस्तवक्त्रः ह्रियम् उज्जित्य सहर्षः तदाननं ददर्श ।

अर्थः किसी बारातीके सात्विक (स्वाभाविक) पसीना आ गया उसे गर्मीसे उत्पन्न हुआ समझकर कोई युवती उसपर पंखा करने लगी तो उस समय वह भी गर्मीका बहाना करके अपने मुँहको ऊँचा उठाकर उस स्त्रीके मुखको सहर्ष देखने लगा ॥ १२२ ॥

अन्वयः रसवती अपि पायसस्मिता वा घृतवद् व्यञ्जनशालिनी स्वभावात् मृदु-लङ्घुकुना शस्तैः तैः बहुवारयात्रिकैः प्रिया इव उपभुक्ता ।

अर्थः रसवती (रसोई) कैसी है, इसे स्त्रीकी उपमा दी गई है, रसोई खीररूपीसे मन्द मुसकानसे और घृतवाले (कान्तिवाले) व्यंजनों (अवयवों)

वितरापि तवामुना ममाशास्ति कलाकन्दमुखेन पूरिता सा ।

वटकं घटकल्पसुस्तनीतः कटकं सङ्कटकृद् दधामि पीत ! ॥१२४॥

वितरापीति । हे घटकल्पसुस्तनि, कुम्भोपमकुचवति, तवामुना कलाकन्दं नाम भोज्यविशेषात्तदेव मुखं प्रधानं यत्र तेन सिद्धान्तेन प्रतिबलेन सा ममाशाऽभिलाषा पूरितास्ति । इत्यत एव वटक नाम भोज्यमपि वितर, देहि । तथा तव कलानां कन्दवल्ग्वन्त्र-बिम्बवन् मुखं तेन मम वाञ्छा पूरिता, अतो वटकं चुम्बनमपि देहि । इत्युक्ते परिवेषिक-योक्तं हे पीत, साभिलाषतया पीतवर्णं, अहं कटकं लवण, यत्किल सङ्कटकृत् कष्टकारि, यद्वा, कटकं जनसमुदायं दधामि, अतएवात्र चुम्बनवानं लज्जाकरं स्यादतस्तवाभिलाषा पूरणेऽसमर्थास्मीति भावः ॥ १२४ ॥

किमु पश्यसि भोक्तुमारभेथा इति सूक्तोऽवददन्नसम्बिदन्ते ।

लवणातिगतन्तु मण्डकन्ते किमिवार्ये समवायिनः क्रमन्ते ॥१२५॥

किम्बिति । हे आर्य, किं पश्यसि, कथमुपेक्षते ? भोक्तुमारभेथा भोजनमारभस्व, इत्येवं कयाचित् सूक्तः प्रेरितः कश्चिदन्नस्य सम्बिदत् प्रतिज्ञा यस्यास्तस्या अन्ते समोये, एवं व्यङ्ग्यतयाऽवदत्—यद्-हे आर्य, यस्वयोक्तं भोक्तुमारभेथाः सम्भोगं भजेथा इति तत्रा-स्माभिः कथ्यते—यत्किल लवणातिगतं कान्तिहीनं ते मण्डकमलङ्करणं समवायिनो बुद्धि-मन्तो जनाः किमिव क्रमन्ते, नहि स्वाभाविकसौन्दर्यरहितमाभरणपूर्णमपि शरीरं सज्ज-

एवं खाद्य-पदार्थो) से युक्त थी; सुन्दर लड्डू ही जिसके कुच थे, ऐसी उस रसोईको प्रियाके समान समझकर उन बारातियोंने खूब दिल भरके उपभोग किया ॥ १२३ ॥

अन्वयः । हे घटकल्प-सुस्तनि ! इतः तव अमुना कलाकन्दमुखेन मम सा आशा पूरिता अस्ति, इतः वटकं अपि वितर, (हे) पीत ! सङ्कटकृत् कटकं दधामि ।

अर्थः हे घड़ेके समान सुन्दर, पृथुल स्तनवाली ! तेरे कलाकन्द मुख (मिठाई) के द्वारा मेरी आशा पूर्ण हो गई, (मैं अब नहीं खाना चाहता) अतः अब नमकीन वटक (बड़ा, चुम्बन) दे तब उसने उत्तर दिया कि मेरे पास तो वटक (बड़ा) नहीं है मेरे पास तो कष्टकारी कटक (नमक) है (सेनाका समूह है) । अतः तुम्हारा अभीष्ट पदार्थ देनेमें असमर्थ हूँ ॥ १२४ ॥

अन्वयः । अन्न संबिदन्ते किमु पश्यसि, भोक्तुम् आरभेथा इति सूक्तः अबदत् (हे) आर्ये ते मण्डकं तु लवणातिगतम् समवायिनः किमिव क्रमन्ते ।

अर्थः कोई युवती किसी बारातीसे बोली—क्या देखते हो, भोजन करना प्रारम्भ करो । इसपर वह युवा बोला कि इस अन्न-समुदायमें यह तुम्हारा

नेभ्यो रोषत इति, पक्षे, लवणातिगतं मण्डकं नाम त्र्योदयपदार्थोऽयं नीरसत्वान्न जायत इत्यर्थः ॥ १२५ ॥

मसुरोचितमाह्वयामि बाले सरसं व्यञ्जनमत्र भुक्तिकाले ।

मधुरं रसतात् पयोधराङ्गमधुना हारमिमं न किं कलाङ्क ? ॥१२६॥

मसुरोचितमिति । हे बाले, अहमत्र भुक्तिकाले भोजनसमये सुरतावसरे वा, मसुरो नाम द्विदलान्नभेदः, पक्षे मसुरा नाम पण्याङ्गना, तदुचितं सरसं व्यञ्जनं शाकपदार्थं सूपम्, पक्षे व्यञ्जनं कोमलाङ्गमाह्वयामि, इति निगदिते सति तयोक्तम्, यत्किल हे कलाङ्क, हे कलाकलित, अधुना, इमं तव समक्षगतमस्माकमित्यर्थः । पयो द्रुष्यं दधातीति पयोधरोऽङ्कः स्थानं यस्य तं मधुरमाहारं ओरान्नं, पक्षे, पयोधरयोः स्तनयोर्मध्येऽङ्कः स्थानं यस्य तं मधुरं हारं नामाभूषणं किं न रसताविति यावत् ॥ १२६ ॥

उपपीडनतोऽस्मि तन्वि भावादनुभूष्णुस्तवकाम्रकाम्रतां वा ।

वत वीक्षत चूषणेन भागिन्निति सा प्राह च चूतदा शुभाङ्गी ॥१२७॥

उपपीडनत इति । हे तन्वि, सूक्ष्माङ्गि, तवैव तवके ये आम्रे नाम फलेऽर्थात् स्तनी, तयोः काम्रतां सरसतां भावादुत्कण्ठापरिणामाद् उपपीडनतः सबोधमालिङ्गनतोऽनुभूष्णुरस्मि, अनुभवकर्ता भवामीत्युक्ते सति सा शुभाङ्गी शोभनशरीरा, चूतदाऽऽन्नदायिनी प्राह जगाव—यत्किल हे भागिन्, भाग्यशालिन्, चूषणेनैव वीक्षते किन्तु मिष्टं किमुताम्बलमिति समास्वावनेनैव पश्य, यद्वा, यथोपमबर्नं वाञ्छसि स्तनयोस्तथा तदुगुण्यपानेनापि वीक्षत, अहं तव मातुः सबया सम्भवामि, इत्यभिप्रायः । वतेति खेदे ॥ १२७ ॥

मण्डप (आभूषण और भोजन) अधिक लवणवाला है तो हम लोग उसे कैसे खावें ॥ १२५ ॥

अन्वयः (हे) बाले अत्र भुक्तिकाले मसुरोचितम् सरसं व्यञ्जनं आह्वयामि । (हे) कलाङ्क मधुरं पयोधराङ्कं इमं अधुना हारम् किं न रसतात् ।

अर्थः एक बाराती बोला—हे बाले; मैं मसूरकी दाल चाहता हूँ उसके उत्तरमें वह बोली कि दूधवाली खीर खाओ जो कि मधुर है । यहाँ पर श्लेष है कि बारातीने मसुराका अर्थ वेश्या किया, किन्तु दासीने उत्तर दिया कि उसे क्या चाहते हो, हमारे स्तनोंकी ओर देखो ॥ १२६ ॥

अन्वयः (हे) तन्वि, तवकाम्रकाम्रताम् वा भावात् उपपीडनतः अनुभूष्णुः अस्मि सा चूतदा शुभाङ्गी च प्राह (हे) भागिन् चूषणेन च वीक्षत इति ।

अर्थः जो स्त्री आम परोस रही थी-उसे देखकर कोई बाराती कहने लगा कि तुम्हारे आमोंको मैं दबाकर देख लूँ कि ये कैसे कोमल हैं इस पर वह बोली

किं पश्यस्यसि संरसरेऽपि न किं नो रोचकं व्यञ्जनम् ।
तन्वीदं लवणाधिकं खलु तृषाकारीति नो रोचकम् ॥१२८॥

तस्मात्सम्प्रति सर्वतोमुखमहं याचे पिपासाकुलः ।

सात्राभूत् स्मितवारिमुक् पुनरितः स्वेदेन स व्याकुलः ॥१२९॥

किं पश्यसीति । अयि महाशय, किं पश्यसि, नोऽस्माकं रोचकं रुचिकरं व्यञ्जनं शाकादि, यद्वा, अवयवं स्तनादि च किन्न संरसरेऽपि तु रसत्वेन, इति कयाचिद् प्रियंमाणो व्यञ्जनः प्राह—हे तन्वि, तवेवं व्यञ्जनं लवणाधिकं लवणपूर्णमित्यत एव तृषाकारि पिपासावायकमस्ति, नो किन्तु रोचकं रञ्जकं किञ्च लवणाधिकं कान्तिपरिपूर्णमत एव तृषाकारि, अभिलाषाकारितया नोऽस्माकं रञ्जकमस्ति । तस्मात्कारणात् सम्प्रति पिपासा-कुलोऽहं सर्वतोमुखं जलम्, अर्थाच्च सर्वभावेन तव मुखं याचे वाञ्छामि, इति श्रुत्वात्र सा स्मितमेव वारि मुञ्चतीति स्मितवारिमुगभूत् । ज्योत्स्नासमुदयो यदा स्यात् स एवा-वयोः सङ्केतकालो भवेदिति स्मितचेष्टया व्यज्यते । तेन च स जन्यजनः स्वेदेन व्याकुलो बभूव ॥ १२८-१२९ ॥

मालत्याः शाकमुदीक्षेऽहमेवं श्रुत्वाऽऽहान्या खिन्न ?

वेशवारखचितं खलु रम्भा व्यञ्जनं ननु विलोकय किन्न ॥१३०॥

मालत्या इति । अहं मालत्या अग्निशिखायाः शाकमुदीक्षे, अर्थान्मालत्या युक्त्याः

किं चूस कर ही देख लो न ? भाव यह है कि वह तो उसे पत्नी रूपमें बनाना चाहता है किन्तु वह उसे माताका भाव प्रकट कर निरुत्तर कर देती है ॥१२७॥

अन्वयः । अयि किं पश्यसि नो रोचकं व्यञ्जनम् संरसेः अपि किं न (हे) तन्वि, इदं खलु लवणाधिकं तृषाकारि इति नो रञ्जनम् । तस्मात् अहं सम्प्रति पिपासाकुलः सर्वतो-मुखं याचे अत्र सा स्मितवारिमुक् अभूत् इतः पुनः स स्वेदेन व्याकुलः ।

अर्थः । कोई स्त्री बोली कि हे भव्य; देखते क्या हो, स्वाद क्यों नहीं लेते हो ? हमारा शाक या अंग बड़ा (रोचक) और मन-भावता है ? इसके उत्तरमें उसने कहा कि वह लवणाधिक है इसलिये प्यास बढ़ाने वाला है । मेरी अभिलाषा थोड़े ही पूर्ण हो सकती है मैं तो प्यासा हूँ इसलिये तो सर्वतोमुख (जल या चुम्बन) मुझे दो, इतने पर वह स्त्री हँसी और बाराती पसीनेमें तर-बतर हो गया ॥ १२८-१२९॥

अन्वयः । अहं मालत्याः शाकं उदीक्षे, एवं श्रुत्वा अन्या (काचिद्) आह—हे खिन्न, वेशवार-खचितं खलु रम्भा-व्यञ्जनं किं न विलोकय ननु ।

स्त्रियाः शाकं शाकिमहिमानमुदीये, इत्येवं भूत्वा केनचिदुक्तं निशाम्य, परिधेयिकाऽऽहोक्त-
वती यत्किञ्च हे स्त्रिय, उत्कण्ठित, वेदावारेण मरिचलबणादिना क्षचितं परिपूरितं रम्भा-
व्यञ्जनं कबलीशाकं, यद्वा, रम्भायाः स्वर्धेऽयायाः सवृषयास्तावन्मम व्यञ्जनमङ्गं य-
द्दशावारेण भूषणादिनाम्बितमिदं खलु किञ्च विकोक्य पश्य तावदिति । ननु च
चित्तकं ॥ १३० ॥

व्यवस्यतास्यं रसितुं जलत्यजः कृतावनत्या अपि सम्बयोभुजः ।

पतञ्जले मन्दकलेन भूतलेऽपवृत्तिराप्तान्यदृशः किलामले ॥१३१॥

व्यवस्येत्यादि । जलत्यजोऽम्बुवाभ्या, अतएव कृताऽवनतिर्वेहनामनं यथा तस्याः,
अपि च सं समानं वय आयुभुङ्क्ते या तस्यास्तुत्यावस्थायाः किञ्चन्यतो दृग्बुद्धिर्यस्या-
स्तस्याः स्त्रिया आस्यं मुखं रसितुमवलोकयितुं किल मन्दः सच्छिन्नः करोऽम्बुपूर्णहस्तस्तेन
कारणेन पतञ्जलं यत्र तस्मिन्मले परिशुद्धं भूतले निश्चलामलजलवति, अपवृत्तिराप्ता
जलपानरहिता स्वीकृतेति ॥ १३१ ॥

इङ्गितेषु विफलीकृतो युवान्ते पुनः करनिगालने तु वा ।

सत्वरं स कलिताञ्जलिस्तयाऽसेचि साचिविधुताम्बुधारया ॥१३२॥

इङ्गितेष्विति । इङ्गितेषु संज्ञासङ्केतादिना कृतेषु प्रथमार्थं प्रापितेषु विफलीकृत
उन्मत्कृतयोपेक्षितो युवा तदर्थोऽपि जनो वा पुनरन्ते तु सत्वरमेव करयोनिगालनं
धावनं तस्मिन् सकलितः सम्पादितोऽञ्जलिः प्रार्थना-पराकाष्ठाकूपो येन स एवं तथा साचि

अर्थः (किसी बारातीने किसी परोसनेवाली युवतीसे कहा—) मैं मालती-
का शाक चाहता हूँ । यह सुनकर कोई दूसरी युवती बोली—हे उत्कण्ठित
महानुभाव, नमक-मिर्च आदिसे परिभूरित केलेका शाक क्यों नहीं देखते
हो ॥ १३० ॥

अन्वयः कृतावनत्या जलत्यजः संबयोभुजः आस्यं रसितुं व्यवस्यता मन्दकलेन
पतञ्जले अमले भूतले किल (तस्या) अन्यदृशः अपि अपवृत्तिः आप्ता ।

अर्थः जल पिलानेवाली युवती जल पिलानेके लिए नीचे झुकी, तो उसके
मुखको देखनेमें संलग्न बारातीने हाथके शिथिल हो जानेसे गिरते हुए जलवाले
अपने हाथको मुखसे कुछ दूर कर लिया जिससे पानी भूतल पर गिरता रहे
और उसको वियोग जल्दी नहीं हो ॥ १३१ ॥

अन्वयः इङ्गितेषु विफलीकृतः युवा पुनः अन्ते करनिगालने तु वा स सत्वरं
कलिताञ्जलिः तथा साचिविधुताम्बुधारया असेचि ।

अर्थः जब युवकने देखा कि मैं इस युवतीसे बहुत अनुनय कर चुका हूँ

बबन्त्सेन विधुता सकम्पं तद्देहे, उत्सृष्टाम्बुधारा यया तथा युवत्याऽस्त्रि, अभिषिक्तः
सकलप्रार्थनत्वसूचनरत्नेन सरसतां नीत इति यावत् । तत्रैतच्च रसिकयोर्जातिप्र-
करणम् ॥ १३२ ॥

परमोदकगोलकावलिर्बहुशोभाण्डपिकैर्घनैस्तकैः ।

समवर्षि चल्त्करस्फुरन्मणिभूषांशुकृतेन्द्रचापकैः ॥ १३३ ॥

परमेत्याति । तैरेव तकैः माण्डपिकैः कन्यापञ्जलोकैर्घनैर्बहुभिर्मेषैः परा समुकुष्ठा
मोवकगोलकानां लड्डुकानां, करकोपलानामाबलिः परम्परा बहुशोऽनल्परूपतया समवर्षि
प्रतिष्विताऽभूत् । कीदृशंस्तैश्चन्तो लड्डुकादिवानार्थं व्यापारवन्तो ये करा हस्तास्तेषु
स्फुरतां मणीनां माणिक्यादीनां घटिता भूवास्तासामंशुभिः किरणैः कृताः सम्पादिता
इन्द्रचापा यैस्तैरेव तकैश्चमत्कारकैरिति ॥ १३३ ॥

सुखादिरसमाराध्यं सौघसम्पद्दलं कया ।

आत्महस्तोपमं प्रीत्या जन्यहस्तेऽर्पितं रयात् ॥ १३४ ॥

सुखावीति । कयापि परिवेषिकया पुनर्भोजनान्तरमेव दलं नागवल्लीसम्भवं रयाच्छी-
प्रमेव जन्मानां वारयात्रिकाणां हस्तेष्वर्पितं प्रीत्या प्रेमभावेन । कीदृशं तद् आत्मनः
स्वस्य हस्तोपमं करसमानं, यद्वा, आत्महस्तः स्वर्गस्तदुपमञ्च, यतः शोभनेन स्त्रावरेण
स्त्रावरेण समाराध्यं आराधनीयं दलं, सुखादीनां रसो यत्र, यद्वा सुखस्यादिः प्रथमोऽपि
रसो यत्र भवति स स्वर्गः करश्च । सुखायाश्चूर्णस्य सम्पन्नं तत् । स्वर्गपक्षे तु सुखाया
अमृतस्य, हस्तपक्षं सौघस्य हर्म्यस्य, अर्थात् कार्ये कारणोपचाराद् गार्हस्थ्यजीवनस्य
सम्पद् यत्रेति यावत् ॥ १३४ ॥

फिर भी यह अनुकूल नहीं हुई तो अन्त में हाथ धोने के बहाने से उसने उसके
आगे अपने दोनों हाथ जोड़ लिए । फलतः उस युवतीने जलके छीटों के
द्वारा अपनी अनुमति प्रकट की ॥ १३२ ॥

अन्वय : घनैः तकैः माण्डपिकैः चल्त्करस्फुरन्-मणिभूषांशुकृतेन्द्रचापकैः परमोदक-
गोलकावलीः बहुशः समवर्षि ।

अर्थ : अपने हाथोंमें रत्न-जड़ित-आभूषणोंकी किरणोंसे बधू पक्षके लोगोंरूपी
मेघोंने इन्द्र-धनुष पैदा करते हुए बहुतसे लड्डू रूपी ओले बरसाये ॥ १३३ ॥

अन्वय : कया सुखादिरसं आराध्यं सौघसम्पद्दलं आत्महस्तोपमं रयात् प्रीत्या जन्य-
हस्ते अर्पितः ।

अर्थ : उसके बाद किसी युवतीने वारातियोंको पान दिया, वह पान
अपने हाथ मरीखा ही था क्योंकि पानमें कत्था और चूना था तो उसका हाथ

सुधारसमयं भूयो रागायास्वादितं तु यत् ।

प्रियाघरमिव प्रीत्या श्रयन्ति स्माधुना जनाः ॥१३५॥

सुधारसेत्यादि । अधुना सम्प्रति भोजनास्तसमये जनास्ते बारयात्रिका बलं नाग-
बलीसम्भवं यत् सुधारसमयं कूर्णं लबिरसारयुक्तं, यच्च भूयः पुनः पुनरास्वावितं रागाय
रक्षितमार्थं आस्वरञ्जनार्थं भवति, ततः प्रियाया अघरमिबौष्ठीमिव जानन्ति स्म । यतः
प्रियाघरश्च सुधारसमयोऽमृततुल्यरसवान् भवति, रागायानुरागार्थञ्च भवति । किञ्च,
अधुना जनाः साम्प्रतिका लोकाः सुधारसमयाख्यं सुधारकनामसम्प्रदायं प्रियाघरमिव
प्रीत्याऽऽभ्यन्ति । यः सुधारकसम्प्रदायोऽत्रास्वावितः सन् भूयो तथोत्तरमधिकाधिकं रागाय
व्यभिचारादिरूपाय भवति । तत्र विधवावीनां लज्जविधेरपि समुचितत्वप्रतिपाद-
नात् ॥ १३५ ॥

आतिथ्ये वस्त्रुटिरेव तु नः स्पष्टपयोधरमप्यस्ति पुनः ।

सुखपुरमिदमिति जन्यजनेभ्यः पथपथ्यवदासीद् गुणितेभ्यः ॥१३६॥

आतिथ्येत्यादि । भो महाशयाः, भो पुष्पाकमातिथ्येऽतिथि-सत्कारे नस्त्रुटिरेव,

भी सुखादिकका चाहनेवाला और स्वर्गकी सुधाका द्योतक था ॥ १३४ ॥

अन्वयः : अधुना यत् तु सुधारसमयं आस्वादितं भूयो रागाय (तत्) जनाः प्रिया-
घरम् इव प्रीत्या आश्रयन्ति स्म ।

अर्थः : उस पानको बारतियोंने भी बड़े प्रेमसे लिया, क्योंकि वह सुधारस
(चूना, कल्या और अमृत) से युक्त था और राग (लालिमा, स्नेह) को प्रकट
करने वाला था ॥ १३५ ॥

विशेषार्थ—पद्यके प्रथम चरणमें पठित 'सुधारस समय' पदका पदच्छेद
'सुधार + समय' के रूपमें भी स्वोपज्ञ टीकामें करके यह अर्थ भी व्यक्त किया
गया है कि आजके समयको सुधारक लोग सुधार अर्थात् उद्धारका युग कहते
हैं । प्रस्तुत काव्यकी रचनाके समय कुछ सुधारक लोगोंने विधवा-विवाहको
भी जाति-सुधार या विधवाओंके उद्धारार्थं समुचित बता करके उसके प्रसारका
जोर-शोरसे प्रचार किया था । प्रस्तुत स्थल पर यह अभिप्राय है कि जिस
प्रकार ताम्बूल आस्वादन उत्तरोत्तर मुख-रागका कारण होता है उसी प्रकार
ये विधवा-विवाह आदि कार्य भी आगे अधिकाधिक व्यभिचारादिरूप रागके
वर्द्धक होंगे ॥ १३५ ॥

अन्वयः : वः आतिथ्ये नः तु व्रुटिः एव, पुनः अपि स्पष्टपयोधरम् इदम् सुखपुरम्
अस्तु इति गुणितेभ्यः जन्यजन्मेभ्यः पथपथ्यवत् आसीत् ।

अस्माभिर्युष्माकमतिथिसत्कारो यथोचितरूपेण न कृतस्तावत्, किन्तु पुनरिदं स्पष्टपयोधरं सुखपुरं स्पष्टं पयो दुग्धमिष्टरसं धरतीति तच्छोभनं खपुरं क्रमुकं तथैव स्पष्टो पयोधरो यस्य तत्सुखस्य पुरं स्थानम्, कन्यारस्तमप्यस्ति, इत्येवमुच्यते, गुणितेभ्यो गुणवद्भ्यो जनेभ्यो वत्तं क्रमुकं पूमीफलं प्रस्थानकालोचितं विविधमणि-मौक्तिकहिरण्यादि-इति लक्ष्यते । यौतुकपदार्थसमूहः पक्षो मार्गस्य पथ्यमनवस्त्राविकं तद्गत्, मार्गस्य व्यय-स्ताद्ब्रुव भूत् ॥ १३६ ॥

मृदुतमपल्लवगुणसमवेतै खनेः कल्पाङ्घ्रिपैः स्वितैः ।

शाखाचरणालम्बनभूतैः सहजायातविभवपरिपूतैः ॥ १३७ ॥

जनुजः सफलत्वं निगदद्भिः कुसुमानीव मुहुश्च वहद्भिः ।

उभयोरितरेतरमुक्तानि प्रसन्नभावादथ मुक्तानि ॥ १३८ ॥

मृदुतमेत्यादि । अथ भोजनान्तरं ताम्बूलादिवानपुरस्सरमुभयोः पक्षयोः सम्बन्धिभि-
जनेरैतरेवनेः कल्पाङ्घ्रिपैः भूलोककल्पवृक्षैरिव स्थितैः, शाखाया आचरणं स्वकुलाचारस्य
निर्बहणं, पक्षे शाखानां वृक्षप्रततीनां चरणस्य प्रफुरणस्य, आलम्बनभूतैः, सहजेन स्वभावे-
नायाता ये विभवा ऐश्वर्यान्वा धनानि च, पक्षे पक्षिशावकास्तैः परिपूतैः पवित्रैः, मुहु-
तमानां पल्लवानां, पदांशानां, पक्षे पत्राणां गुणैः प्रफुरणाविभिरवसरोचितत्वादिभिश्च
समवेतैरलङ्कितैरेव प्रसन्नभावात् प्रीतिपरिणामात् । इतरेतरमन्योऽन्यमुक्तानि सम्बन्धि-
तानि यानि सुक्तानि, कुशल-प्रतिकुशलकथनात्मकानि, ताभ्येव कुसुमानि, पुष्परूपाणि
मुहुः पुनः पुनः वहद्भिः सम्बन्धिभिर्जनुषो जन्मनः सफलत्वं, फलवद्भावम् निगदद्भिरद्य
भवता समागमेनास्माकं, जन्म सफलं जातम्, इति वहद्भिः स्थिरनिवासः कृतोऽभूदिति

अर्थः : आप लोगोंका अतिथि-सत्कार करनेमें हमारी कमी ही रही है, किन्तु अन्तमें यह स्पष्ट पयोधरवाला (ऊँचे स्तनवाला, दूधवाला) सुखपुर सुन्दर—मुपारीका टुकड़ा अथवा सुखका स्थान, पथका पथ्य भी तो साथ लेते जाओ इस प्रकार कहकर उन सब बारातियोंको प्रस्थान करते समय मुपारी भेंट की ॥ १३६ ॥

अन्वयः : अथ मृदुतमपल्लवगुणसमवेतैः खनेः कल्पाङ्घ्रिपैः इव एतैः शाखा-
चरणालम्बनभूतैः सहजायातविभवपरिपूतैः जनुषः सफलत्वं निगदद्भिः वहद्भिः मुहुश्च
प्रसन्नभावात् उभयोः इतरेतरम् कुसुमानीव सुक्तानि उक्तानि ।

अर्थः : अब दोनों वर-वधू पक्षके लोगोंमें अन्तिम प्रेम सम्भाषण हुआ । वे दोनों ही पक्षवाले कैसे हैं कि जिनके पल्लव (शब्द, पत्ते) कोमल हैं और शाखाचार (वृक्षकी शाखाओं एवं वंशकी पीढ़ियों) के कहनेवाले हैं । सहज

यावत् अत्र श्लेषमहिम्ना अन्यजनानां कल्पवृक्षः सहोपमा प्रतिपादनेन श्लेषोपमयोः
सङ्करः ॥ १३७-१३८ ॥

सुरभितसदनादुपेत्य सद्भिर्भुवि नीताश्च जडाशया महद्भिः ।

आश्विनसमये वयं मरुद्भिरिव नीताश्च कृतार्थतां भवद्भिः ॥ १३९ ॥

सुरभीरावि । तत्र परस्परसंसृक्तकाले तावत्प्रथमं माण्डपिकैवर्तं यत्किल भी
महानुभावा भवद्भिर्महद्भिः सद्भिः सदाचारयुक्तैर्मरुद्भिः पवनैरिव सुरभितात्सदनात्
यशस्विनः स्थानात्, पक्षे सुगन्धस्य सदनात् कमलादुपेत्य आगत्य वयं जडाशया निर्विबेका
अपि, पक्षे जलप्रायप्रवेशा इव भुवि, इनसमये सूर्यावसरे, शिवसे इत्यर्थः आद्यु शीघ्रमेव
कृतार्थतां नीताः, पक्षे आश्विनमासस्यावसरे, तस्मिन् मासे कमलानामुत्पत्तिसदृशावात्य-
वनस्य सुरभिता लक्ष्यते । अत्रापि शिल्पटोऽमानङ्कारः ॥ १३९ ॥

निशेन्दुना श्रीतिलकेन भालं सरोब्जबृन्देन विभात्यथालम् ।

महोदया अस्ति सुसम्पदैवं युष्माभिरस्माकमहो सदैव ॥ १४० ॥

निशेन्दुनेति । पुनर्वारयात्रिभिः प्रत्युक्तं यत् किल हे महोदयाः, यथा- इन्दुना चन्द्र-
मसा, निशा, अब्जबृन्देन कमलसमूहेन सरस्तटाकः, श्रीतिलकेन यथा भालं सलाटदेशो
विभाति, अथ तथैव युष्माभिरस्माकं सदैव सुखसम्पदास्त, अलं पर्याप्त्यर्थं । अहो
आवश्यं । निदर्शनालङ्कृतिः ॥ १४० ॥

विभव (विशेषतायुक्त पक्षीसमूह) वाले हैं और अपने जन्मको सफल करनेवाले
हैं अतः कल्पवृक्षके समान हैं ऐसे उन लोगोंने आपसमें फूलोंके समान प्रतीत
होनेवाले कुछ सूक्त कहे ॥ १३७-१३८ ॥

अन्वयः : वयं भुवि जडाशयाश्च नीता सुरभितसदनात् उपेत्य सद्भिः महद्भिः
भवद्भिः मरुद्भिः इव आश्विनसमये कृतार्थताम् च नीताः ।

अर्थः (माण्डपिक अर्थात् कन्यापक्षवालोंने कहा) हम लोग मूर्ख हैं;
या जडाशय जलाशय हैं; और आप महान् सञ्जन हैं; इस पृथ्वीपर सुरभित
(कमल, शोभावान) सदन स्थानसे आये हुए हैं; आप लोगोंने हम लोगोंको
यहाँ इस आश्विन समयमें कृतार्थ कर दिया जैसे कि पवन कमलपरसे आकर
जलाशयको कृतार्थ कर देता है ॥ १३९ ॥

अन्वयः : (हे) महोदयाः ! अथ इन्दुना निशा श्रीतिलकेन भालं अब्ज-बृन्देन सरः
अलं विभाति एव अहो सदैव युष्माभिः अस्माकम् सुसम्पदा अस्ति ।

अर्थः : हे महोदयो बरातियो; जैसे चन्द्रमाके द्वारा रात्रि, तिलकके द्वारा

द्रागकिञ्चनगुणान्वयाद्वतेदृङ् न किञ्चिदिह सम्प्रतीयते ।

सत्कृतौ तु भवतां महामते कन्यका च कलशश्च दीयते ॥१४१॥

द्रागिति । भो महामते हे विशालबुद्धे, यद्वा महामते बुद्धभागं भवतां पुष्पाकं सत्कृतौ, अतिविस्तकारे समुपहारवानार्थमस्माकं समीपे न विद्यते किञ्चनापि यत्र सोऽकिञ्चनो गुणस्तस्यान्वयाद्वतेतिहास्माकं गृहे, ईदृक् किञ्चदपि परं न प्रतीयते तवस्मात् सम्प्रत्यस्माभिर्भवन्तूपो द्राक् शोभयेषं किलेषं कन्यका कलशश्च दीयते । वतेति वदे । माण्डपिकोक्तिरियम् ॥ १४१ ॥

सत्कन्यकां प्रददता भवता प्रपञ्चे दत्तस्त्रिवर्गसहितः सदनाश्रमश्चेत् ।

किं वावशिष्टमिह शिष्टसमीक्षणीयं श्रीमद्विचेष्टितमहो महतां महीयः ॥१४२

सत्कन्यकामिति । भो शिष्टपुत्र, अस्मिन् प्रपञ्चे संसारे सत्कन्यकां प्रववता भवता त्रिवर्गसहितः सदनाश्रमो गृहस्थाश्रम एव वसश्चेत्तदा पुनरिह किं वाऽवशिष्टं समीक्षणीयं स्यात् ? तावत् । अतः धीमतो विचेष्टितं तवेत्समहतां मध्येऽपि महीयो महत्प्रशांसनीयं वरीभूयत इति अन्वयानोक्तिः ॥ १४२ ॥

स्वागतमिह भवतां खलु भाग्याभिःस्वागतगणना अपि चान्ताः ।

किं कर्तुं सुशका अपि राज्ञां निवहामश्शिरसा वयमाज्ञाम् ॥१४३॥

ललाट और कमल-समूहके द्वारा सरोवर शोभित होता है उसी प्रकार आप लोगमेंके द्वारा हम लोगोंकी सदा ही शोभा है ॥ १४० ॥

अन्वय : वत द्राक् अकिञ्चनगुणान्वयात् इह किञ्चित् ईदृग् न सम्प्रतीयते (यत्) नु भवता सत्कृतौ भवेत्, अतः कन्यका च कलशश्च दीयते ।

अर्थ : (पुनः कन्यापक्ष वालोंने कहा—) हम लोग अकिञ्चन गुणके धारक हैं; इसमें हमारे पास आपका सत्कार करने योग्य कोई वस्तु नहीं है अतएव यह कन्या और कलश ये ही आपकी भेट है ॥ १४१ ॥

अन्वय : प्रपञ्चे सत्कन्यकां प्रददता भवता त्रिवर्गसहितं सदनाश्रमं दत्तं इह शिष्ट-गमीक्षणीयं किं वा अवशिष्टम् अहो महतां श्रीमद्विचेष्टितम् महीयः ।

अर्थ : (तब बराती लोग बोले कि) इस कन्याको देते हुए आपने इस धरातलपर जय कि त्रिवर्ग सहित गृहस्थाश्रम ही दे दिया, तब भला अब शेष क्या रहा, जिसको कि शिष्ट लोग देखें । किन्तु आप महापुरुष हैं अतः आपकी चेष्टा महान् है ॥ १४२ ॥

अन्वय : इह भवता स्वागतम् भाग्यात् खलु अपि च वयं निःस्वागतगणना अज्ञाः

स्वागतमिति । भो सख्यनाः, इह संसारे भवतां स्वागतं वस्तु भाव्यात् पुण्योद्योग-
लभ्यते । किन्तु वयं तु निःस्वेष्यो वरिद्रेभ्य आगता गचनेव गणना येषां ते, पुनरज्ञास्य
भवामः । अपि केवलं राज्ञां भवतां किं कर्तुं दासतां निर्वाह्यितुं सुशकाः सन्तः शिरसा
भवतामाज्ञास्येव निबहामः । इति माण्डविकोक्तिः ॥ १४३ ॥

यच्छन्ति कल्पफलिना अपि याचनाभि-

रावश्यकं प्रणयिभिश्च विनापि ताभिः ।

नीता वयं सपदि दर्पणमृत्सृजद्भिः-

हर्षतया तदधिकं बहुलं भवद्भिः ॥१४४॥

यच्छन्तीति । कल्पफलिनाः स्वर्गकल्पपावया अपि, आवश्यकमात्रं तदपि याचनाभि-
रभ्यर्चनाभिर्यच्छन्ति, किन्तु भवद्भिर्गुणैः सपद्युना ताभिर्याचनाभिर्विनापि तस्मादा-
वश्यकतदधिकं बहुलमनल्पं वस्तुजातं हर्षतया नन्दितभावेन, उत्सृजद्भिर्बितरद्भिर्बर्ध-
नं तर्पणं तृप्तिं नीताः स्येति जन्यजनानां प्रत्युक्तिः ॥ १४४ ॥

अस्मत्पदस्य परिवादहरो विभाति,

युष्मत्पदागमगुणेषुपि सदङ्गपाती ।

अन्यार्थसाधकतया विचरन् सुवंशे,

सम्यक् मिथस्त्रिपुरुषीमधुना प्रशंसेत् ॥१४५॥

किं कर्तुं सुशका अपि राज्ञां आज्ञां शिरसा निबहामः ।

अर्थः (पुनः कन्या पक्षवाले लोग बोले)—हमारे भाग्यसे आपका शुभा-
गमन हुआ, किन्तु हम लोग तो कुछ भी कर सकनेमें असमर्थ हैं, क्योंकि
अज्ञानी हैं अनः क्या कर सकते हैं? केवल आपकी आज्ञाको शिरोधार्य
करते हैं ॥ १४३ ॥

अन्वयः कल्पफलिना अपि याचनाभिः आवश्यकं यच्छन्ति, सपदि भवद्भिः
प्रणयिभिस्तु ताभिः विनापि हर्षतया तदधिकं बहुलं उत्सृजद्भिः वयं तर्पणम् नीता ।

अर्थः (बरातियोंने कहा) कल्पवृक्ष भी याचना करना करनेसे देते हैं और वह
भी आवश्यक वस्तु देते हैं किन्तु हमारे प्रति प्रेम दिखाकर आप लोगोंने तो
बिना ही याचना किये हर्ष-पूर्वक आवश्यकतासे भी अधिक बहुत कुछ दिया
है । इससे (हमलोग बहुत तृप्त हुए हैं) ॥ १४४ ॥

अन्वयः सदङ्गपाती युष्मत्पदागमगुणः अपि अन्यार्थसाधकतया सुवंशे विचरन्
अस्मत्पदस्य परिवादहरः विभाति, अधुना मिथः सम्यक् त्रिपुरुषीम् प्रशंसेत् ।

अस्मद्वित्यादि । सतामङ्के महतां मध्ये पततीति सवङ्कवाती, पक्षे सत्सु प्रधांसा-
योग्येवङ्केषु ककारावित्तु पतति प्रकटीभवति, इति स युष्मत्पदानां भवच्चरणानामागम-
गुणः समागमपरिणामः सोऽसौ, अन्वयार्थस्य परोपकारस्यान्वयपुङ्ख-वाक्यस्य साधकतया
सुबंशे विचरन्नवतरन् सन्, अजना अस्मत्पदस्य, अस्माकं स्थानस्य परिवादहरो मित्रा-
पहरणकराऽववा स्वस्मत्पदस्य, उत्तमपुङ्खवाचकस्य परिवादोऽसौ प्रतिपादकत्वं तद्धरो
विभाति तावत् । इति स त्रियो युष्माकमस्माकञ्च त्रिपुङ्खीं प्रपितामह-पितामह-पितृ-
लक्षणं प्रशंसेत् । एवा माण्डपिकोक्तिविद्यते ॥ १४५ ॥

सम्यक्त्वयाभिहितमस्मदुपक्रियार्थं,
युष्माभिरिङ्गितमिदं न पुनर्व्यपार्थम् ।
यत्कानि कानि न भवद्भिरिहापितानि,
हर्षत्तयाशु मुहुरस्मदभीप्सितानि ॥१४६॥

सम्यगिति । त्वया भवता, अस्मदुपक्रियार्थमस्मद्वित्यर्थं सम्यक् समोन्वीनमभिहितं
प्रोक्तम् । युष्माभिर्भवद्भिर्विहितमिदमिङ्गितं श्लेषारूपं व्यपगतोऽर्थो यस्य तद्व्यपार्यं
निष्प्रयोजनं नास्तौत्यर्थः । यद्भवद्भिरिह मुहुः पुनःपुन्येन, अस्माकमभीप्सिता नीत्य-
स्मदभीप्सितानि, अस्मदभिलषितानि हर्षत्तया प्रसन्नभावेन कानि कानि मणिरत्नगजाऽवा-
दीनि वस्तूनि नापितानि न वस्तानि, अपितु सकलवस्तूनि वस्तानीति भावः । इयं अन्य-
ज्जोक्तिः ॥ १४६ ॥

अर्थः (कन्या पक्षवालोने कहा) आपके चरणोंके समागमका गुण सज्जनो-
का समर्थक है और वह परोपकारकी दृष्टिसे उत्तम वंशमें वितरण करता हुआ
हमारे स्थानके अपवादको दूर करने वाला हो । (आपके पधारनेसे हम सौभाग्य-
शाली हुए हैं) इस प्रकार कहकर उन्होंने आपसकी त्रिपुरुषीका—प्रपितामह,
पितामह और पिता-सम्बन्धी तीन पीढ़ियोंका परिचय दिया ॥ १४५ ॥

अन्वयः त्वया सम्यक् अभिहितम्—युष्माकम् इङ्गितम् इदं अस्मत् उपक्रियार्थं न
पुनर्व्यपार्थं यत् इह भवद्भिः हर्षत्तया आशु मुहुः अस्मद्-अभीप्सितानि कानि कानि न
अपितानि ?

अर्थः पुनः बराती बोले—आपने वास्तवमें यद्यार्थं कहा है, हम लोगोंके
उपकारके लिए ही आप लोगोंकी यह चेष्टा हुई है इसमें कोई अन्यथा बात नहीं
है, क्योंकि हमारी मनोवांछित कौन-कौनसी वस्तुएँ प्रसन्नतापूर्वक पुनः पुनः
आपने नहीं दीं ? अर्थात् सब कुछ दिया है ॥ १४६ ॥

कतुं लग्नाः संस्तवं च तावदुदारं,
 लोकाः श्रीजिनदेवविभोस्ते स्पष्टाभम् ।
 पवित्रेण वै भावनाममाख्यानेन,
 नन्दककलोक्तिपः सोऽरं संभर्ता नः ॥१४७॥

कतुंमिति । अथ ते सर्वे लोकाः पवित्रेण क्षुब्धेन भावनायाः अद्भ्यस्त्वयायाः समाख्यानं प्रकथनं भावनासमाख्यानं तेन श्रीजिनदेवस्य, उदारं विस्तृतं, स्पष्टाभं स्पष्टोच्चारण-शोभितं सम्यक् स्तवस्तं सुन्दरस्तोत्रं कतुं लग्ना आरेभरे । नन्दककलोक्तिप आनन्द-प्रबकलाकथनेनः स श्रीजिनदेवोऽरं शोघ्रं नोऽस्माकं संभर्ता सम्यक् पालको भवत्विति करोपलम्भनवचक्रवन्धः ॥ १४७ ॥

श्रीमात्रं श्रेष्ठचतुर्भुजः स सुषुवे भूरामलोपाह्वयं,
 वाणीभूषणवर्णिनं घृतवगीदेवी च यं धीचयम् ॥
 काव्ये तस्य गतोऽत्र सुन्दरतमः सर्गो ह्ययं द्वादश-
 सङ्ख्याकः प्रणयप्रयोगविषयोऽस्मिन् सुप्रबन्धेऽधुना ॥ ११ ॥

इति श्रीवाणीभूषण-महाकवि-ब्रह्मचारि-भूरामलशास्त्रि-रचिते
 जयोदयमहाकाव्ये सुलोचनापाणिपीडनवर्णकां
 द्वादशः सर्गः समाप्तः ॥११॥

अन्वयः : ते लोकाः तावत् श्रीजिनदेव विभोः उदारं स्पष्टाभं संस्तवं च पवित्रेण भावना-समाख्यानेन वै कतुं लग्नाः स नन्दककलोक्तिपः अरं नः संभर्ता ।

अर्थः : तत्पश्चात् सब लोग मिलकर स्पष्ट रूपसे सद्भावनाके विचारपूर्वक भगवान् जिनेन्द्रदेवका स्तवन करने लगे, वह भगवान्का संस्तव हम लोगोंकी मनोवांछित सिद्धिका करने वाला हो ॥ १४७ ॥

इति श्री वाणीभूषण ब्रह्मचारी भूरामल शास्त्रिके द्वारा बनाये हुए जयोदय नामक महाकाव्यमें जयकुमारके साथ सुलोचनाके विवाहका वर्णन करनेवाला बारहवाँ सर्ग पूर्ण हुआ ।

त्रयोदशः सर्गः

स्वजनानुविधानबुद्धिमाननुगन्तुं गजपत्तनं पुनः

स पयोदपतिस्त्वकम्पनं रुचया याचितवाक्ययाभिजम् ॥१॥

स्वजनेत्यादि । पुनः पाणिग्रहणानन्तरं, पयोवानां मेघानां पतिर्जयकुमार स्वजनानां पित्रादीनामनुविधानं सम्भालनं तस्य बुद्धिविचारस्तद्वान् भवन् रुचया प्रेम्णा, अकम्पनं स्वशत्रुं निजमात्मानं गजपत्तनं हस्तिनापुरं अनुगन्तुं याचितवान् । नयादियं नीतिर्यद्विवाहानन्तरं वरः पत्नीमावाय स्वगृहं निवर्ततेति ॥ १ ॥

न वदन्नपि काशिकापतिर्वलनेतुर्गुणिनो महामतिः ।

शिरसि स्फुटमक्षतान् ददौ ह्यपकुर्वन्नपनोदकैः पदौ ॥२॥

न वदन्निति । तदा महामतिः काशिकापतिरकम्पनो किञ्चिदपि न वदन्, किन्तु नयनोदकैर्वियोगजनितप्रेमाभूमिगुणिनो बलनेतुर्जायमानुजयकुमारस्य पदौ चरणानुपकुर्वन्नभिषिञ्चन् तस्य शिरसि स्फुटं स्पष्टरूपेण, मङ्गलसूचकानक्षतान् ददौ, चिक्षेप । होति निवचये । सहोक्तिरलङ्कारः ॥ २ ॥

नगरी च वरीयसो विनिर्गमभेरीविवरस्य दम्भतः ।

भवतो भवतो वियोगतः खलु दूनेव तदाऽऽशु चुक्षुभे ॥३॥

अन्वयः पुनः स्वजनानुविधानबुद्धिमान् स पयोदपतिः (जयः) निजं गजपत्तनं अनुगन्तुं रुचया अकम्पनं याचितवान् ।

अर्थः (विवाहके पश्चात्) अपने स्वजनोके मिलनेकी इच्छासे अपने हस्तिनापुर नगरको जानेके लिए उस मेघोके स्वामी जयकुमारने, सुलोचनाके पिता अकम्पन महाराजसे नीतिके अनुसार आज्ञा माँगी ॥ १ ॥

अन्वयः तदा न वदन् अपि महीपतिः काशिकापतिः नयनोदकैः बलनेतुः नयनोदकैः पदौ उपकुर्वन् स्पष्टं शिरसि अक्षतान् ददौ ।

अर्थः काशिकापति अकम्पन महाराजने मुँहसे कुछ नहीं बोलकर जयकुमारके चरणोको नेत्रोके आसुओसे अभिषिक्त करते हुए जयकुमारके मस्तकपर अक्षत अर्पण किये ॥ २ ॥

अन्वयः नगरी च वरीयसो विनिर्गम-भेरीविवरस्य दम्भतः भवतः भवतः वियोगतः खलु दूना इव तदा आशु चुक्षुभे ।

नगरीति'। तथा भक्तो जयकुमारस्य भक्तः सम्भवतो वियोगतो विरहतो दूना शुचभाषणैव कालु नगरी काशीपुरी बरीयतोऽत्युच्चैः प्रसरतो विनिर्गमस्य प्रयाणस्य सूचिका वा भेरी तस्या विरहस्य विशिष्टशब्दस्य सम्भवतो भिवेणाऽऽशु तत्कालमेव शुभुभे क्षोभमवाप । अनुप्रातोऽश्रुभयोः संसृष्टिः ॥ ३ ॥

समुपेत्य नियानडिण्डिमं कृतसत्त्वः स्वजनः प्रचक्रमे ।

पथि सादिवरः कृतेक्षणः कृतवानास्तरणं तु वारणे ॥४॥

समुपेत्येति । नियानस्य प्रयाणस्य डिण्डिममानकं समुपेत्य धृत्वा कृतः शीघ्रभावो वा निश्चयो वा येन स स्वजनो जयकुमारस्य जनः प्रचक्रमे प्रक्रमं कृतवान् । तत्र पथि मार्गे कृतमीक्षणं चक्षुर्येन स सादिवरो हस्तिपकस्तु वारणे हस्तिनि, आस्तरणं कुचं कृतवान् ॥ ४ ॥

सुदृढां स धुरं रथाग्रणीधृतवाञ्चक्रयुगे सुसंस्कृताम् ।

कविकामविकारगामिनां लपने सम्प्रति वाजिनामपि ॥५॥

सुदृढामिति । यो रथाग्रणोः सारथिः स चक्रयोयुगे सुसंस्कृतां सुदृढां धुरं धृतवान् । तथा सम्प्रति तदानोद्येवाविकारगामिनामनुकूलगतिमतां वाजिनां हयानां लपने मूकं कविकां खलोनमपि धृतवान् ॥ ५ ॥

विक्रसन्ति कशन्ति मध्यकं स्म तदानां विनिश्चम्य भेरिकाम् ।

पथिकाः पथि कामनामया नहि कार्येऽस्तु मनाग्विलम्बनम् ॥६॥

अर्थः उस समय सारी काशी नगरी प्रयाणकी भेरीके शब्दके बहानेसे जयकुमारके होनेवाले वियोगकी आशंकासे दुखी होती हुई; क्षोभको प्राप्त हुई ॥ ३ ॥

अन्वयः नियानाडिडिमं समुपेत्य कृतस्तवः स्वजनः प्रचमे पथि कृतेक्षणः सादिवरः तु वारणे आस्तरणं कृतवान् ।

अर्थः प्रस्थानकां भेरीको सुनकर जयकुमारका जनसमूह शीघ्रता करने-वाला हुआ अर्थात् गमनकी तैयारी करने लगा । मार्गमें किया है दृष्टिपात जिसने ऐसे महावतने अपने हाथोंपर आस्तरण (झूल) डाला ॥ ४ ॥

अन्वयः सम्प्रति न रथाग्रणीः चक्रयुगे सुसंस्कृतां सुदृढां धुरं अविकारगामिनां वाजिनां अपि लपने कविकां धृतवान् ।

अर्थः तब सारथीने रथके चक्रमें तेलसे चुपड़ी हुई दृढ़ घुरा लगाई और अच्छी तरह चलनेवाले घोड़ोंके मुँहमें लगाम लगाई ॥ ५ ॥

विकसन्तीति । वे च पथिकाः पावचारिणस्ते पथि गमनविषये कामनामया अभि-
काशयन्तस्तदानीं भेरिकां भेरीशब्दं श्रुत्वा विकसन्ति स्म, प्रसन्नतामन्वभवन् । एवं
तदानीं अप्यकं कटिप्रवेशं कशान्ति स्म । हि यतः कार्ये मनागपि विलम्बनं न ह्यस्तिवति
विचार्येत्यर्थः ॥ ६ ॥

सुवधूमियमस्ति सत्सती न परः स्पष्टुमिमामिहाहति ।

सुरथ स्वयमध्यरूढहन्ति स प्रांशुतरं सुखाशयः ॥७॥

सुवधूमिति । इयं सत्सती समीचीना साध्वी वर्तते, अत इमामिह परः कोऽपि
स्पष्टुमालिङ्गितुं नाहति किल । इति स महाशयः सुखाशयः सुखमस्त्वित्यभिप्रायवान्
सुवधूम् प्रांशुतरमप्युन्नतं सुरथं स्वयमेवाध्यरूढहत् । अधियागारिप् ॥ ७ ॥

नहि पीडनभीरुदोर्युगात्स्खलतात्स्निग्धतनुः प्रियादियम् ।

स्मर आशुमतिश्चकार तानिति रोमाञ्चभरेण कर्कशौ ॥८॥

नहीति । इय स्निग्धतनुः श्लक्ष्णशरीरा पीडनेन हेतुना भीरु बोधुगं बाहुद्वयं यस्य
तस्मात्समाभूतान् प्रियान् स्खलतावपसरतु इति किल विचार्य आशुमतिः शोभ्रविचारकारो
स्मरः कामस्ती द्वौ रोमाञ्चानां भरेण समूहेन कर्कशौ चकार ॥ ८ ॥

अन्वयः भंरिकां विनिशम्य तदानीं पथिकामनामया पथिकाः मध्यकं कशन्ति स्म
विकशन्ति (स्म च) कार्ये मनाग्विलम्बनं न हि अस्तु ।

अर्थः जो पैदल चलनेवाले लोग थे वे मार्गमें चलनेके उत्साहसे गमनकी
भेरीको सुनकर उत्साहित हो उठे और अपनी-अपनी कमर बाँधने लगे ।
सो ठीक ही है कि करने योग्य कार्यमें विलम्ब करना अच्छा नहीं होता
है ॥ ६ ॥

अन्वयः इयं सत्सती अस्ति, इह परः इमां स्पष्टुम् न अहति, इति सुखाशयः स
स्वयं सुवधूम् प्रांशुतरं सुरथं अध्यरूढहत् ।

अर्थः अब यह सुलोचना तो महासती हैं, दूसरा कोई इसे छूनेका अधि-
कारी नहीं है ऐसा सोचकर उसको तो स्वयं जयकुमारने ही उत्तम उच्च रथ-
पर बैठाया ॥ ७ ॥

अन्वयः पीडनभीरुदोर्युगात् प्रियात् इयं स्निग्धतनुः न हि स्खलतात् इति आशु-
मतिः स्मरः तौ रोमाञ्चभरेण कर्कशौ चकार ।

अर्थः तब रथमें बैठाते समय सुलोचनाको किसी प्रकारका कष्ट न हो
इस विचारसे ढीली जयकुमारकी दोनों बाहोंसे चिकने गात्रवाली सुलोचना
कहीं खिसक नहीं पड़े, इसलिए शीघ्र विचार करनेवाले कामदेवने उन दोनोंको

तनये मन एतदातुरं तव नियोगविसर्जने परम् ।

ललनाकलनाग्नि किन्त्वसौ व्यवहारोऽप्यवहार एव भोः ॥९॥

अयि याहि च पूज्यपूजया स्वयमस्मानपि च प्रकाशय ।

जननीति परिस्रुताश्रुभिर्बहुलाजां स्तनुते स्म योजितान् । युग्मम् ॥१०॥

तनय इति । भो तनये, पुत्रि, तव नियोगविसर्जनेऽद्यापि सर्वदा दूरीकरणे एतन्मम मन आतुरं कष्टानुभवमि परमत्यन्तवेधास्ति । किन्तु ललनेतत्कलं मनोहरं नाम यस्य तस्मिन् स्वीकरोंस्तौ व्यवहारः प्रकृतः सोऽप्यवहारोऽग्निधार्य एवास्ति, तत्र किं कार्यम् ? ततोऽपि पुत्रि, याहि, च किन्तु पूजयानां गुरुस्थानीयानां स्वप्नरादानां पूजया समावरेण त्वं स्वय-
मस्मानमस्मान् बन्धुवर्गानपि च प्रकाशयेत्पुत्रया सह परिश्रुतेऽग्निगतेरश्रुभिः सार्धं बहु लाजान् भ्रष्टबीहीन् योजितास्तस्याः शिरसि प्रकिन्तास्तनुते स्म । सहोक्तिर-
लङ्कारः ॥ ९-१० ॥

अथ कण्टकवण्टकादिकं दलयन्तः समुपादनद्विभिः ।

त्वरितं स्म चरन्ति पत्तयस्तुरगेभ्योऽपि रथेभ्य एव वा ॥११॥

अथेति । अथ पत्तयः पादधारिणः समुपादनह उपातद्युक्ता ये अहप्रयस्तेः कण्टकवण्ट-
कादिकं मार्गस्थानु-गुरु-प्रख्यादिकं दलयन्तश्चूर्णयन्तस्तुरगेभ्योऽथेभ्यो रथेभ्यः स्यन्-
नेभ्योऽपि त्वरितं शीघ्रं चलन्ति स्म ॥ ११ ॥

रोमांचोके भारसे कर्कश (कठोर, खरदरे) बना दिया ॥ ८ ॥

अन्वयः : हे तनये ! तव नियोगविसर्जने एतद् मनः परं आतुरं किन्तु भो ललना-
कलनाग्नि असौ व्यवहारः अप्यवहार एव । अयि याहि च पूज्यपूजया च स्वयं अस्मानपि
प्रकाशय इति परिस्रुताश्रुभिः जननी योजितान् बहुलाजान् तनुते स्म ।

अर्थः : तव सुलोचनाकी माता बिदाईके समय बोली—हे पुत्री; तुझे बिदा
करते हुए मेरा मन बहुत खेद खिन्न हो रहा है, किन्तु किया क्या जाय,
ललना-आतिके लिए यह व्यवहार तो अनिवार्य ही है । इसलिए हे तनये !
जाओ, और पूज्य पुरुषोंकी पूजा करके अपने आपको भी और हमें भी उज्ज्वल
बनाओ । इस प्रकार कहते हुए आँखोंसे निकले आँसुओंसे मिश्रित लाजा
(खील) सुलोचनाके मस्तकपर डाले ॥ ९-१० ॥

अन्वयः : अथ पत्तयः समुपादनद्विभिः कण्टकवण्टकादिकं दलयन्तः तुरगेभ्योऽपि
रथेभ्य एव वा त्वरितं चरन्ति स्म ।

अर्थः : इसके पश्चात् पैदल सैनिक लोग, अपने पहिने हुए जूतोंवाले पैरोंसे

रथिनां पथि नायको जयः सविभावान् इव तेजसां चयः ।

निजया प्रजया समन्वितः पुरतो निर्गतवान् जनैः श्रितः ॥१२॥

रथनामिति । रथिनां रथेन गमनशीलानां पथि कर्मणि नायकं प्रथमो योऽसौ कथः सोमपुत्रः सविभावान् सूर्य इव तेजसां चयः समूहः स निजया स्वकीयया प्रजया समन्वित-स्तथाऽन्यैश्च जनैः साधारणैरपि श्रितः संयुक्तो भवन् पुरतो नगरतो निर्जगाम । उपमालङ्कारः ॥ १२ ॥

किमु वर्त्मविरोधिनो जना अधुना चापसरेत् चैकतः ।

गजपत्तननायको मतस्त्वरमायाति परिच्छदान्वितः ॥१३॥

अपि निर्भयमास्थिताः कथं व्रजतीतः खलु वाजिनां व्रजः ।

गजराजितः समाव्रजत्यथवा स्यन्दनसञ्चयः पुनः ॥१४॥

किमु पश्यास दृश्यते न किं जनसङ्घट्टनमेतदित्यतः ।

निजमङ्गजमङ्ग जङ्गमं सहसोत्थापय धृष्ट ! वर्त्मतः ॥१५॥

अपि पाणिपरीतयष्टिकः स्वयमग्रेतनमर्त्यसार्थकः ।

निजगाम गमं समुत्तरन् समुदारध्वनिमित्थमुच्चरन् ॥१६॥

मार्गमें पड़े हुए कटि-कंकड़ों आदिको दलन करते हुए, तथा अन्य सैनिक एवं बारातो लोग घोड़ों और रथोंसे शीघ्र चल पड़े ॥ ११ ॥

अन्वयः रथिना पथि नायकः जयः च तेजसां चयः विभावान् इव स निजया प्रियया समन्वितः जनैः श्रितः पुरतः निर्गतवान् ।

अर्थः तेजस्वी और कान्तिमान जयकुमार सूर्यके समान रथियों (रथवालों) के मार्गमें अपनी प्रियाके साथ अनेक मनुष्योंके समुदाय-सहित नगरसे बाहर निकला । जिस प्रकार कि सूर्य अपनी प्रिया प्रभाके साथ और सहस्रों किरणोंके साथ आकाश-मार्गमें उदयाचलसे प्रस्थान करता है ॥ १२ ॥

अन्वयः (हे) जना, अधुना च किमु वर्त्मविरोधिनः एकतः च अपसरेत्, गजपत्तन-नायकः परिच्छदान्वितः मतः त्वरम् आयाति । निर्भयम् अपि कथं आस्थिताः इतः खलु वाजिना व्रजः व्रजति, इतः गजराजिः अथवा इतः स्यन्दनसञ्चयः तु समाव्रजति । अङ्ग धृष्ट किमु पश्यासि ? एतद् जनसङ्घट्टनम् न दृश्यते ? किं निजम् जङ्गमं अङ्गजम् सहसा इत्यत वर्त्मनः उत्थापय । अपि पाणिपरीतयष्टिकः स्वयम् अग्रेतनमर्त्यसार्थकः इत्थं समुदार-ध्वनिम् उच्चरन् गमं समुत्तरन् निजगाम ।

किम्बिति । हे जनाः, किमु वर्त्मविरोधिनोयुयम्त्र स्थिताः ? अधुना चैकतोऽपसरते, एकपात्रे स्थितो भवेत् । अतो गजपत्तननायकः श्रीजयकुमारो योऽस्माकं मत्तः सम्माननीयः सपरिच्छदेन निजपरिकरेषाम्बित्तः संस्वरं शीघ्रमेवायाति समागच्छति ॥ १३ ॥

अपीति । हे वराकजनाः, इतः खलु बाजिनामश्वानां व्रजः समूहो व्रजति । इतो गजराजिर्हस्तिपङ्क्तिः समागच्छति, अथवा स्वन्दनानां रथानां सङ्घयः समागच्छति, पुनर्युद्धमपि निर्भयं कथमास्थिताः ॥ १४ ॥

किम्बिति । हे अङ्ग षष्ठ, निर्लज्ज, किमु पश्यसि, न वृष्यते किं स्वया, यवेतज्ज-नानां संघट्टनं सम्मर्षोऽस्ति । अतो निजं जङ्गममितस्ततश्चरन्तमङ्गं तनयं धर्मतो मार्ग-मध्यात् सहसा शीघ्रमेवोत्थापय ॥ १५ ॥

अपीति । पाणिना पाणौ वा परीता स्वीकृता यष्टियेन वस्य वा स पाणिपरीतयष्टि-कोऽप्रेतनः पुरश्चारी यो मर्यानां मानवानां सार्धक इत्थमुक्तप्रकारमुदारध्वनि रुपष्टशब्द-मुच्यते सन्नेवं गर्भं मार्गं समुत्तरन् संशोधयन् निर्जंगाम निर्गतवान् स्वयमात्मनैव ॥ १६ ॥

उपकण्ठमकम्पनादयः प्रवरस्याश्रुतचारुवारयः ।

विरहाविरहाशया बभ्रुनुकुर्वन् स च तान् ययौ प्रभुः ॥१७॥

उपकण्ठमिति । तत्राकम्पनावयोऽतिनिकटसम्बन्धिनस्ते प्रवरजयकुमारस्योपकण्ठं समीपं सन्त आश्रुताऽऽकण्ठिता चार्वा जयकुमारकथिता वारिवर्षाणां घेस्ते, तथाऽऽश्रुतं चारु-स्नेहसूचक वारिनेत्रजलं येषां ते विरहेण हेतुनाऽऽविश्वभूतोऽहेतिशब्दो यत्र तादृशाशयोऽभि-

अर्थः रथके आगे चलनेवाले लोगोंने मार्गमें खड़े लोगोंसे इस प्रकार कहना प्रारम्भ किया—अरे तुम लोग रास्ता रोककर बिलकुल निर्भय कैसे खड़े हो । तुरन्त तुम एक ओर हो जाओ । देखो; हस्तिनागपुरके राजा अपने परिकर-सहित आ रहे हैं; अरे भाई तुम लोग बेखबर कैसे हो ? देखो—इस ओर घाड़ोका समूह आ रहा है और इधर यह हाथियोंकी पंक्ति आ रही है । इधर यह रथोका समूह आ रहा है । हे ढीठ ! क्या देख रहा है; क्या तुम्हें दिखता नहीं कि लोग चले आ रहे हैं इसलिए इस अपने छोटे बच्चेको रास्तमें-से जल्दी उठा ले । इस प्रकार उच्च स्वरसे कहता हुआ हाथमें बेंत लिए अग्रगामी व्यवस्थापक जन-समुदाय वाले मार्गको भीड़-रहित करता जा रहा था ॥ १३-१६ ॥

अन्वयः प्रवरस्य उपकण्ठम् आश्रुतचारुवारयः विरहाविरहाशयाः अकम्पनादयः वभुः स च प्रभुः तान् अनुकुर्वन् ययौ ।

अर्थः जिनकी आँखोंसे आँसू बह रहे हैं ऐसे अकम्पनादि जयकुमारके समीप होकर चल रहे थे और विरहका खेद प्रकट करते जा रहे थे । परन्तु

प्रायो येषां ते तादृशा वयुः क्षुब्धिरे । स प्रभुर्जयकुमारश्च तान् सर्वाण् अनुसुवण् नाहं
भवद्भ्यो दूरमित्यावितौहार्वासूचकं शब्दमुच्चरन् ययौ ॥ १७ ॥

अनुगम्य जयं घृतानतिः प्रतियाति स्म स मण्डलावधेः ।

अनिलं हि निजात्तटात्सरोवरमङ्गलचटुलापतां गतः ॥१८॥

अनुगम्येति । सोऽकम्पनादीनां वर्गवचटुलापतां गतः प्रासङ्गिकमधुरवार्तालापं कुर्वन्,
तथा घृता स्वोक्तताऽऽनतिर्मस्कारो येन तथाभूतः तन्, जयमनुगम्य मण्डलस्य देशस्य
योऽवधिः सीमा ततः प्रतियाति स्म निवृत्तोऽभूत् । हि यथा सरोवरस्य भङ्गस्तरङ्गोऽनिलं
वायुमनुगम्य निजात्तटान्निवर्तते तथा । उपमालङ्कारः ॥ १८ ॥

सुदृशा सहितस्ततो हितोऽनुगतोऽसौ नृपतेः सुतैरगात् ।

अनुवासनयजन्वितोऽनिलः सरसः सम्प्रति शीकरैरिव ॥१९॥

सुदृशेति । ततः पुनरसौ हितः स्व-परकुशलविस्तको जयकुमारः सुदृशा सुलोचनया
सहितो भूत्वा, नृपतेरकम्पनस्य सुतेर्हेमाङ्गवाविभिरनुगतोऽभूत् । अनुवासनया सुगन्धवहाया-
ऽन्वितो युक्तः सरसोऽनिलो वामुः शीकरैर्जलकैरिव यथा दृश्यते युक्तस्तत्पर्ययः
उपमालङ्कारः ॥ १९ ॥

धवसम्भवसंश्रवादितो गुरुवर्गाश्रितमोदितस्ततः ।

नरराजवशाद्दृशात्मसादपि दोलाचरणं कृतं तदा ॥२०॥

वर-राज जयकुमार उन्हें आश्वासन देते चले जा रहे थे (कि मैं आप लोगोंसे
भिन्न या दूर नहीं हूँ) ॥ १७ ॥

अन्वयः चटुलापतां गतः सरोवरभंगः निजात्तटात् अनिलं हि स मण्डलावधेः जय
अनुगम्य घृतानतिः प्रतियाति स्म ।

अर्थः मधुर आलाप करता हुआ जन-समुदाय जयकुमारका अनुगमन
करता हुआ अपने देशकी सीमा तक जाकर वापिस लौट आया । जैसे कि
सरोवरके जलकी तरंग पवनका अनुगमन करके अपने तटसे वापिस आ
जाता है ॥ १८ ॥

अन्वयः सम्प्रति अनुवासनयान्वितः सरसः अनिलः शीकरैरिव असौ हितः ततः
सुदृशा सहितः नृपतेः सुतैः अनुगतः अगात् ।

अर्थः इसके बाद सुलोचना-सहित ओर राजा अकम्पनके पुत्रों सहित वह
जयकुमार आगे बढ़ा जैसे कि पवन सरोवरपरसे कमलोंकी सुगन्धरूप वासना-
को लेकर कुछ जलके कणोंको साथ लेकर आगे बढ़ता है ॥ १९ ॥

ध्वेत्यादि । अबः स्वामी ततः सम्भवो यस्य स चासी संभवः प्रेम तस्मादित एकत-
स्ततः पुनरन्वतो गुरुवर्गमाश्रितो जननी-जनकाश्रितस्मृतवचासी मोहः सम्पर्कमाचस्ततो
नरराजस्य अकम्पनस्य वशा कन्या सुलोचना, तस्या दृष्टिस्तस्यापि तथा बोलाया माच-
रणं, क्षणमितः क्षणं तत इत्येवं रूपमात्मसात्कृतम् । वशा स्त्रियां सुतायाञ्चेति विश्व-
लोचनः २० ॥

चिरतः प्रियचारुकारिभिः सुदृशः सम्भारिता पितुः स्मृतिः ।
प्रियनर्ममहाम्बुधावपि स्थितवान् मातृवियोगबाढवः ॥२१॥

चिरत इति । चिरतो दीर्घकालतः सुलोचनायाः प्रियस्य जयकुमारस्य यावत्चारुचोऽ-
स्यस्तमनोहराः कारणः क्रिया नर्ममभावजाविक्रपास्ताभिः कृत्वा पितुर्जनकस्य या स्मृतिः
सा तु सम्भारिता निवृत्ता जाताऽपितु प्रियेण सम्भावितो योऽसी नर्ममहाम्बुधिष्वामुकार-
समुद्रस्तस्मिन्नपि पुनर्मातुर्यो वियोगः स एव बाढवो जलाग्निः स तु स्थितवानिव, अवतंत
एव ॥ २१ ॥

पितरौ तु विषेदतुः सुतां न तथाऽऽजन्मनिजाङ्गवर्द्धिताम् ।
प्रविसृज्य तौ यथा दुहितुर्नायकमुल्लसद्गुणम् ॥२२॥

अन्वयः तदा नरराजवशादृशा इतः धवसम्भवसंभवात् ततः गुरुवर्गश्रितमोहतः
दोलाचरणं अपि आरमसात् कृतम् ।

अर्थः उस समय इधर तो पतिका प्रेम और उधर माता-पिता गुरुजनोंके
वियोगका मोह होनेसे सुलोचनाको दृष्टिने उस समय हिडोलेका अनुकरण
किया । अर्थात् कभी उनकी दृष्टि पतिकी ओर जाती थी और कभी बापिस
लौटते हुए गुरुजनोंकी ओर जाती थी ॥ २० ॥

अन्वयः सुदृशः पितुः स्मृतिः प्रियचारुकारिभिः चिरतः सम्भारिता, (किन्तु) मातृ-
वियोगबाढवः प्रियनर्ममहाम्बुधो अपि स्थितवान् ।

अथः अब जयकुमारके मधुर वचनालापसे बड़ी देरमें सुलोचनाको जो
पितादिकी स्मृति हो रही थी वह तो दूर हो गई, फिर भी जयकुमारका विनोद
पूर्ण वार्तालाप समुद्रके समान महान् होनेपर भी माताके वियोगकी बडवाग्नि-
को शान्त नहीं कर सका । अर्थात् माताकी याद तो उसके हृदयमें आती ही
रही ॥ २१ ॥

अन्वयः पितरौ तु आजन्म निजाङ्गवर्द्धितां सुतां प्रविसृज्य न तथा विषेदतुः यथा
उल्लसद्गुणं दृष्टितुः नायकम् विसृज्य तौ (विषेदतुः) ।

पितराविति । पितरौ सुलोचनाया जननी-जननी तु पुनर्यथा यावृषीत्या, उल्लसन्ति प्रस्फुरन्ति गुणाः शौर्यादयो यस्मिन्स्तन्मुत्सवगुणं दुहितुर्नायकं जयकुमारं विसृज्य विदां कृत्वा विधेवतुः विधावं जन्ममुत्सवा तावृषीत्याऽऽजन्मोत्पत्तिकालावद्यावधि निजेऽङ्गे क्रीडे वृद्धितां संलालितां सुतां प्रविसृज्य न विधेवतुः ॥ २२ ॥

विभवादिभवाजिराजिवाञ् जनताया धनतां श्रितो भवान् ।

महितो दयितो भुवः प्रिया-सहितोवासहितो ययौ धिया ॥२३॥

विभवादीति । भुवो दयितोऽप्यन्तप्रियो जयकुमारो भवान् स इभा गजास्य बाजिनो हयास्य तेषां राजयः पद्मस्यस्तद्दानेव जनतायाः प्रजाया धनतामनल्पतां श्रितो बहुजनसहितस्तथा प्रियया सुलोचनाया सहितः, किञ्च धिया बुद्ध्या वा सहितो दासो दासो जन्मभूतिस्तस्य हितः सुखकारक एवं महितः सर्वैः सम्मानितः सन् विभवास्तमारोहाद् ययौ चचाल । अनुप्रासोऽलङ्कारः ॥ २३ ॥

क्रियती जगतीयती गतिर्नियतिर्नो वियति स्वदित्यतः ।

वियदिङ्गणरिङ्गणेन ते सुगमा जग्मुरितस्तुरङ्गमाः ॥२४॥

क्रियतीति । अहो इयतो जगती भूमिरस्मभ्यं क्रियती ? किन्तु स्वल्पा, अन्ततो नोऽस्माकं गतिर्वियति गगन एव भवितेति स्वदतो विचारेण किल तुरङ्गमा हयास्ते वियति यविङ्गणं समुद्गमनं तेन सहितं रिङ्गणं शनैर्गमनं तेन सुगमा सुष्ठु शोभनो गमा मार्गो येषां ते तथा सन्तः इतो जग्मुः । उत्प्रेक्षानुप्रासयोः सङ्करः ॥ २४ ॥

अर्थः इधर सुलोचनाके माता-पिता जिन्होंने जन्मसे लेकर आज तक उसे गोदमें खिलाया था उसे बिदा करनेपर इतने खेद-खिन्न नहीं हुए जितने कि गुणशाली जमाताको बिदा करनेमें दुखी हुए ॥ २२ ॥

अन्वयः भुवः दयितः धिया महितः वासहितः प्रिया-महितः जनताया धनतां श्रितः इभवाजिराजिवान् भवान् विभवात् ययौ ।

अर्थः हाथी, और घोड़ोंकी पंक्तिवाला, और जनताके समूहवाला एवं सुलोचना सहित आदरणीय वह बुद्धिमान् जयकुमार भारी वैभवके साथ रवाना हुआ ॥ २३ ॥

अन्वयः इतः सुगमा तुरङ्गमाः—इयती जगती क्रियती नियतिः स्वित् नः गतिः वियति इत्यतः ते वियदिङ्गणरिङ्गणेन जग्मुः ।

अर्थः चलते समय वहाँ घोड़ोंने विचार किया कि यह पृथ्वी कितनी है ? अन्तमें तो हमको आकाशमें ही चलना होगा, ऐसा सोचकर ही मारों वे आकाशमें उछलते हुए गमन कर रहे थे ॥ २४ ॥

रजसि प्रबले बलोद्धते मदवारा गजराजसन्ततेः ।

शमिते गमितेच्छुभिः सुखादवबुद्धा पदवी पदातिभिः ॥२५॥

रजसीति । बलेन सेनासमूहेन गमनेनोद्धृतं गमनव्याप्तं तस्मिन् प्रबले रजसि रेणौ च गजराजानां सन्ततेः परम्परामा मववाः कठजलं तेन शमिते शान्ते सति तत्र गमितेच्छुभि-
र्गमितुभिः पदातिभिः पादचारिभिलोकैः पदवीमार्गरथ्या सुखादवबुद्धाऽवगताभूत् ॥ २५ ॥

खुरपातविदारिताङ्गणैर्जविवाहैर्विषमीकृतेऽध्वनि ।

चलितं वलितं समुच्चलच्चरणत्वेन शताङ्गमालया ॥२६॥

खुरेत्यादि । खुराणां पातेन विदारितं विवीर्णमङ्गणं भूतलं येस्तैः, जविभिरति-
शोभ्रपातभिर्बाह्यैर्घातकैर्विषमीकृते नीचोष्वीकृतेऽध्वनि मार्गे तत्र शताङ्गानां रथानां मालया
पङ्क्त्या समुच्चलान्त चरणानि यत्र तथात्वेन वलितमरालतयेव चलितं गमनं कृतम् ॥२६॥

इतरस्य न वीरकुञ्जरः सहतेऽयं करपातमित्यसौ ।

रविराशु निरोहितोऽभवद् व्यनपायिध्वजचीवरान्तरे ॥२७॥

इतरस्येति । अयं वीरकुञ्जरः शूरशिरोमणिर्जयकुमार इतरस्य कस्यापि करपातं
शुक्लसमावानं किरणश्रेयं वा न सहते किलेतीव संबधितुमसौ रविः सूर्यस्तवानीं व्यनपायीनि
विच्छेदरहितानि ध्वजानानां चीवराणि वस्त्राणि तेषामन्तरेऽभ्यन्तस्तिरोहितोऽभवद्भवत् ।
उत्प्र क्षालङ्गारः ॥ २७ ॥

अन्वयः प्रबले बलोद्धते रजसि गजराज-सन्ततेः मदवारा शमिते गमितेच्छुभिः
पदातिभिः पदवी सुखात् अवबुद्धा ।

अर्थः सेनाके जमघटसे भूमिकी रज बहुत उड़ी, किन्तु गजोंके झरते हुए
मदके जलसे वह वापिस दब गई, अतः गमन करनेकी इच्छावाले पदाति
लोगोंको मार्ग सुख-प्रद ज्ञात हो रहा था ॥ २५ ॥

अन्वयः खुरपातविदारिताङ्गणैः जविवाहैः विषमीकृते अध्वनि शताङ्गमालया
समुच्चलच्चरणत्वेन चलितं वलितम् ।

अर्थः वेगवाले घोड़ोंकी टापोंके पड़नेसे भूतल विदीर्ण हुआ मार्ग कुछ
विषम (ऊबड़-खाबड़) होता जा रहा था उसमें रथोंकी पंक्ति तिरछी होकर चल
चल रही थी ॥ २६ ॥

अन्वयः अयं वीरकुञ्जरः इतरस्य करपातम् न सहते इति असौ रविः व्यनपायिध्वज-
चीवरान्तरे आशु तिरोहितः अभवत् ।

अर्थः यह वीरकुंजर जयकुमार दूसरेके कर (टैक्स-हासिल) का सहन नहीं

यदसङ्ख्यकरा नृपास्त्रपां भुवि नीता विभुनाऽभुना पुनः ।

नव महस्त्व तत्सहस्रिणो रविमश्वान्धुदधूलयन् सुरैः ॥२८॥

यदसङ्ख्येत्यादि । यद् यस्मात्कारणाद् भुवि पृथिव्यां येऽसङ्ख्यकराः सङ्ख्यातीत-
शुल्कवन्तोऽपि नृपा अपि, अमुना विभुना स्वामिना त्रपां नीताः पराजयमापितास्तथा
पुनस्तेषां कारणां सहस्रिणः सहस्रकिरणस्य महस्तेजस्तत्त्व नव वर्तते ? इतीष किल ते
घोटका रवि सुरैः स्वपावशकैस्वधूलमम् छादयन्ति स्म । उत्प्रेक्षलङ्कारः ॥ २८ ॥

द्विषतां हि मनांसि तद्वज्जे शितशोणोज्ज्वललोलतां ययुः ।

त्रपया कृपयाऽथ बल्लभा विरहेणापि भयेन भूपतेः ॥२९॥

द्विषतामिति । तस्य जयकुमारस्य वज्जे निःशानाख्ये द्विषतां वैरिणां मनांसि हि
किल समारोपितानि, जयकुमारेण पराकितत्वात् । त्रपया, अथ जयकुमारेणाभयदानं
वचबोम्बुवत्त्वात्कृपयाऽपि बल्लभानां स्वस्ववर्नितानां विरहेण भूपतेश्च भयेन कदाचिज्जय-
कुमारस्य पुनरपि कोपो न स्वादित्याजकृत्या शितं वयामं शोणमद्यमज्ज्वल बल्लं
लोलल्लक्ष्मैतेषां अपुर्णां धर्माणां समाहारस्ततां ययुः प्रापुः । अत्र यथासङ्ख्यसहेतुकाङ्क-
स्योः सङ्करः ॥ २९ ॥

कर सकता, ऐसा सोचकर ही अखण्डरूपसे फैलनेवाली ध्वजाओंके वस्त्रोंके
बीचमें सूर्य अपने आप ही अन्तर्हित हो गया ॥ २७ ॥

अन्वयः यत् भुवि अमुना विभुना असङ्ख्यकरा नृपाः त्रपां नीता, पुनः तत्सहस्रिणः
तव महः नव हि अश्वान् सुरैः रविम् उदधूलयन् (ययुः)।

अर्थः इस राजा जयकुमारने असंख्य करवाले राजाओंको भी नीचा
दिखाया है—फिर सहस्रकर (किरण), वाले तुम्हारा तेज तो है ही क्या, यह
कहते हुए ही मानों छोड़े सूर्य की ओर धूलिको उड़ते हुए जा रहे थे ॥ २८ ॥

अन्वयः तद्वज्जे हि द्विषतां मनांसि त्रपया अथ बल्लभाविरहेण अपि भूपतेः भयेन
शितशोणोज्ज्वललोलतां ययुः ।

अर्थः उस राजा जयकुमारके ध्वजदंड (निशान) में चार बालें थी, काला
लाल, सफेद तीन रंग और चंचलता । इसपर उत्प्रेक्षा है कि राजा जयकुमार-
की ध्वजामें मानों शत्रु-राजाओंके मन ही निम्न प्रकारसे अंकित थे जा कि
१. लज्जाके मारे तो काले पड़ गये थे, २. जयकुमारकी उनपर कृपा भी थी
इसलिए अनुरागवश लाल भी थे, ३. अपनी बल्लभाओंसे दूर हो जानेसे सफेद
पड़ गये थे और राजाके भयसे काँप भी रहे थे ॥ २९ ॥

किमनर्गलसर्पिणे स्थितिं क्षमता दातुमहो बलाय मे ।

त्रपयेव रजस्यथोद्धते मुखमेवं नभसा निगोपितम् ॥३०॥

किमनर्गलस्यादि । अनर्गलसर्पिणेऽप्याहतं प्रसारं कुर्वतेऽमुष्य बलाय स्थितिं दातुं किं मे क्षमताऽस्ति ? अहो इत्यादि । अथ एतावद्विशालायास्य बलाय स्थितिं दातुं मे सामर्थ्यं नैवास्तीति त्रपया ह्रियेव तथोद्धते तन्मुख्ये रजसि नभसा मुखं निगोपितमासीत् । उत्तमं कालकृत्तः ॥ ३० ॥

अबरोधनभाञ्जि राजितो नरयानानि चलन्ति विस्तृते ।

अतिमात्रमनीकनीरधौ निदधुः सत्तरणिश्रियं तदा ॥३१॥

अबरोधनेत्यादि । अनीकं सैन्यमेव नीरधिः समुद्रस्तस्मिन् विस्तृतेऽतिविस्तारयुक्ते राजितः पद्भितबद्धतया चलन्ति दान्यबरोधनभाञ्जि, अन्तःपुरसम्बाहकानि नरयानानि तानि तदा समीचीनानां तरणीनां नौकानां श्रियं शोभासतिमात्रं यथा स्यात्तथा निदधुः स्वीचक्रः । रूपकम् ॥ ३१ ॥

प्रसृते खलु सैन्यसागरे मकराकारधरा हि सिन्धुराः ।

समुदञ्चितहस्तबन्धुराः क्रमशश्चेलुरुदीर्णबादरे ॥३२॥

प्रसृत इति । प्रसृते प्रसारं गते सैन्यमेव सागरस्तस्मिन् समुदञ्चिता उत्पायिता ये हस्तास्तैर्बन्धुरा ममोहुरा ये सिन्धुराः करिणस्ते हि किलोदीर्णं धारां जलानां दलं यत्र तस्मिन् मकराकारधराः सन्तः क्रमशश्चेलुः । रूपकालकृत्तः ॥ ३२ ॥

अन्वयः : अहो अनर्गलसर्पिणे बलाय स्थितिं दातुं किं मे क्षमता ? एवं त्रपयेव अथ उद्धते रजसि नभसा मुखं निगोपितम् ।

अर्थः : इस राजा जयकुमारका सेना दल जो बहुत तेजीके साथ फैल रहा है इसको स्थान देनेके लिए मेरेमें कहां सामर्थ्य है ? ऐसा सोचकर स्वयं आकाशने भी उठतीं हुई धूलिमें अपने आपके मुखको छिपा लिया ॥ ३० ॥

अन्वयः : अतिमात्रं विस्तृते अनीकनीरधौ अबरोधनभाञ्जि राजितः चलन्ति नरयानानि तदा सत्तरणिश्रियं निदधुः ।

अर्थः : जिनमें अन्तःपुरकी स्त्रियां बैठी हुई हैं और जो पंक्ति बद्धरूपसे चल रहे हैं ऐसे नर-यान (पालकी-मियाने) उस विस्तृत सेनारूपी समुद्रमें उत्तम नौकाओंकी शोभाको धारण कर रहे थे ॥ ३१ ॥

अन्वयः : उदीर्णबादरे खलु प्रसृते सैन्यसागरे समुदञ्चितहस्तबन्धुराः सिन्धुराः हि मकराकारधराः क्रमशश्चेलुः ।

अयनं कियदेतदिष्यते यदि दीर्घाध्वगवाच्यताऽस्ति नः ।

इति गर्जनयान्वितः स्वतो मयवर्गो व्रजति स्म वेगतः ॥३३॥

अयनमिति । यदि नोऽस्माकं दीर्घमध्वानं गच्छन्तीत्येवं दीर्घाध्वगवाच्यतास्ति, तदैतद्वयनं कथं कियदिष्यते ? न किमपीति स्वतोऽप्यावसेन गर्जनयान्वितः सन् मयापामुष्ट्राणां वर्गः समूहो वेगतो व्रजति स्म चञ्चाल ॥ ३३ ॥

अनसां घनभारशालिनां जलयानोपमिनां समुच्चयः ।

बलवाजनिधौ सुविस्तृते स च वज्राज जवेन राजितः ॥३४॥

अनसामिति । सुविस्तृते परिणाहपूर्णे बलवाजनिधौ सैम्यसागरे जलयानानां पोतानामुपमा येषां ते तेषां घनभारशालिनां मार्गोपयोगिवस्तुलङ्घ्यहृत्वा मनसां शकटानां समुच्चयः स च राजितः पङ्क्तिबद्धतया जवेन वेगेन वज्राज । रूपकोपमयोः सङ्करः ॥३४॥

रथमण्डलनिस्वनैः समं करिणां बृंहितमानिजुहुवे ।

पुनरत्र तुरङ्गहेषितं स्वतितारं सुतरामराजत ॥३५॥

रथेत्यादि । रथानां मण्डलं समूहस्तस्य निस्वनैश्चीत्कारैः समं साधं करिणां बृंहितं गजितं तवानिजुहुवे ध्यानशो । अत्रापि पुनस्तुरङ्गहेषितं तु स्वतितारमुच्छ्वस्तरं सुतरामराजत । अत्र रथादीनां शब्देन सन्मिथ्येऽपि तुरङ्गहेषितस्य पृथक् प्रतिपादनादतद्गुणोऽलङ्कारः ॥ ३५ ॥

अर्थः फेलते हुए शोभित जलवाले सैन्य-सागरमें जो हाथी थे वे मकर सरीखे प्रतीत होते थे जिन्होंने अपनी सूँडोको ऊपर उठा रखा था ॥ ३२ ॥

अन्वयः : यदि नः दीर्घाध्वगवाच्यतास्ति (तदा) एतत् अयनं कियत् इष्यते ? इति स्वतः गर्जनयान्वितः मयवर्गः वेगतः व्रजति स्म ।

अर्थः जब कि लोग हमको दीर्घाध्वग (लम्बे चलनेवाला) कहते हैं तो मार्ग फिर हमारे लिए कितना सा है ऐसा कहता हुआ ही मानों गर्जना करता ऊँटोंका समुदाय स्वयं ही प्रबल वेगसे दौड़ता हुआ चल रहा था ॥ ३३ ॥

अन्वयः : सुविस्तृत बलवाजनिधौ घनभारशालिना जलयानोपमिनां अनसा समुच्चयः स च राजितः जवेन वज्राज ।

अर्थः उस विस्तृत सेनारूपी समुद्रमें जहाजकी तुलना रखनेवाली धनसे भरी हुई गाड़ियोंका समूह पंक्तिबद्ध होकर बड़ी तेजीसे चल रहा था ॥ ३४ ॥

अन्वयः : रथमण्डलनिस्वनैः समं करिणां तद् बृंहितं आनिजुहुवे । अत्र पुनः तुरङ्गहेषितं तु अतितारं सुतराम् अराजत ।

दधतां सुसृणिं त्वरावता शिर ऊर्ध्वायतदन्तमण्डलम् ।

चलितोऽन्यगजं प्रतीमराद् बहु धुन्वन् कथमप्यरोधि सः ॥३६॥

दधतेति । ऊर्ध्वायतदन्तमण्डलमुर्ध्वैर्लम्बमानरवचक्रं शिरारो बहु धुन्वन् सम्मन्यगजं प्रति चलित इमराद् मुक्यहस्तौ सुसृणिं प्रशस्ताकुञ्जं दधता स्वीकुञ्जता तथा त्वरावता शीघ्रकारिणा हस्तिपकेन कथमपि बहु परिश्रमेणारोधि निवारितः ॥ ३६ ॥

गगनाङ्गणमाशु चञ्चलैर्ध्वजिनी सम्प्रति केतनाञ्चलैः ।

सरजो विरजोऽभिवन्दितुं सहसा सा स्म विस्मष्टि नन्दितुं ॥३७॥

गगनेत्यादि । ध्वजिनी सेना, सरजो धूलिधूसरितं गगनाङ्गणं रजसा रहितमाशुभि-
वन्दितुमश्लोकयितुषेवं स्वयं नन्दितुं प्रसादमाप्नुं सहसा सम्प्रति चञ्चलैः केतनानामञ्चलैः
विमाष्टि स्म । उपलेशालङ्कृतिः ॥ ३७ ॥

जयनं नयनं प्रसारयतां स्खलतीतः पतदङ्गनाकुलम् ।

यदुदीक्ष्य जवेन सौविदो भवति स्तम्भयितुं स्म विबलवः ॥३८॥

अर्थः : उस सेना-दलमें रथोंकी आवाजके साथ-साथ हाथियोंके चिंघाड़ भी यद्यपि बड़े जोरसे हो रही थी, फिर भी घोड़ोंकी हिनहिनाहट तो बहुत ही जोरदार थी जो कि अपना स्वतन्त्र अस्तित्व बतला रही थी ॥ ३५ ॥

अन्वयः : ऊर्ध्वायतदन्तमण्डलं शिरः बहु धुन्वन् अन्य गजं प्रति चलितः इमराद् सुसृणिं दधता त्वरावता सः कथमप्यरोधि ।

अर्थः : जिसने ऊपरकी ओर दन्त-मण्डल वाले अपने शिरको ऊँचा उठाया है और जो दूसरे हाथीके सम्मुख जानेके लिए शिरको बार-बार हिला रहा है, ऐसा गजराज तीक्ष्ण अंकुश धारण करनेवाले महावतके द्वारा बड़ी कठिनाईसे रोका गया ॥ ३६ ॥

अन्वयः : सम्प्रति सरजः गगनाङ्गणम् विरजः अभिवन्दितुं सा ध्वजिनी आशु चञ्चलैः केतनाञ्चलैः नन्दितुं सहसा विमाष्टि स्म ।

अर्थः : घोड़ोंकी टापोंकी धूलिसे धूसरित आकाशको निर्मल बनाने और प्रसन्न करनेके लिए सेना अपने हिलते हुए ध्वजाके वस्त्रों द्वारा बार-बार साफ करती जा रही थी ॥ ३७ ॥

अन्वयः : नयनं प्रसारयतां हतः पतदङ्गनाकुलं जयनं स्खलति तत् उदीक्ष्य सौविदः

अयि पश्यत दृश्यमद्भुतं भरद्वाक्षप्य मयोद्भवो द्रुतम् ।

अभिधावति चायताधरः स्वदितोऽयं नितरां भयङ्करः ॥३९॥

अवलोक्य ललामलञ्जिका-रूपनं विस्मयमाप्तवान् युवा ।

नहि वेत्ति निजं स्मरादरस्तुरगाक्रान्तमपीत इत्यसौ ॥४०॥

इति वर्त्मविवर्तवार्तया सहसाप्तानि पदानि सेनया ।

पदवीह दवीयसी च या समभूत्सापि तनीयसी तथा ॥४१॥

अयनमिति । जो नयनं प्रसार्यतामवलोक्यतामिति : पतवङ्गनाकुलं स्वकलस्त्रीसमूहो यस्मात्सत्कथयनं बाजिकञ्चुकं स्वकलति, इति केनचिदुक्ते सति, यदुबोध्य लीलिवः कञ्चुको जवेन वेगेन तत्स्तम्भयितुं स्थिरोक्तुं विकलबो व्याकुलो भवति स्म । 'अयनं तु जवे बाजि गजप्रभृति कञ्चुके' इति विश्वलोचनः ॥ ३८ ॥

अधीति । अयि लोकाः अद्भुतं दृश्यं पश्यत, यन्मय उप्दी भरं निजपृष्ठस्थं सम्बल-भारमुत्क्षिप्य द्रुतमवबो दयारहितः सन् नितरां भयङ्करो भवन्मयमायतो वीर्यो लम्बामानो-ऽधरो यस्य स एवभूतोऽभिधावति स्वदितः प्रवेगात् । स्वभावोक्तिरलङ्कारः ॥ ३९ ॥

अवलोक्येति । अवीतोऽसौ युवा नरो लल्लिकाया वेश्याया रूपनं, यत्कलाम वशीनीयं तदवलोक्य विस्मयमाश्चर्यमाप्तवान् इत्यतः स्मरे कामसेवने, आधरो यस्य स स्मरादरः सुरतामिलाद्यो भवन् निजं स्वं तुरगाक्रान्तमपि न वेत्ति जानाति ॥ ४० ॥

इतीति । इत्युक्तप्रकारेण वर्त्मयानवेव विवर्तोऽवस्थानं यस्याः सा वर्त्मविवर्ता, सा

जवेन स्तम्भयितुं प्रविकलवः भवति । अयि अद्भुतं दृश्यम् पश्यत स्वदितः अयं नितरां भयङ्करः च आयताधरः अदयः मयः द्रुतं भरम् उत्क्षिप्य अभिधावति । ललामलञ्जिकाल-पनं अवलोक्य विस्मयम् आप्तवान् युवा इत्यसौ इतः स्मरादरः निजं तुरगाक्रान्तम् अपि न हि वेत्ति । इति वर्त्मविवर्तवार्तया सेनया सहसा पदानि आप्तानि तथा इह या पदवी दवीयसी च सा अपि कनीयसी समभूत् ।

अर्थः : देखो, यह इधर बाहन परसे जवन (जीन) गिर रही है जिससे स्त्रियाँ नीचे गिरने वाली हैं, उसे देखकर धामनेके लिए कञ्चुकी (खोजा) अति व्याकुल हो रहा है ॥ ३८ ॥ इधर एक अद्भुत बात देखो, कि ऊँट दया-रहित होकर अपने ऊपर लदे हुए भारकी नीचे जमीन पर पटक कर अपने होंठ को लम्बा करते हुए भाग रहा है जो कि बड़ा भयंकर प्रतीत हो रहा है ॥ ३९ ॥ इधर देखो, कि यह जवान आदमी वेश्याके सुन्दर मुखको देखकर आश्चर्यमें पड़ गया है जो कि कामके वशमें हुआ अपने पर आक्रमण करने वाले घोड़ेकी ओर भी नहीं देख रहा है, अर्थात् इतना काम-विह्वल है ॥ ४० ॥ इस प्रकारसे मार्गमें

बाती वार्ता तथा यजिगतवार्ताया हेतुभूतया सेनया सहसा वदान्धाप्यानि, यतस्तस्याः
सेनाया या किञ्चिद् दबोयसौ वीर्यतरापि पदवी पङ्क्तिरासीत्सा तनीयसौ स्वल्पतरा समभूत् ।
अनुप्रासोऽलङ्कारः ॥ ४१ ॥

वनभूमिरुपागता गता जनभूमिर्ननु जानता नता ।

फलितैः फलिनैर्गताङ्गताऽप्युचितेन प्रभुणा सता सता ॥४२॥

वनभूमिरिति । उचितेनोपयुक्ताचारिणा जानता सताऽवलोकमानेन प्रभुणा जय-
कुमारैश्च सता भवता, सता सञ्जनेन जनभूमिर्नगरभूर्गताऽतिलङ्किता, तथा वनभूमिरुपा-
गता सम्प्राप्ता, कोदुशी, फलितैः फलयुक्तैः फलिनैः पादवर्जता नञ्जीभूता, अतएव गताङ्ग-
ताऽप्युकुलता यथा सा गताङ्गता । अनुप्रासालङ्कृतः ॥ ४२ ॥

ननु यस्य गुणैषणा मतिः सहसा छादयितुं महीपतिः ।

विवराणि भ्रुवोऽनुचिन्तयन्निव दृष्टिं तनुते स्म स स्वयम् ॥४३॥

अथेति । अथ महीपतिर्जयकुमारो यस्य मतिर्गुणानन्विष्यतीति गुणैषणा सद्गुणान्वे-
षिणी, स स्वयमात्मना भ्रुवो विवराणि छिद्राणि छादयितुं गोप्तुमनुचिन्तयन्निव सहसा
दृष्टिं तनुते स्म विस्तारयामास । कथमपि भूमिर्निश्छिद्रा निर्बोधा स्याविति वदन् ।
उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ४३ ॥

दृशमाशु दिशासु वीक्ष्य तं विकिरन्तं नृपमाह सारथिः ।

विषयातिशयं महाशयोऽभ्यनुगृह्णन्ननुपङ्गसम्भवम् ॥४४॥

अनेक प्रकारका वार्तालाप करते हुए सेनाने शीघ्रतापूर्वक गमन किया, जिससे
कि वह बहुत लम्बा मार्ग भी छोटा-सा प्रतीत होने लगा ॥ ४१ ॥

अन्वयः : ननु जानता मता सता प्रभुणा उचितेन अपि फलितैः फलिनैः गताङ्गता
वनभूमिरुपागता जनभूमिः गता ।

अर्थः : राजा होते हुए भी उत्तम भावनाओंको महत्त्व देनेवाले जयकुमार
जन-भूमि (नगर-वस्ती) को छोड़कर वन-भूमिमें आ गये । वह वन-भूमि कैसी
है ? जो कि फलवाले वृक्षोंसे विनम्र होकर बहुत सुन्दर है ॥ ४२ ॥

अन्वयः : ननु यस्य गुणैषणा मतिः (स) महीपतिः भुवः विवराणि सहसा छादयितुं
अनुचिन्तयन् इव स्वयं दृष्टिं तनुते स्म ।

अर्थः : निश्चयसे जिनकी बुद्धि सदा गुणोंको ही देखा करती है ऐसे महाराज
जयकुमारने पृथ्वीके छिद्रोंको (दोषोंको और बिलोंको) अवलोकन करते हुए
उन्हें ढकनेके लिए चारों ओर देखा ॥ ४३ ॥

दृशामिति । तदा सारथी रथबाहकस्तं दिशसु दृशं विकरन्तं नृपं वीक्ष्य, आशयनुबङ्ग-
सम्भवं प्रसङ्गप्रान्तं विषयस्य वैशस्यातिशयं महत्स्वमभ्यनुगृह्णन् स महाशयो निष्पीकत-
रीत्याह जगत् ॥ ४४ ॥

अपि बालवबालका अमी समवेता अबभान्ति भूपते ।

विपिनस्य परीतदुत्करा इव वृद्धस्य विनिर्गता इतः ॥४५॥

अपीति । भो भूपते, अमी तावद्वितो बालवस्याजगरस्य बालकाः समवेतास्तेऽस्य
वृद्धस्यातिविस्तृतस्य जरिणो वा विपिनस्य वनस्य विनिर्गता बहिर्भूताः परीततामन्त्राणा-
मुत्कराः समूहा इवावभान्ति वृष्यन्ते । उपनालङ्कारः ॥ ४५ ॥

स्फटयोत्कटया समुच्छ्वसन्नयि षट्खण्डबलाधिराडितः ।

अधुनाऽऽयततां महीरुहामनुगच्छन्निव याति पन्नगः ॥४६॥

स्फटयेत्यादि । अपि षट्खण्डबलाधिराडितोऽयं पन्नगः सर्प
उत्कटयोच्चैः कृतया स्फटया फण्या समुच्छ्वसन् सम्वनुना महीरुहां वृक्षाणायततां वीक्षता-
मनुगच्छन्निव याति गच्छति । उत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ४६ ॥

अन्वयः दिशसु दृशं वितरन्तं नृपं वीक्ष्य महाशयः सारथिः अनुबङ्गसम्भवं विषया-
तिशयं अभ्यनुगृह्णन् तं आशु आह ।

अर्थः इस प्रकार दिशाओंमें अपनी दृष्टिको फैलाते हुए जयकुमार महा-
राजको देखकर उत्तम आशयवाले सारथीने प्रसंग-संगत उस देशकी विशेषताको
इस प्रकार कहना प्रारम्भ किया ॥ ४४ ॥

अन्वयः अपि भूपते ! अमी बालव-बालका समवेता वृद्धस्य विपिनस्य परीतदुत्करा
विनिर्गता इव इतः अबभान्ति ।

अर्थः सारथीने कहा कि हे राजन् ? इधर देखिये—ये अजगरके बच्चे
यहाँ इकट्ठे हुए पड़े हैं, वे ऐसे प्रतीत होते हैं कि इस बूढ़े वनको निकली हुई
अति ही हों ॥ ४५ ॥

अन्वयः अपि षट्खण्डबलाधिराड् इतः पन्नगः उत्कटया स्फटया समुच्छ्वसन्
अधुना महीरुहाम् आयततां अनुगच्छन् इव याति ।

अर्थः हे षट्खण्ड-बलाधिराट् (चक्रवर्तीके सेनापति) जयकुमार !
इधर देखिये कि यह साँप जो अपनी फणाको ऊँचा किये हुए और उच्छ्वास
लेते हुए जा रहा है वह ऐसा प्रतीत होता है कि यह यहाँके वृक्षोंकी लम्बाई
को ही नापता हुआ जा रहा है ॥ ४६ ॥

दरिणो हरिणा बलादमी तव धावन्ति मुधा महीपते ।

करुणासुपरायणादपि क्व पशूनान्तु विचारणा ह्यपि ॥४७॥

हरिण इति । हे महीपते, अमी हरिणास्तव बलात्करुणासुपरायणावपि मुधा व्यर्थ-
मेव हरिभो भीता भवन्त्यो धावन्ति पलायन्ते । अथवा तु युक्तमेवैतद्, घतः पशूनां तु
विचारणाऽमुचिन्तनादिभ्यो बुद्धिः क्व भवति ? न भवत्यतः पलायन्त इत्यर्थः । अर्थात्तर-
न्यासः ॥ ४७ ॥

द्विपवृन्दपदादिगम्बरः सघनीभूय वने चरत्ययम् ।

निकटे विकटेऽत्र भो विभो ननु भानोरपि निर्भयस्त्वयम् ॥४८॥

द्विपेत्यादि । भो विभो, अत्र विकटे निर्जने वनेऽस्माकं निकटे द्विपानां हृत्सिनां
वृन्दस्य पदाच्छलात्सघनीभूय गाढतां प्राप्य अयं विगम्बरोऽन्धकारश्चरति । घोऽयं विगम्बरो-
ऽन्धकार एव यः स्वयं भानोरपि निर्भयः शङ्कारहितोऽस्ति । ननु विचारणे । 'ननु प्रदने-
ऽवधारणे इति ।' विगम्बरस्तु अपने नग्ने प्बान्ते च शूलिनि' इति विश्वलोचनः ।
अपह्नुतिरलङ्कारः ॥ ४८ ॥

विततानि वनस्य भो विभो शिखिपत्राणि मनोहराण्ययम् ।

भवतो विभवं विलोकितुं नयनानीव लसन्ति भूरिशः ॥४९॥

विततानीति । भो विभो, शिखिनां समूहाणां पत्राणि चन्द्रकाञ्चितादृशवा इत्यर्थः ।

अन्वयः : हे महीपते ! करुणासुपरायणात् तव बलात् अपि दरिणो अमी हरिण
मुधा धावन्ति पशूनां तु विचारणा अपि क्व ।

अर्थः : हे प्रभो ! देखिये—ये हरिण करुणामें अति तत्पर रहनेवाली आपकी
सेनाके दलसे भी डरकर इधर-उधर भाग रहे हैं । सो ठीक है क्योंकि पशुओंको
विचार कहाँसे हो सकता है ॥ ४७ ॥

अन्वयः : भो विभो ! अत्र वने अयं विगम्बरः द्विपवृन्दपदात् सघनीभूय विकटे
निकटे ननु भानोः अपि निर्भयः स्वयं चरति ।

अर्थः : यहाँ देखिये—यह अन्धकार हाथियोंके झुण्डके बहानेसे इकट्ठा
होकर इस विकट वनमें भानूसे भी निर्भय होकर समीप ही विचारण कर रहा
है । अर्थात् यह वन इतना सघन है कि दिनमें भी जहाँ पर अंधेरा दिख रहा
है ॥ ४८ ॥

अन्वयः : भो प्रभो ! मनोहराणि विततानि शिखिपत्राणि अमुं भवतो विभवं विलो-
कितुं भूरिशः वनस्य नयनानि इव विभान्ति ।

यानि मनोहराणि विस्तारानि विस्तारितानि च भूरिग्रोऽनेकवास्ताधि भक्तोऽनुं वर्तनीयं
विभवनेश्वर्यं बिलोकितुं वनस्य नयनानीव लसन्ति शोभन्ते । उत्प्रेञ्चालङ्कारः ॥ ४९ ॥

विजरत्तकोटरान्तराद्दववह्निर्विपिनस्य वृंहिणः ।

रसनेव निरेति भूपते रविपादाभिहतस्य नित्यशः ॥५०॥

विजरविति । हे भूपते, नित्यशः सर्वदा रवेः सूर्यस्य पादैरभिहतस्तस्य, भागुरिणाभि-
भूतस्य, वृंहिणो विशालस्य विपिनस्य काननस्य विजरंश्चालो तदस्तस्य कोटरावन्तर्गात्
दवश्चालो वह्निर्वावानलो रसनेव निरेति निःसरति । यद्वा, वृंहिणः स्थाने वृहण इति
पाठः स्यात्तदा दववह्नेर्विशेषणं स्यात् ॥ ५० ॥

पृषदेष विषाण्डम्बरं शिरसा नीरसदारुसम्भरम् ।

निवहन्नुपयाति कातरः शनकैः सैन्यभयान्महीश्वर ॥५१॥

पृषविति । हे महोद्वर, एष पृषन्मृगविशेषः शिरसा मूर्ध्ना नीरसश्चालो वास्तम्भरः
काष्ठनिचयस्तम्बेति शेषः । विषाणानां डम्बरः समूहस्तं भृङ्गभारं निवहन् पारयन्
सैन्यभयात्कातरो भीत इव शनकैर्मन्वगत्या, उपयात्यागच्छति । गुणोत्प्रेञ्चालङ्कारः ॥ ५१ ॥

सुफलस्तनशालिनी मुहुर्मुहुरङ्गानि तु विक्षिपन्त्यपि ।

नृप घ्नवतीव राजते द्रुममाला खलु विप्रलापिनी ॥५२॥

अर्थः हे प्रभो ! इधर देखिये—सर्वत्र फेली हुयी मयूरोकी पाँखें देखनेमें
बहुत मनोहर लग रही हैं, मानों वे पाँखे न होकर आपके वैभवको देखनेकी
अभिलाषासे फैलाये हुए इस वनके नेत्र ही शोभित हो रहे हैं ॥ ४९ ॥

अन्वयः भूपते ! नित्यशः रविपादाभिहतस्य वृंहिणः विपिनस्य विजरत्तफ-
कोटरान्तरात् दववह्नि रसना इव निरेति ।

अर्थः हे भूपते ! इधर देखिये—यह तरुके कोटरमेंसे वनाग्निकी उवाला
निकल रही है वह ऐसी प्रतीत होती है कि सूर्यके पेरोंसे निरन्तर सताये गये
इस बूढ़े वनकी जीभ ही मानों निकल रही है ॥ ५० ॥

अन्वयः हे महीश्वर, सम्प्रति एष पृषत् शिरसा विषाण्डम्बरं नीरसदारुसम्भरं
निवहन् कातरः शनकैः उपयाति ।

अर्थः हे महीश्वर ! यह इधर बारहूसिगा जा रहा है जो कि अपने सिर-
पर सूखी लकड़ियोंके भारके समान अपने सींगोंके बोझको वहन करता हुआ
वाँसेसे दबकर (कायर बनकर) धीरे-धीरे चल रहा है ॥ ५१ ॥

अन्वयः ननु विप्रलापिनी द्रुममाला खलु सुफलस्तनशालिनी अङ्गानि तु मुहुर्मुहुः

सुकलौस्यादि । हे नृप, हुमाणां कुलाणां माला पङ्क्तिः सूनवतीव गर्भवती स्त्रीव राजते जीवते । तदेवाह—सुकलाभ्येन स्तनाः पयोधरा यस्याः सा, तैः क्षालिनी रमणीया, तथा, मुद्गुमुद्गुर्वारंवारमङ्गानि प्राञ्जादीनि मुन्नादीनि वा विक्षिपन्ती, प्रचालयन्ती अपि च, विप्रलापिनी, बीणां पक्षिणां प्रलापो यस्यां सा, पक्षे च, विष्णवन्ती, गर्भभारादिति भावः । अतः बाल्यालङ्कारः । शिल्पोपमालङ्कारः ॥ ५२ ॥

पलितेव पुनः प्रवेणिका विजरस्या गह्नावने रतः ।

समवाप सुपर्वबाहिनी भरतानीकविनेतुरग्रतः ॥५३॥

पलितेवेति । अतः पुनर्भरतानीकविनेतु जयकुमारस्य अग्रतः सम्भुजं सुपर्वबाहिनी गगनपङ्गा समवाप समागताभूद् वा विजरस्या अतिबुद्ध्या गह्नावनेर्बनभूवेः पलिता इवैत्यं गता प्रवेणिका कवरीवाराजत, इति शेषः ॥ उपमालङ्कारः ॥ ५३ ॥

विधुदीधितिबन्धुरा घरा-बलये व्याप्तिमती मनोहरा ।

नृपतेस्तु मुदे नदी किण-स्थिरतेवाग्रिमवर्षपत्रिणः ॥५४॥

विधुद्विधायादि । वा नदी मङ्गा विधोवचनस्य दीधितिर्नाम रश्मिस्तद्बहुवचुरा शोभमानाऽस्मिन् घरावलये भूभवले व्याप्तिमती सर्वत्र गमनशीला तथा मनोहरा, या चाग्रिमवर्षपत्रिणः प्रथमवर्षवसरस्य हिमालयस्य किणस्य यज्ञसः स्थिरतेव । सा तु पुनर्नृपतेर्जयकुमारस्य मुदे प्रसादायाम्बुत् । उपमालङ्कारः ॥ ५४ ॥

विक्षिपन्ती अपि सूनवती इव राजते ।

अर्थः उत्तम फलरूपी स्तनोको धारण करनेवाली और अपने अंगोंको बार-बार संचालन करनेवाली तथा विप्रलापिनी (व्यर्थ चिल्लानेवाली, अथवा पक्षियोंके शब्दवाली) यह बुद्धोंकी माला सद्यः प्रसव करनेवाली स्त्रीके समान दिखाई दे रही है ॥ ५२ ॥

अन्वयः अतः पुनः भरतानीकविनेतुः अग्रतः विजरस्याः गह्नावनेः पलिता प्रवेणिका इव सुपर्वबाहिनी समवाप ।

अर्थः इस प्रकारसे चलते हुए भरत चक्रवर्तिके सेनापति-जयकुमारके सामने गंगा नदी आ गई जो कि वृद्ध गहन बन-भूमिकी सफेद वेणुके समान प्रतीत हो रही थी ॥ ५३ ॥

अन्वयः घरावलये व्याप्तिमती विधुदीधितिबन्धुरा मनोहरा नदी अग्रिमवर्षपत्रिणः किण स्थिरता इव नृपतेः तु मुदे (बभूव) ।

अर्थः भूमंडलपर फैलनेवाली वह गंगा नदी चन्द्रमाकी किरणके समान सफेद थी और देखनेमें मनको हरण करनेवाली थी । अतः वह नदी हिमवान्

गलितं निजतेजसा जयो हिमवत्सारमिव स्म मन्यते ।

अमुकं प्रवहन्तमग्रतो मनसाऽसौ गगनापगाच्यम् ॥५५॥

गलितमिति । असी जयकुमारोऽग्रतः प्रवहन्तममुकं गगनापगाच्यं गङ्गाप्रवाहं, मनसा निजतेजसा स्वप्रतापेन गलितं इवीभूतं हिमवतस्सुचारार्द्रैः सारमिव मन्यते स्म । उपमालङ्कृत्युत्प्रेक्षयोः सङ्करः ॥ ५५ ॥

पुलिनद्वितयाप्रवर्तिनी स्फुटशाटीसमयानुवर्तिनी ।

सरितः परितोषसंस्कृतिः समभाष्णाद्बलसारसन्ततिः ॥५६॥

पुलिनेत्यादि । शाहलानां दुर्बाङ्कुराणां सारभूता या सन्ततिः परम्परा यासौ सरितो नद्याः पुलिनयोः पाठ्यभागयोद्धितयस्याग्रे वर्तते इति पुलिनद्वितयाप्रवर्तिनी या च स्फुटः शाटपा दुर्बलस्य समयः सङ्केतस्तमनुवर्तयतीति सा परिधानबुद्धपुत्यादिकास्त एव परितोषव्य सन्तोषभाष्य संस्कृतिर्बन्ध सा समभात् प्रातीयते ॥ ५६ ॥

कलहंसततिः सरिद्वृत्ति-प्रतिवर्तिन्यतिकोमलाकृतिः ।

परितः परिणामनिर्मला सरलेवाथ बभौ सुमेखला ॥५७॥

कलहंसेत्यादि । सरितो नद्या वृत्ती चोभयपावर्तती तत्र प्रतिवर्तिनी विद्यमाना तच्चावतिकोमला अर्धोयसो, आकृति र्वस्याः सा अतिकोमला कृतिः परितः सर्वत एव

पर्वतके यशकी स्थिरताके समान प्रतीत होती थी । वह जयकुमारकी प्रसन्नताके लिए हुई ॥ ५४ ॥

अन्वयः असी जयः अग्रतः प्रवहन्तम् अमुक गगनापगाच्यं मनसा निजतेजसा गलितं हिमवत्सारम् इव मन्यते स्म ।

अर्थः उस जयकुमारने आगे बहते हुए उस गंगाके प्रवाहको अपने तेजके द्वारा पिघलकर आये हुए हिमवान् पर्वतके सारके समान समझा ॥ ५५ ॥

अन्वयः सरितः पुलिनद्वितयाप्रवर्तिनी शाब्बलसारसन्ततिः स्फुटशाटीसमयानुवर्तिनी परितोषसंस्कृतिः समभात् ।

अर्थः उस गंगाके दोनों सटोंपर हरे अंकुरोंका मैदान शोभित हो रहा था वह ऐसा प्रतीत हो रहा था कि मानों समयानुसार गंगा नदीने हरी साड़ी ही पहन रखी हो ॥ ५६ ॥

अन्वयः अथ सरिद्वृत्ति-प्रतिवर्तिनी परितः परिणामनिर्मला अतिकोमला कृतिः कलहंसततिः सरला सुमेखला इव बभौ ।

अर्थः इस गंगाके दोनों किनारोंपर कलहंसोंकी जो पंक्ति थी वह देखनेमें

परिचायित्त वर्णन वा निर्मला स्वच्छ इव च सरसा पङ्क्तिवद्वा कलहंसानां वर्तकानां, राजहंसानां वा ततिः परम्बरा, सुमेकलेव शोभनकाञ्चीव रराज सुसुप्ते । उपमा ॥ ५७ ॥

स्फुटहंसजनेन सेविता विरजा नीरजमेनयान्विता ।

सरिता परितापनाशिनी जिनवाणीव तरङ्गवासिनी ॥५८॥

स्फुटेत्यादि । सा सरिता जिनवाणीवाभूत् किल, यत्स्तरङ्गानां कलोलानां वासिनी मिलयन्नाता पक्षे तरङ्गानां मनोविचारानां वासिनी परिशोधकारिणी तथा परितापस्य शारीरिकस्य मानसिकस्य च सन्तापस्य नाशिनी तथा नीरजानां कमलानां सेनया समूहे-नाशिता पक्षे नीरजसे रजसा पापेन रहिताय नयाम्बिता नीतियुक्ता तथा विगतं धिमष्टं रजो मलं शारीरं मानसं च यत्र सा विरजा अतएव स्फुटेन प्रकटरूपेण हंसजनेन हंसानां पक्षिणां, पक्षे धामिकपरमहंसानां जनेन समूहेन सेविता बभौ । शिल्टोपमालङ्कृतिः ॥५८॥

अभिरामतया सलक्ष्मणा सरितासीज्जनकात्मजेव या ।

सहसा सलबाङ्कुशाशया दधती कञ्जगति स्थिराश्रयम् ॥५९॥

अभीत्यादि । या सरिता जनकात्मजा इव सीतेवासीत् किल । बतोजभिरामतया मनोहरतया, सलक्ष्मणा, लक्ष्मणा नाम सारस्यस्तामिः सहिता, पक्षे धीरामेण लक्ष्मणेन

बड़ी कोमल थी और स्वच्छ (सफेद) थी, अतः वह ऐसी प्रतीत हो रही है कि मानों गंगारूपी नायिकाकी सरल करधनी ही हो ॥ ५७ ॥

अन्वयः : स्फुटहंसजनेन सेविता विरजा नीरजसे नयाम्बिता परितापनाशिनी तरङ्ग-वासिनी सरिता जिनवाणी इव आसीत् ।

अर्थ : वह गंगा नदी जिनवाणीका अनुकरण कर रही थी क्योंकि जिन-वाणी सज्जनसे सेवित होता है और यह नदी हंससे सेवित है । गंगा विरजा (निर्मल) है और जिनवाणी कर्मरजको नष्ट करनेवाली है । गंगा कमलके समूहसे युक्त है और जिनवाणी पाप-रहित मनुष्यके लिए नयकी प्ररूपणा करती है । नदी और जिनवाणी दोनों ही सन्तापका नाश करनेवाली हैं । तथा नदी और जिनवाणी दोनों ही तरंग-वासिनी हैं, अर्थात् गंगामें जलकी तरंगें हैं और जिनवाणीमें सप्तभंगीरूपी तरंगे हैं इस प्रकार वह गंगा नदी जयकुमारको जिनवाणी-सी प्रतीत हुई ॥ ५८ ॥

अन्वयः : कञ्जगतिस्थिराश्रयं दधती अभिरामतया सलक्ष्मणा सहसा सलबाङ्कुशाशया या सरिता जनकात्मजा इव आसीत् ।

अर्थ : जयकुमारको वह गंगा नदी सीताके समान प्रतीत हुई, क्योंकि वह

च सहिता तथा सलबं विलाससहितं कुशानां दर्शनाभाशयः समूहो यस्यां सा, पक्षे लव-
कुशाख्य-पुत्रयुगलेन सहिता, तथा सहिता स्वभावेन कञ्जानां कमलानां गतिक्रमपतिर्बन्धा
सा, तथा स्थिर आशयः प्रबाहो यस्याः सा, पक्षे जगति भूतले स्थिराशयं निवृत्तलपति-
व्रत्यरूप आशयोर्भिन्नायो यस्यैवम्भूतं कन्यात्मानं दधतीत्येवम्भूता जनकालम्बोधातीवित्यर्थः ।
॥ विलष्टोपमा ॥ ५९ ॥

फलतां कलताभृतामिमे निपतन्तः कुरुहासुपाश्रमे ।

शुकसन्निचयाश्च यात्रिणां हृदि भान्ति स्म नियुक्तनेत्रिणाम् ॥ ६० ॥

फलतामिति । इमे शुकानां कीरानां लम्बिचयाः समूहा ये फलतां फलोत्पादकानामस्त
एव कलताभृतां मनोहरतायुक्तानां को पृथिव्यां रोहन्ति समुद्रवन्तीति कुरुहास्तेषां
तस्मान्मुपाश्रमे स्वामे निपतन्तः समागच्छन्तो नियुक्तनेत्रिणां वस्तुदृष्टीनां यात्रिणां जनानां
हृदि चित्ते भान्ति स्म ॥ ६० ॥

नलिनी स्थलिनी विक्रस्वरा विजिगीषोर्जगतां त्रयं तराम् ।

मदनस्य निवेशरूपिणी स्थितिरासीद्धि यशोनिरूपिणी ॥ ६१ ॥

नलिनीति । अत्र या विक्रस्वरा विकासमाना स्थलिनी नलिनी सा जगतां त्रयं तरा-
मतिशयेन विजिगीषोर्जंतुमिच्छोर्भेदनस्य कामदेवस्य यशसः कीर्तिनिरूपिणी प्ररूपणाकारिणी
निवेशरूपिणी मूर्तिमती स्थितिः, यद्वाऽऽस्थानशालिनी स्थितिरासीत् । हीति निश्चये ॥ ६१ ॥

गंगा देखनेमें (मनोहर) अभिराम और लक्ष्मण नामकी औषधिसे युक्त थी;
सीता भी राम और लक्ष्मण सहित थी । गंगा तो विलास-सहित कुश (घास)
वाली थी और सीता लव-कुश नामक पुत्र सहित प्रसिद्ध है ही, तथा (सीता
भी तथा गंगा भी कमलको गति (शोभा) को धारण किये हुए थी) गंगा तो
संसारमें स्थिर आशयवाले जलको धारण करती है और सीता जगतमें स्थिर
आशयवाली अपनी आत्माको धारण करती थी ॥ ५९ ॥

अन्वयः कलताभृताम् फलतां कुरुहाम् उपाश्रमे निपतन्तः इमे शुकसन्निचयाः च
नियुक्तनेत्रिणां यात्रिणां हृदि भान्ति स्म ।

अर्थः सुन्दरताको स्वीकार करनेवाले और फलवाले इन वृक्षोंके उपाश्रममें
ऊपरसे आकर गिरनेवाले ये शुकों (तोतों) के समूह देखनेवाले यात्रियोंके
हृदयमें बड़े मनोहर प्रतीत होते थे ॥ ६० ॥

अन्वयः विक्रस्वरा स्थलिनी नलिनी जगतां त्रयं तरां विजिगीषाः मदनस्य यशो-
निरूपिणी एवा निवेशरूपिणी स्थितिः एव ।

अर्थः यह खिली हुई स्थल-कमलिनी तीनों लोकोंको जीतनेकी इच्छावाले

मकरन्दरजःपिण्डाङ्गिताः स्मरधूमेन्द्रकणा उद्विङ्गिताः ।

स्थलपद्मभराः प्रवासिनां स्म मनः सम्प्रति तापयन्ति ते ॥६२॥

मकरन्देति । मकरन्दरजसा पुष्पपरामेण पिण्डाङ्गिताः पीततामाप्तास्ते स्थलपद्मानां भराः समूहाः, स्मरः काम एव धूमेन्द्रोऽग्निस्तस्य कणा अंशा उद्विङ्गिता उच्यन्तस्ते सम्प्रति प्रवासिनां प्रीवितानां मनस्तापयन्ति स्म । तेषामनुहोपनिबिभाबत्वाविति भावः ॥६२॥

पुलिने चलनेन केवलं बलितग्रीवमुपस्थितो बकः ।

मनसि ब्रजतां मनस्विनामतन्नोच्छ्वेतसरोजसम्भ्रमम् ॥६३॥

पुलिन इति । पुलिने नदीतीरे केवलमेकेन चलनेनाङ्घ्रिणा बलिता बकोद्धता ग्रीवा गलक-बली येन स यथा स्यात्तद्योपस्थितः सन्निविष्टो बकः कङ्कस्तत्र ब्रजतां मनस्विनां बिंबकिनामपि मनसि श्वेतसरोजस्य पुण्डरीकस्य सम्भ्रममतनोत् । भ्रान्तिमान-लङ्कारः ॥ ६३ ॥

शिविराणि बभुश्च दूरतः कलहंसोपमितानि पूरतः ।

परितो रचितानि वाससा विशदेनात्मगुणेन भूयसा ॥६४॥

शिविराणीति । तत्र परित इतस्ततो वाससा बस्त्रेण रचितानि शिविराणि, उपसव-
नामि पूरतः प्रवाहकल्पेण पङ्क्तिबद्धतया स्थितानि भूयसा विशदेषु शौक्यजल्प्यात्मगुणेन कलहंसोपमितानि दूरतो बभुरशोभन्त । उपमालङ्कारः ॥ ६४ ॥

कामदेवके यशका निरूपण करनेवाली उसके तम्बू (डेरा) की स्थिति सरीखी प्रतीत होती है ॥ ६१ ॥

अन्वयः सम्प्रति मकरन्दरजःपिण्डाङ्गिताः स्थलपद्मगणाः ते स्मरधूमेन्द्रकणा उद्विङ्गिताः मनस्विनां मनः तापयन्ति स्म ।

अर्थः स्थल (भूमि) पर उगनेवाले स्थल-कमलोंके समूह जो मकरन्दकी रजसे पीले हो रहे थे वे कामाग्निके कर्णोंके समान विचारशील लोगोंके मनको सन्तापित कर रहे थे ॥ ६२ ॥

अन्वयः पुलिने केवलं चलनेन बलितग्रीवम् उपस्थितः बकः ब्रजतां मनस्विनाम् मनसि श्वेतसरोजसम्भ्रमं अतनोत् ।

अर्थः बगुला नदीके किनारेपर केवल एक पैरसे खड़ा हुआ है और इसने अपनी ग्रीवाको टेढ़ी कर रखी है वह यहाँपर विचारशील लोगोंके मनमें श्वेत कमलके भ्रमको पैदा कर रहा है ॥ ६३ ॥

अन्वयः पूरतः परितः वाससा रचितानि शिविराणि भूयसा विशदेन आत्मगुणेन दूरतः च कलहंसोपमितानि बभुः ।

अमितोन्नतिमन्ति निर्मलान्यभ्युचितायतविस्तराणि वा ।

शिविराणि हसन्ति च स्म तान्यथ सौधानि भुवि ध्रुवाण्यपि ॥६५॥

अमितेत्यादि । तत्र रचितानि शिविराणि पटभवनानि, अमितोन्नतिमन्ति पर्याप्तो-
च्छानि, तथाऽभ्युचिता आयतविस्तरा येषां तानि तथा निर्मलानि स्वच्छानि, भुवि ध्रुवाणि
सर्वा स्थितिमन्ति सौधान्यपि हसन्ति स्म । उपप्रेक्षाच्छानिः ॥ ६५ ॥

निजकीर्तिकुलानि कुल्यराट् सुगुणश्रेणिसमुत्थितान्यसौ ।

शिविराणि जनाश्रयोचितान्यवलोक्याप मुदं मुदर्शनी ॥६६॥

निजेत्यादि । कुल्येव कुलीनेषु राजत इति कुल्यराट् तथा सुदर्शनी रम्यदर्शनीऽसौ
जयकुमारः, सुगुणानां शोभनरञ्जनां पक्षे धैर्यादीनां श्रेणयस्ताभिः समुत्थितानि, ऊर्ध्व-
गतानि, जनानामाश्रयो येषु तानि, निजकीर्तः स्वयंशतः कुलानि तन्मूहानिव शिविराणि,
अवलोक्य मुदं हर्षमाप । विलम्बोपमा ॥ ६६ ॥

शिविरप्रगुणस्य शुद्धताऽनुगतस्यानुगतेक्षणः क्षणम् ।

गुणकर्षणतत्परानसौ नहि शङ्कूनपि सेह ईश्वरः ॥६७॥

अर्थः : उस नदीके तीरपर पंक्ति-बद्ध लगे हुए श्वेत वस्त्रांसे रचित तम्बू
दूरसे अपने निर्मल श्वेत वर्णके कारण कलहंस सरीखे प्रतीत हो रहे थे ॥ ६४ ॥

अन्वयः : अथ अमितोन्नतिमन्ति निर्मलानि उचितायातविस्तराणि वा शिविराणि
तानि भुवि ध्रुवाणि अपि सौधानि हसन्ति स्म च ।

अर्थः : वे तम्बू निर्मल एवं बहुत ऊँचे थे तथा समुचित लम्बाई और चौड़ाई
वाले थे, अतः वे चूनेसे बने श्वेत भवनोंको भी हँस रहे थे ॥ ६५ ॥

अन्वयः : असौ सुदर्शनी कुल्यराट् निजकीर्तिकुलानि सुगुणश्रेणिसमुत्थितानि जना-
श्रयोचितानि शिविराणि अवलोक्य मुदं आप ।

अर्थः : वह सुदर्शनी (सम्यग्दृष्टि) जयकुमार उन तम्बूओंको देखकर बहुत
प्रसन्न हुआ, क्योंकि वह कुलीन था अतः उसने उन तम्बूओंको अपनी कीर्तिके
कुल सरीखे समझा । तथा वे तम्बू गुण-श्रेणी-समुत्थित थे, अर्थात् लम्बी-लम्बी
रस्सियोंसे कसकर उठाये हुए थे, कीर्तिवाले कुल भी उत्तम गुणोंके समूह
द्वारा ही प्राप्त होते हैं और ये तम्बू भी उत्तम मनुष्योंके आश्रयके योग्य
थे ॥ ६६ ॥

अन्वयः : असौ ईश्वरः अणं अनुगतेक्षणः शुद्धतानुगतस्य शिविरप्रगुणस्य गुणकर्षण-
तत्परान् शङ्कूनपि सेह सेहे ।

शिबिरेत्यादि । शुद्धता स्वच्छता निर्दोषता कामुगतस्तस्य शिबिरानामुपकार्याणां प्रगुण उपपन्नस्तस्य, रजकुबलस्य कीशलादेर्वा कर्बणे सम्बन्धने तथा कृशीकरणे व्याच्छादने वा स्वरान् संलग्नान् शङ्कनपि क्षणं किञ्चित्कालमनुगतेष्वनस्तवगतवृष्टिर्भवन् नहि सेहे-
ऽसहत् । यतः स ईश्वरः समर्थः । समाप्तोक्तिः ॥ ६७ ॥

समवाप निवेशसन्निधौ नृवरो द्विप्रहरोक्तिमद्विधौ ।

तपने लपनेऽपि निष्ठिते मूखतः सम्मुखतः शिखावृते ॥६८॥

समवापेति । नृवरो जयकुमारो द्वयोः प्रहरयोर्वाभयोक्तिसर्वस्मिन् स द्विप्रहरोक्तिमान् मध्याह्नकालोक्तो शिबिरनुष्ठानं तस्मिन्, तपने सूर्येऽपि लपने मुखोपरि निष्ठिते स्थिते सति, मुक्ततः सम्प्रकृत मुखस्य विधीत्यर्थः । शिखाभिर्बुधशाखाभिर्वृते समाच्छादितं निवेशस्य निश्चितस्वावासस्य सन्निधौ समीपे समवाप प्राप्तवान् ॥ ६८ ॥

पृतनापतिपार्श्वमागतः कथमप्यर्थिगणोऽथ रागतः ।

रथवेगवशेन विक्लवः समभूत्तत्र वरः समुत्सवः ॥६९॥

पृतनेत्यादि । अथ रथस्य जयकुमारालङ्कृतस्वन्धनस्य वेगवशेन विक्लवो विह्वलो भवन्नापिगणः किमपि प्रयोजनवान् मनुष्यवर्गो रागतः प्रेम्णा कथमप्यतिकाठिन्येन पृतना-
पतेर्जयकुमारस्य पार्श्वमागतः, तत्र समागते सति वरः समुत्सवः समभूत् ॥ ६९ ॥

अर्थः उन तम्बूओंकी सरलताका और शुद्धताका अवलोकन करनेवाला वह जयकुमार उनके गुणों (रस्सियों) को खींच कर तंग करनेवाले कीलोंको नहीं सहन कर सका, क्योंकि वह समर्थ था ॥ ६७ ॥

अन्वयः नृवरः द्विप्रहरोक्तिमद्विधौ लपने निष्ठिते तपने अपि मुक्ततः सम्मुखतः शिखावृते निवेशसन्निधौ समवाप ।

अर्थः जब कि सूर्य ललाटपर आ गया था किन्तु वृक्षोंकी शाखाओंसे आच्छादित होनेके कारण उसकी किरणें मस्तकके ऊपर नहीं पड़ रही थीं, ऐसे दोपहरके समयमें वह जयकुमार अपने निवासके योग्य तम्बू के समीप पहुँचा ॥ ६८ ॥

अन्वयः अथ रागतः अर्थिगणः कथम् अपि रथवेगवशेन विक्लवः पृतनापति-पार्श्व-
मागतः तत्र वरः समुत्सवः समभूत् ।

अर्थः उस समय जयकुमारके समीप उसके रथके वेगसे विह्वल हुआ-सा थाचक लोनोंका समूह आया जो कि देखनेवालोंके लिए उत्सवका विषय हो गया ॥ ६९ ॥

किमु भो भवता त्वरावता द्रुतमग्ने गमनेच्छुना हताः ।

न कुतोऽपि पलायते स्थलं जगुरेवं मनुजाः सकलन्दम् ॥७०॥

किम्ब्रिति । भो धीमन्, भवता द्रुतमतिशीघ्रवेवाग्ने गमनेच्छुना, अतएव त्वरावता वेगशालिना किमु हता वयमिति शेषः । स्थलं गमनस्थानं कुतोऽपि न पलायते । एवं प्रकारेण मनुजाः परस्परं कम्बलेन कलहेन सहितं सकम्बलं यथा स्यात्तथा जगुर्व्यतवन्तः । जनसङ्घट्टननिर्वाणनिर्वाणम् ॥ ७० ॥

महिलाभिरलाभि दूष्यकं प्रसमीक्षासहिताभिरध्यकम् ।

कथमप्युदितालकालिभिः परिनिस्विन्नकपोलपालिभिः ॥७१॥

महिलाभिरिति । महिलाभिस्तु पुनः परिनिःस्विन्नाः अन्वयितस्त्वेषेवपरिपूर्णा कपोल-पालयो गण्डस्थलाग्रभागा दातां तान्निस्तयोदिताः प्रतिचिम्बिता अलकानां केशानामालिः पङ्क्तिर्यासां कपोलेषु तामिः, अन्वयोदिता विकीर्णाऽलकानामालिर्यासां तामिरेवं प्रसमीक्षा-सहितानिः किमिदमस्माकमुत्तेवमिति गणेष्वनासहिताभिरध्यकं सकम्बलं यथा स्यात्तथा कथ-मपि अद्रुतस्तेन दूष्यकं अत्रगुह्यलाभ्यवापि ॥ ७१ ॥

अवधूय सटा समुन्नयन् अवसी प्रोधमपि स्वनं नयन् ।

तुरगो विरराम नामवान् कविकाचर्वणचारुहेषया ॥७२॥

अन्वयः । भो भवता त्वरावता द्रुमं अग्ने गमनेच्छुना किमु हताः स्थलं कुतः अपि न पलायते एवं मनुजाः सकम्बलं जगुः ।

अर्थः । वे याचक लोग परस्पर इस प्रकार विह्वल होते हुए बोल रहे थे कि हे भाई ! तुम इतनी जल्दी क्यों कर रहे हो ? क्यों तुम सबसे आगे निकलनेकी इच्छासे दूसरे लोगोंको आघात पहुंचा रहे हो ? जरा सोचो तो सही कि डेरा कहाँ भगा जा रहा है ॥ ७० ॥

अन्वयः । उदितालकालिभिः परिनिस्विन्नकपोलकालिभिः प्रसमीक्षासहिताभिः महि-लाभिः अध्यकं कथं अपि दूष्यकं अलाभि (अवापि) ।

अर्थः । जिनके कपोलोंपर पसीना आ गया था और सिरके बाल भी बिखर रहे थे ऐसी उन खेद-स्विन्न अबला महिलाओंने इस तम्बूमें रहें या उस तम्बूमें रहें, ऐसी छान-बीन करते हुए बड़ी कठिनाईसे अपने योग्य तम्बूको प्राप्त कर पाया ॥ ७१ ॥

अन्वयः । नामवान् तुरगः सटाः अवधूय अवसी समुन्नयन् प्रोधं अपि स्वनं नयन् कविकाचर्वणचारुहेषया विरराम ।

अवकृष्येति । नामवान् प्रसिद्धपुरगः सदा कैसरालीरचक्रुष कवित्वा कवली कवी" समुत्पन्नम्, प्रौढं नक्रमपि स्वम् नयन् कविकायाः क्षालीनस्य चर्चनेन चार्त्वी या हेष्वा स्वभाषी तान् कृत्वा विरराम । स्वभावोपितरलङ्कारः । प्रोथः पान्थेऽथचोनायामिति विश्व-
लोचनः ॥ ७२ ॥

अवकृष्य च नक्रलावलिं नमयन्नात्मवपुः पुरस्तराम् ।

उपवेशयति स्म तद्गतः सहसा सादिवरः क्रमेलकम् ॥७३॥

अवकृष्येत्यादि । सादिवर उष्टारोही नरस्तद्गत एव च नक्रलावलिमवकृष्य कचु-
कृत्वाऽस्मनो वपुः शरीरं पुरस्तादपे नमयंस्तरामितिशयेनावनम्य सहसा क्रमेलकमुपवेश-
यति स्म । स्वभावोपितः ॥ ७३ ॥

सुमनस्सु मनोहरं बलं स्वनिभं सप्तमनागसङ्कुलम् ।

बहुपत्ररथं ययौ भ्रुदा तटसाम्द्रं भटसन्मणेस्तदा ॥७४॥

सुमनस्विनि । तदा भटसन्मणेर्जयकुमारस्य बलं सैभ्यं कर्तुं तटस्य साम्द्रं वननात्म-
सुल्यं स्वनिभमिति भ्रुदा प्रसन्नतया ययो प्राप्तवान् । यतस्तत् सप्तमैर्नगोरैर्नगैश्चम्पकैः,
पक्षे हस्तिभिः सङ्कुलं ग्यान्तं तथा सुमनोभिः पुष्पैः, पक्षे ममस्विनिर्नमनोहरं, तथा
बहुनि पत्राणि येषां ते रथा बतसा यत्र तत्, पक्षे बहुनि पत्राणि बाहुनां रथाश्च यत्र
सहित्युपमा ललेष्वथ । रथरतु स्यन्वने काये बतसे शरजोऽपि चेति विश्वलोचनः ॥ ७४ ॥

अर्थः प्रसिद्ध नामवाला घोड़ा अपनी गर्दनकी सटाओंको हिलाकर, दोनों
कानोंको ऊँचा करके, नाकको बजाकर और लगाम चबानेके साथ हिनहिनाट
(हेष्वा) करके विश्रामको प्राप्त हुआ ॥ ७२ ॥

अन्वयः तद्गतः सादिवरः आत्मवपुः पुरस्तरां नमयन् सहसा च नक्रलावलिं
अवकृष्य क्रमेलकं उपवेशयति स्म ।

अर्थः इधर ऊँटपर बैठे हुए सवारने उसकी नकेलको खींचकर और अपने
शरीरको आगेकी ओर झुकाकर (बड़े परिश्रमसे) अपने ऊँटको बैठाया ॥ ७३ ॥

अन्वयः तदा भटसन्मणेः बलं सुमनसुमनोहरं सप्तमनागसङ्कुलं बहुपत्ररथं
तटसाम्द्रं स्वनिभं भ्रुदा ययौ ।

अर्थः बहु वन सुमनस्सुमनोहर था अर्थात् फूलोंसे आच्छादित था और
सेनादल अच्छे सैनिकोंसे युक्त था । सेनादल तथा वन उत्तम नाग (हाथी व
साँप) से युक्त था । सेना और वन दोनों ही पत्र अर्थात् घोड़ों और पत्तोंसे युक्त
था । अतः जयकुमारके सेनादलने उस वनको अपने ही समान समझा ॥ ७४ ॥

बहिरेव जना महीस्थले सघनच्छायमहीरुहां तले ।

श्रमभारवशा हि पट्टतेः क्षणमेके विरमन्ति च स्म ते ॥७५॥

बहिरिति । एके जना ये पट्टतेर्मार्गस्य श्रमभारस्य वशा परिश्रमधाम्ना आसन्, ते सघना छाया येषां तेषां महीरुहां वृक्षाणां तले प्रथोभागे क्षणं बहिरेव महीस्थले सघनच्छायं विरमन्ति स्म ॥ ७५ ॥

वसनाभरणैः समुद्धृतैरगमास्तत्र सुरद्रुमा हि तैः ।

अवभान्ति रमाः स्म सम्मिता जनताया वनतानितस्थिताः ॥७६॥

वसनेत्यादि । तत्र वनस्य तानिते विस्तारे स्थिता अगमा वृक्षास्ते जनतायाः समुद्धृतैरङ्गोभ्य उक्तार्यं धृतैर्वसनानि चाभरणानि च तैः सम्मिता ध्याता अत एव रमा मनोहराः सुरद्रुमाः कल्पवृक्षा अवभान्ति स्म । उपमालङ्कारः ॥ ७६ ॥

विबभूवुः श्रमवारिवासितान्यनुकूलानि मुखानि सुभ्रुवाम् ।

सजलानि सरोजवीरुहां कमलानीव कलानि कानिचित् ॥७७॥

विबभूरिति । नद्याः कूलमनु स्थितानि, अनुकूलानि सुभ्रुवां गोभना भ्रुवो यासां तासां मुखानि, यानि श्रमवारिणा प्रस्वेदजलेन वासितानि युक्तानि तानि कानिचित् कलानि मनोहराणि सरोजवीरुहां कमलानीनां सजलानि जलसहितानि कमलानीव विबभूवुः सुभ्रुभिरे । उपमालङ्कारः ॥ ७७ ॥

अन्वयः पट्टतेः श्रमभारवशा हि एके जनाः क्षणम् बहिरेव महीस्थले सघनच्छाय-महीरुहां तले च ते विरमन्ति स्म ।

अर्थः मार्गकी थकावटके कारण कितने ही लोग कुछ देरके लिए तम्बुओं-में न जाकर सघन छायावाले वृक्षोंके तले बाहर भूमिमें ही विश्राम करने लगे ॥ ७५ ॥

अन्वयः तत्र वनतानितस्थिताः अगमा जनताया ममुद्धृतैः तैः वसनाभरणैः सम्मिताः सुरद्रुमा हि रमाः अवभान्ति स्म ।

अर्थः वनके क्षेत्रमें स्थित जो वृक्ष थे वे उस समय जनताके द्वारा उतार कर टांगे गये सुन्दर वस्त्राभरणोंके द्वारा कल्पवृक्षोंके समान मनोहर प्रतीत होने लगे ॥ ७६ ॥

अन्वयः श्रमवारिवासितानि सुभ्रुवां अनुकूलानि मुखानि कानिचित् सजलानि सरोजवीरुहां कलानि कमलानि इव विबभूवुः ।

अर्थः स्त्रियोंके मुखोंपर (मार्गके परिश्रमसे) पसीना आ रहा था अतः वे

वदनाच्छ्रमनीरनिर्झरो मदनोदारधनुनिभ्रुवाम् ।

सदनादधुना रुधो बभौ स च लावण्यझरो हि निर्गतः ॥७८॥

वदनेत्यादि । अधुना मदनस्य कान्त्योधारं यदनुस्तन्निम्ने समाने भ्रुवौ यासां तासां ह्यः सवनात्कान्तस्वानाम्बुवनाम्बुकाभिर्नर्गतो योऽसौ श्रमनीरस्य निर्झरः स्वैवजलधुरः स च लावण्यस्य झरः पूरो बभौ । हीत्युपेक्षायाम् ॥ ७८ ॥

भुजमूलसमुच्चयद्वये सुदृशां सिप्रशिवाशयान्वये ।

मुकुलोत्थरजांसि रेजरे मलयोत्पन्नविलेपनानि रे ॥७९॥

भुजेत्यादि । सुदृशं सुम्बरजयमानां स्त्रीणां सिप्र-शिबस्य प्रस्वेदजलस्य य आशय आशयस्तस्यान्वयः सम्बन्धो यत्र तस्मिन् भुजमूले समुच्चयौ सङ्ग्रहौ तयोर्द्वये युगले कुच-युगल इत्यर्थः । मलयोत्पन्नस्य चन्दनस्य यानि विलेपनानि तानि मुकुलात् कुचमलासुरस्था-म्यूद्भूतानि यानि रजांसि तथा रेजरेऽशोभन्त । रे सम्बोधने । अद्भुतोपमा ॥ ७९ ॥

नदगोधसि वायुचञ्चलात्तुरगादेव तरङ्गतो बलात् ।

रुचिमानधुना जनस्तथाऽवतताराम्बुजसङ्ग्रहो यथा ॥८०॥

नदेत्यादि । अधुनाऽस्मिन्नवरोधसि तीरे वायोरेव चञ्चलात्तुरगाद् अशवादेव तरङ्गतो

ऐसे प्रतीत होते थे कि मानों जलके कर्णों सहित कमलिनियोंके कमल ही हों ॥ ७७ ॥

अन्वय : मदनोदारधनुनिभ्रुवां ह्यः सवनात् वदनात् परं अधुना श्रमनीरनिर्झरः निर्गतः स च लावण्यझरः हि (निर्गतः) ।

अर्थ : कामदेवके धनुषके समान है भ्रुकुटि जिनकी ऐसी स्त्रियोंके कान्ति-के स्थानरूप मुखपरसे जो पसीनेकी धार बही वह सौन्दर्यकी धाराके समान प्रतीत हो रही थी ॥ ७८ ॥

अन्वय : रे (पाठक) ! सुदृशां सिप्रशिवाशयान्वये भुजमूलसमुच्चयद्वये मुकुलोत्थ-रजांसि मलयोत्पन्नविलेपनानि रेजरे ।

अर्थ : स्त्रियोंके पसीनेसे व्याप्त कुचों पर कमलोंके ऊपरसे उड़के आकर लगी हुई रज उस समय ऐसी प्रतीत हो रही थी मानों मलयचन्दनका विलेपन ही किया गया हो ॥ ७९ ॥

अन्वय : अधुना नवरोधसि रुचिमान् जनः वायुचञ्चलान् तुरगान् एव तरङ्गतः बलात् तथा अवततार यथा अम्बुजसङ्ग्रहः ।

अर्थ : उस नदीके तीरपर वायुके समान चञ्चल घोड़ोंपरसे जनसमूह उतरा,

बलाद् बेगात् स रश्मिन्मन् स्वाभाषिकशोभाभाम् इच्छावांश्च जनो यथाम्बुजानां कमलानां
सङ्ग्रहस्तथाऽवततारावतरितवान् । इत्युपमालङ्कारः ॥ ८० ॥

अवरोधवधूर्नियोगवान् गलसंलग्नभुजोऽवतारयन् ।

तुरगादभिष्वजे परं न पुनश्चारु चुचुम्ब तन्मुखम् ॥८१॥

अवरोधेत्यादि । तत्रावरणकाले नियोगवान् कोऽपि जनस्तुरगादश्वात्, सामाध्येनैक-
वचनम् । अवरोधस्यान्तःपुरस्य वधूः स्त्रीरवतारयन् गले तासां कण्ठे संलग्नी भुजो यस्य
स परं केवलमभिष्वजे समालिलङ्ग, किन्तु तासां मुखं यच्छाह मनोहरं तन्न चुचुम्ब ।
श्ववहारीवित्पमिह बशितम् ॥ ८१ ॥

द्रुतं पुराऽऽप्त्वा वसतिं मनोज्ञामपात्यकापाकरणाकुलेन ।

यान्तोऽन्यतोऽभ्युद्धतबाहुनाराद्धृताः प्लुतोक्त्या मुहुरात्मवर्ग्याः ॥८२॥

द्रुतमिति । स्थानापत्तिपटुना द्रुतं शीघ्रं पुरा प्रथमं मनोज्ञां मनोऽनुकूलां वसति-
माप्त्यपोपलभ्य पुनरापात्यकानां तत्रागत्य निवासेच्छानामपाकरणे निवारणे, नास्त्यत्रा-
वकाशो भवद्भूषः' इति परिहरण आकुलेन । अतएवाभ्युद्धतो बाहुयै न तेनाऽऽराद् दूरतः
प्लुतोक्त्याऽप्युच्चस्वरेण अन्यतोऽपरां दिशं यान्त आत्मवर्ग्याः स्वपत्नीया जना सुहृद्वारम्भारं
द्रुता आकारिताः । स्वभावोक्तिः ॥ ८२ ॥

निक्षिप्तकिञ्चित्प्रकरं निवासं विस्मृत्य गच्छन्नितरेतरेषु ।

यूनामभृद्धासनिमित्तमेकोऽवशिष्टभारोद्वनाकुलः संन ॥८३॥

वह ऐसा प्रतीत होता था कि मानों तरंगोंके द्वारा आये हुए कमलोकै समूह
ही हों ॥ ८० ॥

अन्वयः : नियोगवान् तुरगात् अवरोधवधूः गलसंलग्नभुजः अवतारयन् परं अभिष-
व्वजे पुनः चाह तन्मुखं न चुचुम्ब ।

अर्थः : नियोग वाला अधिकारी पुरुष घोड़ों परसे अन्तःपुरकी स्त्रियोंको
उनके गलेमें बाँधे डालकर उतारता हुआ स्पर्शके सुखको प्राप्त हुआ, फिर भी
उसने उनके मुखका चुम्बन नहीं किया ॥ ८१ ॥

अन्वयः : पुरा द्रुतं मनोज्ञाम् वसतिं आप्त्वा आपात्यकापाकरणाकुलेन अन्यतः
यान्तः आत्मवर्ग्याः अभ्युद्धतबाहुना मुहुः प्लुतोक्त्या आराद्धृताः ।

अर्थः : शीघ्रताके साथ सबसे पहले मनोज्ञ (सुन्दर) निवास स्थान को
पा करके तदनन्तर आने और प्रवेश चाहने वाले अन्य लोगोंको दूर हटानेमें
लगा हुआ कोई सैनिक अपने दूसरे साथियोंको जो दूसरी ओर जा रहे थे, उन्हें
बार-बार उच्च स्वरसे बुला रहा था ॥ ८२ ॥

निक्षिप्तोत्थादि । तत्रैको जने निक्षिप्तः प्रस्थापितः किञ्चित् प्रकारो यत्र तं निवासं विस्मृत्य, इतरैतरेषु स्थानेषु गच्छन्नेवमवशिष्टं भारस्योद्बहनेन सन्धारणेनाकुलः सन् यूनां तद्वानां हासस्य निमित्तमभूत् ॥ ८३ ॥

प्रस्वेदनिस्विन्नतया निचोलमुत्सार्य सारं परमाददत्या ।

उरोजराजौ रसिकः सुदत्या कथञ्चिदालोक्य मुदं समाप ॥८४॥

प्रस्वेदेत्यादि । रसिकः कामातुरो जनः प्रस्वेदेन क्षमजलेन निस्विन्नतयाऽऽर्तताहेतुना निचोलं कुचवस्त्रमुत्सार्य परिहृत्य परमन्यत्सारं वस्त्रनादवस्थाः स्वीकुर्वाणायाः शोभनावस्था यस्यास्तस्याः सुदत्याः उरोजराजो कथञ्चिदवतिथ्येनालोक्य मुदं हर्षं समाप प्रापत् ॥ ८४ ॥

उत्सार्य वासो वसिताऽध्वखेदापवेदनार्थं सहसा सखीभिः ।

ममस्यते सस्मयमास्यभङ्ग्या स्मालोक्यमाना विजने जनेन ॥८५॥

उत्सार्येति । काञ्चिद्यवतिरध्वखेदापवेदनार्थं मार्गभ्रमनिराकरणार्थं विजने क्षुण्य-प्रवेशे वासो वस्त्रमुत्सार्य परिहृत्य वसिता वसितुमिच्छावती जाता, सापि जनेन केनाप्याप्यमाना सती सहसैव सस्मयं साश्चर्यं यथा स्यात्तथा सखीभिः सहचरीभिरास्यस्य भङ्ग्या विकारेण समस्यते स्म, सङ्केत्यते स्म ॥ ८५ ॥

अन्वयः निक्षिप्तकिञ्चित्प्रकरं निवासं विस्मृत्य इतरैतरान् तान् गच्छन् अवशिष्ट-भारोद्बहनाकुलः सन् एकः यूनां हास-निमित्तं अभूत् ।

अर्थः कोई एक आदमी किसी एक तम्बूमें अपना कुछ सामान्य रखकर और सामान लाया तो उस तम्बूको ढूँढते हुए बोझसे दुखी होकर इधर-उधर भटकने लगा, अतः वह जवान लोगोंके हँसीका निमित्त हुआ । अर्थात् उसे इस प्रकार भटकते हुए देखकर जवान लोग हँसने लगे ॥ ८३॥

अन्वयः प्रस्वेदनिःस्विन्नतया निचोलम् उत्सार्य परं सारं आददत्याः सुदत्या उरोजराजो कथञ्चित् अपि आलोक्य रसिकः मुदं समापः

अर्थः पसीनेसे व्याप्त कंचुकोको उतार कर दूसरी कंचुकी पहरने वाली स्त्रीके स्तनमण्डलको किसी प्रकार सावधनीसे देखकर कोई एक कामी पुरुष बहुत प्रसन्न हुआ ॥ ८४ ॥

अन्वयः विजने अध्वरखेदापवेदनार्थं वासः उत्सार्य वसिता जनेन सहसा आलोक्य-माना सखीभिः मस्मयम् आस्यभङ्ग्या समस्यते स्म ।

अर्थः मार्गके खेदको दूर करनेके लिए अपना दुपट्टा शरीरसे उतार

अधः स्थितायाः कमलेक्षणाया निरीक्षमाणो मृदुकेशपाशम् ।

भुजङ्गभुङ् निजितवर्हभारं द्रुतं द्रुमाग्रात्समदुद्रुवत्सः ॥८६॥

अध इति । आगत्य पादपादःस्थितायाः कमलेक्षणायाः पद्मनेत्राया मृदु कोमलं केशपाशं, निजितः सुकोमलत्वेन पराजितो वर्हणां भारो येन तं निरीक्षमाणो भुजङ्गभुङ् केशो द्रुतमेव द्रुमस्य पादपस्याग्रात् समदुद्रुवत् पलायाञ्छक्रे । काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥८६॥

पर्यापतत् क्रेतुकुलामगण्यपण्यापणां ते विपणिं वितेनुः ।

वितत्य दूष्यान्यमितोऽभिरामां तत्कालमेवापणिकाः क्षणेन ॥८७॥

पर्यापतविति । आपणिका बणिजो जना दूष्याणि वस्त्रगृहाणि, अभितः पर्यन्ततो वितत्य तत्कालमेव क्षणेनाविलम्बेनाभिरामां सर्वाङ्गसुन्दरीं विपणिं हृदयवृत्ति वितेनु-विस्तारव्याप्तुः । क्रीडुषीं विपणिं, अगण्यानां पण्यानां क्रय-विक्रययोग्यवस्तूनामापणः संव्यवहारो भवति यत्र तां, तथा पर्यापतति प्राहकाराणां क्रेतूणां कुलं यत्र ताम् ॥ ८७ ॥

सुरैस्तु नैसर्गिकचापलेन हता वताथानुनयन्त इत्थम् ।

अश्वा धरित्रीं मृदुपादचारैर्जिघ्रन्त एते स्म च पर्यटन्ति ॥८८॥

कर एकान्तमें बैठी हुई किसी स्त्रीको कोई मनुष्य देख रहा था, तो उसकी सखियोंने हँसते हुए मुखकी भंगिमासे उसे संकेत किया । (कि मनुष्य देख रहा है, अतः चदर ओढ़ लो ॥ ८५ ॥

अन्वयः अधः स्थितायाः कमलेक्षणाया मृदुकेशपाशं निरीक्षमाणः भुजङ्गभुङ् सः निजितवर्हभारं (यथा स्यात् तथा) द्रुतं द्रुमाग्रात्समदुद्रुवत् ।

अर्थः वृक्षके नीचे आकर खड़ी हुई किसी स्त्रीके कोमल केशपाशको देखने वाला मयूर उसकी शोभसे-अपनी पांखोंके भारको परास्त हुआ मानकर शीघ्र ही उस वृक्ष परसे उड़ गया ॥ ८६ ॥

अन्वयः तं आपणिकाः दूष्यानि अभितः वितत्य क्षणेन तत्कालम् एव पर्यापत-त्केतुकुलाम् अगण्यपण्यापणां अभिरामा विपणिं वितेनुः ।

अर्थः इतनेमें ही वहाँ आकर दुकानदारोंने तम्बुओंके चारों ओर अपनी-अपनी दुकानें लगा ली जिसमें सर्व प्रकारका पर्याप्त सामान था । तब खरीददार लोग पर्याप्त संख्यामें आकर आवश्यक वस्तुएँ खरीद करने लगे ॥ ८७ ॥

अन्वयः अध अश्वाः तु वत सुरैः नैसर्गिकचापलेन हता इत्थं धरित्रीं अनुनयन्त मृदुपादचारैः जिघ्रन्त एते पर्यटन्ति स्म च ।

सुरैरिति । अन्वाः, हे भरिनि, बलात् खेवोऽस्ति यदस्मानिर्नसगिकचायलेन स्वा-
भाविकावाञ्चयेन त्वं सुरैः शफैर्हृताऽऽघातं मोतासीत्वं तामनुनयन्तः प्रसादयन्त इवेते तां
जिघ्रन्तो प्राणविषयां कुर्वन्तश्च मनुभिमन्वभन्वैः पादधारैः पर्यटन्ति स्म । उपेक्षा-काव्य-
लिङ्गयोः सङ्करः ॥ ८८ ॥

आजिघ्रतिप्राणतमस्तकेऽश्वे नासासमीरोत्थरजश्छलेन ।

तदीयसंसर्गसुखोत्सुकाया बभूव सद्यः स्फुरणं घरायाः ॥ ८९ ॥

आजिघ्रतीति । प्रकर्मणान्तं मस्तकं यस्य तस्मिन्नाश्वे घोटेके भुवभाजिघ्रति सति
नासाया नाम्रतःत्याः समीरोत्थरजश्छलेन यत्प्रसासासमीरोत्थञ्च तद्वस्तस्य च्छलेन, तस्या-
श्वस्यायं तदीयश्चातो संसर्गः स्वर्गनाविरूपस्ततो यत्सुखं तस्मिन्नुत्सुकाया उत्कण्ठिताया
घरायाः सद्य एव स्फुरणं रोमाञ्चनं बभूव । अपह्नूत्त्वलङ्कारः ॥ ८९ ॥

अङ्के मुहुर्वेन्लतिवाह्निजाते तदास्यफेनप्रकराः पतन्तः ।

तदङ्गसङ्गेन विभिन्नहार-तारा इवामी विबभुर्धरिभ्याः ॥ ९० ॥

अङ्क इति । वाह्निजातेऽश्वे धरिभ्या अङ्के कोठे मनुर्धारण्यारं बेल्लति कीडति
सति, तत्कारवस्य यदास्यं मुखं तस्य फेनप्रकरा द्विषडीरङ्गणाः स्थाने स्थाने पतन्त-
स्तस्याङ्गस्य सङ्गेन संसर्गेण विभिन्ना ये धरिभ्या- हारा मौक्तिकवस्तेवातारा
मौक्तिकानीव विबभुर्विरेजुः । उत्प्रेषोपमयोः सङ्करः । 'तारो मुक्ताभिसंशुद्धौ तथैव
शुद्धमौक्तिके' इति विश्वलोचनः ॥ ९० ॥

अर्थः (घोड़े पृथ्वी पर इधरसे उधर घूमने लगे सो क्यों ? इस पर उत्प्रेक्षा
है कि) स्वाभाविक चपलताके द्वारा हमारे खुरोंके आघातसे पृथ्वीको चोट
पहुँचती है ऐसा सोचकर उसे अब कोमल चरणोंसे आश्वासन देते हुए और उसे
सूँघते हुए वे घोड़े इधर उधर घूमने लगे ॥ ८८ ॥

अन्वयः प्राणितमस्तके अश्वे आजिघ्रति नासासमीरोत्थरजश्छलेन तदीयसंसर्ग-
सुखोत्सुकाया घरायाः सद्यः स्फुरणं बभूव ।

अर्थः उस समय घूमते हुए घोड़ों ने पृथ्वीको सूँघा तो नासिकाकी हवासे
जो रज ऊपरको उठी उसके बहानेसे उस घोड़ेके संसर्ग-सुखको चाहने वाली
पृथ्वीको रोमांच हुआ-सा ही प्रतीत हो रहा था ॥ ८९ ॥

अन्वयः वाह्निजाते धरिभ्याः अङ्के मुहुः बेल्लति पतन्तः तदास्यफेनप्रकराः अमी
तदङ्गसङ्गेन विभिन्नहारतारा इव विबभुः ।

अर्थः पृथ्वीकी गोदमें जब घोड़ा घूम रहा था तब उसके मुखसे फेनके
कण यहाँ वहाँ गिर रहे थे, वे ऐसे प्रतीत होते थे कि इस घोड़ेके अंगके सम्पर्क-

बेल्लत्तुरङ्गास्यगलन्निफेन-प्रकारसारा धरिणी रराज ।

तत्सङ्गभोत्पन्नसुखानुभूत्या विकासिहासच्छुरितेव तावत् ॥११॥

बेल्लवित्यादि । बेल्लतः प्रलुण्ठतस्तुरङ्गस्यास्थान्नुवाद् गलतां निकेतानां प्रकारा एव सारा यस्याः सा, एवम्भूता धरिणी तावत् कालं तत्सङ्गभोत्पन्नं यस्तुक्तमामन्वक्यं तस्यानुभूत्या विकासी प्रकटतामासी यो हासस्तेनच्छुरिता शोभमाना रराज । उन्नेसा ॥ ११ ॥

रजस्वलामर्बवरा धरिणीमालिङ्ग्य दोषादनुपङ्गजातात् ।

श्लानि गताः स्नातुभितः स्म यान्ति प्रोत्थाय ते सम्प्रति सुखवन्तीम् ॥१२॥

रजस्वलामिति । अर्बतामश्वानां मध्ये वराः अष्टास्ते रजस्वला भूमिबहुला, आसिङ्ग-वर्णयुक्ता वा धरिणीं तन्नामस्त्रयं वाऽऽसिङ्ग्य परिष्वज्य, अनुपङ्गजातात् प्रासङ्गिकाद् दोषाद् श्लानि गता घृणामवासाः सम्प्रति प्रोत्थायेतः स्नातुं सुखवन्तीं नदीं यान्ति स्म जम्भुः । 'अश्वेऽर्बन् कुत्सितेऽप्यवदिति' विश्वलोचन । समासोक्तिः ॥ १२ ॥

पिपासुरश्वः प्रतिमावतारं निजीयमम्भस्यमलेऽवलोक्य ।

स सम्प्रति स्म स्मरति प्रियाया द्रुतं विसस्मार पिपासितायाः ॥१३॥

पिपासुरिति । पातुमिच्छति पिपासति, पिपासतीति पिपासुर्जल्पानेच्छुः सत्प्रत्यमले निर्वलेऽम्भसि तोये निजीयमम्भस्यं प्रतिमाया अवतारस्तं प्रतिविम्बमवलोक्य प्रियायाः

से टूटे हुए पृथ्वीके हारके तारे ही हों ॥ १० ॥

अन्वयः : तावत् बेल्लत्तुरङ्गास्य-गलन्निफेनप्रकारसारा धरिणी तत्सङ्गभोत्पन्नसुखानु-भूत्या विकासिहासच्छुरिता इव रराज ।

अर्थः : घूमते हुए घोड़ेके मुखसे गिरे हुए फेनोंके कणोंसे पृथ्वी व्याप्त हो गई तो वह ऐसी प्रतीत होने लगी कि घोड़ेके संगमसे उत्पन्न हुए सुखका अनुभव करती हुई वह हँस ही रही हो ॥ ११ ॥

अन्वयः : अर्बवरा रजस्वला धरिणीं आलिङ्ग्य अनुपङ्गजातात् दोषात् श्लानि गताः सम्प्रति ते स्नातुं इतः प्रोत्थाय सुखवन्तीम् यान्ति स्म ।

अर्थः : घोड़ोंने रजस्वला भूमिको आलिंगन किया, अतः आनुषंगिक दोषसे श्लानिको प्राप्त होकर वे सब स्नान करनेके लिए गंगा नदीपर जा पहुँचे ॥१२॥

अन्वयः : पिपासुः अश्वः अमले अम्भसि निजीयम् प्रतिमावतारं अवलोक्य स सम्प्रति द्रुतं प्रियाया स्मरति स्म पिपासितायाः विसस्मार ।

अर्थः : कोई एक घोड़ा जो कि प्यासा था, गंगाके निर्मल जलमें अपने ही

